

Giới thiệu Mạc Đạo Vô Tâm

Truyện Mạc Đạo Vô Tâm của tác giả Liễm Chu là câu chuyện xuyên không về cổ đại có những tình huống đầu đá cung đình.

Cô sống trong thế giới hiện đại vô tình lại có cơ hội xuyên không về cổ đại vào một hộ về trong cung , lại có thêm một sủng phi được hoàng thượng sủng ái nhưng tính tình phức tạp.

Liệu có thêm sự xuất hiện của cô thì câu chuyện cung đình này sẽ đi tới đâu mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Mạc Đạo Vô Tâm

Tác giả: Liễm Chu.

Tình trạng Raw: Hoàn.

Thể loại: Xuyên không, cung đình hầu tước, tình hữu độc chung.

Nhân vật chính: Thẩm Thu Hoa (Khang phi), Dương Quỳnh (Thanh Diệp), Cẩm phi, Thiên Linh, ...

Editor: Phong Linh

Truyện cũng được đăng tại: bachgiatrang.com/showthread.php?t=2423&p=11532#post11532

Văn án

Sủng phi phức tạp xinh đẹp, gặp nữ hộ vệ xuyên không mà đến, Hậu cung lại muốn náo nhiệt.

Tiết Tử

Tiếng chuông du dương vang vọng, từng làn sương khói lượn lờ, buổi kinh chiều đã bắt đầu. Chúng tăng ngồi thiền niệm Phật, tiếng mõ kêu nhịp nhàng, tiếng chuông chiều ngân vang. Nơi đây rời xa thế giới ồn ào náo nhiệt, mà thanh tâm tự tại.

Dương Quỳnh ngồi ở trong một gian thiền phòng yên lặng uống trà, đối với bầu không khí yên tĩnh như vậy nàng có chút không quen. Không phải là nàng ghét, chỉ là không thích mà thôi. Âm thanh đối thoại của người đàn ông trung niên cùng thiền sư ở phòng trong nhẹ nhàng mà chậm rãi, trầm thấp nhưng nghe không rõ. Có điều Dương Quỳnh cũng không ngại, đối người đã trải qua huấn luyện quân sự nghiêm khắc như nàng, thì âm lượng nói chuyện như vậy là đủ.

“Dương tiểu thư.” Người đàn ông trung niên kêu một tiếng.

Dương Quỳnh đặt chén trà xuống, đi vào bên trong: “Trần tiên sinh.”

“Ta thấy cô dường như có chút nhàm chán, nơi này rất an toàn, không cần phải theo ta. Cô ra bên ngoài hít thở không khí đi, ta cùng Huyền Pháp thiền sư còn rất nhiều lời muốn nói.” Nam nhân trung niên cười hướng nàng khoát tay.

Dương Quỳnh nhìn thoáng qua hai người, không chân chừ nhẹ nhàng nói tiếng “Vâng” sau đó xoay người rời đi.

Huyền Pháp thiền sư ở một bên nhìn nữ nhân rời đi, đôi mắt luôn thấu thế sự của hắn hơi nheo lại.

Người đàn ông họ Trần quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt thần bí khó lường như vậy của hắn.

“Đại sư...”

Huyền Pháp thiền sư khôi phục tinh thần, khẽ cười nói: “Tướng mạo của Dương tiểu thư có chút kì lạ.”

“Hử?” Trần tiên sinh có phản hứng thú mở to hai mắt nhìn.

Huyền Pháp thiền sư lại khoát tay áo, “Thiên cơ không thể tiết lộ, Trần tiên sinh đừng khiến bản tăng phạm giới.”

Dương Quỳnh ra khỏi thiện phòng, âm thanh vang lên càng lớn. Nàng buồn chán liếc nhìn xung quanh, chỉ thấy bên cạnh có một sạp hàng giải sấm, người giải sấm cũng buồn tẻ mà ngáp. Trời sấm tối, hầu hết người dâng hương đã rời đi, cho nên hấn ở đây cũng vô vị.

Dương Quỳnh cũng là cực kì rảnh rỗi, cầm lấy ống thẻ ở một bên chuẩn bị xóc một quẻ. Lại nghe thấy người giải sấm bên cạnh nói: “Tâm thành thì sẽ hiệu nghiệm. Nếu như lấy tâm tình chơi đùa, Phật Tổ sẽ trách tội.”

Dương Quỳnh sững sốt một chút, buông ống thẻ, đi tới ngồi xuống, “Bày sạp lấy tiền, tâm của người thành được bao nhiêu?”

Người giải sấm nghe xong cũng không tức giận, “Tiểu thư, nhớ kĩ một câu. Người không tin thần linh sẽ phải chịu khổ.”

Dương Quỳnh nhìn hấn không nói lời nào.

“Người không tin?” Người giải sấm nhíu mày, quay đầu chỉ vào cánh cửa phía sau hỏi, “Người có dám đi vào đó hay không?”

“Nơi đó là gì?”

“Đại thế giới.” Người giải sấm thần bí nói.

“A...” Dương Quỳnh nghe xong không nhịn được cười lạnh một tiếng, “Giả thần giả quỷ.”

“Cho dù là giả thần giả quỷ, người cũng không có gan đi vào hay sao?” Giọng của người giải sấm không cao nhưng rõ ràng mang ý khiêu khích.

Nếu là trước kia, Dương Quỳnh sẽ không để ý. Trước đây nàng là quân nhân, bây giờ nàng là vệ sĩ tư nhân. Mà nàng cũng không phải người hành động theo cảm tính. Nhưng có lẽ lần này do nàng thực sự quá nhàm chán, dĩ nhiên lại lướt người qua, đi vào cánh cửa kia....

Người giải sấm không nhìn cánh cửa phía sau mà quay đầu về phía bên kia, xa xa là rừng trúc lượn quanh, ở dưới trời chiều dần dần bị che khuất, mà lay động bên trong rừng trúc, là một màu trắng như ẩn như hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuyên không

Trước khi bước vào cánh cửa, Dương Quỳnh nghĩ bên trong sẽ có một vài điều kì quái, hoặc là đồ vật hù dọa người. Đối với nàng mà nói, nhưng thứ đó đều không đáng kể, mà trong một gian phòng của một ngôi chùa thì tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm gì lớn. Nhận thức được điều đó làm cho nàng cảm thấy dù có hành động lỗ mãng thì vẫn rất an tâm.

Thế nhưng... Thế nhưng... Nàng lại bị một vầng sáng trắng chói lòa làm hoa mắt, nhanh chóng vịn lấy vách tường bên cạnh, không gặp nguy hiểm, không có tấn công, hết thấy cũng chỉ có yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Vầng sáng trắng dần dần yếu đi, đến khi Dương Quỳnh mở mắt ra, nhìn rõ cảnh vật trước mắt, thì nó cũng chỉ là một gian phòng trống. Đường như vầng sáng vừa rồi chẳng qua là ảo giác của nàng. Dương Quỳnh cũng không quá để ý, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà người giải sấm lừa nàng đi vào, khiến nàng có chút hoảng sợ, nhưng thật sự sẽ không làm người bị thương.

Đẩy cửa đi ra, Dương Quỳnh đã nghĩ kỹ xem phải cười lạnh như thế nào với người giải sấm. Thế nhưng nàng vừa ra khỏi cửa liền bị một người kéo đi.

“Người làm cái gì?” Dương Quỳnh có chút tức giận.

“Còn hỏi ta làm cái gì? Người ăn mặc thành như vậy, muốn chết hả?!” Người nọ cũng không chịu yếu thế, nhỏ giọng quát.

“Hả?” Dương Quỳnh nghe vậy cẩn thận đánh giá đối phương, khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, mặt trái xoan thuần khiết, dung mạo xinh đẹp, cùng cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng nói. Nhưng những cái đó không phải trọng điểm, mà trọng điểm là.... nha đầu kia dĩ nhiên mặc cô trang, còn chải đầu thành búi tóc cổ đại!

“Người đi theo ta nhanh lên, thừa dịp còn không ai phát hiện, thay quần áo đi. Nếu để Tàn ma ma biết được còn không bắt người quý đến chết? Hôm trước người vừa mới ăn khổ, làm sao mới xuống được giường liền quên ngay?” Tiểu nha đầu vừa nói vừa kéo Dương Quỳnh vào gian phòng bên cạnh.

Dương Quỳnh phản ứng rất nhanh, thức thời ngậm miệng. Ngược lại nàng muốn nhìn xem, rốt cuộc nha đầu kia sẽ biến nàng thành bộ dạng gì. Quay kịch cổ trang sao? Trò đùa dai ư? Mọi việc đều có mức độ, đều sẽ để lộ sơ hở. Nếu như bây giờ nàng hồ to gọi nhỏ, đến lúc chân tướng rõ ràng còn không phải mất hết thể diện.

Vào phòng, nha đầu kia lập tức kéo Dương Quỳnh ra sau một tấm bình phong, ném tới vài thứ giống như quần áo nàng đang mặc, nói: “Thất thân làm gì?

Còn không mau thay. Coi như người tốt số, Tàn ma ma đang ở chính điện hầu hạ nương nương, bây giờ không có ai nhìn thấy.” Tiểu nha đầu nói, nhưng không thấy Dương Quỳnh động thủ, mà đứng sững sờ nhìn nàng, liền cả giận nói: “Nhìn ta làm gì?”

“Người chắc chắn? Thật sự phải thay sao?” Dương Quỳnh kéo kéo quần áo trong tay, lựa mông, phẩm chất vô cùng tốt.

Tiểu nha đầu vừa trừng mắt, Dương Quỳnh lập tức đầu hàng, “Vây... Người có thể nói cho ta biết người tên gì được không?”

Hai mắt của tiểu nha đầu càng trừng lớn hơn nữa, gõ đầu Dương Quỳnh nói: “Được lắm! Người là đồ vô tâm. Sống cùng ta ở một cái phòng hơn nửa năm còn hỏi ta tên gì? Ngày thường thì luôn miệng gọi Yên Liễu tỷ tỷ, thế mà bây giờ cái gì cũng không nhớ!” Nàng là một nha đầu nhanh nhẹn nhanh miệng, dường như nói chuyện không ngừng. Dương Quỳnh nâng trán, mình là có nỗi khổ không nói nên lời. Vì vậy đành phải hăng hái chiến đấu với quần áo trong tay.

Yên Liễu là người mạnh mẽ mềm lòng, nhìn thấy Dương Quỳnh tỉnh tỉnh mê mê, giống như bị trúng tà, thì cũng không nói thêm gì nữa, đi tới giúp nàng thay quần áo. Có người hỗ trợ tự nhiên là mọi việc thuận lợi, rất nhanh Dương Quỳnh đã thay quần áo xong. Y phục cùng nữ màu xanh nhạt, đai màu xanh thẫm, Dương Quỳnh nhìn bản thân trong gương đồng, liền cảm thấy sao mình lại giống cây rau cải trắng như vậy.

Thay quần áo xong, Yên Liễu lại đem tóc đuôi ngựa của nàng buông xõa, nhìn thấy tóc được buộc bằng dây cao su thì lập tức nhủ mảy. Dương Quỳnh thầm kêu không tốt, liền gỡ xuống, nờ một nụ cười xấu xí. Yên Liễu cũng không quá để ý, ngón tay linh hoạt giúp nàng chải đầu, vừa chải vừa nói: “Thanh Diệp, hôm nay người xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đụng phải đồ vật bản thủ nào sao?”

Thanh Diệp? Trong lòng Dương Quỳnh khẽ động. Chẳng lẽ bây giờ mình gọi là Thanh Diệp? Nàng nhìn không được quay đầu nhìn bốn phía, đúng thật là gian phòng cổ đại. Nha đầu gọi Yên Liễu đằng sau cũng giống như không phải đang diễn kịch. Lẽ nào mình thực sự đến cổ đại sao? Thế nhưng bình thường không phải chết rồi mới xuyên không sao? Chính mình đang yên lành, sao tự dưng lại xuyên không?

Dương Quỳnh cảm thấy đầu óc mình giống một đồng bột nhào, mơ mơ hồ hồ. Có điều, cái gọi là một chút hoảng sợ hiển nhiên không có tác dụng đối với người như nàng. Bất luận là trong tình huống nào, chỉ cần mình không hoảng loạn, chắc chắn sẽ có cơ hội xoay chuyển.

Yên Liễu có chút bất mãn khi Dương Quỳnh cứ nhích tới nhích lui, giữ đầu của nàng nói: “Muội muội tốt của ta, người không thể an phận một chút sao.”

Muội muội? Lúc này Dương Quỳnh mới chú ý đến mặt mình trong gương. Không sai, vẫn còn là mặt của mình, nhưng tuổi trẻ ra thật nhiều. Nàng nhớ mang máng khi mình mười năm, mười sáu tuổi cũng là bộ dạng này. Chẳng lẽ không chỉ xuyên không, mà còn trẻ lại sao? Đây rốt cuộc là như thế nào?

Búi tóc xong, Yên Liễu còn cài thêm hai đoá hoa ở phía trên, lúc này mới thỏa mãn lui ra sau: “Cuối cùng cũng bình thường trở lại.”

Không đợi Dương Quỳnh nói chuyện, liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Yên Liễu đi qua mở cửa. Đứng ở ngoài là một nam nhân mặt trắng, nói chuyện nhỏ nhẹ, thấy Yên Liễu liền nói: “Nương nương muốn ăn Tuyết Hoa Tô, mau bảo Thanh Diệp đi nhà bếp nhỏ làm.”

Yên Liễu gật đầu đáp ứng, người nọ còn có ý nhìn thoáng qua Thanh Diệp ở trong phòng, sau đó mới xoay người rời đi.

“Hắn là ai vậy?” Dương Quỳnh thấy người kia đi rồi, liền tới hỏi Yên Liễu.

Yên Liễu giống như đã quen với việc Thanh Diệp mất trí nhớ, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Hắn là Trương Thuận, là lão nhân nhi của Cung Lung Hoa. Người đừng nhìn hắn trẻ tuổi, lai lịch cũng đủ để áp người đó. Tóm lại hắn là một người tốt có thể ở chung, nhưng cũng không đáng để chúng ta đợi.” Yên Liễu vừa nói vừa kéo tay Dương Quỳnh ra cửa.

Dương Quỳnh cũng không hỏi nhiều, bởi vì nàng biết bây giờ nhất định sẽ đi đến nơi mà Trương công công gọi là nhà bếp nhỏ. Chỉ có điều nàng không hiểu, nàng là cung nữ, tại sao phải làm Tuyết Hoa Tô, chẳng lẽ không có đầu bếp sao?

Yên Liễu kéo nàng đi phía trước, cũng không quay đầu lại, từ từ nói: “Nương nương thích ăn Tuyết Hoa Tô, mà trong cung cũng chỉ có người làm Tuyết Hoa Tô là vừa ý nương nương. Nếu không vì vậy, người đã sớm chết mấy trăm lần rồi.”

Nhưng Dương Quỳnh không thấy vui vẻ một chút nào. Mình chắc chắn sẽ không làm được thứ gọi là Tuyết Hoa Tô. Lát nữa vẫn sẽ bị lộ. Nghĩ vậy nàng kéo kéo quần áo của Yên Liễu.

Yên Liễu quay đầu nhìn nàng, “Người làm sao vậy?”

“Cái đó.... Yên Liễu tỷ tỷ, ta sẽ không làm Tuyết Hoa Tô.” Dương Quỳnh cảm thấy ăn ngay nói thật vẫn sẽ tốt hơn. Bằng không lát nữa xảy ra chuyện gì, ngộ nhờ mất đầu thì thật không đáng.

“Cái gì?” Yên Liễu vừa mới há miệng, liền bị Dương Quỳnh nhanh tay che lại.

Yên Liễu cũng ý thức được âm thanh lớn sẽ kinh động đến những người khác, nhưng hiện tại làm sao bây giờ? “Người nói đùa gì vậy? Coi như bị trúng tà cũng không thể quên hết tay nghề chứ! Cái khác ta còn có thể giúp người, nhưng chỉ có người mới làm được Tuyết Hoa Tô mà nương nương thích!” Yên Liễu cũng cuống lên, cái trán toát ra mồ hôi lạnh.

Chương 3: Lộ diện

“Nếu như... không làm được thì sẽ thế nào?” Dương Quỳnh thử hỏi.

“Bình thường nhiều lắm thì quả mắng một trận, giới lắm thì phạt quỳ. Nhưng bây giờ là không thể được, cung Lung Hoa của chúng ta đang có chính sự, nướng nướng đã vài ngày không ăn gì. Nhưng hiện tại nướng nướng muốn ăn Tuyết Hoa Tô là việc có bao nhiêu khó khăn, người lại trùng tà cái gì cũng quên hết, người khác có thể không nói, nhưng Tần ma ma còn không ăn người!” Yên Liễu càng nói càng gấp, cuối cùng là khóc nức nở.

Tuy rằng Dương Quỳnh còn nắm không rõ tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng lại vô cùng cảm động. Không nói ở trong Hoàng cung, mà ngay cả ở xã hội hiện đại, còn có thể có người vì chuyện của người khác mà gấp đến độ khóc lên thì cũng là hiếm có.

“Ồ kìa, Yên Liễu, Thanh Diệp, hai người các người ở đây làm gì? Còn không mau vào! Điềm tâm của nướng nướng cần nhanh chóng chuẩn bị, nếu muộn thì cẩn thận đầu của các người!” Một người trang phục thái giám đứng ở cửa phòng bếp nhỏ lớn tiếng nói.

Dương Quỳnh thấy trên người hần đeo tạp dề, tay còn dính bột mì, đoán chừng là một đầu bếp thái giám.

Yên Liễu đáp một tiếng, cũng không dám nói cái gì khác, xoay người kéo Dương Quỳnh tiến vào.

Nguyên liệu để làm Tuyết Hoa Tô đã sớm chuẩn bị. Dương Quỳnh từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện, sau khi lớn lên cũng là chấp hành nhiệm vụ, về sau lại làm vệ sĩ bảo vệ người khác, tài nấu nướng còn dừng lại ở giai đoạn nấu mì ăn liền. Lúc này thấy một đồng nguyên liệu lớn như bột mì, đường trắng, đậu phộng, hạt vừng ở một bên, thì phải bắt đầu từ đâu nàng cũng không biết.

Yên Liễu âm thầm nuốt, nghĩ thầm xem ra Thanh Diệp trùng tà thật nghiêm trọng, lần này thật sự gặp họa.

Vừa mới nói đầu bếp thái giám thấy Dương Quỳnh chậm chậm không động thủ, vội la lên: “Ta nói Thanh Diệp cô nướng, người cũng nhanh một chút đi! Thời gian chậm chễ, chộc giận nướng nướng, đừng nói là người, chẳng lẽ chúng ta không phải chịu trách nhiệm sao?”

“Luu công công, Thanh Diệp hôm nay thân mình không thoải mái, ngại để nàng từ từ làm, chắc chắn có thể làm nướng nướng vừa lòng.” Yên Liễu ở một bên mang theo khuôn mặt tươi cười.

Luu công công giương mắt nhìn Dương Quỳnh, thấy nàng sững sờ nhìn chằm chằm vào đồ vật trên thớt, lắc đầu. Vừa định nói thêm cái gì đó, thì bên ngoài một tiểu thái giám chạy tới, té ngã vào phòng bếp nhỏ, “Sư phụ! sư phụ!”

“Tiểu Phụng từ, chuyện gì mà kinh ngạc như vậy? Đã nói với người bao nhiêu lần, dù có loạn cũng không thể loạn quy củ...” Luu công công còn chưa nói hết liền bị Tiểu Phụng từ cắt ngang.

“Sư phụ, Thánh chỉ của Hoàng thượng đến rồi! Còn lệnh cho tất cả mọi người cao thấp trong cung Lung Hoa tới tiền điện nghe chỉ!”

Luu công công nghe xong lui nửa bước, nhất thời không nói câu nào. Dương Quỳnh quay đầu nhìn Yên Liễu, chỉ thấy sắc mặt của nàng cũng trắng bệch, lại nhìn những người khác ở trong phòng bếp nhỏ, ai cũng thay đổi sắc mặt.

Rút cuộc Luu công công vẫn là lão công công, là người đầu tiên phản ứng lại. Hần tháo tạp dề, nhìn Tiểu Phụng từ, thờ dãi, “Hài tử, người tới sai chỗ rồi, cũng chọn sai người rồi!” Nói xong đều gọi mọi người đi đến tiền điện.

Dương Quỳnh vẫn ngây ngốc đứng đó không động đậy, Yên Liễu kéo nàng một cái: “Không cần làm Tuyết Hoa Tô nữa.” Dương Quỳnh vừa định cảm ơn trời đất, lại nghe Yên Liễu nói tiếp: “Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự xong rồi.”

Dương Quỳnh vừa định hỏi. Yên Liễu lại lắc lắc đầu, ý bảo không nên hỏi nhiều, sau đó kéo tay Dương Quỳnh đi theo mọi người đến tiền điện.

Cung Lung Hoa, tiền điện.

Lần là lần đầu tiên Dương Quỳnh ở khoảng cách gần như vậy quan sát cung điện cổ đại. Không giống với kiến trúc rộng lớn của cố cung ở Bắc Kinh, kiến trúc nơi đây càng chú trọng về độ tinh xảo, khéo léo, rất khác biệt. Khắp nơi điêu lan ngọc thể (*), xa hoa vô cùng. Dương Quỳnh vừa đi vừa nghĩ, xem ra vị nướng nướng này cũng là được sủng ái. Có điều không biết Thánh chỉ hôm nay là có chuyện gì xảy ra. Xem sắc mặt vừa rồi của mọi người, cảm giác cũng không phải là chuyện tốt.

(*) Điêu lan ngọc thể: điêu: điêu khắc; lan: lan can; ngọc: ngọc; thể: bậc thềm. Có thể hiểu giống như câu 'giường cột chạm trổ'. Dùng để hình dung những kiến trúc lộng lẫy, xa hoa.

Theo một đám thái giám cung nữ đến tiền điện quỳ xuống, tất cả mọi người đều cúi đầu, Dương Quỳnh cũng không dám ngẩng đầu nhìn lung tung. Chờ trong chốc lát, cửa tiền điện mở ra, mọi người càng cúi đầu thấp hơn. Dương Quỳnh không dám ngẩng lên, chỉ len lén nghiêng mắt nhìn trộm.

Người đi đầu là một vị lão thái giám, phía sau đi theo bốn tiểu thái giám. Mặc dù là thái giám, nhưng bốn người đi theo phía sau vừa nhìn là biết võ nghệ cao cường. Ở phương diện này thì Dương Quỳnh có thể tính là chuyên gia, không khỏi âm thầm tặc lưỡi, thái giám mà cũng có thể luyện thành như vậy? Nàng vẫn cho rằng thái giám chỉ có thể luyện võ công không nam không nữ Đông Phương Bất Bại chứ.

Lão thái giám dẫn đầu bước vào cửa, ánh mắt lần lượt lướt qua mọi người đang quỳ trên mặt đất. Qua chừng một phút, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: “Mọi người ở cung Lung Hoa nghe lệnh, Thánh thượng có chỉ, Khang phi nương nương thân thể mắc bệnh khó chữa, cung Lung Hoa huyền náo, không thể dưỡng bệnh, thỉnh Khanh phi nương nương chuyển qua Lâm Phụng các tỉnh dưỡng. Phụng ý chỉ của nương nương, muốn chọn một cung nữ hầu hạ. Mọi người trong cung Lung Hoa ai muốn hầu hạ nương nương thì tiến lên trước?” Âm thanh không âm không dương, người ta mà nghe da gà rơi đầy đất.

Dương Quỳnh xuống theo mọi người quỳ thấp, thờ cũng không dám thờ mạnh. Ý tứ của lão thái giám nàng đều hiểu, đương nhiên chủ nhân của mình được phong hào Khanh phi. Về phần chức vị là gì, nàng không biết, Lâm Phụng các là chỗ nào, nàng cũng không hay, nhưng mà nàng phát hiện trên mặt một tiểu cung nữ bên cạnh mình có một giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống đất.

Lão thái giám chờ trong phút chốc, không ai lên tiếng. Vừa muốn tiếp tục nói, lại thấy ở hàng thứ ba có một cung nữ chui ra, nằm rạp trên mặt đất, bộ dạng thật sự rất chật vật.

Dương Quỳnh hoàn toàn không rõ tình hình, tự nhiên là làm theo mọi người. Đang lúc cúi đầu cố gắng tạo ra dáng vẻ bi ai, thì không biết ai thiếu đạo đức như vậy, ở phía sau đạp nàng một cước. Một cước này lực đạo thật không nhẹ, nếu không phải Dương Quỳnh từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện của bộ đội đặc chủng, thì lần này nàng đã ngã chết rồi. Dương Quỳnh vừa âm thầm chửi rủa, vừa chật vật không chịu nổi mà đứng lên, lại thấy một đôi giày dừng lại trước mắt mình. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, là lão thái giám vừa mới nói.

“Người muốn đi hầu hạ Khang phi nương nương dưỡng bệnh sao?” Lão thái giám kỳ quái hỏi.

Dương Quỳnh vừa định lắc đầu, lại thấy hắn hơi hơi nheo lại ánh mắt. Nàng quanh năm chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm thì làm sao không nhận ra cái kia là sát khí. Vì vậy Dương Quỳnh ở trong nháy mắt mà xui quấy khiến mà thay đổi chú ý, khẽ gật đầu một cái.

Lão thái giám cười cười, dùng phát trần trong tay nâng lên cằm của Dương Quỳnh, nhìn kỹ một chút: “Àn, xem là một người an phận trung thực.” Sau đó quay đầu nhìn về một đại thái giám quỳ ở hàng thứ nhất, hỏi: “Trần công công, nha đầu này tên gì?”

Trần công công giống như toàn thân run rẩy, cố gắng vững vàng một chút rồi mới mở miệng: “Thưa Tề công công, nha đầu kia gọi Thanh Diệp, nửa năm trước vào cung, chỉ là một nô tì, ngày thường phụ trách vẩy nước quét sân.”

“Thanh Diệp.” Tề công công cúi đầu nhìn Dương Quỳnh. “Ta nói này Thanh Diệp, ngươi thật sự quyết định đi Lâm Phụng các hầu hạ Khang phi nương nương?”

Dương Quỳnh vốn là đánh bậy đánh bạ, lúc này nhìn thấy bộ dáng của mọi người như lâm đại địch, trong nội tâm cũng khó tránh khỏi bất ổn. Nhưng mà trận chiến như vậy, rõ ràng ăn nói lung tung là sẽ có đại phiền toái. Đã gật đầu rồi thì đâm lao phải theo lao. Nghĩ như vậy, Dương Quỳnh gật đầu lần nữa, yếu ớt mở miệng nói: “Nô tì nguyện ý hầu hạ Khang phi nương nương.”

Tề công công gật gật đầu, ôm phát trần suy nghĩ một lúc, mới nói: “Tốt lắm, là một nô tì trung tâm. Ta đi mời Khang phi nương nương, bọn người đợi ở đây.” Câu cuối cùng là nói với bốn thái giám đằng sau.

Bốn thái giám khom người nói câu “Nô tì tuân mệnh.” xong thì phát trần trong tay Tề công công vung lên, quay người tiến vào chính điện. Cửa chính điện không khóa, nhưng ai cũng không dám ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Dương Quỳnh quỳ trên mặt đất, khó chịu nói không nên lời. Trong lòng âm thầm kêu khổ, thứ bậc tôn ti thật sự là hại chết người! Cho dù là xuyên không, người ta cũng xuyên thành Cung phi Vương phi, không phải thì là thiên kim tiểu thư, ít nhất cũng phải là nữ nhi xinh đẹp như hoa được nâng như nâng ngọc. Tại sao mệnh mình lại khổ như vậy, xuyên không thành tiểu cung nữ không nói, còn chưa tới một ngày đã phải đối mặt với khảo nghiệm sinh tử. Nếu là đạo thật sùng thật, nàng còn không sợ, nhưng có tình lại thành một đồng công công khom khom như vậy, làm nàng cảm giác toàn bộ thân thể như trôi lơ lửng ở trong không trung, một chút cũng không chân thực.

Bên trong hẳn là nói gì đó, nhưng mà âm thanh rất nhỏ, nàng nghe không rõ. Tề công công rất nhanh đã đi ra, vẻ mặt ôn hòa đối với Dương Quỳnh quỳ trên mặt đất nói: “Thanh Diệp, nương nương đã đồng ý để người sau này hầu hạ rồi. Người là một nô tì, lại có thể theo sau hầu hạ nương nương, đây chính là trời cho người đại phúc phận, sau này cần trung thành hậu hạ, hiểu không?”

Dương Quỳnh vội vàng gật đầu. Bởi vì sợ lắm lời nhiều lỗi, nàng tận lực không nói câu nào, làm cho người khác lưu lại một ấn tượng về nàng chỉ có hai chữ dần dợn.

Việc kế tiếp chính là sắp xếp để Khang phi nương nương rời cung. Nói trắng ra chính là chuyển nhà. Nguyên bản Dương Quỳnh nghĩ đến thứ bậc là phi vị, coi như không được sủng ái, muốn chuyển nhà, cũng cần mang theo một ít tài sản chứ, không nghĩ đến chỉ có một bao vải nhỏ, từ một ma ma quản sự lấy ra giao cho nàng. Dương Quỳnh đưa tay tiếp nhận, cũng không nặng, mềm mềm, xem ra đều là quần áo, mà nữ nhân đi sau ma ma bước ra, lập tức làm Dương Quỳnh kinh hãi.

Mỹ nhân! Kiếp trước hay kiếp này đều chưa gặp qua mỹ nhân! Cung trang màu hồng cánh sen, nhẹ nhàng phiêu dật bao lấy dáng người thướt tha. Một khuôn mặt nhỏ nhắn không chút son phấn, làn da trắng nõn càng nổi bật, đôi mắt giống như hồ nước mùa thu. Một đầu tóc đen dài không được cẩn thận chải, mà chỉ tùy ý búi lên, không có cây trâm cài tóc, đến cả hoa tai mà nữ tử thường đeo cũng không có. Dương Quỳnh thầm nghĩ: Vị Khang phi nương nương này, nhìn bộ dạng cũng không giống đi dưỡng bệnh, mà là giống bị chỉ định kiểm tra, có điều toàn thân cũng quá đơn giản rồi.

Trong lòng suy nghĩ là vậy, nhưng chân không dám không động, vội vàng đứng dậy đỡ lấy vị chủ tử xui xẻo của mình. Tề công công ở một bên ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Khang phi nương nương, ngoài cửa đã chuẩn bị ngọc liên (*) thật tốt để đưa nương nương đi Lâm Phụng các.”

(*) Ngọc liên: loại xe Vua thường sử dụng, được trang trí bằng ngọc, còn được gọi là ngọc lộ.

Khang phi gật gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, không biểu lộ cái gì, lại nhìn một chút những cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất, môi giật giật, nhẹ nhàng nói: “Là ta làm các người bị liên lụy.”

“Nương nương!” Đại thái giám Trần công công ở hàng thứ nhất run giọng kêu một tiếng, ngẩng đầu, nói: “Án đức của nương nương, chúng nô tài chỉ có thể ở kiếp sau báo đáp. Mong nương nương bảo trọng ngọc thể, chỉ cần nương nương khỏe mạnh, chúng nô tài cũng nhắm mắt.” Nói xong, tất cả mọi người phía sau cũng khóc lên.

Tề công công nghe được tiếng khóc thì thực không kiên nhẫn, thúc giục nói: “Mời nương nương khỏi giá.”

Khang phi nhìn mọi người bên dưới khóc như vậy, tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn Tề công công, rốt cục cũng không mở miệng. Cuối cùng cắn răng một cái, ở Dương Quỳnh nâng đỡ xoay người đi ra cung Lung Hoa.

Dương Quỳnh không phải kẻ ngu, sớm đã hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc. Phòng chừng chờ Khang phi rời đi cung Lung Hoa, những cung nữ thái giám này liền lãnh ít dữ nhiều. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi âm thầm sợ hãi, nếu như không phải thân xui quẻ khiến mình chạy ra, có khả năng nàng sẽ tạo thành một kỉ lục xuyên không ngăn nhất - chưa được một ngày liền chết rồi!

Đi Khang phi ra khỏi cung Lung Hoa, ở cửa đã sớm có người chờ. Nói là ngọc liên, nhưng cũng chỉ là một cái kiệu nhỏ hai người nâng, thật sự rất keo kiệt. Dương Quỳnh cẩn thận đỡ Khang phi lên kiệu, còn mình thì cầm bao phục ở một bên, theo một đám thái giám đi về hướng đông.

Tề công công cũng không đi cùng, hẳn một mực ở cung Lung Hoa đưa mắt nhìn nhóm người Khang phi rời đi, lúc này mới quay lại bữu mỗi nói với một tên tiểu thái giám ở bên cạnh: “Nhanh lên, chủ tử vẫn đang chờ hồi âm đó.”

Tiểu thái giám ngẫm hiểu, khom người nói: “Nô tài đã hiểu.” Quay người tiến vào cung Lung Hoa, không lâu lắm, bên trong liền truyền ra một tràng tiếng kêu thảm thiết, làm cho người khác không đành lòng hiểu sâu biết rộng. Một lát sau, tiếng kêu thảm thiết dần dần chấm dứt, chỉ có một mùi máu tanh còn lưu lại.

Tiểu thái giám vừa rồi cúi đầu khom lưng đi ra hồi báo: “Sự phụ, đều làm xong.”

Tề công công nói: “Đã kiểm tra qua?”

“Đã kiểm tra, không còn người sống.” Tiểu thái giám trả lời vạn phần cẩn thận.

Tề công công gật gật đầu, “Để cho bọn họ nhanh chóng mang tất cả đưa đi. Phải mấy người đến đây thu thập sạch sẽ.”

“Vâng.” Tiểu thái giám gật đầu.

Tề công công vừa lòng gật gật đầu. Vung lên cây phát trần trong tay, mang theo mấy người đi ra cung Lung Hoa, sự tình còn lại để cho đồ đệ của hắn xử lí.

Dương Quỳnh đi theo kiệu của Khang phi thật lâu, càng đi càng vắng vẻ, dần dần thấy rất ít người. Dương Quỳnh không khỏi có chút bận tâm những người này có phải đưa Khang phi đến nơi không người để diệt khẩu hay không. Nàng bất an nhìn Khang phi ngồi trên kiệu, thấy nàng dung nhan tái nhợt, tuy rằng khuôn mặt u sầu nhưng không một chút lo lắng. Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Dương Quỳnh càng nghĩ càng loạn, cuối cùng vẫn là không nghĩ nữa. Cung đình tranh đấu, thật sự không phải dùng đầu óc đơn giản như mình có thể suy nghĩ.

Có lẽ cảm nhận được Dương Quỳnh bất an, Khang phi quay đầu nhìn nàng một cái, không nói gì, nhưng ánh mắt kia lại làm cho người ta an tâm nói không nên lời. Dương Quỳnh cả kinh, có chút mộng. Theo lí thuyết, Khang phi chịu khổ, có lẽ sẽ phải thê thê thảm thảm mới đúng. Thế nhưng cái nhìn vừa rồi, rõ ràng là uy nghi của thiên gia hậu duệ quý tộc, nghĩ đến đây, trong nội tâm Dương Quỳnh âm thầm cười khổ, sấu tử đích lạc đà bị mã đại (*), lại chán nản, dù sao nàng cũng từng là chủ nhân của một cung, tư thái nên có thì vẫn phải có, chỉ hy vọng hiện giờ nàng không phải người quá khó hầu hạ.

(*) Sấu tử đích lạc đà bị mã đại: cho dù là lạc đà chết đói thì thể tích cũng lớn hơn con ngựa. Ý nói khi ở một phương diện nào đó có người đặc biệt tinh thông thì cho dù ở phương diện này người đó có rơi vào hoàn cảnh khốn cùng cũng sẽ có hơn mấy phần cứng rắn, kiên cường.

Trên đường đi, nội tâm của Dương Quỳnh rất bất ổn, không những vậy, kiệu của Khang phi lại rẽ quặt rất nhiều. Rốt cục khi ánh sáng mặt trời ở phía Tây thì đoàn người cũng đến nơi.

“Khang phi nương nương, đã đến Lâm Phụng các.” Thái giám dẫn đường phía trước đẩy ra cửa lớn. Dương Quỳnh đỡ Khang phi từ trên kiệu xuống. Thái giám chỉ đường dẫn dắt mọi người tiến vào Lâm Phụng các.

Chương 4: Khang phi

“Khang phi nương nương, đã đến Lâm Phụng các.” Thái giám dẫn đường phía trước đẩy ra cửa lớn, Dương Quỳnh đỡ Khang phi từ trên kiệu xuống sau đó mọi người rục rịch tiến vào.

Bước qua cửa, Dương Quỳnh đưa mắt nhìn bốn phía liền cảm thấy hai chữ “Lâm Phụng” này thật chuẩn xác. Trong viện tử cỏ thụ che trời, xung quanh đều là cây cối hoa cỏ với rất nhiều chủng loại phong phú. Không những vậy, trong sân còn có một cây đại thụ rất lớn, đoán chừng phải mười mấy người ôm mới xuể. Đi dọc theo con đường lát gạch đến bậc thềm, thái giám đẩy ra cửa cung. Dương Quỳnh chỉ nghe âm thanh cũng đã chau mày, nhìn một lượt, trong lòng lại lo lắng lúc này nó thế có rơi xuống đe chết người hay không.

Cửa cung mở ra, lớp bụi thật dày bay lên, ánh sáng xuyên qua, làm vườn ngự uyển như ngôi nhà ma này cuối cùng cũng có một tia dương khí.

Rốt cuộc Dương Quỳnh cũng hiểu tị cư dưỡng bệnh là gì, chẳng qua chỉ là cách nói khác của việc đẩy vào lãnh cung mà thôi. Nhìn trộm biểu tình của Khang phi, Dương Quỳnh cảm giác dường như nàng đã biết sẽ gặp tình cảnh như vậy, hết thấy đều bình tĩnh thản nhiên. Điều này cũng làm cho Dương Quỳnh đối với nữ tử nhu nhược này thêm vài phần kính trọng.

“Khang phi nương nương, nơi này luôn không có người ở, ngày thường lại không quét dọn cẩn thận, mong nương nương thứ tội.” Thái giám dẫn dắt nói, nhưng vẻ mặt lại không có bao nhiêu sợ hãi.

“Không sao.” Tiếng nói của Khang phi vẫn như trước nhu hòa, mềm mại. Được Dương Quỳnh đỡ vào cửa, nàng nhìn bốn phía một lượt, đối mặt với cảnh tượng bừa bộn như vậy cũng không nói gì thêm. Dương Quỳnh vốn dĩ tuân thủ theo nguyên tắc nói ít sai ít, nên tự nhiên cũng không lảm nhảm. Thái giám thấy Khang phi không nói gì liền vội vàng cáo từ, nơi quý giá này, đứng thôi cũng làm hấn thấy không thoải mái.

Khang phi phát tay ý bảo bọn hấn có thể lui xuống. Đoàn người rời khỏi Lâm Phụng các, cửa lớn cũng bị đóng lại. Dương Quỳnh nghe thấy “Cạch” một tiếng, dường như cửa bên ngoài bị khóa. Nàng mơ hồ nhìn Khang phi, chỉ thấy Khang phi cười cười: “Quy củ trong cung là phải khóa lại.”

Dương Quỳnh nhẹ gật đầu, nhìn thấy Khang phi vẫn đứng ở đại điện, bốn phía không có chỗ nào sạch sẽ, vội vàng đề bao y phục xuống, nói: “Nương nương, trước tiên người hãy đi ra ngoài hóng mát, nơi này để cho... nô tì thu dọn.” Một tiếng nô tì, Dương Quỳnh thật sự còn nói không quen.

Khang phi khẽ gật đầu, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Dương Quỳnh nhìn bóng lưng của Khang phi, thầm nghĩ: “Mỹ nhân như vậy, Hoàng thượng cũng thật tàn nhẫn.” Nghĩ nhiều cũng vô dụng, trước kia Dương Quỳnh xuất thân từ con nhà nghèo, khi nhập ngũ lại tiếp nhận huấn luyện, có cái khổ nào mà nàng chưa từng ăn, cho nên một chút này còn không làm khó được nàng.

Dương Quỳnh kéo tay áo, tìm trước tìm sau, tìm được cái chổi, chậu gỗ, vài cây gậy trúc, còn có một cái kéo. Nàng bưng chậu tới cạnh giếng ở hậu viện, múc nước đổ vào chậu, nhìn nước mức lên trong suốt thấy đáy làm nàng yên tâm không ít. Mặc kệ như thế nào, có nước là có thể sống lâu vài ngày.

Vẩy nước lên mặt đất để tránh bụi bay lên khi quét, trước tiên Dương Quỳnh đem những thứ ngón ngang lộn xộn xung quanh thu dọn thật tốt, thấy cũng không có đồ gì quý giá, liền cũng lười quảy rầy Khang phi, tự mình quyết định, sau đó cầm chổi quét sạch sẽ đại điện, lại lấy nước lần nữa, xé mấy cái khăn che rách nát không chịu nổi làm giặt lau, không đến một canh giờ liền đem hầu hết mọi chỗ trong đại điện lau sạch sẽ.

Dương Quỳnh ra ngoài mời Khang phi vào, trong khoảng thời gian nàng quét dọn, Khang phi vẫn luôn đứng dưới cây cỏ thụ trong sân nhìn, không quảy rầy cũng không giúp đỡ. Dương Quỳnh hiểu rất rõ, người ta là chủ tử, dù có gặp khó khăn hoạn nạn thì cũng vẫn là nương nương thân kiều thế quý. Mà nàng, chung quy chỉ là cung nữ. Ai~ Mệnh khổ không thể oán chính phủ! Cùng là xuyên không, mà mình lại xuyên thành tiểu cung nữ, thân làm trâu làm ngựa, lại còn muốn sống nhờ vào người khác.

Khang phi bước vào, nhìn đại điện miễn cưỡng được gọi là sạch sẽ sáng sủa gật gật đầu, “Đúng là một nha đầu chân tay nhanh nhẹn.” Mắt phượng quét qua, nàng tìm cái ghế ngồi xuống, quay đầu nói với Dương Quỳnh: “Người là ai?”

“Ta...” Dương Quỳnh cả kinh, vội vàng cúi đầu, che dấu trong lòng căng thẳng, “Thưa nương nương, nô tì tên Thanh Diệp.”

“A?” Khóe miệng Khang phi gợi lên một nét cười, không thể nói là thật tâm hay giả ý, chỉ là một nét cười nhàn nhạt như vậy, lại làm cho Dương Quỳnh kinh hồn bạt vía.

“Vậy người họ gì?” Khang phi không chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

“Ta...” Trên trán Dương Quỳnh toát mồ hôi. Cái tên Thanh Diệp này nàng vừa mới nghe người khác nói, mà thân phận bây giờ của nàng họ gì, làm sao nàng biết được?

“Người có biết khuê danh của bản cung không?” Khang phi tiếp tục hỏi.

Dương Quỳnh cúi đầu không nói lời nào. Cái này đương nhiên nàng không thể biết.

“Người có biết quan hệ của bốn cung với người không?” Đường như Khang phi cũng không tức giận, có lẽ ngày từ đầu nàng đã biết cung nữ đối diện sẽ không trả lời được câu hỏi của mình.

Yên lặng thật lâu, đôi mắt với Dương Quỳnh không nói lời nào, Khang phi không thể không chờ dài, “Nhớ kỹ, người họ Thẩm, tên Thẩm Thanh Diệp. Bốn cung cũng họ Thẩm, khuê danh Thu Hoa, Thẩm gia là Giang Nam vọng tộc, mấy đời đều giữ chức vị cao trong triều. Người là nô tài trong nhà ta. Trước khi vào cung, bốn cung cùng người không thân cận, nhưng sau khi tiến cung, đối với người có nhiều dấn dáp. Có điều, người lại bị người ngoài lợi dụng, hãm hại bốn cung vào việc bất nghĩa, nên mới có ngày hôm nay.”

Dương Quỳnh sững sờ tại chỗ, cố gắng phản ứng, muốn biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cảm thấy tư duy có chút theo không kịp, “Nếu ta đã phản bội nương nương, tại sao người còn muốn để ta tới hầu hạ người, còn nói với ta những thứ này.”

Khang phi cười khổ nói: “Người cho rằng tới giờ này, ngày này, tình cảnh như thế này, thì việc để ai tới hầu hạ còn do bốn cung quyết định sao?”

Giờ Dương Quỳnh mới hiểu, tình hình phức tạp hơn so với mình biết rất nhiều.

“Về phần tại sao bốn cung lại phải nói với người những lời này, đó là bởi vì bốn cung biết rõ, người không phải Thanh Diệp. Nếu là nàng, dù có thông minh lanh lợi đến đâu cũng sẽ không thân nhiên như vậy. Trong lòng người không có quỷ, từ ánh mắt của người bốn cung có thể thấy được. Hôm nay bốn cung không muốn vạch trần người, cũng không muốn trách tội người, bốn cung chỉ muốn biết người rốt cục là ai? Tất cả chuyện này là như thế nào?” Trên mặt Khang phi không có một chút độ âm, nhưng sự rét lạnh trong đôi mắt phượng dần trở nên ôn hòa.

Cuối cùng Dương Quỳnh cũng yên tâm một chút, suy nghĩ một lúc nói: “Lời ta nói chỉ sợ nương nương không tin.”

Khang phi nở nụ cười, “Người cứ nói, bốn cung tin hay không là việc của bốn cung.”

“Vâng.” Dương Quỳnh nghĩ đến chuyện tự biện tự diễn nhất định sẽ bị lộ, không bằng thành thực kể thật, sống chết tùy mệnh. Thế là nàng đem mọi chuyện thực tế nói cho Khang phi.

Khang phi luôn yên lặng lắng nghe cho đến khi nàng nói xong, “Người nói những điều kì lạ như vậy, bốn cung tin người thế nào?”

Dương Quỳnh cười khổ nói: “Nô tì đã sớm nói nương nương sẽ không tin.”

Khang phi trầm mặc một lúc mới nói tiếp, “Kỳ thật... Bốn cung tin người hay không cũng không quan trọng. Nơi này là lãnh cung, người nào đã vào đây, thì cả đời coi như hết, vô luận là bốn cung hay là người, đều không ra được. Người là người hầu hạ bốn cung, nếu như bốn cung có chuyện gì không may xảy ra, người ắt phải bồi táng. Cho nên, căn bản bốn cung cũng không sợ có người sai khiến người hạ độc, bởi vì bốn cung đã không còn gì để mất.”

Nàng nói như gió thoảng mây đưa, tựa hồ hoàn toàn không phải cảnh ngộ của bản thân. Điểm ấy làm cho Dương Quỳnh càng thêm hiếu kì đối với vị nương nương này. Nàng thân là phi vị, gặp phong ba nhưng không khóc không nháo, không buồn bã không tổn thương, bình tĩnh đến đáng sợ. Bằng kinh nghiệm từng trải của mình, Dương Quỳnh cảm thấy, Khang phi nương nương nếu như không phải đã trải qua nhiều lần tang thương thì chính là tâm như tro tàn.

Khang phi không để cho Dương Quỳnh quý quá lâu, ý bảo nàng đứng lên, “Hiện giờ chỉ có bốn cung cùng người hai người, những quy củ trong cung trước kia không cần giữ.” Nói tới đây nàng đột nhiên cười cười, “Nếu theo như người nói, vậy chắc hẳn người cũng không biết quy củ như thế nào. Xem ra đến nơi này, hóa ra lại là cứu người một mạng.”

Dương Quỳnh không dám nói gì, chỉ đáp ứng theo.

“Trong ngoài Lâm Phụng các sau này đều nhờ vào người. Người cũng không cần sốt ruột, có thể làm gì, vào lúc nào, đều tự mình quyết định là được rồi, không cần hỏi lại bốn cung.” Khang phi trái lại thực tiêu sái, trực tiếp buông tay, cái gì cũng mặc kệ.

Gánh nặng trong lòng Dương Quỳnh cuối cùng cũng được giải thoát, đối với quyết định của Khang phi hết sức hài lòng. Nương nương vốn dĩ cũng không giúp được gì, không bằng để chính nàng làm thì tốt hơn.

Khang phi nói xong, khoát tay phân phó Dương Quỳnh trước tiên đi thu dọn phía sau tấm điện, dù sao cũng là có người ở. Dương Quỳnh vâng lời, lui xuống làm việc.

Tới hậu điện, Dương Quỳnh phát hiện nơi đây cũng rất lớn, phòng cũng rộng rãi, chỉ là lâu không có người ở, rách nát không chịu nổi, bụi dày tới một cen-ti-mét.

Nàng tìm rèm che đã rách, xé thành nhiều mảnh to nhỏ thích hợp, ngâm vào nước để che miệng mũi, sao đó vào phòng, trước tiên mở toàn bộ cửa sổ để thông gió, sau đó kiểm tra một chút độ bền chắc của căn phòng. Đây là điều rất cần thiết, vạn nhất phòng này bởi vì lâu năm không tu sửa, kết cấu chịu lực bị phá hủy, đại sự chính là muốn mạng người. Kiểm tra xong nhưng không phát hiện việc gì lớn, Dương Quỳnh âm thầm cảm thán, kiến trúc của người cổ đại chất lượng thật cao! Xây dựng trần nhà thật sự rất tốt, tuy rằng lâu không được tu sửa nhưng vẫn rất bền chắc.

Tiếp đó nàng đem mảnh vỡ gạch ngói thu dọn sạch sẽ, sau đó cầm chổi quét bụi, cuối cùng lại dùng khăn lau sạch một lần, xong xuôi nhìn lại thì cũng có chút đáng đáp của phòng ở. Chính là trong quá trình nàng thu dọn, ngoài ý muốn lại phát hiện thấy một ít đồ tốt.

Trong khoảng thời gian này, Khang phi luôn ở tiền điện cùng trong sân đi dạo. Nàng là người chịu được cô quạnh, tịch mịch, nhìn thấy trong sân cỏ thụ Thanh Tùng, hoa cỏ xanh tươi thì không khỏi bật cười. Yên bình, chỉ có ngay tại lúc này mới có thể cảm nhận được, rời xa hậu cung tranh đấu, hóa ra lại tốt đẹp như vậy. Chẳng qua, nụ cười ở khóe môi biến mất, những người kia thật sự sẽ bỏ qua cho nàng sao? Chỉ sợ sự tình còn không đơn giản như vậy.

Sắc trời mù mịt, Khang phi tính toán thời gian, đi về hướng hậu điện. Lúc này trước cửa đã thập phần náo nhiệt, trên mặt đất bày không ít đồ vật.

“Những thứ này là ở đâu ra?” Khang phi nhíu mày.

Dương Quỳnh nghe được âm thanh từ bên trong chạy ra, còn chưa kịp nói, liền đem Khang phi chọc cười. Dương Quỳnh cúi đầu nhìn mình bộ dạng chật vật giống như con khỉ người đầy bùn đất thì cũng nở nụ cười.

“Lại để nương nương chê cười.” Nàng hành lễ với Khang phi, tuy rằng không đủ tiêu chuẩn, nhưng tốt xấu gì cũng không thất lễ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đưa cơm

“Bốn cung đã nói, những quy củ có thể miễn liền miễn. Ngươi vẫn chưa trả lời bốn cung, những thứ này ở đâu ra?” Khang phi ý thức được chính mình có hơi thất thố, vì vậy thu lại tươi cười, bày ra dáng dấp cung phi.

Dương Quỳnh thuận tay xoa xoa bụi đất dính trên mặt, trả lời: “Thưa nương nương, những thứ này đều là nô tì tìm thấy trong hậu điện.” Dương Quỳnh chỉ than cùi, thịt khô, gạo, chậu đồng đang nằm trên mặt đất.

Khang phi gật gật đầu, “Còn có thể dùng sao?”

“Nô tì đã kiểm tra qua, đều có thể dùng. Xem ra một ít thức ăn để ở đây cũng chưa lâu.” Những thứ này đều là thứ tốt khó có được, Dương Quỳnh vừa phát hiện tự nhiên liền kiểm tra cẩn thận, kết quả làm nàng thực hưng phấn. Không chỉ thế, nàng còn tìm được một đoàn kiểm rất sắc bén với chất lượng thép vô cùng tốt.

“Có thể dùng là tốt rồi, ngươi đem cất đi, nói không chừng, lúc nào đó còn có thể phát huy đại công dụng.” Thần sắc Khang phi như trước thản nhiên, nhưng khóe miệng hơi nâng, tựa hồ phát hiện một chuyện rất vui vẻ. Nhìn Dương Quỳnh thu dọn sau đó quét sạch sẽ tiểu nhà kho, đợi nàng xong việc, Khang phi hỏi: “Canh giờ này ngươi biết mình phải làm gì sao?”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Nương nương của ta, từ lúc đến đây ta bận đầu tắt mặt tối, đến bây giờ nước còn chưa uống một ngụm. Người nên biết, nếu không phải từ nhỏ ta đã làm việc nặng, lớn lên lại từng đi lính, vậy nương nương người còn không phải ngủ trên đồng rác. Còn hỏi ta phải làm gì? Trong lòng nghĩ là vậy, nhưng Dương Quỳnh cũng không dám biểu lộ trên mặt, vì vậy lắc đầu tỏ vẻ chính mình không biết.

Khang phi dường như đã sớm biết nàng sẽ phản ứng như vậy, “Ngươi nhớ kỹ, canh giờ này là lúc ngự thiện phòng đưa cơm tới. Đãi ngộ với phi tử ở lãnh cung mặc dù chênh lệch, nhưng tất cả đồ ăn không được phép đưa tới chậm trễ, cho nên bây giờ ngươi đến đại môn chờ, rất nhanh sẽ có tiểu thái giám tới.”

Dương Quỳnh đáp một tiếng, xoay người đi về hướng tiền điện, lại nghe thấy giọng nói của Khang phi không nhanh không chậm truyền đến: “Việc ngươi không biết bốn cung đều sẽ chỉ bảo, nếu muốn sống lâu, ngươi nên biết mình phải làm gì.”

Dương Quỳnh âm thầm lè lưỡi, xem ra Khang phi đối với nàng cũng không hề tín nhiệm. Có điều nhìn tình huống trước mắt, hai người các nàng đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, nàng cùng Khang phi cũng không cần lo sẽ bị phản bội. Một khi gặp chuyện không may, ai cũng không được lợi. Người thông minh đương nhiên hiểu được cần hợp tác với nhau, ở chung hòa thuận. Mà may mắn, các nàng đều là người thông minh.

Dương Quỳnh vừa đến đại môn liền nghe thấy tiếng mở khóa cùng dây xích. Nàng vội dùng tay áo lung tung lau mặt, làm cho mình thoát nhìn không đến nỗi giống Táo vương gia (*).

(*) Táo vương gia: hay còn gọi là Táo quân, là bị thần cai quản việc bếp núc trong nhà.

“Nô tài đến đưa cơm cho Khang phi.” Đại môn mở ra khe hở nhỏ, một tiểu thái giám thò tay đưa hộp cơm vào, Dương Quỳnh tiếp nhận, hẩn vội vàng thu tay lại, đại môn đóng, dây xích khóa, tiếng khóa cửa nối tiếp vang lên.

Dương Quỳnh bị một loạt động tác này làm cho choáng váng, sửng sờ nhìn chằm chằm cửa lớn, quên cả phản ứng.

“Bọn họ sợ lây dính xúi quẩy của bốn cung.” Chẳng biết lúc nào Khang phi đã đến trước tiền viện, nhìn phản ứng của Dương Quỳnh cảm thấy hơi thú vị.

Dương Quỳnh nghe được âm thanh của Khang Phi mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng cầm hộp cơm bước vào chính điện, đặt bên bàn. Mở ra, nàng vốn tưởng chỉ có cơm thừa canh cặn, không nghĩ tới hóa ra lại có cả thịt cá, rất phong phú.

Khang phi luôn chú ý đến biểu tình của Dương Quỳnh, cũng không phải giám thị, chẳng qua ở đây thật sự quá nhàm chán, không nhìn Dương Quỳnh nàng cũng không biết mắt mình nên nhìn đi đâu.

“Người cho rằng bốn cung đến nơi này nên ăn cơm thừa canh cặn?” Khang phi cười cười, ôn nhu mở ra hai mắt, biểu tình khiến người người động tâm, “Người nhớ kỹ, dù sao nơi này cũng không phải lãnh cung, hơn nữa trên danh nghĩa là bốn cung đến dưỡng bệnh, đãi ngộ dành cho phi tử sẽ không giảm bớt, ít nhất... biểu hiện bên ngoài phải là như thế này.”

“A.” Dương Quỳnh căn bản đối với những chuyện này không có khái niệm. Khang phi nói, nàng nghe, chỉ là nghe xong sẽ không để trong lòng. Nàng đem thức ăn trong hộp bày ra, sau đó tới hậu viện múc nước. Vốn muốn để Khang phi rửa tay, nhưng nhìn nước này lạnh như băng, bất giác nhúc nhích. Hiện tại muốn nấu nước nóng thật ra cũng có than, nhưng không kịp nữa rồi.

Khang phi ngồi trong điện nhìn Dương Quỳnh bung chậu gỗ do dự không vào, lắc đầu nói: “Vào đi.”

Dương Quỳnh đành phải bung chậu tiến đến, Khang phi cũng không cần nàng hầu hạ, tự mình xắn áo rửa tay. Lúc này Dương Quỳnh lại phát hiện ra một việc, nơi này không có khăn lau tay. Khang phi rửa tay xong cầm khăn lụa trên bàn xoa xoa, ngồi trên ghế chuẩn bị ăn cơm.

Dương Quỳnh nhìn chằm chằm vào cái khăn lụa kì quái kia, nó từ đâu biến ra?

Khang phi cũng không để ý tới nàng, trong tay ảo thuật lấy ra một thứ giống như ngân châm (kim châm bằng bạc), lần lượt thoáng châm vào thức ăn. Dương Quỳnh vừa nhìn đã hiểu, đây là thứ độc. Ngân châm không đổi màu, Khang phi ý bảo Dương Quỳnh rửa sạch tay tới ăn cơm. Dương Quỳnh nghe lời rửa tay, đương nhiên nàng không có khăn lụa lau tay, vì vậy tùy ý lắc đầu, coi như dùng sức người.

Dù Khang phi chỉ dạy thế nào, ôn hòa bình dị ra sao thì nàng vẫn là phi tử, rất nhiều việc không phải không muốn làm, mà là không có thói quen đi làm. Chẳng hạn như xới cơm, gỡ xương cá,... Vì vậy Dương Quỳnh không thể đổ trách nhiệm cho người khác mà tự mình làm những việc lật vật này. Nói cho cùng, Khang phi cũng không tận lực làm khó nàng, chỗ nào nàng làm không đúng, Khang phi đều ở bên cạnh hướng dẫn. Bởi vậy, trong khoảng thời gian dài sau đó, Khang phi cùng Dương Quỳnh đối thoại trên cơ bản đều bắt đầu bằng từ “Người nhớ kỹ...”

Đối với chuyện của Khang phi, Dương Quỳnh ngẫu nhiên cũng sẽ hiếu kỳ, bất quá chẳng qua là ngẫu nhiên. Ở hiện đại sống ba mươi mấy năm, nàng làm vệ sĩ, cho nên cũng hình thành thói quen không quan tâm đến những việc riêng tư của người khác. Những thứ nên biết, không đi hỏi đối phương cũng sẽ nói, mà thứ không nên biết tốt nhất đừng hiếu kỳ. Biết quá nhiều sẽ trở thành gánh nặng của chính mình. Chuyện của người ta cuối cùng vẫn là chuyện của người ta, người khôn giữ mình mới là đạo lý triết học của nàng.

Thời gian một ngày cứ như vậy trôi qua, Dương Quỳnh càng thêm hiểu biết nơi này, càng cảm thấy kỳ thật nơi đây cũng không tệ lắm. Đương nhiên nàng nói chính là Lâm Phương các. Tuy rằng không thể đi ra ngoài, nhưng ở tại chỗ này một mẫu ba phần đất, nàng vẫn có đầy đủ quyền tự chủ.

Khang phi mỗi ngày đều ăn no rồi viết chữ, vẽ tranh, thuê hoa,... nàng không hiểu, cũng không có hứng thú. Vì vậy chuyện cần làm mỗi ngày của nàng, ngoại trừ quét dọn, hầu hạ Khang phi những việc bình thường thì chính là chăm sóc cây cối hoa cỏ trong sân. Tưới nước, bắt sâu bọ, xới đất gì đó, ngày qua ngày cuộc sống cũng không quá khó khăn.

Hết thấy yên bình đều bị phá vỡ ở nửa tháng sau khi các nàng tiến vào Lâm Phương các. Buổi sáng hôm nay, tiểu thái giám như cũ đưa đồ ăn tới, Khang phi vẫn thủy chung cầm châm thử độc.

Nói đến thử độc, có lúc Dương Quỳnh cảm thấy Khang phi quá mức cẩn thận, mỗi một món ăn đều phải thử qua, nếu không tuyệt đối không đưa vào miệng. Cho dù ngân châm đến bây giờ vẫn chưa đổi màu lần nào, Khang phi cũng không từ bỏ. Có điều lần này nhìn Khang phi rút châm ra, ngân châm hơi có màu xám ngắt, sắc mặt của nàng rốt cục thay đổi. Nhưng Khang phi ngược lại thờ phào nhẹ nhõm. Loại cảm giác này giống như đồ vật chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đến.

“Nương nương, cái này.... Nên làm gì bây giờ?” Ban đầu Dương Quỳnh có chút hốt hoảng nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại. Dù sao mình cũng là tử trong mưa bom bão đạn xông tới, không dễ bị dọa sợ như vậy.

“Đem thức ăn đều dọn đi. Xem ra sáng nay chúng ta phải nhịn đói.” Sắc mặt Khang phi bình tĩnh, cũng không giải thích gì nhiều, cứ thế đi đến một bên viết chữ.

Dương Quỳnh thu dọn đồ ăn, như cũ đi quét tiểu sân, chăm sóc cây cối. Có điều nội tâm không còn bình tĩnh như trước. Có người muốn hạ độc Khang phi, điều này là không thể nghi ngờ. Hơn nữa dường như Khang phi cũng biết đối phương là ai, khó trách trước khi ăn cơm nàng đều thử độc. Có thể thấy đối phương ra tay đều trong dự đoán của nàng. Sự tình đã bắt đầu khó giải quyết, Dương Quỳnh hiểu rất rõ, nếu như bên kia đã bắt đầu động thủ, không đạt được mục đích tuyệt sẽ không từ bỏ. Vậy bước tiếp theo sẽ là gì? Xem ra ngày lạnh của mình và Khang phi đã đến lúc kết thúc.

Cơm trưa như cũ có độc, Khang phi phân phó đưa nguyên dạng trở về. Vì vậy hai người lại phải nhịn đói. Nhịn đói đối với Dương Quỳnh không tính là gì, trước kia khi nàng đi lính, làm sao có thể đứng giờ ăn cơm, có khi bị đói chính là một ngày hai ngày, nhưng vẫn phải đi bằng năm tuyết, chấp hành nhiệm vụ. Về sau trở thành vệ sĩ, tình hình có tốt hơn một chút, nhưng cũng không có cách nào đứng hạn ăn cơm. Có điều mình không có vấn đề không có nghĩa Khang phi cũng không có vấn đề. Dương Quỳnh thật lo lắng thân thể mỏng manh của nàng không chịu nổi, mà ở nơi này sinh bệnh thì chỉ có con đường chết. Nếu như có thuốc tây hoặc thuốc tiêm linh tinh gì đó, Dương Quỳnh còn rất lành nghề, nếu là thuốc đông y, quên đi. Sắc thuốc nàng còn không biết thì đừng nói đến cái khác.

Com tối đưa tới, Dương Quỳnh cũng không ôm hy vọng. Quả nhiên thử một lần, ngân châm toàn bộ biến sắc. Khang phi thở dài, phân phó Dương Quỳnh dọn đồ ăn, còn mình quay về tắm điện.

Nhìn bóng lưng nhu nhược kia, Dương Quỳnh không khỏi có chút đau lòng. Không thể tiếp tục nhịn đói như vậy? Nàng mang hộp com đi, lúc trở lại liền nhớ tới những nguyên liệu nấu ăn phát hiện lúc trước, nội tâm bừng sáng, bây giờ đã đến lúc để chúng nó phát huy công dụng. Nàng vào tắm điện, xin ý kiến của Khang phi, Khang phi cười nói: “Ngươi muốn bây giờ dùng bếp? Chẳng lẽ ngươi sợ không ai biết chúng ta cất giấu những thứ đó?”

Dương Quỳnh nghe xong sắc mặt suy sụp, hiển nhiên là mình còn không có tính cảnh giác. Đêm hôm khuya khoắt chỉ cần để người ngoài nhìn thấy khói bếp ở đây, chẳng lẽ còn không hiểu?

“Ngày mai đi. Ngươi nghĩ cách dùng để bị phát hiện.” Khang phi nhẹ giọng nói.

“Vâng.” Thấy Khang phi rốt cục gật đầu, Dương Quỳnh vẫn rất vui vẻ, lập tức đi ra ngoài nghĩ biện pháp.

Hôm sau, khi trời gần trưa, Khang phi còn ở trong phòng viết chữ. Dương Quỳnh tiến vào nhà kho, lục lọi tìm tòi vài thứ mang ra. Lấy một miếng thịt khô, nàng dùng nước rửa sạch sau đó là lưỡi liềm một chút, vị mặn làm đầu lưỡi tê cứng, quả thực không biết lúc chế biến đã bỏ bao nhiêu muối.

Tay nghề của Dương Quỳnh coi như tốt, nàng lấy một ít gạo trắng nấu cháo, hầm cách thủy một ít thịt khô. Sờ dĩ chọn thời điểm này là bởi vì sợ người khác ngửi thấy mùi. Hiện tại là giờ nấu com trưa, Dương Quỳnh có hỏi qua Khang phi, bên cạnh có một phòng bếp nhỏ, là nơi chuyên dùng cho thị vệ xung quanh nấu com. Về phần khói bếp, Dương Quỳnh nghĩ cách dẫn khói tới cây rừng rậm rạp ở chính giữa Lâm Phương các, bay qua cây cối um tùm, làn khói thoát nhìn đã rất mỏng manh.

Thời điểm com trưa, đồ ăn đưa tới như cũ có độc. Dương Quỳnh đỡ Khang phi đi vào chính điện ngồi xuống, bụng lên cháo cùng thịt khô đã nấu xong. Khang phi ăn từng miếng từng miếng, cũng không vì đói bụng mà có bất kì hành động thất thổ nào. Bất quá xác thực so với trước kia ăn nhiều hơn một chút. Thấy Khang phi đã ăn xong, Dương Quỳnh lúc này mới nâng đĩa, giống như gió cuốn mây tan đem đồ ăn còn dư lại ăn sạch. Khang phi có chút kinh ngạc nhìn nàng như quỷ đói đầu thai, lắc lắc đầu nói: “Cũng chỉ có ở đây, khi gặp nạn mới không cần so đo quá nhiều. Nếu không bằng bộ dáng vừa rồi, chỉ sợ bốn cung cũng không dùng được ngươi.”

Dương Quỳnh biết tướng ăn của mình lúc này có chút khủng bố, vì thế xấu hổ sờ đầu, lập tức nhanh tay thu dọn.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hạ độc

Lại một ngày trôi qua, nhờ có những vật tư tàng này, hai người không phải tiếp tục nhịn đói. Khang phi vẫn như cũ, viết chữ, đọc sách, đối với thức ăn có độc mỗi ngày đưa tới không chút để tâm. Dương Quỳnh dần dần phát hiện, Khang phi chưa bao giờ vì hoàn cảnh ác liệt bên ngoài mà lo lắng. Tuy rằng nàng không có năng lực thay đổi tình cảnh trước mắt, nhưng tuyệt đối sẽ không oán giận hoặc thương tâm. Nữ nhân này dường như nhìn thấu mọi sự trên đời, giống như linh hồn nàng đã không còn ở đây, chỉ lưu lại một thể xác hô hấp hít thở.

Một ngày kia, Dương Quỳnh cắt xong thịt khô, khi đang cọ rửa con dao thì Khang phi bước tới bên cạnh nàng. Dương Quỳnh vội vàng hành lễ, Khang phi xua tay ý bảo nàng đứng lên. Dương Quỳnh đỡ nàng đến cái ghế trúc trong sân, cái ghế này là mấy hôm trước được Hoàng thượng ban ân, nói là để Khang phi dùng hóng mát. Dương Quỳnh nghe xong liền hoài nghi lỗ tai của mình có vấn đề, hôm nay cũng đã vào thu, còn hóng mát cái gì? Mặc dù vậy, Hoàng thượng ban thưởng chính là ban thưởng, kể cả dùng được hay không dùng được cũng phải cảm động mà ghi nhớ ân huệ của Thiên gia.

Khang phi ngồi trên ghế, nhìn Dương Quỳnh một lúc mới nói: “Ngươi cũng ngồi đi.”

“Vâng.” Dương Quỳnh chuyển rời một tảng đá to, ngồi xuống trước mặt Khang phi, “Nương nương, người có việc phân phó?”

Khang phi gật đầu, “Chúng ta ở chỗ này cũng được một thời gian. Bốn cung thấy ngươi cũng đã quen thuộc.”

Dương Quỳnh cười nói: “Thưa nương nương, nô tì đã quen thích ứng trong mọi hoàn cảnh.”

“Ngươi đúng là thoải mái. Bốn cung hỏi ngươi, tại sao ngươi chưa bao giờ hỏi vì sao bốn cung sẽ bị đưa đến đây? Cũng không hỏi người nào hạ độc trong thức ăn?”

Dương Quỳnh âm thầm cười khổ, chẳng lẽ không hỏi cũng là lắm? “Thưa nương nương, nô tì vốn dĩ không phải người ở thế giới này, ma xui quỷ khiến đến đây, cũng không muốn cùng người nơi đây có bất kì liên quan gì. Nói cho cùng, chuyện ở đây đều là nương nương cùng người khác đánh cờ, nô tì thật sự không dám hỏi đến.” Đối với câu hỏi của Khang phi, Dương Quỳnh bảo trì một thái độ, chính là ăn ngay nói thật. Khang phi là người duy nhất hiện nay nàng có thể dựa vào, nếu để cho Khang phi hoài nghi độ trung thực của mình, thì chính là việc phi thường gay go.

Khang phi hiển nhiên không ngờ Dương Quỳnh sẽ trả lời như vậy, nàng trầm mặc một lúc mới mở miệng nói: “Vốn dĩ bồn cung cũng nghĩ như vậy, ân oán oán trong hậu cung căn bản không nên liên lụy đến một cung nữ như ngươi. Có điều tình thế mạnh hơn người, bây giờ bồn cung đổi ý, kéo ngươi vào.”

Dương Quỳnh nghe xong lời này đột nhiên ngừng đầu, chống lại ánh mắt thản nhiên của Khang phi.

“Ngươi yên tâm, bồn cung sẽ không bức ngươi. Ngươi nói rất đúng, sự tình trong hậu cung vốn không phải một cung nữ như ngươi có thể nhúng tay. Cho nên có giúp bồn cung hay không tùy ngươi chọn lựa.” Giọng nói Khang phi vẫn nhu hòa êm tai như trước. Thế nhưng Dương Quỳnh biết trọng lượng của lời nói này.

“Nô tỳ tự nhiên là giúp đỡ nương nương.” Dương Quỳnh căn bản không cần quá nhiều thời gian để suy nghĩ. Không giúp Khang phi có nghĩa mình ở đây cũng chỉ có một thân một mình. Mặc dù coi như Khang phi không có tương lai, nhưng tốt xấu cũng có danh hiệu phi tử, ít nhất hiện nay chưa người nào sẽ động đến nơi này. Không có năng, cái mạng này của mình chỉ sợ đã sớm không còn. Dương Quỳnh không ngốc, loại này thành phá lợi hại (*), dùng đầu ngón chân nghĩ cũng hiểu.

(*) Thành phá lợi hại: ý chỉ mất tốt cùng mất xấu của một sự việc, dù thế nào thì cũng rất nghiêm trọng.

Khang phi nghe Dương Quỳnh trả lời chắc chắn, thì đáy lòng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Giống như Dương Quỳnh, nàng bây giờ cũng rất khó để tìm được người hữu lực giúp đỡ. Qua gần hai tháng quan sát, Dương Quỳnh có lẽ có thể tin tưởng. Trong cung trôi nổi nhiều năm như vậy, chút bản lĩnh nhìn người, Khang phi tự nhận vẫn có.

Nếu song phương đã đạt thành quan hệ liên minh, thì rất nhiều chuyện Khang phi phải để Dương Quỳnh biết. Vì thế Dương Quỳnh biết được nguyên nhân vì Khang phi nương nương này bị đưa đến đây cùng người đứng sau làm chủ.

Khang phi nương nương Thẩm Thu Hoa, năm nay hai mươi bốn tuổi. Tám năm trước vào cung, không phải thông qua tuyển tú, mà là phụng chiếu chỉ. Vào cung lập tức được phong làm Khang phi, danh tiếng chi thịnh, có một không hai. Thẩm Thu Hoa xác thực là thê tử lí tưởng nhất trong lòng nam nhân. Mỹ mạo của nàng đứng đầu hậu cung, có tri thức hiểu lễ nghĩa, dịu dàng cung thực. Không tranh sủng, không ngang ngược, không lập bè kết phái, mình tranh ám đấu trong hậu cung, dường như nàng được xem là một ngoại tộc. Bởi vậy Hoàng thượng đối với nàng vĩnh viễn sủng ái tám năm chưa suy. Người ngoài ao ước cũng đồng thời mang đến cho nàng vô hạn đố kỵ. Có điều Khang phi tuy rằng thanh tịnh không tranh giành, nhưng cũng không phải tiêu bạch thỏ để người khác bắt nạt. Theo như Khang phi nói về mình: “Sống trong hậu cung tám năm, coi như lúc trước có đơn thuần như thế nào, thì hiện tại cũng là lòng dạ thâm độc.” Ngữ khí bình thản như vậy, lại làm Dương Quỳnh cảm thấy đây mới là cáo buộc bắt buộc dĩ nhất.

Nữ nhân trong hậu cung cũng giống như hoa trong vườn, luôn tranh đua khoe sắc. Bên này chưa tàn bên kia đã nở, tuy nói hoa đều lọt vào mắt, nhưng ở đại hoa viên trong hoàng cung này, cũng chỉ có một người thương hoa. Vì muốn làm cho Hoàng thượng vừa ý đóa hoa của chính mình, thì những bông hoa khác phải sớm héo tàn.

Thời đại này là Mục triều, Hoàng thượng tên Trần Lăng, là con thứ bảy của tiên đế. Mười năm trước phụng chiếu lên ngôi, sửa niên hiệu thành Phong Quốc. Hậu cung Trần Lăng có một hậu, bốn phi, chín tần cùng một số nữ tử cấp bậc khác. Lần này Khang phi bị đưa đến Lâm Phương các, là vì mơ ước hậu vị. Nếu không có gia tộc thế lực cường đại, nàng sao có thể bảo trụ danh phi tử?

“Rốt cục là người nào muốn hại nương nương?” Dương Quỳnh không thể không hỏi.

Ánh mắt Khang phi nhìn nàng có chút cổ quái: “Biết chuyện này rõ nhất hẳn là ngươi, Thanh Diệp.”

Dương Quỳnh về mặt bắt buộc dĩ. Hình như Khang phi đã từng nói qua Thanh Diệp phản bội, nên mới thành công hãm hại nàng. Nhưng vấn đề bây giờ là mình không phải Thanh Diệp.

“Nô tì...”

Khang phi đánh gãy lời của nàng: “Bồn cung biết ngươi không phải Thanh Diệp. Cho nên chuyện này chỉ có thể bàn bạc kỹ lưỡng, không được nóng vội.”

Dương Quỳnh nghe xong cũng không thấy tiếc. Căn bản nàng không có lòng hiếu kì. Chỉ là nàng thấy hơi kì quái, nếu Khang phi bị người khác hãm hại, tại sao lại có thể tâm bình khí hòa như vậy?

Khang phi lại nói, trôi nổi trong cung tám năm, đã muốn tiêu hao hết tâm lực của nàng. Mặc dù còn có thể tiếp tục chống đỡ, nàng cũng không muốn chống.

“Chuyện lần này, nếu như bồn cung có ý định, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội xoay chuyển. Chẳng qua, lần này thắng thì như thế nào? Đã tám năm, lần nào bồn cung không phải người thắng? Thắng một lần ắt sẽ có lần sau, hậu cung tranh đấu cũng như gió nơi đây, vĩnh viễn không bao giờ ngừng. Tiền đặt cược càng lúc càng lớn, thù hận càng lúc càng sâu, ai có thể thắng cả đời? Mà một khi thua, chính là vạn kiếp bất phục.” Nói tới đây, nàng cảm khái thở dài, “Đến cuối cùng, không chỉ có chính mình chịu kết cục thảm, mà cả gia tộc cũng sẽ bị liên lụy. Hà tất phải vậy?”

Dương Quỳnh giờ mới hiểu tại sao Khang phi lại thản nhiên như vậy, không khỏi có chút khâm phục nữ tử trước mặt. Đạo lí kia tuy nói rất đơn giản, nhưng hiểu được lại có mấy người. Thân ở trung tâm vòng xoáy, có mấy ai có dũng khí liều mạng đánh cược? Mắt thấy Khang phi tựa hồ thua, chỉ là nếu không có việc hạ độc, Dương Quỳnh xem ra, Khang phi sẽ thắng.

“Nương nương người biết ai hạ độc?” Dương Quỳnh không muốn Khang phi một người tự độc thoại, không thể làm gì khác là phối hợp hỏi một câu.

Khang phi lắc đầu, “Bồn cung không có chứng cứ.” Ngụ ý, đại khái nàng vẫn biết là người nào.

Dương Quỳnh sững sốt một chút, tiếp tục hỏi: “Nương nương, nếu như các nàng muốn hại chết người, tại sao không dùng phương pháp hữu dụng? Đã ba ngày hạ độc, biết không có hiệu quả, tại sao còn dùng?”

Khang phi khòe môi không động, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu như đang trào phúng, “Người cho rằng các nàng sẽ để bồn cung chết dễ dàng như vậy? Bồn cung cũng không phạm vào đại tội, mơ ước hậu vị cũng chỉ là cái tội danh. Nếu như bồn cung liền chết như vậy, Hoàng thượng sẽ vĩnh viễn nhớ tới bồn cung, càng không có khả năng chán ghét bồn cung. Cho nên nếu như bọn họ tra tấn bồn cung, đợi cho bồn cung dung nhan tiêu tụy, sắc suy tự nhiên sẽ thất sủng. Ở trong lòng Hoàng thượng sẽ chỉ còn lại đáng về tiêu tụy của bồn cung. Đến lúc đó, ai cũng không cứu được bồn cung.”

Dương Quỳnh nghe Khang phi nói xong, rốt cục hiểu đại khái toàn bộ sự việc. Ngay sau đó, một vấn đề xuất hiện trong đầu, “Nương nương muốn nô tì làm gì?” Nói với nàng nhiều như vậy, có thể nói, không thể nói đều nói, đương nhiên là muốn kéo nàng xuống nước.

“Bồn cung chỉ muốn nhắc nhở người, tính toán ngày tháng, các nàng cũng nên đưa Hoàng thượng tới.” Khóe miệng Khang phi xuất hiện một đường cong, kéo ra một nụ cười tuyệt lãnh.

Nội tâm Dương Quỳnh run lên. Nàng tới đây cũng được một thời gian, dần dần thích ứng cuộc sống nơi này. Nhưng vừa nghĩ đến sắp phải gặp cửu ngũ chí tôn vị kia, trong lòng thực không nắm chắc.

“Người đang sợ?” Khang phi mắt phượng lưu chuyển, hơi có cảm giác trêu chọc.

Dương Quỳnh bĩu môi, “Nương nương, người cũng đừng dọa nô tì. Có việc gì dặn dò, nương nương cứ nói là được.” Trong khoảng thời gian này nàng cùng Khang phi cũng coi như thân quen, nhất là trong lúc đồ ăn bị hạ độc, tất cả việc nàng làm, Khang phi đều nhìn ở trong mắt. Tuy rằng Khang phi không nói lời cảm tạ, càng không biểu hiện bộ dáng cảm kích, nhưng Dương Quỳnh vẫn cảm thấy được, Khang phi rất cục đối với nàng không giống.

Khang phi nghe vậy lại nở nụ cười, nhưng lần này có chút độ ẩm, “Thời điểm Hoàng thượng đến, người chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được. Có điều...” Khang phi trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “Những thứ này người cần phải giấu kỹ.”

Dương Quỳnh hiểu Khang phi chỉ chính là thật khô, than cùi, vì vậy gật đầu đáp ứng. Nghĩ một lúc lại hỏi: “Vậy hôm nay...”

“Đừng nói hôm nay, mấy ngày sau cũng không được làm. Nếu như bị phát hiện, cũng không phải chuyện nhin đối đơn giản như vậy.” Khang phi thờ dãi nói. Bộ dáng bất đắc dĩ làm cho Dương Quỳnh có chút buồn cười, thầm nghĩ vô luận là người xuất trần cỡ nào, nhin đối đều không phải việc vui vẻ.

Com trưa hôm đó, căn cứ theo Khang phi phân phó, Dương Quỳnh không làm đồ ăn. Vì không để cho người khác phát hiện, nàng dứt khoát đào một cái hố sâu dưới gốc cây đại thụ, đem tất cả chôn xuống. Đến buổi tối, trời mưa, Khang phi nhìn chăm chăm màn mưa ngoài cửa sổ, đắm chiều suy nghĩ.

Ngày thứ hai, sáng sớm Dương Quỳnh có một phát hiện trọng đại, bởi vì trời vừa mưa, mà trên cây mọc rất nhiều nấm. Điều này làm cho nàng hưng phấn không ít, trèo lên nhảy xuống hái được rất nhiều. Đi bẩm báo Khang phi, nhưng lại không thấy nàng có bao nhiêu vui vẻ, chẳng qua chỉ là nhẹ thở ra một hơi, “Như vậy cũng coi như chúng ta cũng tìm được một cái lí do thích hợp.”

Dương Quỳnh vừa mới phấn khởi hăng hái thì bị một câu này dập tắt trở lại. Giờ nàng mới hiểu được suy nghĩ lúc trước của mình thật sự rất đơn giản. Có người hạ độc các nàng, bởi vì có những đồ vật cất giấu kia mà sắc mặt hồng nhuận không ít, Hoàng thượng có thể coi như không biết, nhưng người khác vừa nhìn bộ dạng của nàng cùng Khang phi sao có thể không nhìn ra điểm kì lạ. Như vậy xem ra trận mưa hôm nay ngược lại cứu hai người, miễn cho bị người khác làm khó dễ.

Khang phi phân phó nàng mang nấm cất kỹ, giữ lại về sau tự nhiên có ích. Dương Quỳnh làm theo, trở về thấy Khang phi đã ngủ. Hai bữa không ăn uống, sắc mặt của nàng tái nhợt, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của nàng. Trái lại, bởi vì tái nhợt mà càng hiện ra nhu nhược, kích thích ham muốn bảo vệ của người khác. Nữ tử trước mắt, tựa hồ vĩnh viễn không khóc không nháo, ôn hòa nhã nhặn, hết lần này tới lần khác làm người ta muốn bảo vệ nàng cả đời, miễn chịu thương tổn.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Liên minh

Lại một ngày sau giờ ngo, ánh mặt trời vẫn còn âm áp. Bởi vì chưa ăn, Khang phi lại ngủ. Tuy rằng Dương Quỳnh cũng cảm thấy sức khỏe mình không tốt, nhưng vẫn luyện tiếc mấy cái nấm mọc trên cây, kiên trì đi hái. Chính là đang hái một cây nấm, lại nghe thấy phía đại môn vang lên tiếng mở khóa lạch cạch, nàng sững sốt một chút. Com trưa đã đưa tới, tại sao lại mở khóa? Trong chốc lát, đại môn bị chậm rãi đẩy ra, thân ảnh màu vàng xuất hiện dưới ánh mặt trời, in bóng lên mặt đất.

Đại não Dương Quỳnh bùng nổ, là Hoàng thượng! Phản ứng đầu tiên của nàng là vào hậu điện thông báo Khang phi, chân còn chưa động, đã nghe thấy tiếng thái giám lanh lảnh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm!”

Giọng nói này thức tỉnh Dương Quỳnh, nàng cũng coi như xem qua phim cổ trang, mấy ngày trước Khang phi lại dạy nàng một ít lễ nghi, liền vội ném cây nôm trong tay, quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Giày Hoàng thượng dừng lại trước mặt nàng, giọng nói trầm thấp chậm rãi hỏi: “Người là cung nữ hầu hạ Khang phi?”

Tim đập thình thịch, Dương Quỳnh trả lời vô cùng cẩn thận: “Thưa Hoàng thượng, là nô tỳ.”

“Khang phi mấy ngày này sống thế nào?”

Dương Quỳnh cả kinh, vấn đề này bảo nàng trả lời ra sao? Bị giam vào lãnh cung còn có thể sống thế nào? Một chữ - thảm! Chẳng lẽ Hoàng thượng đều thích hỏi những chuyện mà dùng chân nghĩ cũng hiểu?

“Thưa Hoàng thượng, đoạn thời gian này nương nương thân mình không được tốt, cả ngày nằm trên giường, người cũng gầy rất nhiều.” Dương Quỳnh không biết nên nói hay không nên nói việc bị hạ độc, tốt nhất, vẫn là nói một ít việc bên lề.

Hoàng thượng âm thanh dừng trong chốc lát lại vang lên: “Đưa trẫm đi gặp Khang phi.”

“Vâng.” Dương Quỳnh như được đại xá, nhanh chóng đứng dậy, dẫn Hoàng thượng cùng một đoàn người đi tới hậu điện.

Trong hậu điện, Khang phi nghe được động tĩnh, đoán trước là Hoàng thượng tới, nhẹ nhàng đứng dậy, hơi sửa sang lại trang dung, khiến cho mình thoát nhìn không quá tiêu tụy, nhưng cũng sẽ không có vẻ gợn găng.

Hoàng thượng bước vào, nhìn thấy một Khang phi như vậy. Nàng đứng ở bên giường, cung y màu trắng bao bọc thân thể nhu nhược. Tóc đen như mực tuyền ý búi lên, dùng một cây trâm gỗ mun, trừ cái đó ra, nàng toàn thân trên dưới không có một trang sức nào khác. Trên mặt tái nhợt, hai mắt trong suốt sáng ngời nhưng hàm súc nội liễm, khóe môi nhợt nhạt khê nhếch, vẽ ra một nụ cười thần nhiên. Nhìn thấy Hoàng thượng bước vào, Khang phi khom người hành lễ nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Hoàng thượng không nói chuyện, cũng không cho Khang phi bình thân, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, mà Khang phi cũng không đứng dậy, như trước bảo trì động tác, không hề mất quy củ.

Dương Quỳnh thấy hai người giằng co như vậy, trong lòng âm thầm sốt ruột. Bầu không khí bởi vậy mà có vẻ quỷ dị. Đang quan sát, Dương Quỳnh cảm thấy phía sau có người kéo tay áo mình. Nàng lặng lẽ quay đầu lại, thấy một người dáng dấp đại thái giám hướng nàng liếc mắt ra hiệu, lúc này nàng mới chú ý tới, ngoại trừ mình, những người khác đều không theo Hoàng thượng vào hậu điện. Thái giám kia hướng mình nháy mắt, là muốn mình cũng lui ra ngoài. Không kịp nghĩ nhiều, thấy thái giám sắc mặt không tốt, Dương Quỳnh vội vàng lặng lẽ lui ra, cùng những người khác đứng ngoài cửa.

“Bình thân.” Âm thanh Hoàng thượng rót cục vang lên.

Khang phi vâng lời đứng thẳng người. Có lẽ thời gian hành lễ có chút dài, thân thể của nàng vốn rất suy yếu, vừa đứng dậy, cảm giác choáng váng ập tới, cả người hơi lão đảo, ngã về phía sau. Nàng cùng Hoàng thượng đứng đối diện, nhưng lại không ngã về phía trước, hiển nhiên là không muốn để người khác nói nàng mượn cơ hội yếu thương ôm ấp, ý đồ thu lại Thánh tâm. Hoàng thượng đáy mắt thâm trầm, ở nơi này mà nàng vẫn còn ngao khí như vậy sao? Lúc trước nàng cũng như thế, Hoàng thượng đi Cung Lung Hoa, nàng liền dốc lòng hầu hạ, ôn nhu làm bạn, Hoàng thượng không đi, nàng cũng sẽ không cố ý tranh sủng. Có khi Hoàng thượng cố ý lạnh nhạt nàng, hơn nửa tháng không đến Cung Lung Hoa, cũng không thấy nàng có vẻ nôn nóng. Lúc gặp lại, thậm chí cũng lười hỏi mình một câu. Thâm Thu Hoa, người một thân ngao khí, vẫn không hết sao? Tâm tư xoay chuyển, thân hình Hoàng thượng ngừng lại một chút, nhưng trước khi Khang phi ngã xuống đất vẫn đỡ được nàng.

Khang phi chỉ là nhất thời choáng váng, đợi sau khi thanh tỉnh liền vội vàng đứng dậy, hai má đỏ bừng nói: “Là thần thiếp thất lễ.”

Hoàng thượng nhìn hai tay trống trơn, có chút mất hứng. Nàng vốn là như vậy, sẽ không giống những phi tử khác ở trên người mình dụng tâm, điều này luôn làm cho hắn có cảm giác không cách nào hiểu rõ, “Thân thể không tốt nên nghỉ ngơi nhiều.” Lời vừa ra khỏi miệng, một trận gió ập tới, thổi vào song cửa giấy bay phất phới.

Cung điện này đã hoang phế từ lâu, phần lớn song cửa giấy đều bị tổn hại. May mắn Dương Quỳnh xuất thân nghèo khổ, cái gì cũng có thể khoa tay múa chân, nàng đem tất cả song cửa giấy ở phòng không người ở trong Thiên Điện lấy xuống, dùng com tẻ cùng nước làm hồ dính lên cửa sổ. Tuy rằng mỹ quan kém không ít, nhưng tốt xấu còn có thể ngăn gió.

Con gió này làm ánh mắt Hoàng thượng chú ý đến song cửa giấy dày cộm, nhìn nửa ngày, nhưng không nói gì thêm. Quay đầu nói với Khang phi, “Trẫm đưa người đến nơi này dưỡng bệnh, người quen không?”

Khang phi nở nụ cười, ôn nhu yếu ớt, “Thần thiếp yêu thích thanh tịnh, nơi này rất tốt.”

Hoàng thượng lại nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, ngữ khí ôn hòa nói: “Vậy thì tốt rồi.” Sau đó lại nói: “Người gầy đi nhiều.”

Khang phi đưa tay sờ sờ mặt mình, “Thần thiếp dung nhan tiêu tụy, ở trước mặt Hoàng thượng thất lễ rồi.”

Hoàng thượng khoát tay, quay đầu nói với bên ngoài, “Thường Lộc.”

Đại thái giám vừa rồi kéo Dương Quỳnh ra ngoài lập tức khom lưng chạy vào, “Hoàng thượng.”

“Gọi cung nữ hầu hạ Khang phi tới đây, trăm có lời muốn hỏi.”

Thường Lộc lập tức đi ra ngoài kêu Thanh Diệp. Dương Quỳnh nội tâm bồn chồn, sau khi bước vào thành thành thật thật quỳ gối trước mặt Hoàng thượng, không dám ngẩng đầu.

“Ngươi tên gì?” Hoàng thượng hỏi.

“Thưa Hoàng thượng, nô tỳ tên Thanh Diệp.”

Hoàng thượng ngữ khí lạnh lùng nói: “Thanh Diệp, ngươi có biết tội của mình không?”

Dương Quỳnh trong lòng phát lạnh, thầm nói ta có tội gì? Ta ở chỗ này vất vả khổ sở hậu hạ nữ nhân của ngươi, ngươi vừa đến liền hỏi tội ta? Này còn Thiên Lý hay không?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng lời này bất kể thế nào nàng cũng không dám nói. “Nô tỳ...” Nói được hai tiếng, cũng không nói thêm được gì.

“Hoàng thượng...” Khang phi ở một bên ôn nhu kêu một tiếng, câu tiếp theo lại bị Hoàng thượng giơ tay chặn lại.

“Thanh Diệp, trăm hỏi ngươi, Khang phi tiêu tụy như vậy, chẳng lẽ không phải tội của ngươi?”

Dương Quỳnh cảm giác mình còn oan hơn Đậu Nga (*)! Nàng chờ một chút, thấy Khang phi cũng không có ý nói tới việc bị hạ độc, trong lòng lập tức nộ khí, cũng bất chấp nhiều như vậy, một mạch đem chuyện bị hạ độc nói ra.

“Hoàng thượng, nô tỳ vì muốn cứu mạng nương nương, đã nhiều ngày không ngừng hái nấm, nếu như người không tin, đại khái có thể đến Thiên Điện nhìn, nơi đó còn rất nhiều nấm nô tỳ phơi nắng.” Nói xong lời cuối, Dương Quỳnh còn dùng sức càu véo bấp đùi mình, oan ức ép ra hai giọt nước mắt.

Hoàng thượng nghe xong thật lâu không nói gì. Một lúc lâu mới hướng Thường Lộc gật đầu. Thường Lộc lập tức đi ra ngoài, chắc hẳn là đi xem mấy cây nấm.

“Xảy ra việc này, vì sao ái phi không nói?” Hoàng thượng ngữ khí không tốt.

Khang phi nói: “Thưa Hoàng thượng, nếu như thần thiếp phạm sai lầm, cũng nên chịu chút trừng phạt. Bất quá đối thêm mấy ngày cũng không có việc gì lớn. Về phần người hạ độc...” Khang phi thoáng dừng lại, “Nghĩ cũng không phải ngoại nhân. Hoàng thượng, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, thần thiếp không muốn người khó xử. Chỉ mong người nọ có thể mau chóng quay đầu là bờ, đừng đá thương hòa khí trong cung.”

Hoàng thượng nghe xong lạnh lùng cười, “Không hổ là nữ nhi Thẩm gia, quả nhiên thông tình đạt lý!” Sau đó bước ra hậu điện, nói: “Đi Điện Thọ Lam.”

“Hoàng thượng bãi giá Điện Thọ Lam.” Thái giám cao giọng nói. Một đoàn người theo Hoàng thượng rời đi, đại môn khóa lại, hết thảy trở về yên tĩnh.

Dương Quỳnh tự nhiên là quỳ tiến đưa Hoàng thượng khỏi giá. Nhìn thấy người đều đi sạch sẽ, vừa mới đứng lên, xoa xoa đầu gối có chút đau, thầm nghĩ: “Chủ nghĩa phong kiến hại chết người.”

Bước vào hậu điện, Khang phi đã ngồi ở trên giường, nhìn Dương Quỳnh tiến vào, liền hướng nàng mỉm cười, ý bảo nàng ngồi xuống giường nhỏ, “Ngươi có chuyện muốn hỏi?”

Tâm tư bị nhìn thấu, Dương Quỳnh có chút lúng túng, cười cười, dò hỏi: “Nương nương, người biết mục đích Hoàng thượng tới đây?”

“Đương nhiên là đến xem bốn cung có giống như người khác nói tiêu tụy không chịu nổi như vậy hay không.” Khang phi cười vẫn ôn nhu yếu ớt, lời nói ra cũng rất nhẹ nhàng. “Đáng đáp hiện tại của bốn cung, ở trong mắt Hoàng thượng, dĩ nhiên là đáp án tốt nhất.” Bộ dạng của nàng tuy rằng hơi hắc hác nhưng cũng không đến nỗi tàn tạ. Nếu đã nói như vậy, tự nhiên có người muốn gặp xui xẻo.

“Nương nương, tại sao vừa rồi người không cầu Hoàng thượng đưa người ra ngoài?” Đây là điểm mà Dương Quỳnh thấy kì quái nhất. Rõ ràng gặp được Hoàng thượng, hơn nữa nhìn bộ dạng của Hoàng thượng đối với Khang phi cũng không phải hoàn toàn hết tình hết nghĩa, vì sao Khang phi sẽ không cầu tình?

Ánh mắt Khang phi lướt qua Dương Quỳnh, nhìn về nơi vô định, “Cầu cũng vô dụng. Hoàng thượng quyết định, cho tới bây giờ không phải cầu là được.”

“Vậy ít nhất nương nương cũng nên nói cho Hoàng thượng chuyện bị hạ độc. Hà tất phải rộng lượng như vậy?” Dương Quỳnh tiếp tục khó hiểu.

“Ngươi nghĩ Hoàng thượng không biết?” Khang phi khẽ chau mày, thần thái hơi lạnh lùng nghiêm nghị.

Dương Quỳnh lập tức minh bạch. Trong hậu cung, không hẳn chuyện gì Hoàng thượng cũng biết, nhưng nếu muốn biết, nhất định sẽ biết tường tận rõ ràng. Giả dụ Hoàng thượng đối với Khang phi chưa hết tình nghĩa, như vậy tình hình Khang phi ở bên này, tự nhiên cũng biết rõ. Hạ độc trong thức ăn, không phải chiêu cao minh, đương nhiên không gạt được Hoàng thượng. Biết rõ Khang phi bị hạ độc còn giả bộ như không biết, Dương Quỳnh trong

lòng cười lạnh, Hoàng thượng đương nhiên cũng là một người lãnh huyết.

“Trước mắt chúng ta đã qua cửa ải này. Có điều cửa ải tiếp theo sẽ càng thêm hung hiểm.” Khang phi ngừ khí chắc chắn, làm cho Dương Quỳnh không dám hoài nghi tính chân thật trong lời nói của nàng.

“Cửa tiếp theo sẽ là gì?”

“Người hạ độc có lẽ đã không còn kiên nhẫn. Nếu như không độc chết, cũng không làm chúng ta chết đói được, đại khái sẽ dùng cách khác.” Khang phi thở phào một cái, tiếp tục nói: “Bồn cung không biết người, cũng không biết chuyện của người. Người không phải Thanh Diệp, bồn cung cũng không hy vọng người uống mạng. Lâm Phương các đã lâm vào hiểm cảnh, mạng sống của người ra sao, chỉ còn trông chờ vào chính người.”

Dương Quỳnh chau mày, rốt cục hiểu được mục đích thực sự trong lời nói của Khang phi. Muốn chính mình bảo vệ Lâm Phương các? Nói đùa gì vậy? Chính mình chỉ có một người, ai biết đối phương có còn chuẩn bị thiên quân vạn mã dự định liều chết hay không?

(*) Đậu Nga: Nguyên là một nhân vật trong tác phẩm “Đậu Nga oan” của Quan Hán Khanh, một người phụ nữ bị áp bức điển hình trong xã hội phong kiến, không nơi nương tựa, vô cớ bị hãm hại, đồng thời lại bị tham quan nhận hối lộ phán nàng tội chết, oan tình không có chỗ kêu, căn phần chữ thiên mắng địa: “Địa dã, người làm địa nhưng không phân biệt được tốt xấu; Thiên dã, người lại để cho kẻ dốt người ngu lên làm thiên!” Khi sắp chết còn thề nguyện, máu tươi của nàng bắn lên vải trắng ở pháp trường, tháng sáu tuyết bay đầy trời, nơi đó đại hạn ba năm.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Song sinh

Khang phi nhìn vẻ mặt cau mày của Dương Quỳnh đã đoán ra tâm tư của nàng, “Bồn cung sinh ra đã không thể yêu, sống hay chết đều không quan trọng. Về phần người... Bồn cung không muốn hại người, nhưng cũng vô lực bảo vệ người. Nếu như người có bản lĩnh, chi bằng rời đi. Bồn cung tuyệt sẽ không để lộ, càng không truy cứu.”

Dương Quỳnh càng nghe càng cảm thấy không ổn, Khang phi nói những lời này dĩ nhiên là bàn giao hậu sự, “Nương nương đừng nói như vậy. Cái gì mà không thể yêu, chẳng lẽ người thật sự không lo lắng sao? Coi như không nhớ tới Hoàng thượng tình ý, vậy cũng nên nghĩ tới cha mẹ tình thân.” Dương Quỳnh lời nói ra, tự biết lời mồm, vội vàng ngậm miệng.

Nhưng Khang phi cũng không biểu lộ gì, chỉ là nhìn Dương Quỳnh. Lúc sau mới thở dài, “Người nói không sai. Bồn cung là nữ nhi trong nhà, thuở nhỏ được phụ thân cùng đại ca thương yêu. Thảm gia tuy rằng không cần bồn cung thân phi tử trợ lực, nhưng nếu bồn cung bị hại, Hoàng thượng sẽ nghĩ đến thương ngày bồn cung rất tốt, như vậy sẽ đối với Thảm gia có chút bồi thường.”

Dương Quỳnh thật sự không hiểu đây là dạng tâm tình gì. Lấy cái chết của mình đổi lấy ân huệ của Hoàng gia? Như vậy, ân huệ rốt cục có ý nghĩa gì?

Khang phi thấy Dương Quỳnh không nói lời nào, khoát tay một cái nói: “Hôm nay chắc đã làm người sợ. Dù sao thì một hai ngày tới có lẽ sẽ còn gặp chuyện không may, chính người suy nghĩ thật kĩ, có gì muốn biết có thể hỏi bồn cung.” Nói xong, ra hiệu nàng có thể lui xuống.

Dương Quỳnh ra khỏi hậu điện, đột nhiên cảm thấy nữ nhân này thật đáng sợ. Nàng hiểu rõ tất cả nguyên nhân đằng sau, nhìn vô cùng thấu đáo, nhưng không có một chút ý thức phản kháng. Bằng tài năng của nàng, toàn lực tranh thủ, cũng không phải là không có phần thắng. Thế nhưng nàng hoàn toàn từ bỏ. Vậy tính là gì? Vì Khang phi này, không chỉ có tài năng xuất chúng, tâm trí kế mưu, mà kể cả dũng khí can đảm, cũng là xuất sắc vượt qua người khác. Không phải ai cũng có thể cam tâm tình nguyện hi sinh bản thân mình để đổi lấy lợi ích cho người khác.

Một chiếc lá rơi xuống đầu Dương Quỳnh, nàng ngẩng lên, nhìn đại thụ cảnh lá xum xuê che nửa bầu trời của vườn ngự uyển. Thu đến sớm, lá cây rụng xuống không ít. Gió thu thổi mới cảm thấy hàn ý hiu quạnh. Dương Quỳnh nhìn không được run run một trận, lúc này mới đem tâm tư từ trên người Khang phi chuyển đến người mình. Chuyện của người ta cuối cùng vẫn là chuyện của người ta, chuyện của mình mới là quan hệ sinh tử. Lúc trước nàng đối với Khang phi tốt, hoàn toàn là vì lợi ích chung. Hai con châu chấu đứng ở hai đầu của sợi dây, một con chết, con kia tự nhiên cũng không sống được. Vốn tưởng rằng cứ như vậy ở trong lãnh cung sống qua ngày cũng không tệ, không nghĩ tới sự tình đột ngột chuyển biến, dĩ nhiên Khang phi lại không muốn sống? Đây rốt cục là tình huống gì? Vậy toàn bộ cố gắng của mình lúc trước không phải đã uổng phí? Rời khỏi Khang phi thì xác suất mình có thể sống sót là bao nhiêu? Có thể vượt qua một phần trăm sao?

Ngày hôm đó, cơm tối đưa tới không bị hạ độc. Ăn no, Khang phi đã sớm đi ngủ. Dương Quỳnh thu dọn xong liền đến trong sân tiến hành rèn luyện mỗi ngày. Sau khi tới nơi này, nàng phát hiện tuy rằng thân thể vẫn là của mình, nhưng sức mạnh, tốc độ cùng các phương diện năng lực khác giảm xuống không ít. Những thứ này không thể thông qua trí nhớ để bù đắp, chỉ có thể dựa vào nỗ lực rèn luyện không ngừng. Cho nên mỗi ngày dù sớm hay muộn nàng đều phải luyện tập, gần hai tháng qua, chưa từng gián đoạn. Hôm nay luyện xong, nàng chưa về phòng nghỉ ngơi, mà nương theo ánh trăng, trèo lên tường của Lâm Phương các.

Không ngờ tới, sớm như vậy đã muốn dùng chiêu này, Dương Quỳnh âm thầm nghĩ. Không dám nhô quá cao, nàng chỉ hơi hơi lộ cái đầu, quan sát tình

hình. Từ lúc vào Lâm Phuong các, nàng liền chú ý tình huống bên ngoài. Nơi này vị trí hẻo lánh, mặt trước có một cái hồ nhân tạo nhỏ. Nếu muốn đến nơi ở của các phi tần, thì phải đi một đoạn rất xa. Đằng sau là khu rừng rậm, bên ngoài khu rừng là nơi nào nàng cũng không biết. Cảm giác toàn bộ nơi này đều bị rừng cây vây quanh, quả nhiên không phụ tên “Lâm Phuong.”

Có thể chạy thoát khỏi nơi này sao? Chạy ra Lâm Phuong các, thực cũng không phải vấn đề, mà là chạy khỏi Hoàng cung... đoán chừng là vấn đề lớn. Nói cho cùng, chạy thoát thì như thế nào? Chính mình đối với hoàn cảnh hiện tại không biết gì, đi đến đâu cũng không dễ sống. Đang suy nghĩ thì quân hộ về tuần tra đi tới, Dương Quỳnh cả kinh, tay hơi trơn, trượt chân theo tường rơi xuống. May mắn nền đất phía dưới ban ngày nàng quét dọn sạch sẽ, cầu tạo cùng tính chất cũng phải quá cứng, lúc này mới không ngã hồng. Có điều từ trên cao như vậy rơi xuống, móng vẫn là rất đau.

“Ai u, cái móng của ta...” Dương Quỳnh nhỏ giọng lầm bầm, chậm rãi bò dậy. Nhưng cũng không vội về phòng, mà rúc vào chỗ tối trong góc tường tính toán tiếp theo nên làm gì.

Thời gian khi ngắn người luôn trôi qua rất nhanh. Khi Dương Quỳnh đang suy nghĩ tương lai, thì bị tiếng tay áo phát gió làm bừng tỉnh. Đợi nàng khôi phục tinh thần, liền thấy một bóng đen nhảy trên mái nhà, tiến vào Lâm Phuong các.

Có thích khách! Dương Quỳnh giống như con mèo dự cảm có nguy hiểm đến gần, thoáng cái đề cao cảnh giác. Vừa định đứng lên nhìn, lại phát hiện chân mình ngồi xổm đã tê rần, khẽ động liền giống như có hàng vạn con kiến bò trên đùi, không đau nhưng rất khó chịu. Dương Quỳnh thấy hơi mất mặt, nếu ở hiện đại, còn không bị đồng sự cười đến rụng răng. Đưa tay xoa nhẹ hai chân đang run lên vài cái, miễn cưỡng khôi phục một ít cảm giác, nàng liền đứng dậy đuổi theo phương hướng của bóng đen.

Vốn cho rằng đêm nay giao thủ là không tránh khỏi, kết quả vừa đến hậu điện liền thấy Khang phi đã thức dậy. Nàng mặc áo ngủ, tùy ý dựa vào đầu giường. Tuy rằng vô luận là y phục hay đồ dùng trong phòng có chút cũ nát, nhưng cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp tuyệt đại phong hoa của nàng. Dương Quỳnh cảm khái: Nữ nhân đẹp đến độ này, cũng là kiệt tác của tạo hóa.

Đèn dầu trong phòng được thấp lên, hắc y nhân quỳ gối trước mặt Khang phi, cúi đầu không nói. Khi Dương Quỳnh khập khiễng bước tới thì tình cảnh chính là quỷ dị như vậy.

Cảm thấy có người tới, hắc y nhân quay đầu lại nhìn Dương Quỳnh. Sát khí rõ ràng làm nàng không tự chủ được lui về sau hai bước. Lúc này, nàng mới nhìn thấy hắc y nhân dĩ nhiên là một thanh niên mi thanh mục tú, nước da trắng, mặt mũi dễ nhìn, tuổi khoảng chừng không quá hai mươi. Nhìn có chút quen mắt, chẳng qua ánh mắt cực kì khát máu, thực sự rất không tốt.

Khang phi cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, bất quá chỉ là thoáng qua, liền nói với nàng: “Người vào đi.”

Dương Quỳnh khập khiễng bước tới, hành lễ, đứng ở một bên. Ánh mắt của hắc y nhân vẫn một mực nhìn theo chuyển động của Dương Quỳnh, tựa hồ tùy lúc đều có thể cho nàng một đòn trí mạng. Cái nhìn này làm cho Dương Quỳnh kinh hồn bạt vía. Nếu như thật sự giao đấu sinh tử, ngược lại nàng cũng không sợ hãi. Chính mình không phải nữ tử yếu ớt, lúc trước còn là dùng mạng để kiếm ăn. Nhưng bị nhìn với ánh mắt căm thù như vậy, Dương Quỳnh vẫn là lần đầu tiên.

“Nàng không phải Thanh Diệp.” Khang phi rốt cục là Khang phi, đơn giản nói một câu, liền chạm đúng điểm mấu chốt. Ánh mắt hắc y nhân lập tức thay đổi, từ cừu hận biến thành mê man. Hắn nhìn Dương Quỳnh, lại nhìn Khang phi, giống như trong lúc nhất thời không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Khang phi hai mắt bình thản lơ đãng đảo qua Dương Quỳnh, đem nàng cẩn thận, lo lắng, mù mịt, tất cả đều nhìn ở trong mắt. Qua hai tháng dò xét cùng quan sát, việc người này không phải Thanh Diệp, nàng đã hoàn toàn tin tưởng. Cặp mắt âm mưu tính toán điều luyện của nàng, tự tin sẽ không nhìn lầm.

“Người... Người không phải Thanh Diệp?” Hắc y nhân vẫn khó có thể tin.

Dương Quỳnh trầm nghĩ, hóa ra người này biết Thanh Diệp, xem ra là cùng Thanh Diệp có cừu oán, giờ lại tính trên đầu mình. Lập tức lắc đầu nói: “Ta tên Dương Quỳnh. Người là...”

Kinh ngạc trong mắt hắc y nhân càng lớn, giọng run run nói: “Người dĩ nhiên... không nhận ra ta!”

Dương Quỳnh thành thật lắc đầu, tỏ vẻ thật sự không biết.

Rốt cục Khang phi cũng không để hai vị này tiếp tục mê man, mở miệng nói: “Dương Quỳnh, hẳn gọi Mặc Diệp, cũng là nô tài ở nhà bốn cung. Ba năm trước được đưa vào cung làm thái giám...” Nói tới đây, Khang phi cố ý ngừng lại.

Dương Quỳnh bởi vì lời nói ngừng lại mà quay đầu nhìn Khang phi, không rõ trong hồ lô của nàng muốn làm gì.

“Người chắc hẳn nhìn hẳn rất quen mắt?” Khang phi đột nhiên hỏi một câu không giải thích được. Nhìn Dương Quỳnh gật đầu, Khang phi mới tiếp tục nói: “Đó là đương nhiên. Bởi vì Thanh Diệp cùng Mặc Diệp vốn là song sinh.”

“Cái gì?” Mặc dù Dương Quỳnh thường ngày hồ hững, nhưng cái này cũng kiên trì không nổi. Song sinh! Vậy không phải nói nàng cùng người kia là song bào thai? Hơn nữa còn là long phượng thai! Vội lại, vị này nàng còn không biết là ca ca hay đệ đệ, đã trở thành thái giám! Liền tiếp sự thật như trời quang sét đánh bình thường, nhưng làm nàng hồn phách kinh ngạc.

Mặc Diệp nhìn Dương Quỳnh biểu lộ khiếp sợ, rốt cục tin tưởng nàng không phải tỷ tỷ của mình. Trong lòng không nói ra được là cảm giác gì. Theo như lời Khang phi, hẳn là Thanh Diệp là long phượng song sinh. Đây vốn là một thiên đại hi sự, thế nhưng trong nhà mình xuất thân không tốt, là nô tài của Thâm gia. Nô tài sinh ra hải tử cũng chỉ có thể là nô tài, đối với Thâm gia mà nói, cũng chỉ là sinh nhiều hơn một nô tài mà thôi. Có điều về sau sự tình

biến hóa, làm cho phụ mẫu hần cũng không ngờ rằng, Thanh Diệp cùng Mặc Diệp từ nhỏ liền biểu hiện thông minh lanh lợi vượt qua người thường, bởi vậy làm Thẩm lão gia chú ý. Lúc này Thẩm gia đại tiểu thư Thẩm Thu Hoa, cũng chính là Khang phi sau này, đã quyết định bị tiến cung làm phi, bởi vậy Thẩm gia cũng bắt đầu bồi dưỡng nô tài có thể vào cung trợ giúp Thẩm Thu Hoa. Tỷ đệ Thẩm thị vô luận là tuổi tác, nhân phẩm đều là lựa chọn tốt nhất. Vì vậy, hai tỷ đệ được dốc lòng tài bồi, ngoại trừ học quy củ trong cung, biết chữ, Thanh Diệp còn được học y thuật, nhất là hạ độc cùng giải độc. Mặc Diệp thì thiên về võ công, đặc biệt sở trường về võ công âm nhu. Ba năm trước Mặc Diệp vào cung làm thái giám, mà Thanh Diệp mới nửa năm trước tiến cung. Làm như vậy, là vì tận lực không để người khác chú ý. Dù sao bọn hần tuy rằng lớn lên không hoàn toàn giống nhau, nhưng so với tỷ đệ bình thường thì vẫn giống rất nhiều.

Dương Quỳnh một lúc lâu sau mới từ trong khiếp sợ khôi phục như cũ. Sau đó một vấn đề lại xuất hiện, nàng hỏi: “Nương nương, nếu như hần là nô tỳ.... um...”

“Hần là đệ đệ người.” Khang phi hiểu ý nói.

“Vâng. Nếu như hần là đệ đệ của nô tỳ, tại sao.... sẽ cừ hận nô tỳ?” Đây quả thực là không có đạo lý!

Khang phi nghe xong quay đầu nhìn Mặc Diệp, “Tự người nói đi.”

“Vâng.” Mặc Diệp quỳ trên mặt đất, ngữ khí cung kính trả lời. Quay đầu nhìn Dương Quỳnh, lại là vẻ mặt khác, “Nô tài cùng Thanh Diệp đều là người hầu của Thẩm gia, một nhà từ trên xuống dưới được Thẩm gia đại ân mới có thể giữ mạng. Nghe nói nương nương bị đẩy vào lãnh cung đều do Thanh Diệp âm thầm bị người sai khiến hãm hại, đương nhiên nô tài trong lòng phần nộ, hận không thể giết Thanh Diệp, thay nương nương lấy lại công bằng!”

Dương Quỳnh giờ mới hiểu, hóa ra vị đệ đệ này vì Khang phi có thể giết chết tỷ tỷ. Người cô đại thực sự không thể khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Thích khách

“Nói vậy các người cũng nên hiểu, Thanh Diệp đã chết, bất luận nàng từng làm gì, người cũng không cần giận chó đánh mèo lên Dương Quỳnh. Hai tháng nay, nếu không có nàng hầu hạ, chỉ sợ bản cung cũng không chịu đựng được tới ngày hôm nay.” Khang phi nói xong phát tay, ý bảo Mặc Diệp đứng lên. Mặc Diệp lúc này mới đứng dậy, đi đến bên cạnh Dương Quỳnh. Tuy rằng mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng tự hỏi lương tâm, nhưng Dương Quỳnh cảm thấy hần đối với mình vẫn rất kính ngạo. Cái này cũng khó trách, tỷ tỷ ruột của mình tự xưng biến thành một người xa lạ, dù là ai cũng sẽ cảm thấy kì quái.

“Mặc Diệp hiện tại là thái giám ở Hoa Âm các, nơi đó là chỗ ở của Trần Chiêu nghi. Hôm nay bản cung gọi hần tới, là muốn coi bỏ mâu thuẫn giữa hai người. Vạn nhất bản cung có chuyện gì, tỷ đệ các người cũng sẽ không tự giết lẫn nhau.” Những lời này Khang phi tự nhiên là nói với Dương Quỳnh.

Mặc Diệp nghe vậy lại vội vàng quỳ xuống, “Nương nương, người ngàn vạn phải bảo trọng phượng thể! Có gì dặn dò nương nương cứ việc để nô tài đi làm, cho dù là nước sôi lửa bỏng nô tài cũng không chối từ.”

Khang phi khoát tay ý bảo Mặc Diệp đứng lên, “Bản cung biết người trung tâm. Có điều bản cung mệt mỏi, Hậu cung thị thị phi phi bản cung không muốn tiếp tục tham dự. Sau này các người ra sao, cũng chỉ có thể xem vận mệnh chính mình. Bản cung sẽ nói với trong nhà, đối xử thật tốt với cha mẹ các người.” Khang phi nói xong khoát tay ý bảo bọn hần có thể lui xuống.

Mặc Diệp còn muốn nói tiếp, nhưng thời gian dài làm nô tài, hần đương nhiên hiểu rõ chủ tử đã không muốn tiếp tục đối thoại, nhất định phải kết thúc. Dương Quỳnh cùng Mặc Diệp hai người rời khỏi hậu điện, đi tới sân bên ngoài.

Ánh trăng lơ mơ, hai người yên lặng nhìn nhau, nhất thời vô cùng lúng túng.

Thật lâu, rốt cục Mặc Diệp đánh vỡ im lặng, “Người thật sự... không phải tỷ tỷ của ta?”

Dương Quỳnh gật đầu, “Ta thật xin lỗi. Tuy rằng trước mắt, ta còn phải dùng thân phận này để sống, nhưng ta thật sự không phải Thanh Diệp.”

Mặc Diệp thần sắc âm trầm, “Trên đời sao lại có chuyện kì quái như vậy?”

Dương Quỳnh không có lời nào để nói, vì ngay cả bản thân nàng còn không biết chuyện này rốt cục là như thế nào.

“Dương... Dương cô nương.” Mặc Diệp vô cùng không được tự nhiên, “Người có thể giúp ta khuyên nhủ nương nương không? Nhìn bộ dạng nương nương như vậy, hần là đã chết đứt ý niệm sống, ta là nô tài, không thể quản việc của chủ nhân, cũng thể xuất hiện ở đây.”

Dương Quỳnh không trả lời, trầm mặc một lúc, hỏi một vấn đề: “Sinh tử của nương nương đối với người thật sự quan trọng như vậy sao?”

Về khiếp sợ trong mắt Mặc Diệp thực sự vô cùng rõ ràng, tựa hồ vô luận thế nào hấn cũng không nghĩ tới nữ tử trước mặt này sẽ hỏi một vấn đề như vậy, “Cô nương chẳng lẽ chưa từng nghe qua ‘bỉ chi bất tồn mao tương yên phụ (1)’ sao? Chúng ta là nô tài, đều sống nhờ vào chủ nhân. Một khi chủ nhân xảy ra chuyện, chúng ta sao có thể sống tiếp? Coi như không bị thanh trừ, thì nô tài đã mất đi giá trị sử dụng, còn không bằng một con chó sống bình thường.”

(1) Bỉ chi bất tồn mao tương yên phụ: Tạm dịch: Da không có, lông mọc chỗ nào. Ý nói sự vật mất đi nền tảng sinh tồn, liền không thể tồn tại.

Đạo lý này Dương Quỳnh ngược lại không nghĩ tới, chẳng qua bây giờ nghe xong lập tức hiểu.

“Huống chi nương nương là một chủ tử tốt, nàng không nên cứ chết đi như vậy.” Mặc Diệp nói đến đây, lại quay đầu nhìn hậu điện còn chưa tắt đèn.

Dương Quỳnh cảm thấy, Mặc Diệp đối với Khang phi giống như hoàn toàn tôn kính cùng sùng bái, bỏ qua quan hệ chủ tớ giữa bọn họ, có lẽ còn xảy ra những chuyện khác.

“Keng keng keng!” Xa xa truyền đến tiếng gõ mõ cầm canh, đêm đã canh ba. Mặc Diệp thoáng nhìn sắc trời, nói: “Ta phải trở về. Dường cô nương, tuy rằng người không phải tỷ tỷ của ta, nhưng niệm tình hai tháng cùng nương nương sống nương tựa lẫn nhau, hãy khuyên nhủ nương nương. Đại ân đại đức, Mặc Diệp nhất định báo đáp.”

Dương Quỳnh thấy hấn ngôn từ khẩn thiết, cũng có chút động dung. Chẳng qua lời đáp ứng cũng không nói ra miệng, chỉ khẽ gật đầu. Mặc Diệp nhẹ thở một hơi, ôm quyền nói: “Đa tạ. Nương nương có gì phân phó, bất cứ lúc nào cũng có thể cho ta biết. Nương nương biết cách liên hệ với ta. Cáo từ.” Nói xong, bóng người lóe lên, nhảy lên tường, chuyển mình hai ba cái đã không thấy bóng dáng.

“Oa! Khinh công quá đẹp!” Dương Quỳnh bắt đầu tính toán khi nào rảnh cùng đệ đệ này học một ít, miễn cho về sau trèo tường rơi xuống đất.

Hôm sau, Khang phi như cũ rời giường, dường như buổi tối hôm qua hết thảy đều là Dương Quỳnh làm một giấc mộng. Dương Quỳnh hiện tại suy nghĩ, Khang phi làm như vậy, rốt cục là vẫn đang dò xét nàng? Hay thật sự không muốn sống. Hoặc là giả dụ, tình huống căn bản không dọa người như Khang phi nói. Thiên cổ gian nan duy nhất tử (2). Có thể sống ai mà không muốn sống? Người muốn chết nàng chưa từng thấy qua.

(2) Thiên cổ gian nan duy nhất tử: Việc đời khó nhất trên đời là chết.

Một ngày cứ như vậy bình an trôi qua, bởi vì hôm qua không ngủ được, Dương Quỳnh thấy Khang phi đi ngủ, cũng sớm lên giường. Có điều trong lòng nàng vẫn không an tâm, cho nên cũng không cởi quần áo, mặc nguyên mà ngủ. Con dao găm dùng để cắt thịt nàng vẫn giấu trong tay áo.

Nửa đêm, nàng lại bị tiếng tay áo phát gió làm bừng tỉnh. Tuy ở cổ đại không có võ công “Kê ty thần khuyển thụ dạ (3)”, nhưng ở hiện đại tiếp nhận huấn luyện đặc công cũng không phải dễ chơi. Nàng lập tức trở mình xuống giường, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ trong phòng thành một cái khe nhỏ. Đêm nay trăng sáng tỏ, ánh sáng tỏa khắp nơi, chiếu lên sân sáng ngời. Một bóng đen rơi xuống trong nội viện, dựa vào trí nhớ, Dương Quỳnh phán đoán người này không phải Mặc Diệp.

(3) “Kê ty thần khuyển thụ dạ” Khi luyện công đạt đến cảnh giới nhất định có thể đạt được cảm giác. Ví dụ như trên mái nhà có một con chim sẻ thì người ở trong phòng sẽ cảm nhận được.

Thích khách sao? Nói không căng thẳng là giả. Ở hiện đại đánh nhau đã thành thói quen, cũng không biết căng thẳng là gì. Nhưng đến cổ đại, nàng còn chưa từng biết luận người nào giao thủ. Chính mình vẫn dùng súng lục, hiện tại cầm dao găm cùng người liều mạng, phần thắng thật sự không nắm chắc. Hôm qua nhìn thấy thân thủ Mặc Diệp, quả nhiên võ công cổ đại thật sự dọa người.

Ngay khi nàng đang nghĩ ngợi lung tung, bóng đen đã đi tới cửa hậu điện, xuyên qua khe cửa nhìn tình hình bên trong. Chắc hẳn là vậy, bên trong tối đen, cái gì cũng không thấy. Người kia nghiêng lỗ tai lắng nghe, tựa hồ nghe thấy Khang phi đã ngủ, vì vậy rón rén đẩy cửa phòng. Khang phi ở nội thất, bóng đen đẩy cửa ra, lách mình tiến vào, thuận tay đóng lại.

Dương Quỳnh ở một gian phòng khác trong hậu điện. Từ lúc bóng đen tới gần hậu điện, nàng liền từ cửa sổ phía sau phòng mình leo ra ngoài, đi tới cửa sổ phía ngoài phòng Khang phi, đem cửa kéo lên, nhảy vào trong. Nàng đối với hoàn cảnh nơi này so với hắc y nhân quen thuộc hơn, bởi vậy vào đến nội thất, lập tức trốn ở bên giường, thân mình nằm xuống thật thấp.

Khang phi ngủ cũng không trầm. Làm người ăn bữa nay lo bữa mai, nếu như có thể ngủ được như con lợn chết, thì đó cũng là một loại bản lĩnh. Vừa nghe thấy động tĩnh, Khang phi lập tức mở mắt. Hai mắt như hồ nước mùa thu chớp động, dựa vào thân hình, nàng đoán được là Dương Quỳnh. Dương Quỳnh cũng thấy Khang phi muốn đứng dậy, nàng làm thủ thế chó có lên tiếng, liền bắt đầu trốn. Khang phi thấy thế, vốn dĩ muốn đứng lên, lại nằm xuống giường.

Vừa nằm xuống, bóng đen liền đi vào nội thất. Nhìn thấy Khang phi trên giường, hấn tiến đến một bước, trong tay xuất hiện một cái khăn lụa trắng. Cũng không kịp thấy hấn ra tay thế nào, khăn lụa đã quấn quanh cổ Khang phi. Dương Quỳnh ở bên cạnh tro mắt nhìn, không nghĩ đối phương lại ra tay nhanh như vậy! Đây là loại võ công gì? Vừa hơi sửng sốt, hắc y nhân đã bắt đầu siết chặt khăn lụa. Lúc này Dương Quỳnh mới lấy lại tinh thần, chân duỗi ra, trong tay cầm dao găm, thoáng cái liền cắt đứt khăn lụa. Dường như là cùng lúc, Khang phi được tự do liền thấp đèn. Đối với điều này, Dương Quỳnh vẫn rất kì quái. Nàng cảm giác Khang phi như làm ảo thuật, bất cứ lúc nào đều có thể chuẩn xác tìm tới cây đèn, đồng thời lập tức thấp lên.

Ánh sáng lóe lên, chiếu sáng cả phòng, hình dạng bóng đen hiện ra. Một nam tử mặc y phục đen, khăn lụa đen che mặt.

Hắc y nhân cũng nhìn rõ, hóa ra trong phòng còn ẩn nấp một người. Dương Quỳnh thấy đối phương hai mắt nhìn thẳng, dường như là đang suy nghĩ vấn

đề động thủ hay đào tẩu. Dương Quỳnh nội tâm bồn chồn, nhìn thân thủ của hắn, vẫn là để hắn đào tẩu tốt hơn, vì vậy trong lòng âm thầm niệm Phật, nhanh đi đi, nhanh đi đi, a đi dà Phật, a đi dà Phật!

Đang niệm, hắc y nhân đã quyết định, vung đao hướng Dương Quỳnh bổ tới. Dương Quỳnh vừa thấy niệm Phật phản tác dụng, âm thầm uất ức. Dao găm hiện ra trong tay, làm sao có thể cùng binh khí của đối thủ so sánh, nó ngắn đến đáng thương, không cách nào đỡ được một đao của đối phương, chỉ có thể né tránh. Vì vậy hắn chém một cái, nàng tránh một cái, ngược lại, đánh cũng rất náo nhiệt.

Dương Quỳnh trong lòng sợ nhất là đối phương sử dụng chiêu Hàng Long Thập Bát Chương các loại gì đó, nàng liền hoàn toàn không có cách. Kết quả của việc đọc nhiều tiểu thuyết võ hiệp chính là, đối phương tung một chiêu, nàng cũng sẽ cảm giác được bên kia muốn phát nội công gì đó, đem mình đánh bay. Thế nhưng càng đánh, nàng phát hiện người kia tuy rằng dùng đao rất nhanh, rất tàn nhẫn, nhưng chiêu thức không phải động tác võ thuật, càng không có nội lực. Từng chiêu thức ngắn gọn hữu hiệu, đều là nhìn đâu đánh đó. Loại đấu pháp này rất giống loại Dương Quỳnh được huấn luyện, vì vậy trong lòng nắm chắc, tinh thần lên cao, thân thủ cũng càng thêm linh hoạt.

Hai người đánh từ trong phòng ra ngoài sân, mỗi lần hắc y nhân tấn công đều bị Dương Quỳnh né tránh chuẩn xác. Đối phương đánh một lúc thấy không có cơ hội, liền đánh giá một chiêu, xoay người leo lên tường. Dương Quỳnh không biết kinh công, thấy người kia muốn chạy, không kịp nghĩ nhiều, dao găm trong tay bay ra, đâm thẳng vào bắp chân của hắc y nhân. Hắn đứng không vững, “Bịch” một tiếng rơi xuống đất. Dương Quỳnh không nói hai lời, một cước đạp lên người hắn, một tay vịn tay đối phương, một tay sờ eo mình, sờ nửa ngày mới nhớ, chính mình xuyên không, trên eo đã không còn còng tay.

Nàng thò tay sờ trong áo hắc y nhân, chạm đến dây thừng hắn dùng mưu sát Khang phi, hai ba cái đem người kia trói chặt.

“Đánh ngất hắn.” Dương Quỳnh quay đầu lại, đã thấy Khang phi khoác áo choàng, đứng ở cửa. Dưới ánh trăng mờ mờ, dung nhan xinh đẹp của nàng trở nên mờ lung, huyền ảo.

Dương Quỳnh cô tay bỏ xuống sau gáy người kia, hắn rên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

“Người theo bốn cung tiến vào.” Khang phi trở lại trong phòng ngồi xuống, gọi Dương Quỳnh bước vào, ý bảo nàng cũng ngồi.

“Không nghĩ tới người lại có bản lĩnh như vậy, trước kia bốn cung đúng là đánh giá thấp người.” Khang phi ôn hòa nói, làm Dương Quỳnh không nhìn ra manh mối.

“Nương nương, nô tỳ đã từng nói qua, trước khi tới đây, nô tỳ là hộ vệ. Một chút chuyện này không đáng là gì, có điều chính là kiếm miếng cơm ăn.” Dương Quỳnh ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thờ dài. Nếu như vừa rồi không phải hắc y nhân vô tâm tham chiến, bị nàng thuận lợi ám toán, nói không chừng người bây giờ gục xuống chính là nàng.

Khang phi nhìn nàng hỏi: “Vậy bây giờ nên làm gì?”

“Nô tỳ tùy ý nương nương phân phó.”

Khang phi nhìn hắc y nhân, lại nhìn Dương Quỳnh, “Người này sống hay chết đều rất phiền toái. Việc này không thể để lộ, bằng không mạng của người cũng không giữ được. Như vậy hiện tại, người muốn làm thế nào?”

Dương Quỳnh nghe xong liền bối rối. Đây là ý gì? Sống hay chết đều không được, còn hỏi ta làm thế nào? Hiện tại là địa bàn của ai? Nếu như ở hiện đại, làm sao ta còn không giải quyết được một người? Thế nhưng đây là trong hoàng cung cổ đại, ta nào có biện pháp? Nương nương thoát nhìn không nhanh không chậm, không phải đang trên ta chứ?

(2) Thiên cô gian nan duy nhất tử.

Trích từ tác phẩm “Đề Túc phu nhân miếu” của thi nhân Đặng Hán Nghi, đời nhà Thanh.

“Sở cung thung tảo mi đại tân, chích tự vô ngôn đối mộ xuân.

Thiên cô gian nan duy nhất tử, thương tâm há độc Túc phu nhân.”

- Túc phu nhân, thời Xuân Thu, Túc Hầu phu nhân. Sở Phạt Túc đoạt Hầu phu nhân về hậu cung. Khi Sở Vương xuất cung, Túc phu nhân thấy phu quân mình thủ ở cửa thành, tự sát mà chết. Thiên cô tới nay, người người khó đối mặt nhất là một chữ “Chết”, nhưng Túc phu nhân lại có thể ung dung tuần tỉnh mà chết, có điều, người thế gian thương tâm đau buồn, há lại chỉ có một Túc phu nhân? “Thiên cô gian nan duy nhất tử” có thể dùng để ca ngợi sự ung dung hy sinh bi tráng hào hùng, cũng có thể dùng để hình dung người đang đối diện với bước ngoặt sinh tử, nội tâm mâu thuẫn, đau khổ, giằng vò.

(3) Kê ty thần khuyến.

- Trích từ “Tam Tự kinh”, nguyên văn: “Khuyến thụ dạ, kê ty thần. Chớ không học, sao làm người. Tâm thổ ti, phong nhường mật. Người không học, không bằng vật.”

- Ở phương Đan Điền giảng trong sách có một loại võ công là “Kê ty thần khuyến thụ dạ” chỉ khi luyện công đạt đến cảnh giới nhất định có thể đến cảm giác. Ví dụ như trên mái nhà có một con chim sẽ thì người ở trong phòng sẽ cảm nhận được. Giống như một loại hư ảo, vì trên thực tế chưa từng thấy cao nhân nào như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tặng lễ

“Nương nương, nô tỳ đối với nơi này hết thảy cũng chưa quen. Người này xử trí như nào xin nương nương chỉ bảo.” Dương Quỳnh trên mặt kính cẩn, trong lòng lại âm thầm kêu: “Nương nương của ta, người cũng đừng chơi ta.”

Khang phi nhíu mày, trên mặt rốt cục cũng có điểm màu sắc, miễn cưỡng nhìn ra chút ít tâm tình nghịch ngợm. Nàng đứng dậy, từ bên trong tủ quần áo lấy ra một cái đèn lồng tinh xảo đưa cho Dương Quỳnh, “Mang lồng đèn thấp, đặt ở trên cây đại thụ trong sân. Nhớ kỹ đèn lồng phải hướng về phía Nam.”

Dương Quỳnh làm theo, chỉ chớp lát sau, bóng đèn lấp lóe, Mạc Diệp đến. Lúc này Dương Quỳnh mới hiểu, đèn lồng là phương thức liên lạc.

Mạc Diệp vừa đến liền nhìn thấy hắc y nhân nằm trên mặt đất, hần như thường lệ hành lễ, sau đó mới hỏi: “Nương nương, người này là...”

Khang phi nói: “Là tôi giết ta. Bị Thanh Diệp chế ngự, đã bất tỉnh.”

Mạc Diệp có chút giật mình nhìn Dương Quỳnh. Tỷ tỷ của mình, Mạc Diệp hiểu rất rõ. Tuy rằng tâm tư kín đáo, y thuật không tệ, nhưng võ công nửa điểm cũng sẽ không biết. Hiện tại hần rốt cục bắt đầu tin tưởng, Thanh Diệp trước mắt, thật sự không phải tỷ tỷ của mình.

“Tìm người là muốn người xử lý sạch sẽ người này, không được để ai phát hiện.” Ngự khí của Khang phi rất quái lạ. Dương Quỳnh mơ hồ cảm thấy, lời nàng nói còn có hàm ý khác, Mạc Diệp có thể nghe hiểu. Duy chỉ có chính mình, giống như kẻ ngốc, mờ mịt nhìn hai người bọn họ.

Mạc Diệp mang theo hắc y nhân rời đi, Khang phi nhìn chân trời âm u, nói: “Sắc trời còn sớm, người cũng đi ngủ một lát đi. Đêm nay có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.”

Dương Quỳnh lui xuống, trở lại phòng của mình, nằm trên giường suy nghĩ chuyện tối nay. Việc này càng nghĩ càng kinh hãi, thích khách đó! Các nàng dĩ nhiên gặp phải thích khách! Thân thủ của đối phương thế nào, nàng thấy rõ ràng, nếu toàn lực đánh, mình tuyệt đối không phải đối thủ. Xem ra nếu muốn sống sót, so với tương tượng của nàng còn khó hơn nhiều. Một đêm này, bởi vì có tâm sự, Dương Quỳnh ngủ cũng không an ổn. Một lúc mơ thấy mình bị thích khách đâm chết, lúc sau lại mơ thấy mình cùng Khang phi bị chặt đầu, tiếp theo lại mơ thấy mình trở về hiện đại, chưa kịp cười, lại bị một loạt súng bắn chết, nàng sợ tới mức giật mình tỉnh lại.

Xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, rót chén nước uống, Dương Quỳnh thoáng bình phục tâm tình, thầm nghĩ: “Không thể tiếp tục như vậy. Nếu không, chưa cần đợi xảy ra chuyện, chính mình cũng bị hù chết.” Nàng đẩy cửa ra, thoáng nhìn sắc trời, trời vừa mới tờ mờ sáng, bên ngoài sương mù dày đặc, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Dương Quỳnh sửa soạn chính mình, ra ngoài bắt đầu một ngày làm việc. Bận bịu một hồi, sắc trời sáng rõ. Nàng đi mời Khang phi rời giường, gõ cửa đi vào, phát hiện Khang phi đã sớm thức giấc, đang ngồi trước gương trang điểm. Nhắc tới trang điểm, Dương Quỳnh thật sự rất hồ thẹn. Nàng cái gì cũng có thể học, duy chỉ có trang điểm, làm sao cũng học không được. Trang phục của mình còn miễn miễn cưỡng cưỡng mặc xong, trang phục của Khang phi, nàng thực không dám đụng. Qua mấy lần Khang phi cũng hiểu, dạy dỗ Dương Quỳnh so với tự mình động thủ khó hơn nhiều, vì thế cũng hết hi vọng.

Khang phi quay đầu nhìn thoáng qua nàng, lại quay đầu tiếp tục nhìn vào gương trang điểm. “Tối hôm qua ngủ không ngon?” Âm thanh Khang phi thanh thanh lãnh lãnh nhẹ nhàng truyền tới.

Dương Quỳnh gật đầu nói: “Nô tỳ nằm mơ.”

“Bị dọa sợ?” Khang phi quần bụi tóc hơi lỏng, trong tay cầm một chiếc gương tùy ý cái lên, bên trong vẻ đẹp thanh lệ còn có vũ mị trời sinh.

Dương Quỳnh nhìn đến có chút ngây người, một lát sau mới hoàn hồn, thử dò hỏi: “Nương nương, người...”

“Đêm qua vô duyên vô cớ mất một người, không dễ lừa gạt như vậy. Hôm nay trong cung nên có động thái.” Khang phi nói xong, đứng dậy phui phui quần áo, cung y vốn là màu trắng, giờ lại càng lộ vẻ không nhiễm một hạt bụi, “Người đi thu dọn trong ngoài phòng thật tốt, đừng để người khác nhìn ra điểm sơ hở nào.” Nàng nói, sau đó đi tới xích đu trong sân ngồi nghỉ ngơi.

Dương Quỳnh lắc đầu, âm thầm thở dài, “Đã làm người thì đều muốn đứng trên kẻ khác, coi như bị đẩy vào lãnh cung, thì đến cùng người ta vẫn là chủ tử, so với một tiểu cung nữ như mình vẫn cường đại hơn nhiều.” Đáng thương nàng hai mắt gấu trúc còn phải làm việc.

Hôm nay ánh nắng sáng ngời. Tuy rằng đã vào thu, nhưng ánh sáng mặt trời vẫn cực kì độc. Khang phi ngồi trong sân dưới bóng cây, không biết đang suy nghĩ gì. Dương Quỳnh bận bịu trong ngoài phòng, việc mỗi ngày cũng chỉ có quét dọn, ngẫu nhiên sẽ liếc nhìn Khang phi, nhưng hôm nay luôn cảm thấy nàng có chút không giống ngày thường.

Chưa tới buổi trưa, lại truyền đến một trận gõ cửa dồn dập. Khang phi nhí nhảnh nhấc khăn, khoe miệng nhẹ nhàng kéo lên, cười như không cười. Thấy Dương Quỳnh nhìn mình, nàng đứng dậy khẽ gật đầu, liền trực tiếp trở về phòng.

Dương Quỳnh đạt được chỉ thị, lập tức chạy ra mở cửa. Ngoài cửa là một đại thái giám, đi đằng trước là một người đáng dấp đại thái giám, thoáng đánh giá Dương Quỳnh, sau đó giọng the thé hỏi: “Khang phi nương nương có ở bên trong hay không?”

“Ồ.” Dương Quỳnh ngoan ngoãn trả lời, không dám nhiều một chữ.

Đại thái giám không thèm liếc nàng một cái, mang người cất bước tiến vào Lâm Phương các. Đi vào hậu điện, tới cửa phòng Khang phi thì đứng lại, cao giọng nói: “Nô tài Tôn Đức Trung ở Cung Hồng Huy thỉnh an Khang phi nương nương.”

Một lát sau âm thanh của Khang phi mới từ trong phòng truyền ra, “Tôn công công hãy tiến vào nói chuyện.”

Dương Quỳnh vội vàng mở cửa phòng. Tôn Đức Trung đi vào, hơi khom người, xem như là hành lễ với Khang phi.

Khang phi nhẹ nhàng khoát tay áo, hỏi: “Tôn công công thế nào sẽ tới Lâm Phương các?”

Tôn Đức Trung trên mặt tươi cười, hai mắt ngoan ngoãn không dám nhìn loạn, ngoài miệng trả lời rất lưu loát, “Thưa nương nương, nương nương nô tài thời gian trước cũng bị bệnh, mấy ngày nay vừa mới tốt lên chút ít, nghe nói nương nương người ở đây dưỡng bệnh, đặc biệt lệnh nô tài đưa tới đây mấy đồ dùng thường ngày. Mặc dù biết nương nương người cũng không thiếu mấy thứ này, nhưng đây đều là tâm ý của nương nương nô tài.”

Khang phi gật đầu cười nói: “Chu tỳ tỳ đúng là hữu tâm. Trở về báo cho nương nương các người, nói ta ở chỗ này mọi chuyện đều tốt, nàng không cần lo lắng. Nàng cũng phải chăm sóc cẩn thận thân mình, trời chuyển lạnh, chớ để bị bệnh.”

Tôn Đức Trung nói: “Nương nương dặn dò, nô tài nhớ kỹ, nếu nương nương không có phân phó gì khác, nô tài xin trở về phục mệnh.”

“Đi đi. Thanh Diệp, thay bốn cung tiễn Tôn công công.” Khang phi mỉm cười nói.

“Vâng.” Dương Quỳnh theo Tôn Đức Trung đi ra, tiếp nhận lễ vật, đưa đoàn người bọn hắn ra cửa.

Đóng cửa lại, Dương Quỳnh lập tức vào phòng gặp Khang phi. Khang phi ngồi trên ghế, thấy nàng bước tới, nói: “Người muốn hỏi bốn cung, thích khách tới qua có phải do bọn hắn phái tới hay không?”

Dương Quỳnh gật đầu.

“Người nghĩ thế nào?” Khang phi lại đem vấn đề hỏi trở lại.

Dương Quỳnh trong lòng hơi suy nghĩ một lúc, nói: “Thưa nương nương, lúc đầu nô tỳ cũng cho là như vậy, thế nhưng về sau suy nghĩ cẩn thận lại thấy không giống. Nếu thật là Tôn công công bọn hắn phái người tới, vậy lúc này bọn họ đến, chẳng phải là không đánh đã khai?”

Khang phi gật đầu, “Người cũng không phải kẻ ngốc. Cung Hồng Huy là chỗ ở của Cẩm phi Chu Vân Tuyết. Nàng là người tranh cường háo thắng, bốn năm trước sau khi sảy thai, thân thể có chút suy yếu, mấy năm qua bắt đầu thu liễm. Bốn cung cùng nàng vốn chỉ là hời hợt, ba năm trước, sau khi bốn cung sảy thai, quan hệ cùng nàng mới dần dần gần gũi. Đại khái là đồng bệnh tương liên, đều là mẫu thân không bảo vệ được hài tử.” Khang phi nói đến đây, cười cười, mới tiếp tục nói: “Thích khách không phải nàng phái tới. Mặc dù trong hậu cung nói giao tình có chút buồn cười, nhưng mà nàng với bốn cung đều cùng nhau trải qua khó khăn hoạn nạn. Trong cung này nếu cả lời Chu tỳ tỳ cũng không thể tin tưởng, thật sự bốn cung cũng không còn ai có thể tin nhiệm. Huống chi, nàng cũng không có lý do để hại bốn cung. Nếu như bốn cung chết rồi, nàng cũng không chiếm được chỗ tốt gì. Trái lại, bốn cung còn sống, nhưng có thể hấp dẫn chú ý của người ngoài, trở thành bia đỡ tốt nhất cho nàng.”

Dương Quỳnh lúc này mới biết Khang phi cũng là người mất đi hài tử, không khỏi có chút thương cảm nàng. Khang phi tựa hồ nhìn ra tâm tư của nàng, cười nói: “Trong hậu cung, mất đi hài tử là việc nhỏ không đáng nói. Sinh ra hài tử có thể trưởng thành hay không đều là ân số, huống chi là còn trong bụng mẹ.”

“Nương nương, người không hận sao?” Dương Quỳnh cũng không phải một người quá nhạy cảm, nhưng không biết vì cái gì, đối với nữ tử áo trắng trước mặt này, lời của nàng cứ như vậy thốt ra.

Khang phi lắc đầu, “Nếu là hận, trong cung này có quá nhiều việc cùng người cần hận. Bốn cung ở chỗ này đã muốn thật lâu, hận không được.”

“Chẳng lẽ hài tử của người cứ như vậy mất đi sao?” Dương Quỳnh nhíu mày.

“Mất hài tử như vậy đâu chỉ dừng lại ở một mình bốn cung? Người ngoài còn có thể nhẫn, tại sao bốn cung không thể nhẫn? Ở hậu cung to lớn này, nhìn bề ngoài đều là phi tần cấp bậc nghiêm ngặt, không được vượt quy củ. Nhưng nói cho cùng, còn không phải đều là nữ nhân? Cẩn thận từng li từng tí đạt được Hoàng thượng sủng ái, lưu lại được hài tử dù chỉ là nữ nhi, nhìn như có nữ nhi kề bên, về già có nơi nương tựa. Kỳ thật nữ nhân Hoàng gia, ai mà không chết già trong cung?”

Dương Quỳnh không phản bác được. Đối với thâm cung, nàng hoàn toàn không biết. Cho dù đã ở nơi này hai tháng, nhưng mỗi ngày sớm chiều ở chung cũng chỉ có Khang phi một người. Có thể làm cho nàng nói được mấy câu như vậy, là cần bao nhiêu kinh nghiệm. Dương Quỳnh cảm thấy, sở dĩ Khang phi đối với chuyện bị đẩy vào lãnh cung không để ý chút nào, là bởi vì nàng đối với cuộc sống thâm cung đã hoàn toàn tuyệt vọng, hoàn toàn buông tay.

Loại hết hy vọng này không phải hoàn toàn do mất đi sủng ái của Hoàng thượng, mà là cuộc sống của bản thân, hoặc nói là do thân phận của nàng. Có lẽ Khang phi đã thấy rõ, cũng hiểu rõ bi kịch của mình, căn nguyên không phải do được Hoàng thượng sủng ái hay không, mà do thân phận phi tử của Hoàng thượng. Ngẫm lại cũng đúng, được hay không được sủng ái thì như thế nào? Lấy sắc hầu người, sắc suy tự nhiên yếu đi, một khi xuân tận hồng nhan lão, chính là hoa rơi người mất cũng không biết.

“Vây... nương nương nghĩ, Chu Cẩm phi hôm nay phái người đến là có ý gì?” Dương Quỳnh quyết định đổi chủ đề khác.

“Cắt ki những đồ được đưa tới, có thể sử dụng liền sử dụng. Buổi tối gọi Mặc Diệp đến, hẳn sẽ nói cho người biết.” Khang phi nói xong liền đi một bên viết chữ.

A? Dương Quỳnh cũng sẽ không biết phản ứng thế nào. Cái này cũng quá nhanh đi? Nhưng mình cũng hết cách, ai bảo người ta là nương nương đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chuyển cơ

Ban đêm, Dương Quỳnh chưa treo đèn liên lạc Mặc Diệp, đã thấy hán hấp tấp đi vào. Gặp nàng cũng không phi lời, trực tiếp hỏi: “Nương nương đâu?”

Dương Quỳnh thấy hán luôn luôn bình tĩnh, giờ này biểu tình lại có chút lo lắng, ý thức được khả năng đã xảy ra chuyện gì đó, nói: “Nương nương vừa ngủ, người có việc gấp? Để ta đi đánh thức nương nương.” Nói xong, chạy vào tầm điện Khang phi.

Bóng người Mặc Diệp hơi động, đã ngăn đón phía trước Dương Quỳnh, “Nếu như nương nương đã nghỉ ngơi, không nên quấy rầy. Người là người được nương nương tín nhiệm, có một số việc ta nói với người cũng được.” Nói xong, hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía tầm điện Khang phi, ăn ý xoay người đi tiền điện.

Bước vào tiền điện, ngồi xuống, Dương Quỳnh rót một chén trà cho Mặc Diệp, ý bảo hán có thể từ từ nói.

Mặc Diệp tiếp nhận chén trà, uống một ngụm, lập tức nói: “Hiện tại còn sớm, ta không thể ở lại lâu. Nghe nói hôm nay Chu Cẩm phi phái người đến?”

Dương Quỳnh đang muốn nói chuyện này, nghe Mặc Diệp nhắc đến, vội vàng gật đầu, “Đúng, một người gọi là Tôn Đức Trung lão công công dẫn người mang đến vài thứ, cũng không có nói gì quan trọng liền đi.”

Mặc Diệp gật đầu hỏi: “Nương nương nói thế nào?”

“Nương nương chỉ nói, thích khách đêm qua không phải do Chu Cẩm phi phái tới. Về phần mục đích của nàng là gì, nói ta hỏi người, người sẽ nói cho ta biết.” Dương Quỳnh có cái gì đều nói thẳng. Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn làm nàng hiểu được, nếu như đối phương thông minh hơn mình, tốt nhất nên thẳng thắn. Nếu không, mưu kế tính toán một hồi, cuối cùng lại phát hiện bản thân trúng kế của người khác, vậy từ đầu đến cuối chính mình còn không phải kẻ ngu.

Mặc Diệp cúi đầu suy tư một chút, chẳng qua là một chút, liền gật đầu nói: “Ngày hôm qua Trần Chiêu nghi đi gặp Chu Cẩm phi, hôm nay lại đi Cung Hưng Hòa.” Nói đến đây hán nhìn thoáng qua ánh mắt Dương Quỳnh có chút mờ mịt, lúc này mới nhớ nàng là Dương Quỳnh, không phải Thanh Diệp, trong cung có rất nhiều chuyện không rõ, liền giải thích nói: “Cung Hưng Hòa là chỗ ở của Trịnh Quý phi.”

“A.” Dương Quỳnh gật đầu.

“Xem ra các nàng có chuyện mưu tính, nếu hôm nay Chu Cẩm phi đến tìm nương nương, chắc hẳn là cùng nương nương có quan hệ. Nếu ta đoán không sai, đại khái nương nương có thể ra khỏi đây.” Mặc Diệp nói xong, lại nhấp một ngụm trà, ngừng đầu quan sát phản ứng của Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh trừng mắt nhìn, dò hỏi: “Người nói là... Nương nương có thể rời khỏi nơi này, quay về chỗ cũ sao?”

Mặc Diệp trong mắt hiện lên ý cười, “Có phải Cung Lung Hoa hay không, ta cũng không dám chắc, có điều là sẽ rời khỏi nơi này.”

“A.” Dương Quỳnh kéo dài âm, đuôi lông mày lập tức sụp xuống.

Mặc Diệp ngạc nhiên nhìn nàng, hỏi: “Người bộ dạng này là gì? Chẳng lẽ người không hy vọng nương nương rời đi nơi này?”

Dương Quỳnh nhìn hán một cái, ai oán thở dài nói: “Đương nhiên ta biết rõ nơi này không khác gì lãnh cung, không phải nơi nương nương nên ở. Nhưng người đừng quên, ta đối với nơi này hoàn toàn không biết gì cả, một khi ra ngoài, dựa vào mình ta, nếu gặp chuyện chỉ sợ cũng không ứng phó được.”

Mặc Diệp cũng nhớ tới vấn đề này, mày không khỏi nhíu lại, “Thanh Diệp, bất kể thế nào, người cũng phải tin tưởng nương nương.”

“Ta biết.” Dương Quỳnh lại thở dài. Hiện tại, ngoại trừ tin tưởng vị Khang phi nương nương này, nàng cũng không có biện pháp khác.

Mặc Diệp thấy nàng như vậy lại lắc đầu, thăm than nàng đúng là không phải tỷ tử của mình! Thanh Diệp tâm tư thâm trầm, coi như gặp phải bước đường cùng cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ, càng sẽ không thẳng thắn nói ra vấn đề của mình như vậy. Hắn sửa sang lại tâm tình, bài trừ những suy nghĩ không nên tồn tại, đứng dậy dặn dò Dương Quỳnh nhớ rõ thuật lại những lời hắn nói cho Khang phi nghe, nói xong liền rời đi.

Dương Quỳnh đứng dậy đưa mắt nhìn thân ảnh Mặc Diệp biến mất sau bức tường cao cao, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đầy sao óng ánh. Trong lòng không nói ra được là cảm giác gì. Theo như tin tức của Mặc Diệp, Khang phi sẽ được bỏ lệnh cấm. Chuyện này rất cục đối với mình là chuyện tốt hay chuyện xấu? Nàng đến nơi này được gần hai tháng, cũng chỉ tiếp xúc với Khang phi, Mặc Diệp, tiểu thái giám đưa cơm. Hoàng thượng đúng là có thấy một lần, nhưng cũng không dám nói nhiều, nhìn cũng không dám nhìn kỹ. Sau đó là thích khách đêm qua, hôm nay là Tôn công công. Mưu tính cũng không dùng tới hai tay. Ngược lại trải qua không ít chuyện, vừa đến liền bị đẩy vào lãnh cung, sau đó hạ độc, hành thích, một chuyện so với một chuyện càng kích thích. Tuy rằng hiện tại xem ra đều bình an vượt qua, nhưng có một thì còn có hai, ai có thể bảo đảm về sau không còn xảy ra việc gì? Mặc Diệp ở xa xôi, bên cạnh Khang phi cũng chỉ có chính mình. Tính ra mình làm vệ sĩ cũng là một người có năng lực, nhưng đây là khi có súng. Người cổ đại sở trường dùng binh khí, lại luyện thần công nội lực gì đó. Từ thân thủ của thích khách đêm qua cũng hiểu rõ, tuy rằng không nói trắng ra, nhưng muốn đối phó với người ta, mình còn kém rất nhiều. Không nói đâu xa, ngay tiểu tử Mặc Diệp từ nhỏ học võ nghệ khinh công cao cường, cũng đủ làm mình mơ ước hai ba năm. Sau khi ra ngoài, mình cái gì cũng không biết, có ở trong cung quy củ nghiêm ngặt này gặp rắc rối hay không? Nếu gặp người quen Thanh Diệp, mình có thể bị lộ hay không? Những điều này đều là vấn đề rất thực tế.

Cứ như vậy suy nghĩ miên man, thẳng đến phía chân trời phương Đông xuất hiện ánh sáng, nàng mới thanh tỉnh. Vỗ vỗ mặt của mình, tạm thời bỏ qua những ý niệm rối loạn trong đầu, lo lắng cũng vô dụng, nàng đã không có đường lui, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Chợt nhớ tới không biết ở chỗ nào nghe được một câu: “Cầu phú quý, vật tương vong.” (*) Nghĩ đến, không khỏi cười cười. Nếu cùng Khang phi nói câu như vậy, không biết vị nương nương này sẽ có vẻ mặt gì.

(*) Cầu phú quý, vật tương vong: Giải thích: nếu một ngày ta phú quý, nhất định sẽ không quên các người.

Sửa sang lại tâm tình, trời cũng sáng dần lên, nàng đến cạnh giếng múc nước. Mùa thu, nước trong giếng lạnh vô cùng, nàng rửa mặt xong, đại não bị nước đông lạnh một trận, cuối cùng triệt để thanh tỉnh. Con đường phía trước khó đi thì sao? Chỉ cần người khác có thể đi, mình có gì không thể? Hậu cung tranh đấu, nói cho cùng đều là nương nương chủ tử đầu, nàng một tiểu cung nữ muốn nhúng tay cũng làm gì có tư cách? Hiện tại Dương Quỳnh thăm nghĩ may mắn mình là thân cung nữ, nếu giống như Khang phi, trước tiên không cần nói còn mạng sống hay không, chỉ cần ngày nào cũng có chuyện lung ta lung tung như vậy, nàng đều sẽ điên.

Trời sáng tỏ, Dương Quỳnh đun nước ấm hầu hạ Khang phi rửa mặt. Khang phi rửa mặt xong mới hỏi nàng: “Hôm qua lại ngủ không ngon? Mặc Diệp nói gì với người?” Nhìn nàng dáng vẻ bình tĩnh, Dương Quỳnh cảm giác lời mình muốn nói không chừng nàng đều biết.

Nghĩ là vậy, nhưng Dương Quỳnh vẫn thành thật thuật lại lời Mặc Diệp nói cho Khang phi. Khang phi nghe xong thần sắc thản nhiên, nhìn không ra biểu tình gì.

“Nương nương?” Dương Quỳnh thử kêu một tiếng, thăm nói, người trong lòng có tính toán gì tốt xấu cũng không nói một tiếng, vẻ mặt cao thâm như vậy coi chừng trái tim nhỏ bé của ta cũng không chịu nổi.

Khang phi đưa tay vuốt sợi tóc mai, cũng không nhìn nàng, nói thẳng: “Làm sao bốn cung lại cảm thấy người không muốn rời đi nơi này?”

Dương Quỳnh không nghĩ tới nàng sẽ hỏi cái này, “Nô tỳ lo lắng ra ngoài sẽ gặp rắc rối.”

Khang phi cười cười, “Đúng là thành thật. Bốn cung rất hài lòng người trung thực. Có điều, người trung thực cũng không phải kẻ ngốc, người hiểu chưa? Nếu là kẻ ngốc, không xứng ở bên cạnh bốn cung.”

Dương Quỳnh thăm nói, ta mới không ngốc, nếu không phải quan hệ của các người ở đây rắc rối phức tạp, ta nhất định có thể như cá gặp nước. “Nô tỳ... chỉ là lo lắng...”

Khang phi ngắt lời nàng, “Bốn cung hiểu rõ người lo lắng cái gì. Dù sao người cũng không phải Thanh Diệp, dùng thân phận của nàng, khó tránh khỏi có ngày sẽ lòi đuôi. Về điểm này, bốn cung chỉ có thể hết sức giúp người phòng ngừa, nhưng không có cách nào đảm bảo cho người.”

Tuy rằng Dương Quỳnh trong lòng không yên, nhưng cũng biết có thể làm cho Khang phi nói ra những lời này đã là không dễ, mình cũng không thể cường cầu những thứ khác, “Đa tạ nương nương.”

Khang phi lắc đầu nói: “Người cùng bốn cung trải qua hoạn nạn, bốn cung nhớ rõ. Chỉ cần người không thị sủng mà kiêu, không phản bội bốn cung, tự nhiên bốn cung sẽ không bạc đãi người.”

Dương Quỳnh tự nhủ, sau này ta còn phải dựa vào người, một cây đại thụ hóng mát, nào dám thị sủng mà kiêu? Vội vàng gật đầu. Nàng nhìn Khang phi thấp phần ung dung trấn định, bộ dạng cũng không phải giống lúc trước không hề có ý niệm sống, liền an tâm cũng đồng thời nổi hứng tò mò, “Nương nương tựa hồ nghĩ lại?”

Khang phi hai mắt lưu chuyển, hồi lâu mới nói: “Không nghĩ lại thì như thế nào? Nếu trời xanh một lần nữa cho bốn cung cơ hội. Tự nhiên bốn cung không thể phụ ý tốt của trời xanh.”

Ấn điểm tâm, Khang phi để Dương Quỳnh lấy hết những tờ giấy nàng viết chữ ra. Tuy rằng Khang phi bị giam ở Lâm Phương các, bề ngoài giống như

lãnh cung. Nhưng so với lãnh cung vẫn có chút khác biệt. Ví dụ chi tiêu ăn mặc cũng không ít. Tuy nói phẩm chất khó tránh khỏi bị hạ đẳng cấp, thực tế vẫn sẽ xuất hiện vài cái hàng nhái, nhưng nói cho cùng vẫn không quá tệ. Khang phi xưa nay thích yên tĩnh, lúc nhàn rỗi phần lớn là đọc sách, viết chữ. Chữ viết xong đều bỏ vào một cái rương gỗ, qua hai tháng, cũng thu đầy một cái rương.

Dương Quỳnh theo lời Khang phi đem những chữ đó lấy ra để trên mặt bàn, Khang phi cũng không nhìn, cứ như vậy lẳng lặng ngồi. Dương Quỳnh ngồi không yên, được Khang phi cho phép, đi chăm sóc hoa cỏ trong sân.

Trời sắp trưa, ngoài cửa lớn truyền đến tiếng mở khóa. Dương Quỳnh tưởng tới giờ đưa cơm, buông việc đang làm, chạy vội tới trước cửa. Lúc này đại môn mở ra, một đại thái giám đứng trước cửa, trông thấy Dương Quỳnh tháo chạy tới đây lại càng hoảng sợ, lui về sau một bước, hét lên: “Lớn mật.”

Dương Quỳnh thấy tình huống không đúng, vội vàng lui về sau vài bước, nhường đường.

Thái giám kia cao thấp đánh giá nàng vài lần, cũng không nói gì, ngược lại hiện ra tươi cười, hỏi: “Khang phi có ở bên trong không?”

Dương Quỳnh thầm nói, vô nghĩa, không ở bên trong thì có thể ở bên ngoài sao? Ngoài miệng lại sợ hãi trả lời: “Nương nương đang ở bên trong.”

Thái giám kia nghe xong lại càng thêm tươi cười, nói: “Vị người đi thông báo một tiếng, chúng ta tới tuyên chỉ.”

Dương Quỳnh nói: “Vâng.” Đi vào trong, vừa đi vừa nghĩ, xem ra Mặc Diệp đoán không sai, nhanh như vậy Khang phi đã có thể ra ngoài. Có điều thái giám này có chút kì quái, có thánh chỉ trực tiếp hô là được, cần gì phải báo nàng đi thông báo Khang phi?

Trong lòng suy nghĩ, đi tới chính sảnh tiền điện. Nàng ở ngoài cửa hô lên: “Nương nương, có thánh chỉ tới.”

Hô hai tiếng nhưng có không ai trả lời, Dương Quỳnh thầm nghĩ, lẽ nào Khang phi không ở bên trong? Đột nhiên nàng ngửi thấy mùi khói giống như từ bên trong bay ra. Trong lòng cả kinh, không nghĩ ngợi nhiều, tiến lên trực tiếp đẩy cửa vào. Chỉ thấy Khang phi đang lần lượt đốt từng tờ giấy viết chữ trên bàn. Có vài tờ bị nàng đẩy cửa vào mang theo gió bay tứ tung. Khang phi hoàn toàn không để ý, chỉ chăm chú lần lượt đốt từng cái. Tro tàn xung quanh không tắt, có vài mảnh đã bay đến cạnh rèm che. Dương Quỳnh trong lòng hít một hơi lạnh, thầm nói, chẳng lẽ Khang phi biết mình sắp được ra ngoài, nhất thời mừng như điên, nội tâm không điều tiết được, điên rồi sao? Bây giờ mới phát tác ra ngoài? Trong lòng suy nghĩ, động tác không chút nào chậm chạp, cạnh cửa vừa vặn có một thùng nước nàng mới múc, vốn để chuẩn bị mang đi tưới hoa dưới mái hiên, lúc này trực tiếp lấy đập lửa. Lửa căn bản vừa mới nhen nhóm, chưa kịp cháy đã bị Dương Quỳnh dập tắt. Chính sảnh tràn đầy khói, cực kì khó ngửi. Dương Quỳnh nhìn xung quanh không thấy cái gì cháy nữa, vội vàng đỡ Khang phi rời khỏi chính sảnh, ngăn cản hành vi đùa với lửa của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Phục vị

Bên ngoài, thái giám tuyên chỉ đã sớm dẫn theo một đám cung nữ thái giám đi tới cửa tiền điện, nhìn thấy Khang phi đi ra, chúng thái giám cung nữ quỳ xuống, đồng thanh nói: “Nô tài (tỳ) thỉnh an Khang phi nương nương.”

Khang phi sắc mặt trắng bệch. Dương Quỳnh nhìn sang cũng thấy hoảng sợ.

Vừa rồi nàng vào cửa trông thấy Khang phi chơi với lửa thần sắc khá tốt, sao lập tức lại biến thành như vậy?

“Tất cả đứng lên đi.” Nói xong thân thể hơi lao đảo, Dương Quỳnh vội đỡ lấy nàng.

Thái giám tay cầm thánh chỉ không nói gì thêm, nhân tiện nói: “Khang phi tiếp chỉ.”

Dương Quỳnh đỡ Khang phi quỳ xuống. Thái giám nói: “Chiếu viết Khang phi Thẩm thị, thuở nhỏ dịu dàng nhu thuận, trưởng thành tài đức hiển minh, hành hợp lễ kinh, ngôn ứng đồ sử. Đảm nhiệm con cháu gia tộc, thăng quan tấn tước, địa vị cao nhưng không ý lại, tính khiêm tốn càng thêm vẻ vang. Lấy đạo đức làm người, lấy hòa thuận xử thế. Từ đức vẹn toàn, là mẫu mực của lục cung. Bởi vì phản nghịch, chế trụ ở phương lâm. Nhưng lễ nghi cung thực, tiếng tốt đồn xa, Thánh tình xem xét, chiếu cố ban thưởng, đặc biệt phục vị tứ cung, khen ngợi hiền đức, khâm thờ.”

Tiếng nói lạnh lạnh của thái giám ở chữ khâm thờ cuối cùng kết thúc. Khang phi lĩnh chỉ tạ ơn. Đứng lên, Dương Quỳnh thấy sắc mặt của nàng vẫn khó coi như cũ, nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh, mang theo ý cười, nhìn về phía mọi người.

Thái giám tuyên chỉ xong liền khom lưng nịnh nọt, nói: “Khang phi nương nương, nô tài Dương Tùng chúc mừng người. Hoàng thượng nhưng vẫn luôn nhớ thương nương nương. Nếu không có gì, trước tiên nô tài cho người giúp nương nương sơ tẩy, sau đó đưa người về Cung Lũng Hoa.”

Khang phi nói: “Làm phiền Dương công công.”

Dương Tùng cười nói: “Ai u nương nương, ngài nói gì vậy, đây còn không phải để là việc nô tài phải làm?” Nói xong quay đầu nói với cung nữ phía sau: “Đều đứng đó làm gì? Còn không mau lên? Giúp nương nương thay quần áo, nhanh lên nhanh lên!”

Khang phi ở một đám cung nữ vây quanh đi vào hậu điện. Dương Quỳnh thấy nhiều người như vậy liền có chút ngỡ ngàng, lúc này tự nhiên là một tắc cũng không rời Khang phi. Nhìn những cung nữ nghiêm túc giúp Khang phi thay quần áo, chải đầu, trang điểm, nội tâm Dương Quỳnh có chút hổ thẹn, hóa ra nương nương trong cung bình thường đều được hầu hạ như thế! Vậy hai tháng nay mình làm được những gì? Một nàng vẫn luôn cho rằng mình hầu hạ Khang phi không tệ, hóa ra lại chênh lệch lớn như vậy! Làm khó Khang phi một mực chịu đựng, cái gì cũng chưa nói. Xem ra sau khi rời khỏi đây phải nịnh nọt Khang phi thật tốt, bằng không vạn nhất bởi vì nàng gặp cảnh ngộ khó khăn, đối với mình luôn luôn nhẫn nại, sau khi ra khỏi đây lại tìm mình tính sổ thì làm sao bây giờ? Lúc này trong lòng Dương Quỳnh tràn ngập ý thức nguy cơ nông dân.

Một thân hoa y, ngọc bội leng keng, Khang phi xuất hiện trước mắt Dương Quỳnh làm nàng thật sự ngây người. Nàng biết Khang phi là mỹ nhân, rất rất đẹp, nhưng không nghĩ tới sẽ đẹp đến như vậy. Dung mạo ngũ quan, không chỗ nào không tinh tế. Loại phong tình này, trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo mị hoặc. Rất khó có thể tưởng tượng Khang phi có thể đem hai cảm giác trái ngược như vậy dung hòa cùng một chỗ, nhưng nó rất tự nhiên, không chút giả tạo.

Mắt nhìn thấy Dương Quỳnh choáng váng, Khang phi mỉm cười, bàn tay trắng nõn đặt lên tay nàng, “Thanh Diệp, chúng ta đi.”

Lúc này Dương Quỳnh mới phản ứng lại, đứng rồi, nàng là Thanh Diệp, làm sao nữ nhân cũng có thể nhìn đến ngây người như vậy?

Dương Tùng luôn luôn đợi ở ngoài cửa, thấy Khang phi đi ra, vội tiến lên trước nói: “Nương nương, kiệu của người đã chuẩn bị tốt. Nương nương xem nơi này có cần cái gì không? Nô tài giúp người thu thập, đưa đến Cung Lung Hoa.”

Khang phi nói: “Bỏ cung ở nơi này tĩnh dưỡng, căn bản cũng không có thứ gì muốn mang theo. Có điều hôm trước Chu tỷ tỷ sai người đưa tới một ít đồ này nọ, tự nhiên là muốn mang đi. Những thứ khác... cũng không có gì.” Nói đến đây tựa hồ nhớ ra điều gì, thần sắc có chút khẩn trương. Quay đầu nói với Dương Quỳnh: “Thanh Diệp, đi tiền điện đem tất cả chữ bỗ cung chưa đốt hết thiêu hủy, những vật kia đều là bỗ cung viết khi đường bệnh, khó tránh khỏi lây dính bệnh khí, truyền cho người khác ngược lại không tốt.”

Dương Quỳnh trong lòng kêu khổ, nương nương người còn đốt được? Thật sự là đùa với lửa vẫn chơi chưa chán! Trong lòng oán trách, nhưng ngoài miệng một chữ cũng không dám nói lung tung, vội vàng đáp lại, đi tiền điện thiêu hủy.

Dương Tùng vội vàng kêu cung nữ đỡ Khang phi ra ngoài. Sau lưng liếc mắt ra hiệu với tiểu thái giám, tiểu thái giám ngầm hiểu, lén lút lui ra phía sau, đi theo Dương Quỳnh đến tiền điện.

Dương Quỳnh bước vào chính sảnh tiền điện, thấy một đống hỗn loạn, giấy Khang phi viết rơi đầy đất, nàng đành phải nhặt từng cái. Nhìn trên giấy Tuyên Thành nét chữ đầy đặn, bút lực mãnh mẽ, góc cạnh rõ ràng. Thực sự rất khó tưởng tượng đây là chữ viết của một nữ tử. Đang nghĩ ngợi, phía sau một tiểu thái giám bước vào, tiến lên chào hỏi: “Vị tỷ tỷ này, người là cung nữ bên cạnh nương nương. Loại chuyện nhỏ nhặt này vẫn là để nô tài thay người làm là được rồi.”

Dương Quỳnh mặc dù không hiểu rõ mình tranh ám đấu trong cung, nhưng cũng không ngốc. Nhìn tiểu thái giám liếc mắt một cái, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Nương nương có việc giao phó, làm sao ta dám không làm?”

Tiểu thái giám nghe xong cũng không để ý, tiếp tục cười cười nói: “Vâng, tỷ tỷ nói đúng. Vậy nô tài giúp người nhặt những tờ giấy này lên.” Nói xong, xoay người nhặt từng tờ một.

Dương Quỳnh cũng không xem là chuyện quan trọng, dù sao cũng muốn đốt hết. Vì vậy nhặt giấy để chồng lên bàn, lấy ra hộp diêm châm lửa, trong chốc lát, giấy Tuyên Thành đều hóa thành tro. Dương Quỳnh nhìn nó cháy sạch, cầm chén trà trên bàn, rắc nước lên tro tàn, nhìn tro sẽ không lại cháy, lúc này nàng mới ra ngoài đuổi theo kiệu của Khang phi.

Sau khi Dương Quỳnh ra ngoài, tiểu thái giám mới rút từ trong tay áo ra một tờ giấy, phía trên là chữ của Khang phi. Hắn cười cười, đem giấy cất kỹ, cũng đi ra ngoài tìm Dương Tùng.

Lâm Phương các cách chỗ ở của phi tần trong hậu cung khá xa, cổ kiệu đi khoảng chừng nửa nén hương mới tới Cung Lung Hoa. Dương Quỳnh xuất phát chậm một lúc, chỉ có thể ở trên đường xa xa đi theo. Dựa theo sức của nàng thì đuổi theo cũng không khó, nhưng nàng sợ bại lộ công phu của mình, nên cũng chỉ có thể giả bộ miễn cưỡng đuổi kịp. Chờ tới Cung Lung Hoa thì cố ý làm bộ thở hổn hển.

Cung Lung Hoa vẫn giống như khi nàng đặt chân tới thời đại này, như cũ vàng son lộng lẫy. Có thể thấy, đã được tu sửa một lần, thậm chí so với trong trí nhớ của nàng càng thêm hoa lệ. Nhưng ngày hôm đó kinh tâm động phách sao nàng quên được. Kim điều ngọc thể (*) trong cung điện này, đã dính bao nhiêu máu tươi của người vô tội?

(*) Kim điều ngọc thể: Dùng để hình dung những kiến trúc lộng lẫy, xa hoa.

Khang phi vẫn như cũ, không vui không buồn, nhìn không ra trong nội tâm nàng suy nghĩ cái gì. Dựa theo thông lệ, được Hoàng thượng ban thưởng rất nhiều, cảm tạ hoàng ân, khen thưởng hạ nhân. Cung nữ thái giám lúc trước ở Cung Lung Hoa đều không thấy, cho nên Nội phủ đưa tới một nhóm người mới. Khang phi thấy, không nóng không lạnh nói vài câu. Cùng cung nữ quản sự, thái giám quản sự tùy ý hàn huyên vài lời, lại giới thiệu Dương Quỳnh với bọn hắn, sau đó để bọn họ lui xuống, chỉ để lại Dương Quỳnh một người thiếp thân hầu hạ.

Dương Quỳnh thấy Khang phi bộ dạng rất mệt mỏi, ưỡ ỏi không muốn nói chuyện, cũng không nói nhiều, lặng lặng đứng ở một bên. Kiểu nhân vật này nàng rất thích. Trước kia khi làm vệ sĩ, đa số thời điểm đều là ở bên người cổ chủ làm người tàng hình. Cho nên mặc dù cả ngày đứng ở một bên không

nói lời nào, nàng cũng sẽ không cảm thấy buồn bực.

Khang phi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần, thật lâu cũng không nói chuyện. Lúc này có tiếng người gõ cửa, Dương Quỳnh qua mở, là cung nữ quản sự, tên Xuân Dương. Xuân Dương tiến lên hành lễ nói: “Nuơng nương, bữa trưa đã chuẩn bị xong.”

Lúc này Khang phi mới mở mắt, trong nháy mắt đó, vừa thấy Dương Quỳnh, một mối liên hóa hư không, nàng vẫn như cũ là sủng phi tao nhã độc nhất vô nhị. Khang phi vươn tay, chiều này Dương Quỳnh luyện rất tốt, vội đưa tay đỡ nàng ra cửa, đi đến phòng dùng bữa.

Trên bàn bày hơn mười món ăn các loại làm hai mắt Dương Quỳnh tròn tròn. Bụng không có tiền đồ xi xào kêu loạn. Sau khi nàng tới nơi này thì đây vẫn là lần đầu tiên thấy phô trương lớn như vậy, nhìn những thức ăn kia khẳng định hương vị không tệ. Nuốt nước miếng, nàng vẫn bình tĩnh chờ Khang phi ngồi xuống, sau đó tự nhiên đứng ở sau lưng nàng.

Khang phi lơ đãng nhìn Dương Quỳnh một cái, lắc lắc đầu. Quy củ trong cung nàng đúng thật không hiểu, bất quá cái này cũng không gấp, chậm rãi dạy là được.

Xuân Dương cùng một cung nữ khác tên Yên Xảo hầu hạ Khang phi dùng bữa. Khang phi ăn rất chậm, nhưng cũng không nhiều. Sau khi ăn xong, mọi người thu dọn thức ăn. Dương Quỳnh đỡ Khang phi trở lại tẩm cung, Khang phi khoát tay cho mọi người lui xuống, nhìn Dương Quỳnh không nhúc nhích, nói: “Người cũng đi ăn cơm đi.”

Dương Quỳnh chỉ đợi câu nói này, nghe vậy vội vàng gật đầu, nhanh nhanh chóng chóng ra cửa.

Gần như trong thời gian Khang phi nháy mắt, Dương Quỳnh liền biến mất. Chạy thật vui vẻ! Nàng cười cười, nhưng mày dần dần nhíu lại. Quay đầu nhìn Cung Lung Hoa quen thuộc, trong nội tâm nhất thời không nói được là cảm giác gì.

Vốn cho rằng kiếp này đều khó có khả năng trở lại đây, lúc trước Hoàng thượng tuyệt tình như vậy, ai ngờ mới có hai tháng lại chuyển biến lớn như thế? Nên nói chính mình may mắn sao? Chẳng qua, may mắn này làm sao nàng sẽ muốn?

Khang phi cười khổ, tin tức nàng lấy được tuy rằng không nhiều như Mặc Diệp, nhưng so với của Mặc Diệp vẫn thiếu triệt hơn. Từ tin tức Mặc Diệp mang đến, việc nàng được phục vị đã là ván đóng thuyền. Tâm an tĩnh hai tháng giờ lại loạn cả lên. Tranh đấu trong cung, nàng có thể ứng phó, nhưng cũng đã mệt mỏi. Nếu như có thể, nàng thật sự nguyện ý ở lại trong Lâm Phụng các đến cuối đời. Có điều, đây cũng chỉ là nguyện vọng. Phi tần được sủng rồi thất sủng, đơn giản chỉ có hai con đường có thể đi, hoặc là nghĩ biện pháp phục sủng, hoặc là chỉ có con đường chết. Người bên ngoài sẽ không cho nàng cơ hội ân cư nơi đào nguyên. Hậu cung tranh đấu, cho tới bây giờ chỉ có sinh tử, không có thắng bại.

Bị kéo trở về, cho dù không muốn, cũng không thể không đi tranh giành. Có thể nhanh như vậy được phục vị, nhất định có quan hệ của gia tộc. Cuối cùng nàng cũng không phải một thân một mình, thân là nữ nhi Thẩm thị, cũng nên vì gia tộc mình suy tính. Huống chi, nàng cũng không phải người lương thiện, không cam lòng lại để người hại mình tiếp tục ung dung tự tại.

“Bổn cung đã trở lại. Như vậy, những gì các người thiếu nợ bổn cung, cũng nên trả.”

Buổi tối, Mục công công ở Phòng kính sự tự mình đến truyền lời, Hoàng thượng chỉ thị Khang phi thị tẩm. Cung Lung Hoa lại bắt đầu bận rộn. Dương Quỳnh đối với những thứ này hoàn toàn không có khái niệm, cũng không giúp đỡ được gì. Khang phi thấy nàng ở bên cạnh mình thật sự không được tự nhiên, liền khai ân cho nàng về phòng nghỉ ngơi.

Ban đêm, Khang phi đón Thánh giá đến tẩm điện, sau khi cho mọi người lui xuống, Hoàng thượng cầm tay nàng nói: “Hai tháng nay oan ức người.”

Khang phi nhu hòa cầm lại tay Hoàng thượng, “Có những lời này của Hoàng thượng, thần thiếp liền không oan ức.”

Hoàng đế gật đầu, “Mưa gió trong cung, người trải qua không ít. Trẫm tin tưởng người sẽ hiểu, hôm nay người trở về, trẫm nhất định sẽ đền bù tổn thất.”

“Hoàng thượng, nếu thần thiếp không cảm thấy oan ức, cũng không cần đền bù? Thần thiếp là nữ nhân của Thiên gia, mưa gió Lôi đình, đều là hoàng ân. Những đạo lý này, thần thiếp vẫn hiểu. Chuyện quá khứ đều đã qua, thần thiếp không khổ, cũng không oán, xin Hoàng thượng yên tâm.”

Hoàng thượng đưa tay ôm Khang phi vào ngực, thấp giọng nói: “Trong hậu cung, chỉ có người là hiểu lẽ nhất. Hiện giờ Hoàng hậu không ở trong cung, Hậu cung không thể loạn. Có những lời này của người, trẫm vô cùng vui vẻ.”

Khang phi rũ mi mắt, khóe miệng cong lên thành ý cười khiêm tốn. Nhiều năm ân sủng, nàng sao lại không biết tính khí Hoàng thượng? Bởi vì mình là nữ nhi Thẩm gia, cho nên Hoàng thượng đối với nàng cực kỳ sủng ái, nhưng cũng cực kỳ đề phòng. Ân huệ cùng uy quyền, có điều là hy vọng nàng cho Thẩm gia chút mặt mũi. Chính mình bất quá là nữ tử, bị vây trong thâm cung thì có thành tựu gì. Ân sủng cũng là thăm dò, vừa tiến vừa lui, chính là, mình tám năm thánh sủng cũng đủ cay đắng ngọt bùi. Nhưng Hoàng thượng, người cho tới bây giờ cũng không tin Thẩm gia là trung tâm.

Hoàng thượng nội tâm an ổn, cũng không phải xuất phát từ lời của Khang phi. Nàng là nữ nhi Thẩm gia Giang Nam vọng tộc, tổ tiên ba đời đều là Đại nho đương thời. Thẩm lão gia tử là Đế sư (thầy dạy vua), làm quan hai triều, uy quyền dưới một người trên vạn người, môn sinh đông đảo, trải khắp thiên hạ. Năm đó Tiên đế quyết định chuyển ngôi cho hoàng tử không tranh giành Hoàng vị là Hoàng thượng hiện nay, nguyên nhân rất lớn là do Thẩm lão gia tử góp lời. Hoàng thượng thừa nhận phần nhân tình này, sau khi lên ngôi liền phong quan tứ tước, hết sức ân sủng. Thế nhưng trong nội tâm Hoàng thượng cũng có một cái gai, hằn cảm giác, ngôi vị Hoàng đế này cũng có công lao của Thẩm gia. Một gia tộc lại có thể quyết định người kế thừa Hoàng vị, làm Hoàng thượng như có gai ở sau lưng, ăn ngủ không yên.

Thẩm lão gia tử cũng không để Hoàng thượng khó xử, tháng giêng năm thứ hai Phong quốc, Thẩm lão gia tử lấy lý do thân thể ốm yếu từ quan ở ẩn,

đồng thời cũng để đông đảo con cháu Thảm gia tại triều từ quan về quê, chỉ để lại một người con trai làm quan trong triều. Một năm sau, Thảm lão gia từ lại đưa nữ nhi Thảm Thu Hoa vào cung làm phi, đẹp an Thánh tâm. Thảm lão gia kịp thời thoái ẩn, làm Hoàng thượng vô cùng hài lòng, cũng đồng thời vì Thảm gia giành được cơ hội toàn thân trở ra. Đối với việc đại trí tuệ như vậy, Hoàng thượng không thể không tán thưởng. Cho nên đối với Khang phi, hân đồng thời tán thưởng, cũng đồng thời đề phòng.

Ngày Khang phi phục vị, thái giám tuyên chi Dương Tùng đưa tới một tờ giấy Tuyên Thành có chữ của Khang phi, trên đó chỉ viết một chữ “Ninh.” (yên tĩnh). Người bên ngoài xem không hiểu, nhưng Hoàng thượng lại hiểu. Đây là một giao ước bí mật của hân cùng Khang phi. Lúc trước Khang phi sảy thai, Hoàng thượng tự nhiên đau lòng. Thế như Khang phi ở trước mặt hân vẫn như cũ tri tình hiểu lễ, không nói ra nửa điểm ủy khuất, sau lưng lại nằm hơn nửa năm vẫn không dưỡng tốt thân mình. Hoàng thượng thương tiếc nàng, cho phép nàng dùng chữ tỏ khổ. Khang phi chỉ viết một chữ “Ninh”, cũng không chịu giải thích ý nghĩa. Về sau nhiều chuyện làm Hoàng thượng hiểu rõ, khi Khang phi trong lòng ủy khuất sẽ viết một chữ “Ninh”, đây là tố cáo nghiêm trọng nhất của nàng. Ngày đó nhìn thấy chữ “Ninh” này mới khiến Hoàng thượng chân chính an tâm. Kỳ thật, không phải Hoàng thượng không biết Khang phi oan uổng, chính là đôi khi có một số việc nhất định phải oan uổng một số người.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Cẩm phi

Trời vừa mới tờ mờ sáng, các cung nữ thái giám trong cung đã bắt đầu làm việc. Dương Quỳnh luôn ngủ không trầm, lúc ngủ cũng duy trì tính cảnh giác rất cao. Bởi vậy khi có người hoạt động, nàng cũng không ngủ được. Đứng dậy sửa sang lại bản thân. Hai tháng ở Lâm Phương các, rốt cục nàng cũng học được cách xử lý trang phục của mình, biết mặc y phục phiền phức của cung nữ, biết búi tóc kiểu cung nữ, đương nhiên, điều này còn phải cảm tạ Khang phi chỉ đạo.

Cung nữ trực đêm nói Khang phi đã dậy, Dương Quỳnh đi theo đám người Xuân Dương vào thăm điện Khang phi hầu hạ. Khang phi nhỏ giọng đề Dương Quỳnh đứng một bên nhìn, cái gì cũng không cần làm. Mọi chuyện đều có những cung nữ khác phụ trách. Thay y phục cùng trang điểm hoàn tất, phong thái mỹ lệ của đại sủng phi lại hiện ra, làm cho mọi đồ vật tinh mỹ bày biện xung quanh bị lu mờ rất nhiều.

Dùng qua bữa sáng, Khang phi ở trong thư phòng ngồi đọc sách, Dương Quỳnh sau khi ăn cơm xong như cũ đứng bên cạnh Khang phi làm người tàng hình. Bây giờ mới là buổi sáng, Khang phi không cần nàng hầu hạ, cũng không cho nàng rời đi, giống như thực coi nàng là người tàng hình.

Vừa đến canh ba giờ ty, thái giám Tiểu Hi Tử đến truyền lời, Cẩm phi Cung Hồng Huy đã đến.

Khang phi mang theo đám người Dương Quỳnh ra đón Cẩm phi. Cẩm phi mặc cung y màu xanh ngọc, chải búi tóc Lăng Vân, bên tóc mai có cài mấy trang sức bằng trân châu, một nhánh lục bảo thạch gắn đuôi phượng đứng đưa ở trên đầu, theo từng bước đi của Cẩm phi mà lay động. Dương Quỳnh chịu đựng kinh ngạc, tận lực biểu hiện bình thần như không có chuyện gì. Muốn nói làm Hoàng thượng thật tốt, không chỉ trái phải ôm ấp hưởng hết tề nhân chi phúc, mà mỗi người đều là mỹ nữ. Nhìn Cẩm phi đoán chừng tuổi không lớn hơn Khang phi là mấy. Về của nàng mang sự mạnh mẽ, trời sinh đại khí, hoàn toàn không giống với Khang phi uyển chuyển hàm súc, tính tế tỉ mỉ.

Dâng trà, Khang phi cười nói: “Ta vốn nên đến Cung Hồng Huy thăm tỷ tỷ, lại là không biết xấu hổ để tỷ tỷ đến thăm ta?”

Cẩm phi nói: “Làm sao lại khách sáo như vậy? Biết ngươi mới trở về, bề bộn nhiều việc, vốn định đợi mấy ngày nữa để ngươi thanh tĩnh rồi mới đến. Nhưng ta không đợi được, liền đến luôn.”

Khang phi gật đầu: “Tính khí tỷ tỷ vẫn như trước, lần này ta có thể khỏi bệnh, còn là nhờ tỷ tỷ.” Nàng bị chế trụ ở Lâm Phương các vẫn trên danh nghĩa dưỡng bệnh, lúc này cũng không nên nói toạc ra.

Cẩm phi nhíu mày, mắt hạnh xinh đẹp chớp chớp, “Ngươi đúng là biết giữ lễ. Bao nhiêu người sinh bệnh, sao chỉ có mình ngươi phải đi dưỡng bệnh? Giữ lễ là đúng, nhưng không cần tiện nghi cho mấy kẻ muốn trèo cao. Cung Lung Hoa này của ngươi, bao nhiêu người luôn luôn mong nhớ, sao ngươi lại để bất nạt như vậy?”

Khang phi cười chua xót: “Ta hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, tự nhiên làm những người đó ngứa mắt. Cũng là chính mình thua kém, đang tốt liền bị bệnh, Hoàng thượng thương cảm, để cho ta đi nơi đó dưỡng bệnh, cũng là phúc phận của ta.”

“Nói cũng không sai, thế nhưng ngươi...” Cẩm phi còn muốn nói nữa, lại bị Khang phi ngắt lời.

“Tỷ tỷ... Muội muội dưỡng bệnh hai tháng, tỷ tỷ cũng hao tổn không ít tâm tư. Nếu như không phải tỷ tỷ chiếu cố, muội muội ta có lẽ còn không ra được Lâm Phương các. Phần nhân tình này, muội muội sẽ ghi nhớ.”

Cẩm phi hiểu rõ ý tứ trong lời này, lắc lắc khăn trong tay, “Ta thì giúp cái gì? Nếu như thật sự có đại bản lĩnh, ngươi cũng sẽ không phải đi nơi đó.” Thoáng dừng một chút, Cẩm phi lập tức nở nụ cười, kéo tay Khang phi, vỗ vỗ, “Hôm nay trở về là tốt rồi. Thân mình ngươi không tốt cần hảo hảo nghỉ ngơi, chuyện bên ngoài, không cần quan tâm. Thân thể của mình, chính mình cần thận, trước mắt ngươi được Hoàng thượng sủng ái, người bên ngoài đó

mắt cũng vô dụng.”

“Tỷ tỷ nói rất đúng.”

Cầm phi hai mắt khẽ nâng, chú ý tới Dương Quỳnh luôn ở cạnh Khang phi đảm đương người tàng hình, “Đây là... nha đầu đi theo ngươi?”

Khang phi quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Đúng vậy. Trong lúc thanh tịnh dưỡng bệnh, bên người cũng chỉ có nha đầu này hầu hạ. Tuy nàng hơi ngốc, nhưng cũng tận tâm.”

Cầm phi nghe xong vẩy vẩy tay ý bảo Dương Quỳnh đi qua. Dương Quỳnh không dám chậm trễ, vội vàng đến bên người Cầm phi, khom lưng hành lễ, “Nô tỳ Thanh Diệp tham kiến Cầm phi nương nương.”

Cầm phi lôi kéo nàng, cao thấp đánh giá, miệng nói: “Nha đầu này thật tốt. Vừa nhìn là biết trung thực không gây sự. Làm khó người đi theo muội muội, hôm nay cũng coi như hưởng phúc.” Miệng nói xong, từ cung nữ thiếp thân bên người cầm một cái hầu bao màu lam nhét vào tay nàng, “Một chút đồ nhỏ này là bốn cung thưởng, không phải vật hiếm lạ gì, cầm lấy đi. Sau này hầu hạ chủ tử các ngươi thật tốt, sẽ không thiếu chỗ tốt của ngươi.”

Dương Quỳnh lặng lẽ nhìn thoáng qua Khang phi, thấy nàng khẽ vuốt cằm, lúc này mới quỳ xuống tạ ơn Cầm phi ban thưởng.

Cầm phi cùng Khang phi lại hàn huyên chút chuyện khác, đều là vài chuyện xảy ra trong Hậu cung lúc Khang phi chuyển đến Lâm Phương các. Dương Quỳnh vẫn đứng bên cạnh Khang phi, cũng không làm cái gì, chỉ đứng yên đó. Nàng cảm giác mình có hơi hiểu dụng ý của Khang phi. Đại khái là cảm thấy nàng đối với chuyện trong Hậu cung hiểu quá ít, nói nhiều sai nhiều, làm nhiều cũng sai nhiều, cho nên chuyện gì cũng để nàng ở một bên nhìn xem nghe, tận dụng hết khả năng để hiểu rõ sự tình.

Tiền Cầm phi về, đã đến giờ ăn trưa. Chung cung nữ thái giám hầu hạ Khang phi ăn xong, cũng đều bị Khang phi cho lui xuống. Trong tầm điện, Đan Hương hảo hạng ở bên trong lư hương bốc lên từng làn khói mỏng lượn lờ, mùi thơm tràn ngập toàn bộ tầm điện.

“Không có lời nào muốn hỏi bốn cung sao?” Khang phi nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Quỳnh cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn, sau khi phát hiện trong phòng không có người, nàng mới dám xác định là Khang phi nói chuyện với mình, “Thưa nương nương, nô tỳ hiểu rõ, đi theo nương nương, nghe nương nương phân phó thì vẫn tốt hơn.”

Khang phi mở mắt ra, nhìn Dương Quỳnh. Một lúc lâu sau mới “Xì” một tiếng bật cười, “Hóa ra ngươi cũng có lúc nói chuyện cẩn thận như vậy, bốn cung đúng là nhìn nhầm ngươi.”

Dương Quỳnh nghĩ thầm: Lúc trước ở Lâm Phương các, nói nặng một chút, nhẹ một chút cũng không làm sao. Lúc ấy nàng cũng không nghĩ tới Khang phi còn có thể ra ngoài. Nhưng mà hiện tại không giống, Khang phi mới hỏi cung liền thị tẩm, nàng không cần nghe ngóng cũng biết bây giờ Khang phi là nhân vật hấp dẫn số một trong hậu cung. Tuy rằng trước mắt mình cùng vị sủng phi này có chút giao tình, nhưng ai mà biết được đám nương nương trong cung có cùng cung nữ cấp thấp luận giao tình hay không. Chung hoạn nạn dễ dàng, cùng phú quý mới khó. Đương nhiên chính mình cần thận trọng từ lời nói đến hành động. Những thứ khác không nói, nhưng chung quy cũng phải vì cái mạng nhỏ này của mình mà có trách nhiệm.

“Bốn cung vẫn là yêu thích bộ dạng trước đây của ngươi hơn.” Khang phi nói xong chỉ chỉ trà trên bàn, Dương Quỳnh vội vàng bưng tới.

“Nô tỳ sợ nói sai, gây phiền toái cho nương nương.” Dương Quỳnh thầm nghĩ: Cũng đâu phải ta muốn nói như vậy.

“Phiền toái thì ngươi nhất định sẽ gây. Nếu bốn cung sợ, lúc ấy đã đuổi ngươi đi, làm ngươi vĩnh viễn không có có hội mở miệng.” Khang phi mắt phượng khẽ nâng, ánh sáng lóe lên trong nháy mắt đó làm Dương Quỳnh sợ đến mức hô hấp ngừng lại, thân thể theo bản năng đứng nghiêm.

Khang phi nhìn nàng, lắc đầu nói: “Lúc này ngươi hẳn là nên quỳ xuống, biểu hiện lòng trung thành của ngươi với bốn cung, cầu bốn cung tin tưởng ngươi, thả cho ngươi một con đường sống.”

Dương Quỳnh lúng túng nhìn Khang phi, căn bản quỳ xuống nói bừa một hồi cũng không phải không được, nhưng hiện tại bị người ta nói rõ ràng ràng như vậy, mình còn phải phản ứng thế nào? Làm theo? Có phải quá ngu hay không?

Biểu tình cổ quái lúng túng của Dương Quỳnh lại lấy lòng Khang phi, nàng cười đến mắt đều híp lại, “Bộ dạng này của ngươi, cứ như là bốn cung đang bắt nạt ngươi vậy.” Nói xong khoát tay áo, “Ngươi vẫn cứ đứng là được rồi.”

Dương Quỳnh vội vàng theo lời Khang phi đứng vững. Khang phi lại nói: “Thời gian bốn cung cùng ngươi ở chung không lâu, nhưng là tình cảm trong lúc hoạn nạn. Bốn cung không phải người vong ân phụ nghĩa, cho nên đối với ngươi sẽ càng thêm quan tâm. Vẫn là câu nói kia, bốn cung muốn ngươi trung tâm. Lúc trước ở Lâm Phương các chỉ có hai người chúng ta, cho nên mọi người tâm tư rất đơn thuần, chỉ có giúp đỡ chiếu cố lẫn nhau mới có thể sống tiếp. Hôm nay bốn cung phục vị, chúng ta đứng trước hoàn cảnh không giống. Hơn nữa, ngươi là người theo chân bốn cung đến Lâm Phương các, xem như là cung nữ thân cận nhất của bốn cung, nhất định sẽ có người mua chuộc ngươi, lợi dụng ngươi. Lựa chọn thế nào, chính ngươi nghĩ kỹ. Bốn cung sẽ không bức ngươi. Thanh Diệp, ngươi nên nhớ, Hậu cung này nhìn như sắc màu rực rỡ, trên thực tế là nơi ăn sống nuốt tươi. Vì lợi ích, bốn cung không dám cam đoan sẽ không hy sinh ngươi. Bốn cung chỉ có thể nói, chỉ cần ngươi trung tâm, ngươi sẽ là người cuối cùng bị hy sinh.”

Những lời này của Khang phi làm Dương Quỳnh trong chốc lát vui vẻ, chốc lát lại lo lắng. Tâm tình giống như ngồi trên xe lên núi, cao thấp lên xuống. Kỳ thật lời Khang phi nói, ý tứ nàng đều hiểu. Lúc trước khi tham gia quân ngũ nàng đã được đào tạo qua, tất cả đều lấy đại cục làm trọng. Ở lợi ích tập thể trước mắt, bất luận là lợi ích cá nhân hay gì khác cũng có thể bị bỏ qua. Đã từng trong quá trình thi hành nhiệm vụ gặp được đồng đội chủ động lưu lại cản đường, sau khi đại nghĩa thắng lợi, không thấy trở về. Chết, kỳ thật Dương Quỳnh cũng không sợ hãi. Bởi vì đã quá quen thuộc, quen thuộc đến

mức làm nàng cảm thấy bây giờ có thể còn sống mới là kỳ tích. Chính là chết như thế nào, mới là vấn đề. Nếu như bởi vì Hậu cung tranh đấu, nàng vô duyên vô cớ thành vật hy sinh trong đó, Dương Quỳnh cảm thấy lên Thiên đường hay xuống Địa ngục cũng không quan trọng, vì đều sẽ bị đồng đội lúc trước chê cười.

“Nô tỳ hiểu ý nương nương. Nô tỳ sẽ giữ tốt bốn phận của mình.” Kỳ thật Dương Quỳnh cũng không biết mình đang nói cái gì.

Khang phi gật đầu, “Ngươi vốn dĩ là dê đặng cung nữ (cung nữ cấp thấp). Ngày mai bốn cung sẽ nói ngươi làm nhị đẳng cung nữ. Nhất đẳng cung nữ cần một mình phụ trách một phương, năng lực ngươi không đủ, cho nên cần ủy khuất ngươi một chút.”

Dương Quỳnh nghe xong vội vàng lắc đầu: “Nương nương, người coi trong nô tỳ rồi. Nô tỳ cái gì cũng không biết, làm nhị đẳng cung nữ chỉ sợ khó để kẻ dưới phục tùng, ngoài ra không có vọng tưởng khác.”

“Bốn cung rất thích ngươi điểm này. Chưa bao giờ dám cầu những thứ mình không có đủ năng lực. Ngươi yên tâm, ngươi là người bên cạnh bốn cung, sẽ không ai dám nói gì về ngươi.” Nàng suy nghĩ một chút lại nói: “Ngươi biết chút võ công, điều này đúng là khó có được. Bốn cung sẽ tìm cách để Mặc Diệp dạy ngươi, chính ngươi cũng nên cố gắng học hỏi, đừng hoang phí.”

Lần này Dương Quỳnh thật sự vui vẻ. Nàng đã sớm đổi với một thân khinh công của Mặc Diệp thêm chảy nước miếng, hôm nay có lời của Khang phi, Mặc Diệp nhất định sẽ dạy nàng.

“Đối với Chu tỷ tỷ, ngươi có ấn tượng gì?”

Dương Quỳnh có chút do dự không dám nói.

“Cứ nói thật.” Khang phi nói.

“Vâng.” Dương Quỳnh suy nghĩ một lúc mới nói, “Thưa nương nương, nô tỳ cảm thấy Cẩm phi nương nương là một người rất ngay thẳng. Đối xử với nương nương cũng rất tốt.”

Khang phi gật đầu, “Đây là sự thật. Chu tỷ tỷ xuất thân từ gia thế võ tướng, tính tình ngay thẳng. Chẳng qua sống lâu trong cung, tính khí bị mai một đi chút ít, đã không giống như trước.” Khang phi thở dài, không biết là đang cảm khái Cẩm phi thay đổi, hay là chính mình đổi thay, “Ngươi có biết gạo trắng, thịt khô những thứ đó ở Lâm Phụng các là từ đâu ra không?”

Ánh mắt Dương Quỳnh từ mù mịt chuyển thành kinh ngạc, “Chẳng lẽ là... Cẩm phi nương nương?”

“Ngươi cũng nhìn ra nàng đối với bốn cung tốt. Những thứ kia đương nhiên không phải đồ giá trị gì, nhưng nó còn hơn vàng bạc cứu mạng người. Dưới tình hình như vậy, chịu giúp bốn cung an bày những thứ này, cũng chỉ có một mình Chu tỷ tỷ.” Khóe miệng Khang phi cong lên thành nụ cười ôn hòa, giống như khi nàng nhìn thấy những đồ vật kia.

“Nương nương... Dương Quỳnh do dự hỏi một vấn đề, “Người đã được phục vị, có phải muốn báo thù hay không?”

Khang phi nhíu mày, lắc lắc đầu, “Bốn cung cùng với những phi tần khác đều là nữ nhân của Hoàng thượng, báo thù cái gì? Về sai đừng để bốn cung lại nghe thấy ngươi nói như vậy.”

“Vâng.” Dương Quỳnh sau lưng lè lưỡi, nói sai.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Theo dõi

Như vậy một ngày, hai ngày, ba ngày, thoáng một cái một tháng liền trôi qua. Trời đã vào cuối thu, mọi người đều đổi áo hai lớp. Một tháng này, Cung Lung Hoa phi thường náo nhiệt. Đám nương nương trong cung giống như đèn kéo quân đến đây. Khang phi nói nói cười cười, mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Lời nói ra càng thêm thông minh sắc bén, không quan tâm người tới cửa là đến chúc mừng hay đến dùng thủ đoạn mềm dẻo đâm chọc người, Khang phi đều có thể bất động thanh sắc quay về. Dương Quỳnh ở một bên nhìn, thế mới biết cái gì gọi là hồ ly ngàn năm, đây không phải thành tinh, quả thực đều thành tiên.

Dương Quỳnh trong một tháng này cũng thu hoạch rất nhiều. Đầu tiên là nàng dần dần nhớ rõ từng cái cung điện, danh xưng cùng quan hệ của các phi tần. Sau đó học được ở chỗ Khang phi không ít câu nói, trả lời vấn đề của người khác, lại không lộ ra bất cứ điều gì. Hơn nữa nàng theo chân Mặc Diệp lên lên học được khinh công cùng kiếm pháp. Có điều thời gian ngắn ngủi, ngoại trừ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng thoải mái không ít, còn không nhìn ra có hiệu quả gì khác.

Cung nữ quản sự Xuân Dương là một người khôn khéo. Bên trên hầu hạ Khang phi hài lòng, bên dưới trông coi Cung Lung Hoa rất ổn thỏa. Dương Quỳnh thấy chỉ có thể khen một tiếng “Bội phục“. Hiện giờ nàng cùng cung nữ thái giám khác đã thân quen, không còn xa lạ cùng cảnh giác như lúc đầu. Mọi người đều biết nàng theo chân Khang phi dưỡng bệnh trở về, dù thế nào thì hình thức bên ngoài vẫn rất kính trọng, không ả dâm đi trêu chọc nàng. Nói cho cùng thì cuộc sống cũng coi như mẫn nguyện.

Ngày hôm đó sau giờ ngọ, Khang phi đi ngủ một chút, Dương Quỳnh liền rời khỏi tầm điện. Vừa mới chuẩn bị về phòng mình nghỉ ngơi, trong lúc vô tình quay đầu, trông thấy bóng đen chột lóe, hai cung nữ lén lút đi tới phòng bếp nhỏ phía sau hậu điện.

Dương Quỳnh nhận ra một người là cung nữ Thu Giáng của Cung Lung Hoa, người còn lại nàng nhìn bóng lưng thấy xa lạ. Sau giờ ngọ là lúc mọi người rảnh rỗi đi ngủ, Khang phi cũng nghỉ ngơi, mọi người tự do tự tại. Lúc này phòng bếp nhỏ cũng không có ai. Dương Quỳnh trong lòng suy nghĩ, dưới chân đi chuyển, đi theo phía sau hai người, muốn xem các nàng rốt cục định làm gì.

Trên đường đi không có ai, từ lúc Dương Quỳnh đến nơi này, đây vẫn là lần đầu tiên theo dõi người khác, nội tâm có chút căng thẳng, hành động càng thêm cẩn thận, không dám quá gấp gáp, một mực duy trì khoảng cách không xa không gần.

Hai cung nữ đi đến tiểu phòng bếp, nhưng không tiến vào, trực tiếp đi tới chỗ bóng râm sau hậu điện, dường như muốn lặng lẽ nói chuyện. Dương Quỳnh nội tâm thả lỏng, thầm mắng chính mình phản ứng quá mức. Có lẽ chỉ là hai tỷ muội quen biết nói câu tri kỷ, chính mình lại cảm thấy người ta khả nghi. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn rón rén theo sát, nương theo vách tường che chắn quan sát cẩn thận, xác định phía sau phòng bếp nhỏ chỗ bóng râm có bài trí một cái cửa sổ nhỏ cao hai thước, coi như các nàng muốn làm gì thì cũng không có khả năng xuống tay từ nơi này. Vì vậy Dương Quỳnh liền chuẩn bị rời đi. Dù sao người ta muốn lặng lẽ nói chuyện cũng không phải hành vi phạm pháp, riêng tư cá nhân là cần được bảo vệ.

Mới vừa mới quay người lại, chợt nghe cung nữ Thu Giáng nói: “Độc này Khang phi vẫn nên ăn ít thì tốt hơn.”

Dương Quỳnh nội tâm khẽ nhúc nhích. Mặc kệ Thu Giáng nói là độc gì, chữ này đối với bản thân mình vẫn là phạm vào kỵ hủ (điều kiêng kỵ). Nàng dùng nước, cả người dán lên vách tường, cơ hồ giống như con thạch sung, nín thở tập trung, cẩn thận nghe trộm.

Cung nữ kia nói: “Độc này cũng không phải độc chí mạng, nhìn thì hung hiểm, nhưng thật ra chính là thượng thổ hạ tả (trước nôn sau đó tiêu chảy), chỉ cần chịu đựng qua, cũng không có chuyện gì.”

Thu Giáng kinh ngạc nói: “Tại sao phải hạ loại độc này?”

Cung nữ kia nói: “Người biết cái gì? Khang phi được sủng ái như vậy, nếu như độc chết, Hoàng thượng sao có thể chịu để yên? Chắc chắn sẽ hạ chỉ điều tra, dù nương nương làm việc không chút kẽ hở, nhưng cũng khó bảo toàn mọi phân đoạn đều không xảy ra sơ suất. Qua tay nhiều người như vậy, một khi có người chột dạ nhát gan, vậy là gây ra bao nhiêu tội lỗi? Giấy vò Khang phi một chút là được rồi, làm sao nương nương có thể nhẫn tâm đã thương sát hại người?”

Thu Giáng vội vàng phụ họa nói: “Đây là tự nhiên. Trong hậu cung này chỉ có nương nương là thiện tâm nhất.”

Cung nữ kia “Hừ” một tiếng, nói tiếp: “Nếu không phải do Khang phi những năm này danh tiếng quá thịnh, nương nương cũng sẽ không ra tay.” Nói xong thở dài: “Vốn có thể làm cho Hoàng thượng chặt đứt nhớ nhung, ai ngờ Cẩm phi cùng Quý phi dốc sức nói tốt cho nàng. Vào lãnh cung còn có thể ra ngoài, nàng cũng coi như là người thứ nhất.”

Thu Giáng không muốn tiếp tục vấn đề này, chuyển đề tài nói: “Nương nương còn dặn dò cái gì?”

Cung nữ kia nói: “Túi thơm này người mang theo, không có việc gì thì ở đi lại trước mặt Khang phi là được.”

Thu Giáng hỏi: “Hương trong túi là gì?”

Ngữ khí của cung nữ kia rõ ràng không vui: “Đồ nương nương đưa, người có tư cách biết sao?”

Thu Giáng vội vàng nói vâng, không dám tiếp tục hỏi nhiều.

Cung nữ kia lại nói tiếp: “Người chỉ cần nghe nương nương phân phó là được, tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt của người.”

Sau đó nghe thấy tiếng bước chân, Dương Quỳnh cảnh giác, thân thể vội trốn, người đã đến cửa phòng bếp nhỏ, tiếp tục di chuyển, núp sau một đồng nguyên liệu nấu ăn, ẩn giấu thân mình. Đợi đến khi tiếng bước chân dần dần biến mất, Dương Quỳnh mới đứng dậy, vuốt vuốt ngực, đã lâu không làm mấy chuyện theo dõi lặt vặt này, nghiệp vụ có chút mới lạ.

Trở lại phòng của mình, nàng cũng không nghĩ nhiều. Dù sao chuyện này vẫn phải nói cho Khang phi, có việc gì nhiều loạn thì cũng phải là Khang phi suy nghĩ. Nàng chính là cái chân chạy việc, không cần động não. Mặc nguyên quần áo nằm ngủ trong chốc lát, Yên Xảo đi vào nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, nương nương đã tỉnh, cho gọi người.”

Dương Quỳnh trở mình một cái xuống giường, động tác nhanh đến mức làm Yên Xảo nhìn đến ngây người. Đứng trước gương sửa lại trang dung của mình một chút, thoạt nhìn sẽ không thất lễ, Dương Quỳnh quay lại nhìn về phía Yên Xảo nghiêng đầu một cái, ý là đi thôi. Sau đó cũng mặc kệ Yên Xảo nhìn có hiểu động tác hiện đại này hay không, liền ra cửa đi gặp Khang phi.

Khang phi để cung nữ hầu hạ trang điểm xong, giờ phút này đang ngồi uống trà, thấy Dương Quỳnh tiến vào, hướng nàng vẫy tay, rồi nói với cung nữ bên người, “Các người đều lui xuống đi, có Thanh Diệp hầu hạ là được rồi.”

Các cung nữ lập tức lui ra ngoài, Khang phi nói: “Đây là điểm tâm ngự thiện phòng vừa làm, mới đưa tới, ngươi nếm thử.”

Dương Quỳnh thầm nói: Chẳng lẽ ngươi biết ta ở góc tường nghe lén, cho nên sớm hỏi lộ ta?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng đối với đồ vật đưa tới cửa, nàng tự nhiên sẽ không khách khí. Cầm một khối điểm tâm trong đĩa ở trên bàn, dùng đũa ăn tự cho là vẫn nhã cần một cái, trước mắt lập tức sáng ngời. Điểm tâm mềm mềm vừa vào miệng liền tan ra, thật sự là mỹ vị!

Khang phi thấy nàng ăn hai mắt đều sáng lên, không khỏi cười nói: “Lúc trước ngươi theo bốn cung chịu khổ. Mấy thứ này hôm nay tự nhiên không thiếu. Bốn cung ăn không hết, đều thưởng cho ngươi.”

Dương Quỳnh vội vàng khom lưng, “Tạ ơn nương nương.” Đây chính là muốn có bao nhiêu thành tâm liền có bấy nhiêu thành tâm.

Khang phi liếc nàng một cái, khóe miệng không nhịn được hơi cong lên, cuối cùng không nhịn được bật cười.

Dương Quỳnh đứng thẳng người, gỡ gỡ đầu. Gỡ một cái cũng không sao, nhưng gỡ nhiều cái, ngược lại suýt nữa làm hồng búi tóc nàng tí mi chả, vội vàng thu tay.

“Bộ dạng này của ngươi đúng là không ra làm sao.” Khang phi giống như bắt đắc dỉ, tuy nhiên mặt mày lại mang theo ý cười.

Dương Quỳnh bĩu môi, thầm nghĩ: Người một khi quen thuộc, sẽ không giống như ban đầu. Khang phi nương nương lúc mới đầu là đoan trang dịu dàng cỡ nào! Thời điểm ở Lâm Phương các, mỗi ngày đọc sách viết chữ, xuân thương thu buồn, tại sao hiện tại sẽ luôn chê cười nàng? Chẳng lẽ sau khi hai người thân quen, Khang phi liền biến đi?

Ăn hai khối điểm tâm, đồ ngọt dễ dàng no bụng, hơn nữa Dương Quỳnh đã ăn cơm trưa, lúc này ăn cũng không vào. Trong lòng suy nghĩ chuyện buổi trưa, nàng nhìn ra ngoài, thấy hai cung nữ đang canh cửa, liền tiến đến bên người Khang phi, nhỏ giọng kể lại sự tình.

Khang phi nghe xong, hỏi: “Ngươi có nhận ra cung nữ kia không?”

Dương Quỳnh lắc đầu. Bây giờ nàng có thể nhận thức rõ ràng đại bộ phận chủ tử cũng đã không tệ rồi. Cung nữ thái giám trong hậu cung quá nhiều, nàng mới lần vào mấy ngày, làm sao có thể nhận ra?

“Việc này không khó xử lý. Theo Thu Giáng là có thể điều tra ra. Có điều trước mắt trong cung ta không có người có thể tin nhiệm, cho nên trước nhìn kỹ hẵng nói.” Dừng một chút Khang phi lại nói: “Ngươi hãy âm thầm theo dõi Thu Giáng.”

“Vâng.” Dương Quỳnh bị câu nói của Khang phi “Không có người có thể tin nhiệm” khiến cho rất không thoải mái. Thật ra cũng không phải nàng đa nghi, nàng biết rõ Khang phi nói không phải nàng. Thế nhưng, tỷ muội bình thường một nhà thân quen, vậy mà đến lúc này, một người cũng không dám dùng, thật sự là chuyện rất buồn bực. Chính mình còn như thế, nghĩ đến Khang phi thân ở thượng vị thì lại càng thêm phiền muộn.

Bởi vì chuyện của Thu Giáng, mấy ngày nay Dương Quỳnh gần như biến thành con thỏ, cả ngày đứng thẳng lỗ tai nghe ngóng tin tức. Nàng là thiếp thân cung nữ của Khang phi, chứng cung nữ thái giám trong Cung Lũng Hoa khách khí với nàng, cũng đồng thời đề phòng nàng mách lẻo với Khang phi. Cho nên cũng không nghe được tin tức gì hữu dụng, nhưng chỉ cần đề tâm, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Trước khi được phái đến Cung Lũng Hoa, Thu Giáng cùng Thu Từ đều là người hầu giám thị ở Phục cực tư y (nơi quản lý tất cả quần áo trong cung). Khang phi vừa ý năng lực của hai người bọn họ, đưa y phục cùng đồ trang sức cho các nàng trông coi. Thu Từ phụ trách trông nom y phục, trang sức, Thu Giáng phụ trách hầu hạ Khang phi mặc quần áo, ăn uống.

Nghĩ vậy, Dương Quỳnh nhớ lại ngày ấy cung nữ kia cho Thu Giáng một cái túi thơm, dặn dò Thu Giáng thường xuyên đi lại trước mặt Khang phi. Cái này ý tứ là để Khang phi ngửi nhiều mùi hương trong túi. Mấy ngày nay nàng đi theo bên cạnh Khang phi, cẩn thận dùng mũi ngửi, cũng không thấy có mùi gì đặc biệt. Bây giờ, nữ tử đều mang theo túi thơm trên người, quần áo cũng sẽ huân hương (hương thơm). Trên người Khang phi còn tốt, hương thơm đối nhạt, rất dễ chịu. Nhưng mùi trên người của mấy cung nữ làm nàng không cách nào chịu nổi. Mấy ngày nay ở Cung Lũng Hoa, cả ngày nàng bị những mùi thơm lung tung bừa bãi này làm đầu óc choáng váng. Về sau Khang phi cũng không chịu nổi mùi hương nồng nặc như vậy, liền làm cho tất cả mọi người dùng hương liệu ít đi, lúc này mới tốt một chút.

“Túi thơm...” Dương Quỳnh ở trong phòng lẩm bẩm, hoàn toàn quên mất bên người còn có cung nữ Thiên Linh cùng phòng.

Thiên Linh “Xì” một tiếng nở nụ cười, nói: “Làm sao? Thanh Diệp ngươi muốn một cái túi thơm?”

Thanh Diệp cả kinh, vội vàng ngượng ngùng cười, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, các ngươi đều có, nhưng ta không có.”

Thiên Linh ở cùng phòng với nàng cũng hơn một tháng, biết rõ nàng ở phương diện nữ công gia chánh kém đến nỗi nhân thần cộng phần (người cùng thần linh đều phần nợ). Vừa vặn Thiên Linh là một cao thủ nữ công, cho nên ngày thường may vá vài thứ đều do Thiên Linh làm.

“Trước đó vài ngày đưa cho ngươi, ngươi không cần. Bây giờ ta cũng không có sẵn.” Thiên Linh nói.

Dương Quỳnh tranh thủ, vội vàng ngồi xuống bên người Thiên Linh, năn nỉ nói: “Tỷ tỷ tốt, ta cũng không vội dùng, ngươi thêu cho ta một cái thôi.”

Thiên Linh hai mắt đảo quanh, nói: “Ta được lợi gì?”

Dương Quỳnh vội vàng nói: “Sau này nương nương thưởng điểm tâm cho ta, ta sẽ lưu lại cho ngươi một phần.”

Thiên Linh căn bản chỉ thuận miệng nói một chút, cũng không trông chờ thêm cái túi thơm có thể được báo đáp cái gì. Nhưng nghe Dương Quỳnh nói như vậy, lập tức hứng trí, “Thật sự? Ngươi không dọa ta?”

Dương Quỳnh vừa thấy biểu tình của Thiên Linh, liền biết có cửa, “Ta có bao giờ dọa ngươi.”

Thiên Linh vốn không phải người ưa ngọt, đơn giản lúc này chỉ theo Dương Quỳnh đùa giỡn. Một gian phòng ờ, thật sự còn quan tâm một cái túi thơm sao? Tự nhiên đáp ứng, lập tức lấy vải, từng mũi từng mũi bắt đầu thêu.

Dương Quỳnh ở một bên câu được câu không nói chuyện với nàng, “Trong túi thơm này chưa hương liệu gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Điều tra

Thiên Linh nhìn nàng như quái vật. Dương Quỳnh đành ngượng ngùng giải thích, “Tỷ tỷ, ngươi đừng chê cười ta, ta vốn dĩ chỉ là một cung nữ chạy việc vặt, vẩy nước quét sân, đầu óc đần độn, thứ này cho tới bây giờ ta cũng chưa từng dùng qua.”

Lời nói ra nhưng Thiên Linh không tin, “Vốn cho rằng ngươi thành thật, vậy mà cũng dám nói mấy câu đó dọa ta. Ngươi xuất thân từ Ti Dược Cục, đối với những thứ này còn không biết?” Nói xong sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, “Xem ra ngươi cũng không coi ta là tỷ muội, còn đề phòng ta.”

Dương Quỳnh nghe xong trong lòng không ngừng kêu khổ. Chuyện mình xuất thân từ Ti Dược Cục, tuy rằng khi Khang phi phục vị đã nói qua với nàng, thế nhưng dù sao cũng không phải tự mình trải qua, nàng vừa mới thả lỏng bản thân liền quên mất, cũng không phải thật tâm muốn giấu giếm? Lại nói những đồ vật cổ đại này nàng cũng không quen không biết, nào dám nói lung tung? Không muốn để Thiên Linh tiếp tục truy hỏi, nàng vội vàng cười làm lành nói: “Tỷ tỷ tốt, ngươi biết ta cũng không chú ý đến mấy thứ này, ở Ti Dược Cục là không có biện pháp, chung quy là vô dụng, không học được những thứ đó, mới thành cung nữ chạy việc, làm sao có thể đề phòng ngươi?”

Thiên Linh khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt không tin. Dương Quỳnh đều lăm lăm ra mồ hôi, khuyên can mãi, rốt cục cũng làm Thiên Linh lộ ra tươi cười. Thiên Linh nhìn biểu hiện của Dương Quỳnh trong khoảng thời gian này, nhìn thế nào cũng thấy không phải là người khéo tay. Tâm tư căn bản ở trạng thái phòng bị cũng dần dần buông lỏng, vì vậy nói: “Được rồi, tạm thời tin ngươi lần này. Có điều, nếu ngày sau ta phát hiện ngươi có tâm tư giấu giếm ta, thì một kim một chỉ cũng đừng hòng nhờ vả.” Nói xong lại tiếp tục công việc trong tay, “Khổ cực ngươi, một cô nương gia mà ngay cả túi thơm cũng chưa từng dùng. Nói ra chỉ sợ không ai tin. Bên trong túi thơm này đều là hương liệu bình thường, một ít Đinh Hương, cây Mộc Hương, Bạch Chi, Bạc Hà các loại, giúp tỉnh táo thuận khí, mùi cũng không quá nặng.”

“A.” Dương Quỳnh có chút buồn bực, đối với những thứ này nàng hoàn toàn không hiểu, có tra cũng không ra đầu mối gì.

Thiên Linh tháo túi thơm trên người của mình xuống, đưa cho nàng, “Ngươi ngửi xem, chính là mùi hương này. Nếu như ngươi thấy được, ta cũng làm một cái giống như vậy cho ngươi.”

Dương Quỳnh trong lòng thầm than một tiếng, không hổ là dùng trong cung, đúng là tâm tư khôn khéo. Nàng vội vàng tiếp nhận ngửi ngửi, mùi thơm không đậm không nhạt, có chút hương bạc hà, rất tốt để nâng cao tinh thần, vì thế cười nói: “Hương này là tốt rồi, làm phiền tỷ tỷ.”

Thiên Linh cười cười không nói nhiều, cúi đầu tiếp tục thêu.

Qua mấy ngày, Khang phi thấy túi thơm trên người Dương Quỳnh cười hỏi: “Thiên Linh thêu?”

Dương Quỳnh vội vàng gật đầu.

Khang phi đang cắt tia một chậu Vạn Thọ Cúc mới đưa tới, “Nghĩ như thế nào lại muốn dùng túi thơm? Nếu ngươi muốn, bốn cung nơi này có rất nhiều, chọn một cái không quá chói mắt thưởng ngươi, cũng tốt hơn so với cái này.”

“Nô tỳ là vì điều tra túi thơm của Thu Giáng.” Dương Quỳnh thấp giọng trả lời.

Khang phi chớp mắt môi anh đào, “Việc đó, ngươi đối với hương liệu không biết gì cả, tra thế nào?”

Dương Quỳnh không có lời nào để nói, quả thật nàng không hiểu. Nhưng nàng cảm thấy vẫn nên làm chút gì đó, không thể bởi vì không hiểu mà từ bỏ nỗ lực, như vậy không phải vĩnh viễn chỉ có thể dậm chân tại chỗ?

“Người có tâm tư như vậy, dù sao cũng là rất tốt. Thu Giăng cũng chưa đổi túi thơm, vẫn là cái ban đầu, người nhớ cho kĩ mùi hương kia. Như vậy ngày nào đó hương thay đổi, người lại trở về báo cho ta.” Khang phi hơi nghiêng kéo, một bông hoa bị cắt xuống. Dương Quỳnh thấy được, thủ pháp Khang phi cắt hoa rất ổn, chính xác, tàn nhẫn. Hoa dù nở tươi đẹp, nhưng nàng cảm thấy vô dụng, cũng sẽ gọn gàng cắt đi.

Sau khi ăn cơm tối, Hoàng thượng nơi đó truyền lời lại đây, đêm nay qua đêm ở Cung Lũng Hoa. Mọi người bắt đầu thu dọn, chuẩn bị. Cung điện vốn dĩ không nhiễm một hạt bụi, được quét dọn càng thêm sạch sẽ. Buổi tối, mọi người nghênh đón Thánh giá tiến vào, hầu hạ Đế phi hai người đi ngủ, rồi cũng trở lại phòng mình nghỉ ngơi. Dương Quỳnh đang định đi tắm rửa, lại nghe thấy bên ngoài có âm thanh chén đĩa vỡ. Nàng cũng không nghĩ nhiều, cất bước ra cửa. Phía sau gian phòng của nàng nối liền với con đường nhỏ đi thông đến tiểu phòng bếp. Một cung nữ ngã ngồi trên mặt đất, trước mặt là chén đĩa vỡ vụn.

Dương Quỳnh tiến lên đỡ nàng dậy, hỏi: “Có ngã bị thương không?”

Cung nữ lắc đầu, ngồi xổm xuống thu nhặt mảnh sứ vỡ trên đất.

Lúc này cung nữ quản sự Xuân Dương mang theo hai tiểu cung nữ chạy tới, vừa nhìn thấy liền cau mày hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Dương Quỳnh liếc mắt, nhìn một cái cũng biết chuyện gì xảy ra, người còn hỏi cái gì?

Cung nữ kia vội vàng hành lễ nói: “Xuân Dương cô cô, là nô tỳ không cẩn thận té ngã, làm vỡ một ít đồ, mong cô cô thứ tội.”

Xuân Dương vừa định nổi giận, thấy Dương Quỳnh đứng ở một bên không có ý rời đi, cũng thu liễm một chút, nói: “Tại sao làm việc không chú ý như vậy! Trước tiên thu dọn những thứ này, động tác nhanh lên một chút, quấy rầy Hoàng thượng cùng nương nương nghỉ ngơi, ai cũng không bảo vệ được người.” Nói xong dặn dò cung nữ bên cạnh, “Người trông coi nàng thu dọn xong thì để nàng trở về phòng.”

Không đợi cung nữ kia trả lời, Dương Quỳnh liền mở miệng nói: “Cô cô, để ta trông nàng được không?”

Xuân Dương cười cười. “Thanh Diệp, người là người bên cạnh nương nương, loại chuyện nhỏ nhặt này sao có thể làm phiền người?”

Thanh Diệp cũng cười, “Dù vậy ta vẫn ở lại, cô cô nói sao?”

Xuân Dương cũng không kiên trì, gật đầu nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng trộm lười một chút.” Nói xong mang người rời đi.

Cung nữ phạm lỗi thấy Xuân Dương rời đi, mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu thấy Dương Quỳnh nhìn nàng, vẻ mặt lại bắt đầu căng thẳng, “Cám ơn người.” Nói xong một câu, nàng lại ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh vỡ.

Dương Quỳnh ngồi xuống giúp nàng, một bên nhặt một bên hỏi: “Người gọi Vân Xảo?”

Động tác trên tay cung nữ thoáng dừng, ngẩng đầu hỏi: “Làm sao tỷ tỷ nhận ra ta?”

Dương Quỳnh cười nói: “Ồ cùng một cung, ta biết người cũng không có gì lạ.”

Vân Xảo nhu thuận gật đầu, tiếp tục động tác trên tay. Rất nhanh hai người liền nhặt xong mảnh vỡ, vứt đến nơi quy định. Sau đó Vân Xảo nói phòng bếp còn chưa xong việc, Dương Quỳnh vô sự, liền cũng đi theo.

Trong phòng bếp nhỏ sớm đã không có người, chỉ có một chiếc đèn dầu lúc sáng lúc tối. Vân Xảo thu dọn đồ thừa tích lũy mỗi ngày, dầu mỡ bốn phía từ từ dính vào quần áo. Dương Quỳnh lấy chút sức lực đến giúp đỡ, làm cho Vân Xảo rất ngượng ngùng, “Những việc nặng này, làm sao dám phiền tỷ?”

“Trước kia ta cũng làm mấy cái này, người yên tâm, ta không mệt.” Dương Quỳnh lau bếp lò làm quần áo dính dầu mỡ.

Tuy nói như vậy, nhưng Vân Xảo cũng không dám thất lễ, “Tỷ tỷ vẫn nên nghỉ ngơi đi. Những chuyện lật vật này để ta làm lập tức sẽ xong.”

“Những chuyện lật vật này không phải mọi người nên cùng nhau làm sao, thế nào lại chỉ có mình người?” Dương Quỳnh dừng động tác trong tay, thông thả chậm rãi đi tới cửa đứng.

Sắc mặt Vân Xảo hơi trắng, thấp giọng nói: “Là Lưu công công phân phó.”

Dương Quỳnh biết Lưu công công là công công quản sự phụ trách trông coi phòng bếp nhỏ, “Mỗi ngày giờ này người đều đến đây thu dọn sao?”

“Ngày trước sớm hơn bây giờ. Hôm nay Hoàng thượng tới, rất nhiều thứ cần chuẩn bị, cho nên dọn dẹp hơi chậm.” Vân Xảo ngoài miệng nói, nhưng động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Dương Quỳnh thấy nàng thuận thực thu dọn phòng bếp gọn gàng ngăn nắp, vừa nhìn đã biết làm công việc này được thời gian dài.

Vân Xảo thấy Dương Quỳnh không nói lời nào, dừng tay, cười nói: “Tỷ tỷ vẫn là trở về đi, ta cũng sắp thu dọn xong.”

Dương Quỳnh cũng cười: “Ta chờ người cùng về.”

Vân Xảo thấy nàng tuy tươi cười, nhưng thái độ cũng rất kiên quyết, cũng không ép buộc, cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Ngươi với Yên Xảo cùng một nhóm tiến cung?” Dương Quỳnh đột nhiên hỏi.

Động tác trong tay Vân Xảo thoáng ngừng, nói: “Đúng vậy.”

“Vậy tại sao nàng ở trước mặt nương nương hầu hạ, còn ngươi lại đi thu dọn phòng bếp?” Dương Quỳnh quan sát vẻ mặt của nàng.

Vân Xảo cắn môi mông: “Yên Xảo từ trước đến nay là một người thông minh lanh lợi, ở trong nhóm cung nữ chúng ta là người ưu tú nhất. Ta thì không được như vậy, ăn nói vụng về còn luôn phạm lỗi. May mắn được phân công đến nơi này, bằng không, cũng không biết muốn ăn bao nhiêu gây.”

Dương Quỳnh gật đầu, ý bảo chính mình hiểu được, cũng không nói gì thêm.

Ngày thứ hai, chuyện Vân Xảo làm vỡ chén đĩa bị Xuân Dương báo cho Khang phi. Việc nhỏ như vậy, tự nhiên Khang phi không để ý, để cho Xuân Dương tự mình xử lý. Bởi vì chuyện hôm qua có liên quan đến Dương Quỳnh, Xuân Dương cũng không quá khó xử Vân Xảo, phạt quỹ một canh giờ thì xong.

“Nghe nói tối hôm qua lúc Vân Xảo đánh vỡ vài thứ, ngươi ở bên cạnh?” Khang phi đem qua thị tẩm, bởi vậy buổi trưa có chút mệt mỏi.

Dương Quỳnh trả lời: “Vâng.”

“Có mục đích gì sao?” Khang phi mở mắt ra, nghiêng nghiêng liếc qua, nhìn Dương Quỳnh đứng yên ở một bên. Qua mấy ngày hồi cung quan sát, có một điều làm Khang phi rất kinh ngạc, chính là Dương Quỳnh đặc biệt có thể đứng, thường thường đứng cả ngày, cũng không thấy nàng có chút mệt mỏi.

“Thưa nương nương, nô tỳ cảm thấy Vân Xảo có vấn đề.” Dương Quỳnh bị ánh mắt Khang phi nhìn chằm chằm có hơi không thoải mái, lặng lẽ dịch lui một bước.

Khang phi có chút miễn cưỡng, nói: “Nói ta nghe một chút.”

“Vân Xảo cùng Yên Xảo là cùng một nhóm cung nữ tiến cung. Nô tỳ hỏi qua, Vân Xảo nói là bởi vì nàng hay phạm lỗi, cho nên không cách nào được tấn chức, chỉ có thể làm cung nữ cấp thấp. Nhưng sau lưng, nô tỳ lại nghe người khác đề cập qua, lúc trước là Vân Xảo luôn dắt theo Yên Xảo. Hai tháng trước, bởi vì Vân Xảo phạm sai lầm, mới từ nhị đẳng cung nữ xuống làm đệ đẳng cung nữ. Mà Yên Xảo lại thừa cơ hội này thăng cấp lên làm nhị đẳng cung nữ. Sáng nay nô tỳ hỏi qua Lưu công công quản sự phòng bếp, hẳn nói việc thu dọn phòng bếp vốn dĩ do thái giám Thường Hỷ phụ trách, về sau Vân Xảo chủ động xin đảm đương việc này.”

Khang phi nói: “Vậy ngươi kết luận gì?”

Dương Quỳnh trả lời: “Nương nương, phòng bếp nhỏ phụ trách thức ăn của người, là nơi quan trọng nhất. Nô tỳ cho rằng, Vân Xảo đại khái muốn ở phòng bếp động chút chân tay.”

“A?” Khang phi cảm thấy hứng thú ngẩng đầu, “Thanh Diệp, trong cung này vô luận là trách mắng người khác cũng đều phải có chứng cứ, nếu không chính là vu hãm, có thể xử tội chết.”

Dương Quỳnh nội tâm ngừng trệ, cái này rõ ràng là Khang phi bỏ mình ở ngoài, không có ý hỗ trợ. Ngẫm lại mấy ngày nay chính mình ở xung quanh lưu tâm, rốt cục vì ai vất vả, vì ai bận bịu như vậy?

“Có một số việc, thứ nhất, bản cung không tiện ra tay tra hỏi, thứ hai, sẽ dễ dàng đánh răn động cò. Mà để ngươi đi thăm dò thì dễ dàng hơn nhiều.” Nhìn Dương Quỳnh mặt lạnh có chút bất mãn, Khang phi cười nói: “Có điều ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi tra ra được, bản cung nhất định có giải thích cho ngươi, không để ngươi uổng công.”

Dương Quỳnh cũng không cảm kích, thậm chí nói: Nói đi nói lại, cuối cùng chỗ tốt không phải cho ngươi? Ngay cả tiền công cũng không phát, mệt ngươi nghĩ ta là tiểu ngọc tử?

Khang phi nhìn ngón tay của mình nói: “Trong đám nô tài, đám cùng bản cung tỏ thái độ, ngươi cũng coi như là người thứ nhất.”

Dương Quỳnh trong lòng khê gật, thậm chí bản thân làm sao lại quên thân phận của chính mình, vội trả lời: “Nương nương thứ tội.”

Khang phi trên mặt không nhìn ra một tia tức giận, “Làm việc cho tốt, không thiếu lợi ích cho ngươi.”

Dương Quỳnh không dám tiếp tục dị nghị, quay về vị trí của mình làm người tàng hình.

Vài ngày sau, Dương Quỳnh ngoại trừ chú ý đến túi thơm trên người Thu Giảng, chính là lưu ý hành động của Vân Xảo. Vân Xảo như cũ đến phòng bếp nhỏ thu dọn, cũng không có cử động gì kì quái. Ngược lại bởi vì Dương Quỳnh luôn luôn lưu ý bên này, cùng Vân Xảo nhiều lần chạm mặt, hai người dần dần thân quen.

“Thanh Diệp, ta giữ lại cho ngươi đó.” Buổi tối, sau khi Khang phi đi ngủ, Dương Quỳnh rời khỏi tẩm điện, ở chỗ rẽ trong bóng tối nhìn thấy Vân Xảo vậy vậy tay với nàng, nàng một đường đi theo Vân Xảo đến phòng bếp nhỏ, liền thấy một đĩa Hoàng Kim Quyển.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Trúng độc

Từ khi Vân Xảo biết được Dương Quỳnh thích đồ ngọt, luôn luôn hoặc nhiều hoặc ít giữ lại cho nàng. Kỳ thật Dương Quỳnh cũng không thiếu điểm tâm ăn, thỉnh thoảng Khang phi thường cho nàng đều sẽ không ít. Có điều nhiều hơn một phần nàng cũng không ngại.

Nhìn thấy Hoàng Kim Quyển, Dương Quỳnh thực cảm thấy bụng có hơi đói, rửa sạch tay liền bắt đầu ăn, bộ dạng một chút cũng không nhã nhặn.

Vân Xảo cũng không để ý tới nàng, tiếp tục thu dọn phòng bếp.

“Vân Xảo, ngươi đều giữ lại mấy thứ này nọ cho ta, ta cũng nên giúp ngươi làm chút việc. Nếu không, thật không phải.” Dương Quỳnh ăn xong điểm tâm, vén tay áo định tới hỗ trợ.

“Á!” Vân Xảo vội vàng tới ngăn cản nói: “Ta đã nói nhiều lần, ngươi không cần hỗ trợ. Làm những chuyện lật vật này đều là thói quen hàng ngày của ta, nhiều người, ngược lại ta không quen. Ngươi ăn xong điểm tâm liền trở về đi, nếu không thì đứng ở một bên, ta tự mình làm là được rồi.”

Dương Quỳnh không thể làm gì khác là đứng ở cửa ra vào, nhìn Vân Xảo làm việc. Trong nội tâm đối với Vân Xảo bắt đầu sản sinh một loại tâm tình mâu thuẫn. Mấy ngày nay quan sát, nàng cảm thấy Vân Xảo cũng không có điểm đáng ngờ, thế nhưng lại cảm thấy, nàng giấu giếm mình chuyện lúc trước chính là rất không bình thường.

“Thanh Diệp, ngươi là người bên cạnh nương nương rất được sủng ái, tại sao không xin nương nương cho ngươi lên làm nhất đẳng cung nữ?” Vân Xảo nói chuyện, động tác trong tay cũng không ngừng.

“Năng lực ta không đủ, nương nương nói nhất đẳng cung nữ cần một mình đảm đương một phương. Ngươi nhìn ta như vậy, làm nhị đẳng cung nữ còn miễn cưỡng, nào dám có tâm tư kia?” Dương Quỳnh trả lời.

Vân Xảo nghe xong cười nói: “Ngươi đúng thật là kỳ quái. Người khác đều muốn ở trước mặt chủ tử biểu hiện, trở nên nổi bật. Ngươi một mực lại càm lờ phất phơ, một chút cũng không để tâm.”

“Nổi bật thì có ích gì? Còn không phải đều là nô tài hầu hạ người khác? Ta cảm giác mình hiện nay cũng rất tốt.” Dương Quỳnh thật không cảm thấy nhất đẳng cung nữ cùng nhị đẳng cung nữ có gì khác biệt.

Vân Xảo ngừng động tác, quay đầu lại nhìn nàng nói: “Thế nào? Ngươi muốn làm chủ tử?”

Dương Quỳnh nội tâm giật mình, nghiêm mặt nói: “Ngươi cũng đừng nói bừa. Lời này là phải chịu phạt.”

“Chẳng qua là ta cùng ngươi nói đùa, không ngờ lại dọa đến ngươi. Được được, nghe lời ngươi, không nói thì không nói.” Trong nháy mắt vẻ mặt Vân Xảo hào hứng. “Kỳ thật, ngươi có ý nghĩ này cũng không sao, ai mà không muốn tề cao.” Vân Xảo thấy Dương Quỳnh nhu mì, lập tức ngậm miệng, tiếp tục làm việc.

Dương Quỳnh nhìn Vân Xảo trong chốc lát, không nói gì liền một mình trở về phòng.

Trong phòng Thiên Linh còn chưa ngủ, khoác áo ngồi dưới đèn thêu hoa, thấy nàng bước vào liền hỏi: “Tối hôm nay lại đến phòng bếp nhỏ ăn vụng sao?”

Dương Quỳnh lập tức phản bác: “Đừng nói khó nghe như vậy, cái đó đều là Vân Xảo lưu lại cho ta. Nếu ngươi muốn ăn, lần sau ta phần ngươi một ít.”

“Ngươi cho rằng ai cũng được sủng ái như ngươi?” Thiên Linh vừa cắt đồ may vá vừa nói: “Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, thân phận ngươi bây giờ không giống, trong ngoài Cung Lũng Hoa này có rất nhiều, rất nhiều người muốn lôi kéo ngươi, chính ngươi cần cẩn thận một chút, đừng gây ra chuyện, làm mất tín nhiệm của nương nương.”

Dương Quỳnh ngây ngẩn cả người, nhìn thấy Thiên Linh cắt tốt đồ may vá, cời áo ngoài nằm ở trên giường, “Ngươi phát hiện cái gì?”

Thiên Linh quay đầu nói: “Ta là một cung nữ cấp thấp có thể phát hiện cái gì? Nếu như ngay cả ta đều phát hiện, ngươi nên đã xảy ra chuyện.” Nói xong, quay đầu về phía giữa giường, không tiếp tục nhìn nàng.

Dương Quỳnh suy nghĩ lời nói của Thiên Linh, cảm thấy có đạo lý. Nàng rốt cục là có hơi coi thường, xem ra sau này cần cẩn thận một chút.

Hai ngày sau, khi Khang phi đang ăn trưa đột nhiên té xỉu, mọi người vô cùng bận bịu. Thái y chẩn đoán kết quả là trúng độc. Thánh thượng phẫn nộ, nghiêm lệnh tra rõ. Vì vậy Cung Lung Hoa giới nghiêm tử trên xuống dưới, bị người của Cung Chính Cục nghiêm ngặt thẩm tra.

Cung Chính Cục ở Hậu cung tồn tại cho chút cách biệt, là người của Hoàng thượng, bởi vậy chuyện này giao cho Cung Chính Cục xử lý, có thể thấy Hoàng thượng có bao nhiêu coi trọng.

Trải qua thái y hợp lực cứu chữa, cuối cùng Khang phi cũng chuyển nguy thành an. Sau khi nàng thanh tỉnh, vốn dĩ có thể đứng ra bảo vệ Dương Quỳnh, nhưng nàng không làm. Lúc đầu Dương Quỳnh nghĩ mãi không hiểu, nhưng đợi đến khi nàng ở cùng chúng cung nữ một ngày sau, liền hiểu dụng ý của Khang phi. Thời điểm mà mọi người cảm thấy bất an, bất luận kẻ nào đầu tiên cũng sẽ lựa chọn thanh minh cho chính mình. Rất nhiều lời trong ngày thường không nói ra, vào lúc này sẽ toàn bộ xuất khẩu, chỉ lo muộn nửa khắc, cũng khó giữ được cái mạng nhỏ của mình.

“Thanh Diệp, người nói chúng ta sẽ không có việc gì chứ?” Ở đây cung nữ Thiên Linh là cùng nàng quen thuộc nhất, giờ phút này Thiên Linh cầm tay nàng hỏi.

Dương Quỳnh vỗ vỗ tay Thiên Linh, an ủi, “Yên tâm, chúng ta không hạ độc nương nương, sẽ không có việc gì.”

Tuy nói như vậy, nhưng Thiên Linh vẫn lo lắng. Yên Xảo ở một bên tới đây nói: “Chuyện này nhất định là do phòng bếp phạm sai lầm, tại sao lại bắt chúng ta, những người không liên quan cũng giam lại?”

Dương Quỳnh vừa muốn mở miệng, đột nhiên lại ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt. Nàng nhìn Yên Xảo, cẩn thận ngửi, đúng là từ trên người Yên Xảo.

“Người làm sao vậy?” Yên Xảo bị nàng nhìn thấy không thoái mái, hỏi.

“Mùi thơm trên người của người có chút kỳ quái.” Dương Quỳnh cúi đầu bắt đầu tìm kiếm túi thơm của nàng.

Yên Xảo nghe vậy thần sắc thà lẳng, nói: “Người nói mùi thơm.” Nàng lấy ra túi thơm của mình đưa cho Dương Quỳnh, “Có thêm vài loại hương liệu, cùng cái chúng ta thường dùng có hơi khác.”

Dương Quỳnh nhận lấy ngửi một cái, xác định chính là mùi hương này, hỏi: “Tại sao không dùng cái lúc trước?”

Yên Xảo nói: “Buổi sáng hôm qua ta gặp phải Thu Giáng, ngửi thấy trên người nàng có mùi này, hương cực kì thanh nhã, liền xin nàng phương thuốc, ai biết nàng keo kiệt như vậy, nói gì cũng không cho, về mặt còn lo lắng chạy mất. Ta tức không chịu nổi, liền trở về tìm Thiên Linh cũng phối một ít hương liệu thêm vào. Mùi thơm cùng cái của Thu Giáng giống nhau như đúc.” Yên Xảo nói xong còn có chút tự hào.

Dương Quỳnh quay đầu nhìn về phía Thiên Linh, Thiên Linh gật đầu, “Đúng là ta giúp Yên Xảo phối.”

“Vậy sao người không mang theo?”

Thiên Linh nói: “Lúc nào thì người thấy ta mang theo túi thơm có mùi hương khác.”

Yên Xảo cướp lời nói: “Người không biết Thiên Linh, nàng chuyên phối chế hương liệu, nhưng xưa nay chính mình đều không dùng.”

“Tại sao?” Dương Quỳnh kỳ quái nói.

Thiên Linh sắc mặt trắng nhợt, không nói gì. Yên Xảo vẻ mặt cũng có chút lúng túng, ấp úng không lên tiếng.

Dương Quỳnh nhìn Thiên Linh trong lòng có chuyện, cũng không tiện tiếp tục truy hỏi. Trước mắt quan trọng chính là trong lời nói của Yên Xảo có nhắc tới Thu Giáng, cũng nhắc tới chuyện túi thơm. Xem ra, hẳn là cùng Thu Giáng không thoát được quan hệ.

Mấy người đang nói chuyện, cửa mở, hai tiểu thái giám bước vào, dẫn Yên Xảo đi thẩm tra.

Thiên Linh nhìn Yên Xảo bị dẫn đi, có chút lo lắng. Dương Quỳnh an ủi: “Người lo lắng cũng vô dụng. Không bằng thoải mái một chút, chốc lát chúng ta cũng phải trả lời.”

Thiên Linh gật đầu, nhưng lòng mảy may lại cũng không giãn ra.

Lần này Yên Xảo đi thời gian có hơi lâu, điều này làm cho Dương Quỳnh cùng Thiên Linh càng thêm lo lắng. Đang suy nghĩ miên man, cửa lại mở ra lần nữa, tiểu thái giám gọi tên Thiên Linh cùng tên Dương Quỳnh, đều dẫn ra ngoài.

Tiến vào phòng thẩm tra, hai người vẫn an Doãn Cung Chính của Cung Chính Cục, sau đó ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất.

Doãn Cung Chính là nữ tử hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thời gian dài làm công việc uốn nắn xử phạt làm về mặt nàng đặc biệt nghiêm túc. Giờ phút này nàng một tay bưng chén trà, tay kia thì dùng nắp chén ngăn bọt trà. Cũng không thấy nàng mở miệng, ngược lại là một đại cung nữ khác ở một bên bắt đầu hỏi.

“Ai là Thiên Linh?”

Thiên Linh vội vàng trả lời: “Thưa cô cô, nô tỳ là Thiên Linh.”

Đại cung nữ liếc mắt nhìn Thiên Linh một cái, hỏi: “Hương liệu bên trong túi thơm của Yên Xảo là người phối?”

“Là nô tỳ.”

“Làm sao người lại muốn phối loại hương liệu này?” Biểu tình của đại cung nữ bắt đầu xuất hiện một chút thay đổi, rất rõ ràng, câu trả lời của Thiên Linh là điểm mấu chốt.

Thiên Linh như trước cúi thấp đầu, thuật lại lời nói lúc trước của Yên Xảo.

Đại cung nữ liếc mắt nhìn Doãn Cung Chính một cái, lại tiếp tục hỏi: “Nói như vậy, người đối với hương liệu rất quen thuộc?”

“Thưa cô cô, nhà nô tỳ buôn bán hương liệu, từ nhỏ nô tỳ đã tiếp xúc với những vật này, tất nhiên là quen thuộc.” Thiên Linh trả lời.

Lúc này Doãn Cung Chính nói: “Đi lấy hương liệu lại đây, để nàng thử xem.”

Ngoài cửa lập tức có thái giám bắt đầu bận việc, rất nhanh liền cầm rất nhiều hương liệu tiến vào. Dương Quỳnh lên nhìn trộm, quả thật rất giống với những thứ Thiên Linh chuẩn bị trước kia.

Một tiểu thái giám đưa một túi thơm cho Thiên Linh, Thiên Linh tiếp nhận ngửi một cái, liền trả lại cho tiểu thái giám. Sau đó đến trước bàn nhìn kỹ những thứ này, cúi đầu chọn hương liệu. Không bao lâu, nàng để hương liệu mình phối xong vào tiểu khay được chuẩn bị sẵn, yên lặng lui trở lại chỗ quỳ xuống.

Doãn Cung Chính đem túi thơm lúc trước cùng hương liệu trong khay theo thứ tự ngửi, gật đầu cười, “Đúng là một nhân tài.” Nói xong liền nhìn đại cung nữ bên cạnh, ý là bắt đầu hỏi Dương Quỳnh.

“Thanh Diệp cô nương là người bên cạnh nương nương hầu hạ, hơn nữa lại theo nương nương đi Lâm Phụng các, đối với sinh hoạt ăn uống của nương nương hẳn là rõ ràng nhất.” Giọng điệu Đại cung nữ nói chuyện rõ ràng khách khí rất nhiều.

Dương Quỳnh không rõ ràng lắm mục đích của bọn họ, không thể làm gì khác là khẽ gật đầu.

“Thanh Diệp cô nương có thể quen thuộc hương liệu.” Đại cung nữ hỏi.

Dương Quỳnh thành thật lắc đầu, học bộ dáng của Thiên Linh trả lời: “Thưa cô cô, nô tỳ đối với những thứ này một chữ cũng không biết.”

“Thanh Diệp cô nương.” Đại cung nữ tới gần Dương Quỳnh, thấp giọng nói: “Thời gian nương nương ở Lâm Phụng các dưỡng bệnh có từng gặp phải chuyện gì?”

Dương Quỳnh cau mày, không biết trả lời thế nào. Chuyện thì thật ra các nàng gặp rất nhiều, nhưng vấn đề là không biết cung nữ này hỏi chuyện nào?

Đại cung nữ thấy Dương Quỳnh không đáp, quay đầu nhìn về phía Doãn Cung Chính.

“Nương nương trong lúc dưỡng bệnh có từng trúng độc?” Âm thanh của Doãn Cung Chính không nhanh không chậm truyền tới.

Dương Quỳnh tiếp tục bảo trì dáng vẻ nhũn nhũn suy tư, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Nương nương quả thật trúng độc?” Lần này Doãn Cung Chính cũng có chút khẩn trương.

Dương Quỳnh không rõ vị Doãn Cung Chính này rốt cục là ai, nói hay không nói đều sợ phạm sai lầm, sau đó vẻ mặt dứt khoát ủy khuất nói: “Cung Chính đại nhân, nô tỳ bất quá cũng chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, làm sao biết những thứ này? Khi nương nương dưỡng bệnh, cơm ăn đều là từ bên ngoài đưa vào, người đi kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao?”

Doãn Cung Chính nhìn Dương Quỳnh, nửa ngày mới nói: “Khó trách nương nương chỉ để lại một mình người bên người, cũng là một điều dễ hiểu.”

Dương Quỳnh trở lại phòng, Thiên Linh cùng Yên Xảo đều đang đợi nàng, vừa thấy nàng trở lại, liền tiến lên hỏi: “Thế nào? Doãn Cung Chính có làm khó người không?”

Dương Quỳnh cười lắc đầu, hỏi Yên Xảo, “Sao người lại đi lâu như vậy?”

Yên Xảo cười khỏ nói: “Đừng nói nữa, cũng bởi vì mùi hương túi thơm của ta. Doãn Cung Chính hỏi ta rất nhiều lần, ta cũng sắp đem tin móc ra cho các nàng nhìn, các nàng mới tin lời ta nói.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Quả nhiên túi thơm có vấn đề. Có điều, cái đó cùng Khang phi đã từng trúng độc hay không, có quan hệ gì? Lại nói, Khang phi đối với Thu Giảng hẳn nên sớm có phòng bị, sao lại còn có thể trúng độc?

Chương 17: Đánh chết

Ba người trong lòng đều có tính toán riêng, cũng không dám tiếp tục bàn luận chuyện này, chỉ có thể kéo sang chuyện khác. Như vậy một mực chờ đến tối, các nàng mới được phép tùy ý đi lại. Dương Quỳnh vừa được tự do, lập tức đến tắm điện Khang phi. Lúc này nàng mới phát hiện canh giữ bên người Khang phi đều là một ít cung nữ xa lạ. Khang phi ngược lại thanh tĩnh, nằm trên giường, chỉ có điều sắc mặt trắng bệnh, rất dọa người. Nàng thấy Dương Quỳnh đến, vội vàng ngoắc tay ý bảo Dương Quỳnh đến bên cạnh. Những cung nữ xa lạ kia căn bản luôn nhìn chăm chăm Dương Quỳnh, thấy đáng về Khang phi, biết là người thân cận của nàng, lập tức lộ vẻ mặt hòa hoãn, liền việc ai người đó làm.

“Nương nương, người thế nào?” Dương Quỳnh một phát bắt được tay Khang phi, thân thiết hỏi.

Khang phi bị động tác của Dương Quỳnh dọa sợ. Trên tay cảm thụ được Dương Quỳnh dùng lực không nhỏ, nàng cũng không trách tội, chỉ là sửng sờ nhìn Dương Quỳnh.

Lúc này Dương Quỳnh mới ý thức được động tác của mình có bao nhiêu dọa người, liền vội vàng quỳ xuống muốn dập đầu. Từ trước đến nay, nàng chưa từng kính sợ như vậy, nhưng hiện lại không được. Các chủ tử trong Hậu cung, một câu nói cũng đều có thể muốn cái mạng nhỏ của nàng, đặc biệt là Khang phi.

Khang phi ngăn cản Dương Quỳnh dập đầu, nhưng lại không cho nàng đứng lên. Dương Quỳnh không còn cách nào khác là phải quỳ nói chuyện cùng Khang phi.

“Rốt cục bốn cung cũng không nhìn lầm người.” Khang phi nói một câu không đầu không đuôi, làm cho Dương Quỳnh không biết nên trả lời thế nào.

Nhìn Dương Quỳnh ở đối diện tròn tròn mắt nhìn về phía mình, Khang phi suy yếu cười cười, nhưng không có hảo tâm thay nàng giải thích nghi hoặc.

“Nương nương làm sao lại trúng độc?” Câu trước làm nàng mơ hồ, không hiểu, Dương Quỳnh quyết định đổi đề tài.

Khang phi không lên tiếng, rõ ràng là không muốn nói cho Dương Quỳnh biết. Dương Quỳnh đành bất đắc dĩ tìm chủ đề mới, “Hiện tại nương nương có thấy chỗ nào không thoải mái?”

“Đi rót cho bốn cung chén trà.” Hơn nửa ngày Khang phi mới mở miệng.

Dương Quỳnh như được đại xá, lập tức đứng dậy đi bưng trà.

Theo thói quen mở nắp chén ra liếc mắt nhìn, Dương Quỳnh liền cảm thấy không đúng. Khang phi thích uống Quân Sơn Ngân Châm. Tuy rằng nàng phẩm không ra ưu điểm của những thứ trà ngon này, nhưng nàng cũng biết Khang phi yêu thích trà Ngân Châm Tam Khởi Tam Lạc (*). Hôm nay nhìn màu trà, rõ ràng không đúng. Có điều, nàng cũng không dám chậm trễ, bưng chén trà đến trước giường, nhẹ giọng nói với Khang phi, “Nương nương, trà này thời gian ngâm không đủ, sợ không phải trà ngày thường người thích uống, nô tỳ để các nàng ngâm lại một chén, được không?”

Khang phi ý bảo Dương Quỳnh để chén trà lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, về mặt hiểu rõ nói: “Y bất như tân, nhân bất như cô (Quần áo mới chưa hẳn đã tốt, người quen chưa hẳn đã là bạn). Người nói những người này là ở đâu tới? Đó đều là người bên cạnh Hoàng thượng. Tuy rằng Hoàng ân mệnh mỏng, nhưng chung quy, một ít này nọ cũng không phải mình có thể sử dụng.”

Dương Quỳnh lại không biết nên trả lời thế nào. Cung nữ bên người Hoàng đế, cũng quá trâu bò! Chính mình há miệng cũng sợ đắc tội với những tỷ tỷ muội muội này, vẫn là không nói thì tốt hơn.

Lúc này ngoài cửa có thái giám hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm!”

Dương Quỳnh vội vàng lui về đứng bên giường. Rất nhanh, liền thấy thân ảnh màu vàng xuất hiện ở cửa tắm điện. Dương Quỳnh theo mọi người quỳ xuống hành lễ, sau đó thấy Khang phi hướng nàng ra hiệu, liền thừa dịp tắm điện nhiều người, lui ra ngoài.

Bình thường khi Hoàng đế đến, Khang phi cũng không muốn Dương Quỳnh ở trước mặt hầu hạ. Đại khái là sợ Dương Quỳnh không hiểu quy củ, làm Long nhan phẫn nộ. Về điểm này Dương Quỳnh vẫn luôn cảm kích, đối với nàng mà nói, cuộc sống hiện tại đã vô cùng hài lòng. Nàng không có chí lớn gì, cứ như vậy sống hết quãng đời còn lại, nàng cũng thấy đủ.

Đi vào trong viện tử, Dương Quỳnh thấy những người khác ở Cung Lung Hoa đều ở trong sân thành thành thật thật quý gói. Đại cung nữ lúc trước thẩm tra đứng một bên, thấy Dương Quỳnh đi vào, liền lộ ra tươi cười nói: “Thanh Diệp cô nương.”

Dương Quỳnh nào dám vô lễ, vội vàng cúi người thi lễ nói: “Gặp qua cô cô, còn chưa thỉnh giáo cô cô là...”

Đại cung nữ nói: “Ta là người ở Cung Chính Cục, Doãn Cung Chính là cấp trên của ta. Ta gọi Liên Hương.”

“Hóa ra là Liên Hương cô cô.” Dương Quỳnh lần nữa thi lễ, mắt nhìn mọi người ở Cung Lung Hoa hỏi: “Không biết bọn họ là...”

Liên Hương thấp giọng nói: “Khang phi nương nương trúng độc, trên dưới trong Cung Lũng Hoa tự nhiên không thoát khỏi liên quan, đều đang ở đây chịu tội.”

Dương Quỳnh nghe xong cũng hiểu được, vì vậy đến bên cạnh Thiên Linh, quỳ xuống.

Ý của Liên Hương chính là như vậy, suy cho cùng cũng là cung nữ thiếp thân của Khang phi, Khang phi lại đang được sủng ái, nàng chỉ có thể dùng lời nói ám chỉ, may mắn Thanh Diệp này hiểu chuyện, miễn cho hai bên lúng túng.

Chỉ thị của Hoàng đế không bao lâu thì hạ xuống, Cung Lũng Hoa trên dưới không bảo vệ được chủ tử, tất cả phạt ba tháng tiền công. Cung nữ Thu Giáng mưu hại chủ nhân, lập tức đánh chết. Cung nữ Thu Từ phạm lỗi, giáng chức đến Hoán Y Cục làm người hầu.

Thánh chỉ vừa đến, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm! Dùng tiền miễn tai! Đạo lý này mọi người đều hiểu, cũng biết đây xem như đã là trừng phạt nhẹ nhất.

Từ lúc Khang phi trúng độc, Dương Quỳnh cũng chưa thấy qua Thu Giáng. Lúc này thấy nàng bị Cháp Hình Ty kéo ra ngoài, trên người đầy vết máu, xem ra lúc trước cũng ăn không ít khổ. Ngay tại trong viện tử, bốn năm thái giám chấp sự cầm gậy, một trước một sau đánh lên người Thu Giáng. Lúc đầu Thu Giáng còn có thể kêu thảm thiết vài tiếng, về sau âm thanh dần dần yếu đi, không lâu lắm liền bị đánh chết.

Trên dưới Cung Lũng Hoa đều cảm như hén. Dương Quỳnh tuy rằng không phải lần đầu trông thấy người chết, cũng không phải lần đầu nhìn thấy người đang sống bị đánh chết, nhưng nội tâm vẫn chấn động rất lớn. Thu Giáng chết chưa hết tội. Điềm ấy Dương Quỳnh thừa nhận. Một người bất kể làm chuyện gì, vô luận là chủ động hay bị ép buộc, chỉ cần làm thì đều phải gánh chịu hậu quả. Thu Giáng chết, không thể đáng tiếc, chỉ có thể đáng thương. Dương Quỳnh giờ khắc này càng hiểu phép tắc sinh tồn trong Hậu cung, thắng sinh bại tử, chưa từng có ngoại lệ. Muốn bảo vệ chính mình, thậm chí là người mình quan tâm, nhất định phải trong Hậu cung, nơi không công bằng này làm mình lớn mạnh. Vận mệnh của kẻ yếu vĩnh viễn bị người khác nắm trong tay. Quy tắc trò chơi là vậy, nhiều lời cũng vô ích.

Thi thể Thu Giáng bị mang đi. Thu Từ bị đưa đến Hoán Y Cục. Cung nữ chạy vật phụ trách vẩy nước quét sân nương theo ánh trăng cùng ánh sáng mờ mờ của đèn lồng, tỉ mỉ cọ rửa bàn đá xanh trong sân. Máu tươi bị rửa trôi, từng lớp màu đỏ sẫm biến thành hồng, cho đến khi không còn nhìn thấy màu. Giống như sinh mệnh Thu Giáng, cứ như vậy bị xóa bỏ sạch sẽ.

Dương Quỳnh nhìn các cung nữ quét dọn sân sạch sẽ, mới bước từng bước nặng nề trở về phòng mình. Thiên Linh cũng không ngủ, thấy nàng tiến vào, cười cười. Dương Quỳnh cũng cười cười, coi như an ủi lẫn nhau sống sót qua tai họa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Quỳnh đi vào tắm điện của Khang phi, Khang phi không đứng dậy, nằm ở trên giường đọc một quyển sách, thấy Dương Quỳnh vào, liền bảo những người khác ra ngoài chờ.

Dương Quỳnh nhìn đám người Xuân Dương đi ra ngoài, lại nhìn xung quanh, xác định mình không thấy những cung nữ xa lạ ngày hôm qua.

Khang phi nhìn động tác của nàng cũng biết nàng đang nghĩ gì, nói: “Bổn cung đã bảo Hoàng thượng đưa người về rồi.”

“A.” Dương Quỳnh bị nhìn thấu, cũng không xấu hổ, “Hôm nay Nương nương cảm thấy thế nào?”

“Ngực hơi khó chịu, có điều thái y nói không có gì đáng ngại, dư độc đã được thanh trừ, chỉ cần tĩnh dưỡng là được.” Khang phi không chút để tâm nói, hiển nhiên cũng không lo lắng.

Dương Quỳnh nghe xong, hai mắt trong lúc lơ đãng liếc nhìn về phía trước ngực Khang phi. Phong cảnh vô hạn bên dưới lớp vải mỏng làm nội tâm nàng run lên, vội vàng thu hồi ánh mắt.

Khang phi vẫn chưa để ý ánh mắt của nàng, tiếp tục nói: “Hôm qua người trả lời thăm tra, đúng là khiến bổn cung cả kinh.”

Dương Quỳnh mở miệng nói: “Nô tỳ nói gì?”

“Chính là câu đề Doãn Cung Chính đi kiểm tra cơm của chúng ta.” Khang phi cười nói.

Dương Quỳnh có chút ngượng ngùng trả lời: “Nô tỳ nào có những tâm tư đó? Chẳng qua là Doãn Cung Chính ép cung quá chặt, nô tỳ lại không biết người có ý tứ gì, đành phải đẩy ra bên ngoài.”

“Đây cũng phải đẩy đúng chỗ mới có người tin. Kỳ thật, chuyện này người đã sớm nói với Hoàng thượng, vì sao Hoàng thượng luôn đề xuống không tra? Chẳng lẽ người không cảm thấy kì lạ sao?”

Dương Quỳnh lắc đầu. Động tác này làm cho Khang phi cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Dương Quỳnh nói: “Thưa nương nương, nô tỳ còn gặp phải chuyện kì lạ hơn nhiều, cho nên đối với cái gì cũng không cảm thấy kì quái.”

“Nói cho cùng là đến từ nơi kì lạ, suy nghĩ cũng sẽ có chút không giống người thường.” Khang phi nói: “Có điều như vậy cũng tốt. Sống trong cung, lòng hiếu kì không phải thứ tốt. Người chỉ cần nhớ rõ, Hoàng thượng làm chuyện gì cũng đều có đạo lý. Hắn không làm việc này, dĩ nhiên là có đạo lý không làm.”

“Vâng.” Dương Quỳnh chẳng qua là chỉ lắng nghe.

Trong phòng lập tức yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có chút đột ngột.

“Nương nương, nô tỳ có chuyện muốn hỏi người.” Dương Quỳnh đến cùng cũng không phải người trong lòng giấu thoại.

“Nói đi.” Khang phi nhắm mắt, nghiêng người dựa vào gối mềm.

“Lần này người trúng độc, có liên quan đến phòng bếp không?”

“Vụ án Cung Chính Cục thẩm tra, người hẳn nên tin tưởng.” Khang phi mở to mắt, trong con ngươi tràn đầy ý cười.

Dương Quỳnh bị ý cười làm cho choáng váng. Lời này có ý gì? Ý trên mặt chữ? Hay vẫn là nói mát? (Cô tình nói ngược lại với ý của mình). Khang phi cũng không hảo tâm giải thích nghi hoặc giúp nàng, suy tư một lúc, tiếp tục nói: “Người cũng không phải người ngu xuẩn, chẳng qua là đối với chuyện trong cung không biết, có một số việc không được gấp gáp, từ từ đến là tốt rồi. Trước mắt bản cung có chuyện muốn hỏi ý kiến của người.”

“Nương nương người nói.”

Khang phi hai tay trắng nõn đỡ lấy thái dương nói: “Thu Tử bị phạt đi ra ngoài, nơi này bản cung thiếu một người trông coi y phục cùng đồ trang sức. Người có ai muốn đề cử?”

Nghe xong câu hỏi của Khang phi, Dương Quỳnh sững sốt một chút. Đại khái là Dương Quỳnh cảm thấy dù sao mình cũng không phải người ở đây, cho nên đối với những việc này, Khang phi rất ít hỏi thăm ý kiến của nàng. Nghĩ lại, nếu như Khang phi hỏi nàng, nhất định là biết rõ nàng có đáp án. Vì vậy hào phóng trả lời: “Thưa nương nương, Thiên Linh ở cùng phòng nô tỳ rất khéo tay, làm việc cũng cẩn thận, nô tỳ cảm thấy chọn nàng rất tốt.”

Khang phi cười cười, “Thiên Linh đúng thật là một nha đầu không tệ, nữ công cũng giỏi. Nếu người đã nói, vậy để nàng tiếp nhận đi. Thăng nàng lên làm nhị đẳng cung nữ, vẫn cùng phòng với người, trước sau cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Tạ nương nương.” Dương Quỳnh ngẩng đầu được Khang phi đồng ý, đi báo cho Thiên Linh để nàng tới đây tạ ơn.

(*) Trà Ngâm Châm Tam Khởi Tam Lạc: Gọi là trà Ngâm Châm bởi vì hình dạng lá trà rất giống cây ngâm châm, tên cổ là Quân Sơn Ngâm Châm. Sau khi ngâm, lá trà dần dần nổi lên trên mặt nước, tiếp đó lại dần dần chìm xuống, ba lần như vậy, một khối hoàn chỉnh, xác thực là hiện tượng lạ trong trà. Bởi vậy gọi là Tam Khởi Tam Lạc (ba lên ba xuống).

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bóng đen

Thiên Linh nhận việc, đem tất cả y phục cùng đồ trang sức của Khang phi đếm rõ số lượng, từng cái đối chiếu với bản ghi chép, xác nhận không có sai sót, lại phân loại kỹ lần nữa, lúc này mới trở về phòng. Dương Quỳnh ở trong phòng ngồi trên ghế uống trà. Thiên Linh bước vào nói với nàng: “Thanh Diệp, thật quá tốt, cảm ơn người.”

Dương Quỳnh nói: “Cảm ơn ta cái gì?”

“Nếu không có người ở trước mặt nương nương nói tốt, làm sao ta nhận được việc tốt như vậy.” Thiên Linh cực kì vui vẻ ngồi bên cạnh Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh thè lưỡi, “Nương nương đột nhiên hỏi ta, ta cũng không biết người nào thích hợp. Cũng may người đối với mấy chuyện này thành thạo, ta cũng không biết người có muốn làm việc này hay không, lại không kịp hỏi ý của người, đã nói tên người ra. Hôm nay nhìn dáng vẻ của người, cuối cùng ta cũng yên tâm.” Dương Quỳnh vẻ mặt vui mừng.

Thiên Linh cười nói: “Nói hay lắm, giống như mí mắt ta rất cao vậy. Y phục và trang sức là đồ vật thiếp thân của nương nương, từ trước đến nay chỉ có người nương nương tin tưởng mới có thể quản. Ta chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ, hôm nay nhận được ân điển lớn như vậy, làm sao có thể không nguyện ý?”

“Nguyện ý là tốt rồi.” Dương Quỳnh vỗ vỗ tay Thiên Linh, “Nương nương chúng ta tính tình tốt, thay nương nương làm việc, nương nương sẽ không bạc đãi chúng ta.”

Thiên Linh gật đầu.

Sau giờ ngo, Khang phi ngủ trưa dậy, bên ngoài báo lại, Cẩm phi đã đến, Khang phi vội vàng cho người mời Cẩm phi tiến vào, còn mình thì đi thay y phục cùng trang điểm chuẩn bị đãi khách.

Hôm nay Cẩm phi mặc cung y màu Đinh Hương, đi trên đường giống như cảnh liễu lay động trước gió, so với lần trước đến đây thì gầy đi một tí. Vào cửa, Cẩm phi để cung nữ ở ngoài chờ, chỉ dẫn theo cung nữ thiếp thân Phù Dung ở bên cạnh. Khang phi cũng mệnh Dương Quỳnh đưa nhưng người khác ra ngoài.

Khang phi vừa ngồi xuống liền hỏi: “Tỷ tỷ thế nào lại gầy đi?”

Cẩm phi nghe vậy có chút cao hứng nói: “Là lúc trước hơi mập, quần áo đều không mặc được, cho nên bây giờ mới nghĩ ăn ít một chút.”

Khang phi lắc đầu, không đồng ý nói: “Tỷ tỷ thân thể đầy đặn, tướng có phúc, tội gì phải tra tấn bản thân như vậy?”

Cẩm phi cũng không nói thêm gì, chỉ nói: “Chúng ta trước tiên không nói cái này, hôm nay là ta tới thăm muội muội. Không phải tỷ tỷ ta trách người, nhưng người mới trở về không bao lâu, liền bị người ta tính kế. Người ở trong cung không phải ngày một ngày hai, tại sao càng lúc càng sống trở về như vậy? Ngày trước nhìn người cũng không phải dễ bắt nạt như thế, hiện tại làm sao một kích cũng không chịu nổi? Ta mặc kệ trong lòng người nghĩ gì, nhưng thân thể là của mình, nếu như người thân mình cũng không để tâm, liên lụy bản thân cùng người bên cạnh không nói, còn chẳng phải vô duyên vô cớ để những người đó đắc ý sao?”

Khang phi nghe xong cũng không biện giải, chỉ gật đầu nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng. Muội muội sơ sẩy.”

Cẩm phi nghe xong cười lạnh một tiếng: “Hôm nay người lần nữa đạt được Thánh sủng, trong lòng tự nhiên có tính toán của mình. Có điều, dù tính toán thế nào, chung quy cũng không nên lấy thân mình ra mưu tính, nếu không Hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua cho người. Người không nói thật cho ta thì thôi, nhưng chúng ta là tỷ muội, nếu người xảy ra đại sự, tỷ tỷ ta nhất định sẽ không bỏ qua cho những người đó.” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Khang phi vội vàng đứng dậy giữ chặt tay áo Cẩm phi, ánh mắt tràn ngập cảm kích: “Tỷ tỷ đừng giận, muội muội biết tỷ tỷ hảo tâm. Có điều, rất nhiều sự tình không thể nóng vội, phải từ từ tính toán. Tỷ tỷ yên tâm, về sau muội muội sẽ không lấy thân thể của mình ra đùa nữa. Tỷ tỷ bỏ qua cho ta lần này đi.” Nói xong yếu ớt đóng đưa tay áo Cẩm phi, bộ dạng tiểu nữ nhi làm nũng. Dương Quỳnh đứng ở một bên run sợ không thôi. Hóa ra Khang phi làm nũng là bộ dạng này! Âm thanh nhu nhu kết hợp với ánh mắt bi thương, quả thực làm lòng người tan chảy. Dương Quỳnh lén lút ôm ngực của mình, lặng lẽ run rẩy.

Cẩm phi nhìn thấy dáng vẻ của Khang phi, rốt cục không nhịn được “Xì” một tiếng bật cười, phát phát khấn tay nói: “Thôi thôi, ta nhìn không nổi bộ dạng giả ngu của người.” Cười cười lại thờ dài nói: “Sinh tồn được ở trong cung không dễ, tỷ muội chúng ta lúc thịnh lúc suy, dù sao cũng nên tin tưởng. Người giữ gìn sức khỏe cho tốt, có việc gì cần tỷ tỷ ta hỗ trợ, ta tự nhiên sẽ không chối từ.”

Khang phi gật đầu, “Tâm ý của tỷ tỷ, đương nhiên ta hiểu được tự nhiên. Nếu có cần, muội muội cũng chỉ có thể trợ mặt đi làm phiền tỷ tỷ.”

Cẩm phi nghe xong đưa ngón trỏ bên tay phải điểm một cái trên trán Khang phi, “Người nha, rõ ràng là cái tính ranh, chỉ có thể chịu thiệt lần này thôi, người phải nhớ kỹ.” Nói xong để Phù Dung ra ngoài kêu các cung nữ tiến vào, lại nói với Khang phi, “Biết rõ Hoàng thượng ban thưởng cho người thứ tốt hơn nhiều, một ít đồ này nọ của ta khả năng người nhìn không lọt mắt. Đây là Nhân Sâm núi, do một thúc thúc ở tộc phía Đông Bắc tặng cho cha ta, cha ta lại cho ta. Bây giờ ta tặng cho người bồi bổ thân thể.”

Khang phi cũng không từ chối, để cho Dương Quỳnh nhận lấy, nói cảm tạ.

Cẩm phi tặng lễ, liền đứng dậy cáo từ.

Khang phi tiễn Cẩm phi, trở về bảo Xuân Dương đem Nhân Sâm cắt. Nàng nhìn Dương Quỳnh đứng bên cạnh mình không nói một lời, đột nhiên hỏi: “Không phải hôm qua người còn hiếu kỳ vì sao bốn cung trúng độc sao, thế nào bây giờ không hỏi?”

“Nương nương có đạo lý của nương nương, không phải chuyện nô tỳ nên hỏi.” Hôm qua nếu như không phải lo lắng sốt ruột, nàng cũng sẽ không hỏi ra miệng.

“Ngày trước người... Bốn cung nói lúc người không phải Thanh Diệp, là làm cái gì?” Khang phi hỏi.

Dương Quỳnh suy nghĩ một chút, vẫn là thành thật trả lời: “Làm hộ vệ.”

Hiển nhiên Khang phi không ngờ là đáp án này, hai mắt xinh đẹp trừng lớn, lộ vẻ mặt giật mình, trông rất khó coi.

“Mặc dù người có chút bản lĩnh, nhưng là không biết võ công. Hơn nữa... Người là nữ nhân.” Không biết võ công cùng nữ nhân là hai nhân tố làm Khang phi rất khó tin tưởng lời nói của Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nói: “Ở thời đại của nô tỳ, nữ nhân cũng có thể làm hộ vệ. Khi đó võ công không giống với võ công của Mặc Diệp, nhưng lại có binh khí lợi hại hơn.” Đây đã là giải thích dễ hiểu nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

“Binh khí gì?” Khang phi dường như rất hứng thú.

Vì thế cho đến tận trước bữa tối, Dương Quỳnh đều giải thích cho Khang phi hiểu về súng, pháo, thậm chí là tên lửa đạn đạo. Về phần Khang phi có thể hiểu được bao nhiêu, nàng không biết, dù sao nàng cũng nói đến khô cả cổ họng, ước chừng uống cạn hai ấm trà, còn bị Khang phi chê cười là uống như trâu.

Kỳ thật, để Khang phi hiểu chính xác về xã hội hiện đại cũng không có tác dụng gì, Dương Quỳnh chỉ là tùy tiện nói một chút, coi như để Khang phi giải sầu. Nhưng có một điều nàng không ngờ tới, khi Khang phi nghe nàng giảng giải những chuyện này, lại cực kỳ hưng phấn, giống như một tiểu cô nương.

Buổi tối, Hoàng thượng tới Cung Lung Hoa, Dương Quỳnh lại không có việc để làm. Tối nay là ngày nàng hẹn Mặc Diệp tập võ, Dương Quỳnh tìm một nơi yên tĩnh, luyện kình công cùng kiếm pháp, nhưng cảm thấy vẫn không thành thạo. Kỳ thật nàng có những kiến thức cơ bản lúc trước làm cơ sở, học tập những thứ này cũng không quá khó khăn, nhưng chung quy không phải luyện tập từ nhỏ, cho nên cảm thấy cho vài chỗ vẫn không thông hiểu.

Một bộ kiếm pháp luyện đến thức (*) cuối cùng, Dương Quỳnh thân mình ngửa ra sau, lưng eo mềm dẻo về ra một đường cong duyên dáng. Đang chuẩn bị thu chiêu, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy một bóng đen. Vì tránh tai mắt của người khác, Mặc Diệp luôn tới vào ban đêm. Vậy bóng đen kia là ai? Nhìn thân ảnh chột lóe, rõ ràng là biết võ công. Dương Quỳnh trải qua huấn luyện, khả năng ứng biến không phải đến từ suy nghĩ, mà là bản năng.

(*) Trong một môn võ công gồm nhiều chiêu, trong một chiêu gồm nhiều thức.

Trong nháy mắt nhìn thấy bóng đen, kiếm trong tay nàng đã bay ra ngoài.

Thân kiếm xẹt qua trước mặt người kia, người kia bị ngăn cản một chút, nhưng cũng chỉ là thoáng qua. Dương Quỳnh đi tới trước mặt người nọ, dung mạo bình thường, không có gì hiếm lạ lộ ra từng tia hàn ý, Dương Quỳnh không còn là cung nữ chất phác lúc ban ngày, mà bây giờ, quanh thân nàng tỏa ra hàn ý lạnh thấu xương. Bóng đen mặc y phục dạ hành, nhìn chất liệu vải rõ ràng không giống với của Mặc Diệp, có vẻ đẹp để quý giá rất nhiều. Hần ngũ quan cân đối, nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt. Nội tâm Dương Quỳnh cảnh báo mãnh liệt, người có diện mạo bình thường như vậy đều là ứng cử viên ưu tú được chọn làm hộ vệ, người không có đặc điểm, mới thích hợp làm công việc này.

Bóng đen bất động, chỉ lặng lặng đứng nhìn, tựa hồ cũng không sợ Dương Quỳnh.

Hai người giằng co trong chốc lát, Dương Quỳnh nói: “Ta biết ngươi không có ác ý...” Lời còn chưa nói hết, bóng đen đã động thủ.

Dương Quỳnh giật mình không nhỏ, nàng không tin mình sẽ nhìn lầm, nhưng tình huống bây giờ giải thích thế nào? Bóng đen ra tay cũng không lưu tình, chiêu chiêu đòi mạng. Dương Quỳnh không dám phân tâm đến chuyện khác, tập trung cẩn thận ứng phó. Sau mười chiêu, bóng đen đã chế trụ cổ tay phải của nàng. Dương Quỳnh hai mắt híp lại, hạ vai gấp khủy tay, tay trái nắm chặt tay đối phương, quay móc một cái, đem đối phương phản chế. Hiện nhiên bóng đen không nghĩ tới chiêu này, kinh ngạc vội vàng biến chiêu. Dương Quỳnh lại lợi dụng cơ hội áp sát tới trước người đối phương, nắm chặt cổ chặt người kia trước sau không buông, vô luận đối phương biến chiêu thế nào cũng không thoát khỏi nàng. Lại qua mười chiêu, người kia nóng nảy, một chưởng đánh vào vai trái Dương Quỳnh. Dương Quỳnh cảm thấy một luồng khí lạnh đánh úp lại, cả vai giống như bị đông cứng, nhất thời buông tay.

Bóng đen được tự do, cũng không tiếp tục ra tay, lui về sau đến khoảng cách an toàn. Dương Quỳnh lúc này không lo được cái khác, nàng cảm thấy vai trái giống như đã không phải của mình, rét lạnh bắt đầu bao phủ toàn thân nàng, hai hàm răng cũng đều run lên.

Bóng đen nhìn thấy nàng tuy rằng khổ cực chống đỡ, nhưng cũng không nhiều lời, bất giác có chút mới mẻ. Nhìn một lúc, thấy nàng xác thực không có ý cầu cứu, liền đi tới.

“Ngươi làm gì?” Dương Quỳnh cảnh giác hỏi.

“Giúp ngươi chữa thương.” Giọng nói của bóng đen thê lương nhưng rất êm tai.

Dương Quỳnh nghi ngờ nhìn hắn, thấy trong ánh mắt hắn ẩn chứa ý cười, bất giác có chút tức giận. Nhưng giờ phút này nàng quá lạnh, cũng mặc kệ, chậm rãi dựa theo bóng đen ra hiệu khoanh chân ngồi xuống đất. Bóng đen ấn trụ cổ tay nàng, nhìn dáng đáp dĩ nhiên là đang bắt mạch.

Dương Quỳnh cảm thấy lạ, chẳng lẽ người này là thái y?

Bóng đen hỏi: “Ngươi thật sự một chút nội lực cũng không có?”

Dương Quỳnh run rẩy, môi bị đông lạnh đến xanh tím: “Nếu ta có nội lực, hiện tại xui xẻo chính là ngươi.”

Bóng đen nhìn không được nở nụ cười, không nói nhiều, giữ chặt tay Dương Quỳnh, một luồng nội lực ầm ầm dần dần chảy vào trong người nàng, chậm rãi tuần hoàn đến vai trái, cảm giác lạnh thấu xương trên vai dần biến mất, Dương Quỳnh thư thái không ít.

Không bao lâu bóng đen đẩy nàng một cái, lúc này Dương Quỳnh mới phát hiện chính mình đã bất tri bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

“Như vậy cũng có thể ngủ?” Bóng đen có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Dương Quỳnh không cùng hắn tranh luận, giật giật vai trái, phát hiện vẫn có chút đau, nhưng cũng không đáng ngại, liền hỏi: “Các hạ là ai?”

“Ngươi không cần biết.” Bóng đen thấy nàng không có chuyện gì, xoay người muốn đi.

“Ngươi àa hộ vệ của Hoàng thượng?” Dương Quỳnh giống như khiêu khích nói.

Bóng đen quay đầu nhìn nàng, trong mắt xuất hiện tia sáng mang ý vị sâu xa.

“Không cần căng thẳng, ta không có chứng cứ, chỉ là cảm giác.” Dương Quỳnh cười cười, “Chuyện đêm nay, ngươi sẽ không nói ra đúng không?”

Bóng đen lúc này mới biết nàng lo lắng cái gì, vì thế đáp: “Đương nhiên.”

“Đa tạ, đa tạ.” Dương Quỳnh cột nhà ôm quyền.

“Ngược lại.” Ánh mắt bóng đen hiện vẻ bất đắc dĩ.

“Cái gì?”

“Ôm quyền tay trái.”

Dương Quỳnh vẫn duy trì tư thế ôm quyền, ánh mắt di rời đến hai tay, nghe lời chuyển tai phải thành tay trái, “Như vậy?”

Bóng đen gật đầu, xoay người, lên xuống khinh công lên xuống mấy cái đã biến mất.

“Thân thù thật giống thần tiên mà!” Nhìn người ta khinh công nhẹ nhàng giống như Đại Bàng, Dương Quỳnh chỉ có thể xoa xoa cổ tay thờ dài.

Không biết vì sao, đêm nay Mặc Diệp không xuất hiện. Dương Quỳnh đợi đến canh ba cũng không nhìn thấy bóng người, không khỏi âm thầm buồn bực bị tiểu thái giám Mặc Diệp này cho leo cây, nghĩ đến ngày mai còn phải dậy sớm, liền lập tức trở về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Viết chữ

Sáng sớm ngày thứ hai, tất cả mọi người trong cung đều nhận được tin tức, Hoàng hậu nương nương ra ngoài cầu phúc muốn hồi cung. Lúc trước Dương Quỳnh vẫn cảm thấy kì quái, tại sao trong cung không có Hoàng hậu? Nhìn Khang phi cả ngày ở Cung Lung Hoa, cũng không đi thỉnh an ai, hóa ra là Hoàng hậu ra ngoài cầu phúc.

Dương Quỳnh nói chuyện này với Khang phi, Khang phi nói: “Tối hôm qua Hoàng thượng đã nói chuyện này, Hoàng hậu thay Hoàng thượng ra ngoài cầu phúc trăm ngày cho xã tắc dân chúng trăm họ, giờ đây công đức viên mãn, hồi cung đương nhiên là chuyện đại sự. Hoàng thượng nói Lễ bộ đã chuẩn bị lễ mừng Hoàng hậu hồi cung, đây cũng không phải chuyện chúng ta cần lo lắng.”

Dương Quỳnh nhảy bèn cảm giác được lời Khang phi nói còn có hàm ý khác, hỏi: “Vậy nương nương người lo lắng cái gì?”

Khang phi hạ tầm mắt, “Có Hoàng hậu tọa trấn Hậu cung, bốn cung cũng không có việc gì phải lo lắng.”

Thấy Khang phi không muốn nhiều lời, Dương Quỳnh tự nhiên sẽ không đi chọc người chán ghét. Vì vậy nghĩ đến Khang phi vẫn cần tĩnh dưỡng, liền khuyên Khang phi nghỉ ngơi nhiều, trước tiên dưỡng tốt thân thể hãy nói.

Khang phi thờ dài: “Ngươi đúng thật là người thành thực, nói không hỏi liền không hỏi. Thế nhưng, bốn cung muốn nói cho ngươi một việc, như vậy ngươi mới có thể thăm dò tình hình của người khác.”

Dương Quỳnh kính cẩn nghe.

Khang phi nói: “Chuyện trúng độc là ta tự mình làm.” Nàng thấy Dương Quỳnh cũng không kinh hãi, trong lòng thầm khen Dương Quỳnh thông minh, tiếp tục nói: “Đối với y thuật, bốn cung ít nhiều cũng có đọc qua, đối với hương liệu cũng rất thành thạo. Hương liệu trong túi thơm của Thu Giáng tuy rằng bốn cung không thể lập tức phân biệt ra được, nhưng từ từ suy nghĩ cũng sẽ biết. Loại hương này gọi là Nhuận Tâm, bình thường mang theo không đáng ngại, thế nhưng không thể gặp phải Thiên Quỷ Tử, nếu không chính là kịch độc.”

“Đối phương để Thu Giáng mang theo Nhuận Tâm, nhưng làm thế nào có thể để nương nương trúng Thiên Quỷ Tử?” Dương Quỳnh hỏi.

“Ngươi còn nhớ những thức ăn có độc khi ngươi cùng bốn cung ở Lâm Phương các không?” Khang phi không nhanh không chậm hỏi.

“Nhưng chúng ta cũng không ăn.” Dương Quỳnh khó hiểu.

Khang phi lại nói: “Ngươi đừng quên có những thứ chúng ta ăn.”

Dương Quỳnh nghe Khang phi nói nhưng hoàn toàn không tìm ra được đầu mối. Nhìn qua Khang phi hy vọng nàng có thể ban thưởng cái đáp án.

Khang phi nhìn biểu tình tội nghiệp của Dương Quỳnh mà buồn cười: “Có khoảng thời gian thức ăn đưa tới là không có độc.”

Dương Quỳnh lập tức hiểu: “Ý của nương nương là, khi đó trong thức ăn có Thiên Quỷ Tử.”

Khang phi gật đầu: “Thiên Quỷ Tử vốn không độc, cho nên chúng ta ăn không có chuyện gì.”

Dương Quỳnh vẫn cảm thấy có chút lộn xộn, Người hạ độc rõ ràng không muốn độc chết Khang phi, thủ đoạn hạ độc rất vụng về. Nhưng lại rất cao minh làm cho các nàng ăn Thiên Quỷ Tử, sau đó dùng Nhuận Tâm hương hợp thành độc tố hại người. Nhìn thế nào cũng đều có chút tổn công, nếu muốn hại người, tại sao lúc trước không trực tiếp hạ các loại kịch độc khác như Thạch Tín, Hạc Đình Hồng?

“Nghĩ gì vậy?” Khang phi nâng chén trà, uống một ngụm.

Dương Quỳnh nói ra suy nghĩ, Khang phi nói: “Trong Hậu cung còn rất nhiều phương pháp hại người. Nếu như bàn về độ cao minh, thì hại chết người là không đủ, bởi vì làm quá rõ ràng và rất dễ bại lộ, cuối cùng chính mình cũng sẽ bị kéo vào. Cho nên phải từ từ, thời gian càng lâu, càng qua tay nhiều người, manh mối sẽ càng phức tạp, như vậy địa phương có thể động tay cũng càng nhiều. Giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm. Đó là chiêu ngu xuẩn. Người trong hậu cung, bình thường khi diệt trừ một đối thủ, sẽ gấp lửa bỏ tay người, để diệt trừ một đối thủ khác.”

Một lần giải quyết hai đối thủ, thật đúng là tiết kiệm chi phí. Dương Quỳnh thầm khen.

“Cho nên người cần hiểu rõ, trong Hậu cung này đơn giản sẽ không xảy ra chuyện. Nhưng một khi xảy ra, thì chính là mạng người đại sự.”

Tiếng nói hờ hững của Khang phi truyền tới, làm Dương Quỳnh cả kinh, lạnh sống lưng. Nhưng nàng nhớ tới một việc lập tức hỏi: “Nương nương, ở Lâm Phương các những thức ăn đó nô tỳ cũng ăn, theo như người nói thì nô tỳ cũng nên trúng độc mới phải!”

Khang phi cười nói: “Người nói Thiên Linh giúp Yên Xảo phối túi thơm kia đúng không?”

Dương Quỳnh gật đầu, “Yên Xảo nói, mùi hương rất giống với túi thơm của Thu Giáng.”

“Tuy rằng hương giống nhau, nhưng trong túi thơm của Thu Giáng có một hương liệu quý. Thiên Linh là một cung nữ bình thường, tuy rằng ngày thường rất khéo, nhưng cũng chỉ có thể sưu tập một ít hương liệu tầm thường. Có điều nha đầu kia cũng thật sự rất giỏi, như vậy cũng có thể phối thành mùi hương y hệt. Thái ý chính là căn cứ vào hương liệu bên trong túi thơm của Yên Xảo mới phán định các người không liên quan tới Thu Giáng.” Khang phi giải thích.

Dương Quỳnh thầm nghĩ: Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Vạn nhất Thiên Linh trong tay có toàn bộ hương liệu, lại phối thành Nhuận Tâm hương thì các nàng thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Sự tình trong cung chính là như vậy. Đi sai một bước, thua cả bàn cờ. Bọn cung đã để Xuân Dương đi đánh động những cung nữ thái giám khác. Thiên Linh ở cùng người, ngày thường người chút ít một chút.” Khang phi đứng dậy, đi đến trước cửa sổ, chăm chú nhìn cây hoa cúc mới nở trong sân.

Dương Quỳnh hiểu được, đối với Thiên Linh, Khang phi cũng không tin tưởng. Như vậy chính mình thì sao? Khang phi có thể hoàn toàn tin nhiệm hay không?

“Tối hôm qua, người cùng người khác động thủ?” Khang phi không quay đầu, hỏi.

“Vâng.” Tuy rằng Dương Quỳnh trong lòng giật mình, nhưng trên mặt cũng không để lộ.

“Là ai?” Khang phi quay người, trở lại cạnh bàn ngồi xuống, ý bảo Dương Quỳnh tới đây, chỉ chỉ điểm tâm trên bàn.

Dương Quỳnh đã thành thói quen, cũng không khách khí, cầm một khối điểm tâm, cắn một cái, lúc này mới trả lời: “Nô tỳ không biết. Nhưng mà... không giống như là công công.” Người kia làm nàng cảm giác không giống với thái giám trong cung.

“Hắn là ám vệ của Hoàng thượng, Cẩm Long Vệ.”

Dương Quỳnh giật mình nhìn Khang phi, sợ mình và người nọ động thủ sẽ bại bộ thân phận, cũng sợ gây phiền toái cho Khang phi.

“Bọn cung lưu lại cung nữ biết võ công bên người không tính là trái quy củ, về phần người không giống với Thanh Diệp, bọn cung sẽ cho người đi xử lý. Người không cần lo lắng.” Khang phi nhìn ra tâm tư của nàng, chậm rãi nói.

“Nói đến đây, nương nương, lúc trước nô tỳ có nói sai trước mặt Thiên Linh, cũng không biết nàng đối với thân phận của nô tỳ có hoài nghi hay không?” Khoảng thời gian này xảy ra nhiều, nàng cũng chưa kịp báo chuyện này với Khang phi.

Khang phi đuôi lông mày khẽ nâng, con người ôn hòa như nước, “Lúc này mới nhớ nói với bọn cung, nếu như có chuyện thì đã sớm xảy ra. Nếu không phải bọn cung biết rõ người trung tâm, bằng việc này cũng đủ phạt người.”

Dương Quỳnh trong lòng khẽ run, ủy khuất nói: “Nương nương...”

Khang phi giờ bàn tay trắng nõn, ngắt lời nàng: “Mà thôi, cuối cùng là không xảy ra chuyện gì. Bọn cung cũng không muốn truy cứu. Có điều... bọn cung không hy vọng có lần sau. Trong cung từng bước hung hiểm, bọn cung lại ngồi ở vị trí làm người người cảm hận, nếu người muốn sống lâu vài ngày, thì phải dốc toàn bộ tinh thần.”

“Nô tỳ đã biết, sau này tuyệt không phạm sai lầm.” Dương Quỳnh vội vàng đáp.

“Không phạm sai lầm là không đủ, sẽ luôn có người tìm cách bắt bẻ ngươi, để ngươi phạm lỗi. Thời gian ngươi ở trong cung còn ngắn, lâu dài ngươi sẽ hiểu đạo lý này. Có điều, những chuyện này cũng không được nóng vội, cái gì đến từ từ sẽ đến.” Khang phi dừng một chút, tiếp tục nói: “Đối với Thiên Linh, ngươi nên để ý nhiều.”

“Vâng, nương nương đối với nô tỳ thật sự quá tốt.” Dương Quỳnh thành tâm cảm kích, là thân phận cung phi, đối với một cung nữ như thế đã là tận tâm, Dương Quỳnh không có điều gì bất mãn.

Khang phi cười nói: “Bốn cung không phải người vô tình. Có điều ngươi phải hiểu được, có thể giúp ngươi, bốn cung đương nhiên sẽ giúp đỡ. Nhưng có vài chuyện bốn cung không ra tay, đều là có lý do. Ngươi muốn an phận sống trong cung này, tốt nhất nên hoàn toàn tin tưởng bốn cung, chỉ nghe theo lệnh của bốn cung.”

Dương Quỳnh trong lòng cười thầm, đây chính là cách mà Khang phi chỉ huy người. Có điều mình ở nơi này cũng chỉ biết một mình nàng, không có ai khác để nhờ cậy, tự nhiên sẽ không phản bội. Nói đến phản bội, Dương Quỳnh trong lòng cân nhắc, nàng đến từ hiện đại, không có những tư tưởng ngu trung kia. Huống chi, nàng cũng Khang phi không thân cũng chẳng quen, tự nhiên không có khả năng thành thật với nhau. Như vậy, hiện tại chính mình làm hết thấy thoát nhìn càng giống như đang lợi dụng lẫn nhau, đã như thế, lúc trước biết Khang phi trúng độc, tại sao chính mình lại hoảng sợ? Có lẽ là... cái gì cũng không nói rõ được. Dương Quỳnh trong lòng cười khổ một cái. Cũng không phải nàng lãnh tình, chỉ là hơi hồ hững. Khang phi là một chủ tử tốt, ít nhất hiện giờ vẫn là vậy.

Hai người chủ tớ đối thoại đến đây kết thúc. Khang phi để Dương Quỳnh trải giấy Tuyên Thành, nàng muốn luyện chữ. Đối với việc chuẩn bị giấy và bút, Dương Quỳnh còn thật sự phải nhìn hai ba lần thăm dò cách thức, Khang phi cũng nhìn không được, nâng trán nói: “Ngươi rốt cuộc là từ đâu tới đây? Các ngươi cũng không viết chữ sao?”

Chữ đương nhiên muốn viết, chẳng qua là phần lớn không sử dụng bút lông nghiên mực mà thôi.

Dương Quỳnh trải tốt giấy Tuyên Thành, ở một bên mài mực. Đối với việc tại sao lại để mình ở bên cạnh hầu hạ, nàng đã từng hỏi Khang phi. Khang phi đưa ra đáp án là: Sự tôn tại của nàng cảm giác rất thấp, sẽ không làm cho người ta áp lực.

Đáp án này lại để cho Dương Quỳnh im lặng, nàng là làm hộ vệ, như vậy cảm giác tồn tại sẽ lớn sao? Làm người tàng hình là năng khiếu của nàng.

Lúc Khang phi viết chữ rất chăm chú, trong phòng trừ bỏ tiếng hít thở của hai người, cũng chỉ có âm thanh rất nhỏ do Dương Quỳnh mài mực phát ra.

“Ngươi có lời muốn nói?” Khang phi đột nhiên mở miệng hỏi.

Dương Quỳnh cả kinh, kỳ thật suy nghĩ của nàng vừa mới bay xa, cũng không có vấn đề gì muốn hỏi.

“Bốn cung đã đoán sai?” Khang phi như trước không ngừng đầu, bút lông trong tay hạ xuống một nét cuối cùng.

“Nương nương giống như rất thích viết chữ.” Dương Quỳnh nào dám nói nương nương đã đoán sai, vội vàng tìm vấn đề hỏi.

“Có điều là giết thời gian mà thôi.” Khang phi để bút xuống, ý bảo Dương Quỳnh đem chữ cất kỹ. Dương Quỳnh ở bên cạnh thu dọn hỏi: “Lúc trước nương nương ở Lâm Phương các cũng viết thật nhiều chữ, vì sao nhất định phải đốt đi? Rất đáng tiếc.”

Động tác trong tay Khang phi thoáng dừng, ngừng đầu nghiêng nghiêng liếc mắt nhìn nàng, cái nhìn này, quả nhiên là phong tình vạn chủng. Dương Quỳnh nội tâm run một cái, thầm nghĩ không hồ là sùng phi, ánh mắt này, đem nhu hòa cùng quyền rũ dung hợp, thật sự quá tuyệt.

“Bốn cung biết rõ ngươi vô ý hỏi. Có điều, những chữ kia bốn cung viết là để giết thời gian, nhưng đốt đi cũng có chỗ trọng dụng. Về phần có tác dụng gì, ngươi chậm rãi nghĩ đi, nghĩ thông hiểu rồi đến nói cho bốn cung.”

“Nương nương...” Dương Quỳnh lúc này rất muốn đánh bản thân vài cái, chính mình có phải thiếu nợ miệng cái gì hay không? Không muốn chết từ tế mới hỏi vấn đề này, hỏi ra phiền toái liên đến?

Khang phi không để ý tới nàng: “Ồ bên người bốn cung là cần động não nhiều. Bốn cung coi trọng ngươi, tự nhiên hy vọng ngươi sống lâu vài ngày, hiểu chưa?”

“A.” Dương Quỳnh thuận theo. Thầm nghĩ ta hiểu được cái gì? Cả ngày cao thâm khó lường, hiện tại đầu ta gần như cũng sắp thành bột nhào. Nói rõ ràng để hiểu thì có thể chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chiêu nghi

Bỏ qua Dương Quỳnh trong lòng oán thán không đề cập tới, Khang phi quay đầu nhìn sắc trời nói: “Hôm nay bên ngoài khí trời tốt, chúng ta đi ngự hoa viên một chút.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ rồi cuộc vị nương nương này cũng chịu ra khỏi cửa. Sau khi Khang phi trở lại Cung Lũng Hoa, không thể ngờ là chưa từng xuất hiện ở cửa cung, thật khó cho nàng đợi đến được đến bây giờ.

Khang phi mang theo Dương Quỳnh, hai tiểu cung nữ đi theo phía sau, một đường ra khỏi Cung Lũng Hoa. Trên đường đi, các cung nữ thái giám gặp Khang phi đều vội quỳ xuống hành lễ. Dương Quỳnh âm thầm tặc lưỡi, cấp bậc tôn ti ở chế độ xã hội, thật là đáng sợ.

Ngự hoa viên của Hoàng cung hiển nhiên là muôn hoa đua thắm khoe hồng. Ngày thu, trong Ngự hoa viên nhiều nhất vẫn là hoa Cúc, mỗi chủng loại đều lần lượt nở rộ. Chủ tử bốn người đang đi dạo, xa xa liền thấy một đoàn người đi về phía các nàng.

Khang phi nhìn thấy người tới, tự nhiên dừng bước. Ánh mặt trời mùa thu rất đẹp, chiếu vào cung y màu Đinh Hương trên người Khang phi, xác thực so với hoa còn kiều diễm.

Đoàn người trước mặt nhân số không ít, lúc này dần dần đến gần. Dương Quỳnh đỡ Khang phi, len lén quan sát, thấy phi tần đi đầu mặc cung y màu xanh lam, có vẻ thanh lệ thoát tục. Nàng nhận ra người này, là Chiêu nghi Trần Chi Dao ở Hoa Âm các. Hiện tại Trần Chiêu nghi đứng đầu chín tần, có thể thấy mức độ được sủng ái. Nhìn phía xa, quả nhiên Dương Quỳnh thấy Mặc Diệp đi lẫn trong đám người.

Nói đến vị đệ đệ không biết ở đâu ra này, đúng là đối xử với nàng không tồi. Phụng mệnh Khang phi dạy võ công cho nàng, ngược lại liền nghiêm túc làm sư phụ, nghiêm túc đến nỗi gần như biến thành khắc nghiệt. Mỗi khi Dương Quỳnh phàn nàn với hấn về độ khó quá cao không làm được, hấn liền liếc mắt nói: “Làm không được thì trả tỷ tỷ của ta trở về.” Cái này là cái gì cùng cái gì? Thanh Diệp cũng không phải do nàng giết chết, cùng nàng có qua hệ gì? Thế nhưng đầu óc cô nhân đều là một đường thẳng, giải thích thế nào cũng không hiểu. Dần dần, Dương Quỳnh từ bỏ đàn gảy tai trâu. Mặc Diệp dạy võ công nàng đều cẩn thận hoàn thành. Dù sao nàng cũng từng đi lính, mưa bom bão đạn đều trải qua, một chút cực khổ này cũng không đáng là gì.

Đội hai nhóm người đến cùng một chỗ, Trần Chiêu nghi cười, hành lễ với Khang phi. Khang phi nói miễn lễ, cùng nàng đi đến đình nghi mát. Đã sớm có cung nữ ở đình trái đem lên trên mặt ghế đá, trên bàn bày đầy trái cây cùng trà thơm. Mọi thứ vội vàng nhưng không loạn, cũng không phát ra một tiếng động nào. Dương Quỳnh không cần làm những chuyện lật vạt này, nàng chỉ cần thành thật đứng phía sau Khang phi, giống như lúc trước chính mình đứng ở phía sau cổ chủ.

Trần Chiêu nghi cùng Khang phi khách sáo nói vài câu, không khỏi ngược mắt nhìn Dương Quỳnh, “Tỷ tỷ cung nữ này... nhìn có chút quen mắt.” Nói xong, nàng quay đầu nhìn cung nữ thiếp thân Thu Liên, tựa hồ là muốn nàng phụ họa. Thu Liên ngay thường mi thanh mục tú, dáng dấp rất trưởng thành, thấy Trần Chiêu nghi nhìn về phía mình, vội vàng cẩn thận đánh giá Dương Quỳnh, tựa hồ cũng có chút nghi hoặc, “Chủ tử nói đúng. Nô tỳ cũng thấy rất quen mắt.”

“Nàng gọi Thanh Diệp, từng ở Ti Dược Cục, muội muội là ở nơi đó gặp qua?” Khang phi điềm tĩnh hỏi.

Trần Chiêu nghi nghe xong hỏi: “Người theo vị cô cô nào?”

Dương Quỳnh vội vàng thi lễ trả lời, “Nô tỳ theo Tổng chương được làm người hầu.”

Trần Chiêu nghi gật đầu, “Khó trách nhìn quen mắt, hóa ra là thủ hạ của Tổng Vân Quán.”

“Tổng chương được quen dạy dỗ người khác. Nhà đầu kia theo ta mấy tháng, cũng là đặc lực. Chỉ là không thích nói chuyện, ngược lại làm muội muội lưu tâm.” Khang phi nhấp một ngụm trà, lời nói mềm dẻo như dao găm, không lộ mũi nhọn, cũng có thể thấy máu.

Động tác trong tay Trần Chiêu nghi dừng một chút, vội vàng cười nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng. Muội muội mấy tháng không gặp tỷ tỷ, hôm nay gặp, tự nhiên là đối với người bên cạnh tỷ tỷ để tâm một chút. Đây cũng là quan tâm tỷ tỷ.”

Khang phi không tiếp lời này, hỏi: “Trong nhà muội muội gần đây khỏe không?”

Trần Chiêu nghi nghe xong, trên mặt không che giấu sắc vui mừng, “Có tỷ tỷ nhớ tới, đương nhiên là tốt.”

Khang phi gật đầu.

Trần Chiêu nghi thấy Khang phi cũng không có ý tiếp tục trò chuyện, thức thời đứng dậy cáo từ. Khang phi nói vài câu khách sáo, liền để nàng đi.

Khang phi đứng dậy, tiếp tục đi dạo trong Ngự hoa viên. Dương Quỳnh đỡ Khang phi, những người khác đều cách năm bước đi phía sau. Mặc dù bây giờ đã vào cuối thu, nhưng trong Ngự hoa viên vẫn là phồn hoa lộng lẫy. Các loài hoa Cúc tranh kỳ đầu diễm, đẹp không sao tả xiết.

“Không có gì muốn hỏi bốn cung sao?” Âm thanh của Khang phi không lớn không nhỏ, bảo trì âm lượng chỉ có hai người họ nghe thấy.

“Nương nương phòng ngựa chu đáo, quả nhiên cao minh.” Dương Quỳnh nịnh nọt nói. Từ lúc các nàng từ Lâm Phương các trở về Cung Lũng Hoa, Khang phi đưa Dương Quỳnh vào cung, sau đó mỗi bước đều giới thiệu rành mạch, chính là sợ người bên ngoài nhìn thấu Thanh Diệp đã thay đổi.

“Bồn cung không nói cái này.” Khang phi ánh mắt lưu chuyển, đảo qua trên người Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh trong lòng căng thẳng, loại cảm giác áp bách này làm nàng không quen, “Nương nương nói là... Trần Chiêu nghi?”

“Ngươi có biết vì sao Mặc Diệp sẽ ở đó làm thái giám không?”

“Nô tỳ không biết.”

Dương Quỳnh đáp lời lại để Khang phi nheo hai mắt phượng, tựa hồ có chút không vui. Tuy rằng Dương Quỳnh cảm thấy đối phương không vui, nhưng cũng không biểu hiện gì, chỉ cúi đầu thuận theo, duy trì bộ dạng kính cẩn.

“Bồn cung nơi này không dường kẻ ngu dốt, ngươi cũng không phải kẻ ngu dốt, không nên lưu tâm tư với bồn cung.” Khang phi thoáng dừng, tiếp tục nói: “Trần Chiêu nghi là địch, không phải bạn, ngươi nên nhìn ra được.”

Dương Quỳnh trong lòng kêu khổ. Tình hình bên Trần Chiêu nghi, mấy ngày nay nàng cũng có nghe ngóng. Nhưng Khang phi tâm tư thâm trầm, cùng Trần Chiêu nghi quan hệ không xa không gần, đến cùng là như thế nào, nàng cũng đoán không ra. Huống chi, nàng cũng không phải nhân tài âm mưu quỷ kế, làm sao có thể đoán cái liên hệ? Trước mắt, Khang phi rõ ràng coi trọng nàng. Tuy là như thế, nàng lại không thể phản bác. Đúng như lời Khang phi, vị nương nương này, trong tay không nuôi kẻ ngu dốt. Một khi để Khang phi biết, kỳ thật mình chỉ là có chút bản lĩnh, nhưng tâm tư lại rất đơn giản bình thường, đoán chừng chính mình ở dưới chướng của nàng cũng không chiếm được cái gì tốt.

Ở trong thâm cung kiêu ỷ, thật sự không dễ!

“Nói một chút ấn tượng của ngươi với nàng.” Khang phi không để ý tới tâm tư của Dương Quỳnh, tiếp tục hỏi.

Dương Quỳnh trong đầu nhanh chóng thu thập một ít tư liệu có liên quan đến Trần Chiêu nghi, lúc này mới chậm rãi nói: “Thưa nương nương, nô tỳ cảm thấy Trần Chiêu nghi là một người rất có tâm cơ.” Nói xong, nàng cẩn thận quan sát biểu tình của Khang phi.

Khang phi khẽ gật đầu, muốn nàng nói tiếp.

“Lúc trước Trần Chiêu nghi cùng Cẩm phi liên thủ đưa người phục vị, hiện giờ xem ra hẳn là có mục đích.”

Khang phi gật đầu lần nữa, “Phụ thân Trần Chiêu nghi chủ quản thủy vận.” Nói tới đây, Khang phi thoáng nhìn về mặt tình ngộ của Dương Quỳnh, trong lòng cười thâm. Nha đầu này cố ý lộ ra mặt ngu ngốc, ngược lại, nàng đối với thế sự nhân tâm hiểu rõ, vượt xa khỏi phạm vi của một cung nữ bình thường. Đây cũng là lý do tại sao mình dụng tâm để bạt nàng, dạy dỗ nàng. Bởi vì lúc trước bị phản bội, đại bộ phận tâm phúc đều bị tru diệt, mặc dù có mấy người bên ngoài may mắn sống sót, nàng cũng không dám tùy ý dùng. Trước mắt có thể làm mình tin nhiệm, cũng chỉ có nha đầu này. Chẳng qua tín nhiệm của mình chưa đủ, còn chờ sự chân thành của nàng. Đạo lý chế ngự người, Khang phi đương nhiên tinh thông.

“Thủy vận là chỗ vô cùng béo bở, bao nhiêu người tha thiết trông mong, chỉ cần chờ bói móc được sai lầm, liền thay thế ngồi vào chỗ đó.”

Dương Quỳnh thấy Khang phi nói đến đây bỗng ngừng lại, biết rõ Khang phi muốn mình tiếp lời, vội vàng nói: “Chẳng lẽ phụ thân Trần Chiêu nghi xảy ra chuyện, muốn nương nương hỗ trợ, cho nên mới vì nương nương cầu tình?”

Lúc này Khang phi mới lộ ra vẻ mặt hài lòng nói: “Không sai. Tuy rằng phụ thân của bồn cung đã xa rời triều chính, nhưng ca ca là người có tiền đồ. Trong chuyện này vừa vặn có thể nói mấy câu.”

Dương Quỳnh theo bên người Khang phi mấy tháng, tự nhiên biết ca ca Khang phi, Thẩm Minh Hoa là Hình bộ Tả Thị Lang. Tuy rằng không phải cái chức quan lớn, nhưng Hình bộ Thượng Thư Trương Chí là môn sinh của Thẩm lão gia tử, cho nên địa vị của Thẩm Minh Hoa ở Hình bộ gần như ngang bằng với Thượng Thư đại nhân. Vì vậy, bản án của phụ thân Trần Chiêu nghi, có động chút chân tay cũng là không có vấn đề gì.

“Nếu như nương nương nói Trần Chiêu nghi là người có tâm cơ, vậy chuyện nô tỳ vừa rồi, chỉ sợ nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng.” Dương Quỳnh bắt đầu lo lắng chuyện này. Thanh Diệp cùng Mặc Diệp là tỷ đệ song sinh. Tuy rằng bởi vì nam nữ khác nhau mà sau khi lớn lên tướng mạo có chút khác biệt. Nhưng chỉ cần cẩn thận chú ý, liền có thể nhìn ra quan hệ của hai người. Nàng ở dưới chướng Khang phi làm việc, người bình thường không dám gây khó dễ cho nàng. Thế nhưng Mặc Diệp thì khác, vạn nhất bởi vì chuyện này mà làm hấn bị liên lụy... Mặc dù hiện nay hai người không tính là thân nhân, nhưng đều là làm việc cho Khang phi, dù thế nào cũng nên tính là đồng nghiệp. Mắt thấy đồng nghiệp gặp chuyện mà khoanh tay đứng nhìn, là việc mà Dương Quỳnh, người từng đi lính tuyệt đối không làm được.

“Vậy theo ý kiến của ngươi?”

Trong lòng Dương Quỳnh không có nhiều tính toán, chỉ biết là nên tránh dữ tìm lành, “Xin thứ cho nô tỳ nói thẳng, nếu như nương nương cho phép, vẫn nên đưa Mặc Diệp đưa về bên cạnh nương nương. Dù sao thân thủ của Mặc Diệp tốt hơn nô tỳ rất nhiều, đối với sự an toàn của nương nương cũng là có lợi.”

Khang phi ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, “Hiếm thấy ngươi vì hấn suy nghĩ. Có điều, ngươi có từng nghĩ tới, nếu bồn cung đưa Mặc Diệp về, liền sẽ đem ánh mắt mọi người tập trung trên người hấn. Chỉ bằng bộ dạng của hai người các ngươi, cái gì cũng không cần nói, người khác vừa nhìn đã hiểu. Đến lúc đó, khi trước Mặc Diệp đã làm gì, tại sao lại bị phái Hoa Âm các, chẳng phải người qua đường cũng hiểu?”

Lời Khang phi nói làm sau lưng Dương Quỳnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nàng chỉ biết đi một bước tính một bước, làm sao có thể nghĩ nhiều như thế? Nghe Khang phi nói như vậy, thì bất kể thế nào Mặc Diệp cũng không điều về được.

“Thế nhưng nô tỳ sợ Mặc Diệp sẽ gặp nguy hiểm.”

“Nguy hiểm đương nhiên là có. Nhưng về bên cạnh bổn cung sẽ không có nguy hiểm sao? Người đã quên những người ở Cung Lung Hoa biến mất lúc trước? Mặc Diệp có nhiệm vụ của hắn, nếu là sợ nguy hiểm cũng sẽ không tiến cung.”

“Nhưng...” Đạo lí này Dương Quỳnh hiểu, thế nhưng vẫn muốn nỗ lực một lần.

“Yên tâm” Khang phi trấn an nàng nói: “Thanh Diệp cùng Mặc Diệp là nô tài ưu tú nhất được Thẩm gia bồi dưỡng, hắn có thể tự mình ứng phó.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Một câu “Nô tài ưu tú nhất” làm tâm Dương Quỳnh đau nhói. Tuy rằng nàng luôn miệng tự xưng nô tỳ, nhưng trong lòng nàng chưa bao giờ cảm giác mình là nô tài.

Người ở dưới mái hiên thấp, không thể không cúi đầu.

Đạo lí này nàng hiểu, nhưng tư tưởng bình đẳng như cũ ăn sâu bén rễ trong quan niệm của nàng. Sâu đến mức lúc này nàng mới nhớ, vô luận chủ tử sủng ái người thế nào, thì trong mắt chủ tử, người vẫn là nô tài.

Dương Quỳnh trộm nhìn Khang phi, vẻ mặt nàng vẫn điềm tĩnh thản nhiên như vậy. Hóa ra, Khang phi đối với mình sủng ái, tín nhiệm, thậm chí là dung túng, cũng chỉ là để bảo vệ một nô tài ưu tú. Điều này làm lòng Dương Quỳnh đắng chát. Nàng nhớ tới thật lâu trước đây từng nghe một chiến hữu nói, “Người là động vật có cảm tình, cho dù là nuôi một con chó, lâu ngày, cũng sẽ có cảm tình với nó.” Mình ở trong mắt Khang phi, có phải chỉ là một con chó được nuôi trong thời gian tương đối dài?

Editor: Cuối cùng Dương Quỳnh cũng bắt đầu có biến hóa (^O^)/

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lễ phục

Dương Quỳnh đang suy nghĩ miên man, thấy Khang phi ngừng lại. Nàng ngẩng đầu nhìn, thấy một nữ tử ngồi cạnh bàn đá bên hồ trong Ngự hoa viên, phía sau đi theo không ít thái giám cùng cung nữ, nhìn dáng dấp, thì thật giống như cấp bậc còn cao hơn Khang phi.

Khang phi chậm rãi đi tới, hơi thi lễ nói: “Khang phi Cung Lung Hoa tham kiến Quý phi nương nương.”

Dương Quỳnh lúc này mới giật mình, hóa ra nữ tử trước mắt là người đứng đầu hàng tứ phi, địa vị chỉ sau Hoàng hậu, Trịnh Quý phi.

Trịnh Quý phi ước chừng ba mươi tuổi, mặc cung y màu tím sẫm, trên đầu cài châu ngọc trăm hoa, có vẻ ung dung quý phái. Khuôn mặt được bảo dưỡng vẫn như cũ xinh đẹp động lòng người. Vẻ đẹp của nàng không giống với Khang phi dịu dàng thanh lệ, cũng không giống Cẩm phi đại khí trời sinh, càng không giống Trần Chiêu nghi mềm mại quyến rũ, nàng là một cây Mầu Đơn, nở rộ trong ngày thu, làm trăm hoa thất sắc. Có điều, Dương Quỳnh thầm nghĩ, Mầu Đơn ngày thu, vốn chiếm được địa vị hoa quý, nở diễm lệ như vậy, nhưng cũng dễ làm người bên ngoài đỏ mắt.

Trịnh Quý phi ngồi, cũng không đứng dậy, bàn tay ở trên không giả đỡ nói: “Muội muội miễn lễ, không cần khách sáo.”

Khang phi đứng lên nói: “Tỳ tỳ nhân từ, nhưng lễ không thể bỏ.”

Trịnh Quý phi mời Khang phi ngồi xuống, tự tay rót chén trà cho nàng, “Ngày thu trời lạnh, muội muội thân thể không tốt, ra ngoài phải cẩn thận.”

“Tỳ tỳ nói đúng. Muội muội nhìn hôm nay khí trời trong xanh, mới muốn ra ngoài một chút. Có thể gặp được tỳ tỳ, chúng ta quả nhiên hữu duyên.” Khang phi nâng chén trà uống một ngụm, cười nói: “Tỳ tỳ vẫn yêu thích Thiết Quan Âm như vậy.”

Trịnh Quý phi nói: “Là trà năm nay mới hái, tục ngữ nói 'Trà Xuân đáng, Hạ Thái chất, muốn dễ uống, Thu Bạch Lộ.' (*) Bổn cung chính là yêu thích hương vị này, mười mấy năm đều không đổi.”

(*) Xuân Trà, Hạ Thái, Thu Bạch Lộ: tên các loại trà. Xuân Trà và Hạ Thái là hai loại trà được hái vào mùa Xuân và Mùa Hạ. Bạch Lộ là một loại được hái vào mùa Thu ở khu vực Tín Dương.

“Tỳ tỳ là người hoài cựu.” Khang phi tiếp lời nói.

Trịnh Quý phi cười cười, không nói gì.

Dương Quỳnh ở phía sau Khang phi lại cảm thấy, trong lời nói của hai người lộ ra rất nhiều tin tức. Nụ cười cuối cùng của Trịnh Quý phi vô cùng đáng ghét. Xem ra sau lưng vị Quý phi ung dung lộng lẫy này cũng xảy ra không ít chuyện.

“Mấy ngày nữa Hoàng hậu nương nương sẽ về cung.” Trịnh Quý phi như đang cảm khái.

“Đúng vậy. Công chúa Triều Vân cũng sẽ theo trở về.” Khang phi hiểu rõ nói.

Trịnh Quý phi cười cười, nhưng lần này mang theo niềm mong mỏi cùng yêu thương của người mẹ. Khang phi nhìn ở trong mắt, nội tâm có chút xúc động. Trịnh Quý phi vốn là một cao thủ tranh đấu trong Hậu cung, nhưng từ khi sinh công chúa Triều Vân, liền xem nhẹ danh lợi, cả ngày chỉ nghĩ trong coi nữ nhi trưởng thành. Chẳng qua là trong Hậu cung này, cũng không phải nơi người muốn dừng tay liền dừng tay. Vô ngoài che mắt, dù cho Trịnh Quý phi có thông minh khôn khéo cỡ nào thì cuối cùng cũng là một mẫu thân.

Lại ngồi trong chốc lát, thân mình Khang phi còn chưa phục hồi như cũ, đến cùng vẫn là mệt mỏi, vì vậy cáo từ trở về Cung Lũng Hoa. Người ở Thượng Phục cục đưa tới lễ phục nghênh đón Hoàng hậu hồi cung, Thiên Linh thấy Khang phi trở về, vội vàng mang ra để Khang phi xem.

“Nương nương có muốn mặc thử hay không?” Thiên Linh cực kì cẩn thận hỏi.

Khang phi lắc đầu nói: “Bổn cung mệt mỏi, ngày mai thử lại.”

“Vâng.” Thiên Linh đem lễ phục cất lại vào tủ quần áo. Dương Quỳnh thấy Khang phi thật sự mệt mỏi, liền báo đám người Xuân Dương vào hầu hạ Khang phi đi ngủ, đợi hết thấy hoàn tất, vừa định lui ra ngoài, lại nghe Khang phi hỏi: “Buổi sáng vấn đề hỏi người có đáp án sao?”

Dương Quỳnh sững sốt, suy nghĩ một lúc mới nhớ chuyện đốt chữ ở Lâm Phụng các. Trong lòng âm thầm kêu khổ, nàng nào có đáp án? Nếu có thể nghĩ hiểu thì nàng đã sớm nghĩ hiểu, đâu cần lúc này mới nghĩ đáp thể nào?

Vụng trộm ngẩng đầu nhìn Khang phi một cái, thấy Khang phi đang ngồi dựa trên giường, cười như không cười nhìn nàng.

“Nương nương, nô tỳ nghĩ không ra, xin nương nương trách phạt.”

Khang phi nghe xong khẽ lắc đầu, “Những chữ kia là viết cho Hoàng thượng xem.” Thấy Dương Quỳnh mở to hai mắt nhìn, nàng tiếp tục nói: “Bổn cung không nghĩ tới còn có thể phục vị, nhưng bổn cung phải để Hoàng thượng an tâm. Thanh Diệp, người có biết một nữ tử ở trong Hậu cung chỗ dựa lớn nhất là gì không?”

Lại hỏi nàng! Dương Quỳnh cảm thấy thật đau đầu. “Là... Hoàng thượng sủng ái?”

Lần này Khang phi rất cuộc hài lòng, “Không sai. Tất cả nữ nhân trong Hậu cung đều dựa vào Hoàng thượng để sinh tồn. Bị đưa vào Lâm Phụng các đã làm bổn cung nản lòng thoái chí, nhưng bổn cung nhất định phải bảo trụ Thẩm gia. Những chữ kia sẽ làm Hoàng thượng hiểu trong lòng bổn cung không oán giận.”

Dương Quỳnh không hiểu vì sao chỉ cần viết một chữ lại có thể để Hoàng thượng an tâm. Có điều nếu là để Hoàng thượng xem, vì sao lúc trước phải thiêu hủy tất cả?

Vấn đề này nàng hỏi, Khang phi nói: “Có một số việc rõ ràng là cố ý, nhưng đôi khi lại biến khéo thành vụng.”

Dương Quỳnh vẽ mặt đau khổ, nghĩ một lúc, chợt nói: “Nương nương thiêu hủy những chữ kia chỉ là để người ngoài thấy những chữ đó là vô tình viết, cũng không phải muốn để Hoàng thượng nhìn.”

“Rốt cuộc cũng không quá ngu xuẩn.” Khang phi khẽ gật đầu, thấy Dương Quỳnh lại muốn hỏi cái gì, nói tiếp: “Hoàng thượng muốn biết chuyện gì, là luôn có biện pháp.”

Dương Quỳnh xác thực là muốn hỏi vấn đề này. Khang phi bày ra một bàn cờ như vậy, kết quả một mồi lửa thiêu rụi, chẳng phải là công cốc sao? Nhưng Khang phi nói làm nàng minh bạch, những chuyện này là không gạt được Hoàng thượng. Chuyện này ngược lại đảo thành phúc, hiện tại Dương Quỳnh mới thật sự hiểu. Nhưng càng hiểu, nàng càng cảm thấy trong Hậu cung này đều là từng bước kinh tâm, thật sự mệt chết.

“Việc này bổn cung chỉ nói với mình người. Hôm nay thân phận người đã khác, không còn là cung nữ chạy việc như trước kia. Thiên Tâm khó dò, nếu như có một ngày bổn cung lần thứ hai bị định tội, thì người chính là người đầu tiên bị đánh chết, hiểu chưa?” Khang phi nghịch ngợm nhướn mày, biểu tình dí dỏm cùng lời nàng nói ra hoàn toàn bất đồng.

Dương Quỳnh cảm thấy sau lưng từng trận gió lạnh thổi qua, lạnh thấu tim. Lời Khang phi nói rõ ràng nhắc nhở nàng, hai người đã hoàn toàn bị buộc lại một chỗ.

Thấy Dương Quỳnh trầm mặc gật đầu, Khang phi khoát tay nói: “Người đi xuống đi, bổn cung muốn nghỉ ngơi một lát.”

Dương Quỳnh trở lại phòng, trông thấy Thiên Linh để ngón tay giữa của mình vào miệng mút, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Thiên Linh nói: “Không có gì. Mới vừa rồi ta giúp nương nương chỉnh đốn lễ phục, không may bị đâm một cái, chảy máu rồi.”

Dương Quỳnh sững sờ: “Lễ phục của nương nương tại sao lại có vật nhọn đâm người?”

Thiên Linh dùng tay trái giữ chặt ngón giữa tay phải, chảy ra hai giọt máu, “Chắc là do đá quý bảo thạch dính ở trên, khó tránh khỏi có góc cạnh nào đó không được mài nhẵn.”

Dương Quỳnh suy nghĩ một chút, cảm thấy không đúng. Khang phi là sùng phi, đồ vật mang đến sao có thể chế tác không cẩn thận? Nghĩ đến đây, nàng tới trước mặt Thiên Linh, cầm ngón tay Thiên Linh nhìn, thấy miệng vết thương to bằng cái lỗ kim, cũng không quá nghiêm trọng.

“Thiên Linh, ngươi có thấy trong người có nơi nào cảm giác khó chịu không?”

Thiên Linh lắc đầu, “Thanh Diệp, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Không có gì. Thiên Linh, chuyện này ngươi đừng nói cho những người khác. Còn có, trong khoảng thời gian này không cần đi ra ngoài Cung Lũng Hoa, một khi có chỗ nào thấy không thoải mái, lập tức nói cho ta biết.” Dương Quỳnh ngửi thấy mùi vị âm mưu. Không phải do nàng suy nghĩ nhiều, mà là trước kia làm vệ sĩ, loại độc châm này nàng cũng gặp không ít. Trên châm thường sẽ bôi độc được cực mạnh, chỉ cần bị dính một chút, liền lập tức mất mạng. May mắn là Thiên Linh cũng không đụng phải loại này.

“A, được.” Thiên Linh không rõ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng bản năng lựa chọn tin tưởng Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh hận không thể lập tức đi đến chỗ Khang phi kiểm tra xem lễ phục có vấn đề hay không, nhưng vẫn cưỡng chế nhịn xuống. Một là sợ quấy rầy Khang phi, hai là sợ vạn nhất nàng đoán đúng, như vậy sẽ đánh răn động cỏ.

Cứ như vậy nhịn hơn nửa canh giờ, có tiểu cung nữ tới báo, Khang phi đã tỉnh. Dương Quỳnh lập tức tới thăm cung, thay y phục chải đầu, những việc này vẫn là không tới phiền nàng những tay, chức trách của nàng là lắng lắng ở một bên chờ, nhìn nhất cử nhất động của những người xung quanh Khang phi.

Đợi hết thấy hoàn tất, Khang phi vung tay áo, mọi người đều lui ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt của ngươi nhìn không tốt.” Khang phi chậm rãi chuyển ánh mắt đến trên mặt Dương Quỳnh.

“Có chuyện nô tỳ còn chưa xác định, nên không dám bẩm báo nương nương.” Dương Quỳnh né tránh tầm mắt của Khang phi.

Khang phi dùng tay nhéo một khối Phù Dung Cao, cắn một miếng nhỏ, cảm giác mềm mại làm cho nàng rất hài lòng, “Nói đi, có thể làm cho ngươi thay đổi sắc mặt, xem ra là chuyện lớn.”

Dương Quỳnh suy nghĩ một lúc mới đem suy đoán của mình về chuyện trên lễ phục có vấn đề đầu đuôi gốc ngọn nói ra.

Khang phi nghe xong thần sắc không đổi, khẽ cười nói: “Cái này đơn giản, ngươi mang lễ phục lấy ra, kiểm tra cẩn thận một chút.”

Dương Quỳnh đáp, vào phòng mở tủ quần áo lấy lễ phục, để trên bàn, kiểm tra kỹ càng. Sau một nén nhang, Dương Quỳnh tìm được ba cây châm nhỏ như lông trâu. Nàng cẩn thận lấy xuống, dùng khăn bọc lại, đưa đến trước mặt Khang phi.

Khang phi nhìn thoáng qua, hỏi: “Ngươi cảm thấy châm này có tác dụng gì?”

Dương Quỳnh nói: “Thưa nương nương, Thiên Linh bị châm đâm, cũng chưa thấy dấu hiệu trúng độc, xem ra, trên những thứ này bôi cũng không phải độc được đơn giản.”

“Đây là đương nhiên. Chuyện này ngươi xử lý rất tốt, không đánh răn động cỏ. Nếu lễ phục là mặc để nghênh đón Hoàng hậu, tự nhiên mấu chốt sẽ ở ngày hôm đó.” Khang phi nhìn chăm chăm vào châm lông trâu, cười lạnh nói: “Có lẽ do bốn cung ân nhân quá lâu, làm người trong Hậu cung đều cho rằng, nữ tử Thẩm gia Giang Nam, các nàng cũng có thể tùy tiện động!”

Dương Quỳnh dự cảm sắp tới Hoàng hậu hồi cung, cũng sẽ có vài chuyện muốn xảy ra. Trong lòng nàng có chút căng thẳng, càng không dám lơ đãng, nếu Khang phi gặp chuyện, nàng cũng không thể sống, làm tốt từng bước, mới là nhân tố quan trọng để thành công.

Cẩn thận kiểm tra lại lễ phục lần thứ hai, xác nhận không có đồ vật kì quái nào nữa, Dương Quỳnh mới yên tâm. Đang muốn cất lễ phục, lại nghe Khang phi nói: “Đi theo Thiên Linh lấy ba cái châm, giấu vào trong quần áo.”

Dương Quỳnh nghe xong, lập tức hiểu dụng ý của Khang phi. Xem ra lần này Khang phi dự định phản kích.

Đợi đến khi Dương Quỳnh chuẩn bị xong hết thảy, thì đã đến bữa tối. Khang phi dùng cơm, biết được hôm nay Hoàng thượng giá lâm đến Cung Hồng Huy, liền gọi cung nữ hầu hạ nàng tháo trang điểm rửa. Xong, Khang phi thay áo ngủ mềm mại, ngồi trên ghế, tùy ý để cung nữ lau tóc cho nàng.

Lúc này Dương Quỳnh phụng mệnh Khang phi đi gặp một người. Nàng đứng ở trong bóng tối, giao bao vải trong tay cho nam tử đối diện. Người kia nhận lấy, mở ra nhìn thoáng qua, ngừng đầu hỏi: “Ý của nương nương là...”

“Tra ra phía trên bôi cái gì.”

Nam tử gật đầu, lén lút biến mất trong màn đêm.

Khang phi ngồi trên giường đọc sách, thấy Dương Quỳnh bước vào cũng không ngừng đầu, hỏi: “Đồ vật giao chưa?”

“Đã giao.” Nói xong câu đó, Dương Quỳnh nhẹ nhàng đi tới cạnh giường, đứng vững. Chủ tớ hai người không ai nói câu nào.

Một lát sau, Khang phi buông sách, vuốt vuốt mi tâm nói: “Độc châm này là ai bỏ vào lễ phục?”

Trong phòng không có người thứ ba, lời này tự nhiên là hỏi Dương Quỳnh. Dương Quỳnh nghe xong vấn đề của Khang phi liền nhúc nhủ, nhưng không thể không đáp, “Nương nương, nô tỳ cho rằng lần này có rất nhiều người cần điều tra.”

Khang phi nhướn mày, “Nói đi.”

“Lễ phục là do Thượng Phục Cục phụ trách chế tác, sau đó đưa đến Cung Lung Hoa, qua tay biết bao nhiêu người, do vậy rất khó để điều tra kĩ càng.”

Khang phi trầm ngâm trong chốc lát, “Kỳ thật cũng không khó. Có điều trước mắt không cần vội. Hoàng hậu sắp hồi cung, vạn nhất đánh rần động cỏ, chẳng phải là làm hỏng triều đình đại sự?” Ngón tay mảnh khảnh của nàng gõ nhẹ xuống quyển sách trong tay, “Trong khoảng thời gian này ngươi chắc cũng đã hiểu rõ Thiên Linh?”

Dương Quỳnh nghe xong trong lòng run lên, “Nương nương hoài nghi Thiên Linh động tay chân? Tuyệt không có khả năng! Nô tỳ chính là trông thấy nàng bị châm đâm mới phát hiện độc châm. Nếu là nàng hạ thủ, chắc chắn sẽ không xuất hiện tình huống như vậy.”

“Bồn cung chỉ là thuận miệng hỏi, ngươi lại nói nhiều như vậy. Xem ra, ngươi cùng nàng giao tình cũng không nhỏ.” Khang phi vẻ mặt trêu chọc.

“Ách...” Dương Quỳnh cũng cảm giác mình phản ứng hơi mạnh, ngượng ngùng gãi gãi đầu, không dám nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nô tài

Hai ngày sau, Dương Quỳnh nhận được hồi âm, bẩm báo Khang phi. Khang phi nghe xong cũng chỉ cười nhạt.

Lại một ngày trôi qua, đêm hôm nay là ngày Mặc Diệp đến dạy võ công cho Dương Quỳnh.

Trên trời sương mù mờ mịt, mặt trăng trốn sau tầng mây dày đặc không chịu lộ diện, bốn phía tối đến mức dọa người.

Dương Quỳnh ở chỗ hẻo lánh trong cung, cũng không thấp đèn, cứ đứng như vậy không nhúc nhích. Khi Mặc Diệp đến cũng bị dọa cho hoảng sợ. Hẳn biết rõ nữ tử này lớn lên cùng tỷ tỷ mình giống nhau như đúc, cũng có chút không giống người thường. Nhưng gan lớn đến trình độ này, hẳn ở trong Hậu cung cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Tại sao không thấp đèn?” Mặc Diệp hỏi.

“Không thấp đèn thì không phải ngươi vẫn tìm được ta sao?” Dương Quỳnh hỏi lại.

“Ngươi có thể nhìn thấy đồ vật?” Mặc Diệp không tin. Quả thật trong bóng đêm hẳn vẫn có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng sư phụ đã từng nói qua, đây là do thể chất của hắn khác với người bình thường, lại trải qua mấy năm khổ luyện mới có thể luyện thành. Nhưng người này một tháng trước cái gì cũng không biết, làm sao có thể nhìn trong hoàn cảnh tối như vậy?

Dương Quỳnh cười nói: “Ngươi đừng quên, chúng ta là song sinh. Khả năng thiên bẩm của ngươi ta đều có.”

“Thế nhưng ngươi không luyện qua nhìn ban đêm?” Mặc Diệp không tin nói.

“Ngươi sai rồi, ta luyện qua, nhưng không giống phương pháp luyện của ngươi. Phương pháp của ta càng khoa học, càng có hiệu quả.” Đương nhiên Dương Quỳnh không lừa gạt hắn. Lúc trước nàng tiếp nhận huấn luyện nhìn đêm, có điều, hiệu quả không rõ ràng. Về sau huấn luyện viên nói, mắt của nàng không tốt, tiếp tục luyện cũng sẽ không có thành quả gì. Không nghĩ tới, xuyên không vào thân thể này, nàng phát hiện tuy bộ dạng cùng nàng trước kia hoàn toàn giống nhau, nhưng mắt lại tốt hơn rất nhiều. Do đó cũng làm nàng tin tưởng, chính mình sống nhờ thân thể này, cùng thân thể lúc đầu của mình, không phải là một.

“Ngươi rốt cuộc là người nào?” Mặc Diệp cảm thấy Dương Quỳnh càng ngày càng kì quái, luôn luôn làm cho hắn cảm thấy phát sinh tình huống bất ngờ.

“Câu này ngươi hỏi thật nhiều lần, một chút ý nghĩa cũng không có. Được rồi, chúng ta nói chính sự. Thứ nhất, mấy ngày nay ngươi thế nào? Trần Chiêu nghi có phát hiện gì không?” Dương Quỳnh không muốn lãng phí thời gian.

Mặc Diệp lắc đầu, “Tuy rằng tướng mạo của chúng ta giống nhau, nhưng là nam nữ khác biệt. Mặc dù Trần Chiêu nghi không tin lời người nói, nhưng cũng không chú ý đến ta.”

“Chính người vẫn cẩn thận một chút. Thứ hai, gần đây có người nào cùng Trần Chiêu nghi qua lại mật thiết không?”

Mặc Diệp suy nghĩ một chút, “Ngày hôm qua, cung nữ Thái Hà ở Ngô Đồng uyển tới mượn Trần Chiêu nghi một khúc phổ (sách tập hợp tất cả các làn điệu để người soạn nhạc tham khảo).”

“Ngô Đồng uyển?” Dương Quỳnh mơ hồ.

“Là chỗ ở của Mai Tu Dung.” Mặc Diệp đành giải thích nói.

“Có gì khác thường sao?”

“Không có, cho nên ta mới không báo cho nương nương.” Mặc Diệp nói.

Dương Quỳnh trầm ngâm một lúc, “Ý của người là, căn bản Trần Chiêu nghi không cùng người ngoài qua lại?”

“Mấy ngày nay đúng là như vậy. Tuy rằng Trần Chiêu nghi thường đi dạo trong Ngự hoa viên, nhưng cũng không cùng ai lui tới.”

Khóe miệng Dương Quỳnh có chút giật giật, cảm thấy chuyện này phát triển đến đây đã rất có ý tứ. Nếu như nội tâm không có quỷ, cần gì tránh người? Trần Chiêu nghi sở trường ca hát, ngày thường kết giao với rất nhiều nhóm các phi tần trong cung, hiện giờ lại như vậy, không phải là giấu đầu hở đuôi sao?

Hai người luyện võ công trong chốc lát, Mặc Diệp ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy trên trời là hoàn toàn là sương mù tối đen, tâm tình không khỏi có chút buồn bực, hỏi: “Còn có việc gì sao?”

“Có. Nương nương bảo người đem vật này giấu ở trên người Thu Liên.” Nói xong, Dương Quỳnh lấy một cái bao vải đưa cho Mặc Diệp. Mặc Diệp nhận lấy mở ra, lại không thấy cái gì, không khỏi ngẩng đầu nghi ngờ nhìn nàng.

“Người cẩn thận, thứ đồ này quá nhỏ, chớ làm mất, còn có phía trên bôi được, người chú ý không để bản thân bị châm.” Dương Quỳnh nói qua, vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn có thể rồi đi.

Mặc Diệp gật đầu, vừa định thi triển khinh công, đột nhiên lông mày cau lại, nói khẽ: “Có người đến.” Lời chưa dứt, hẳn đã vọt đến núi giả ở bên cạnh.

Tại Dương Quỳnh không tốt như vậy, mãi đến tận bây giờ cũng không nghe thấy âm thanh gì. Trong đêm tối, chỉ thấy một cái bóng đen lóe lên, Dương Quỳnh trong lòng rung rùng mình, là hẳn!

Nàng đang lo lắng Cẩm Long Vệ sẽ phát hiện Mặc Diệp, vì vậy lên tiếng nói: “Là người!”

Bóng đen hai mắt sáng ngời dưới khăn che mặt lộ ra thần sắc hơi kinh ngạc. Đưa tay phải ngoắc nàng một cái, Dương Quỳnh hiểu ý đây là muốn giao thủ. Nếu biết rõ đối phương không có ác ý, nàng cũng không sợ. Vì vậy thân mình nhảy đến bên trái, quay lại nhìn bóng đen gật gật đầu, muốn hẳn đi theo mình tới đây.

Dưới khăn che mặt, bóng đen khóe miệng khẽ nhếch, không để lại dấu vết liếc mắt nhìn về phía núi giả, liền đuổi theo Dương Quỳnh. Hai người lập tức động thủ. Dương Quỳnh trong tay không có binh khí, bóng đen cũng thế. Sau một hồi đánh trực diện, Dương Quỳnh bị chế trụ, tránh hai lần không thoát, đành phải từ bỏ giãy dụa.

“Lần này ta cũng không dùng nội lực.” Âm thanh của bóng đen từ phía sau truyền đến.

Dương Quỳnh tức giận nói: “Vâng, hộ vệ đại nhân, ngài võ công cao cường, nô tỳ cam bái hạ phong.”

Bóng đen nghe ra châm chọc trong lời nói của nàng, trên tay đột nhiên dùng sức. Cả người Dương Quỳnh đều áp vào hẳn. Kiểu tiếp cận vật lộn này, cũng không phải Dương Quỳnh chưa từng trải qua, nhưng không hiểu sao lúc này lại cảm thấy không được tự nhiên? Dương Quỳnh buồn bực, đột nhiên nhấc chân, mạnh mẽ giẫm xuống mu bàn chân của hẳn, thừa dịp đối phương bị đau, giãy dụa thoát ra.

Bóng đen trong miệng “Tê tê” hút khí, nhìn ánh mắt của hẳn hình như cũng đã tức giận, “Nào có ai luận võ như vậy?”

“Ai luận võ với người? Người đường đường là hộ vệ đại nhân, nửa đêm canh ba đến Cung Lung Hoa bắt nạt một tiểu cung nữ như ta, còn nói luận võ cái gì? Thật không biết xấu hổ!” Dương Quỳnh cũng không phải chính nhân quân tử, chuyện chơi xấu từ trước đến nay làm không ít.

“Người...” Bóng đen tức giận đến hung ác, nhưng không nói câu nào. Nhìn ánh mắt Dương Quỳnh tràn ngập khiêu khích, nắm đấm của hẳn nhanh chóng siết chặt, nhưng cũng không vung ra.

Dương Quỳnh thấy đối phương thực tức giận, cũng có chút sợ. Vì vậy lại biến trở lại thành cung nữ tuân quy đạo củ, thi lễ nói: “Hộ vệ đại nhân, ngày mai nô tỳ còn phải dậy sớm, thứ lỗi, không thể phụng bồi.” Nói xong xoay người, đi chậm chậm chuồn mất.

Bóng đen âm thầm lắc đầu. Vốn tưởng rằng có thể dạy dỗ ra một nhân tài, không nghĩ tới chỉ là có chút khôn vặt, khó thành đại khí.

Hôm sau, Khang phi dùng qua bữa sáng, lại bắt đầu luyện chữ. Dương Quỳnh như cũ ở một bên mài mực.

“Mọi việc đều nói rõ cho Mặc Diệp rồi sao?” Khang phi chấm đủ mực, hạ xuống một nét.

“Vâng, nương nương.” Mỗi khi Dương Quỳnh mài mực, đều cảm thấy tay áo vướng bận, một lần từng kéo tay áo lên, bị Khang phi nhìn thấy, trách cứ một trận. Tuy rằng không nghiêm khắc nhưng lại dễ Dương Quỳnh hiểu rõ, ở thời đại này, tay áo nữ tử là không thể đơn giản kéo lên. Tuy rằng nàng là cung nữ, nhưng quy củ này vẫn cần tuân thủ. Cho nên về sau mỗi lần mài mực, Dương Quỳnh đều một tay mài mực, tay kia cầm tay áo.

Khang phi nhìn bộ dạng mài mực vất vả của Dương Quỳnh, cười nói: “Đúng vậy, càng ngày càng quy củ.”

“Đều là nương nương dạy bảo tốt.” Lời khách sao, có đôi khi vẫn cần nói.

Khang phi nói: “Làm gì có công lao của ta? Ngươi vốn là một nhân tài. Chuyện lần này, kết quả vô luận như thế nào, bản cung đều sẽ nhớ công đầu của ngươi.”

“Tạ ơn nương nương.”

“Đêm qua lại cùng Cẩm Long Vệ giao thủ?” Lời Khang phi nói vẫn lơ đãng như vậy.

Dương Quỳnh nói: “Vâng, vẫn là người hôm đó.”

Khang phi trầm ngâm nói: “Cẩm Long Vệ của Hoàng thượng không nhúng tay vào chuyện ở Hậu cung, hẳn hai lần cùng ngươi giao thủ, xem ra là có mục đích riêng.” Nói ra câu này, Khang phi để bút xuống, chăm chú nhìn Dương Quỳnh trong chốc lát, đợi cho nàng có điểm sợ hãi mới hỏi: “Có thể làm thủ hạ dưới chướng Cẩm Long Vệ của Hoàng thượng cũng không thiệt thòi, xem ra võ công của ngươi so với tưởng tượng của bản cung lợi hại hơn nhiều.”

Ách? Dương Quỳnh lập tức bối rối? Đây là ý gì? Hoài nghi? Thăm dò?

“Bản cung chờ ngươi thẳng thắn.” Biểu tình sắc bén của Khang phi không cần nói, bộ dạng như cũ không quan tâm chuyện gì, nhưng lại làm Dương Quỳnh cảm giác quan thân đều là áp lực vô hình.

“Nô tỳ không có điều gì giấu diếm nương nương.” Dương Quỳnh không cúi đầu, nàng ngẩng cao nhìn thẳng ánh mắt Khang phi, nàng cần đối diện như vậy để Khang phi minh bạch sự thành thật của mình.

Lại thật lâu không nói gì, trong phòng áp lực làm người ta khó chịu, nhưng Dương Quỳnh cũng không chuyển dời ánh mắt. Nàng cho rằng, Khang phi hoài nghi mình là chuyện rất mặc danh ki diệu (không hiểu tại sao), nếu như nàng chuyển dời ánh mắt trước, thì chứng tỏ, nàng chột dạ.

Cuối cùng Khang phi chuyển tầm mắt, có chút bất đắc dĩ nói: “Bản cung cho là ngươi sẽ giải thích một chút.”

“Nếu như nô tỳ không có điều giấu diếm, vậy cần giải thích sao?” Hết lần này tới lần khác, trong lòng Dương Quỳnh cũng sinh ra hỏa khí. Nàng không phải từ nhỏ làm nô tì, có điều tình thế mạnh hơn người, nàng mới đồng ý làm hạ nhân, tìm một chỗ sống an phận. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa, vì bảo vệ tính mạng của mình, nàng có thể mãi mãi nhường nhịn cùng thỏa hiệp. Khang phi đối với nàng rất tốt, tự nhiên nàng có thể vì Khang phi bán mạng. Nếu như không tốt, cũng đừng nói tới cái khác. Khang phi muốn trung thành, nàng có thể cho, nhưng tối thiểu nàng cũng cần sự tin tưởng ngang bằng.

“Ngươi có biết, chỉ bằng một câu vừa rồi của ngươi, bản cung cũng có thể trị tội ngươi hay không?”

Dương Quỳnh khẽ cười khỏ, “Nương nương phượng nghi uy nghiêm, nô tỳ chỉ là một tiểu cung nữ nho nhỏ, tính mạng của chính mình đều nằm trong tay nương nương. Sống chết của nô tỳ, có điều cũng chỉ là một câu nói của nương nương mà thôi.”

Khang phi mỉm cười nói: “Ngươi hiểu là tốt rồi. Bản cung vô ý thăm dò ngươi, càng sẽ không hoài nghi lòng trung thành của ngươi. Bản cung chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, bất luận là gì có thể lay chuyện gì, đều phải nói cho bản cung. Vẫn là câu nói kia, một bước đi sai, thua cả bàn cờ.”

“Tạ nương nương dạy bảo, nô tỳ nhớ kỹ.” Dương Quỳnh miệng nói, nhưng trong lòng thầm than: Khang phi đối với mình cũng thể chưa hoàn toàn tín nhiệm.

Vừa nghĩ tới Khang phi hoài nghi, nội tâm Dương Quỳnh cũng có chút khó chịu. Qua nhiều năm như vậy, đến trong gió, đi trong lửa, tín nhiệm là chỗ dựa duy nhất giúp nàng sống sót. Tham qua quân ngũ cũng tốt, vệ sĩ cũng tốt, cho tới bây giờ cũng không phải công việc mà một người có thể hoàn thành. Đồng bạn tín nhiệm, là khi thân ở tuyệt cảnh vẫn có thể gặp được tia hy vọng sống sót duy nhất trong cõi chết. Mà hôm nay, nàng chỉ có một người, không có đồng bạn, không có người hiểu suy nghĩ của nàng. Người đồng minh duy nhất của nàng - Khang phi, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng nàng, như vậy chính mình ở trong thâm cung muốn dựa vào cái gì để tiếp tục sinh tồn?

Thiên Linh trở lại phòng, thấy bộ dạng Dương Quỳnh rầu rĩ không vui, liền tiến lên hỏi: “Làm sao vậy?”

Dương Quỳnh lắc đầu nói: “Không có gì.”

Thiên Linh cầm đồ nữ công của mình lên, một kim một chỉ bắt đầu thêu, vừa thêu vừa nói: “Thanh Diệp, nói thật, ta rất hâm mộ ngươi.”

“Ta?” Dương Quỳnh kinh ngạc nói

Thiên Linh gật đầu, “Đúng vậy. Ngươi xem hiện tại nương nương coi trọng ngươi cỡ nào. Lúc trước ngươi đi theo nương nương dưỡng bệnh, cũng coi như là đặt cược thắng, nếu không làm sao có ân sủng như hôm nay?”

Dương Quỳnh ngậm ngùi cả người. Hóa ra trong mắt mọi người, chính mình theo Khang phi đi Lâm Phụng các, là đánh cược. Cược Khang phi còn có thể phục sủng, cược chính mình sẽ không cùng chủ tử chết già trong lãnh cung, cược Khang phi sau khi phục vị sẽ cảm kích tình cảm của mình trong lúc hoạn nạn. Thì ra là thế, khó trách trong lúc Khang phi đối với nàng vẫn luôn tồn tại một tia đề phòng khó có thể nắm bắt. Khó trách, dù cho cảm tình của các nàng có qua con hoạn nạn thì vẫn yếu ớt không chịu nổi như vậy. Hóa ra tất cả đều cho rằng nàng mưu tính thay đổi vận mệnh của mình bằng một ván cược!

Thiên Linh nghe thấy tiếng cười của Dương Quỳnh, gạt mình ngẩng đầu, lại thấy Dương Quỳnh cười đến chảy nước mắt, cũng không có ý dừng lại.

“Ngươi... Ngươi làm sao vậy?”

Dương Quỳnh lắc đầu, “Ta cười chính mình tốt số, như vậy cũng có thể cược thắng, không đi mua xổ số thật là lãng phí vận khí.”

“Xổ số? Đó là cái gì?” Thiên Linh khó hiểu.

Dương Quỳnh cười, lau nước mắt trên mặt, “Không có gì, ta nói bậy thôi, ngươi đừng coi là thật. Ta đi phòng bếp nhỏ nhìn xem có thể giúp đỡ cái gì.” Nói xong đứng dậy tính toán đi ra ngoài.

“Ngươi lại định đi giúp Vân Xảo?” Biểu tình của Thiên Linh đột nhiên lạnh xuống, “Thanh Diệp, có lời này có lẽ ta không nên nói, nhưng ta coi ngươi là tỷ muội, vẫn muốn nhắc nhở ngươi, Vân Xảo không đơn giản, ngươi phải cẩn thận.”

“Ta biết.” Thanh Diệp gật gù đầu với Thiên Linh, sau đó đi tới cửa sau của phòng bếp nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Phạt quỳ

Lúc này đã là sau bữa trưa, trong phòng bếp nhỏ không có nhiều người. Vân Xảo đang bận rửa chén đĩa, thấy nàng đến, cười nói: “Hôm nay cũng không có gì giữ lại cho ngươi, sợ là ngươi đã uống công một chuyến.”

“Nói giống như là ta tới đây tìm điểm tâm lót dạ vậy. Ta là muốn tới giúp, thật là, không nhìn thấy tấm lòng của người tốt.” Dương Quỳnh miệng nói xong liền thò tay hỗ trợ rửa chén.

Vân Xảo đã cùng nàng thân quen, một chút chuyện nhỏ này cũng liền thuận theo nàng, “Ta nói ngươi, thật sự là trời sinh lao碌. Buổi trưa cũng không nghỉ ngơi, còn chạy tới giúp ta, người tốt giống như ngươi, trong Hậu cung càng ngày càng khó tìm.”

“Làm sao lại khó tìm, không phải ngươi đã tìm được một người sao?” Động tác trong tay Dương Quỳnh không ngừng.

Rửa chén đĩa xong, Vân Xảo từ trong ngực lấy ra một bầu bao sợi vàng sợi bạc, “Ngươi đều giúp ta làm việc, trách mắng cũng không đi. Cái này là tặng cho ngươi, không phải đồ hiếm có gì, cũng không đáng bao nhiêu tiền, ngươi đừng đa nghi, nhận lấy đi.” Nói xong nhét vào tay Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh mở bầu bao ra nhìn, bên trong là một đôi vòng ngọc được cài vào nhau. Nàng không hiểu ngọc, nhìn có vẻ đúng là loại bình thường, cũng không biết ở thời đại này giá trị bao nhiêu tiền, cho nên do dự không cầm, không phải bởi vì cái khác, chỉ là sợ gây ra phiền toái.

Thấy Dương Quỳnh không có ý nhận, Vân Xảo nói: “Thế nào? Nhận món đồ nhỏ như vậy ngươi cũng không dám? Ngươi xem Xuân Dương cô cô, liền thôi bạc cũng dám nhận, đâu giống ngươi thành thật như vậy. Không tích lũy tiền cho mình, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ ngươi muốn đi nương nương nơi đó mượn bạc? Thanh Diệp, không phải ta trách ngươi, ngươi là người tốt thiện tâm, thế nhưng lại không vì mình suy nghĩ. Những thứ này cũng không đáng tiền, ta chỉ là thấy khéo léo tính xảo, mới tặng cho ngươi. Ngươi lại không dám nhận?”

Dương Quỳnh khó xử gãi gãi đầu, “Vân Xảo, ta luôn không cần những vật này, ngươi cho ta, ta cũng không đeo, đừng lãng phí. Ý tốt của ngươi ta nhận, nhưng thứ này ngươi cầm về đi.” Nói xong thả vòng ngọc vào trong bao, trực tiếp kín đáo đưa cho Vân Xảo, không đợi đối phương nói chuyện, nàng đã nhanh như chớp chạy đi.

Vân Xảo cầm bầu bao, vẻ mặt phiền muộn.

Dương Quỳnh một hơi chạy về phòng mình. Thiên Linh thấy bộ dạng của nàng như vậy, hỏi: “Làm sao vậy? Gặp quỷ?”

“Không có gì, sau khi ăn làm chút vận động.” Nàng ngồi xuống giường của mình, nhìn chăm chăm vào trần nhà, ngẩn người.

Thiên Linh thả việc trong tay xuống, đi tới sờ đầu nàng, “Hôm nay ngươi rớt cuộc làm sao vậy? Sắc mặt một lúc lại biến đổi, hay là bị bệnh. Cung nữ chúng ta một khi bị bệnh là không khỏi được đâu.”

“Tại sao?” Dương Quỳnh vội vàng chuyển đề tài.

“Ngươi vì sao cái gì cũng không biết? Hay là cố ý kiểm tra ta?” Thiên Linh bắt đầu nói: “Trong cung đại phu cũng chỉ có thái y. Cung nữ thái giám bị bệnh không có tư cách mời thái y. Chờ thành bệnh nặng, thái y đến cũng chỉ cho cái đơn thuốc, có thể sống sót hay không phải xem vận mệnh của chính mình. Cho nên ta nói ngươi, nếu như thấy không thoải mái thì hãy tranh thủ thời gian. Hiện tại nương nương sủng ái ngươi, mới thái y cho ngươi cũng không có gì khó, đừng chờ thành bệnh nặng, nếu không cũng chỉ có đến chỗ Diêm Vương báo tên.”

Dương Quỳnh cười khổ. Nương nương sủng ái nàng? Có lẽ là tất cả mọi người đều nghĩ như vậy? Trừ nàng ra. Rớt cuộc là chính mình cầu quá nhiều? Hay là các nàng cầu quá ít?

Buổi tối, biết được hôm nay Hoàng thượng lật được thẻ bài của Khang phi, mọi người dưới bầu không khí hân hoan vui sướng hầu hạ Khang phi tắm rửa trang điểm. Dương Quỳnh xa xa đứng nhìn, đột nhiên thấy tê nhột vô vị. Mấy lần đầu tiên trong mấy ngày qua, nàng không canh giữ ở bên người Khang phi, chủ động rời đi.

Hôm sau ăn sáng xong, Dương Quỳnh bị Khang phi gọi vào tắm điện.

“Quý xuống.” Hiếm khi thấy Khang phi thần sắc nghiêm nghị.

Dương Quỳnh nghe lời quý trên mặt đất, cúi đầu nhìn nền gạch.

“Tại sao tối hôm qua vô cớ rời đi?” Khang phi nhìn chăm chăm vào gương mặt Dương Quỳnh.

“Thưa nương nương, nô tài thấy trong tắm điện nhân số đông đảo...”

“Lấy cớ!” Khang phi đột nhiên đánh gãy lời Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh không lên tiếng nữa. Khang phi nhìn nàng, nói: “Bởi vì hôm qua bản cung không tín nhiệm ngươi, cho nên ngươi bức bối với bản cung?”

“Nô tỳ không dám.”

“Không dám?” Khang phi cười lạnh một tiếng, “Thanh Diệp, có phải bản cung đã quá dung túng ngươi, để ngươi cho rằng, ngươi có thể ở trước mặt bản cung muốn làm gì thì làm?”

“Nô tỳ không dám.” Chuyện tới bây giờ, Dương Quỳnh cũng không cảm thấy sợ hãi. Chẳng qua trong lòng nàng có chút cảm giác không nói rõ được, ngũ vị tạp trần, tóm lại là không dễ chịu.

“Thị sủng mà kiêu, là tối kỵ của nô tài.” Khang phi thở dài.

“Đa tạ nương nương dạy bảo.” Dương Quỳnh nghe được câu “Nô tài” kia, trong lòng nhất thời lạnh xuống. Dù được ân sủng thế nào, bất quá cũng chỉ là nô tài.

Khang phi lúc này trong lòng cũng không dễ chịu. Không muốn thừa nhận buổi tối hôm qua mình đứng ngồi không yên là vì bên người không có nha đầu này làm bạn. Không muốn thừa nhận hôm nay thâm nghĩ muốn chính tai nghe nàng nhận lỗi. Không muốn thừa nhận thái độ lãnh đạm của nàng làm mình không tiếp thụ được. Khang phi biết rõ, chính mình tuyệt không có khả năng mềm lòng trước, nếu không nha đầu này sẽ càng thêm vô pháp vô thiên. Thế nhưng, trong nội tâm lại hy vọng cơ nào nàng biết lỗi nhận sai với mình, quan hệ của hai người lại khôi phục như trước kia. Rõ ràng khi trước còn đang êm đẹp, tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Dương Quỳnh bị Khang phi phạt quý ba canh giờ. Tất cả mọi người đều nhìn thấy. Người đồng tình có, hả hê có, lén lút suy đoán cũng có. Dương Quỳnh từ đầu đến cuối lưng eo thẳng tắp. Đây là thói quen khi nàng tham gia quân ngũ. Chỉ cần cái eo khẽ cong, cũng có nghĩa là chính mình đã yếu thế.

Ba canh giờ trôi qua, mặt trời đã ngã về Tây.

Thiên Linh, Yên Xảo cùng một vài cung nữ quan hệ tốt với Dương Quỳnh thì gấp đến mức xoay vòng vòng. Không ai biết nguyên nhân chuyện này, cũng không ai dám đi cầu tình. Mọi người vụng trộm nhìn thân ảnh Dương Quỳnh, cũng không dám tới gần.

Trong khoảng thời gian này, Khang phi vì muốn làm cho tâm tình mình bình tĩnh trở lại, cũng luyện chữ ba canh giờ.

“Nương nương, người đã viết ba canh giờ, nên nghỉ ngơi một chút.” Cung nữ quản sự Xuân Dương nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Bản cung không có việc gì. Ngươi đi bảo Thanh Diệp đứng lên.” Rớt cuộc Khang phi cũng ngừng bút.

Xuân Dương lĩnh mệnh ra ngoài, khi trở về trên tay bưng theo một khay điểm tâm, “Phòng bếp vừa mới làm bánh ngọt đậu đỏ, nô tỳ thấy bữa trưa nương nương ăn không nhiều, lúc này hẳn là đói bụng.”

Khang phi nhìn Xuân Dương, dáng dấp tốt, hiểu quy củ, sẵn sóc người, mọi thứ thậm chí còn hơn thế, nhìn thế nào cũng đều là người hiểu chuyện, nhìn thế nào cũng thấy mạnh hơn Thanh Diệp rất nhiều. Thế nhưng nàng đứng bên cạnh mình, luôn làm mình tâm phiền ý loạn, không cách nào an tâm viết chữ, cuối cùng, không thể không lấy một bộ Kinh Phật ra sao chép, lúc này mới an tâm rất nhiều.

“Nương nương... không cần lo lắng Thanh Diệp, Thiên Linh cùng mấy người khác đã đỡ nàng trở về phòng.” Xuân Dương thăm dò hỏi.

Khang phi gật đầu “Ừ” một tiếng, cũng không hỏi thăm nhiều.

Dương Quỳnh trở lại phòng, đầu gối đã sưng đỏ trầy da. Yên Xảo cầm thuốc mỡ tiêu bầm xoa cho nàng, Thiên Linh đi nấu một chén canh gừng cho nàng uống trừ bỏ khí lạnh. Một hồi bận bịu, các nàng mới phát hiện, Dương Quỳnh một tiếng cũng chưa ra khỏi cổ họng.

Yên Xảo bưng tới một đĩa bánh bao, nói: “Thanh Diệp, người ăn một chút. Trong phòng bếp không có cái gì, hai cái bánh bao này là ta cùng Thiên Linh cố ý tiết kiệm giữ lại cho người. Người trước tiên ăn lót dạ.”

Hai người vốn tưởng rằng muốn thuyết phục Dương Quỳnh ăn cơm còn cần phí một hồi miệng lưỡi, ai biết Dương Quỳnh nhận bánh bao liền ăn, không mấy miếng thì tiêu diệt một cái, ngay sau đó lại tiến công cái khác, rất nhanh, hai cái bánh bao đều tiến vào bụng của nàng.

Thiên Linh đưa qua một chén trà, “Người chậm một chút, đừng để nghẹn.”

Dương Quỳnh uống trà, thoáng lau miệng, nói: “Các người yên tâm, ta không sao. Bất quá cũng chỉ là phạt quỳ, thân là nô tài, đây cũng không tính là gì.” Nói xong, nàng vuốt vuốt đầu gối của mình, tay khẽ đụng, chính là đau như kim châm muối xát. Nàng cười cười, đau này là giáo huấn, chính mình sẽ nhớ kỹ.

Thiên Linh cùng Yên Xảo bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết lời nàng nói là thật hay giả, chỉ có thể tạm thời tin tưởng.

Yên Xảo nói: “Người hiểu là tốt rồi. Chúng ta là nô tài, sống hay chết còn không phải nhìn sắc mặt chủ tử? Nương nương là một chủ tử tốt, đây là phúc khí của chúng ta.”

“Đúng vậy, Yên Xảo nói không sai.” Thiên Linh ở một bên cũng phụ họa.

Dương Quỳnh không có ý muốn cùng các nàng nhiều lời, nghe thấy cười cười, “Ta không sao. Cảm ơn các người. Một lúc nữa là đến bữa tối, nên sẽ rất bận. Các người đi đi, không cần trông ta, ta ngủ một lúc là tốt rồi.”

Hai người không yên tâm liếc nhìn đầu gối của nàng, lúc này càng thêm sưng đỏ. Hai người lắc đầu, đều tự ra ngoài bận việc.

Dương Quỳnh nằm ở trên giường, càng yên tĩnh thì càng cảm nhận rõ ràng đau đớn nơi đầu gối. Đây là lần thứ nhất mình bị phạt từ khi đến đây. Lần này ăn khổ, mình cũng nên biết phận. Thân là nô tài, tự nhiên phải hiểu được tiến lui.

Qua bữa tối, Khang phi để thái giám cùng cung nữ lui xuống, một mình tựa ở trên giường đọc sách. Đột nhiên cửa sau có tiếng động rất nhỏ, Khang phi chân mày khẽ nhíu, nói: “Vào đi.”

Một trận gió thổi vào, Mặc Diệp quỳ gối trước giường, “Nô tài tham kiến nương nương.”

“Xảy ra chuyện gì?” Khang phi buông sách hỏi.

“Trì ma ma đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì?” Khang phi biểu tình thoáng thay đổi. Nàng nhìn chằm chằm Mặc Diệp, nói từng chữ, “Người nói Trì ma ma đã xảy ra chuyện?”

Mặc Diệp biết rõ cảm tình của chủ tử mình cùng Trì ma ma, vì vậy cũng không do dự, nói thẳng: “Thưa nương nương, Trì ma ma hôm nay đánh vỡ một bình hoa Thanh Ngọc, bị Trần Chiêu nghi phạt quỳ hai canh giờ. Quý chưa tới một canh giờ, Trì ma ma liền ngất xỉu, hiện tại vẫn chưa tỉnh.”

Khang phi nghe xong lời này, ngược lại tỉnh táo, “Trì ma ma là lão ma ma trong cung, vô cùng hiểu quy củ, làm sao có thể làm vỡ bình hoa?”

“Nô tài cũng thấy kì lạ. Thế nhưng Trì ma ma vẫn còn hôn mê, nô tài không thể thăm hỏi, đành phải trước tiên tới báo cho nương nương.” Mặc Diệp đơn giản nói xong, liền cũng không lên tiếng.

“Việc này bốn cung đã biết, người mau trở về đi. Có chuyện gì lại đến báo cho bốn cung. Thanh...” Khang phi đang nói đột nhiên dừng lại, lúc này mới nhớ Dương Quỳnh không có ở sau lưng mình. Mấy tháng nay nàng đã quen với sự tồn tại cực nhỏ của Dương Quỳnh. Bây giờ như vậy, xem ra là thật buồn cười.

“Nương nương...” Lúc này Mặc Diệp cũng không thấy Thanh Diệp, luôn giống như người tàng hình đứng sau lưng nương nương.

“Không có gì, Thanh Diệp phạm lỗi bị ta phạt, người trở về, đừng làm cho ai phát hiện.” Khang phi nói.

“Vâng. Nô tài cáo lui.” Mặc Diệp từ cửa sau nhảy ra ngoài.

Khang phi vượt vượt lông mày, trong lòng không khỏi âm thầm hận Dương Quỳnh, vì sao thời điểm cần nàng nhất, nàng lại cố tình cùng mình giận dỗi? Chẳng lẽ mình sủng nàng còn chưa đủ? Chính mình đối với nàng tốt, bao nhiêu nỗ lực đều cầu không được, ngược lại, nàng không biết cảm kích, còn bực bội với mình, chịu phạt cũng không phục, thật sự là không biết tốt xấu.

Một tiếng thờ dài, phiêu đăng trong tầm cung.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chiến tranh lạnh

Đêm đã thật khuya. Dương Quỳnh nằm ở trên giường không ngủ được nhưng Thiên Linh nằm bên cạnh đã ngủ rất sâu. Dương Quỳnh thờ dài, nàng chưa từng có cảm giác ẻo oải như vậy. Nàng từ nhỏ là một đứa trẻ xuất thân khó khăn, ở tại vùng núi xa xôi. Trong nhà đông con, nuôi không được, nàng là đứa nhỏ nhất, lại là con gái, cha mẹ liền đưa nàng cho một vị bà cô cùng họ làm con thừa tự. Bà cô lớn tuổi, đợi Dương Quỳnh lên mười ba liền qua đời. Dương Quỳnh trở lại trong nhà của mình. Thế nhưng tách ra hơn mười ba năm, vô luận là cha mẹ đối với nàng, hay nàng đối với cha mẹ, thủy chung đều không thân thiết được. Anh chị em cũng cảm giác nàng là người ngoài. Cứ như vậy qua năm năm, Dương Quỳnh trưởng thành, liền chạy đến trong trấn nơi chiêu binh báo danh thành lính. Có lẽ sau đó vận mệnh hiểu được nó thiếu nợ nàng cái gì, làm cho nàng dựa vào tố chất thân thể ưu tú cùng đầu óc thông minh của mình mà liền tiếp được trọng dụng, cuối cùng tiến vào Bộ an ninh Quân đội tiếp nhận huấn luyện. Tham gia quân ngũ mấy năm nay, nhiệm vụ thực thi không ít, nguy hiểm nhiều vô số, cũng may nàng còn có thể đủ đầu đủ đuôi xuất ngũ. Đại khái cũng là vận mệnh thần kì đền bù tổn thất cho nàng. Làm vệ sĩ tư nhân đối với nàng mà nói kỳ thực rất nhẹ nhàng, càng nhiều lúc là dùng hù dọa người. Nếu như không phải nàng hiểu kĩ... Đến bây giờ nàng cũng không rõ, loại tình huống kì dị này sao có thể xảy ra? Thế nào chưa hiểu ra sao liền tới nơi này?

Hoạt động đầu gối có chút cứng ngắc, không thể không thừa nhận thuốc của Thiên Linh các nàng rất hữu hiệu. Đầu gối đã đỡ hơn rất nhiều, cảm giác sưng tấy đã biến mất. Nhìn bộ dạng này, là ngày mai có thể tiếp tục làm việc. Nhưng là chính mình thì có việc gì để làm? Dương Quỳnh cười khổ, dường như sau khi trở lại Cung Lung Hoa, nhiệm vụ duy nhất của nàng là đứng sau lưng Khang phi đảm nhiệm làm phong nền một bức tường. Giống như lúc trước không có gì khác nhau. Có điều chỉ là cần phong nền có thể xác con người, Khang phi cần gì phải chấp nhất với chuyện mình ngẫu nhiên vắng mặt? Ngày mai, nếu chính mình tiếp tục xuất hiện, đến lúc đó cùng Khang phi chạm mặt, có thể rất lúng túng hay không?

Dương Quỳnh cứ suy nghĩ miên man như vậy, dần vật đến canh ba rạng sáng mới dần dần ngủ thiếp đi.

Buổi sáng Thiên Linh rời giường thấy Dương Quỳnh còn đang ngủ, không khỏi có chút đau lòng. Trong ấn tượng của nàng, Thanh Diệp không phải người thích ngủ nướng, mỗi lần thức dậy đều sớm hơn mình. Xem ra hôm qua phạt bị vẫn là thương tổn nàng. Thiên Linh nhẹ tay nhẹ chân xuống giường, mặc quần áo của mình xong, từ một ngăn kéo nhỏ ở bên cạnh lấy ra thuốc mỡ, nhắc chân của Dương Quỳnh lên một góc. Động tác này làm Dương Quỳnh ngủ không sâu liền tỉnh.

“Đánh thức người?” Thiên Linh có chút ngượng ngùng.

“Ta cũng nên tỉnh.” Dương Quỳnh ngồi dậy, trông thấy thuốc mỡ trong tay Thiên Linh, cười cười, hào phóng duỗi chân ra, vén quần lên, lộ ra đầu gối có chút sưng đỏ.

“Thoạt nhìn so với ngày hôm qua đã khá hơn nhiều.” Thiên Linh nói xong, đổ một ít thuốc mỡ ra tay, dùng tay ấm áp xoa lên đầu gối Dương Quỳnh.

Cảm giác ôn nhuận làm Dương Quỳnh rất hưởng thụ. Nàng thoải mái nheo mắt lại, nói: “Thiên Linh, cảm ơn người.”

“Xem người nói, chúng ta ở cùng phòng, một chút chuyện nhỏ này cũng không đáng là gì.” Thiên Linh cười nói.

“Người ôn nhu như vậy, không biết sau này nam nhân nào có phúc khí lấy được người?” Dương Quỳnh bắt đầu nói đùa.

Thiên Linh nghe xong lời này đột nhiên dừng động tác trong tay, khó hiểu ngẩng đầu nhìn nàng, “Người làm sao sẽ nói câu này?”

“Làm sao vậy?” Dương Quỳnh mờ mịt.

“Chẳng lẽ người không biết, đã vào cung, thì vĩnh viễn không ra được sao?” Thiên Linh sâu kín thờ dài.

“A? Không phải hai mươi lăm tuổi có thể xuất cung sao?” Dương Quỳnh nhớ rõ phim điện ảnh và phim truyền hình đều nói như vậy.

Thiên Linh nhìn nàng như người ngoài hành tinh, hỏi: “Người nghe được nói nhầm từ đâu vậy? Ta nói với người, lời này người nói với ta coi như không tính, nhưng ra bên ngoài, ngàn vạn lần quản tốt miệng của mình. Trong cung quy định, cung nữ không chết không thể xuất cung.”

“Tại sao lại như vậy?” Dương Quỳnh hoàn toàn sững sờ. Cái đó cùng quy củ trong ấn tượng của nàng không đúng! Mỗi năm nội cung đều tuyển chọn cung nữ tiến cung, già lại không cho ra ngoài, vậy trong cung này còn không phải là nhốt đây người?

“Thật không biết là ai dậy quy củ cho ngươi?” Thiên Linh oán trách một câu.

“Theo như ngươi nói, trong cung này có bao nhiêu cung nữ?” Dương Quỳnh cảm thấy không đúng.

Thiên Linh cười nói: “Ta biết rõ ngươi suy nghĩ cái gì. Ngươi nghĩ những cung nữ già rồi thì ở nơi nào đúng không? Ta cho ngươi biết, cung nữ ba mươi tuổi, đại đa số đều không thể ở nơi này hầu hạ. Trừ khi là những cung nữ cấp bậc cao, có thể lưu lại để dạy bảo cung nữ mới tiến cung, hoặc quản lý đồ vật trong cung, mặt khác những cung nữ cấp bậc thấp đều bị đưa tới Cung Thái Nghi tự sinh tự diệt.”

“Vậy trong Cung Thái Nghi có bao nhiêu người?” Trong đầu Dương Quỳnh đã xuất hiện cảnh tượng một nhóm lớn toàn đại mụ, lão thái thái chen chúc ở chung một chỗ.

“Không có bao nhiêu người. Kỳ thật cung nữ sống được đến ba mươi tuổi để tiến vào Cung Thái Nghi cũng không nhiều.” Thiên Linh nói rất đơn giản nhẹ nhàng, nhưng Dương Quỳnh nghe xong đồng thời sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Thấy sắc mặt Dương Quỳnh không tốt. Thiên Linh tiếp tục nói: “Kỳ thật không có gì phải lo lắng. Mệnh của nô tài chúng ta chính là như vậy, so với cây cỏ còn ti tiện, so với giấy trắng còn mỏng hơn. Có thể được chủ tử ân sủng một ngày, cũng đều là kiếp trước tu luyện được phúc khí. Thanh Diệp, tuy rằng ta không biết vì sao ngươi đắc tội với nương nương. Nhưng chúng ta thân là nô tài, lỗi vĩnh viễn là của chúng ta. Ta nhìn bộ dạng nương nương tuy rằng tức giận, nhưng đối với ngươi vẫn là có tình. Lúc nữa nương nương thức dậy, ngươi đến trước mặt nương nương nhận sai, vậy mây đen cũng có thể tan.”

Dương Quỳnh biết rõ đây là ý tốt của Thiên Linh. Tuy rằng nội tâm như trước không thoải mái, nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng.

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh đồng ý, cười thay nàng xoa thuốc, dùng băng gạc cẩn thận quấn quanh. Sau đó lại kéo nàng ngồi xuống trước bàn thay nàng trang điểm.

Mấy tháng này, Dương Quỳnh cuối cùng cũng có thể mặc tốt quần áo, búi tốt mái tóc. Nhưng kiểu búi tóc phức tạp nàng không làm được, trang điểm thì càng khỏi nói. Hôm nay thấy nàng nghe xong lời khuyên của mình, trong lòng cao hứng, lại thấy sắc mặt Dương Quỳnh không dễ nhìn, vì vậy tí mĩ giúp nàng trang điểm. Thiên Linh không hổ là nữ tử khéo tay, vậy mà có thể làm cho Dương Quỳnh ngũ quan thanh tú càng thêm sinh động.

Đội sửa soạn xong, trời đã sáng. Thiên Linh cùng các cung nữ khác bận việc của chính mình. Dương Quỳnh luôn không có việc, mọi người biết nàng là tâm phúc của Khang phi, cho nên đối với nàng vô cùng khách khí.

Dương Quỳnh theo thói quen hằng ngày, trước tiên đi dạo theo tường Cung Lung Hoa. Đây là thói quen làm vệ sĩ của nàng, đầu tiên cần kiểm tra vị trí hoàn cảnh, xem có gặp nguy hiểm hay không. Khoảng thời gian này, từng cọng cây ngọn cỏ trong Cung Lung Hoa nàng đều xem rất kỹ càng, nếu thật sự có thay đổi gì, nhất định chạy không khỏi mắt của nàng.

Loanh quanh một vòng, nàng xác định hôm qua Mặc Diệp có đến. Không tới gặp nàng, vậy là đi gặp Khang phi. Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì? Đang suy nghĩ, nàng thấy cung nữ gác đêm ngoài tầm cung đột nhiên dán vào cửa, tựa hồ nói hai câu, xem ra Khang phi đã tỉnh. Quả nhiên, không bao lâu, một đám cung nữ thái giám liền bùng nổ dùng rửa mặt nối đuôi nhau đi vào hầu hạ. Chân Dương Quỳnh bước chậm dần, tâm tình của nàng thực mâu thuẫn. Có muốn đi vào hay không? Đối mặt Khang phi như thế nào? Nếu chỉ đơn giản là quan hệ chủ tớ, đương nhiên nàng có thể thân nhiên đối mặt, thế nhưng...

A! Đợi đã! Đột nhiên Dương Quỳnh bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ. Nàng cùng Khang phi không phải quan hệ chủ tớ thì là cái gì? Chẳng lẽ còn quan hệ khác sao? Dương Quỳnh nhức đầu, không rõ tại sao mình lại có ý tưởng kỳ quái này. Ngăn chặn bản thân nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên Dương Quỳnh cảm thấy vấn đề trước mắt cũng không phải quá khó. Nếu chỉ đơn giản là tình cảm chủ tớ, vậy cũng không có gì phải xấu hổ. Chủ tử giáo huấn nô tài, nói ra cũng là chuyện chủ tử có lý. Nghĩ như vậy Dương Quỳnh tiến vào tâm điện của Khang phi.

Khang phi vừa dậy. Thiên Linh mang ra mấy bộ y phục, Khang phi chọn bộ màu xanh nhạt. Thiên Linh chần chừ một chút, lo lắng y phục màu sắc quá đơn điệu, vì vậy phối thêm vài món trang sức màu trắng thuần khiết nhưng cũng không mất đi vẻ hoạt bát. Khang phi không có ý kiến, mọi người bắt đầu hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục. Lúc Dương Quỳnh đi vào, Khang phi vừa mới súc miệng, đang thay quần áo. Thấy nàng bước tới, Khang phi đuôi lông mày nâng lên, cũng không nói gì. Dương Quỳnh hành lễ xong, lại giống như ngày thường, đứng phía sau nàng, im hơi lặng tiếng.

Thiên Linh lần lượt để đồ trang sức lên bàn trang điểm, thấy Dương Quỳnh một câu cũng không nói, trong lòng âm thầm sốt ruột. Nhưng căn bản khi nhìn Khang phi lại không có ý mở miệng, nàng cũng không dám lăm lờ. Đợi trang điểm xong, tất cả mọi người lại lui ra ngoài, trước khi đi Thiên Linh còn trộm hướng Dương Quỳnh liếc mắt ra hiệu một cái, hy vọng nàng có thể hiểu ý của mình. Cùng Khang phi giảng hòa, chuyện gì cũng nên cho qua.

Dương Quỳnh tự nhiên nhìn hiểu ý Thiên Linh, lại giả vờ làm như không hiểu, lặng yên quay mặt ra chỗ khác. Thiên Linh tức giận âm thầm giậm chân, trong lòng bực bội nói: Không bao giờ quản ngươi nữa!

Mọi người rời đi, lưu lại một phòng lúng túng. Khang phi hít sâu mấy cái, mới làm tâm tình mình bình tĩnh trở lại.

“Nha đầu kia rất quan tâm ngươi.” Khang phi tự nhiên là chỉ Thiên Linh. Thiên Linh cho rằng một chút động tác của nàng không ai phát hiện, nhưng không biết Khang phi sớm liền biết, đồng thời cũng chú ý đến biểu tình của Dương Quỳnh.

“Thiên Linh tâm địa tốt, đối với ai cũng rất quan tâm.” Dương Quỳnh tận lực dùng ngữ khí bình thường nhất trả lời Khang phi.

“Thật không?” Hai chữ, nhẹ nhàng phiến tán trong không trung, Khang phi quay đầu lại, nhìn chằm chằm Dương Quỳnh thật lâu, mới mở miệng nói: “Quỳ

ba canh giờ, rốt cuộc cũng học ngoan?”

Dương Quỳnh dưới ánh mắt của Khang phi chỉ cúi đầu, nhìn dưới mặt đất. Nghe được Khang phi nói, nàng kính cẩn đáp, “Thưa nương nương, nô tỳ đã học ngoan. Nô tỳ hiểu rõ thân phận của chính mình, sẽ không tiếp tục làm chuyện vượt quy củ.”

Khang phi nhất thời nộ khí. Nàng cũng không rõ vì sao, rõ ràng mỗi câu Dương Quỳnh đều trả lời rất thỏa đáng, nhưng là chính mình nghe xong sẽ tức giận. Nàng cực lực áp chế cơn giận của mình, xoay người không nhìn mặt Dương Quỳnh, “Như vậy là tốt.”

Dương Quỳnh nghe được bốn chữ này, mày nhăn lại. Nàng không muốn như vậy, nàng muốn mây trôi nước chảy, nàng muốn trở lại quan hệ trước kia của hai người. Nàng biết rõ nữ nhân trước mắt này bên người chỉ có chính mình là tâm phúc có thể tin nhiệm, nàng không muốn hủy hoại phần tin nhiệm này. Thế nhưng rốt cuộc cái gì ngăn trở các nàng? Làm sao mới có thể phá vỡ tầng trở ngại này?

Cả ngày, hai người đều ở trong không khí lúng túng khó chịu như vậy trải qua. Cũng may hai người tự chủ không tệ, cho nên coi như bình an vô sự.

Trước bữa tối, một cung nữ tới gặp Khang phi. Dương Quỳnh nhận ra là Như Quyên, tam đẳng cung nữ của Cung Lung Hoa. Như Quyên bưng một chung nhỏ đưa đến trước mặt Khang phi, “Nhà bếp vừa mới hầm xong Huyết Yến, mời nương nương dùng.”

Khang phi gật đầu, Như Quyên để tiểu chung đến trên bàn nhỏ, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

“Bụng Huyết Yến tới cho bốn cung.” Khang phi không quay đầu lại, nhưng trong phòng không có người khác, Dương Quỳnh đành phải bước tới, bụng chung nhỏ trong khay đưa cho Khang phi. Chung bị nâng lên, một tờ giấy nhỏ từ dưới đáy rơi xuống.

Dương Quỳnh nhặt lên, cũng không nhìn.

“Nhìn xem mặt trên viết cái gì?” Tựa hồ Khang phi đã sớm biết chuyện tờ giấy, hơn nữa cũng không định giấu nàng.

Dương Quỳnh mở ra nhìn, phía trên đơn giản chỉ có bốn chữ, “Tri thị trúng độc.” Dương Quỳnh không biết chuyện tới qua, bởi vậy có chút không hiểu ngắc đầu nhìn Khang phi.

Khang phi ngưng mày suy nghĩ một chút, hỏi: “Người mang theo Yên Xảo đi Hoa Âm các, nói là thay bốn cung đi thăm Tri ma ma.”

“Tri ma ma?” Đây là ai?

“Tri ma ma là ma ma giáo dưỡng bốn cung. Bởi vì lấy bốn cung mặt mũi, không đi Cung Thái Nghi dưỡng lão. Mặt khác, cũng là ma ma giáo dưỡng Trần Chiêu nghi, hai năm trước, Hoa Âm các thiếu một lão ma ma, Trần Chiêu nghi hướng về bốn cung thỉnh năng, về sau Tri ma ma ở Hoa Âm các làm người hầu. Hôm qua Mặc Diệp mật báo Tri ma ma xảy ra chuyện, người đi xem, tình huống cụ thể thế nào, trở về báo cho bốn cung biết.” Khang phi đem chân tướng sự tình nói một lần, phát tay ý bảo Dương Quỳnh có thể lui xuống.

Dương Quỳnh chần chừ lui xuống. Bình thường Khang phi chắc chắn sẽ không phái nàng đi ra ngoài, bởi vì hiểu rõ nàng đối với Hoàng cung không biết gì cả, cho nên chỉ để lại bên cạnh mình. Vậy lần này là tình huống gì? Làm sao lại phái mình đi ra ngoài? Còn là phái tới chỗ Trần Chiêu nghi?

Mơ mơ màng màng không dứt, Dương Quỳnh đành phải đi gọi Yên Xảo, cùng nhau đi Hoa Âm các.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Mảnh giấy

Hoa Âm các cùng Cung Lung Hoa cách nhau không xa, đi qua hai tòa cung điện là đến. Trên đường đi, Dương Quỳnh bí mật thăm dò xem Yên Xảo rốt cuộc đối với Trần Chiêu nghi hiểu rõ bao nhiêu, không nghĩ tới Yên Xảo lại là mật thám. Đừng nói Trần Chiêu nghi, mà tất cả các phi tần lớn nhỏ trong cung, đều chỉ là vấn đề nhỏ. Đúng là một nhân tài! Dương Quỳnh cảm thán. Chẳng trách Khang phi để Yên Xảo đi theo nàng, hóa ra là một nhân vật như vậy.

Ngược lại Yên Xảo miệng cũng không quá giữ kín, chính là người bát quái(*) một chút. Dương Quỳnh hỏi nàng có biết chỗ đó, nàng không nói quả thực khó chịu. Hơn nữa mấy ngày nay nàng cùng Dương Quỳnh thân quen, vì vậy có cái gì thì nói cái đó, tất cả đều ra miệng.

(*) Trong Kinh Dịch có câu:

“Vô Cực sinh Thái Cực

Thái Cực sinh Lưỡng Nghi

Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng

Tứ Tượng sinh Bát Quái

Bát Quái sinh vô lượng.”

Vì thế trong xã hội, người ta bảo “tinh huống bát quái”, “con người bát quái”... thì ý là” khó lường, không có lẽ lối, lung yung lộn xộn.

Mất thấy Hoa Âm các ở phía trước, Dương Quỳnh cười nói: “Ta đối với mấy chuyện này cũng chưa quen, lát nữa đi vào nếu nói sai, người có thể giúp ta một tay.”

Yên Xảo nói: “Xem người nói, chúng ta đều là người của Cung Lung Hoa, nếu như người phạm lỗi, thì ai cũng không có mặt mũi. Có điều, ta cũng là lần đầu tiên gặp mặt Trần Chiêu nghi, còn không biết có thể ứng phó được hay không.”

Yên Xảo lo lắng chính là Dương Quỳnh lo lắng. Thân phận ở tại nơi này, coi như sau lưng có Khang phi chống đỡ, nhưng cuối cùng mình cũng chỉ là một nô tài. Có điều ngẫm lại, cũng không phải mình đến đập phá, lời hay nói tốt, phỏng chừng cũng không gây ra sóng gió gì.

Hai người dần mang tâm tình thấp thỏm đến cửa Hoa Âm các. Thông báo tính danh với tiểu thái giám, tiểu thái giám đi vào báo tin. Một lát sau liền chạy ra để cho hai người vào. Dương Quỳnh dẫn theo Yên Xảo một đường mắt nhìn thẳng tiến vào Hoa Âm các. Bước vào chính điện, Trần Chiêu nghi đang ngồi trên giường nhỏ. Cung y màu xanh nhạt đặc biệt chói mắt, trên mặt trang điểm lớp son phấn mỏng, lộ vẻ vô cùng kiều diễm.

Dương Quỳnh cùng Yên Xảo không dám chậm trễ, vội vàng thi lễ, “Nô tỳ Cung Lung Hoa Thanh Diệp, Yên Xảo tham kiến Chiêu nghi nương nương.”

Ánh mắt Trần Chiêu nghi rơi xuống trên người Dương Quỳnh, con ngươi sáng lên, cười nói: “Mau đứng dậy.”

Dương Quỳnh cùng Yên Xảo đứng dậy. Dương Quỳnh rất muốn để cho Yên Xảo nói chuyện, nhưng tính theo cấp bậc, thì mình cao hơn nàng, đành phải mở miệng, “Chiêu nghi nương nương, nghe nói Trì ma ma thân thể không khỏe, chúng nô tỳ phụng mệnh Khang phi nương nương trước tới thăm.”

Trần Chiêu nghi cười nói: “Vẫn là Khang phi tỳ tỳ trọng tình trọng nghĩa, một nô tài cũng để trong lòng. Ta cũng không phải người vô tình, Trì ma ma đánh vỡ một bình hoa Thanh Ngọc, giá trị không ít, ta nề tình nàng là ma ma giáo dưỡng bốn cung cùng Khang phi tỳ tỳ, lưu lại chút tình cảm, chỉ phạt nàng quỳ hai canh giờ. Ai biết nàng lớn tuổi, thân thể không chịu nổi, liền ngã bệnh, thật sự là... Ai~! Người không biết còn tưởng ta không thương cảm hạ nhân nô tài!”

Dương Quỳnh lúc này thầm nghĩ muốn nhanh chóng nhìn thấy Trì ma ma, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Khang phi giao phó trở về. Đối với Trần Chiêu nghi nói chuyện một chút hứng thú cũng không có, vì vậy cung kính nói: “Chiêu nghi nương nương nhân hậu, chúng nô tài tự nhiên biết rõ. Khang phi nương nương mệnh nô tỳ sang đây nhìn xem, cũng là ghi nhớ phần tình cảm ban đầu.”

“Thôi thôi. Nếu Khang phi tỳ tỳ phái các người tới thăm, đó cũng là để cho nàng một phần thể diện. Thu Hà, đưa các nàng đi xem Trì ma ma.” Trần Chiêu nghi vung tay áo nói.

Một cung nữ mặc quần áo màu lục từ phía sau Trần Chiêu nghi đi tới nói: “Hai vị cô nương mời theo ta.”

Dương Quỳnh cùng Yên Xảo hành lễ với Trần Chiêu nghi, sau đó đi theo Thu Hà rời khỏi chính điện.

Thu Hà mang các nàng đến một nhà trệt nhỏ bên cạnh một tòa Thiên Điện phía sau Hoa Âm các. Dương Quỳnh nhìn thấy một loạt nhà thấp bé như vậy thì chau mày. Thu Hà chú ý tới vẻ mặt của Dương Quỳnh nói khẽ, “Nơi này là cho những lão bà chạy việc ở. Chúng ta Hoa Âm các nhỏ, không sánh được với Cung Lung Hoa của Khang phi nương nương, các phòng tiêu chuẩn trong cung đã ở hết, cũng chỉ có thể ủy khuất nhóm lão bà ở chỗ này.” Nói xong, nàng đẩy cửa ra, trước tiến đi vào.

Dương Quỳnh cùng Yên Xảo liếc nhau một cái, đi theo. Trong phòng cũng khá tốt, không khí không bị đè nén, nhìn ra được là có người thường xuyên mở cửa thông gió. Thu Hà đưa các nàng vào một gian phòng, ánh sáng xuyên qua cái cửa sổ nhỏ chiếu vào, có thể thấy một lão phụ nhân nằm trên giường.

“Đây là Trì ma ma.” Thu Hà chỉ vào lão phụ nhân trên giường, “Hôm qua nương nương phạt nàng, quỳ không bao lâu liền té xỉu, đến bây giờ cũng không tỉnh lại.”

“Mời đại phu đến xem sao?” Dương Quỳnh không suy nghĩ nhiều trực tiếp hỏi ra miệng.

Thu Hà kinh ngạc nhìn nàng, một lúc lâu sau mới hỏi: “Thanh Diệp, người nói cái gì?”

“Không mời đại phu đến xem sao?” Dương Quỳnh còn muốn tiếp tục nói, Yên Xảo đứng sau lưng ho nhẹ một tiếng. Dương Quỳnh trong lòng cả kinh, lập tức ngậm miệng.

Thu Hà rót cuộc nghe rõ nàng nói, như trước kinh ngạc nhìn nàng, “Thanh Diệp, người không biết sao? Nô tài chúng ta nếu bị bệnh cũng không có tư cách mời thái ý.”

Dương Quỳnh lúng túng, đây là quy củ gì?

Yên Xảo nhìn Dương Quỳnh cần giúp, vội vàng nói: “Thanh Diệp cũng là nhất thời số ruột, nên quên quy củ trong cung, Thu Hà tỷ tỷ chó đẻ trong lòng.”

Thu Hà nhìn chằm chằm Dương Quỳnh một lúc, không nói thêm gì nữa. Yên Xảo hướng Dương Quỳnh liếc mắt ra hiệu một cái, Dương Quỳnh không nói thêm gì, chỉ khom người cúi xuống cẩn thận quan sát Trì ma ma.

Trì ma ma khoảng bốn mươi lăm tuổi, khỏe mạnh có nếp nhăn thật sâu, làn da cũng có dấu vết dãi dầu sương gió. Hẳn là nàng ăn rất nhiều khổ. Dương Quỳnh tự mình kết luận. Thế nhưng Trì ma ma bất tỉnh nhân sự, nàng cũng không có biện pháp hiểu rõ tình huống. Lúc đang sốt ruột, đột nhiên nghe được tiếng động rất nhỏ, là âm thanh mái ngói chuyển động trên nóc nhà. Nàng nhìn thoáng qua Thu Hà cùng Yên Xảo, thấy hai người cũng không có phản ứng gì, lúc này mới yên tâm. Nàng thế nào lại quên, nơi này còn có một Mặc Diệp.

Dương Quỳnh hướng Yên Xảo đưa mắt liếc ý một cái. Yên Xảo ngược lại thật sự lạnh lợi, ở một bên vừa nói vừa lôi kéo Thu Hà ra ngoài, nói không khí trong phòng không tốt, muốn ra ngoài hít thở. Hai người bọn họ vừa mới ra cửa, Mặc Diệp liền từ cửa sổ nhỏ trong phòng nhảy vào.

“Tình huống rốt cuộc là như thế nào?” Dương Quỳnh luôn thích bụng dạ thẳng thắn, hiện giờ thời gian cấp bách, miễn ôn chuyện.

Mặc Diệp nói: “Ta tìm thấy dưới gối Trì ma ma một tờ giấy, viết nàng trúng độc, nhìn bút tích hẳn là của nàng.”

“Ý người là nàng biết mình trúng độc? Vậy tại sao không cầu cứu?” Dương Quỳnh vừa hỏi ra miệng, đã thấy Mặc Diệp vẻ mặt xem thường nhìn nàng. Nàng xấu hổ khụ một tiếng, tiếp tục nói: “Được rồi, ta hỏi một lần nữa, đã có người muốn hại nàng, tại sao nàng không cầu cứu nương nương, hoặc cầu cứu người?”

“Ta là người nương nương bố trí. Căn bản Trì ma ma cũng không biết rõ lập trường của ta. Về phần cầu cứu nương nương, đó cũng không phải chuyện dễ dàng.” Mặc Diệp suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Có lẽ lần này té xỉu, chính là muốn cầu cứu nương nương.”

Dương Quỳnh gật gù đầu, đồng ý với nhận định của Mặc Diệp, “Bất kể thế nào, trước tiên cứu người hãy nói.”

Mặc Diệp tán thành, “Trong cung quy định, cung nữ thái giám nếu không phải bệnh nặng không được mới thái ý. Nếu như muốn cứu Trì ma ma, cũng chỉ có thể dựa vào nương nương.”

Dương Quỳnh nhìn gương mặt Trì ma ma, nói: “Ta biết rõ, còn có chuyện gì sao?”

“Hôm nay Mai Tu viện đến trà khúc phổ, hai người tán gẫu rất lâu.” Mặc Diệp nói xong, cũng không chào hỏi, trực tiếp nhảy cửa sổ ra ngoài.

Dương Quỳnh lắc đầu, thâm than làm mặt thám cũng không phải dễ.

Nàng cũng không có vội trở về báo cáo, mà kiểm tra toàn thân Trì ma ma một lượt, nhất là y phục của nàng, một tắc một tắc nàng đều sờ qua, ngược lại thật sự có phát hiện. Áo chẽ ba vai của Trì ma ma có hai lớp. Dương Quỳnh nắn nắn kỹ càng, xác định bên trong có đồ vật. Nàng thoáng nhìn tiểu khay đan ở đầu giường có cái kéo, liền cầm lên cẩn thận từng li từng tí rạch một đường chỗ áo nơi ba vai, bên trong quả nhiên có một mảnh giấy nhỏ. Dương Quỳnh không lo lắng xem, trực tiếp nhét vào trong lồng ngực, sửa soạn lại quần áo cho Trì ma ma, ít nhất ở bên ngoài không nhìn ra sơ hở gì, lúc này mới ra cửa, cùng Yên Xảo tụ họp, cáo từ rồi đi.

Thu Hà tiến các nàng ra Hoa Âm các, lúc này mới trở lại chỗ Trì ma ma, đưa tay nhéo nhéo vai phải của nàng, khỏe miệng lộ ra ý cười.

Dương Quỳnh cùng Yên Xảo trở lại Cung Lung Hoa, Dương Quỳnh lập tức đến báo cáo hết thảy cho Khang phi, sau đó giao ra mảnh giấy lấy được từ trong y phục của Trì ma ma.

Khang phi tiếp nhận mảnh giấy nhìn thoáng qua, ngẩng đầu hỏi: “Mảnh giấy này người có xem qua sao?”

Dương Quỳnh lắc đầu, nói: “Thời gian khẩn cấp, nô tỳ không nhìn.”

Khang phi đưa tờ giấy cho nàng, “Xem đi.”

Dương Quỳnh nhận lấy, thấy trên mặt viết bốn chữ “Chiêu nghi hại ta.” Dương Quỳnh ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt Khang phi cười như không cười.

“Người nghĩ chuyện này thế nào?” Khang phi hỏi.

Dương Quỳnh suy nghĩ một chút, mới đáp: “Thưa nương nương, theo như nô tài thấy, sự tình rất rõ ràng. Trì ma ma phát hiện mình trúng độc, cũng biết là do Trần Chiêu nghi gây nên, lại cố tình đánh vỡ bình hoa, làm mọi người chú ý, lúc này té xỉu, tự nhiên là làm người kinh động, sau đó nương nương ra tay cứu nàng một mạng.”

Khang phi nghe xong từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi: “Vậy động cơ là gì? Tại sao Trần Chiêu nghi phải làm như vậy?”

Dương Quỳnh trong lòng nói thầm: Làm sao ta biết? Giữa các người nợ cũ năm xưa cũng không nói cho ta. Ngoài miệng lại nói, “Có lẽ là Trần Chiêu nghi nhắm vào người?”

“Tại sao phải hướng về phía bên cung? Tuy rằng bên cung phục sủng, cũng không ngăn cản con đường của nàng. Nếu lui một bước, coi như nàng có thể lật đổ bên cung, cũng chưa chắc được lợi.” Khang phi nói qua, hai mắt phượng nhìn về phía Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nội tâm căng thẳng, ánh mắt này quá mị lực chứng sinh, làm người không thể không động tâm.

Khang phi thấy Dương Quỳnh hai mắt nhìn mình chăm chăm, không khỏi âm thầm tức giận. Một tiểu cung nữ sao có thể dám nhìn thẳng chủ tử? Lời trách cứ muốn ra khỏi miệng, nhưng ngấm lại, khó được lúc hai người tự nhiên nói chuyện như vậy, cho nên buông tha nàng lần này.

“Người còn chưa trả lời bốn cung?” Khang phi có vẻ hơi bất mãn nói.

Dương Quỳnh lúc này mới hoàn hồn, vội vã cúi đầu. Trong lòng có hơi mất bình tĩnh, nhưng mà chủ tử hỏi vẫn phải đáp, “Thưa nương nương, nô tỳ ngu muội, tìm không ra điểm mấu chốt trong đó.”

Khang phi bật cười, nàng đúng là người thành thực, đoán không được thật thà nói.

Ngay lúc Dương Quỳnh cho rằng Khang phi sẽ hảo tâm giải thích hộ nàng, thì Khang phi lại dẫn dò nàng về nghỉ ngơi, nơi đây không cần nàng hầu hạ. Dương Quỳnh có chút buồn bực, đối phương ném cho mình một câu đổ lại sống chết không cho mình đáp án, đây là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Xem bệnh

Cứ như vậy hai ngày trôi qua, trong hai ngày này, Khang phi sai người đi Thái Y Viện mời thái y xem bệnh cho Trì ma ma. Thái y cũng không chẩn đoán được bệnh gì. Vì vậy Trì ma ma tiếp tục hôn mê.

Khang phi cùng Trì ma ma là chủ tử tình thâm, vì chuyện này mà hai ngày nay cũng không ăn gì, người gầy đi rất nhiều.

“Nương nương lo lắng Trì ma ma, thế nhưng cũng phải thương tiếc thân thể của mình.” Xuân Dương thành khẩn khuyên nhủ.

“Bốn cung không có việc gì. Tuy rằng Trì ma ma chỉ là ma ma giáo dưỡng bốn cung, nhưng vẫn là chủ tử nhiều năm tình cảm. Nàng tuổi tác đã lớn, vốn nên đi Cung Thái Nghi dưỡng lão, nếu không phải bốn cung không nỡ bỏ nàng, nàng cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy.” Khang phi thở dài một tiếng, “Là bốn cung hại nàng.”

“Nương nương nhân hậu. Nếu Trì ma ma biết rõ người vì nàng cơm nước không ăn, trong lòng sẽ khổ sở như thế nào? Nương nương, người coi như vì Trì ma ma, ít nhiều cũng nên ăn chút gì.” Xuân Dương khéo hiểu lòng người, mấy lời nói ra khiến nội tâm người nghe vô cùng thoải mái.

Dương Quỳnh giờ phút này như cũ đứng ở sau lưng Khang phi, tận lực pha loãng cảm giác sự hiện hữu của mình. Đối với chuyện phát sinh trước mặt, nàng mắt nhắm tai nghe. Mới đầu đám người Xuân Dương còn cố kỵ nàng ở một bên, lúc nói chuyện hầu hạ Khang phi đều mang theo phòng bị. Thời gian trôi qua, các nàng phát hiện Dương Quỳnh cùng người tăng hình không có gì khác nhau, tuy rằng Khang phi coi trọng nàng, cũng rất ít để nàng làm việc. Vì vậy các nàng cũng dần dần không cố kỵ Dương Quỳnh, thậm chí có khi hoàn toàn quên mất sau lưng Khang phi còn tồn tại một người như vậy.

Khang phi nghe xong lời Xuân Dương, cũng đồng ý gật đầu, tiếp nhận cháo Ngăn Nhĩ Bách Hợp Xuân Dương đưa tới uống một ngụm, ngẩng đầu nói: “Bên trong bỏ thêm cái gì?”

Xuân Dương cười nói, “Thưa nương nương, Truong công công ở phòng bếp nhỏ thấy người hai ngày nay không có khẩu vị, nên ở trong cháo bỏ thêm chút trái cây mật.”

“Chẳng trách có thêm hương quả.” Khang phi lại uống một ngụm, khẽ cười nói: “Người đi thường Truong công công năm lượng bạc, nói bốn cung thưởng hán một phần trung tâm.”

Xuân Dương lĩnh mệnh ra ngoài. Khang phi nhìn bên trong cái khay là chung hầm cách thủy, lắc đầu, “Còn lại người ăn đi. Bốn cung không có khẩu vị.”

Dương Quỳnh bĩu môi, đi tới nhìn cái chung hầm. Một bộ bát đĩa, nương nương, người để cho ta ôm chung uống sao?

Khang phi cũng không thể không biết có cái gì không ổn, nháy mắt mấy cái với Dương Quỳnh.

Lại chơi ta. Dương Quỳnh trong lòng thầm oán. Bưng chung lên, ngửa đầu từng ngụm từng ngụm uống. Hương vị thật tốt! Không ăn quả thực phung phí của trời.

“Trì ma ma đại khái là cứu không được.” Khang phi thở dài.

Dương Quỳnh không dám trả lời lung tung, chẳng qua là dùng ánh mắt bày tỏ nghi vấn của mình.

“Bỏn cung tìm người điều tra, độc trong người nàng căn bản khó giải.” Khang phi tự nhiên không phải người ngồi chờ chết, ngoài sáng đi tìm thái y xem bệnh, trong tối an bài nhân thủ, đáng tiếc vẫn là không cứu được.

Dương Quỳnh không phản bác, cũng không an ủi Khang phi. Lời khích lệ lúc trước Xuân Dương đã nói rất nhiều, nàng tự nhận không nói hay như Xuân Dương, nhưng cũng cảm thấy Khang phi không cần một người chỉ biết khuyên nhủ.

“Tại sao không nói chuyện?” Khang phi chờ trong chốc lát không nghe thấy âm thanh gì, kỳ quái nhìn về phía nàng.

Dương Quỳnh trong lòng nói thầm, người bảo ta nói cái gì bây giờ? Câu hỏi của nương nương không thể không đáp, vì vậy đành phải kiên trì nói: “Nương nương, Trì ma ma sẽ hiểu cho người. Nếu là Trần Chiêu nghi hạ độc, chỉ sợ là nhắm về phía nương nương, người nên sớm có dự định.”

Khang phi đưa tay nâng đầu, “Những thủ đoạn này ở trong cung, bỏn cung đã thấy nhiều, cũng không có gì phải sợ. Việc này xem quá rõ ràng, ngược lại bỏn cung cho rằng không phải do Trần Chi Dao gây ra.”

Dương Quỳnh nhìn chằm chằm sườn mặt Khang phi, hoàn mỹ không tỳ vết, lúc này lại hiện lên nhẹ nhẹ đau thương. Người đang đau thương cái gì? Trì ma ma sao? Trì ma ma cũng chỉ là một nô tài mà thôi? Dương Quỳnh âm thầm cắn môi, nàng cảm giác bây giờ suy nghĩ của mình có vấn đề. Chính mình đến từ một xã hội bình đẳng, thế nhưng Khang phi sinh hoạt trong xã hội cấp bậc. Mâu thuẫn giữa các nàng là do xã hội bất đồng tạo thành, cái này cũng khó trách Khang phi. Nhập gia tùy tục, cuối cùng người cần thích ứng chính là mình.

“Vậy theo nương nương, việc này là do ai hạ thủ?” Dương Quỳnh ném những suy nghĩ lung tung rối loạn qua một bên, bắt đầu tập trung tinh thần vào chuyện trước mắt.

Khang phi nghe xong lời này cũng biết rõ hai ngày nay Dương Quỳnh không nghĩ ra kết quả gì, nàng cũng không rồi rắm nói: “Người ở nơi này thời gian cũng không ngắn, các chủ tử trong cung đều nhớ rõ sao?”

Dương Quỳnh không dám chần chừ, “Tên đều nhớ rõ.” Bởi vì Khang phi rất ít đi ra ngoài, cho nên nhóm phi tần trong cung nàng gặp qua không nhiều, nhưng tên thì nhớ kỹ, chỉ là không giống danh hào.

Khang phi hài lòng nói: “Trong cung có người sắp muốn sinh hài tử, người biết sao?”

“Nô tỳ biết rõ, là Sở Tu nghi, nghe nói đã mang thai bảy tháng.” Loại chuyện này là đại sự trong cung, nàng muốn không biết cũng không được.

Khang phi mắt phượng quét qua, ánh mắt lưu chuyển, “Hoàng thượng con nói dối không nhiều, nếu lần này Sở Tu nghi có thể sinh Hoàng tử, người nói Hoàng thượng sẽ thưởng nàng vị trí gì?”

Dương Quỳnh bị ánh mắt này điện giật một chút, trong đầu ánh sáng lóe lên, “Chẳng lẽ... Nàng muốn ngôi vị Chiêu nghi?”

Khang phi dời ánh tầm mắt, vẻ mặt âm trầm, thấp giọng nói: “Nàng vốn dĩ không muốn vị trí đó.”

Trái tim nhỏ bé Dương Quỳnh đập “Thình thịch thình thịch” không ngừng. Tuy rằng nàng thường xuyên không hiểu rõ quan hệ rắc rối phức tạp trong cung, nhưng cũng không phải người ngu. Lúc trước cũng là người có thân thủ mạnh mẽ, suy nghĩ linh hoạt, tinh anh nhân tài. Lời này, vẻ mặt này của Khang phi, rõ ràng là nói Sở Tu nghi kia còn muốn vị trí cao hơn Chiêu nghi. Vậy còn có cái gì? Cao hơn Chiêu nghi cũng chỉ có hàng tứ phi, lại nhớ đến chuyện lúc trước Khang phi bị đưa đến Lâm Phương các, chẳng lẽ là Sở Tu nghi làm?

“Ý của nương nương là... Lúc trước người đi Lâm Phương các đường bệnh cũng là...” Dương Quỳnh không dám nhiều lời.

“Người đúng là một chút liên hiệp thấu.” Khang phi thở dài, “Có hài tử, tâm tư liền lớn. Động bỏn cung không thành, nàng đành phải lùi bước, cầu vị sau. Nếu như bỏn cung bởi vì chuyện của Trì ma ma mà cùng Trần Chi Dao náo động lưỡng bại câu thương (hai bên đều thiệt hại), thì người đắc ý nhất chính là nàng.”

Dương Quỳnh xác nhận ý nghĩ trong lòng, chỉ cảm thấy lạnh thấu xương. Các chủ tử tranh sủng, nàng không kỳ quái. Đấu đến người chết ta sống đơn giản cũng là bằng thủ đoạn. Thế nhưng dùng một lão ma ma khai đao, cái này cũng quá táng tận lương tâm!

“Nương nương có tính toán gì không?”

“Còn có thể có tính toán gì? Hiện tại nàng mang thai. Bỏn cung chưa bao giờ là người nhân từ nương tay, thế nhưng bỏn cung không thể hại một người hai mạng.” Khang phi ánh mắt nhìn xa xăm, con người xinh đẹp mất đi thần thái vốn có thường ngày, “Bỏn cung đã từng mất hài tử, biết rõ nhi tử đối với mẫu thân vô cùng quan trọng. Cho nên... vô luận là chuyện gì, cũng cần chờ sau khi nàng chuyển dạ hãy nói.”

Dương Quỳnh ngây ngẩn cả người. Không phải nói một khi phi tần có thai, sẽ có rất nhiều người hãm hại sao? Lúc trước Khang phi cũng nói, nàng cùng Cẩm phi đều sảy thai, hiển nhiên là đều bị hãm hại. Vì sao nàng sẽ giữ lại đứa bé này? Hơn nữa, Sở Tu nghi một khi sinh ra nam hài, tất nhiên sẽ được sủng ái, đến lúc đó Khang phi muốn báo thù chắc chắn sẽ khó khăn hơn.

Khang phi nhìn Dương Quỳnh vẻ mặt ngây ngốc, lắc đầu, “Người cho rằng bỏn cung sẽ đi hại hài tử của nàng?”

Dương Quỳnh trong lòng là nghĩ như vậy, nhưng không sao dám đáp đúng? Vội vàng lắc đầu.

“Dù bốn cung có lòng dạ độc ác, cũng sẽ không đi hại một hài tử còn chưa ra đời. Hơn nữa... coi như nàng sinh hạ Hoàng tử, được ân sủng thì như thế nào? Bốn cung muốn đối phó người, là luôn có biện pháp.”

Dương Quỳnh đột nhiên cảm thấy Khang phi lúc này cực kì xinh đẹp. Đây không phải là khí phách bề ngễ thiên hạ, mà là cơ trí bày mưu nghĩ kế.

“Ngày kia Hoàng hậu nương nương hồi cung. Hậu cung này một khi có chủ, sự tình cũng sẽ nhiều lên. Bốn cung trong tay không thể chỉ dùng một mình người.” Đột nhiên Khang phi vẻ mặt nghiêm túc nói.

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Người lại có ý gì? Lại để cho ta giới thiệu? Người đường đường là Khang phi nhìn người so với ta chuẩn hơn nhiều, làm gì chuyện gì cũng hỏi ta? Trong lòng nghĩ là vậy, ngoài miệng lại nói: “Nương nương ánh mắt tinh tường, tự nhiên biết người nào có thể dùng.”

Khang phi trong mắt mang theo hài hước, “Học thông minh. Biết cùng bốn cung đánh Thái cực.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Chẳng lẽ để người nắm mũi dẫn đi.

“Người cảm thấy Yên Xảo thế nào?” Khang phi hỏi.

Dương Quỳnh suy nghĩ một lúc đáp: “Nàng là người lanh lợi, đối với tin tức trong cung biết rất nhiều, nếu nói tài năng, nô tỳ cho rằng nàng là người có thể dùng.”

“Ừ?” Khang phi nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, “Câu này của người còn có hàm ý khác.”

“Bên cạnh nương nương từ trước đến nay không thiếu người tài, nhưng nương nương không chịu dùng, có điều là lo lắng. Yên Xảo thông minh lanh lợi, điểm ấy nô tỳ biết rõ. Nhưng có trung tâm hay không, phải xem ánh mắt nương nương.” Dương Quỳnh đối với Yên Xảo không có ấn tượng gì xấu, ngược lại, nàng yêu thích tiểu cung nữ bất quá này. Có điều, ưa thích là một chuyện, tín nhiệm lại là một chuyện khác. Nếu như không phải mình và Khang phi bị cột chung vào một chiếc thuyền, nàng cũng không cần chú ý xem Khang phi tín nhiệm ai.

“Trước dùng đi. Ngày thường nàng không hay xuất hiện trước mặt ta, ta cũng nhìn không ra. Lâu ngày mới có thể thấu lòng người, tương lai còn dài.” Khang phi nhìn đồng hồ cát trên bàn, nói với Dương Quỳnh: “Người ra ngoài đi, bốn cung muốn nghỉ ngơi một chút.”

Từ sau khi cùng Khang phi ồn ào một trận, Khang phi lúc nghỉ ngơi cũng không cần Dương Quỳnh theo bên cạnh. Dương Quỳnh khó hiểu, nhưng cũng lười hỏi. Không cần càng tốt, có thể được nghỉ ngơi, thiên tài mới nguyện ý đi gác.

Sau bữa tối, Yên Xảo bị Khang phi gọi vào, không biết phân phó cái gì, lúc đi ra cả người như con chim nhỏ, nhảy nhảy nhót nhót.

Thiên Linh thấy cười nói: “Vừa mất nương nương? Nhìn người thật vui vẻ.”

Yên Xảo hưng phấn nói: “Tỷ tỷ tốt của ta, người là người bên cạnh nương nương, ân sủng không hiếm. Thế nhưng ta rất ít được xuất hiện trước mặt nương nương, ở trong cung này mỗ mỗ (bà ngoại) không đau, cữu cữu (cậu) không thương, có thể thay nương nương làm việc, đương nhiên cao hứng.”

Thiên Linh chỉ cười, cũng không hỏi Khang phi phân phó nàng việc gì. Đây là quy củ trong cung, chủ tử phân phó, trừ phi người trong cuộc tự nói ra, bằng không người khác không thể hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trị thương

Dương Quỳnh ngã xuống giường, bộ dạng không hứng thú. Thiên Linh cùng Yên Xảo trò chuyện trong chốc lát, quay đầu nhìn Dương Quỳnh ngạc nhiên nói: “Sao bây giờ người còn không đi chỗ nương nương?”

Dương Quỳnh quay đầu nói: “Không muốn đi.”

Thiên Linh cùng Yên Xảo giật mình liếc mắt nhìn nhau, cái gì là không muốn đi? Cùng chủ tử còn có ý nghĩ muốn hay không sao? Xem ra lá gan của Thanh Diệp càng lúc càng lớn, lần trước trừng phạt cũng không làm cho nàng nghe lời.

Nghĩ đến trừng phạt, Thiên Linh nói: “Đúng rồi, dầu gội của người thế nào?” Từ sau hôm đó giúp Dương Quỳnh bôi thuốc hai lần xong, Dương Quỳnh cũng không để nàng bôi nữa.

“Không có việc gì, sớm tốt rồi, nào có cần nuông chiều như vậy?” Dương Quỳnh thấy Thiên Linh đi tới phía mình, nghiêng người xuống giường, hàm hồ nói: “Ta nên đi chỗ nương nương.” Nói xong bước nhanh ra cửa.

Yên Xảo nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ đây là thế nào? Đây là cô nương già, nàng thẹn thùng cái gì?”

“Ta nghĩ đầu gối của nàng cũng không phải sớm tốt như vậy.” Thiên Linh thở dài nói.

Dương Quỳnh tiến vào tầm cung, thấy Khang phi đang đùa nghịch một cái túi nhỏ.

“Ngươi đi làm cái gì sao?” Khang phi không ngừng lại động tác trong tay.

“Không làm gì.”

Khang phi ngẩng đầu nói: “Đây là cách ngươi trả lời chủ tử sao?”

Dương Quỳnh cúi đầu nói, “Nô tỳ sai rồi.”

“Ngươi không muốn nghe bần cung nói với Yên Xảo?” Khang phi bắt đầu đi lắc đầu, “Bần cung nói bao nhiêu lần, ngươi phải nhớ kỹ thân phận của mình, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, trong lòng muốn hiểu rõ, bần cung đối với ngươi tốt, đó là ân điển của bần cung, không phải để ngươi ý lại, thị sủng mà kiêu.”

“Nô tỳ nhớ kỹ.” Dương Quỳnh đi đến vị trí của mình, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng tự hỏi lương tâm, hoàn toàn không để ý tới Khang phi.

Khang phi bực mình, không ra làm sao, lại cùng mình giận dỗi. Nàng tức giận, ném cái túi trong tay lên trên bàn, âm thanh lạnh lùng nói: “Bần cung thương ngươi, tạ ơn đi.”

Dương Quỳnh có chút giật mình, vị nương nương này mê mẩn cả buổi chiều là luyện tiết đưa cho mình sao?

“Tạ nương nương... ban thưởng.” Đầu gối Dương Quỳnh vừa chạm đất, cả người liền co quắp.

Khang phi vội hỏi: “Ngươi làm sao?”

“Không có việc gì.” Dương Quỳnh cũng không đợi Khang phi miễn lễ, trực tiếp đứng lên.

Lần này Khang phi cũng không để ý nàng khó chịu, ra lệnh: “Lại đây, để bần cung xem đầu gối của ngươi.”

“Thật sự không có việc gì, nương nương không cần xem.” Dương Quỳnh lui về phía sau một bước.

“Lại đây.” Một câu này, quả nhiên toàn bộ khí tràng đều triển khai. Đường đường là Khang phi uy nghi rốt cuộc làm cho Dương Quỳnh không nói nên lời cự tuyệt.

Dương Quỳnh cũng không dám ngồi trên giường Khang phi, đánh phải đi đến trên ghế ngồi xuống, cúi đầu vén quần lên, lộ ra đầu gối của mình.

Khang phi ánh mắt híp lại, sững sờ nhìn đầu gối sưng đỏ của Dương Quỳnh, lúc lâu sau mới hỏi: “Sao lại thế này?”

Dương Quỳnh lắc đầu: “Nương nương, cái này nô tỳ thật sự không biết.”

“Không phải bần cung để Thiên Linh bôi thuốc cho ngươi sao?” Khang phi nhất thời sốt ruột, lời nói thốt ra, đợi đến lúc nàng ý thức được không đúng thì đã muộn.

Dương Quỳnh nghe xong, trong lòng ám áp, khóe miệng giật giật nói: “Nô tỳ cảm tạ nương nương quan tâm.”

Khang phi lúng túng, mặt có chút phẫn hờn nói: “Ngươi đừng nói sang chuyện khác. Đầu gối của ngươi đáng ra phải sớm hết sưng, tại sao lại biến thành thế này? Sao ngươi không sớm nói cho bần cung biết?”

“Nô tỳ muốn tra ra nguyên nhân rồi mới báo cho nương nương.” Dương Quỳnh không nói ra miệng còn có một nguyên nhân khác, chính là nàng cảm thấy nếu như nói cho Khang phi, chưa chắc Khang phi đã giúp được nàng. Dù sao cũng là Khang phi hạ lệnh phạt quý, nếu đem chuyện này làm lớn, không chừng sẽ lại bị Khang phi nói thành thị sủng mà kiêu.

Khang phi để Dương Quỳnh sửa sang lại quần áo thật tốt, đứng trở lại phía sau mình. Gọi Như Quyên tiến vào, nói mình không thoải mái, phân phó nàng đi mời thái y. Như Quyên lĩnh mệnh ra ngoài, Khang phi lại dặn dò Dương Quỳnh lát nữa phải làm như thế nào. Dương Quỳnh vâng lời, trong lòng có chút cảm giác nói không nên lời. Khang phi đối với nàng rốt cuộc là tâm tình gì? Trong chốc lát thần sắc nghiêm nghị giáo huấn mình phải chú ý thân phận, trong chốc lát lại ôn nhu quan tâm mình. Chẳng lẽ cái này gọi là ân uy tình thí? (ân điển, uy nghi cùng tồn tại)

Thái y rất nhanh đã tới, bởi vì là Khang phi phân phó, nên chuyện này cũng không làm lớn. Khang phi nói mình đầu có chút choáng váng, mấy ngày nay căn bản nàng gầy đi chút ít, lúc này cô ý giả bệnh, ngược lại là cực kì nhu nhược, làm người ta thương tiếc.

Thái y sau khi bắt mạch xong, nói là có chút chứng khí hư(*), không có gì đáng ngại. Đang muốn kê chút thuốc bổ, Dương Quỳnh đột nhiên ngã trên mặt đất.

(*) Chứng khí hư: Một chứng bệnh của Đông y

Khang phi trách mắng: “Sao lại không quy củ như vậy!”

Dương Quỳnh ủy khuất nói: “Thưa nương nương, đầu gối của nô tỳ đau đớn khó chịu, làm mất lễ nghi, kính xin nương nương tha thứ.”

Khang phi ra vẻ sững sờ, quay đầu nói với thái y, “Vừa vặn có Lý thái y ở đây, có thể vì bản cung xem một chút cung nữ này hay không?”

Lý thái y nào dám không đồng ý, vội vàng bước tới xem xét. Đợi đến khi nhìn thấy đầu gối sưng đỏ của Dương Quỳnh, Lý thái y cũng cả kinh. Hắn nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, Dương Quỳnh lại đang giả bộ nén đau đớn, bộ dạng ủy khuất, liễu chết cần môi, còn thật sự nặn ra hai giọt nước mắt.

Lý thái y thấp giọng hỏi: “Tại sao đầu gối của cô nương lại như thế này?”

Dương Quỳnh không nói gì, bộ dáng ủy khuất.

Khang phi nói: “Mấy ngày trước nàng phạm sai lầm, bị bản cung phạt quỳ ba canh giờ, nể tình nàng ngày thường trung tâm, bản cung thường thuốc mỡ cho nàng, lại không nghĩ tới thành như vậy.”

Lý thái y nói: “Vay nương nương có thể giao thuốc mỡ cho vi thần kiểm tra một chút hay không?”

“Thuốc mỡ đã dùng hết.” Khang phi mở to mắt nói dối, rõ ràng nàng cũng hoài nghi thuốc mỡ bị người khác động tay động chân, nhưng nàng cũng không muốn đánh rắn động cỏ.

Chuyện trong Hoàng cung, thái y là người rõ ràng nhất, vì vậy Lý thái y lập tức không hỏi nhiều, cúi đầu kiểm tra đầu gối của Dương Quỳnh.

Một lát sau, thái y lại bắt mạch cho Dương Quỳnh. Xong xuôi, gật gật đầu với nàng, trở lại trước mặt Khang phi.

“Thế nào?” Khang phi uống trà, bộ dáng không quan tâm.

Lý thái y nói: “Thưa nương nương, mạch của vị cô nương này có hiện tượng trúng độc. Nhìn đầu gối sưng đỏ của nàng, độc được là xâm nhập qua da thịt.”

“Có thể giải sao?” Giọng nói Khang phi sòng yên biển lặng.

Lý thái y gật đầu: “Cũng may phát hiện sớm, thời gian ngắn ngủi. Có điều...”

“Lý thái y có chuyện nói thẳng.”

“Thưa nương nương, độc được là từ đầu gối xâm nhập vào cơ thể. Tuy rằng có thể giải, nhưng đầu gối của vị cô nương này vẫn bị ăn mòn, chỉ sợ ngày sau sẽ lưu lại mầm họa.” Lý thái y nói rất chậm, tựa hồ là luôn cân nhắc dùng từ.

“Mầm họa?” Khang phi nở nụ cười làm cho Lý thái y không rét mà run.

“Vi thần nhất định sẽ tận lực trị liệu, bảo đảm chắc chắn sẽ đem tổn thương nơi đầu gối hoàn toàn trừ bỏ.”

Khang phi nghe được lời này, dáng tươi cười càng sâu, “Vay làm phiền Lý thái y.”

Lúc này Dương Quỳnh đã sớm đứng dậy, trên thực tế nàng còn không yếu ớt đến nỗi đứng không vững. Vừa rồi cũng là vì phối hợp diễn với Khang phi, nếu không, cung nữ muốn thái y xem bệnh là trái với quy củ. Lúc này Dương Quỳnh tiến lên trước, đưa một cái hầu bao cho Lý thái y. Lý thái y tự nhiên hiểu đây là có ý gì, vừa muốn từ chối, lại nghe Khang phi nói: “Đêm lạnh đường tối, làm khó Lý thái y tới nói này một chuyến.”

“Không dám không dám.” Lý thái y không dám chối từ, nhận hầu bao cất kỹ.

“Bệnh của cung nữ này chỗ bản cung, còn muốn làm phiền Lý thái y. Thanh Diệp, thay bản cung tiễn Lý thái y.” Khang phi cười tiễn khách.

Lý thái y đã sớm nhìn ra trọng lượng của Dương Quỳnh chỗ Khang phi. Nếu như biết rõ nàng trúng độc, sao còn dám làm phiền? Vội vàng xách hòm thuốc bước nhanh ra ngoài.

Dương Quỳnh vẫn kiên trì tiễn đưa tới cửa. Ra cửa gặp Như Quyên cùng Dược Đồng đang đứng chờ, lúc này mới yên lòng trở về.

“Như Quyên đang gác cửa.” Dương Quỳnh nhận thấy ánh mắt thắc mắc của Khang phi, trả lời.

Khang phi gật gật đầu. Nhìn gương mặt Dương Quỳnh, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lời vẫn không ra khỏi miệng.

“Nô tỳ không có việc gì.” Dương Quỳnh cũng không hiểu vì sao mình phải nhiều lời nói câu này, chẳng qua là nhìn ánh mắt của Khang phi, miệng tự động thốt ra.

Khang phi cười cười: “Không có việc gì là tốt nhất.”

Ánh nền mờ nhạt, gương mặt thanh lệ của nàng hiện lên một vầng ánh sáng dịu dàng. Dương Quỳnh nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Khang phi, nàng một thân áo trắng, không trang điểm, giống như Tiên Tử hạ phàm. Vẻ đẹp như vậy, làm cho người ta quên đi phàm trần thế tục, thậm chí cùng nàng vũ hóa thành Tiên.

Ánh nền đột nhiên nổ tách một cái, làm Dương Quỳnh phục hồi tinh thần. Nàng thay đổi ánh mắt, nói: “Đa tạ nương nương.”

“Coi như bốn cung luyện tiếu người khỏe mạnh, sau này không cần cùng bốn cung giận dỗi là được rồi.”

Dương Quỳnh nghe xong, không khỏi bật cười. Đây là Khang phi mời giảng hòa sao? Nghĩ tới đây, trong lòng nàng lại buồn phiền, làm sao có thể? Người ta là chủ tử, mình là nô tài. Bất quá là luyện tiếu một nô tài đặc lực mà thôi.

Ngày thứ hai, Lý thái y vụng trộm để Dược Đồng đưa tới một hộp thuốc mỡ. Lần này Khang phi không mượn tay người khác, tự mình bôi thuốc cho Dương Quỳnh, làm Dương Quỳnh vô cùng thụ sủng nhược kinh. Thuốc mỡ này quả nhiên hữu hiệu, đến buổi tối, đầu gối của Dương Quỳnh đã tiêu sưng hơn nửa. Dược Đồng lại lần nữa đưa tới chén thuốc giải độc. Khang phi sai người đi đun, nhìn thấy Dương Quỳnh uống xong, lúc này mới yên tâm. Hết thấy đều do cung nữ Như Quyên làm. Dương Quỳnh nhìn ra Khang phi đối với Như Quyên rất tín nhiệm, liền hiểu được Như Quyên nhất định là người của Khang phi. Xem ra, quả nhiên Khang phi đã từng bước điều động con cờ của mình.

“Ngày mai Hoàng hậu hồi cung, chắc chắn sẽ bận rộn. Người sớm một chút về nghỉ ngơi đi.” Khang phi dặn dò nói.

Dương Quỳnh không có ý cựa mạnh, thành thật trở về phòng của mình. Thiên Linh đang sửa soạn lại y phục cùng trang sức ngày mai Khang phi sẽ dùng, vì vậy vẫn chưa về. Dương Quỳnh ngồi bên giường, không tự chủ sờ lên đầu gối của mình. Xem ra người động tay động chân vào thuốc mỡ cũng không nhiều. Hiềm nghi lớn nhất là Thiên Linh. Nhưng sẽ là nàng sao? Dương Quỳnh cười khổ. Minh thật sự đã hoàn toàn không có cách nào phán đoán.

Quên đi, không nghĩ nữa. Ngày mai Hoàng hậu trở lại, nhất định sẽ là trận đại chiến.

Dương Quỳnh rửa mặt xong, nằm ở trên giường, quyết định tạm thời để đầu óc mình thanh thoi, như vậy nàng mới có thể ngủ thật tốt.

Editor: Hai bạn ý quá đáng yêu (*^^*) klq nhưng chương sau Hoàng hậu sẽ về :v

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hoàng hậu

Hôm sau, Hoàng hậu hồi cung.

Bởi vì Hoàng hậu xuất cung cầu phúc cho xã tắc muôn dân, cho nên khi hồi cung đặc biệt long trọng. Hoàng thượng cùng đi cùng tế thái miếu, ở cửa cung tiếp nhận chào mừng của văn võ bá quan. Cờ đồ bay phấp phới, chiến trống vang trời... Dương Quỳnh đang ở Hậu cung, cũng có thể nghe thấy tiếng pháo nổ ở tiền Triều (cung điện nơi Vua xử lý chính sự).

Lúc này nàng đang đứng sau lưng Khang phi, Khang phi cùng nhóm các phi tần đều ngồi ở Cung Thượng Vân, nơi này là cung điện cách tiền Triều gần nhất, chuyên dùng để đón Đế Hậu hồi cung. Cùng Dương Quỳnh hầu hạ bên người Khang phi còn có Xuân Dương. Như vậy cũng rất dễ hiểu, Dương Quỳnh sẽ không hầu hạ người. Nếu như chỉ mang theo nàng, đoán chừng rót trà cũng phải để Khang phi tự mình động thủ.

Ngồi bên cạnh Khang phi là Chu Cẩm phi đang thấp giọng nói chuyện phiếm. Chu Cẩm phi cũng dẫn theo hai cung nữ, một người là Phù Dung thường gặp, người kia Dương Quỳnh không biết, nghe Chu Cẩm phi gọi nàng là Thục Dược. Ngồi đối diện các nàng là Trịnh Quý phi cùng Liễu Thục phi luôn không thấy mặt. Dường như Liễu Thục phi thân thể không được tốt, cả người ốm yếu, không có tinh thần. Trịnh Quý phi rất chiều cô nàng, thỉnh thoảng lại hỏi han ân cần.

Dưới chỗ ngồi của tứ phi, là Trần Chiêu nghi đứng đầu chín tần. Phi tần Hoàng thượng không nhiều, chín tần chỉ có Trần Chiêu nghi, Cốc Chiêu viện, Sở Tu nghi, cùng Mai Tu dung, nhìn có vẻ ít ỏi. Xuống chút nữa là mấy vị mỹ nhân, cũng đang thấp giọng tán gẫu gì đó.

Mọi người sau khi ăn trưa đều tập hợp ở nơi này, cứ như vậy một mực đợi đến lúc mặt trời ngả về Tây. Tuy rằng đầu gối của Dương Quỳnh đau đớn cùng phát tướng, ngược lại nàng cũng không cảm thấy thế nào. Dù sao nàng làm vệ sĩ đã quen đứng. Thế nhưng những người khác đều không chịu nổi. Không nói những phi tần chúng mỹ nhân kia, đơn giản chỉ là một ít cung nữ ở chỗ này, đứng hơn nửa ngày, tuy rằng trên mặt không lộ ra cái gì, nhưng ánh mắt đều lộ vẻ mệt mỏi.

Dương Quỳnh trộm mắt nhìn Xuân Dương bên cạnh, thấy nàng vẫn đứng rất quy củ, không có vẻ mệt mỏi chút nào. Dương Quỳnh âm thầm bội phục, có thể làm tốt như vậy, Xuân Dương rốt cuộc cũng là người có tài.

Ánh nắng phía Tây chiếu vào đại điện, làm tất cả đều sáng lên một tầng màu vàng. Nhiều phi tần trò chuyện cũng mệt mỏi, lúc này đều ngừng miệng, như cũ bảo trì dáng vẻ tốt đẹp ngồi.

Đầu gối Dương Quỳnh tuy rằng bôi thuốc đang dần dần tiêu sưng, nhưng đến cùng vẫn là chưa khô, đứng hơn nửa ngày, có chút chết lặng. Nàng rất muốn hoạt động một chút, nhưng nhìn những người khác vẫn đứng không nhúc nhích như pho tượng, nàng cũng không dám lộn xộn, chỉ sợ đưa tới ánh mắt mọi người. Rốt cuộc nàng cũng không phải Thanh Diệp thực sự, trong lòng không nắm chắc.

Cuối cùng, cửa ra vào vang lên cổ nhạc, có thái giám cao giọng xướng danh nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu hồi cung!”

Chúng phi tần vội vàng đứng dậy, các cung nữ sau lưng nhao nhao tới nâng chủ tử từ nhà mình. Dương Quỳnh thở phào một cái, mượn cơ hội hoạt động hai chân của mình. Vừa muốn đi đỡ Khang phi, lại bị Xuân Dương ở bên cạnh giành trước vị trí. Nàng sững sốt, lập tức thoái mái. Nếu như Xuân Dương muốn cướp việc người hầu hạ cần làm, nàng đương nhiên vui vẻ nhận hạ.

Khang phi không nghĩ tới người đưa tay ra lại là Xuân Dương. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, thấy đối phương còn lùi về sau một bước, trong lòng lại là hòa khí. Có điều lúc này không phải thời điểm so đo, huống chi Xuân Dương so với Dương Quỳnh có chừng mực hơn nhiều.

Mọi người bước ra Cung Thượng Vãn, cờ hiệu bay phấp phới, Đế Hậu hai người ở giữa một đám cung nhân túm tụm xung quanh đi tới. Nhóm phi tần đều nhẹ nhàng thi lễ, miệng đồng thanh nói: “Cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng hậu hồi cung.”

Hoàng thượng mặc long bào màu vàng sáng, có vẻ thâm trầm uy nghiêm, thấy vậy nói: “Đều hãy bình thân.” Nói xong dặt tay Hoàng hậu tiến vào Cung Thượng Vãn. Mọi người sau đó cũng theo đi vào.

Dương Quỳnh lúc thi lễ luôn nhìn trộm Hoàng hậu, nàng mặc cung y cùng trang sức màu vàng sáng của Hoàng hậu, khuôn mặt càng như pho tượng. Ngoài dự kiến của nàng chính là, Hoàng hậu không phải mỹ nhân. Dung mạo nhiều nhất cũng chỉ có thể ở hàng trung thượng, không cần nói tứ phi mỗi người mỗi vẻ, coi như cùng mấy vị mỹ nhân kia so sánh, nàng cũng không bằng. Có điều Hoàng hậu uy nghi nhưng là mười phần, nhìn như vậy, Dương Quỳnh không hiểu sao nhớ tới tượng Phật đáng vẻ trang nghiêm trong chùa miếu.

Tiến vào Cung Thượng Vãn, Đế Hậu hai người ngồi xuống. Chúng phi tần bắt đầu theo đẳng cấp hành đại lễ thỉnh an. Một bộ rường rà lễ tiết xong, trời đều có chút đen. Hoàng thượng cười nói: “Các vị ái phi khổ cực, tạm thời hồi cung nghỉ ngơi một chút, buổi tối còn có yến hội, lui xuống trước đi.” Mọi người dồn dập cáo từ. Hoàng thượng cùng Hoàng hậu trở về Cung Phượng Từ của Hoàng hậu.

Trở lại Cung Lung Hoa, hiển nhiên Khang phi cũng mệt mỏi, tháo bỏ lễ phục cùng trang sức của Hoàng phi, thay bằng sa y (quần áo bằng lụa) mềm nhẹ, ngã vào trên giường nghỉ ngơi.

Dương Quỳnh thấy mình không còn chuyện gì, vừa định rời đi, chợt nghe Khang phi nói: “Người muốn đi đâu?”

Hả? Dương Quỳnh thầm nghĩ: Không phải lúc người nghỉ ngơi sẽ không cần ta sao?

“Thưa nương nương, nô tỳ muốn cáo lui.” Dương Quỳnh kính cẩn nói.

Khang phi mở mắt ra, nhìn nàng nói: “Đầu gối của người thế nào?”

“Không có chuyện gì lớn, làm nương nương lo lắng.” Dương Quỳnh thành thực nói thật.

“Ồ chỗ ta bôi thuốc đi.” Khang phi ra lệnh. Bởi vì sợ bị người hạ độc lần nữa, thuốc mỡ luôn đặt trong ngăn tủ của Khang phi.

“Vâng.” Dương Quỳnh không dám dị nghị. Đi tới phía sau lấy thuốc mỡ, ngồi trên ghế bôi thuốc.

Khang phi nhìn đầu gối của nàng, gật đầu nói: “Xác thực tốt hơn một chút. Còn đau không?”

“Đã tốt hơn nhiều, còn có chút đau.” Dương Quỳnh động tác rất nhanh, không bao lâu liền thoa xong, buông ống quần. Đem thuốc trả lại chỗ cũ, nàng trở lại trước giường Khang phi nghỉ ngơi, đang chuẩn bị nói chuyện, chợt nghe Khang phi nói: “Người thấy Hoàng hậu thế nào?”

Dương Quỳnh không rõ vì sao Khang phi rất thích hỏi ý nghĩ của mình. Nàng là một người hiện đại, có thể có ý kiến gì sao? “Thưa nương nương, nô tỳ không nghĩ tới tư sắc của Hoàng hậu ... ưm...” Dương Quỳnh cân nhắc nửa ngày, nhưng cũng không tìm được từ phù hợp để hình dung vị nhất quốc chi mẫu này.

“Không nghĩ tới dung mạo của Hoàng hậu lại tầm thường như vậy.” Khang phi cười nhạt.

Dương Quỳnh thầm nghĩ: Người thật đúng là dám nói.

“Hoàng hậu như vậy mới đáng sợ.” Khang phi tiếp tục nói: “Nàng cùng Hoàng thượng là niên thiếu phu thê, nắm giữ Hậu cung hơn mười năm, mọi người đều phục. Vô luận là thủ đoạn tâm cơ cao minh cỡ nào, cũng đều không qua được mắt Hoàng hậu. Người nói nàng có lợi hại hay không?”

Dương Quỳnh càng nghe càng kinh sợ, không nghĩ tới Hoàng hậu nhìn như Bồ Tát dĩ nhiên lại là nhân vật lợi hại như vậy.

“Nương nương cùng Hoàng hậu quan hệ thế nào?” Dương Quỳnh đánh bạo hỏi.

Khang phi cười, có chút quỷ dị, “Có một việc người nên nhớ kỹ, Hoàng hậu, là nhất quốc chi mẫu duy nhất bốn cung tán thành. Bốn cung đối nhân xử thế cũng coi như cây tài khinh người. Trong Hậu cung, đơn độc tin phục (tin tưởng và nghe theo) một mình Hoàng hậu. Phụng vị trong cung, cũng chỉ nàng mới có tư cách ngồi. Những người khác nếu muốn ngồi, cũng nên hỏi qua xem bốn cung có đáp ứng hay không.”

Hoàng hậu La Tiêu Nữ, năm nay vừa qua nhị lập. Nàng xuất thân không cao. La gia cũng chỉ là thế gia tam phẩm, hoàn toàn không có cách nào so sánh với thế gia vọng tộc nhà cao cửa rộng. Lúc trước Tiên Đế đông con nhiều cháu, căn bản Đương kim Hoàng thượng lúc đó cũng không thể làm Người xem trọng. Vì muốn gia tăng quyền lực trong triều, phân đông các Hoàng tử đều thành thân với nữ nhi của các đại thần. Duy chỉ có Đương kim Hoàng thượng, mười bảy tuổi chọn La Tiêu Nữ làm chính phi của Hoàng tử. Một cử động này, lúc ấy lại bị cho là tín hiệu rời khỏi tranh đoạt. Tiên Đế đối với chuyện này cũng có phần hứng thú, đối với nữ tử có hơi tầm thường của mình cũng hơi lưu ý. Một chút lưu ý, lại để Tiên Đế phát hiện ra hài tử này không hề giống bên ngoài thoát nhìn vô năng như vậy. So với các Hoàng tử khác bộc lộ tài năng, thì Đương kim Hoàng thượng làm việc lại càng thêm trầm ổn, ôn hòa. Hết lòng tuân thủ trung dung chi đạo(*), cố gắng đem mọi việc đạt tới thế cân bằng. Không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt không để mâu thuẫn trở nên gay gắt. Lúc ấy triều đình xuất hiện một ít nội loạn, quân chủ tương lai cần một người có thể cân bằng thế lực khắp nơi, trấn an lòng dân. Cuối cùng, Tiên Đế quyết định đem ngôi vị Hoàng đế giao cho Đương kim Hoàng thượng. Chư vị Hoàng tử cưới nữ nhi của các đại thế gia lại làm Tiên Đế không thích. Đương kim Hoàng thượng lấy La Tiêu Nữ xuất thân nghèo hèn, lại để Tiên Đế chú ý. Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Rất nhiều chuyện chính là như vậy.

(*) Trung dung chi đạo: Một chủ trương của Nho gia.

Dương Quỳnh nghe đến đó, cau mày hỏi: “Nương nương, theo như người nói, nô tỳ cảm thấy Hoàng hậu nương nương chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.”

“A?” Khang phi ý bảo Dương Quỳnh nói tiếp.

“Dựa theo người nói, La gia chỉ là thế gia tam phẩm, không có tư cách trở thành chính phi của Hoàng tử.” Dương Quỳnh tuy rằng lười, nhưng cũng không hồ đồ. Nàng từng nghe Yên Xảo nói qua, chỉ có nữ nhi của nhất, nhị phẩm quan viên mới có tư cách trở thành chính phi của Hoàng tử. La gia chỉ là tam phẩm, chiếu theo tư sắc của Hoàng hậu, trở thành trắc phi cũng là miễn cưỡng.

Dường như Khang phi đối với vấn đề của Dương Quỳnh hết sức hài lòng. Nha đầu này càng ngày càng giống người trong Hoàng cung, “Thuở nhỏ Hoàng hậu chính là thư đồng (bạn học) của Hoàng thượng, Tiên Đế biết rõ cũng cho phép. Cho nên khi Hoàng thượng đưa ra yêu cầu chọn Hoàng hậu làm chính phi, Tiên Đế mới có thể đáp ứng.”

“Thư đồng?” Dương Quỳnh coi như biết thư đồng là gì, “Thế nhưng Hoàng hậu là nữ tử?” Chẳng lẽ triều đại này coi mở như vậy? Nam nhân cùng nữ nhân cũng có thể cùng lớp?

“Lão sư của Hoàng thượng chính là học giả một đời uyên thâm của triều đình ta, Hứa Ngọc Sơn. Hắn tính tình cổ quái, thu nhận đồ đệ cực nghiêm ngặt. Thậm chí rất nhiều quan lại quyền quý muốn bái nhập môn, nhưng đều không công mà lui. Hoàng thượng mất đạt hiếu học, được lão tiên sinh coi trọng, sau khi bái sư mới phát hiện hóa ra lão tiên sinh đã thu nhận một đệ tử nhập thất. Người nọ chính là Hoàng hậu.” Giọng nói Khang phi rất êm tai, không nhanh không chậm, làm cho người nghe rất thoải mái.

“Hứa tiên sinh cũng thu nhận nữ tử?” Dương Quỳnh vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Khang phi nói: “Hứa lão tiên sinh tự mình nói, hắn tìm kiếm đệ tử hai mươi năm, mới tìm được Hoàng hậu một người.”

“A.” Dương Quỳnh càng nghĩ càng sợ hãi, nói như vậy, Hoàng hậu này cũng quá trâu!

Khang phi tiếp tục nói: “Khi Hoàng hậu nhập học, luôn nữ giả nam trang. Lão tiên sinh cũng chấp nhận làm như vậy. Về sau thu nhận Hoàng thượng, Hoàng thượng biết được thân phận thật của Hoàng hậu, báo lên Tiên Đế. Đế sư khó tìm, Tiên Đế cũng chấp thuận chuyện này.”

Cuối cùng Dương Quỳnh cũng hiểu, tại sao Hoàng hậu hồi cung lại gây ra trận chiến lớn như vậy. Cảm tình người ta là thanh mai trúc mã! Nữ tử không dùng sắc đạt tình người, chuyện này hạnh phúc cỡ nào.

Nhưng mà có điều nàng không biết, Đế sư cũng không chỉ có một người Hứa Ngọc Sơn, phụ thân của Khang phi, Thẩm Kính Tiên cũng là. Hứa Ngọc Sơn cùng Thẩm Kính Tiên, hai người vốn là hảo hữu tri kỉ. Đệ tử thứ nhất Hứa Ngọc Sơn nhìn trúng không phải là Đương kim Hoàng hậu La Tiêu Nữ, mà là trưởng tử của Thẩm Kính Tiên, Thẩm Minh Hoa.

Nguyệt thăng Nhật lạc (Trăng lên mặt trời lặn), sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn là màu đen. Đám người Xuân Dương, Thiên Linh tiến đến hầu hạ Khang phi thay quần áo, để tham gia yến tiệc tẩy trần của Hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trang điểm

Dương Quỳnh trở lại phía sau Khang phi, âm thầm tiếp tục làm phong nền bức tường. Khang phi thay một bộ cung y màu xanh nhạt, búi tóc kiểu Đọa Mã. Thiên Linh chọn lựa kĩ lưỡng hai cây trâm, cài trên đầu Khang phi, theo động tác của Khang phi mà không ngừng lay động. Dương Quỳnh nhìn, thầm nghĩ đến câu thơ: “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc.”(*)

(*)Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc. (Trích trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị)

Dịch nghĩa: Nàng liếc mắt lại, mím một nụ cười, trăm vẻ đẹp phát sinh, (khiến cho) Các phi tần xinh đẹp trong lục cung đều như không có nhan sắc.

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh ở một bên hai mắt nhìn chăm chăm Khang phi, bí mật ho nhẹ một tiếng. Dương Quỳnh phục hồi tinh thần, vội vàng cúi đầu.

Khang phi hơi quay lại nhìn Dương Quỳnh, khoe môi cong lên nụ cười yếu ớt: “Thiên Linh, người đưa Thanh Diệp về phòng sửa soạn lại. Yên hội đêm nay rất quan trọng, đừng để nàng thất lễ.”

“Vâng.” Thiên Linh kéo Dương Quỳnh trở lại phòng của mình.

Vừa bước vào cửa, Thiên Linh liền hỏi: “Lúc này người làm sao vậy? Thế nào lại nhìn nương nương đến ngây người?”

Dương Quỳnh ở trước mặt Thiên Linh luôn tương đối thả lỏng bản thân, vì vậy ăn ngay nói thật, “Nương nương quá đẹp!”

Thiên Linh bắt đầu đi, “Nương nương tự nhiên là xinh đẹp Thiên Tiên, nhưng lời này không phải chúng ta nên nói.” Vừa nói vừa đi xung quanh Dương Quỳnh một vòng, sau đó kéo nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, nhanh chóng tháo búi tóc của nàng xuống.

“Này! Người làm gì? Ta thật vất vả mới búi tốt.” Dương Quỳnh giữ tóc của mình, không cho Thiên Linh động thủ.

“Búi tóc này của người ngày bình thường còn chưa tính, hôm nay là gặp Hoàng hậu nương nương, như vậy đi ra ngoài còn không phải là làm chủ tử chúng ta mất thể diện.” Thiên Linh không nói gì, đem tóc Dương Quỳnh tán ra, cầm lược chải, sau đó giống như ảo thuật một lần nữa búi thành hai búi tóc.

“Còn không phải giống vậy?” Dương Quỳnh lẩm bẩm.

Thiên Linh nở nụ cười, “Cung nữ chúng ta chỉ được phép búi hai búi. Hơn nữa có chỗ nào giống nhau? So với búi tóc mềm oặt của người tốt hơn bao nhiêu?”

“Ta không quen dùng dầu Hoa Quế chải đầu.” Dương Quỳnh đủ loại cớ, chỉ là không muốn thừa nhận sự thật là tay mình vụng về.

Thiên Linh không muốn cùng nàng tốn lời thừa hời, lấy ra hộp trang điểm của Dương Quỳnh, bắt đầu tìm kiếm. Lại nói Dương Quỳnh có hộp trang điểm là chuyện rất mới mẻ. Nàng đơn thuần chỉ cảm thấy cái hộp gỗ nhỏ này được chế tác rất tinh xảo mới thu nhận. Tuy rằng như thế, nhưng Dương Quỳnh ở trước mặt Khang phi được sủng ái, cho nên không hiếm được ban thưởng. Phàm là đồ trang sức được Khang phi thưởng, Dương Quỳnh đều bỏ vào hộp gỗ. Bình thường Yên Xảo rất thích tới mượn, Dương Quỳnh cũng không để ý, tùy ý nàng mang đi. Dù sao cũng đều biết là Khang phi thưởng mình, không ai dám cầm đi không trả lại.

Thiên Linh chọn một cây trâm Bạch Ngọc cài cho nàng. Cây trâm này cũng không phải đồ thượng phẩm gì, nhưng nó đơn giản trang nhã. Thiên Linh cũng hiểu, muốn cho Dương Quỳnh cài một cây trâm Dao Chu (trâm cài có đuôi tua rua màu đỏ, cử động là nó sẽ lắc lư), không nói đến có hợp quy củ hay không, nói đơn giản chỉ sợ nàng cũng sẽ không chịu đeo đi đường.

Thiên Linh lại chọn một đôi hoa tai khéo léo đúng mực cho Dương Quỳnh, lấy một cái vòng ngọc bích đeo lên cổ tay nàng, cao thấp đánh giá một phen, lúc này mới thỏa mãn. Ngay lúc Dương Quỳnh cho rằng có thể đứng dậy, Thiên Linh liền ấn vai của nàng, nói: “Đừng nhúc nhích.”

“Làm gì đó?” Dương Quỳnh kêu lớn.

“Người cũng nên trang điểm một chút.” Thiên Linh nói xong liền động thủ.

Nếu nói chải đầu là kỹ năng Dương Quỳnh nhất định phải học được, thì trang điểm chính là kỹ năng nhất định học không được. Nàng là một hộ vệ, cả ngày bôi son trát phấn quả thực không thích hợp. Bản thân nàng cũng chưa bao giờ quan tâm đến những thứ này. Lại nói, đồ trang điểm ở cổ đại thật sự không phải để cho người dùng, mỗi lần nàng nhìn thấy bình bình lọ lọ đều cảm thấy đầu óc choáng váng, cái gì cũng phân không rõ.

Quan trọng là Thiên Linh cũng thật khéo tay. Không bao lâu liền trang điểm xong. Mặc dù chỉ là một tầng trang nhàn nhạt, nhưng làm Dương Quỳnh hoạt bát xinh đẹp lên không ít.

“Thế nào?” Thiên Linh hỏi.

“Ài~? Đừng nói, thật sự không giống với lúc trước.” Dương Quỳnh cảm thấy ở cổ đại mỗi lần trang điểm đều thực mới lạ.

Hai người đang nói chuyện thì có người gõ cửa, “Thanh Diệp, người xong chưa? Nương nương đang chờ.”

Dương Quỳnh vội vàng đứng dậy. Thiên Linh ti mỉ giúp vàng vuốt phẳng quần áo, nói: “Đi theo nương nương ra ngoài, không thể giống như ở trong cung. Việc gì người cũng phải suy nghĩ kĩ càng, bớt nói chuyện.”

“A, ta đã biết.” Thẳng đến khi Dương Quỳnh ra cửa mới phản ứng lại, ngữ khí của Thiên Linh sao lại giống mẹ dặn dò con nhỏ như vậy?

Như cũ là Xuân Dương đỡ Khang phi, Dương Quỳnh đi theo phía sau. Có điều, cung nữ đi theo nhiều hơn một người, là Yên Xảo. Kiệu đã chuẩn bị kĩ càng, đợi ở cửa, Khang phi bước lên kiệu, sau đó đoàn người tiến về phía Lăng Tiêu các.

Lăng Tiêu các là nơi Hậu cung chuyên dùng tổ chức yến tiệc. Lúc đoàn người Khang phi tới, đã có rất nhiều người đến. Đêm nay không chỉ mở tiệc chiêu đãi các vị cung phi, mà còn mời quan viên tam phẩm trở lên trong triều cùng gia quyến. Bởi vậy, lúc này nam nữ tách ra. Các quan viên ở tiền điện ngắm thơ phụ xướng, nghị luận thời cuộc. Cung phi cùng nữ gia quyến đều ở hậu điện. Trong chốc lát khai yến mới có thể ngồi cùng một chỗ. Khang phi đến, lại dẫn tới liên tiếp âm thanh thỉnh an vang lên. Khang phi mỉm cười ý bảo tất cả đều miễn lễ. Xa xa liền thấy Chu Cẩm phi ngồi ở một bên cùng một vị phu nhân nói chuyện. Dương Quỳnh nhìn không hiểu quần áo cùng trang sức trên người phu nhân kia đại biểu cho phẩm cấp gì, nhưng nhìn kiểu dáng phiền phức, hẳn là cáo mệnh (phu nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến). Yên Xảo ở bên cạnh Dương Quỳnh. Nàng không dám tranh vị trí với Xuân Dương, đành phải đứng cùng Dương Quỳnh. Lúc này thấy Dương Quỳnh nhìn vị phu nhân, liền nhẹ giọng nói: “Đó là cáo mệnh nhị phẩm.”

Dương Quỳnh gật đầu, cũng nhẹ giọng hỏi: “Người nhận ra vị phu nhân kia?”

Yên Xảo cười nói: “Tỷ tỷ của ta, ta là một tiểu cung nữ, làm sao biết nàng?”

Dương Quỳnh “A” một tiếng. Mấy người đi theo Khang phi đến chỗ ngồi, Xuân Dương đỡ Khang phi ngồi xuống, Dương Quỳnh đứng sau lưng nàng, ánh mắt một vòng lại một vòng bắt đầu dò xét các vị nữ gia quyến. Nhìn một vòng, Dương Quỳnh đột nhiên ý thức được, nơi này là Hoàng cung, thì sao có nguy hiểm gì? Xem ra, mình rõ ràng đã biến thành nhân vật hộ vệ, đến nơi nào cũng theo thói quen quan sát những người xung quanh, nhìn xem có nguy hiểm gì không.

Lúc này, Chu Cẩm phi kết thúc cuộc trò chuyện, ngồi xuống bên cạnh Khang phi, “Người đứng là bình thân, nếu không xuất hiện liền có thể khai tiệc.”

Khang phi mắt phượng híp lại, “Cũng chỉ là đến tham gia náo nhiệt, nhân vật chính đêm nay cũng không phải ta và người, hà tất phải chăm chú như vậy?”

Chu Cẩm phi nhìn thoáng qua bốn phía, nói: “Người đứng là lớn mật, cũng không sợ bị người của Hoàng hậu nghe thấy.”

Khang phi “Ha ha” cười nói: “Cho dù không nghe thấy, ta ở trước mặt nàng cũng đâu được tốt đẹp?”

“Người nha...” Chu Cẩm phi lấy một quả nhỏ ở mâm đựng trái cây, vừa bóc vỏ vừa nói: “Hoàng hậu đã trở lại, người phải cẩn thận một chút.”

Khang phi nhìn nàng một cái, “Tỷ tỷ thật đúng là đau lòng ta. Yên tâm đi, Hoàng hậu muốn cân bằng Hậu cung, hôm nay trong cung muôn hoa đua sắc, nàng nhất thời cũng sẽ không chú ý đến nơi này của ta.”

“Là người thông minh.” Chu Cẩm phi ăn quả nhỏ, Thục Dự ở một bên đưa khăn tay cho nàng, Chu Cẩm phi lau tay, ánh mắt rơi xuống trên người Dương Quỳnh sau lưng Khang phi, “Người đứng là đi đến chỗ nào cũng mang theo nha đầu này. Ta nhìn thế nào cũng không thấy có điểm tốt, làm sao lại vừa mắt của người?”

Khang phi cười nói, “Nơi nào tốt? Người nhìn nàng hiền như khúc gỗ. Có điều là cùng chung hoạn nạn, hơn một phần tình nghĩa thôi.”

Chu Cẩm phi gật đầu, ánh mắt rơi xuống hai người Xuân Dương cùng Yên Xảo, nhìn nhìn, nói: “Xuân Dương thật ra là người hiểu chuyện, tiểu nha đầu kia nhìn cũng lành lợi. Nhóm người này chọn được không tệ.”

“Phù Nội vụ đưa tới đương nhiên là tốt. Bên trong không biết dùng bao nhiêu tâm.” Khang phi ý vị thâm trường nói.

“Luôn có vài người đắc lực. Người cứ chậm rãi chọn, thời gian còn dài, nếu không, chẳng phải rất nhàm chán?” Chu Cẩm phi cười cũng mang thâm ý.

Đang nói chuyện, xa xa một vị phu nhân chừng ba mươi tuổi dẫn theo một tiểu cô nương mười ba mười bốn đi đến trước mặt Khang phi thì lễ nói: “Thần phụ Thẩm Lý Thị tham kiến Khang phi nương nương, Cẩm phi nương nương, hai vị nương nương vạn an.” Tiểu cô nương bên cạnh nàng cũng thi lễ nói: “Thần nữ Thẩm Như Khê tham kiến Khang phi nương nương, Cẩm phi nương nương, hai vị nương nương vạn an.”

Cẩm phi cười nói: “Thẩm phu nhân hiếm thấy tiến cung. Các người người trong nhà nói chuyện, bồn cung không quá rầy.” Nói xong, tay áo găm khế vung, mang theo Phù Dung, Thục Dự đi nơi khác.

Dương Quỳnh thấy hai người này là người Thẩm gia, liền nghĩ tới thân nhân ở nhà của Khang phi, quả nhiên nghe Khang phi nói: “Mau đứng lên. Đại tẩu mời ngồi, người trong nhà không cần khách sáo như vậy.”

Thẩm Lý Thị do dự, nhưng vẫn là ngồi xuống, cười nói: “Biết được đêm nay có thể nhìn thấy nương nương, Như Khê quần quít ta nhất định phải dẫn nàng tiến cung. Ta sợ nàng chưa trải qua sự đời, làm mất thể diện.”

“Nương!” Như Khê có chút bất mãn làm nũng.

Khang phi nhìn nàng, yêu thương nói: “Thoáng một cái đầu lớn như này, thật đúng là nữ tử mười tám đại biến, trở nữ xinh đẹp như vậy. Nếu ở chỗ khác gặp mặt, bổn cung sợ cũng không nhận ra.”

Thẩm Như Khê khuôn mặt nhỏ đỏ lên, uốn éo khăn trong tay, thấp giọng nói: “Cô cô chỉ biết trêu ta.”

Khang phi thấy càng yêu thích, cời chiếc vòng phi thủy tơ vàng trên cổ tay xuống, kéo tay Thẩm Như Khê, đeo lên cho nàng. Thẩm Như Khê kinh hãi, nhìn mẫu thân mình, không biết có thể nhận hay không.

“Còn nhìn nương người làm gì? Bổn cung thưởng, làm sao không nhận được?” Khang phi cười, điểm một cái trên trán Thẩm Như Khê.

Thẩm Lý Thị cười nói, “Còn không mau cảm tạ nương nương.”

Thẩm Như Khê vội vàng cúi người thi lễ, sắc mặt vui tươi.

Khang phi nói: “Thôi, người cũng không cần theo chúng ta, đi chơi cùng các tiểu thư đi. Bổn cung cùng nương người trò chuyện.”

“Vâng.” Thẩm Như Khê cũng không thích ở lại nơi go bó này cùng các nàng, lập tức xoay người đi tìm nhóm các tiểu thư mình quen biết.

Thẩm Lý Thị nhìn con gái biến mất trong đám người, bỗng nhiên thu lại dáng tươi cười, thở dài: “Như Khê chưa trải qua thế sự, thực làm cho người ta lo lắng.”

Khang phi kéo tay Thẩm Lý Thị, vỗ vỗ nói: “Đại tẩu yên tâm, con gái Thẩm gia, sẽ không bị người ta ức hiếp.”

Thẩm Lý Thị gật đầu, hỏi thăm tình huống sức khỏe gần đây của Khang phi. Khang phi cũng hỏi thăm Thẩm Minh Hoa cùng tình hình trong nhà, biết được mọi sự đều bình an, nội tâm cũng thoáng an ổn chút ít.

Dương Quỳnh lặng lẽ nhìn Khang phi cùng đại tẩu nhà mình nói chuyện, nhìn ra được là Khang phi quan tâm thân nhân, nhưng loại quan tâm này cũng chỉ là hỏi thăm chút tình hình gần đây, ban thưởng ít vật phẩm. Một khi vào cung, chính là người của hai thế giới. Vị sủng phi mặt ngoài phong quang vô hạn này, rốt cuộc cũng chỉ là người đáng thương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Yến hội

Nhìn trong chốc lát, Dương Quỳnh lại đem lực chú ý của mình đặt lên những người xung quanh. Bỗng nhiên một vị phu nhân thân mang bầu bên ngoài bước vào. Nhìn y phục cùng trang sức, cấp bậc hẳn là một trong chín tần, Dương Quỳnh bắt đầu hứng trí, xem ra vị này chính là Sở Tu nghi trong truyền thuyết. Từ lúc Khang phi đề cập tới Sở Tu nghi, nàng liên đới với vị Tu nghi nương nương này đặc biệt cảm thấy hứng thú. Chẳng qua là chưa từng gặp mặt, có thể thấy vị Tu nghi nương nương này luôn ở trong cung dưỡng thai, không lộ mặt ra ngoài. Ngâm lại cũng đúng, hài tử của Hoàng thượng là quý giá cỡ nào, hôm nay là đại lễ mừng Hoàng hậu hồi cung, nếu như không phải là người có trọng lượng, thì vị nương nương này chắc cũng sẽ không xuất hiện.

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Thẩm Lý Thị cười nói: “Vị Tu nghi nương nương này có thai, sợ là đã bảy tháng?”

Khang phi gật đầu, “Đúng vậy. Trong cung muốn có thêm tân đình, đại tẩu có thể cần phải nghĩ kỹ xem đưa lễ vật gì đến chúc mừng.”

Thẩm Lý Thị đáp một tiếng, đưa tay nắm chặt tay Khang phi nói: “Nương nương, mọi việc trong Hậu cung, chúng ta đều là người ngoài, không giúp đỡ được cái gì. Phụ thân đại nhân nói, nương nương là một nữ tử thông minh, chúng ta không cần lo lắng.”

“Phụ thân nói đương nhiên sẽ không sai. Đại tẩu, bổn cung rất tốt.”

Không bao lâu, có cung nữ đến thông báo, yến hội bắt đầu. Mọi người lần lượt theo phẩm cấp tiến vào đại điện của Lăng Tiêu các. Trong đại điện đặt rất nhiều bàn, cái ở phía trên cao nhất tự nhiên là vị trí của Hoàng đế cùng Hoàng hậu. Phía dưới theo thứ tự là tứ phi, chín tần cùng các vị mỹ nhân. Đại thần cùng gia quyến phân làm hai bên nam nữ, chính giữa không có vật che chắn. Dương Quỳnh nhìn thấy, thầm nghĩ cỗ đại này cũng không quá khép kín như vậy.

Đến Hậu hai người cùng xuất hiện trong đại điện, mọi người lại miễn không được đại lễ cúi chào. Hoàng thượng nói vài lời mang tính hình thức, Hoàng hậu cũng phụ họa vài câu, sau đó vào chỗ ngồi, tiếp theo là tứ phi, chín tần, các mỹ nhân, cuối cùng là đại thần và gia quyến.

Mọi người ngồi xuống xong, các thái giám cung nữ bắt đầu mang thức ăn. Từng món sơn hào hải vị, bày biện tinh xảo lần lượt trình lên. Dương Quỳnh

cảm thấy hai con mắt một cái mũi cũng không đủ dùng, đừng nói ăn, chỉ là nhìn một cái cũng cảm thấy hạnh phúc muôn phần. Thái giám cung nữ giống như đàn bướm bay đến rất nhiều nơi, rườm rà phức tạp nhưng có thứ tự, không loạn chút nào.

Đại khái hơn mười món ăn, ca múa bắt đầu biểu diễn. Trước tiên là một nhóm ca cơ lên hát một khúc ca tụng Hoàng đế anh minh. Dương Quỳnh nghe rất êm tai, nhưng không hiểu nhiều, chỉ cảm thấy ca cơ dẫn đầu mặt mày như vẽ, giọng hát uyển chuyển, thật sự là một người tuyệt diệu. Một khúc kết thúc, mọi người lui xuống. Theo tiếp là một nhóm vũ cơ đi lên, một đoàn hồng y, như hòa diễm, trông rất đẹp mắt. Mỗi người trong tay đều cầm theo một cây gậy ngắn gắn lụa đỏ, có chút tương tự như dây tơ được sử dụng trong thể dục nhịp điệu. Đoàn sáo vang lên, chúng nữ theo đó nhảy múa, lụa đỏ trong tay bắt đầu vũ động, như ngọn lửa thiêu đốt, bay phấp phới. Các vũ cơ thân thể mềm dẻo, mỗi một nhịp vũ đạo đều biểu hiện hết sức hoàn mỹ, làm rất nhiều người ở đây đều xem đến thần trí say mê, không kiềm chế được.

Âm thanh đàn sáo dừng lại, mọi người tại đây đều vỗ tay tán thưởng. Hoàng đế ngồi ở ngự tọa (ghế người chủ trì ngồi) phía trên cũng mỉm cười gật đầu, thỉnh thoảng lại trao đổi vài câu với Hoàng hậu ngồi bên cạnh. Dương Quỳnh trộm mắt nhìn, thầm than: “Đây mới là phu thê tình thâm.” Bao nhiêu lời tâm tình cảm động bất quá chỉ là nói cho ngoại nhân nghe, giữa phu thê, căn bản là một phần tương trợ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn như vậy.

Còn chưa phục hồi tinh thần, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn, một đám tráng niên nam tử mỗi người trong tay đều cầm một tiểu trống, xếp thành hàng đi vào giữa điện. Hồng y vũ cơ bắt đầu hai bên trái phải chột lóe, trở thành nền cho nhóm nam tử. Chúng nam tử đi đến trong đại điện, chột cúi thấp người, ở giữa, một nữ tử mặc sa y màu trắng chậm rãi đứng lên. Đột nhiên một chân đạp lên trống của một nam tử, một tiếng trống vang vọng toàn đại điện. Ngay sau đó, nữ tử bước lên mặt trống thứ hai, thứ ba... Tiếng trống từ chậm đến nhanh, liên tục không dứt. Nhóm nam tử đứng dậy, bắt đầu có tiết tấu nhảy múa, nhóm hồng y vũ cơ vây nhóm nam tử vào giữa, vũ động lụa đỏ trong tay. Bạch y nữ tử càng không ngừng qua lại ở trên mỗi cái tiểu trống, tạo ra một chuỗi âm tiết, thậm chí còn chút có tư thế hào hùng bi thương.

Dương Quỳnh cũng bị vũ đạo này làm kinh hãi. Sức mạnh của nam tử cùng nữ tử mềm mại dịu dàng, đây đúng là sự dung hợp hoàn mỹ của sức mạnh cùng vẻ đẹp. Có thể ở trên mặt trống nhảy múa, rốt cuộc bạch y nữ tử kia nặng bao nhiêu cân? Chỉ mới nghe nói Triệu Phi Yến có thể múa trên lòng bàn tay người khác, vũ cơ thời Nam Đường có thể múa trên đài Kim Liên (*), hiện giờ xem ra bạch y nữ tử này cũng không kém bao nhiêu.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy tiếng trống đột nhiên dồn dập, một chuỗi nhịp trống thúc giục nương theo kèn lệnh, ở giữa đại điện, nam tử cùng hồng y vũ cơ bắt đầu toàn thân xoay tròn. Hơn nữa theo mức độ tiếng trống dồn dập, bọn hắn càng chuyển càng nhanh, người xem hoa cả mắt, hoàn toàn phản không rõ ai với ai.

Đột nhiên tiếng trống dừng lại, bạch y nữ tử nhảy vọt ra, thẳng đến ngự tọa. Mọi người đều đang hưởng thụ dư âm vũ đạo, hoàn toàn không kịp phản ứng. Chỉ thấy một bóng trắng đã rơi xuống bên cạnh ngự tọa. Nơi này đúng là chỗ ngồi của nhóm phi tần. Bạch y nữ tử từ bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm, đâm thẳng vào Hoàng đế. Những vũ cơ khác cùng nhóm nam tử cũng đều dồn dập rút binh khí của mình ra, bắt đầu chém giết khắp nơi.

Khoảnh khắc biến cố phát sinh, ai cũng không kịp phòng bị. Hoàng đế chỉ kịp hô: “Hộ giá!” Từ một chỗ trên nóc nhà nhảy xuống mấy tên hộ vệ áo đen, giao đấu cùng bạch y nữ tử.

Dương Quỳnh không rảnh tiếp tục xem náo nhiệt, bởi vì nàng phát hiện ra một ít thích khách trong đó đã chạy tới chỗ các nàng chém giết. Không nghĩ ngợi nhiều, bản năng kéo Khang phi đang ngồi trên ghế đến sau lưng mình. Mặc dù Khang phi có trấn định cỡ nào, thì giờ phút này mặt cũng biến sắc. Một hồng y vũ cơ đã chém tới trước mặt Dương Quỳnh, Dương Quỳnh thấy một kiếm đâm tới, không tránh không né, đón mũi kiếm nghiêng người tới. Hồng y vũ cơ không hề nghĩ tới Dương Quỳnh sẽ đến gần, nhất thời có chút ngây người. Dương Quỳnh bàn tay phải dựng thẳng như đao, bỏ xuống cổ tay phải của hồng y vũ cơ, đồng thời dưới chân đạp một phát, đoàn kiếm của vũ cơ rời tay, thân mình bị Dương Quỳnh đạp ra ngoài.

Thích khách xung quanh vừa thấy tình huống như vậy, không hẹn mà cùng đánh về phía bên này. Dương Quỳnh thấy tình hình không ổn, nhặt lên đoàn kiếm trên mặt đất, cầm ngang trước ngực. Kỳ thật nàng không quen dùng loại binh khí này, luôn cảm thấy nó quá dài, không quen tay. Nhưng trước mắt cũng không có lựa chọn khác, dù không quen tay thế nào, thì so với tay không cũng mạnh hơn nhiều. Vừa rồi bất quá là nàng chỉ đánh bất ngờ, thích khách kia hoàn toàn không nghĩ tới một cung nữ lại có thân thủ như vậy, bằng không ai thắng ai bại còn rất khó nói.

Lúc này trong đại điện hoàn toàn hỗn loạn. Tiếng ồn ào, tiếng la khóc, tiếng mắng chửi trộn lẫn, mùi máu tanh dần dần lan tràn. Dương Quỳnh quay đầu lại liếc mắt nhìn Khang phi, chỉ thấy nàng run run lôi kéo Chu Cẩm phi ở bên cạnh. Sắc mặt trắng bệch làm người ta lo lắng tùy thời nàng đều có thể té xỉu.

Xuân Dương, Yên Xảo, Phù Dung cùng Thục Dục cũng ở một bên cũng không ngừng run rẩy. Yên Xảo khóc làm nước mắt len nhem hơn nửa khuôn mặt trang điểm, trông rất chật vật.

Không kịp nhìn nhiều, Dương Quỳnh kêu lên: “Nhanh bảo vệ nương nương đến ngự tòa bên kia!”

Trong những cung nữ này, Xuân Dương là người lớn tuổi nhất, trải qua sự đời nhiều nhất. Giờ phút này nàng tuy rằng sợ hãi, nhưng cũng nghe hiểu ý tứ của Dương Quỳnh. Nàng lôi kéo Khang phi, liều mạng muốn tới gần ngự tọa. Dù sao nơi đó cũng có Cẩm Long Vệ của Hoàng đế bảo hộ, là chỗ an toàn nhất trong đại điện.

Còn chưa đi được vài bước, phía trước một hồng y nữ thích khách liền nhào đến. Lúc này nàng đã sớm giết đỏ cả mắt, nhìn thấy mấy người các nàng liền giờ kiếm đâm tới. Phù Dung sợ tới mức hét lên, tiếng hét còn chưa ngừng, đã thấy một thanh đoản kiếm đồng dạng đâm nghiêng tới, chắn đoản kiếm của nữ thích khách, trở tay một chiêu, đâm chết người kia.

Những cung nữ phi tần này làm sao gặp cảnh giết người như vậy? Thục Dục sợ tới mức khóc cũng không khóc được, chỉ là nhiệt tình la hét. Dương Quỳnh không rảnh xem nhiều, lại có hai thích khách lại đây, nàng cầm đoản kiếm quét ngang, một lần nữa giúp Khang phi các nàng ngăn cản sát chiêu.

Tiếng hét ở một bên truyền tới, mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy Liễu Thục phi cùng cung nữ đang né trái né phải, lúc này một thích khách đang chạy tới

chỗ các nàng chém giết.

Dương Quỳnh nhìn, nhưng không nhúc nhích. Cung nữ của Liễu Thục phi tuy rằng không biết võ công, nhưng thực sự trung tâm hộ chủ, liên tiếp chết dưới kiếm của thích khách, rất nhanh chỉ còn lại một mình Liễu Thục phi, đối mặt với thích khách mang binh khí nhuộm máu.

Dương Quỳnh vẫn nhìn, mặc dù chỉ cách vài bước chân, bất quá là tiện tay, nhưng Dương Quỳnh lại hoàn toàn không có ý định xuất thủ. Hết thắm một tiếng, Liễu Thục phi chết dưới lưỡi kiếm của thích khách.

Việc này nói đến thì dài đằng đẵng, kỳ thật chỉ trong chớp mắt. Đợi Liễu Thục phi chết, mọi người mới chú ý tới tình huống bên này.

Các phi tần cung nữ xung quanh thấy thế liền ngào khóc thất thanh. Các nàng làm sao cũng không nghĩ tới, đường đường là cung phi, liền như vậy chết đi. Thích khách xoay người chạy về hướng Khang phi các nàng, Dương Quỳnh lần nữa lại rút kiếm ra trận. Hết lần này tới lần khác, mặc dù có Dương Quỳnh, đám người Khang phi không ai bị thương, nhưng mà Dương Quỳnh cũng sắp không chịu nổi. Đây không phải phương thức nàng quen chiến đấu, tuy rằng nàng học kiếm pháp cùng Mặc Diệp, dù sao thời gian ngắn ngủi, vẫn chưa thể thích làm gì thì làm. Thêm nữa, hôm nay người tới đều là lấy mạng đôi mạng, bình thường luận võ cùng Mặc Diệp không phải một khái niệm. Dương Quỳnh dưới sự bất ngờ, không kịp đề phòng, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là phi thường không dễ.

“Nương nương!” Dương Quỳnh vừa mới giải quyết xong một thích khách, còn chưa kịp lấy hơi, bên tai liền vang lên tiếng hét của Yên Xảo làm nàng mạnh mẽ quay đầu, chỉ thấy sau lưng Khang phi xuất hiện một thích khách, đoàn kiếm nhắm thẳng đến sau lưng Khang phi đâm tới. Dương Quỳnh đưa tay, kéo Khang phi vào trong lòng mình. Thời điểm liều mạng cũng không rảnh bận tâm đến cấp bậc lễ nghĩa, nàng nhìn thoáng qua Khang phi trong ngực, thấy dường như không bị thương, liền đẩy nàng đến chỗ Xuân Dương, lần thứ hai đỡ một chiêu kiếm của thích khách.

Bên này Dương Quỳnh còn chưa giải quyết xong, bên kia Khang phi đã lại xảy ra chuyện. Chu Cẩm phi sợ tới mức chân mềm nhũn, lúc này bị cái ghê dựa đồ xuống đất làm vướng chân, ngã trên mặt đất, nhất thời dậy không nổi. Khang phi không chịu bỏ Chu Cẩm phi, liều mạng lôi kéo nàng, nhưng Chu Cẩm phi giống như đã đến cực hạn, thử mấy lần đều không đứng lên được. Lúc này lại có một thích khách cầm kiếm đâm tới chỗ Khang phi.

Dương Quỳnh thấy tình cảnh này “Keng keng keng” liên tiếp ba chiêu bức lui thích khách trước mặt, bước một bước dài quay về cứu viện Khang phi. Nhưng lúc này thể lực của nàng đã gần cạn kiệt, dù sao cũng không phải thân thể của bộ đội đặc chủng, trong lòng hiểu rất rõ, thể lực hoàn toàn theo không kịp. Mắt thấy không cách nào tránh được một chiêu kiếm trí mạng này, Dương Quỳnh nghiêng toàn bộ thân mình về phía trước, hoàn toàn áp trên người Khang phi.

Âm thanh mũi kiếm đâm vào thân thể vang lên, theo đó là máu bắn khắp nơi. Dương Quỳnh chỉ cảm thấy sau lưng một trận đau nhức, trong đầu choáng váng liên hồi. Nàng không lo lắng nhiều, trở tay một kiếm, đâm vào thân thể đối phương, sau đó rút kiếm, đâm tiếp một chiêu, bảo đảm đối phương không có cơ hội sống.

“Thanh Diệp!” Khang phi hoàn toàn bị một màn trước mắt dọa sợ ngây người, mặc dù máu tươi bắn đầy người cũng không phát hiện. Nhưng Dương Quỳnh không có thời gian để chú ý tới Khang phi kêu sợ hãi, nàng căn răng đứng dậy, tiếp tục cùng thích khách giao chiến.

(*)Triệu Phi Yến có thể múa trên lòng bàn tay của người khác, vũ cơ thời Nam Đường có thể múa trên đài Kim Liên.

- Triệu Phi Yến tên là Triệu Nghi Chủ, còn gọi là Hiếu Thành hoàng hậu, là Hoàng hậu thứ 2 của Hán Thành Đế triều đại nhà Hán. Lúc tập múa hát, do thân hình uyển chuyển, nhẹ như chim Yến, nên từ đó được gọi là Phi Yến. Tương truyền rằng, Triệu Phi Yến có thể đứng múa trên lòng bàn tay của người khác.

- Dựa vào truyền thuyết, đến đời Nam Đường, hậu chủ Lý Dục, sau khi vợ trước là Nga hậu chết, buồn bã vô cùng, các phi tần tìm mọi cách để ông ta vui lòng. Cung nữ Yêu Nương dùng vải quấn chân, khi nhảy múa, trọng tâm không vững, người lắc lư như cây dương liễu trước gió. Lý hậu chủ sai thợ khéo dùng vàng chế tác thành đài Kim liên cao sáu thước, lệnh cho cung nữ lên đài mà nhảy múa.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Liều mạng

Bọn thích khách cũng bị cảnh tượng như vậy dọa sợ ngây người. Một cung nữ toàn thân đầm máu, rõ ràng xem võ công của nàng không cao, lại ra tay ngoan độc, từng chiêu đòi mạng.

Có điều khiếp sợ là khiếp sợ, tranh đấu nhưng không dừng một khắc. Dương Quỳnh cảm thấy từng trận khó thở, phía sau lưng đã đau đến mức không còn cảm giác. Nàng hít một hơi lạnh trên trán làm tâm trí trở nên mơ hồ. Bởi vì trong các đại thần có không ít võ tướng, nên lúc này cũng đã tới tập động thủ, cướp đoạt binh khí trong tay thích khách, tiến hành tự vệ. Thị vệ trong cung cũng đã chạy tới. Dương Quỳnh bên này từ đầu không có nhiều

người như vậy, mà giờ khắc này, coi như một thích khách cũng có thể lấy mạng của nàng. Khang phi phía sau vẫn còn kêu tên nàng, Dương Quỳnh không có cách nào quay đầu lại, hiện tại nàng chỉ cảm thấy mỗi một động tác đều vô cùng tốn sức. Nàng miễn cưỡng tập trung tinh thần, phát hiện chung quanh chỉ có hai thích khách, trong lòng tính toán, không tới gần chỗ Khang phi, trái lại, nàng tận lực đem người dẫn ra xa. Sống chết có số, Dương Quỳnh không sợ. Chỉ cần không tắc thở, nàng tận lực bảo hộ cổ chủ an toàn, đây phẩm hạnh chức nghiệp của vệ sĩ.

Khang phi thấy miệng vết thương phía sau lưng Dương Quỳnh ồ ồ chảy máu, hình thành dòng chảy uốn lượn trên mặt đất. Tâm của nàng đều run rẩy. Giờ phút này nàng hoàn toàn quên mất sợ hãi, chỉ cảm thấy có đồ vật gì đó đem tâm của nàng vo tròn.

Cũng may Xuân Dương coi như trấn định, vừa thấy có cơ hội, lập tức lôi kéo Khang phi chạy đến ngự tọa. Lúc này Khang phi tâm đều ở trên người Dương Quỳnh, gần như là bị Xuân Dương kéo vào phạm vi bảo hộ của Cẩm Long Vệ, rất nhanh, Chu Cẩm phi cũng được Phù Dung cùng Thục Dược kéo lại đây. Yên Xảo cơ hồ là bỏ tới, nhưng đúng là tạm thời vẫn còn an toàn.

Dương Quỳnh khỏe mắt liếc thấy đám người Khang phi đã an toàn, cả người nàng càng ngày càng mơ hồ. Tuy rằng nàng không sợ chết, nhưng lại không muốn chết không minh bạch như vậy. Vì vậy tích góp một hơi cuối cùng, nắm chặt đoàn kiếm trong tay, sử dụng cách dùng dao găm nàng học được ở trong bộ đội, dựa vào kỹ xảo cầm bắt, ở trong tình huống bị hai thích khách vây quanh, thành công đánh chết hai người. Thấy thích khách ngã xuống, nàng cũng không chống đỡ nổi, liền ngã xuống theo. Một hồng y vũ cơ xuất hiện trước mặt nàng, giọng cảm hận nói: “Đều là người làm hồng yệ!” Nói xong, đoàn kiếm trong tay hướng cổ Dương Quỳnh chém tới.

Dương Quỳnh cũng không hoàn toàn hôn mê, muốn tránh né nhưng một chút cũng không thể động đậy. Nàng thấy mũi kiếm tới gần, không khỏi muốn bật cười. Cố gắng lâu như vậy, xem ra cuối cùng nàng vẫn muốn bỏ mạng trong cuộc hành thích mặc danh kì diệu này.

Đang nghĩ ngợi, chợt thấy hàn quang chợt lóe, hồng y vũ cơ hét thảm một tiếng, thi thể bị chia làm hai phần. Dương Quỳnh chỉ mơ mơ hồ hồ thấy một bóng đen quen thuộc, sau đó liền hôn mê.

Lúc Dương Quỳnh tỉnh lại, nhìn thấy rèm che quen thuộc của phòng mình. Nàng cố hết sức mở mắt, nhìn xung quanh, xác định đúng là phòng nàng. Trong phòng không có ai, nàng thử đứng dậy, lại phát hiện cả người một chút khí lực cũng không có. Một mối quá! Dương Quỳnh thử mấy lần, đều không thành công, ngược lại tiêu hao hết một chút thể lực này. Bên tai truyền đến tiếng mở cửa, Dương Quỳnh rất muốn liếc mắt nhìn là ai, nhưng cường không lại lời mời của Chu Công, lần nữa mê man.

Không biết qua bao lâu, Dương Quỳnh tỉnh lại lần nữa. Lần này nàng đã rút kinh nghiệm, không vội vã động đậy. Đầu tiên là chuyển mắt nhìn, còn không nhìn được hai cái, liền thấy một khuôn mặt phóng đại ở trước mắt.

“Aaaa...! Thanh Diệp tỉnh!” Âm thanh của Yên Xảo vượt quá đề-xi-ben làm Dương Quỳnh sợ tới mức hận không thể lần nữa ngất đi, rất nhanh, khuôn mặt của Thiên Linh cũng xuất hiện trước mắt nàng.

“Thật sự tỉnh!” Thiên Linh nhìn kỹ nàng một chút, cao hứng nói: “Mau! Mau đi bẩm báo nương nương, Thanh Diệp tỉnh!”

Yên Xảo vô cùng lanh lợi, nhanh như chớp đã chạy tới tẩm điện Khang phi báo tin.

Không bao lâu, Khang phi liền mang theo đám người Xuân Dương tiến vào. Thấy Dương Quỳnh tròn tròn mắt, mọi người vừa mừng vừa sợ. Khang phi hai mắt có chút ướt át, muốn nói gì đó nhưng lời lại không thể ra miệng, chỉ là sống chết nắm chặt khăn trong tay. Sau một lúc lâu mới nói: “Nhu Quyên, nhanh đi mời Lý thái y lại đây, nói Thanh Diệp tỉnh.”

“Vâng.” Nhu Quyên thanh thủy đáp một tiếng, chạy nhanh ra ngoài đi mời người.

“Thanh Diệp, người cảm thấy thế nào?” Khang phi ngồi ở ghế bên cạnh giường Dương Quỳnh, cẩn thận hỏi.

Dương Quỳnh há to miệng, phỉ thật lớn sức lực nói ra lời, lại không có ai nghe thấy. Nàng biết chính mình bị thương quá nặng, nhất thời không thể khôi phục. Cũng không phải nàng sốt ruột, có thể nhặt về một cái mạng, đã là vô cùng may mắn, nào dám có yêu cầu khác.

Khang phi đợi nửa ngày cũng không thấy Dương Quỳnh đáp lời, không khỏi lo lắng. Xuân Dương nói: “Nương nương, người xem Thanh Diệp vừa mới tỉnh lại, sao có thể trả lời được nương nương? Và lại dường vài ngày mới có thể khôi phục.”

Khang phi gật đầu, cũng biết là mình quá nóng lòng. Nàng nhìn Dương Quỳnh, tuy rằng sắc mặt tái nhợt rất dọa người, nhưng ánh mắt lại thanh minh trong suốt. Cứ nhìn như vậy nhìn đến bất giác ngây người, thẳng đến khi Xuân Dương đẩy đẩy nàng mới phục hồi tinh thần. Quay đầu nhìn lại hóa ra là Nhu Quyên vào thông báo, Lý thái y đã đến.

“Mau mời.” Khang phi đứng dậy, nhường chỗ cho Lý thái y.

Lý thái y hành lễ với Khang phi xong, ngồi vào ghế cạnh giường Dương Quỳnh. Trước tiên nhìn khí sắc của nàng, sau đó cũng nhìn chăm chăm vào ánh mắt nàng trong chốc lát, mới bắt đầu bắt mạch.

“Thế nào?” Khang phi thấy Lý thái y thu tay về, vội hỏi.

Lý thái y đứng dậy trả lời: “Thưa nương nương, Thanh Diệp cô nương có thể tỉnh lại, đã nói lên không có gì đáng ngại. Có điều thương thế của nàng quá nặng, cần phải tĩnh dưỡng một quãng thời gian. Khoảng thời gian này, mỗi ngày vì thần sẽ đến đây bắt mạch, kính xin nương nương yên tâm.”

Khang phi ở trước mặt Lý thái y thủy chung là đáng vẻ cao cao tại thượng, nghe vậy nói: “Vậy làm phiền Lý thái y.”

Lý thái y vội nói: “Không dám, không dám.” Nói xong liền kê đơn thuốc, lúc gần đi dặn dò nói: “Mấy ngày này chỉ có thể cho Thanh Diệp cô nương uống chút cháo trắng, không thể ăn những cái khác.”

Đám người Thiên Linh đáp ứng. Như Quyên cùng đi tới Thái y viện, lúc trở lại xách thêm hai bao được liệu.

Khang phi nhìn Dương Quỳnh không thể nói chuyện cũng không thể động đậy liền đau lòng. Nàng rất muốn cùng Dương Quỳnh hảo hảo trò chuyện, nhưng biết rõ thân thể nàng suy yếu, cần nghỉ ngơi thật nhiều, vì vậy đành miễn cưỡng nhịn lời nói xuống bên miệng, quay đầu dặn dò Thiên Linh chăm sóc Dương Quỳnh thật tốt, có chuyện gì lập tức báo lại, không được trì hoãn.

Thiên Linh đáp ứng. Khang phi lại phân phó Xuân Dương nói rõ với phòng bếp nhỏ, cháo trắng của Dương Quỳnh cần nấu thật kỹ, không được lười biếng. Xuân Dương vâng lời, cùng Khang phi rời đi.

Dương Quỳnh từ đầu đến cuối nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, chỉ cảm thấy ồn ào, làm nàng có chút phiền chán. Nhìn thấy Khang phi, Xuân Dương cùng Yên Xảo toàn bộ đều đủ đầu đủ đuôi, không thiếu bộ phận nào, chính mình cũng yên lòng.

Mọi người được Khang phi căn dặn, không dám quấy rầy Dương Quỳnh nghỉ ngơi, tới tập đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người Dương Quỳnh cùng Thiên Linh. Thiên Linh nghiêng đầu nhìn Dương Quỳnh hồi lâu, mới cười nói: “Người có thể mở to mắt nhìn ta như vậy, thật tốt.”

Dương Quỳnh tròn tròn mắt, tỏ vẻ chính mình không hiểu.

Thế nhưng Thiên Linh nhìn hiểu, nàng ôn nhu nói: “Ngày ấy, lúc người trở lại, cả người đều bị máu nhuộm đỏ. Sau đó lại nghe Yên Xảo nói, người được thái y trị liệu cầm máu xong đưa trở về. Người cũng không biết, lúc ấy làm ta sợ choáng váng. Một đám thái y được ý chỉ của Hoàng thượng, không ngủ không nghỉ một ngày cứu người, mới đem người từ quỷ môn quan cướp ra. Nương nương một mực ở cửa cùng người một ngày. Nàng là quý nhân, không thể thấy huyết quang tai ương, liền luôn canh giữ ở cửa. Chúng ta khuyên rất nhiều lần, nàng cũng không chịu đi nghỉ ngơi. Thẳng đến lúc nghe thái y nói người được cứu về, nương nương nghe xong, lập tức té xỉu. Những thái y kia sợ tới mức tay chân luống cuống cứu người. Chờ chữa trị nương nương xong, ta xem những thái y kia đều nhanh té xỉu.”

Dương Quỳnh có thể tưởng tượng ra tình huống hỗn loạn lúc đó. Nàng thật không ngờ, chính mình chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, lại có thể làm phiền cả tập thể thái y cứu chữa. Còn có ý chỉ của Hoàng thượng, điều này sao có thể? Có điều những thứ này không thể dùng ánh mắt hỏi, Dương Quỳnh đành phải buông tha.

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh chuyển động hai mắt, cảm thấy rất đáng yêu, “Người lần này thật sự lập công lớn, không chỉ cứu được nương nương chúng ta, mà còn cứu được cả Cẩm phi nương nương. Ngày sau hai vị nương nương chiếu cố người, người chính là hồng nhân trong Hậu cung.”

Dương Quỳnh suy nghĩ một chút, thật đúng là đạo lý như vậy. Có điều khi đó nàng thật không nghĩ những thứ này, nếu là nghĩ, đoán chừng Khang phi cùng Cẩm phi cũng không cứu được. Làm hộ vệ, quan sát phải là phản ứng đầu tiên. Thích khách thường thường đều sẽ đánh bất ngờ. Nếu tâm tư quá nhiều, suy nghĩ phức tạp, thường sẽ đánh mất ý nghĩ bảo hộ chủ đầu tiên, ra tay tìm cơ hội chế ngự địch. Đã có một khoảng thời gian rất lâu nàng luôn tiếp nhận huấn luyện làm sao để bản thân có thể đưa ra phản ứng đầu tiên chính xác nhất. Huấn luyện đến cuối cùng, thân thể của nàng vĩnh viễn phản ứng nhanh hơn đại não. Có đôi khi trong đầu vẫn là trống rỗng, thân thể đã chế ngự địch nhân.

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh có chút thất thần, săn sóc nói: “Người vừa mới tỉnh lại, không nên nghĩ quá nhiều chuyện. Ta thấy người vẫn nên ngủ một lát, đợi cháo trắng cùng thuốc nấu xong, ta sẽ gọi người.” Nói xong, nàng tới giúp Dương Quỳnh đắp kín chăn, cười cười, xoay người đi đến bên giường của mình bắt đầu làm nữ công.

Dương Quỳnh thật đúng là cảm thấy rất mệt, lại muốn ngủ. Vì vậy thành thành thật thật nhắm mắt lại, lập tức ngủ.

Lúc Yên Xảo tiến vào, thấy Dương Quỳnh lại ngủ, không khỏi thè lưỡi, đi tới cạnh Thiên Linh, cũng ngồi trên giường, thấp giọng nói: “Nàng lại ngủ?”

Thiên Linh gật đầu, “Nhìn sắc mặt của nàng, khó coi đến lợi hại, xem ra còn phải tĩnh dưỡng thật lâu.”

Yên Xảo nói: “Vừa rồi nhiều người, nương nương lại ở đây, ta cũng không có cơ hội cảm ơn nàng.”

Thiên Linh cười nói: “Nàng cũng sẽ không chạy, muốn cảm ơn nàng, về sau còn nhiều cơ hội.”

“Ừ ừ.” Yên Xảo trong lòng còn sợ hãi, nói: “Người không biết hôm đó có bao nhiêu dọa người, chết nhiều người như vậy, Thục phi nương nương cũng chết. Vậy mà ta còn có thể sống trở về, bây giờ nghĩ lại đều cảm thấy giống như nằm mơ.”

Thiên Linh ngừng động tác trong tay thờ dãi: “Đáng tiếc Thục phi nương nương, căn bản thân thể không tốt. Bây giờ cũng sắp vào đông, thân thể rốt cuộc đã có chút khởi sắc, tham gia yến hội liền mất mạng. Thục sự đáng thương!”

“Ai nói không phải? Còn có Sở Tu nghi, thật lâu cũng không lộ diện, trong bụng còn có hài tử, đây đúng là một người hai mạng, thật sự quá thảm! Cũng may không để cho đám công chúa hoàng tử bọn họ tham gia, bằng không thì thiên hạ thật sự đại loạn.” Yên Xảo nói.

“Loại chuyện này ở chỗ ta nói một chút còn không tính, nếu ra bên ngoài nói luyên thuyên, coi chừng bị người khác nghe thấy, sẽ trị tội người.” Thiên Linh cẩn thận dặn dò.

Yên Xảo sợ thè lưỡi, “Tỷ tỷ tốt, ta biết rồi. Nào dám đi ra bên ngoài nói lung tung? Nghe nói vũ đạo này là do Mai Tu dung phụ trách tập diễn, đã bị

Hoàng thượng bắt vào ngục, nghiêm gia thẩm vấn.”

“Chuyện của các chủ tử, người vẫn là ít nghe ngóng thì tốt hơn.” Thiên Linh tiếp tục thờ dài, ánh mắt lại rơi xuống trên người Dương Quỳnh nằm ở giường đối diện, “Không phải ai cũng bản lĩnh tốt như Thanh Diệp đâu.”

Buổi tối, Dương Quỳnh bị Thiên Linh gọi dậy, uống cháo cùng chén thuốc. Thiên Linh vô cùng cẩn thận từng thìa từng thìa thổi cháo trắng đến độ ấm phù hợp mới đút cho Dương Quỳnh. Điều này làm Dương Quỳnh rất không quen. Sau khi uống thuốc không bao lâu, Dương Quỳnh lại ngủ.

Yên Xảo nhìn nàng thờ dài: “Thanh Diệp cũng quá giỏi ngủ rồi.”

“Nàng thân thể suy yếu, nghỉ ngơi nhiều mới có thể dưỡng khí lực. Đoán chừng ngày mai là nàng có thể nói chuyện.” Thiên Linh thu dọn bát đĩa bỏ vào hộp cơm, sau đó đem hộp cơm giao cho tiểu thái giám đứng chờ ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dưỡng thương

Yên Xảo gật đầu. Như Quyên ở cửa tới gọi Thiên Linh, nói là Khang phi muốn nghe tình hình của Thanh Diệp. Thiên Linh dặn dò Yên Xảo trông coi Dương Quỳnh, còn mình đi thăm điện của Khang phi.

“Cháo trắng cùng chén thuốc nàng đã uống hết?” Sắc mặt Khang phi cũng không tốt lắm.

“Thưa nương nương, Thanh Diệp đều uống hết, lúc này đã ngủ.” Thiên Linh trả lời.

“Như vậy bốn cung an tâm” Khang phi nói: “Người là người cẩn thận, bốn cung để người chăm sóc Thanh Diệp, một là các người cùng phòng, hai là người đủ cẩn thận. Thiên Linh, chăm sóc tốt Thanh Diệp, tự nhiên bốn cung sẽ không bạc đãi người, nếu như xảy ra chuyện gì, bốn cung tuyệt không khoan dung.”

Khang phi nói rất nhẹ nhàng, nhưng Thiên Linh nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng đáp: “Nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc Thanh Diệp thật tốt, xin nương nương yên tâm.”

Lúc này Khang phi mới hài lòng gật đầu, để Thiên Linh trở về. Xuân Dương bụng tới một chén canh thuốc tiến vào, nói khẽ: “Nương nương, thuốc bổ của người đã nấu xong.”

“Đề đây đi. Chờ người bốn cung sẽ uống.” Khang phi lấy tay nâng đầu, có chút mệt mỏi.

Xuân Dương để thuốc trên mặt bàn, đi tới sau lưng Khang phi kê một cái đệm lót, để Khang phi thoải mái một chút, “Nương nương không cần lo lắng Thanh Diệp, không phải thái y đã nói, Thanh Diệp đã an toàn. Có phúc trạch (phúc cùng ân huệ) của nương nương phù hộ, nàng rất nhanh sẽ khỏe lại.”

Khang phi gật đầu không nói gì. Xuân Dương cũng biết ý mà im lặng. Khang phi nhắm mắt dưỡng thần, không cảm giác được sự tồn tại mỏng manh, luôn làm cho nàng sinh lòng bất an. Mấy ngày này, nàng đã hoàn toàn quen với việc Dương Quỳnh tồn tại. Một khi không có loại tồn tại như vậy, nàng đều cảm thấy đủ loại không thoải mái. Trong lòng trống trơn, không có chỗ dựa.

Ngoài cửa sổ ánh trăng tỏa khắp nơi, trời đã bắt đầu vào đông. Côn trùng kêu vang cũng có vẻ uể oải, bất quá là ngọ nguyệt mà thôi.

Dương Quỳnh mấy ngày nay trải qua rất mất ngủ. Căn bản nàng không khác một con heo là mấy. Cả ngày trừ ăn cơm cùng uống thuốc, cũng chỉ có ngủ. Cứ như vậy qua ba ngày, thân thể của nàng rốt cuộc cũng có chút khí lực, có thể hoàn toàn tự nhiên nói chuyện.

Trong ba ngày này, Thiên Linh cơ hồ là ngày đêm cực nhọc chăm sóc nàng. Khang phi cũng mỗi ngày tới hai lần, có điều rốt cuộc nàng cũng là cung phi, cả ngày chạy tới phòng cung nữ là không hợp quy củ.

“Hôm nay thấy thế nào?” Sáng sớm ngày thứ tư, Dương Quỳnh vừa mở to mắt đã thấy Thiên Linh bụng chậu nước rửa mặt tiến vào, thấy nàng tỉnh, Thiên Linh đặt chậu xuống, vừa vắt khăn vừa hỏi.

“Tốt hơn nhiều. Chính là khi nói còn hơi tổn sức.” Dương Quỳnh trả lời chi tiết.

Thiên Linh vắt khô khăn, đi tới giúp nàng lau mặt, “Người nha, phía sau lưng bị đâm một lỗ thủng lớn, nghe nói lúc thái y cứu người, máu của người đều nhanh chảy khô. Bây giờ còn có thể nói chuyện, là may mắn cỡ nào.”

Dương Quỳnh nhếch miệng cười, “Nào có khoa trương như vậy? Máu chảy khô, thì người sao có thể sống? Người đừng nghe bọn họ nói bừa.”

“Tại sao lại nói bừa? Lúc người trở lại, nương nương một mực kéo tay của người, thái y nói thế nào nương nương cũng không nghe thấy, cả người giống như ở trong mộng.” Thiên Linh thấp giọng nói.

“Nàng bị dọa sợ.” Dương Quỳnh từng thấy qua phản ứng kiểu này. Không phải đối phương quan tâm mình, mà chẳng qua là đem sự chú ý tập trung vào một điểm, mượn đó trốn tránh sợ hãi mà thôi.

Thiên Linh thở dài nói: “Đừng nói là nương nương là kim tôn ngọc quý. Đơn giản nói Yên Xảo, trở về liền không bình thường, run rẩy nhỏ giọng lắm lắm, cũng không biết đang nói cái gì. Qua một lúc lâu mới nhận ra ta, ôm ta liền khóc. Lúc ấy đúng là ta bị dọa sợ, bộ dạng của người thì không khác người chết, nàng thì không bình thường, ta sợ nương nương tức giận đem nàng nhốt vào Cháp Hình Ty, vậy thật sự mất mạng.”

Dương Quỳnh hỏi: “Tại sao lại sợ Yên Xảo bị giam vào Cháp Hình Ty?”

Không đợi Thiên Linh nói chuyện, tiếng cửa vang lên, Yên Xảo từ bên ngoài chui vào. Nàng vừa thấy khí sắc của Dương Quỳnh so với mấy hôm trước tốt hơn nhiều, đùa giỡn nói: “Bồ Tát sống của cứu mạng của ta, khó được hôm nay khí sắc tốt như vậy.”

Dương Quỳnh nhìn Yên Xảo, thấy nàng giống như trước hoạt bát nói nhiều, hoàn toàn không bị ám ảnh.

“Các người nói gì đó?” Yên Xảo rót chén trà, uống một ngụm.

“Đang nói bộ dạng người lúc trở lại.” Thiên Linh lại lần nữa vắt khăn, giúp Dương Quỳnh lau tay.

“Ôi, đừng nói nữa. Hiện tại ta nghĩ lại thôi cũng cảm thấy sợ, mấy ngày đều gặp ác mộng.” Yên Xảo lập tức kêu lên.

“Có người bị giam vào Cháp Hình Ty sao?” Dương Quỳnh lại hỏi.

Yên Xảo cùng Thiên Linh liếc nhìn nhau, Thiên Linh không nói chuyện, Yên Xảo nói: “Tỷ tỷ tốt của ta, người là anh hùng cứu được nương nương chúng ta cùng Cẩm phi nương nương, lại bị thương, Hoàng thượng hạ lệnh phải cứu sống người. Có điều những người khác không may mắn như vậy. Người không biết là mấy ngày nay trong cung loạn thành cái dạng gì? Hoàng thượng hạ chỉ tra rõ chuyện thích khách, mỗi ngày đều có người bị bắt vào Cháp Hình Ty, đó là nơi người nên lưu lại? Không quan tâm là nương nương chủ tử, hay cung nữ thái giám, bắt vào liền tra xét, tra không được liền đánh, đánh tới khi nào nói thì thôi. Hôm qua ta đi tìm Hà Chương được lấy thuốc, gặp cung nữ Ngọc Tâm của Phong Nguyên điện bị bắt, nàng khóc rất thảm, làm ta tới qua thiếu chút nữa lại gặp ác mộng”

Thiên Linh cũng thở dài: “Nếu không phải nương nương chúng ta không có hiềm nghi, chúng ta không an ổn mà sống được như vậy. Trong cung này, chủ tử gặp chuyện, nô tài luôn là người bị chém trước tiên.”

Dương Quỳnh gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng cung nữ thái giám bị phạt hình, bị giết, bị hại. Cái gọi là mệnh nô tài, quả nhiên tiện như cỏ rác, sinh tử đều không do mình làm chủ.

“Có chủ tử bị bắt sao?” Dương Quỳnh cũng muốn biết lần hành thích này rốt cuộc là ai làm chủ.

Yên Xảo nhanh nhẹn nhanh miệng, ở trước mặt ân nhân cứu mạng cũng không giấu diếm nói: “Mai Tu Dung ở Ngô Đồng uyển cùng ngày bị bắt. Cũng đã vài ngày, nhưng không có tin tức, đoán chừng là lành ít dữ nhiều.”

Dương Quỳnh chau mày, không hiểu vì sao Mai Tu dung bị bắt.

Thiên Linh chau mày, nhìn biểu tình của Dương Quỳnh cũng biết nàng rõ ràng không hiểu nguyên nhân đằng sau, vì vậy giải thích nói: “Vũ kỹ (kỹ thuật múa) của Mai Tu dung đệ nhất Hậu cung. Vũ đạo lần này là do nàng phụ trách tập diễn.”

Khó trách sẽ bị bắt. Dương Quỳnh trầm nghĩ, xem ra Mai Tu dung là trùng kếp của người khác. Chủ mưu phía sau chắc chắn không phải nàng. Dù có là người ngu xuẩn cũng sẽ không ở tiết mục mình phụ trách động tay động chân.

Có điều chuyện này rất khó nói rõ. Đạo lý dễ hiểu như vậy khẳng định Hoàng thượng cũng minh bạch. Nhưng mà rốt cuộc là thích khách xuất hiện trong vũ đạo, hơn nữa chết rất nhiều người, còn có một Liễu Thục phi, cái này đúng là chuyện đại sự! Coi như Mai Tu dung không phải chủ mưu, cũng khó trốn khỏi tội giám sát không nghiêm. Dù thế nào cũng là tai nạn do thiếu trách nhiệm.

“Lần này mất bao nhiêu người? Ngoại trừ Liễu Thục phi, còn có vị nương nương khác bị thương hoặc chết sao?” Dương Quỳnh hỏi.

Thiên Linh nói: “Quý phi nương nương không bị thương, nhưng bị kinh động rất lớn, nghe nói trở về liền bệnh không dậy nổi, đến bây giờ cũng không xuống giường được. Cẩm phi nương nương được nương nương chúng ta chiếu cố, cũng coi như tránh được một kiếp. Có điều trong lúc hỗn loạn bị trật mắt cá chân, tạm thời không cách nào đi đường. Hai ngày trước nghe nói người đã tỉnh, lập tức phái Phù Dung tới, ta thấy người còn không có khí lực ứng phó nàng, liền để cho nàng đi vào liếc người một cái liền xong. Cẩm phi nương nương nói, chờ chân nàng tốt hơn, muốn đích thân tới đây cảm ơn người.”

Yên Xảo nói tiếp: “Cốc Chiêu viện bị kiểm của thích khách xẹt qua làm cổ bị thương, nếu bên người nàng không có cung nữ Hoàng Oanh trung tâm, liệu mạng đừng vào làm lệch kiếm khí, thì một kiếm kia đã lấy mạng Cốc Chiêu viện. Sở Tu nghi liền đáng tiếc, bị thích khách đâm, bụng tổn thương, hài tử không giữ được, mà mạng cũng không bảo trụ nổi. Mật Lý mỹ nhân bị kiếm tổn thương thương, nghe nói rất nặng, thái y nói coi như khỏi hẳn cũng rất khó gặp người. Còn có Liễu mỹ nhân vì cứu Tề mỹ nhân bên cạnh mà bả vai trúng một kiếm, cũng may không nặng, không có gì đáng ngại.”

Dương Quỳnh nghe nói Sở Tu nghi chết rồi, trong lòng giật mình không nhỏ. Ngày đó nàng giết đến trời đất mù mịt, tất cả sự chú ý đều dùng để ứng phó thích khách cùng bảo hộ Khang phi, đối với mọi chuyện xung quanh hết thấy thật sự không có sức đi lưu tâm. Nếu không phải Liễu Thục phi chết trước mặt nàng, đại khái nàng cũng không biết. Sở Tu nghi lại chết như vậy, nghĩ đến đứa bé trong bụng nàng, Dương Quỳnh cũng chỉ có thể thương cảm. Hiển nhiên Thiên Lý rõ ràng, quả báo tuần hoàn, bỗng nhiên nghĩ đến một người, nàng vội hỏi: “Vậy còn Trần Chiêu nghị?”

Yên Xảo suy nghĩ một chút nói: “Chưa thấy nàng bị thương. Nghe nói lúc ấy nàng núp dưới mặt bàn, bọn thích khách không chú ý đến nàng.”

“Xem ra lần này ngoại trừ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, cũng chỉ có nàng toàn thân trở ra.” Dương Quỳnh ý vị thâm trường nói.

Thiên Linh nói: “Thanh Diệp lời này của ngươi...”

Dương Quỳnh cười nói: “Biểu lộ cảm xúc thôi. Các ngươi không cần để ở trong lòng.”

“Lần này nhóm nương nương tuy rằng bị thương, nhưng những cung nữ đi theo hôm đó càng không may. Bên Thục phi nương nương không cần nói, một người cũng không sống sót. Bên Quý phi nương nương, Vũ Nhi bị đâm thương, còn có Hoàng Oanh bên Cốc Chiêu viện, Tịch Mai, Tuyết Mai bên Sở Tu Nghi, Thạch Lưu, Đỗ Quyên bên cạnh Lý mỹ nhân, Thanh Liễu, Lục Liễu bên Tề mỹ nhân, đều chết dưới kiếm của thích khách.” Yên Xảo nói đến đây hai mắt có chút ướt át, nước mắt nói: “Nếu nương nương không mang theo người bên người, chúng ta cũng đã mất mạng.”

Dương Quỳnh có chút đau đầu, nàng rất không chịu được tiểu cô nương khóc sụt sướt này, vì vậy liếc mắt ra hiệu với Thiên Linh. Thiên Linh hiểu ý, tới kéo tay Yên Xảo nói: “Ngươi xem người, đều qua vài ngày, còn vừa nói vừa khóc như vậy. Người là đại nạn không chết, tất có phúc hậu, nên vui vẻ mới phải.”

Nước mắt Yên Xảo rơi cũng nhanh, ngừng cũng nhanh, rất nhanh liền hong khô, vừa cười vừa nói: “Thiên Linh nói đúng. Nương nương chúng ta cũng nói như vậy.”

“Nương nương tốt không?” Dương Quỳnh vẫn là hỏi.

Thiên Linh nói: “Ngươi yên tâm đi. Chỗ nương nương có Xuân Dương các nàng chăm sóc. Thái y nói nương nương bị kinh hải quá độ, thân mình suy yếu, đã kê thuốc bổ cho nương nương bồi dưỡng.”

Dương Quỳnh đại khái biết rõ tình huống, trong lòng thoáng an ổn chút ít. Xem ra tạm thời chuyện mình biết võ công cũng không mang đến phiền toái cho Khang phi, cũng không khiến Hoàng thượng nghi ngờ. Có điều lần này lộ mặt lớn như vậy, về sau muốn không ai biết, sống an phận, chỉ sợ là không thể.

Cung Phụng Từ.

Trong cung trải qua sự kiện thích khách, Hoàng hậu cũng thật nằm vài ngày mới có khí lực ứng phó tình hình rối loạn trước mắt. Hoàng thượng nổi giận, một đám cung nữ thái giám bị bắt giam, tra xét. Hiện tại, Mai Tu dung đang ở Chấp Hình Ty chịu hình, nghe nói đã qua ba lần công đường, nhưng vẫn không hỏi được gì.

“Mai Tu dung thật ra là một người trung thực, đáng tiếc.” Hoàng hậu cũng biết Mai Tu dung oan uổng, nhưng vậy thì thế nào? Nàng phụ trách vũ đạo lại xuất hiện thích khách, đây cũng đã là tội chết của nàng.

Nghĩ tới đây, Hoàng hậu nhớ tới cung nữ liễu chết bảo hộ Khang phi cùng Cẩm phi, “Cung nữ chỗ Khang phi tên gì?”

Cung nữ Thái Lăng bên người vội vàng nói: Thưa nương nương, nàng gọi Thanh Diệp.”

“Thanh Diệp...” Hoàng hậu thì thào nói, “Trong cung có một cung nữ biết võ công tốt như vậy, Khang phi thật sự là thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng).” Nàng nghĩ một chút, phân phó nói: “Đi điều tra lai lịch của Thanh Diệp.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Cảm tạ

Ăn sáng xong, Khang phi bước vào phòng Dương Quỳnh. Mọi người hành lễ sau đó đều bị Khang phi cho lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Khang phi cùng Dương Quỳnh hai người.

“Vết thương còn đau không?” Khang phi càng thêm gầy, khí sắc không tốt lắm, nhưng tinh thần vẫn rất tỉnh táo.

Dương Quỳnh cười nói: “Đương nhiên đau.”

Khang phi sắc giọng: “Vậy ngươi còn cười được?”

“Cười hay không cười, vết thương vẫn đau. Nô tỳ mặt mày ủ rũ, đau đớn cũng sẽ không tự chạy mất.” Dương Quỳnh đáp lời nhưng thái độ không quá kính cẩn.

Khang phi lại giống như không nghe được, “Lần này bốn cung có thể sống, đều là nhờ ngươi. Bốn cung tới đây để cảm ơn ngươi.”

“Nương nương không cần như vậy. Nô tỳ ở bên người nương nương, không bùng nước dâng trào, không trang điểm thay quần áo, còn thường xuyên làm nương nương tức giận. Nô tỳ cảm giác thiếu nương nương rất nhiều. Trải qua chuyện này, rốt cuộc nô tỳ cũng có thể thân nhiên đứng phía sau nương nương.” Dương Quỳnh xác thực là nghĩ như vậy. Lúc trước nàng cảm thấy ở trước mặt Khang phi đều thật không thể đứng thẳng lưng. Tuy rằng nàng làm vệ sĩ kiếm sống, thế nhưng người khác lại cảm giác nàng không cần mạng. Lần này tuy rằng hiểm càn thêm hiểm, nhưng rốt cuộc cũng là liều mạng thành công.

Khang phi cười nhạt: “Bất kể thế nào, ngươi cũng là ân nhân cứu mạng của bốn cung. Phần ân tình này, bốn cung sẽ không quên.” Suy nghĩ một chút, nàng nói tiếp, “Bốn cung có thể cho ngươi một ân điển. Ngươi muốn gì?”

Dương Quỳnh nói: “Vô luận nô tỳ muốn gì, nương nương đều đáp ứng?”

Khang phi sùng sờ. Nàng không nghĩ tới Dương Quỳnh sẽ tranh thủ cơ hội, ngay lập tức muốn đưa ra yêu cầu: “Chỉ cần bốn cung cho được.”

Dương Quỳnh nâng con ngươi, nhìn hai mắt Khang phi, từng chữ từng chữ nói: “Nô tỳ thỉnh cầu nương nương trừ bỏ cung tịch của nô tỳ.”

(*) Cung tịch: Quan hệ lệ thuộc của cung nữ, thái giám đối với Hoàng cung.

Giờ phút này Khang phi thật sự ngây ngẩn cả người. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới Dương Quỳnh sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, “Ngươi muốn xuất cung?”

Dương Quỳnh khẽ lắc đầu, “Không, nương nương, nô tỳ nguyện ý ở lại bên cạnh người.”

“Vậy tại sao ngươi lại muốn trừ bỏ cung tịch?” Khang phi thật không hiểu, nếu như không xuất cung, vậy tại sao lại muốn trừ tịch? Đây không phải là mâu thuẫn sao?

Dương Quỳnh giờ phút này hai mắt rất sáng, thanh tịnh không chứa một chút tạp chất. Lời nói ra cũng mang âm điệu mạnh mẽ, “Bởi vì ta cần thân phận bình đẳng. Ta không muốn lại bị người khác xem là nô tài, đặc biệt là nương nương.”

Vượt ngoài dự liệu của Khang phi, nàng dĩ nhiên lại tránh né cái nhìn chăm chú của Dương Quỳnh. Nàng chỉ cảm thấy cung nữ còn không ngồi dậy nổi trước mặt này cho mình áp lực rất lớn.

“Chưa từng có một cung nữ hoặc thái giám nào đưa ra yêu cầu như vậy.”

Dương Quỳnh không chút phật lòng: “Chung quy cũng phải có người thứ nhất.”

Khang phi nghiêng đầu, suy tư một chút nói: “Việc này bốn cung không thể làm chủ. Nhưng bốn cung vẫn sẽ tận lực hướng Hoàng thượng tranh thủ.”

“Tạ ơn nương nương.”

Khang phi nhìn Dương Quỳnh sắc mặt trắng bệch, nàng phát hiện mình bắt đầu không hiểu người này. Có lẽ ngày từ đầu, nàng đã không hiểu cung nữ trước mặt. Cung nữ này cùng người trong ân tượng của mình hoàn toàn khác nhau. Nói Dương Quỳnh phản nghịch, không phục quản giáo, tựa hồ không phải. Nếu nói Dương Quỳnh trung thành, tận tâm, tựa hồ cũng không đúng. Thông qua chuyện thích khách lần này, Khang phi đối với Dương Quỳnh trung tâm đã không còn hoài nghi, nhưng chẳng qua nàng cảm thấy Dương Quỳnh cùng những cung nữ trung tâm hoặc chết hoặc bị thương nơi đó không quá giống nhau. Nhưng rốt cuộc là không giống điểm nào, nàng lại không nói ra được.

Dương Quỳnh, ở trong cảm giác của nàng, thủy chung là một tảng sương mù, mờ mờ ảo ảo, nhìn không thấu.

Lúc sau Khang phi báo cho Dương Quỳnh biết, Trì ma ma đã tạ thế. Mấy ngày nay Khang phi gầy đi một vòng, một mặt là bởi vì Dương Quỳnh bị thương, mặt khác cũng là bởi vì Trì ma ma qua đời.

Dương Quỳnh hiểu sự đau đớn trong lòng Khang phi. Người muốn bảo vệ đã chết, người muốn báo thù cũng đã chết. Loại cảm giác này giống như một hơi nghẹn thở, làm thế nào cũng không thể trút ra ngoài.

Chớp mắt lại qua hơn mười ngày, thân thể Dương Quỳnh hồi phục rất nhanh, Thiên Linh nói là do bên trong thân thể tốt. Dương Quỳnh lại cảm thấy còn phải tiếp tục kiên trì rèn luyện. Nếu như ngày đó không phải do thể lực của nàng cạn kiệt, có lẽ cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng như vậy. Cho nên nói, thân thể là cơ sở của cách mạng. Lời này tuyệt đối chí lý.

Mười mấy ngày qua, Yên Xảo thỉnh thoảng sang đây xem nàng, nàng là một tiểu cao thủ tin tức, thường xuyên mang đến một ít tin mới mẻ. Trong đó để

cho Dương Quỳnh giật mình nhất chính là, Hoàng thượng vì khen ngợi Liễu mỹ nhân thời điểm nguy nan xả thân cứu người tinh thần không cầu vụ lợi, hạ chỉ tấn phong Liễu mỹ nhân làm Thục phi.

“Nói như vậy, Thục phi đã chết kia cũng họ Liễu.” Dương Quỳnh cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Liễu mỹ nhân phẩm cấp rất thấp, coi như là Hoàng thượng muốn tấn phong, nhiều lắm cũng là phong vị tần. Dù phong thế nào, cũng không phong tới hàng tứ phi.

Yên Xảo nói: “Người đứng là lạnh lợi. Ta nghe nói, Liễu Thục phi mới cùng Liễu Thục phi trước mà thân tỷ muội. Liễu Thục phi mới nhỏ hơn năm tuổi, năm ngoái mới tiến cung.”

Quả nhiên, đáy lòng Dương Quỳnh cười lạnh. Cái này chỉ sợ cũng là thủ đoạn lôi kéo thân quyền của Hoàng thượng. Vị trí Thục phi là của Liễu gia, ai sẽ để ý tỷ tỷ ngôi hay muội muội ngôi? Xem ra Liễu Thục phi trước thì cốt còn chưa lạnh, Cung Ngọc Thần đã muốn nghênh đón chủ nhân mới.

“Ta nghe nói, trong cung đều truyền tai vị Liễu Thục phi này là người trong họa có phúc. Tuy rằng bị thương nhẹ, nhưng có thể từ mỹ nhân được tấn phong lên phi vị, cái này nếu là bình thường, thì phải cần bao nhiêu năm? Tuy nói mất đi một tỷ tỷ, nhưng chính mình lại kiếm được một tiền đồ tốt.” Yên Xảo ăn nói rõ ràng, ngay cả điều thông thường nhất nàng cũng nói ra.

Dương Quỳnh ngửi được một tia mùi vị âm mưu. Nàng không hỏi nhiều, chờ thương thế tốt lên một chút, trực tiếp đến hỏi Khang phi thì tương đối đáng tin cậy.

Tối hôm ấy, bởi vì thương thế của Dương Quỳnh có chuyển biến tốt đẹp, Thiên Linh liền đến chỗ Khang phi sửa soạn lại quần áo cùng trang sức Hoàng thượng ban thưởng trong thời gian gần đây. Bởi vì Khang phi chịu kinh hãi, Hoàng thượng có đến mấy lần, ban thưởng không ít đồ này nọ. Khang phi lại miễn Thiên Linh làm việc, chuyên tâm chăm sóc Dương Quỳnh, cho nên những vật này chỉ được ghi lại trong sổ sách, cũng không có ai tiến hành thu xếp.

Dương Quỳnh một người nằm ở trên giường, hiện tại nàng có thể ngồi dậy ăn cơm uống thuốc, nói chuyện phiếm, đọc sách, nhưng vẫn không xuống giường được. Đột nhiên cửa vang lên một tiếng. Dương Quỳnh nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn. Lúc này cửa mở ra, Mặc Diệp từ bên ngoài lách vào, lại nhanh chóng đóng cửa.

“Sao người lại tới đây?” Dương Quỳnh kỳ quái hỏi.

Mặc Diệp mím chặt môi, một lát sau mới nói: “Tôi thăm thương thế của người một chút.”

Dương Quỳnh thấy bộ dạng của hắn không được tự nhiên, không nhịn được bắt đầu nổi lên tâm tư trêu đùa, “Người cũng là quan tâm ta đi?”

Mặc Diệp vừa muốn phản bác, gương mặt nương theo ngọn đèn, nhìn thấy khuôn mặt không có chút máu của Dương Quỳnh, lời đến bên miệng lại không xuất khẩu.

“Không phản bác ta xem như người thừa nhận.” Dương Quỳnh cười nói. Nụ cười này động đến miệng vết thương, nàng lập tức đau đến đỏ mắt hơi lạnh.

Mặc Diệp thấy, bắt đầu đi lắc đầu, “Đều bị thương thành như vậy cũng không thể yên tĩnh trong chốc lát?” Nói xong, đi tới, quỳ củ quỳ trên mặt đất, dập đầu một cái với Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh cả kinh nói: “Người làm cái gì vậy?”

Mặc Diệp đứng dậy, chân thành nói: “Người cứu được nương nương, chính là đại ân nhân của Thẩm gia. Ta cũng họ Thẩm, tuy rằng không thể thay mặt Thẩm gia, nhưng mà ta muốn thay mặt cha mẹ ta cùng tỷ tỷ biểu đạt cảm ơn người.”

Dương Quỳnh thờ dài, “Thanh Diệp biến mất, nhưng người cũng không cách nào buông bỏ?”

Mặc Diệp cười khổ nói: “Đúng vậy. Ta có thể tiếp nhận Thanh Diệp phản bội hoặc tử vong, nhưng làm sao ta cũng không nghĩ tới nàng sẽ biến mất. Rõ ràng người..., rõ ràng là thân thể của Thanh Diệp, nhưng không phải hồn phách của nàng.”

Dương Quỳnh cũng chỉ có thể cười khổ theo. Chuyện hoang đường như vậy, ai có thể tin tưởng? Nếu như không phải tự mình trải qua, đánh chết nàng cũng không tin, “Cuối cùng ta cũng không phụ người nhờ vả.”

Mặc Diệp nhìn Dương Quỳnh, con người màu đen mang theo một ít tâm tình khó có thể lý giải, “Cũng may người không phải Thanh Diệp.”

“Hả?” Dương Quỳnh mở to hai mắt nhìn, tỏ vẻ chính mình không hiểu ý của hắn.

“Thanh Diệp thường nhỏ thân thể gầy yếu, bệnh lâu thành y. Nếu ngày đó nàng ở đây, không cứu được nương nương không nói, chính mình cũng sẽ mất mạng. Ở điểm này, người so với Thanh Diệp làm tốt hơn nhiều.” Cảm tình của Mặc Diệp rất phức tạp. Tựa như hắn nói, sau chuyện này, trước đây hắn chưa từng cảm thấy vui mừng vì Thanh Diệp biến thành Dương Quỳnh như vậy. Nhưng mà dù sao người kia cũng là tỷ tỷ sinh đôi của mình, bọn hắn ngay khi ở trong bụng mẹ cũng đều cùng một chỗ, tuy rằng qua lâu như vậy, hắn vẫn thường xuyên ảo tưởng, kỳ thật Thanh Diệp không biến mất, hoặc là một ngày nào đó nàng sẽ trở về. Thẳng đến khi chuyện này xảy ra, làm cho hắn xác định, Thanh Diệp xác thực đã biến mất. Nừ từ trước mặt hoàn toàn là một người xa lạ. Một người có tướng mạo cùng mình thập phần tương tự.

“Trong khoảng thời gian này, Trần Chiêu Nghi bên đó như thế nào?” Dương Quỳnh không muốn bầu không khí trở nên lúng túng. Dù sao trò chuyện về Thanh Diệp cũng không phải là chủ đề tốt.

Quả nhiên vừa nhắc tới chuyện khác, biểu tình của Mặc Diệp thoải mái hơn nhiều, “Trần Chiêu nghi sau khi hồi cung một mực tỉnh dưỡng. Ta nhìn nàng thật đúng là bị dọa sợ. Tuy rằng biểu hiện bên ngoài rất trấn định, nhưng nghe Thu Liên, Thu Hà các nàng lên lút nói, Trần Chiêu nghi ban đêm thường xuyên gặp ác mộng.”

Dương Quỳnh gật đầu, “Ngươi vẫn là mọi việc cần cẩn thận. Hơn nữa, ta có thể cứu nương nương, cũng là nhờ có vị sư phụ này dạy bảo tốt.”

Mặc Diệp mặt ửng hồng, “Nếu bình thường ngươi chăm luyện chút công phu, thì cũng sẽ không bị thương nặng như vậy.”

“Vâng. Đồ nhi kính cần nghe sư phụ dạy bảo.” Dương Quỳnh cười nói.

Mặc Diệp liếc mắt một cái, cảm thấy dáng vẻ của nàng đều không ra hồn, “Ta phải đi đây.” Nói xong, vọt đến cửa, đẩy ra một khe nhỏ, nhìn nhìn phía bên ngoài, lúc này mới xuất môn.

Dương Quỳnh thở dài, rõ ràng tuổi còn nhỏ như vậy, làm việc lại vô cùng cẩn thận. Những năm này, hẳn là Mặc Diệp ăn không ít khổ.

Ban đêm, lúc Thiên Linh trở lại thì Dương Quỳnh đã ngủ. Thiên Linh nhẹ chân nhẹ tay đến trước giường nàng, cúi đầu nhìn khuôn mặt ngủ của nàng, mỉm cười. Đưa tay giúp Dương Quỳnh dịch góc chăn, lúc này mới về trên giường mình.

Dưỡng thương một tháng, rốt cuộc Dương Quỳnh cũng có thể ở Thiên Linh nâng đỡ xuống giường đi bộ được vài bước. Đối với nàng nằm trên giường một tháng mà nói, đây quả thực là thiên đại ban ân. Lý thái y sau khi bắt mạch lại dặn dò Thiên Linh thường xuyên đỡ Dương Quỳnh xuống đất đi lại một chút, trợ giúp miệng vết thương khép lại, lên da non.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thục phi

Dương Quỳnh được Lý thái y cho phép, lập tức năn nỉ Thiên Linh đưa nàng ra ngoài đi dạo.

Thiên Linh nghe xong sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói: “Ngươi cũng đừng đắc ý. Lý thái y chỉ nói cho ngươi đi lại ở trong phòng một chút, cũng không nói cho ngươi ra ngoài.”

Dương Quỳnh mếu máo nói: “Thiên Linh tốt của ta, bên ngoài cùng bên trong phòng đâu có gì khác nhau? Ngươi để ta ra ngoài cảm nhận không khí trong lành không được sao? Nếu cứ tiếp tục buồn bực như vậy, ta cũng nhanh thối rửa.”

Thiên Linh bị câu nói sau cùng của nàng chọc cười, “Ồ đâu ra mà ngươi nói nghiêm trọng như vậy? Một tháng ngươi đều nằm, thiếu mấy ngày? Hiện tại vừa mới vào đông, bên ngoài trời đang lạnh. Ngươi vừa mới khỏe lên chút ít, nếu lại cảm lạnh, ta ở trước mặt nương nương cũng không đảm đương nổi.”

Dương Quỳnh lừa gạt nói nhưng Thiên Linh vẫn không đồng ý, nàng bắt đắc dĩ đành tùy ý Thiên Linh nâng đỡ đi hai vòng trong phòng.

“Ngươi thấy thế nào? Ngươi vừa mới xuống giường, không nên quá mệt mỏi” Thiên Linh vừa đỡ nàng vừa hỏi.

“Ta không sao.” Dương Quỳnh thăm nghĩ: Nếu không phải do thuốc Đông y hiệu quả quá chậm, nàng cũng không phải nằm ở trên giường lâu như vậy.

Vòng vo vài vòng, Thiên Linh liền mệnh nàng nhất định phải trở lại giường nghỉ ngơi. Dương Quỳnh không có biện pháp, đành phải nằm trên giường. Vừa nằm xuống, liền cảm thấy thân thể của mình như nhũn ra. Hóa ra rốt cuộc nàng không khôi phục quá nhiều thể lực, vừa rồi lúc đi bộ không cảm thấy, bây giờ vừa nằm xuống, vấn đề gì cũng đều xuất hiện.

“Vậy là tốt rồi, ngươi có thể xuống đất đi bộ, khí sắc nương nương cũng khôi phục tốt lắm, đám mây trong cung cuối cùng cũng tan.” Thiên Linh tự nhủ.

Gần nhất Dương Quỳnh đối với chuyện bên ngoài không hiểu rõ lắm, nghe xong lời này hỏi: “Chuyện những thích khách đều đã tra xong?”

“Nào có dễ như vậy? Nghe nói lúc ấy hộ vệ trong cung tiến vào, những thích khách kia trừ bỏ những người bị giết, còn lại thấy không có đường chạy đều tự sát, không một ai sống. Nếu không phải có Cẩm Long Vệ bên người, lần này thật đúng là lành ít dữ nhiều.” Thiên Linh không bát quái, những chuyện này cũng là nghe được từ chỗ Yên Xảo.

Dương Quỳnh nghe xong như có điều suy nghĩ. Nàng cũng không phải muốn hao tâm tổn sức vì chuyện này, dù sao cũng là chuyện xảy ra trong cung, có Hoàng thượng cùng Hoàng hậu tra xét, chân tướng sớm muộn gì cũng bị mở ra. Chuyện đã làm, thì không cách nào chôn diệt.

Khang phi qua mấy ngày điều dưỡng, rốt cuộc thân thể cũng khôi phục lại trạng thái trước khi dự tiệc, cả người cũng nhìn rất có tinh thần. Lúc này nàng đang ngồi ở trong Cung Hồng Huy của Chu Cẩm phi, tự tay bóc một trái quýt, đưa tới tay Cẩm phi.

“Chân của ta hiện tại xuống đất hay đi đường vẫn đều đều.” Chu Cẩm phi ai oán nói.

Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ cũng thật nóng ruột. Mọi người đều nói thương gân động cốt một trăm ngày, hiện tại nguoi mới có một tháng, có thể xuống đất đi lại đã là không tệ, còn muốn khôi phục giống như trước? Thật sự là không biết đủ.” Nói xong lại bắt đầu bóc một trái quýt.

Chu Cẩm phi thờ dãi nói: “Làm sao có thể không nôn nóng? Trong cung sống ngằm mảnh liệt. Một mình nguoi đối mặt, chung quy là nguoi đơn thể độc. Ta tuy rằng không thông minh bằng nguoi, nhưng so với nguoi hạ mặt, dù sao cũng sẽ không để những người kia ức hiếp.”

“Tỷ tỷ có thể nghĩ được như vậy, ta rất cao hứng. Tỷ tỷ yên tâm, lúc trước ta không tranh giành là một mối, nhưng hôm nay không giống. Ta là nữ nhi của Thâm gia, cho tới bây giờ cũng không phải đánh không nói lại, mắng không hoàn thủ. Huống chi hôm nay có Hoàng hậu nương nương tọa trấn Hậu cung, rất nhiều chuyện, cần bản không cần chính mình xuất đầu lộ diện.” Khang phi khôi phục khí sắc, lời nói thành thoi, vô cùng ung dung bình tĩnh.

Chu Cẩm phi nghe lời nói mang thâm ý, hỏi: “Nguoi có tính toán gì?”

Khang phi cười, đặt một trái quýt vào trong tiểu khay, “Chẳng lẽ tỷ tỷ đã quên, Hoàng hậu nương nương của chúng ta am hiểu sâu đạo lý cân bằng. Hiện giờ Hậu cung cũng không phải nguoi cùng ta độc đại, năng tự nhiên cũng sẽ không quá mức khó xử.”

“Ý của nguoi là...” Chu Cẩm phi đã đoán ra vài phần.

Khang phi đưa một mũi quýt vào miệng, cẩn thận nhai, đợi nuốt xuống xong mới chậm rãi nói ra hai chữ: “Phùng sát!”

Nếu nói trong Hậu cung bây giờ người có danh tiếng thịnh nhất là ai? Đương nhiên không phải những khuôn mặt cũ như Cẩm phi, hay Khang phi mà là Thục phi Liễu Nguyên Nhi gần nhất mới được tấn phong đường quan rộng mở. Tuy rằng bởi vì có liên quan đến chuyện thích khách, mà điển lễ tấn phong của nàng tiến hành có chút khiếm tốn, nhưng nguoi lại Hoàng thượng sủng ái nàng không ít chút nào. Gần nửa tháng nay, cơ hồ có mười ngày là Hoàng thượng ở lại Cung Ngọc Thần. Vị Liễu Thục phi này, danh tiếng có thể nói là nhất thời có một không hai.

Sáng sớm ngày hôm đó, trên trời tung bay những bông tuyết nhỏ bé. Khang phi khoác áo lông gấm, giẫm lên lớp tuyết mỏng trên mặt đất, đi tới Cung Phượng Từ thỉnh an Hoàng hậu. Xuân Dương ở một bên đỡ nàng. Từ sau sự kiện thích khách, Khang phi đối với Xuân Dương càng ngày càng coi trọng. Biểu hiện của Xuân Dương ngày ấy lại để cho Khang phi tin tưởng lòng trung thành của nàng. Dù sao không phải ai cũng có thể ở trong tình huống gặp nguy không loạn ấy, dẫn theo chủ tử chạy trốn thoát thân.

Bước vào Cung Phượng Từ, trong phòng đốt ba chậu than, làm cả phòng ấm áp rất nhiều. Khang phi ngẩng đầu, trông thấy Trịnh Quý phi đã đến. Chuyện thích khách đối với mỗi người mà nói đều có chút ít ảnh hưởng, ví dụ như Trịnh Quý phi, một tháng này luôn bệnh, Hoàng hậu liền miễn cho nàng thỉnh an. Mấy này trước nghe nói có khởi sắc, quả nhiên hôm nay liền thấy nàng đến sớm.

Khang phi mỉm cười tiến lên trước thi lễ nói: “Tỷ tỷ tới thật sớm!”

Sắc mặt của Trịnh Quý phi có chút tái nhợt, nghe thấy Khang phi nói chuyện, liền đáp: “Một tháng không tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, trong lòng ta khó tránh khỏi có chút áy náy.”

Khang phi nói: “Tỷ tỷ trong lòng có Hoàng hậu, điểm ấy ta nghĩ Hoàng hậu nương nương cũng sẽ biết.”

Đang nói, ngoài cửa liền tiến tới một đoàn người. Khang phi quay đầu, đi trước chính là người gần đây danh tiếng rất thịnh, Liễu Thục phi. Liễu Thục phi liếc mắt liền thấy Khang phi, rồi sau đó là Trịnh Quý phi.

“Muội muội thỉnh an hai vị tỷ tỷ.” Giọng nói của Liễu Thục phi vô cùng mềm mại đáng yêu. Động tác nhẹ nhàng nâng đỡ thân thể.

Trịnh Quý phi nói: “Thục phi muội muội nói gì vậy, chúng ta đều là phi tử, bôn cung không gánh nổi.”

Liễu Thục phi đứng dậy, ngồi vào vị trí của mình, cười nói: “Lẽ không thể bỏ. Muội muội tuổi còn nhỏ, nếu có chỗ nào không chu đáo, hy vọng tỷ tỷ chớ trách.”

Trịnh Quý phi nâng chén trà lên uống một ngụm, nói: “Muội muội quá khách khí. Bọn tỷ muội chúng ta cùng nhau hầu hạ Hoàng thượng, nào có cái gì chu đáo với không chu đáo? Chỉ cần dùng tâm là tốt rồi.”

Liễu Thục phi cười nói: “Tỷ tỷ nói đúng.”

Lúc này có thái giám cáo giọng nói: “Hoàng hậu nương nương đến!”

Chúng phi tần đều đứng lên, đợi Hoàng hậu La Tiêu Nữ xuất hiện trên chỗ ngồi, mọi người đều dựa theo lễ tiết thỉnh an.

“Tất cả đứng lên đi.” Hoàng hậu nói.

Chúng phi tần đứng lên, một lần nữa trở lại chỗ của mình ngồi xuống. Hoàng hậu thấy Trịnh Quý phi, cười nói: “Quý phi có thể tới nơi này của bôn cung, chắc hẳn bệnh đã tốt hơn nhiều.”

Trịnh Quý phi gật đầu nói: “Đúng vậy. Cuối cùng hôm nay cũng gọn gàng, lúc này mới dám đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Dựa theo nội quy

trong cung, khi phi tần bị bệnh đều phải ở trong cung tĩnh dưỡng, miễn lây bệnh khí cho người khác. Một khi bệnh lây lan, hậu quả rất đáng sợ.

Hoàng hậu gạt đầu, lại giương mắt nhìn mọi người trong điện, ngoại trừ Chu Cẩm phi mắt cá chân bị trật, thì tất cả mọi người đều đến đông đủ, “Hôm nay có chuyện bổn cung muốn cùng các tỷ muội thương lượng. Chuyện hành thích lần trước, mọi người cũng đều tự mình trải qua, hôm nay Hoàng thượng nói với bổn cung, nhớ tới nhiều tỷ muội sống sót sau cơn hoạn nạn, người quyết định đề cao cấp bậc vị phân của mọi người một chút, ai không thể đề cao liền ban thưởng, tóm lại, mọi người trong khoảng thời gian này đều lo lắng thấp thỏm, quả thực không dễ dàng.”

Lời vừa ra khỏi miệng, nhóm phi tần cấp thấp tự nhiên là vui mừng khôn xiết. Khang phi cùng Quý phi hai người liếc nhìn nhau, đều không có vẻ mừng rỡ, có điều vẫn phải cảm tạ. Vì vậy mọi người đều đứng dậy tạ ơn.

Hoàng hậu lại rảnh rồi trò chuyện với mọi người trong chốc lát mới nói: “Được rồi, trời không tốt, tất cả mọi người đều giải tán đi. Cụ thể tấn phong như thế nào, Hoàng thượng còn cân cân nhắc, các tỷ muội cũng không nên nóng vội, sẽ không thiếu phần các người nên được.”

Mọi người lại một lần nữa tạ ơn ân điển của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu. Sau đó đồn dập mang theo cung nữ của mình rời khỏi Cung Phượng Từ.

Mấy ngày sau, thánh chỉ của Hoàng thượng lần lượt đến tay các phi tần. Quả nhiên bầu không khí lo lắng lúc trước bị thổi bay, thay vào đó là không khí hân hoan vui mừng.

Cung Lung Hoa, trong phòng Dương Quỳnh, Yên Xảo thuộc trong lòng bàn tay nói ra các tin tức mới nhất nàng vừa mới tìm hiểu được, “Cốc Chiêu viện tấn phong Chiêu dung, Lý mỹ nhân tấn phong Sung nghi, Tề mỹ nhân tấn phong Sung dung, còn có Hoắc mỹ nhân ngày ấy bị bệnh không thể tham gia yến hội cũng trực tiếp được tấn phong lên Tiếp dư.”

Dương Quỳnh hỏi, “Nói như vậy, còn Mai Tu dung?”

Yên Xảo nói: “Người thật là cái gì cũng không biết. Hôm trước Mai Tu dung bởi vì không chịu được hình phạt ở Chấn Hình Ty, cho nên ở trong nhà lao thất cổ tự vẫn.”

Dương Quỳnh cả kinh, thất cổ tự vẫn? Không ngoài dự kiến, Hoàng thượng muốn kết thúc vụ án. Có điều ngâm lại cũng đúng, không kết án thì sao có lý do để đại phong Hậu cung?

“Xem ra Hoàng thượng định gom đủ tứ phi chín tần.” Thiên Linh ở một bên nói.

Yên Xảo nói: “Lời này xem như người nói đúng. Nghe nói lần này Hoàng thượng đại phong Hậu cung còn đề rất nhiều tài tử, bảo lâm ngày thường không quá đề ý tới tấn phong lên mỹ nhân, lần này Hậu cung thật náo nhiệt.”

“Người còn không phải người cao hứng nhất? Trước kia luôn chèn trong cung ít người, giờ thì tốt rồi, những nương nương chủ tử này cũng đề người nhớ một hồi.” Thiên Linh trêu chọc nói.

Yên Xảo không cho là đúng, “Vậy thì thế nào? Thiên Linh người cũng không nên xem thường ta, trí nhớ ta tốt lắm. Chỉ cần Yên Xảo ta gặp qua một lần, nghe tên một lần, đời này đều không quên được.”

Dương Quỳnh nghe xong lời này thì hào hứng hỏi: “Thế nào? Yên Xảo có bản lĩnh gặp qua liền không quên?”

Thiên Linh nói, “Người đừng nghe nàng nói bậy. Nàng chính là nhớ người có một lúc. Gặp qua người, hoặc nghe qua tên là có thể hoàn toàn nhớ kỹ, nhưng qua lâu cũng sẽ quên.”

Không nhìn ra, Yên Xảo này lại là một nhân tài! Dương Quỳnh chỉ có thể cảm thán như vậy. Hóa ra mỗi người, cao như Hoàng hậu tần phi, hay thấp như cung nữ thái giám, cũng đều có cách sinh tồn của mình, đều có giá trị cùng phương thức tồn tại của bản thân.

Lại qua nửa tháng, Dương Quỳnh đã có thể tự mình đi dạo. Chẳng qua là Thiên Linh nhìn, vẫn như cũ không cho nàng ra ngoài. Cũng may Yên Xảo một ngày đều tới mấy chuyến, nói cho nàng biết tình huống bên ngoài. Dù sao cũng là người cùng chung hoạn nạn trải qua sinh tử, giao tình tự nhiên là không giống trước.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hứa hẹn

Ngày hôm đó, vừa ăn cơm trưa xong, có tiểu cung nữ tới truyền lời, Khang phi triệu kiến Dương Quỳnh. Trong thời gian nửa tháng, lúc đầu Khang phi có tới mấy lần, về sau thân thể Dương Quỳnh ổn định, Khang phi cũng không tới nữa. Nghe Thiên Linh nói, Khang phi ngược lại thường xuyên hỏi thăm tình hình của nàng. Dương Quỳnh không phải người thị sùng mà kiêu, cũng chưa bao giờ cảm thấy cứu Khang phi sẽ được thiên đại ân tình gì. Nói cho

cùng, nàng cũng chỉ là cố gắng hết sức hoàn thành nghĩa vụ của một vệ sĩ mà thôi.

Thiên Linh khoác cho Dương Quỳnh một cái áo choàng thật dày, cẩn thận giúp nàng buộc dây lưng.

“Cũng chỉ có vài bước đường, có cần huy động nhân lực như vậy không?” Dương Quỳnh cảm thấy cái áo choàng này là hoàn toàn không cần thiết.

Thiên Linh tức giận nói: “Ngươi đã lâu có ra ngoài cửa sao? Ngày hôm qua trời vừa có tuyết rơi, hiện tại ở bên ngoài rất lạnh, thân thể ngươi còn chưa khỏe, sao có thể không cẩn thận một chút?”

“Đứng đứng.” Dương Quỳnh bất đắc dĩ đành phải khoác áo choàng ra cửa.

Tầm điện của Khang phi so với phòng của Dương Quỳnh ấm áp hơn nhiều. Xuân Dương thấy Dương Quỳnh tới, giúp nàng cởi áo choàng, treo ở trên kệ bên cạnh, kéo nàng tới bếp lò sưởi ấm, “Nhanh hơn lửa, bên ngoài hẳn là rất lạnh.”

Dương Quỳnh nói câu cảm ơn, quay đầu nhìn Khang phi đang ngồi trên giường đọc sách. Chỉ thấy Khang phi mặc chiếc áo nhỏ màu Đinh Hương, bên dưới là váy hồng cánh sen, một đoạn cánh tay trắng muốt lộ ra bên ngoài, làm chiếc vòng ngọc xanh biếc trên cổ tay trông hết sức bắt mắt.

Lúc này Khang phi cũng quay đầu, ánh mắt của hai người không hẹn mà gặp. Dương Quỳnh cả kinh, không hiểu sao cụp mắt. Ngẩng lại, lại cảm thấy kì quái, chính mình không làm việc gì trái với lương tâm, tại sao phải tránh né?

“Xuân Dương, ngươi đi phòng bếp nhỏ bưng tổ yến tới đây.” Khang phi phân phó nói.

Xuân Dương cực kì lạnh lợi, tự nhiên biết rõ đây là Khang phi cố ý để mình ra ngoài, liền vội cúi người nói: “Vâng.” sau đó rời đi.

Dương Quỳnh thấy Xuân Dương lui ra, cũng hiểu được Khang phi có lời muốn nói với mình. Nàng đến trước giường Khang phi, vừa muốn quỳ xuống hành lễ, Khang phi nói: “Miễn đi. Thân thể ngươi còn chưa khỏe, lại đây ngồi xuống.” Nói xong, ngón tay duỗi ra chỉ thoáng qua cái ghế cạnh giường.

Dương Quỳnh không phải người đa lễ, nếu Khang phi đã nói vậy, nàng cũng không chối từ, liền tự nhiên ngồi xuống.

“Nhìn dáng vẻ hôm nay của ngươi, cuối cùng bốn cung cũng yên tâm.” Khang phi buông sách nhìn nàng.

Dương Quỳnh nói: “Tạ nương nương quan tâm.”

Khang phi nói: “Trong khoảng thời gian này, bốn cung không đến thăm ngươi, ngươi có trách bốn cung?”

Dương Quỳnh trung thực lắc đầu, “Thưa nương nương, nô tỳ chỉ là cố gắng làm tròn bổn phận của mình, không có ý tứ tranh công.”

Khang phi tán thưởng gật đầu, cười nói: “Không phải ngươi chán ghét loại xưng hô nô tỳ này sao? Về sau không cần tự xưng như vậy nữa.”

Nếu như nói lúc trước Dương Quỳnh có thể bình tĩnh ung dung, thì tin tức này không thể nghi ngờ là làm nàng sợ ngây người. Nàng có chút không dám xác định, dò hỏi: “Ý của nương nương là...”

“Bốn cung nói sẽ cho ngươi một ân điển. Hoàng thượng đã lệnh Phủ Nội vụ bỏ cung tịch của ngươi. Hôm nay thân phận của ngươi là thường dân.” Khang phi nhớ lại bộ dạng quỳ gối cầu xin trước mặt Hoàng thượng của mình, bất giác âm thầm cười khổ. Lúc trước mình bị chế trụ ở Lâm Phương các, cũng chưa từng quỳ cầu xin Hoàng thượng. Vậy mà hôm nay vì một cung nữ lại như vậy. Có điều rốt cuộc cũng là ân cứu mạng, chỉ cần không làm trái lương tâm, thì hồi báo như thế nào cũng không quá mức.

“Tạ nương nương ân điển.” Lần này Dương Quỳnh thật sự muốn quỳ xuống. Vô luận Khang phi nói miễn lễ như thế nào, nàng đều kiên trì quỳ cảm ơn Khang phi.

“Bốn cung còn chưa nói hết.” Khang phi thấy nàng đứng dậy, mới tiếp tục nói, “Tuy rằng Hoàng thượng trừ bỏ cung tịch của ngươi, lại không chịu cho ngươi xuất cung. Nói cách khác, cuộc sống của ngươi cùng lúc trước sẽ không có thay đổi gì lớn.”

Dương Quỳnh cười nói: “Cuộc sống từ trước tốt lắm, nô tỳ... ta không có gì bất mãn.” Dương Quỳnh trầm nghĩ, thói quen quả nhiên là một thứ đáng sợ, đã quen xưng “Nô tỳ”, mặc kệ nội tâm bài xích như thế nào, thì cũng đã thành thói quen. Hôm nay muốn sửa đổi, còn cần một khoảng thời gian.

“Vậy thì tốt rồi.” Khang phi không nói thêm gì.

Trong phòng thoáng cái rơi vào yên tĩnh, Dương Quỳnh cảm thấy cực kì lúng túng. Nhưng Khang phi không lên tiếng, nàng cũng không dám tự tiện rời đi, nội tâm bất ổn.

Khang phi nhìn thấy phản ứng của Dương Quỳnh, cười nói: “Thế nào? Không đứng sau lưng bốn cung, ngươi cảm thấy không thoải mái?”

Dương Quỳnh phát hiện, thật đúng là có chuyện như vậy, vì thế cũng cười nói: “Nương nương nói rất đúng. Đó mới là vị trí ta quen thuộc.”

“Nếu như ngươi đã quen bảo hộ người khác, vậy ngày đó, thời điểm Thục phi bị giết, tại sao ngươi không động thủ?” Khang phi luôn muốn hỏi rõ vấn đề này.

Dương Quỳnh thu hồi dáng tươi cười, nói: “Nương nương trách ta?”

Khang phi lắc đầu, “Bổn cung chỉ là muốn biết rõ đáp án.”

Dương Quỳnh gật đầu, mở miệng nói, “Tình huống ngày đó, nương nương vô cùng rõ ràng. Một mình ta che chở người cùng Cẩm phi nương nương đã vô cùng khó khăn. Lúc Thục phi nương nương bị giết, quả thật ta có thể ra tay cứu nàng một mạng, thế nhưng nếu lúc ấy thích khách thừa cơ xông tới đã thương người hoặc Cẩm phi nương nương thì sao?”

“Là bởi vì như vậy? Thế nhưng rốt cuộc Thục phi cũng là một mạng người.” Khang phi nhớ tới ngày ấy, thân thể mềm mại của Thục phi ngã xuống bên cạnh, cách mình không xa, máu tươi phun tung tóe, Thục phi chết cũng không nhắm lại cặp mắt xinh đẹp.

“Nương nương, ta là hộ vệ, không phải Phật Tổ. Phật Tổ có thể phổ độ chúng sinh, đó là bởi vì Phật Tổ có pháp lực vô biên. Nếu như võ công của ta cao hơn nhiều so với thích khách, có thể bảo hộ chu đáo cho người cùng Cẩm phi an toàn, có lẽ ta sẽ ra tay, nhưng ta không làm được. Ở giữa các người cùng Thục phi nương nương, ta chỉ có thể chọn một bên, hơn nữa phải chọn các người.” Dương Quỳnh nói chuyện thần thái rất bình tĩnh, hoàn toàn không có sát khí của ngày hôm đó.

Khang phi cũng hiểu rõ đạo lý này. Tình huống lúc ấy như vậy, coi như Dương Quỳnh bỏ các nàng mà đi, nàng cũng sẽ không cảm thấy kì quái, “Ngày đó dưới tình huống cấp bách như vậy phải đưa ra lựa chọn, thật sự là làm khó người.”

Dương Quỳnh lắc đầu nói: “Nương nương, căn bản ta cũng không chọn lựa. Từ đầu đến cuối, mục tiêu bảo vệ của ta cũng chỉ có mình nương nương. Nếu cần thiết, ta cũng sẽ bỏ qua Cẩm phi nương nương.”

Những lời này thật sự làm Khang phi kinh hãi. Nàng vẫn cho rằng Dương Quỳnh liều mạng chống đỡ là để bảo vệ nàng cùng Cẩm phi hai người, hóa ra nếu không phải mình không chịu bỏ lại Cẩm phi, một mình thoát thân, thì khả năng Cẩm phi cũng đã thành vong hồn dưới lưỡi kiếm, “Tại sao?”

Dương Quỳnh hít sâu một hơi, cười nói: “Nương nương, người có lẽ không biết, hộ vệ là một chức nghiệp không cho phép phạm sai lầm. Vô luận là bất kì lí do gì, đối mặt với bất kì tình huống nào, thân là hộ vệ, đều phải bảo đảm cố chủ an toàn. Một khi cố chủ chết, mà hộ vệ còn sống, như vậy sau này còn ai dám dùng? Cho nên, hộ vệ chỉ có thể chết, mà không thể phạm sai lầm. Thục phi nương nương cũng được, Cẩm phi nương nương cũng được, ta có thể cứu là tốt nhất, không cứu được cũng không sao. Nhưng nếu như người xảy ra chuyện, thì ta tồn tại cũng không có ý nghĩa.”

“Tại sao người phải lựa chọn chức nghiệp tàn khốc như vậy?” Khang phi cảm thấy cái đó cùng Cẩm Long Vệ của Hoàng thượng không có gì khác nhau. Mà nàng vẫn cho rằng, một khi trở thành Cẩm Long Vệ, những người đó sẽ tồn tại như những hồn ma, không thể gọi là người.

Dương Quỳnh nhe răng cười cười, có chút nghịch ngợm, “Bởi vì ta sẽ không làm những việc khác.”

“Hôm nay người đã không phải là nô tài của bổn cung. Người nói thật với bổn cung, người có còn giống như trước bảo hộ bổn cung, cho đến khi chết?” Khang phi rất ít hỏi ai vấn đề như vậy. Nàng là một nữ tử cực kì thông minh, am hiểu mưu tính nhân tâm. Nàng gần như có thể làm cho người khác khẳng khái một mực bán mạng vì mình, nhưng cái này cũng cần sử dụng một chút kế sách dụ dỗ. Có điều, Dương Quỳnh không giống, một người không có người thân, không có gia thế, không có người bạn tâm, thì phải thu mua lợi dụng như thế nào? Hơn nữa trong tiềm thức, Khang phi cũng không muốn lợi dụng thu mua nàng.

“Chỉ cần nương nương có thể thủy chung đối đãi ta như một, ta sẽ một mực bảo hộ nương nương, thẳng tới cuối sinh mệnh.” Dương Quỳnh ở trong lòng nghĩ, cảm thấy lời này cũng không có gì. Thế nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng liền cảm thấy không thích hợp, tại sao lại có cảm giác ám muội như vậy?

Quả nhiên, Khang phi nghe xong, mặt ửng hồng. Nhìn Dương Quỳnh hai mắt trong suốt dường như có thể chảy ra nước nhưng trong lòng lại “bình bịch bình bịch” nhảy loạn. Vốn định không nhìn tới ánh mắt của Khang phi, nhưng làm thế nào cũng không dứt ra được.

Cuối cùng vẫn là Khang phi cúi đầu trước, một lát sau mới ngẩng lên lần nữa, “Bổn cung không dám cam đoan có thể đối đãi với người thủy chung như một, bổn cung chỉ có thể cố gắng tận lực làm. Người cũng nhớ kỹ giờ khắc này của ngày hôm nay, người hứa hẹn với bổn cung. Nếu ngày nào đó bổn cung đối xử lạnh nhạt với người, người cũng không cần thực hiện lời hứa này.”

Dương Quỳnh lờ đến bên miệng đột nhiên ngừng lại, vốn dĩ nàng muốn nói: “Nếu như người không rời không bỏ, ta tất sinh tử gắn bó.” Những lời này nàng không nhớ rõ đã xem qua ở nơi nào. Lúc này cứ như vậy đột ngột xuất hiện trong đầu. May thay nàng kịp thời ngậm miệng, nếu không một khi nói ra, không biết hai người các nàng còn lúng túng thành dạng gì.

“Ta đáp ứng nương nương.” Gạt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu qua một bên, Dương Quỳnh trịnh trọng đáp ứng Khang phi.

Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, Dương Quỳnh nhìn, đợi ý của nàng, Khang phi gật đầu. Dương Quỳnh đi mở cửa, bên ngoài là Xuân Dương bưng một cái hộp đựng thức ăn.

Xuân Dương tiến vào, đặt hộp thức ăn lên bàn nói, “Phòng bếp sợ nô tỳ đem đồ yên tới cho nương nương thì đã lạnh, cho nên đặc biệt làm hộp thức ăn này, bên trong có đựng nước nóng, có thể giữ ấm.”

Khang phi cười nói: “Bọn hần có tâm.”

Xuân Dương nói: “Có thể có được câu này của nương nương, là phúc khí của bọn họ.” Vừa nói vừa lấy chung cách thủy trong hộp ra.

Dương Quỳnh nhìn, thấy cái chung này so với ngày thường nhỏ hơn rất nhiều, không sai biệt lắm thì là cái bát nhỏ.

Khang phi thấy nàng nhìn chăm chăm vào chung cách thủy nói: “Những thứ này bổn cung ăn không nhiều, ngược lại làm lãng phí nguyên liệu, cho nên mệnh bọn hần dùng chung cách thủy nhỏ như vậy.”

“Nương nương tiết kiệm, ngược lại ủy khuất chính mình.” Xuân Dương nói xong, múc tổ yến trong chung ra một cái bát nhỏ, đưa tới trước mặt Khang phi. Khang phi nhận lấy uống một ngụm, khen: “Đạo này bọn hần nấu đồ bổ càng ngày càng ngon miệng.”

Xuân Dương cười nói, “Nương nương khẩu vị thanh đạm, lúc đầu bọn họ không rõ chừng mực, hiện tại cuối cùng cũng nắm được một vài điểm.”

Khang phi gật đầu, quay sang nói với Dương Quỳnh, “Ngươi thân thể không tốt, về nghỉ ngơi đi. Ngày mai cùng bổn cung đi Cung Hồng Huy thăm Chu tỷ tỷ.”

Dương Quỳnh đứng dậy nói: “Vâng, nương nương.”

Editor: Hai tỷ quá đáng yêu ☆*:..o (≥ ∇ ≤) o ..:*☆ và chúc mừng Dương Quỳnh đã thoát khỏi kiếp nô tài :v

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thăm bệnh

Trở lại phòng của mình, Thiên Linh đang khâu vạt áo, thấy Dương Quỳnh về, trước tiên giúp nàng cởi áo choàng cất kỹ, sau đó lại kéo tay của nàng ngồi vào trên giường của mình, “Giường ta so với giường của ngươi ấm áp hơn, ngươi trước tiên ngồi một lúc.”

Dương Quỳnh bất đắc dĩ nói: “Ta làm sao lại hư nhược như vậy? Ngươi luôn chiều cô ta như thế, về sau cái gì ta cũng không biết làm.”

Thiên Linh nghe xong cười nói: “Ngươi hiện tại biết làm gì? Ngoại trừ biết chút võ công, ngươi còn có thể làm cái gì?”

Đối mặt với Thiên Linh chê cười, Dương Quỳnh thăm nghĩ: Thứ ta biết rất nhiều. Ta biết lái xe, biết bắn súng, biết dùng máy tính, biết phá bom, biết điều tra cùng trinh sát,... Có điều những thứ đó ở đây đều không dùng được! Chẳng hạn ngươi thêu túi thơm, chúng ta đều sản xuất hàng loạt, ai còn một kim một chỉ thêu như vậy? Ngươi phối chế hương liệu, chúng ta đều làm thành nước hoa. Hừ, còn chê cười ta? Trở lại hiện đại xem ai cười ai?

Nhớ tới việc trở về, Dương Quỳnh cảm thấy thật mờ mịt. Từ hiện đại tới nơi này nàng liền rất mờ mịt. Truyện xuyên không cũng không phải nàng chưa từng xem, nhưng ngươi ta tốt xấu gì cũng là do tai nạn xe cộ hay nhảy lầu gì đó, còn mình nhaoáng một cái liền xuyên không. Nàng thì hay rồi, vào một gian phòng, cái gì cũng chưa gặp, liền biến thành như bây giờ. Cái này cũng thật không đúng với quy luật chung của xuyên không!

“Sao vậy, trêu ngươi vài câu liền tức giận?” Thiên Linh tiến đến trước mặt nàng, vừa quơ quơ tay vừa nói.

“Không có, làm sao ta sẽ tức giận? Đứng rồi, có chuyện nói cho ngươi biết, nhưng tốt nhất ngươi không nên ra ngoài nói lung tung.”

“Chuyện gì? Thần thần bí bí như vậy.” Thiên Linh trừng to mắt nhìn, bộ dạng tò mò.

“Ta đã được ngoại trừ cung tịch. Từ nay về sau, ta không còn là nô tài trong Hoàng cung nữa.” Hiện tại ngấm lại, Dương Quỳnh vẫn thấy thực hưng phấn.

“A?” Miệng Thiên Linh há to tới mức có thể nhét vừa một quả trứng gà, “Vậy ngươi sẽ rời cung?”

Dương Quỳnh lắc đầu, “Ta sẽ không xuất cung, tiếp tục lưu lại đây. Chẳng qua là với thân phận thường dân.”

“Thực hâm mộ ngươi.” Thiên Linh từ đáy lòng nói, nghĩ đến cảnh tượng hung hiểm lúc Dương Quỳnh được nâng trở lại, nàng nói: “Bất quá đây cũng là ngươi nên được.”

“Cái gì nên được với không nên được? Ngươi nhìn những cung nữ đã chết xem, rõ ràng tay trái gà không chặt, nhưng vẫn tận lực liều mạng hộ chủ. Ta làm sao mạnh hơn các nàng?” Dương Quỳnh thường xuyên nhớ tới những cung nữ kia, rõ ràng năng lực bảo vệ mình cũng không có, nhưng lại liều chết hộ chủ, đối mặt với mũi kiếm của thích khách, lại một bước cũng không lùi. Rốt cuộc là sức mạnh gì có thể làm cho các nàng có dũng khí đối mặt với sự tàn sát như vậy? Trung thành? Lợi ích? Hay là bất đắc dĩ không có lựa chọn nào khác?

“Những tỷ muội kia chết thật đáng tiếc.” Thiên Linh thở dài nói: “Thế nhưng có biện pháp gì? Một khi chủ tử trong cung xảy ra chuyện, ai cũng không thoát được liên quan. Liều chết hộ chủ, Hoàng thượng cũng sẽ thưởng cho chút tiền bạc, coi như chết, cũng có thể đóng góp chút ý cho trong nhà. Nhưng nếu hộ chủ không thành, mạng không bảo trụ được không nói, có khi còn có thể liên lụy tới người nhà. Cái này chính là nỗi khổ của nô tài.”

Hóa ra thật sự là không có lựa chọn khác. Ngày đó tình huống nàng gặp phải chính là như vậy, vô số sinh mệnh sống cứ lần lượt biến mất. Thật sự là vì hành thích Hoàng thượng? Mục đích đằng sau quả thực sâu không thấy đáy. Hơn nữa Hoàng thượng dự định kết án như vậy. Xem ra chủ mưu là người trong Hoàng cung! Dương Quỳnh cảm thán.

Bữa trưa ngày thứ hai qua đi, Dương Quỳnh theo Khang phi đi Cung Hồng Huy.

Kỳ thật Chu Cẩm phi đã có thể đi đường, có điều là để chắc chắn, nên vẫn tiếp tục nghỉ ngơi điều dưỡng.

Nhìn thấy Khang phi cùng Dương Quỳnh, Chu Cẩm phi vô cùng vui vẻ. Đợi các cung nữ dâng trà cùng điểm tâm lên, Chu Cẩm phi liền cho những người khác lui ra, chỉ để lại cung nữ Phù Dung ở trước mặt hầu hạ.

“Thương thế của Thanh Diệp thế nào? Muội muội, không phải tỷ tỷ trách người, nhưng trời đang rất lạnh, tại sao lại mang nàng đến đây?” Bởi vì ân cứu mạng ngày ấy, Chu Cẩm phi hôm nay đối với Dương Quỳnh tự nhiên bất đồng. Nhìn Dương Quỳnh đứng sau lưng Khang phi, vội vàng ban thưởng nàng ngồi. Sắc mặt Dương Quỳnh còn có chút tái nhợt, Chu Cẩm phi thấy vậy liền đau lòng không thôi.

Dương Quỳnh vội vàng đứng dậy đáp lời, lại bị Chu Cẩm phi ý bảo ngồi đáp là được. Dương Quỳnh một lần nữa ngồi lại trên ghế, đáp: “Tạ Chu Cẩm phi nương nương quan tâm, thương thế của ta đã tốt hơn nhiều.”

Chu Cẩm phi cười gật đầu, “Vẫn là người tập võ thân thể tốt, bị thương nặng như vậy, cũng nhanh chóng khôi phục, không giống bọn cung, bị trật chân đến bây giờ đi đường vẫn còn có chút đau.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ, người cũng nên hoạt động một chút thì hơn, cả ngày không xuống đất, dưỡng mãi thân thể cũng hỏng.

Khang phi ở một bên tiếp lời, “Tỷ tỷ là quý nhân, sao có thể cùng nàng so sánh?”

Chu Cẩm phi nhìn Dương Quỳnh, trong lòng càng yêu thích. Mấy ngày nay, nàng không thể ra cửa, cũng không có việc gì nên thường nghỉ ngơi, nếu có thể để Dương Quỳnh theo bên người, trong lòng mình cũng càng an tâm. Có điều nàng cũng rõ ràng, Khang phi đối với Dương Quỳnh căn bản sẽ không giống với những người khác. Lần này trải qua chuyện thích khách, Khang phi nhất định sẽ không tha người. Nàng cùng Khang phi giao tình thâm hậu, tự nhiên sẽ không làm chuyện cưỡng ép. Hơn nữa nhìn bộ dạng Dương Quỳnh, ngày thường không nói một lời, nhưng đến thời điểm máu chốt lại đối với Khang phi khẳng định một lòng. Lúc ấy Dương Quỳnh vì cứu Khang phi mà dùng thân mình thay Khang phi đỡ một kiếm, cảnh tượng này lại làm cho Chu Cẩm phi chấn động quá lớn. Toàn thân đầm máu vẫn liều chết hộ chủ, chuyện này ở trong tư duy của Chu Cẩm phi là hoàn toàn không có cách nào hình tượng hóa. Nếu như không phải cuối cùng Cẩm Long Vệ của Hoàng thượng ra tay cứu trợ, thì Dương Quỳnh đã thật sự bỏ mạng. Nỗ tài trung thành như vậy, chủ tử nào không muốn?

“Người cứu bọn cung, bọn cung còn chưa cảm ơn người.”

Dương Quỳnh vội vàng nói: “Cẩm phi nương nương quá lời. Thanh Diệp chỉ là một cung nữ, hộ chủ là bọn phận, không dám nhận cảm tạ.”

Khang phi ở một bên nói: “Tỷ tỷ định cảm ơn nha đầu này thế nào?”

Chu Cẩm phi cười nhìn Khang phi nói: “Nha đầu này của người lộ diện lớn như vậy, hiện tại toàn bộ Hoàng cung đều nói đến chuyện của nàng. Nếu bọn cung thưởng một ít vàng bạc châu báu, người bên ngoài sẽ cười bọn cung keo kiệt. Huống chi, người vì nàng đi cầu ân điển của Hoàng thượng, vậy bọn cung cũng muốn đi cầu Hoàng thượng. “Nói xong, quay đầu qua Dương Quỳnh, “Người yên tâm, bọn cung tất sẽ không bạc đãi người.”

Dương Quỳnh trong lòng thầm than: Minh cũng không muốn làm người khác chủ ý! Nhưng thiên ý trêu người, sự kiện thích khách vừa rồi, liền làm mình lập tức biến thành danh nhân. Như vậy sau này muốn tìm hiểu tin tức, biết mở miệng thế nào?

Lời cự tuyệt Dương Quỳnh còn chưa nói ra miệng, lại nghe Khang phi nói: “Thanh Diệp, còn không mau tạ ơn ân điển của Cẩm phi nương nương.”

Dương Quỳnh bắt đầu dĩ, đành phải quỳ xuống cảm tạ.

Chu Cẩm phi để Phù Dung dìu Thanh Diệp lên ghế ngồi, quay đầu nói với Khang phi, “Mấy ngày nay người ở chỗ Hoàng hậu có phát hiện gì không?”

Khang phi giống như không ngoài dự định khi Chu Cẩm phi hỏi vấn đề này, lập tức nói: “Vẫn như trước, vị Hoàng hậu này của chúng ta, chính là đang quan sát biểu hiện của các vị phi tần. Liễu Nguyên Nhi gần đây càng kiên cố, nhưng ở trước mặt Hoàng hậu vẫn là thành thật. Ta nhìn ra tuy rằng Hoàng hậu không thích nàng, nhưng cũng không có ý chèn ép.”

“Nghe nói Quý phi lại bị bệnh.”

Khang phi thờ dãi nói: “Mấy hôm trước nàng cùng Liễu Nguyên Nhi ồn ào vài câu, ai ngờ như vậy lại bị bệnh. Căn bản lớn tuổi một ít, tính khí cũng càng bình thản, ta thật sự không nghĩ tới nàng lại xem không thông như vậy.”

Ngón tay Chu Cẩm phi nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay Hồng Mã Nãi, khẽ cười nói: “Người cho rằng ai cũng có thể ăn nhấm giống người? Hậu cung này, lộn tâm tư mưu kế cũng chỉ có người có thể cùng Hoàng hậu đối kháng. Còn chúng ta, cũng chỉ có thể ồn ào miệng, chân chính ở trên bàn tiệc còn không đủ tư cách.”

Khang phi lắc đầu, “Ta cũng không có ý chống đối Hoàng hậu. Nàng là thê ta là thiếp, chung quy là có khác biệt. Hiện giờ tâm ta lặng như nước, thầm nghĩ sống an ổn qua ngày. Ta thấy Hoàng hậu cũng nhìn ra điểm này, cho nên mới không làm khó ta.”

Chu Cẩm phi nghe xong cũng rất cảm động. “Đúng vậy. Chúng ta đã sớm không có khí phách năm đó, bây giờ còn không phải ở trong cung đường lão? Cũng may chúng ta còn có thể nói vài câu thăm hỏi, sống vẫn thoải mái hơn nhiều so với vị cô độc ngồi trên phượng vị kia.”

Dương Quỳnh nghe hai vị nương nương này nói chuyện, cảm giác có chút mờ mịt. Xem ra nửa tháng nàng đường thương đã bỏ qua rất nhiều chuyện.

Từ Cung Hồng Huy trở về, Khang phi đổi hướng đi Cẩm Bình Lâu. Lần đầu tiên Dương Quỳnh biết hóa ra trong cung còn có kiến trúc cao như vậy. Cẩm Bình Lâu ở phía Tây Hoàng cung, ước chừng cao mười lăm thước, kiến trúc bốn tầng. Phía trên cùng là một bình đài trống trải, đứng ở nơi này có thể thấy phong cảnh bên ngoài Hoàng thành.

Khang phi đi lên Cẩm Bình Lâu, gió lập tức thổi lớn. Bốn phía khoảng chừng gần một trăm năm mươi mét vuông, lại trống trải, không có bất kì vật gì.

“Lạnh không?” Khang phi quay đầu lại, gió thổi làm âm thanh của nàng như có như không.

“Không lạnh.” Trước khi đi ra ngoài Dương Quỳnh đã bị Thiên Linh buộc thành một con gấu mèo, Khang phi nhìn cũng buồn cười. Mặc dù nơi này gió lớn, nhưng rốt cuộc vẫn là đầu đông, còn không quá lạnh.

“Biết rõ vì sao bốn cung đưa người tới đây không?” Khang phi đón gió, đứng ở bên cạnh bình đài. Dương Quỳnh thật lo lắng nàng nhất thời nghĩ xuẩn, từ nơi này nhảy xuống.

“Nương nương có chuyện muốn nói với ta?” Dương Quỳnh không dám quá khẳng định.

Khang phi quay đầu lại nhìn Dương Quỳnh nói: “Người luôn rất hiểu tâm tư của bốn cung.”

Dương Quỳnh chỉ có thể cúi đầu, những lời này cũng không phải ý tứ tốt đẹp gì.

Khang phi lui về phía sau, tránh đầu gió, “Đối với chuyện hành thích lần này, người có ý kiến gì không?”

Hả? Đây là có ý gì? Hỏi ý kiến của ta? Dương Quỳnh thầm nói, chuyện này là chuyện của Hoàng thượng, liên quan gì tới ta? Vừa định trả lời chính mình một mực đường thương, tin tức bị phong tỏa thì lại nghe Khang phi nói: “Yên Xảo nói cho người biết nhiều chuyện như vậy, người hẳn nên có phán đoán của riêng mình.”

“Yên Xảo nói tin tức cho ta, là ý của nương nương?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi lắc đầu, “Bốn cung không bày mưu đặt kế, chẳng qua là phỏng đoán nha đầu kia là người không kín miệng, nhất là đối với người. Chuyện nàng báo cáo cho bốn cung, có lẽ người đều biết.”

Dương Quỳnh trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, may thay Yên Xảo không có ý để lộ với mình, nếu không nàng thật không biết nên đối xử với Yên Xảo thế nào.

“Nương nương tại sao lại hỏi ý nghĩ của ta?” Đã không còn khoảng cách thân phận chủ tớ. Dương Quỳnh ý thức được điều này nên cũng thân nhiên hỏi.

Con người Khang phi lóe lên ánh sáng mê hoặc, môi son hơi hơi nâng lên tạo ra độ cong nhẹ, “Suy nghĩ của người luôn không giống người khác, có thể cho bốn cung một vài đề nghị rất tốt.”

Chẳng lẽ cuối cùng mình cũng có thể thăng cấp làm mưu sĩ? Vậy có thể được lĩnh tiền lương nhiều hơn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Mục đích

“Rất nhiều chuyện ta cũng không biết. Tin tức Yên Xảo nói cho ta rất rải rác. Có điều ta cho rằng, Mai Tu dung không phải người đứng sau.”

“Lý do?” Khang phi bắt đầu hứng trí.

“Không ai sẽ ngốc đến nỗi ở vũ đạo do chính mình phụ trách động tay động chân. Cái này không khác nào nói cho Hoàng thượng, nàng là chủ mưu. Mặc cho Mai Tu dung có làm như vậy thật, cũng sẽ chữa lại đường lui. Nào có ai thúc thủ chịu trôi như vậy? Việc này quá không hợp lẽ thường.”

Khang phi gật đầu, “Bốn cung cũng hiểu được Mai Tu dung là thay người gánh tội, còn gì nữa không?”

“Kỳ thật nếu muốn tra là ai đứng sau, có rất nhiều dấu vết để lần theo. Ví dụ như con đường thích khách tiến cung, lại ví dụ như trong chuyện này ai là người được lợi lớn nhất?”

Khang phi đuôi lông mày nâng lên, lộ vẻ mặt hứng thú, “Ý của ngươi là... Liễu Nguyên Nhi?”

Dương Quỳnh trong lòng cả kinh, vội vàng nói: “Không, ta không nghĩ đến nàng.”

“Vì sao?” Khang phi nhú mày.

Dương Quỳnh nói: “Mặt ngoài xem như Thực phi nương nương là người được lợi lớn nhất, nhưng nàng cũng tổn thất rất lớn. Dù sao mất đi tỷ tỷ ruột của mình, coi như không nói tới cốt nhục thân tình, thì nàng cũng mất đi chỗ dựa lớn nhất trong cung. Đây là một cuộc mua bán rất không có lợi.”

Khang phi khép lại áo choàng của mình, lắc đầu nói: “Ngươi sai rồi. Ngươi không biết quy củ trong cung. Vì phòng ngừa thế gia đại tộc dựa vào nữ tử trong hậu cung để bành trướng thế lực, triều ta quy định, nữ tử cùng một gia tộc không thể đồng thời ở Hậu vị cùng tứ phi chín tâu. Nói cách khác, Liễu Tâm Nhi không chết, Liễu Nguyên Nhi nhiều nhất cũng chỉ được phong Tiệp dư.”

Sắc mặt Dương Quỳnh càng thêm tái nhợt. Nàng đã hiểu ý Khang phi, “Ý nương nương là, chuyện này rất có thể do Thực phi nương nương chủ mưu. Mục đích thực sự là giết tỷ tỷ của nàng, sau đó thế chỗ.”

“Đương nhiên bốn cung hi vọng là bốn cung đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Có điều xem biểu hiện của Liễu Nguyên Nhi trong thời gian hơn tháng này, thật sự không nhìn thấy nàng vì tang tỷ tỷ mà đau khổ.” Khang phi có thể ở trong Hậu cung vững vàng tám năm Thánh sủng không suy, bỏ qua mạo mỹ, gia tộc cùng trí tuệ, là bởi vì nàng so với người khác càng hiểu được ân nhân. Tính trước làm sau, tuyệt không tranh giành đánh nhau vì thế diện.

Đương nhiên Dương Quỳnh càng không thể tin đây là sự thật. Nếu như lòng người thật sự biến thành như vậy, thì quả thật so với cảm thù còn không bằng.

“Thế nhưng Liễu Tâm Nhi đã là Thực phi, Liễu Nguyên Nhi nhiều nhất cũng chỉ có thể tiếp nhận vị trí này, cũng không được chỗ tốt hơn.” Dương Quỳnh không rõ, tất cả không có thay đổi, vậy hi sinh vì cái gì?

Khang phi cười lạnh nói: “Ngươi xem thân thể của Liễu Tâm Nhi, còn có thể làm cái gì? Nhưng Liễu Nguyên Nhi không giống. Nàng so với tỷ tỷ trẻ tuổi, khỏe mạnh, xinh đẹp. Chủ yếu là, Liễu Tâm Nhi đã bị ốm đau ăn mòn tất cả tâm tư tranh sủng. Tiếp tục như vậy, nàng cũng sẽ không có bất kì hành động nào. Thế nhưng cuối cùng nàng lại giành được vị trí Thực phi, như vậy Liễu Nguyên Nhi vĩnh viễn cũng sẽ không đạt được địa vị cao. Do đó, nàng liền biến thành chướng ngại vật lớn nhất cản đường muội muội mình.”

“Thực phi nương nương cũng quá nhẫn tâm.” Dương Quỳnh ngẫm lại đều cảm thấy lạnh sống lưng. Đó chính là thân sinh ruột thịt! Liền như vậy giết chết tỷ tỷ ruột của mình, nữ tử như thế, còn có chuyện gì không làm được?

Khang phi có chút buồn cười nhìn Dương Quỳnh, nụ cười kia lại lộ ra chua xót nhẹ nhẹ, “Ngươi cho đây rằng là chủ ý của Liễu Nguyên Nhi?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Nàng là một nữ tử thì có thể làm gì? Nếu như không có Liễu gia bày mưu tính kế, nàng sao dám làm? Cũng sao làm được?” Khang phi thở dài. Những gia tộc này đều giống nhau, đưa nữ nhân tiến cung để củng cố địa vị, một người không được sẽ lại tiếp một người, người trước đưa vào dĩ nhiên thành đồ bỏ đi, ngoại trừ bị loại bỏ, thì còn có thể có kết cục gì? Lúc trước nàng từ bỏ đấu tranh, trốn vào Lâm Phụng các, trừ việc không muốn đối mặt với tranh đấu vĩnh viễn không ngừng trong Hậu cung, cũng chính là bởi vì không muốn nhất thời rước lấy tai vạ cho gia tộc.

Lời nói của Khang phi làm Dương Quỳnh đồng cảm với những phi tần trong cung này, kể cả Liễu Thực phi. Đạp trên thi thể của thân sinh tỷ tỷ, nửa đêm mộng về, sao có thể yên tâm thanh thản?

“Đây không phải chỉ là chuyện của Liễu Nguyên Nhi, cũng không phải chuyện Liễu gia một tay che trời. Chuyện này vô luận là trong cung hay ngoài cung cũng đều có người khác hỗ trợ. Bốn cung cảm thấy những nhân tài này mới là kẻ chủ mưu chân chính ở phía sau.” Khang phi phân tích đến đây, xoay người đi về phía cầu thang. “Trở về đi. Thân thể của ngươi còn chưa khôi phục hẳn, trúng gió sẽ không tốt.”

Dương Quỳnh theo Khang phi xuống lầu. Trong đầu lần lượt tái hiện lại tình cảnh ngày đó, cảm thấy có rất nhiều vấn đề lúc trước không phát hiện, bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy không hợp lí. Đang muốn hỏi Khang phi, lại thấy thân mình Khang phi chớp nhoáng một cái, dưới chân giẫm lên khoảng không, cả người ngã về phía trước. Dương Quỳnh đưa tay, kéo Khang phi vào trong lòng mình.

“Nương nương, người không sao chứ?” Lần này nàng dùng sức quá mạnh, cảm giác phía sau lưng như bị xé nứt. Nhưng Dương Quỳnh vẫn kiên cường chịu đựng, cúi đầu nhìn Khang phi trong lòng ngực.

Khang phi khẽ lắc đầu, con ngươi lóe lên một chút cảm xúc không rõ ràng. Nàng từ trong lòng Dương Quỳnh tránh ra, nói: “Bốn cung không có việc gì. Có người ở phía sau bốn cung, bốn cung sao có thể có chuyện?”

Dương Quỳnh toét miệng cười cười, thầm nghĩ: Người không có việc nhưng ta có việc. Không biết da thịt bị lôi kéo như thế nào, thật sự rất đau. Không có chuyện gì người không thể hào hào đi đường sao? Xuống lầu cũng làm người ta lo lắng thấp thỏm.

Bước xuống Cẩm Bình lầu, Khang phi lên kiệu, quay đầu nhìn Dương Quỳnh nói: “Theo sát một chút, chớ mất dấu.”

Dương Quỳnh thầm nghĩ: Ta là một đại người sống còn không theo kịp người mục tiêu lớn như vậy? Coi như ta bị thương cũng không cần xem thường ta như thế!

Một đường trở lại Cung Lung Hoa, ven đường ngoại trừ cảnh tượng cung nữ thái giám bước đi vội vàng, cũng không thấy các phi tần khác. Xem ra vào mùa đông, tất cả mọi người đều trốn trong phòng không muốn ra.

Xuân Dương thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khang phi bị đông lạnh đến đỏ bừng, vội vàng giúp nàng cởi áo choàng, lại đem chậu than xê dịch đến cạnh giường. Tiếp đó vội vàng vắt khăn nóng cho Khang phi lau mặt, sau đó bưng lên trà nóng, oán giận nói: “Sao nương nương lại đông lạnh thành như vậy? Người đi theo cũng quá không hiểu cách hầu hạ.”

Khang phi cười nói: “Bồn cung chỉ dẫn theo Thanh Diệp, người muốn hầu hạ?”

Xuân Dương bĩu môi, “Nương nương, người sủng ái Thanh Diệp nô tỳ biết. Nàng không hiểu cách hầu hạ người, nô tỳ cũng biết. Nhưng dù sao người cũng nên mang theo nhiều người hầu hạ mới phải? Miễn cho các nương nương khác thấy chuyện sẽ chê cười quy củ của Cung Lung Hoa chúng ta.”

Khang phi nói: “Bồn cung ưa thích nàng trăm mặt ít lời.”

Xuân Dương nghe xong lập tức ngậm miệng, không dám tiếp tục nhiều lời.

Khang phi bên tai được thanh tĩnh, dựa vào giường nhắm mắt dưỡng thần.

Dương Quỳnh không cùng Khang phi quay về tẩm điện, mà trực tiếp về phòng của mình. Thương của nàng còn chưa tốt, đi ra ngoài lâu như thế, khó tránh khỏi có chút khí lực không đủ. Vừa mới ở trên lầu Cẩm Bình Lâu gió thổi lạnh như vậy, trở lại phòng chậu than sưởi ấm, ngược lại có chút không thoải mái.

Thiên Linh đã đi Cung Cục kiểm tra các kiểu loại quần áo mùa đông của Khang phi, không ở trong phòng, nhưng vẫn cẩn thận ủ chậu than cho Dương Quỳnh. Ngọn lửa nhỏ bé liếm láp than bạc, phát ra âm thanh rất nhỏ. Theo như quy củ, cung nữ chỉ có thể dùng than đen, nhưng Khang phi sợ bụi than lớn, không có lợi cho nàng dưỡng bệnh, vì vậy cố ý thường than bạc cho nàng. Về vận hành động này, cũng không biết làm bao nhiêu cung nữ thái giám bên dưới đỏ cả mặt. Ở trước mặt nàng đương nhiên mọi người không dám nói gì, tuy nhiên sau lưng cũng nói, Thiên Linh mệnh tốt, ở cùng một người được sủng ái như vậy, cũng được thom lây.

Dương Quỳnh cởi áo choàng của mình, ngồi xuống cạnh chậu than sưởi ấm. Nàng luôn không sợ lạnh, cho nên cũng không cảm thấy lạnh cỡ nào. Chẳng qua là đầu có chút choáng váng, nàng muốn đem thân thể của mình làm cho ấm áp, sau đó chui vào chăn ngủ một giấc. Dù sao hiện tại Khang phi cũng không gọi nàng, có thể nhàn hạ một thời gian thì đương nhiên là không thể lãng phí.

Nghĩ đến Khang phi, Dương Quỳnh hơi hơi nhíu mày. Lúc trước nàng vẫn cảm thấy có một số việc không nghĩ ra, có thể là chuyện gì? Trong đầu vô cùng hỗn loạn, rất nhiều thứ này nọ không để ý rõ ràng lắm.

Lúc này nàng ở một bên chậu than sưởi ấm, cũng không làm gì. Thuận tay cầm khay đan ở bên cạnh, đây là đồ Thiên Linh dùng để may vá thêu thùa. Bên trong có kim chỉ, kéo, vải vụn, còn có cái túi hương thêu được một nửa. Dương Quỳnh hoàn toàn không hiểu những thứ này, ngày thường nếu cần cái gì đều là Thiên Linh làm. Lúc này nàng tò mò cầm lấy túi thơm, thấy đường chỉ được thêu rất tỉ mỉ, trông rất sinh động.

“A!” Dương Quỳnh không chú ý tới, ở mặt sau túi còn cắm một cái kim. Đụng một cái, lập tức một cái lỗ nhỏ xuất hiện trên ngón trỏ của nàng, máu liên tiếp nhỏ xuống. Dương Quỳnh đặt ngón tay ở trong miệng nuốt, cũng không quá để ý. Đem túi hương thả lại vào trong khay, nàng đứng dậy, chuẩn bị đến giường nằm. Mới vừa đi được vài bước, một luồng chớp ở trong đầu nàng nổ tung. Nàng quay đầu lại nhìn khay đan may vá, trong đầu hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

Thiên Linh từng bị châm giấu trong lễ phục của Khang phi đâm phải. Dương Quỳnh thầm nghĩ mình tại sao lại quên mất mối quan trọng như vậy? Ba cái châm lông trâu kia đã được người của Thái y viện kiểm tra, phía trên bôi nhựa của quả mỹ nhân. Nhựa quả mỹ nhân vốn không có độc, cho nên Thiên Linh không có việc gì. Có điều nếu gặp phải rượu, liên tăng độ mạnh của rượu lên rất nhiều, khiến người ta sinh ra cảm giác choáng váng say rượu, cho đến khi bất tỉnh nhân sự.

Vốn dĩ Dương Quỳnh luôn nghĩ không ra, coi như Khang phi say rượu thì như thế nào, dựa vào mức độ Hoàng thượng sủng ái Khang phi, thì cũng chỉ là mắng vài câu. Vì cái này mà phí sức như vậy, thật sự không đáng. Hiện giờ xem ra, điều này hoàn toàn có thể lí giải. Ngày ấy nếu như Khang phi say rượu bất tỉnh, coi như nàng ở bên người liều chết bảo hộ, cũng rất khó có thể bảo vệ Khang phi chu toàn. Chẳng lẽ ngay từ đầu, mục tiêu của thích khách chính là Khang phi?

Dương Quỳnh nằm ở trên giường, đắp một cái chăn thật dày. Trong đầu nhớ lại chuyện cũ, đem từng cảnh tượng trước khi mình hôn mê tái hiện lại một lần.

Vũ đạo chấm dứt, vũ cơ áo trắng một mình hành thích Hoàng thượng.

Toàn bộ Cẩm Long Vệ đều tụ tập ở chung quanh Hoàng thượng một tắc cũng không rời.

Phần lớn thích khách chạy về hướng của các nàng.

Mục tiêu chém giết của thích khách đều là Khang phi ở phía sau lưng mình.

Quả nhiên, Dương Quỳnh nở nụ cười lạnh. Quả nhiên là nhắm vào Khang phi. Rõ ràng ở đây nhiều đại thần cũng gia quyến như vậy, thích khách lại một mực chạy tới chỗ các nàng. Nếu như đến trợ giúp vũ cơ áo trắng, thì tại sao bọn hắn vọt tới chỗ Khang phi sẽ không tiến lên nữa? Nhiều nhất chính là để

giữ chân, không cho Cẩm Long Vệ lại đây cứu người mà thôi.

Nếu như mục tiêu là Khang phi, vậy ai sẽ là chủ mưu phía sau?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Phong hàn

Trong đầu Dương Quỳnh hiện lên một gương mặt quyến rũ, đáng yêu - Trần Chiêu nghi. Lúc trước nàng phụng mệnh Khang phi đưa châm lỏng trâu cho Mặc Diệp, để hắn đem châm dính lên tay áo của Thu Liên. Thu Liên là tỷ nữ thiếp thân của Trần Chiêu nghi, lúc hầu hạ Trần Chiêu nghi rất có khả năng châm vào Trần Chiêu nghi. Đương nhiên, đây chỉ là đánh cược. Dù sao Mặc Diệp không phải là thái giám thiếp thân, muốn lại gần Trần Chiêu nghi động tay động chân, có chút mạo hiểm. Nếu như Trần Chiêu nghi không biết chuyện hoặc không bị châm, như vậy ở yến hội cũng sẽ không tận lực không uống rượu. Ngày đó, Dương Quỳnh đặc biệt chú ý đến Trần Chiêu nghi, nàng xác thực không uống rượu. Cho dù là Hoàng thượng yêu cầu mọi người cùng uống, nàng cũng sẽ không để lại dấu vết đổ đi. Nếu trong lòng không có quỷ thì sao rượu cũng sẽ không dám uống?

Dương Quỳnh lại nghĩ tới ngày ấy Mặc Diệp nói, Mai Tu dung đến Hoa Âm Các mượn khúc phổ. Trần Chiêu nghi thiện (sở trường) ca, Mai Tu dung thiện vũ, đây là chuyện toàn bộ Hậu cung đều biết. Vốn dĩ luận bàn ca vũ cũng không có gì đáng trách, nhưng trong thời kì mẫn cảm như thế này, nghĩ thế nào cũng thấy khả nghi. Có lẽ Mai Tu dung không rõ sự tình, bị Trần Chiêu nghi lợi dụng, để rồi trở thành hình nhân thế mạng.

Sự tình phát triển đến đây tựa hồ rất hợp lý. Nhưng có một vấn đề quan trọng vẫn quấy nhiễu Dương Quỳnh. Động cơ là gì? Vì sao Trần Chiêu nghi phải làm như vậy? Lúc trước nàng còn liên thủ với Chu Cẩm phi cứu Khang phi ra khỏi lãnh cung, sao chớp mắt một cái liền muốn giết Khang phi? Chuyển biến này cũng quá lớn?

Dương Quỳnh mơ mơ màng màng nghĩ, còn chưa nghĩ ra động cơ, liền ngủ mất.

Thức dậy, Dương Quỳnh vừa mở mắt ra liền cảm thấy thật không tốt. Cả người lạnh như băng, xương cốt đau nhức, cổ họng khô rát muốn chết, đầu óc càng không thanh tỉnh. Dựa theo kinh nghiệm trước kia, nàng cảm giác mình bị cảm, hơn nữa là cảm nặng.

Thiên Linh đã trở về, đang ở bên cạnh chậu than sưởi ấm, nhìn bộ dạng hần là vừa trở về không lâu.

Dương Quỳnh chống đỡ người đứng dậy bị Thiên Linh nhìn thấy, “Ta đánh thức ngươi?” Thiên Linh có chút ngượng ngùng hỏi.

Dương Quỳnh lắc đầu. Thoáng một cái, nàng cảm thấy đầu mình như thành một đồng bột nhão, “Ta... muốn uống nước.” Dương Quỳnh vừa mở miệng, hai người bọn họ đều giật nảy mình.

“Thiên a! Thế nào lại thành cái dạng này? Lúc trước không phải đang tốt sao?” Thiên Linh vội vàng đem chén trà nóng đưa cho nàng.

Dương Quỳnh uống mấy ngụm trà, cảm giác nóng rực trong cổ họng tiêu tan không ít, nói cũng không bị khàn giọng.

“Ta xem ngươi hần là nhiễm phong hàn?” Thiên Linh lo lắng nói: “Ngươi trước tiên nằm xuống, đừng nhúc nhích. Ta đi bẩm báo nương nương.” Thiên Linh nói xong, đem chăn của mình cho Dương Quỳnh đắp, sau đó ra cửa đi tìm Khang phi.

Dương Quỳnh buồn bực nằm dưới hai cái chăn bông, thầm nghĩ thân thể của chính mình sao lại không dùng được như vậy? Mới đó liền bị cảm.

Dương Quỳnh đợi thật lâu cũng không thấy Thiên Linh trở lại, nàng cảm giác mình đều sắp nằm thành một tảng đá. Lúc này cửa mở, Lý thái y theo Thiên Linh bước vào.

“Lý thái y, làm phiền ngài, mau xem Thanh Diệp đây là làm sao?” Thiên Linh đóng cửa phòng, lại ừ thêm một chậu than đặt cạnh giường Dương Quỳnh.

Lý thái y vừa nhìn khuôn mặt hồng hồng của Dương Quỳnh liền hiểu, bắt mạch xong, nói: “Thanh Diệp cô nương là nhiễm phong hàn. Khoảng thời gian này không được ra cửa. Lúc trước ngươi bị thương còn chưa khỏi hẳn, thân thể đặc biệt suy yếu, không được giống trước, nhất định phải cẩn thận thân mình. Chứng phong hàn có thể nặng có thể nhẹ, nhưng nếu chậm trễ, vẫn là muốn mạng người.”

Dương Quỳnh thấy ánh mắt Lý thái y có hơi trách cứ, vội vàng gật đầu nói: “Vâng. Thanh Diệp nhất định nghe lời ngài.”

Lý thái y đứng dậy, trở lại chỗ Khang phi phụng mệnh.

Thiên Linh đi tới, an ủi Dương Quỳnh nói: “Ngươi yên tâm, uống thuốc của Lý thái y, rất nhanh sẽ khá hơn.”

Dương Quỳnh gật gù đầu, cười nói: “Xem ra, ngươi còn phải tiếp tục chiều cổ ta một đoạn thời gian.”

Thiên Linh tức giận nói: “Ngươi khác đều nói ta đi theo ngươi thom lầy không ít, ta nhìn còn không ra. Ngược lại vất vả chịu khổ thì có.”

Dương Quỳnh làm nũng nói: “Được rồi, Thiên Linh cô nương của ta, chờ thương thể của ta tốt lên, bệnh cũng khá, cả ngày hầu hạ ngươi không được sao?”

Thiên Linh cười nói: “Ngươi liền nương nương cũng không hầu hạ, lại đến hầu hạ ta? Biết rõ còn hù ta, miệng nói không có một câu trung thực.”

Á... Dương Quỳnh lập tức cảm thấy mặt mũi xám xịt. Đây là đang nói mình vô dụng sao?

Rất nhanh, Lý thái y kê đơn xong, Khang phi sai người lập tức đi lấy thuốc, sau đó đưa tới phòng bếp nhỏ sắc thuốc. Thiên Linh giám thị Dương Quỳnh thuốc uống một giọt không chờa mới cho qua. Nhắc tới người cô đại sắc thuốc cũng thật có kỹ xảo, một chút cặn cũng không có. Uống thuốc xong, Dương Quỳnh bắt đầu cảm thấy thân thể chậm rãi ấm lên, sau đó bị ai phát hiện, nàng lại muốn ngủ.

Ngày hôm sau thức tỉnh, sắc trời đã muốn sáng rõ. Dương Quỳnh ở trong chăn kéo dần cái lưng mồi, cảm thấy thư thái không ít, quay đầu tìm Thiên Linh, lại phát hiện người ngồi bên người đi nhiên là Khang phi! Lần này nàng sợ tới mức không nhẹ, đầu đụng vào thành giường “cộc” một tiếng, Khang phi cả kinh vội vàng lại đây đỡ nàng, nói: “Thế nào? Đụng vào đầu? Làm sao ngươi rời giường chân tay cũng vụng về như vậy?”

Dương Quỳnh xoa trán của mình nói, “Nương nương của ra, làm sao người lại tới đây?”

Khang phi thấy nàng không có việc gì, vì vậy ngồi trở lại chỗ của mình, “Nghe nói ngươi nhiễm phong hàn, bổn cung tới thăm ngươi một chút.”

Dương Quỳnh trộm mắt nhìn biểu tình của Khang phi, thấy nàng cùng ngày thường cũng không có gì khác nhau, “Người đây chính là chân quý đáp nơi ti tiện!”

Khang phi nghe xong cũng không giận, “Thân phận của ngươi hôm nay không giống.”

“Vây người cũng không nên tới. Ta nhiễm phong hàn có thể lây bệnh.” Dương Quỳnh thấy mình bị Khang phi vây lại trên giường, cũng dứt khoát chơi xấu ở trong chăn không đứng dậy.

Khang phi buồn cười nói: “Bổn cung còn không sợ, ngươi sợ cái gì?”

“Ai sợ?” Dương Quỳnh nhỏ giọng nói thầm.

“Thân thể ngươi còn chưa khỏe, đi Cẩm Bình Lâu cao như vậy hóng gió, muốn không nhiễm phong hàn cũng khó. Điểm này, bổn cung vẫn nắm chắc.” Khang phi chậm rãi nói.

Dương Quỳnh nghe ra huyền cơ trong lời của Khang phi, mở to hai mắt nhìn, “Nương nương, người có ý?”

Khang phi gật đầu, “Là bổn cung có ý, thế nào?”

Này, này, này... biểu cảm này chính là tiểu cô nương đang gây hấn! Dương Quỳnh tim gan nhỏ bé run lên một cái, người là nương nương, đừng chơi ta như vậy chứ!

Thô táo vẫn là thô táo (nhỏ nước bọt, ý chỉ sự khinh thường), Dương Quỳnh cũng biết Khang phi sẽ không vô duyên vô cớ làm nàng sinh bệnh, “Nương nương không muốn ta ra ngoài?”

Ánh mắt Khang phi hiện lên một tia tán thưởng, “Hiện giờ trong cung từ trên xuống dưới mấy trăm ánh mắt đều nhìn vào ngươi. Thanh Diệp hoặc là... Bổn cung nên gọi ngươi là Dương Quỳnh. Bây giờ ngươi cùng bổn cung bị coi như một thể, đã chính thức có nhục cùng nhục, có vinh cùng vinh. Hôm kia Hoàng hậu cùng bổn cung nói tới ngươi, nói nghe qua Thái y viện, ngươi đã có thể ra ngoài. Bổn cung có dự cảm không tốt, cảm giác nàng sẽ dùng ngươi khai đao, để thử phản ứng của bổn cung. Thanh Diệp có những thứ bổn cung không thể cùng nàng tranh giành. Cho nên, bổn cung nhất định phải để ngươi sinh bệnh, như vậy mới có thể tránh cùng Hoàng hậu gặp mặt.

Dương Quỳnh thật sự thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), đây là bao nhiêu tình cảm! Vì không cho Hoàng hậu gặp ta, ngươi liền để ta bị bệnh. Vây lần sau nếu như Hoàng thượng muốn gặp ta, có phải ngươi muốn trực tiếp giết chết ta? Dương Quỳnh trong lòng thầm oán.

Nỗi khổ tâm của Khang phi nàng có thể lý giải, nhưng vẫn cảm thấy chuyện này có lẽ Khang phi nên thương lượng qua với nàng. Dù sao nàng là người trong cuộc, cũng là người bị hại, có quyền hiểu rõ tình hình. Hôm nay mơ mơ hồ hồ như vậy bị tính kế, trong lòng cũng có cảm giác không thoải mái.

Đang đây bụng bất mãn, một bàn tay lạnh buốt xoa cái trán Dương Quỳnh. Nhiệt độ trên trán lập tức giảm xuống, làm Dương Quỳnh thoải mái rất nhiều.

Nàng lưu luyến nhiệt độ của bàn tay lạnh như băng kia, theo bản năng duỗi tay của mình, cầm chặt tay kia, cố định ở trên trán. Vốn dĩ động tác của Khang phi cũng chỉ là theo bản năng, không nghĩ tới Dương Quỳnh lại có lá gan lớn như vậy, dám cầm tay của nàng. Khang phi lập tức luống cuống, muốn thoát khỏi lại bị Dương Quỳnh nắm càng chặt hơn. Bởi vì Dương Quỳnh phát sốt, hai tay đều vô cùng nóng bỏng, đem tay lạnh như băng của Khang phi chậm rãi ủ ấm.

“Ngươi...” Khang phi trách cứ đến bên miệng nhưng không nói ra lời. Có lẽ giống như Dương Quỳnh rất lưu luyến sự lạnh như băng của nàng, nàng cũng lưu luyến sự ấm áp của Dương Quỳnh.

“Tay nương nương thật lạnh, thực thoải mái.” Dương Quỳnh có can đảm làm như vậy, cũng ý vào lá gan. Nàng không muốn cùng Khang phi luôn không

nóng không lạnh. Mọi người đều cùng trải qua sinh tử, nên thành thật với nhau. Cuộc sống sau này cũng thế, sinh cũng thế, tử cũng thế, luôn muốn mọi người cùng nhau đối mặt. Nói thật, Dương Quỳnh đặc biệt chán ghét Khang phi luôn bày ra tư thái cao cao tại thượng của phi tử. Rõ ràng là quan tâm mình, lại bởi vì quan hệ thân phận cùng quy củ mà không đến thăm mình. Rõ ràng là hiểu rõ tường tận, lại nói một nửa giữ một nửa. Dương Quỳnh không cách nào khoan nhượng cho loại quan hệ không thẳng thắn thành khẩn này. Cho nên, nàng muốn đánh cược một phen.

Khang phi không biết, nếu như lúc này nàng nói ra dù chỉ là một câu trách cứ, thì tín nhiệm cùng trung thành của Dương Quỳnh sẽ không bao giờ thuộc về nàng nữa. Cũng may, rốt cuộc nàng cũng không nói ra miệng.

“Ngươi nha, luôn không có quy củ như vậy. Ở trước mặt người ngoài không được như thế.” Khang phi có chút bất đắc dĩ quở trách Dương Quỳnh, nhưng tay cũng không rút về.

Dương Quỳnh nở nụ cười, toét miệng trông rất khó coi, “Nương nương người cũng vậy, trước mặt người ngoài, ngự trang bằng sự kiêu ngạo của nương nương. Nhưng ở trước mặt ta, đừng khổ cực như vậy, được không?”

Khang phi giật mình, nàng luôn biết nữ tử trước mắt này không giống người thường. Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Quỳnh, nàng chỉ biết, đây không phải Thanh Diệp. Trong ánh mắt Thanh Diệp có quá nhiều thứ, mà Dương Quỳnh không có. Ánh mắt Dương Quỳnh rất đơn thuần. Vui vẻ chính là vui vẻ, tức giận chính là tức giận, thậm chí ngay cả ngự trang cũng làm cho người ta liếc một cái có thể nhìn thấu. Không hề nghi ngờ, Dương Quỳnh không có tâm tư kín đáo của Thanh Diệp, không đặc lực như Thanh Diệp, nhưng so với Thanh Diệp lại trung thành. Mất đi Thanh Diệp, nhận được Dương Quỳnh, Khang phi không biết là phúc hay là họa. Nhưng có một khẳng định, ở trước mặt Dương Quỳnh, nàng xác thực không cần giả bộ vất vả như vậy.

Khang phi cười nói: “Bầu trời phía trên đỉnh đầu ngươi còn cần bốn cung giúp ngươi chống đỡ, sao có thể không khổ cực?”

Dương Quỳnh nhún mày, nghĩ muốn nói thêm câu, “Ta vì ngươi mà chống đỡ bầu trời kia.” Nhưng là nàng không nói nên lời. Ở trong Hoàng cung này, một Khang phi chống đỡ đã bằng hơn mười Dương Quỳnh. Nàng từ trước đến nay đều không phải người mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thân thế

Tay Khang phi giật giật, ngón tay mảnh khảnh xẹt qua mặt Dương Quỳnh. Dương Quỳnh ngửi thấy một mùi hương rất dễ chịu.

“Nương nương huân hương gì vậy?”

Âm thanh của Khang phi rất nhẹ nhàng, giống như dỗ hải tử ngủ, “Trong cung thường dùng hương Vân Hi. Bốn cung chỉ là bỏ thêm vài hương liệu khác.” Khang phi thu tay lại, đặt bên cạnh mũi, ngửi một chút, hỏi: “Ngươi thích?”

Dương Quỳnh gật đầu.

“Bốn cung nghĩ ngươi không thèm để ý những thứ này.” Tay Khang phi vừa mới thả xuống lại bị Dương Quỳnh nắm lấy đặt lên trán của mình. Khang phi bị động tác trẻ con của nàng chọc cười, “Càng ngày càng không quy củ.”

Dương Quỳnh không để ý, chơi đùa trong chốc lát, nàng hỏi: “Có phải nương nương có chuyện muốn nói cho ta biết?”

Khang phi hơi nâng cằm lông mày xinh đẹp, con ngươi chứa ý cười nói: “Làm sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

“Có một số việc ta còn nghĩ không rõ lắm.” Dương Quỳnh nói: “Có phải nương nương sớm đã chú ý tới Trần Chiêu nghi?”

Tay Khang phi đặt ở trên đầu Dương Quỳnh bỗng nhiên dừng một chút, “Quả nhiên ngươi vẫn đoán được.”

Dương Quỳnh nghe xong lời này, làm sao còn không hiểu? Vội vàng hỏi: “Ta không hiểu, tại sao Trần Chiêu nghi phải giết nương nương?”

Khang phi không đáp, lại hỏi: “Ngươi cũng biết nàng là Chiêu nghi, ngươi nói tại sao nàng phải giết bốn cung?”

Dương Quỳnh trong đầu từng chút thông suốt, cả kinh nói: “Chẳng lẽ nàng mơ ước vị trí của người?” Thấy Khang phi cười nhưng không nói, nàng lại hỏi: “Thế nhưng trong tứ phi, tại sao nàng lại chọn nương nương?”

Khang phi đứng lên, đi một vòng trong phòng, lúc này mới quay đầu lại nói: “Trần Chi Dao là người thông minh. Nhìn từ bên ngoài, thì lựa chọn bốn cung để ra tay là rất đúng.” Khang phi biết rõ Dương Quỳnh nhất định còn muốn hỏi nguyên nhân, vì vậy cũng không đợi nàng hỏi, nói thẳng, “Quý phi đứng đầu hàng tứ phi, cho dù chết, cũng nên là Chu tỳ tỳ, Thục phi hoặc bốn cung được tấn thăng. Nương gia (nhà mẹ đẻ của phụ nữ đã có chồng) của Chu tỳ tỳ là võ tướng. Phụ thân của nàng trong tay cầm ba mươi vạn đại quân trấn thủ biên ải, ngay cả Hoàng thượng cũng phải kiêng kị vài phần. Thục phi đã là

người chết, nàng còn có thể chọn ai?”

“Thế nhưng nương nương cũng rất được Hoàng thượng sủng ái?” Dương Quỳnh không hiểu, Trần Chiêu nghi sao dám dùng sủng phi khai đao?

“Sủng ái?” Khóe miệng Khang phi hơi gọi lên một tia cười lạnh, “Sủng ái của Hoàng thượng là cho người sống. Nương gia của bản cung mặc dù là danh môn vọng tộc, nhưng đều là quan văn. Từ khi phụ thân trí sĩ (về hưu) hồi hương, trong triều chỉ còn đại ca một thân một mình chống đỡ. Tuy rằng Thẩm gia thi lễ gia truyền, luôn không coi trọng những thứ này, nhưng lại làm người ngoài cảm thấy, đây chính là điềm báo của đại hạ tương khuynh (thế cuộc tan vỡ).” Khang phi nói tới đây liền thở dài, tiếp tục nói, “Nếu không, tiểu nhân vật không đủ tư cách như vậy, dựa vào cái gì dám động tay chân với bản cung? Đại khái Trần Chi Dao nghĩ rằng, bản cung bên người không còn ai có thể dùng, nàng có thể nhân cơ hội.”

Dương Quỳnh nghe xong lập tức nghĩ đến Sở Tu nghi lúc trước hãm hại Khang phi bị chế trụ ở Lâm Phụng các, độc hại Tri ma ma. Khang phi vốn dĩ dự định đợi Sở Tu nghi sinh hạ hài tử xong mới động thủ báo thù, kết quả một cuộc hành thích đã lấy mạng Sở Tu nghi, về sau Khang phi cũng không thể gặp đến người này.

“Nếu như nương nương biết rõ chân tướng đằng sau, vì sao không thỉnh Hoàng thượng tra rõ đến cùng, bắt Trần Chiêu nghi?” Dương Quỳnh hơi chuyển động nửa thân người, nói chuyện vậy mới cảm thấy có sức lực.

“Phía sau chuyện này như thế nào, Hoàng thượng sao lại không biết? Thánh tâm không thể suy đoán, nếu không sẽ chọc đến họa sát thân. Hoàng thượng dùng Mai Tu dung để kết án, chính là không muốn đem chân tướng lật lên trên mặt bàn. Nếu bản cung không buông bỏ, chẳng phải là không biết điều? Đó là chuyện mà kẻ ngu xuẩn mới làm. Huống chi, bản cung cũng không chứng cứ để vạch trần Trần Chiêu nghi, hành động thiếu suy nghĩ, sẽ chỉ đánh rần động cỏ.” Dương Quỳnh dường như thương gần hai tháng, Khang phi cũng không nhàn rỗi. Nàng đã sớm nhìn rõ rằng thế cuộc Hậu cung, đối với quan hệ lợi và hại trong đó so với Dương Quỳnh càng thêm hiểu thấu đáo. Nàng bất động, chẳng qua là vì thời cơ chưa đến mà thôi.

Dương Quỳnh nghe xong lời này liền cảm thấy trong lòng bị ghen không có chỗ xả, “Chẳng lẽ nương nương cứ nhẫn nhịn như vậy?” Nghĩ đến những mưu toan lúc trước phải chịu, có lần nào là Khang phi không nhẫn xuống? Nàng liền cảm thấy vô cùng uất ức. Dương Quỳnh từ trước tới nay cũng không phải người thích gây sự, nhưng cũng không để người khác bắt nạt mà không xuất đầu lộ diện.

Khang phi thấy bộ dạng Dương Quỳnh, lập tức cảm thấy cực kỳ giống một tiểu cầu tức giận. Loại liên tưởng này lại làm tâm tình Khang phi phi thường tốt. Nàng đi tới, trực tiếp ngồi xuống giường Dương Quỳnh, đưa tay vuốt đầu Dương Quỳnh, làm cho mái tóc Dương Quỳnh vốn như ổ gà càng thêm hỗn loạn, “Thanh Diệp, người phải nhớ kỹ, ở trong Hoàng cung, người muốn phản kháng cũng được, muốn báo thù cũng được, nhưng trực tiếp đối mặt xung đột cùng đối phương là phương pháp ngu xuẩn nhất. Bao nhiêu người ngồi chờ thành ngư ông đắc lợi. Bao nhiêu người chờ tới khi chúng ta lưỡng bại câu thương (hai bên cùng thiệt hại) sẽ đâm một đao. Ngày tháng trong cung rất dài, rất nhàm chán, cho nên có tính toán gì, cũng phải từ từ tính.”

Lời nói của Khang phi mang theo mê hoặc, ôn nhu gõ vào trái tim Dương Quỳnh. Nàng giống như mê muội nhìn dung mạo xinh đẹp của Khang phi, ngay cả nháy mắt cũng không chớp. Lúc đầu Khang phi không nghĩ nhiều, nhưng thời gian dài nàng cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Dương Quỳnh, thì tất nhiên không thể tự tại. Tim cũng khó tránh khỏi đập “Thình thịch thình thịch”. Nàng quay lưng tránh ánh mắt Dương Quỳnh, đồng thời giận chính mình. Tại sao ngay cả cái nhìn của một cung nữ cũng không chịu nổi? Mình khi nào thì vô dụng như vậy?

Dương Quỳnh ở sau lưng Khang phi có chút xấu hổ. Nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, chính mình không khống chế được ánh mắt của mình. Khang phi giống như một thoi nam châm, hấp dẫn ánh mắt của nàng. Lúc này trong phòng rất yên tĩnh, hai người đều tự xấu hổ, nhất thời không ai nói gì.

Dương Quỳnh không cam lòng đối diện với lưng Khang phi, tuy rằng lưng nàng cũng rất đẹp. Vì vậy giả bộ bệnh tình nặng thêm, không ngừng ho khan. Quả nhiên, Khang phi lập tức quay người lại, ân cần hỏi: “Người làm sao vậy? Thế nào lại đột nhiên ho khan?”

Dương Quỳnh đáng thương nói: “Nương nương, người không để ý đến ta.”

“Người...” Khang phi thấy ánh mắt thực hiện được quý kế của Dương Quỳnh, vừa thẹn vừa giận nói: “Thật sự là không quy củ!” Dứt lời liền đứng dậy, đẩy cửa ra ngoài.

“Á!” Câu sau Dương Quỳnh còn không nói ra miệng, thân ảnh Khang phi đã biến mất ở cửa. “Á, thật sự là không đùa nổi.” Căn bản Dương Quỳnh không ý thức được, đàm cùng sủng phi của Hoàng thượng nói giỡn, chỉ có thể là một mình Hoàng thượng.

Thời gian Dương Quỳnh cùng Khang phi ở trong phòng nói chuyện không tính là ngắn, bởi vì Khang phi giao phó, nên ở cửa ra vào có người đặc biệt trông coi, vì vậy Thiên Linh cũng không thể trở về. Thiên Linh hết việc bận, nhìn sắc trời, thời gian các cung nữ ăn điểm tâm cũng đã qua, nàng cố ý xin Lưu công công của phòng bếp giữ lại một ít đồ ăn, để trên lò nướng trong phòng bếp nhỏ, sợ lát nữa Dương Quỳnh ăn sẽ bị lạnh. Bận việc xong, nàng liền ở bên ngoài đi dạo, rốt cuộc cũng thấy Khang phi đi ra, nhưng lại thấy sắc mặt Khang phi không tốt, tựa hồ đang tức giận. Thiên Linh bất giác thay Dương Quỳnh lo lắng. Vạn nhất chọc giận nương nương, lại phạt quỳ hay gì đó, tuy rằng đầu gối Dương Quỳnh lần trước bị thương đã được trị tốt lắm, nhưng khó bảo toàn sẽ không bị ảnh hưởng, tóm lại là không thể lại bị phạt quỳ.

Khang phi đi rồi, Dương Quỳnh chống đỡ thân thể đứng lên, cảm giác so với hôm qua thoải mái hơn nhiều. Có điều vẫn có chút đứng không vững, bước đi không được như ngày thường. Nàng đến cạnh bàn, rót một chén trà, còn chưa uống vào miệng, liền thấy Thiên Linh mang theo hộp đựng cơm trở lại.

Dương Quỳnh ngửi thấy mùi đồ ăn, bụng lập tức kêu rột rột, “Thiên Linh tốt của ta, người đứng là tri kỉ. Ta sắp đói chết rồi, còn không, phải uống nước lót dạ đây.”

Thiên Linh liếc nàng một cái nói: “Miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru. May thay người là cô nương gia, nếu như là nam tử, còn không phải là bị xung quanh trêu thành đấng đồ từ.”

Dương Quỳnh uống được nửa chén trà, nuốt nửa phun ra, vội vàng nuốt xuống nói: “Khoa trương khen ngươi liền biến thành đấng đồ tử? Ngươi nhìn thấy đấng đồ tử là bộ dạng gì rồi sao?”

“Làm sao chưa thấy? Giống như ngươi chứ sao.” Yên Xảo tiếp lời, đẩy cửa bước vào.

Thiên Linh thấy có người đến giúp, lại càng đắc ý.

Dương Quỳnh thấy địch nhiều ta ít, quả quyết từ bỏ chiến đấu, nói sang chuyện khác: “Yên Xảo, gần đây ngươi bận gì vậy? Vài ngày không thấy ngươi tới đây.”

Yên Xảo cao ngạo nâng cằm nhỏ, liếc mắt nhìn Dương Quỳnh, sau nửa ngày mới nói: “Được rồi, ngươi đã cứu mạng ta, lại khiêm tốn hỏi ta như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Dương Quỳnh khòe mắt giật giật, thể này là thể nào?

“Nương nương để cho ta đi thăm dò tình hình của mấy vị Tiệp dư vừa mới tấn phong, còn có tân Bảo lâm, Thái nữ tấn phong lên mỹ nhân cùng tài tử.”

Dương Quỳnh vừa ăn cơm vừa nói: “Nhìn bộ dạng ngươi thoải mái như vậy, nhất định là có phát hiện.”

“Đó là đương nhiên.” Yên Xảo đắc ý tiếp tục nâng cằm, “Yên Xảo ta là ai? Trong cung này, đừng nói các chủ tử, mà ngay cả cung nữ thái giám ta cũng có thể nhận ra hơn phân nửa. Nghe ngóng chuyện này, là dễ như trở bàn tay.”

“Đừng khoác lác, nói một chút xem.” Dương Quỳnh cố ý khích nài.

Yên Xảo đoạt một cái bánh bao của Dương Quỳnh, “Ngươi dùng phép khích tướng? Ta mới không mắc mưu.” Nói xong, ngậm bánh bao chạy ra cửa.

Thiên Linh cười nói: “Ngươi đừng xem thường nàng. Từ nhỏ nàng đã ở trên đường ăn xin, người nào cũng ứng phó được. Một chút đạo hạnh đó của ngươi, ở trước mặt nàng vẫn là bỏ bét đi.”

“Làm sao người biết? Yên Xảo ăn xin, vậy trước khi vào cung ngươi làm gì?” Dương Quỳnh đột nhiên phát hiện, nàng đối với mấy người bên cạnh mình hoàn toàn không biết gì.

“Một ngươi lúc này mới nhớ tới hỏi. Người khác đều là vừa thấy mặt trước hỏi thăm thân, ngươi ngược lại, cái gì cũng không nói.” Thiên Linh không nề tình nói.

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Xuất thân của mình ta còn không giải thích được, dĩ nhiên là không nghĩ tới hỏi các ngươi. Cái này có gì kì quái?

“Nhà của ta đều làm nghề nông. Bởi vì nghèo, trong nhà lại nhiều hài tử, gặp phải hơn một năm đại hạn, người trong nhà đều nhanh chết đói. Cha mẹ đem ta bán cho một phường thêu học nghề. Công phu thêu của ta cũng là học ở chỗ đó.”

“Vậy tại sao ngươi lại vào cung?”

Thiên Linh nói: “Về sau lão bản của phường thêu đắc tội với nhà quyền quý, bị buộc tội bất kính, cả nhà bị định tội. Ta tuy là học nghề, nhưng cũng bị liên lụy, bắt vào cung. Cũng may ta cùng lão bản không có quan hệ huyết thống, nên không cần đi Hoán y cục làm lao công.”

Dương Quỳnh không nghĩ tới, thân thể của Thiên Linh lại đau khổ như vậy, hơn nữa cũng rất giống mình. Cảm giác đối với Thiên Linh không khỏi tăng thêm vài phần thân cận.

“Khi ta ở phường thêu, mỗi ngày lúc trời chưa sáng liền dậy sớm quét sân, cùng bên ngoài cửa lớn. Khi đó Yên Xảo thường xuyên ở dưới cổng của phường thêu qua đêm. Sau đó ta hỏi nàng, tại sao đều ở cửa phường thêu qua đêm? Nàng nói chỉ có ta sáng sớm quét sân mới không đuổi nàng.” Thiên Linh cười có chút chua xót.

“Hóa ra thân thể của các ngươi đều đáng thương như vậy.” Dương Quỳnh gặm bánh bao, cảm thán nói.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mời khách

Thiên Linh nói: “Xuất thân tốt thì có ai cam lòng đưa nữ nhi vào cung? Ngươi nhìn từng chuyện xảy ra ở nơi này, có chỗ nào là ngươi mong đợi? Hoi không cần thận, liền liên lụy đến chủ tử tranh đấu, vô luận thắng hay bại, xui xẻo cũng đều là nô tài chúng ta.”

Dương Quỳnh nghĩ đến thời gian lúc nàng mới đến đây, chính là khi Khang phi bị giáng xuống ở Lâm Phương Các. Khi đó cung nữ thái giám lúc ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua. Làm sao nàng không biết những người đó đi nơi nào? Có điều cũng chỉ là giáng chức, lại giết chết toàn bộ những người đó, mạng nô tài thật sự như cỏ rác!

“Nói nhiều như vậy, người tiến cung thế nào? Lúc trước vẫn muốn hỏi người, người không mở miệng nói chuyện này, ta cũng không tiện hỏi.” Thiên Linh thấy Dương Quỳnh ăn xong rồi, động thủ bắt đầu thu dọn.

“Ta hả?” Dương Quỳnh trầm nghĩ: Ta là xuyên không đến đó, nói ra hù chết người! “Ta cùng thân thể của người không khác nhau lắm. Nhà nghèo, đông con, cha mẹ ta đem ta làm con thừa tự cho một trưởng bối bên họ nội. Sau đó trưởng bối qua đời, ta liền đi một người rồi khỏi quên hương, sau lại không biết như thế nào, mơ mơ hồ hồ liền vào cung.”

Thiên Linh nói: “Người nói lời này ngược lại ta tin. Nhìn dáng vẻ của người cũng rất hồ đồ, chuyện gì cũng làm bừa bãi lộn xộn, cũng may là gặp được chủ tử tốt, bằng không người có bao nhiêu cái mạng cũng sẽ mất.”

Dương Quỳnh tức giận nói: “Người không đã kích ta sẽ chết sao? Sẽ chết sao?”

Thiên Linh nghịch ngợm cười nói: “Đã kích người là vì muốn người học hỏi thêm. Người không nghe người ta nói, biết hổ thẹn mới có dũng khí sao.” Thiên Linh nói xong, cầm hộp cơm chạy đến phòng bếp nhỏ.

“Hừ!” Dương Quỳnh cũng đứng dậy, đi vài vòng, cảm thấy trong bụng có thức ăn chính là khác biệt, cảm giác đầu nặng chân run lập tức biến mất.

Nằm lại trên giường, đắp chăn, theo chỉ đạo của Lý thái y, nàng còn phải tiếp tục đổ mồ hôi. Dương Quỳnh nhớ tới những lời vừa rồi của Khang phi. Hiển nhiên, Khang phi không phải quả hồng mềm, chuyện này sẽ không cứ cho qua như vậy. Nhưng Khang phi rất có kiên nhẫn, xem ra nàng đã chuẩn bị thả dây dài câu con cá lớn rồi. Quả nhiên, gừng càng già càng cay.

Như vậy còn mình? Sự tình giống như càng ngày càng phức tạp. Nàng thử gỡ ra một manh mối rõ ràng. Bắt đầu từ khi nàng đến nơi này, Khang phi vốn dĩ bị giáng chức, bọn cung nữ thái giám bị giết. Sau đó thức ăn ở Lâm Phương Các bị hạ độc. Khang phi phục vị, Thu Giáng lại dùng túi thơm hạ độc. Tiếp đó là châm lông trâu trong lễ phục. Còn có chuyện ám sát. Lần ám sát này, kẻ chủ mưu phía sau hiển nhiên không thể chỉ là một người. Liễu Thục phi tham dự trong đó là không thể nghi ngờ, nếu như Trần Chiêu nghi cũng là một người trong đó, như vậy sẽ còn có ai khác tham gia sao? Mục đích là gì? Còn có Hoàng hậu, sau khi hồi cung, Hoàng hậu luôn không có động tĩnh gì. Ý tứ của Khang phi là, Hoàng hậu đang quan sát, xem trước mắt trong cung ai đang được sủng ái. Nếu như có thể thu phục cho mình dùng đương nhiên là tốt nhất, nếu như không thể, vậy sẽ lập tức chen ép.

Dương Quỳnh cảm khái, nghe Khang phi nói gần nói xa, thế nhưng đối với Hoàng hậu lại có chút tán thưởng. Ngày đó ngênh đón, nàng chỉ vội vàng thoáng nhìn, buổi tối ở yến hội lại gặp phải thích khách, tiếp theo chính là mình bị thương. Dương Quỳnh căn bản không có cơ hội cẩn thận quan sát vị Hoàng hậu nương nương này. Khẽ khịt mũi, Dương Quỳnh thở dài: Hiện giờ chính mình nằm trên giường không dậy nổi, xem ra muốn gặp Hoàng hậu, quả nhiên không phải chuyện dễ dàng.

Lại nói sau khi Khang phi trở lại tắm điện, cho đám người Xuân Dương lui xuống, nàng mới nhìn khuôn mặt của mình trong gương đồng. Trong gương, dung nhan xinh đẹp của nàng hiện lên một tầng đỏ ửng, hết sức mê người. Trong lòng Khang phi chính là cảm thụ kì quái nói không nên lời. Tại sao mình lại vì một cung nữ mà đỏ mặt? Hồi tưởng lại ánh mắt của Dương Quỳnh, đến bây giờ còn cảm thấy như lửa nóng bỏng người. Khang phi thở dài, mình đối với Dương Quỳnh càng ngày càng dung túng, cứ như vậy tiếp tục, cũng không phải chuyện tốt.

Hiện giờ tình thế trong cung phức tạp, chính mình cũng muốn hành động bước kế tiếp. Nhưng nếu như đã có người muốn giết mình thế chỗ, thì nàng cũng nên có chút động tác. Người của Thẩm gia, cho tới bây giờ cũng không phải dễ ức hiếp. Tuy rằng nàng không vội báo thù, nhưng đòi một chút tiền lãi thì vẫn có thể.

Bên ngoài có người gõ cửa, Khang phi nói: “Vào đi.”

Xuân Dương tiến đến nói: “Nương nương, Yên Xảo muốn gặp người.”

Khang phi từ trước bàn trang điểm đứng lên, nói: “Đề cho nàng vào.”

“Vâng.” Xuân Dương đi ra ngoài, sau đó Yên Xảo theo sau nàng bước vào.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.” Yên Xảo nhu thuận hành lễ.

“Thăm dò được gì sao?” Khang phi ngồi ở trên giường, Xuân Dương lập tức cầm chùy mỹ nhân đắp chân cho nàng.

Yên Xảo trả lời: “Thưa nương nương, mấy vị mỹ nhân mới tấn phong, gia thế đều rất bình thường. Xuất thân cao nhất là Tôn mỹ nhân, phụ thân là Lễ bộ Thị Lang. Trong mấy vị tài tử có một người nổi bật nhất, nghe nói là ca cơ tìm được ở Giang Nam. Giọng hát hay, một khúc hát vang, có thể nhiều lương tam nhật bất tuyệt (*).”

(*) Đầy đủ là “Đư âm nhiều lương tam nhật bất tuyệt” – “Đư âm quán quýt trên xà nhà, ba ngày không dứt” Đúng để chỉ tiếng hát uyển chuyển, réo rắt động lòng người, khiến người nghe nhớ mãi không quên.

“Ca cơ?” Khang phi cười nói, “Trong cung chúng ta không phải có một thiện ca sao? Tại sao lại có một người nữa? Là ai đưa tới?”

Yên Xảo nói: “Là Công bộ Thượng Thư Tả đại nhân.”

“Tả đại nhân cũng có loại tâm tư này!” Khang phi giống như có điều suy nghĩ nói. Tả Vệ Trung là người trung dung, không thể nói là tốt, nhưng cũng không xấu. Tổng thể mà nói, coi như là một vị quan có đủ tư cách. Có điều, hần và phụ thân của Trần Chi Dao quan hệ hơi kém. Đưa một vị ca cơ vào cung, cái này rõ ràng là nhằm vào Trần Chiêu nghi. Đã có người chủ động đưa binh khí tới, chính mình không động thủ thì thật không được. Khóe miệng Khang phi nâng lên thành một độ cong tuyệt đẹp, trong lòng đã có kế sách.

Mấy ngày nay, Trần Chiêu nghi quả thật không tốt. Hoàng thượng đại phong hậu cung, phi tần cấp thấp đều được tấn phong. Rất nhiều mỹ nhân so với nàng cấp thấp hơn rất nhiều, lần này được tấn phong cũng lên được hàng chín tẩn, mà nàng vẫn còn là một Chiêu nghi. Tứ phi không có chỗ trống thì nàng vĩnh viễn cũng không thể ngồi được vào phi vị. Sự kiện ám sát ngày đó, tuy nói giết chết một Thục phi, nhưng Hoàng thượng vì muốn cân bằng thế lực tiền triều, liền phong Liễu Nguyên Nhi làm Thục phi. Từ Mỹ nhân lên Thục phi, đây là bao nhiêu cấp bậc? Dựa vào cái gì mà một Liễu Nguyên Nhi nhỏ nhỏ cũng có thể làm phi tử, đối với mình vênh mặt hất cẳng sai khiến, còn chính mình vẫn chỉ là Chiêu nghi? Trần Chi Dao không cam lòng. Nàng làm Chiêu nghi ba năm, đã sớm chán. Vị trí Hoàng hậu nàng không dám mơ ước, chẳng lẽ tứ phi nàng cũng không làm được? Lúc trước Khang phi bị đưa vào lãnh cung, nàng thấy cơ hội của mình tới rồi. Chính là không nghĩ tới, Khang phi còn có thể đi ra. Nếu không phải phụ thân của nàng bị hoạch (bắt) tội, nàng cũng sẽ không liên hợp với Cẩm phi đi cầu tình cho Khang phi. Trần Chi Dao cũng hiểu được, Khang phi há phải vật trọng ao? Một khi để nàng ra ngoài, trên con đường mình tranh sủng ắt sẽ đặt một chướng ngại vật lớn nhất. Chính là có biện pháp sao? Chẳng lẽ nhìn phụ thân bị xử tử? Một khi Trần gia sụp đổ, một Chiêu nghi không có nương gia chống đỡ, còn có thể bước tiếp sao?

Quả nhiên, sau khi Khang phi phục vị, sủng ái của Hoàng thượng đều ở Cung Lũng Hoa, Hoa Âm Các nơi này của nàng càng lúc càng vắng lặng. Nàng không cam lòng, cho nên liên hợp với Liễu Nguyên Nhi thực hiện chuyện ám sát. Vốn dĩ nàng thấy kế hoạch của mình không chút khê hở, nhưng không nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim (*). Bên người Thẩm Thu Hoa lại có cung nữ vô công lợi hại như vậy, làm toàn bộ kế hoạch của nàng bị xáo trộn.

(*) Những ai hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thì thường gọi là Trình Giảo Kim

Quả nhiên là mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên! Trần Chi Dao than thở. Liễu Nguyên Nhi đạt được mục đích của mình, nàng lại thất bại trong gang tấc, thật sự làm người ta muốn nắm cổ tay thở dài. Cũng may nàng đủ thông minh, dùng Mai Tu dung gánh tội, nếu không thật không biết giải thích chuyện này như thế nào.

Bên ngoài có tiểu thái giám tới báo tin, sau khi nghe Thu Liên tiến đến nói: “Nương nương, ngoài cửa trông thấy Đỗ tài nhân vừa mới đi qua, nhìn phương hướng hẳn là đi Cung Lũng Hoa.”

“Đỗ tài nhân?” Trần Chi Dao suy nghĩ một chút, nhớ lại người kia dung mạo xuất chúng, âm thanh êm tai, mới được tấn phong tước tử Đỗ Niệm Vân, “Nàng đến Cung Lũng Hoa làm gì?”

Thu Liên lắc đầu.

“Tìm người lành lợi đi nghe ngóng một chút, đừng để ai phát hiện.” Trần Chi Dao đối với nhất cử nhất động của Khang phi luôn hết sức lưu tâm.

Cung Lũng Hoa.

Khi Đỗ Niệm Vân tới, ba tài tử và hai mỹ nhân đã đến. Đỗ Niệm Vân bước tới từng người thi lễ. Trong nhiều phi tần, nàng xuất thân thấp nhất, luôn bị mọi người xem thường. Đương nhiên cũng không có người nguyện ý cùng nàng kết giao. Đối mặt với ánh mắt lạnh của mọi người, Đỗ Niệm Vân đã thành thói quen, cứ như vậy tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống.

Chờ trong chốc lát, Tô mỹ nhân mặc cung y màu hồng phấn giống như một ngọn lửa đi vào. Màu sắc bắt mắt như vậy làm mọi người đều nhìn chăm chú. Tô mỹ nhân có chút đắc ý nói: “Ai nha, ta đã tới chậm. Thực xin lỗi chư vị tỷ muội, làm các người cực khổ chờ ta?”

Phùng mỹ nhân ở một bên hừ lạnh một tiếng. Thật sự nghĩ mình là ai? Chúng ta ở đây đều là chờ Khang phi nương nương, có ai đặc biệt chờ người?

Lại chờ một lúc, Khang phi mới xuất hiện. Cung y xanh nhạt, mộc mạc thanh nhã, giống như tiên tử ở Nguyệt cung, nhất thời làm nhóm tài tử mỹ nhân trong đại điện đều thất sắc.

“Bốn cung luyện chữ quên canh giờ, khiến các vị muội muội chờ đợi, thật sự có lỗi.” Khang phi hơi hơi cúi người biểu đạt áy náy của mình.

Chúng mỹ nhân cùng tài tử vội vàng nói: “Nương nương sao nói lời này, kính cẩn chờ đợi nương nương là chuyện phải làm, nương nương nói như vậy, ngược lại làm chúng ta vô cùng xấu hổ.”

Khang phi cười, đi đến chính giữa đại điện ngồi xuống. “Hôm nay mời chư vị muội muội tới đây, cũng không có chuyện gì gấp gáp. Bốn cung vào cung nhiều năm, vẫn xứng đáng được các người gọi một tiếng ‘Tỷ tỷ’. Tin tưởng ở lễ sắc phong ngày đó, các người đều gặp qua Phụng nghi, Hoàng hậu nương nương. Tháng sau chính là lễ thiên thu (sinh nhật) của Hoàng hậu, không biết các vị muội muội có ý kiến gì hay đề chúc mừng sinh nhật Hoàng hậu nương nương hay không?”

Một nhóm người mới được tấn phong, lần đầu tiên phát biểu ý kiến của mình, cẩn thận nói xong, thỉnh thoảng còn trộm nhìn sắc mặt Khang phi. Thấy Khang phi biểu lộ không vui, các nàng lập tức ngậm miệng. Khang phi nghe đề nghị của từng người, cũng không nói tốt hay không tốt, chẳng qua là chỉ bảo mọi người thảo luận. Lúc đầu mọi người đều có kỵ Khang phi ngồi đây, không dám bàn luận trên trời dưới biển. Có điều một lát sau, mọi người thấy Khang phi hoàn toàn không cất ngang ý tứ thảo luận của các nàng, mới dần dần thả lỏng. Không khí trong đại điện nhất thời nóng lên. Cứ như vậy, mọi người nói lúc lâu, cuối cùng cũng có mấy đề nghị tương đối thống nhất.

Khang phi một mực lắng nghe, thấy mọi người cơ bản đã thảo luận xong, cười nói: “Các vị muội muội khổ cực rồi, đề nghị các người nói, bốn cung đều nhớ kĩ. Lễ thiên thu của Hoàng hậu nương nương, chúng ta sẽ tham gia gia yến. Đến lúc đó, mọi người có sở trường gì, đại khái có thể thi triển tài nghệ.” Dứt lời Khang phi hơi khoát tay, mấy cung nữ bụng hộp gỗ nối nhau đi vào, “Nơi này của bốn cung không có vật gì hiếm lạ, đây là trân châu Nam Hải. Tuy không hiếm lạ như Đông châu, nhưng cũng mượt mà đáng yêu. Bọn muội muội đừng chê bốn cung keo kiệt, cầm về chơi đi.” Nói xong phân phó các cung nữ đưa cho nhóm mỹ nhân tài tử mỗi người một hộp gỗ.

Mọi người không dám chối từ, đều cung kính thu nhận, đồng thanh nói: “Cảm tạ Khang phi nương nương ban thưởng.”

Khang phi nhìn sắc trời một chút nói: “Cũng không còn sớm, chúng muội muội trở về thôi. Xuân Dương, thay ta tiễn các vị muội muội.”

“Vâng.” Xuân Dương ở đằng trước dẫn đường, “Các vị tiểu chủ, mời đi theo ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đổ mặt

“Cuối cùng nương nương cũng hành động sao?”

Khang phi giật mình hoảng sợ. Quay đầu lại, liền thấy Dương Quỳnh cười hì hì đứng ở vị trí thuộc về nàng.

“Ngươi... Ngươi vào bằng cách nào? Vào lúc nào?” Khang phi bị kinh hách không nhỏ.

Dương Quỳnh đi tới nói, “Ta theo những cung nữ mang hộp gỗ cùng vào. Nương nương, người đều không chú ý tới ta.”

Khang phi nhìn bộ dạng ủy khuất của nàng, đáy lòng một trận lạnh run, “Tại sao không nghỉ ngơi? Ngươi còn có bệnh.”

Dương Quỳnh cười nói: “Nương nương cũng chỉ là cho Hoàng hậu một cái cớ để không gặp ta. Nếu ta nằm cả ngày, vài ngày thì tốt rồi. Đến lúc đó, nương nương người lại làm cho ta bị bệnh một trận?”

“Vô luận thế nào, ngươi cũng không thể dùng thân thể của mình đi đùa giỡn.” Khang phi tức giận. Nghe ý tứ của Dương Quỳnh chính là không muốn để cho phong hàn khỏi hẳn. Ý này nàng cũng nghĩ tới, nhưng nàng không làm được. Nàng không thể cầm thân thể của Dương Quỳnh đi mạo hiểm lần nữa.

“Nương nương yên tâm, ta có chừng mực.” Dương Quỳnh nói xong, đến gần cầm tay phải của Khang phi đặt lên trán của mình, “Người sờ xem, ta đã không còn sốt.”

Khang phi theo bản năng muốn rút tay về, nhưng Dương Quỳnh lại không buông. Sức lực của Khang phi sao có thể so với Dương Quỳnh? Giãy dụa vài cái không được, dứt khoát bày dáng vẻ cao ngạo của phi tử, quát: “Làm càn!”

Dương Quỳnh nghe xong chậm rãi thu hồi vẻ mặt vui đùa, nhưng vẫn không buông tay, “Nương nương, người không thích ta kéo tay của người như vậy sao?”

Khang phi nằm mơ cũng không nghĩ tới Dương Quỳnh sẽ hỏi vấn đề như thế. Làm sao nàng dám hỏi?

“Cái này... không hợp quy củ.” Khang phi nghiêng đầu, dung nhan xinh đẹp lại đỏ lên.

Kỳ thật Dương Quỳnh chỉ muốn đùa một chút, trêu chọc Khang phi. Không nghĩ tới Khang phi sẽ có phản ứng này, thật làm nàng hô hấp có chút dồn dập, tim đập rộn lên. Đây là có chuyện gì? Dương Quỳnh buồn bực.

“Ngươi mau buông tay!” Khang phi thấy Dương Quỳnh nửa ngày không có phản ứng, vội vàng nói.

Dương Quỳnh nghe lời thả tay. Khang phi giật mình, ngẩng đầu nhìn Dương Quỳnh, thấy nàng cũng đỏ mặt, vẻ mặt cổ quái, “Ngươi làm sao vậy? Có phải lại sốt hay không?”

Dương Quỳnh đưa tay sờ trán của mình, lắc đầu nói: “Không có.”

“Vậy mặt của ngươi tại sao lại đỏ?” Khang phi cũng bị những tình huống liên tiếp không hiểu như vậy làm choáng váng, nên mới hỏi ra vấn đề này.

Dương Quỳnh nhìn nàng, hỏi ngược lại: “Nương nương, mặt người không phải cũng đỏ sao?”

“Ta...” Khang phi vô thức vuốt hai má của mình, càng thêm ngượng ngùng.

Hai người đều lúng túng, Khang phi nói: “Ngươi mau trở về nghỉ ngơi. Đây là mệnh lệnh của bản cung.”

Dương Quỳnh cười cười: “Tuân chỉ.”

Thấy Dương Quỳnh ra cửa, Khang phi thở dài một cái. Nội tâm kì quái, cảm giác áp bách vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Trong tích tắc bị kéo tay, cảm giác áp bách cường đại của Dương Quỳnh đánh úp tới, làm cho nàng không biết làm thế nào, hoàn toàn mất đi phản ứng bình thường.

Nha đầu kia là gan càng lúc càng lớn. Tiếp tục như vậy, mình ở trước mặt nàng cũng sẽ là quân lính tan rã. Khang phi thở dài, đều tự trách mình, hôm nay đang yên lành tự đứng nhìn nàng làm gì? Chuyện này làm sao bây giờ?

Dương Quỳnh trở lại phòng của mình. Vốn dĩ nàng cũng không muốn rời giường. Đang nằm thì nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, lúc này mới ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài. Dương Quỳnh nhìn hoa văn trên màn che, quyết định tạm thời không nghĩ đến vấn đề trong quan hệ của nàng cùng Khang phi. Hiện tại nên đem sự chú ý của mình tập trung tới bước hành động kế tiếp của Khang phi. Tuy rằng Khang phi chưa nói, nhưng docksức mọi người này, nhất định là có dụng ý.

Dương Quỳnh cũng không cho là vì sinh nhật của Hoàng hậu. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng trong đầu là hình ảnh những chiếc hộp gỗ. Đồ Khang phi muốn đưa cho các nàng cũng không có gì kỳ quái. Nhưng trong tiềm thức, Dương Quỳnh cảm giác những thứ trong hộp gỗ đó, nhất định Khang phi có động tay động chân.

“Lát nữa lại đến hỏi nàng vậy.” Dương Quỳnh tự nhủ. Nghĩ tới đây lại nhớ tới chuyện tìm mình đập rợn lên, đến cùng là vì sao lại như vậy? Dương Quỳnh rất rối rắm.

Com tôi là Thiên Linh giúp nàng mang về. Thức ăn nóng hổi được lấy ra từ trong hộp đựng com.

“Tôi ăn com đi, ngươi nghĩ gì thế?” Thiên Linh kêu lên.

Dương Quỳnh đi tới, tiếp nhận bát com, bắt đầu ăn. Thiên Linh ở bên cạnh cẩn thận giúp nàng gấp thức ăn.

“Thiên Linh, ngươi nhìn người nào sẽ đỏ mặt?”

Mặt Thiên Linh nhất thời đỏ lên, gắt nói: “Muốn chết hả mà hỏi vấn đề này.”

“Vấn đề này thì làm sao?” Dương Quỳnh nhìn bộ dạng của Thiên Linh, giống như hiểu, lại giống như không hiểu.

“Sẽ xấu hổ, đương nhiên là thích đối phương.” Thiên Linh nhìn Dương Quỳnh nhất thời còn không hiểu, vội la lên.

Cái gì? Dương Quỳnh suy nghĩ nửa cũng đem chiếc đĩa ăn vào bụng.

“Không... Không thể nào?” Nói đùa gì vậy, nàng thích Khang phi? Đây chính là nữ nhân của Hoàng thượng. Đợi đã, cái này hình như không phải trọng điểm. Nàng nghĩ một chút, trọng điểm Khang phi là nữ nhân, nàng cũng là nữ nhân. Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Thiên Linh thấy sắc mặt Dương Quỳnh không đúng, chế nhạo nói: “Làm sao vậy? Có phải ngươi đỏ mặt vì ai hay không? Mọi người đều là tỷ muội, không cho phép giấu diếm nha.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Ta thấy Khang phi xấu hổ có thể nói cho ngươi biết sao? Đều hù chết ngươi.

“Ngươi nhìn mặt ta giống người sẽ đỏ mặt sao?” Dương Quỳnh vội vàng phủ nhận.

Thiên Linh không bắt quái như Yên Xảo, cho nên thấy Dương Quỳnh không muốn thảo luận vấn đề này, nàng cũng liền không so đo xem rốt cuộc Dương Quỳnh có người trong lòng hay không.

Dương Quỳnh thở phào nhẹ nhõm. Lập tức lại nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng hơn. Vừa rồi nàng thấy mặt Khang phi cũng đỏ, cái này giải thích thế nào? Chẳng lẽ Khang phi cũng thích nàng? Chuyện này... càng không thể nào!

Dương Quỳnh ăn bữa com mà như nhai sáp. Thiên Linh nhìn ra nàng có tâm sự, cũng không quấy rầy nàng. Thu dọn bát đĩa xong liền ra ngoài làm việc. Dương Quỳnh tựa vào đầu giường, vẫn còn đang rối rắm vấn đề thích hay không thích. Khang phi thích mình. Trời ạ! Đây là chuyện vớ vẩn buồn cười cỡ nào! Nói ra ai sẽ tin? Chính nàng còn không tin.

Vậy còn mình? Có phải thật sự thích nữ nhân của Hoàng thượng hay không?

Không thể nào, không thể nào, không thể nào? Dương Quỳnh lắc đầu. Nội tâm vô cùng rối loạn, hoàn toàn không nghĩ ra được chút manh mối.

Bên ngoài có người gõ cửa. Xuân Dương mang theo một hộp đựng thức ăn tiến vào.

“Nương nương bảo hôm nay trời nổi gió, để ta đưa bát tổ yến này cho ngươi bồi bổ thân thể.” Sắc mặt Xuân Dương rất khó coi, động tác cứng nhắc lấy một bát tổ yến từ trong hộp đựng đặt lên mặt bàn, “Nương nương nói ngươi không cần tự mình qua tạ ơn.”

“A, Thanh Diệp vẫn cần phải tạ ơn ân điển của nương nương, đồng thời cũng cảm ơn Xuân Dương tỷ tỷ đặc biệt tới đây một chuyến.” Quan hệ của Dương Quỳnh cùng Xuân Dương luôn rất nhạt. Nàng không ghét Xuân Dương, nhưng cũng không thích. Nàng nhìn ra được Xuân Dương tận tâm hầu hạ Khang phi là vì muốn nổi bật hơn mọi người. Nàng không cảm thấy làm như vậy có gì không ổn. Chỉ là, bản thân nàng không phải người như thế. Đạo bất đồng, bất tương vi mưu (Người không cùng chí hướng, không thể cùng nhau mưu tính). Cho nên nàng cùng Xuân Dương nhất định không thể làm bằng hữu.

Xuân Dương lạnh lùng nhìn Dương Quỳnh, ánh mắt đầy sự khinh thường. Luận tư sắc, luận tài trí, luận thủ đoạn, luận sẵn sàng, rốt cuộc nàng có chỗ nào không bằng Thanh Diệp? Ngày đó thích khách ám sát, Thanh Diệp tất nhiên không sợ nguy hiểm bảo vệ Khang phi, nhưng chính mình cũng lập công. Nếu không phải mình liều mạng đưa Khang phi tới gần vòng bảo hộ của Cẩm Long Vệ, thì Khang phi làm sao có thể bình an vô sự? Kết quả sau đó Thanh Diệp được Hoàng thượng minh lệnh biểu dương (mệnh lệnh được tuyên bố công khai), thậm chí còn được trừ bỏ cung tịch. Còn mình? Ngoại trừ được Khang phi ban cho một ít châu báu trang sức, cũng chỉ được thăng một bậc. Một bậc? Chính mình muốn vị trí thượng cung, thăng một bậc làm sao đủ?

Dương Quỳnh thấy Xuân Dương đứng tại chỗ không nhúc nhích, có chút kì quái nhìn nàng, “Xuân Dương tỷ tỷ còn có việc?”

“Dù sao ta cũng là cung nữ quân sự của Cung Lung Hoa, có mấy lời muốn nói cho người biết.”

Dương Quỳnh bày ra bộ dáng rửa tai lắng nghe, nói: “Xuân Dương tỷ tỷ mời nói.”

Xuân Dương háng giọng một cái nói: “Thanh Diệp, trong Cung Lung Hoa trên dưới ai cũng biết, người nương nương coi trọng nhất chính là người. Đây là ân sủng của nương nương, cũng là phúc phận của người. Có điều, vài người bạc phúc (phúc phận mỏng manh, giống như bạc mệnh), phúc này không hưởng được. Cho nên lão nhân mới nói: Chỉ tu kiếp này, chờ hồi kiếp sau. Nếu muốn phúc trạch (sông) thâm hậu, thì phải tu hành. Không được được một tác lại muốn một thước, thì sung mà kiêu.”

Dương Quỳnh cười: “Lời vàng ngọc của Xuân Dương tỷ tỷ, Thanh Diệp nhớ kỹ.”

Ý tứ cảnh cáo trong lời Xuân Dương rất rõ ràng, thấy Dương Quỳnh hí mắt giả vờ ngây ngốc, trong lòng không khỏi tức giận. Nàng nghĩ đến Khang phi gần đây coi trọng mình, liền cảm thấy chỉ cần Thanh Diệp trước mặt này không tồn tại, Khang phi tự nhiên sẽ dựa vào mình. Nếu như Khang phi có thể vì muốn trừ cung tịch cho Thanh Diệp mà đi cầu xin Hoàng thượng, như vậy chính mình cầu vị trí thượng cung, với địa vị hiện giờ của Khang phi, cũng không phải việc gì khó.

Xuân Dương nghĩ như vậy, trong lòng đã có chủ ý. Nàng thay đổi lời nói: “Là ta nói nhiều rồi. Thương thế của người chưa khỏe, lại bị bệnh, nên nằm trên giường. Uống xong tô yến, nhanh đến trên giường nghỉ ngơi đi. Người sớm ngày khỏi hẳn, cũng miễn cho nương nương lo lắng.”

Dương Quỳnh cúi đầu, kính cẩn nói: “Thanh Diệp đã biết.”

Xuân Dương liếc nhìn Dương Quỳnh, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Dương Quỳnh chờ Xuân Dương đi ra, lúc này mới vuốt ngực cảm thán: Bày đặt thuyết giảng, cũng không ngại phiền. Rõ ràng là hãm mộ ghen tị, còn cố tình giả bộ thanh cao, không thẳng thắn, vô vị.

Uống tô yến nhân lúc còn nóng, Dương Quỳnh trở về ở trên giường. Trên bàn cô đọc một chiếc đèn dầu, lộ vẻ thê lương. Trong chập chờn, than bạc tỏa ra ánh sáng đỏ sậm, quý dị mà yêu dã. Cả người Dương Quỳnh ấm áp, vốn dĩ còn muốn chờ Thiên Linh về, không nghĩ tới bất tri bất giác liền ngủ mất.

Lúc Thiên Linh trở lại, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Quỳnh ngủ đến đỏ bừng, rất đáng yêu. Nàng nhẹ nhàng cởi áo ngoài của mình, cũng lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Yên Xảo tới gọi hai người rời giường. Cửa phòng gỗ đến rung trời, thế nhưng cũng không có ai ra mở cửa. Âm thanh Yên Xảo gọi cửa càng lúc càng lớn, đã kinh động rất nhiều người. Như Quyên phụng mệnh Khang phi đến xem có chuyện gì. Vừa nghe nói hai người trong phòng đến bây giờ đều không có mở cửa, cũng cảm thấy sự tình kỳ lạ. Như Quyên trở về bẩm báo chi tiết cho Khang phi. Khang phi nhíu mày, nàng cảm thấy chuyện này không bình thường. Dương Quỳnh không phải là người chậm trễ, mặc dù là, thì còn có Thiên Linh ở đó. Làm sao có thể gọi mà không mở cửa?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Tra hỏi

“Gọi mấy cung nữ to béo đến phá cửa, để bọn thái giám tránh đi.” Dù sao cũng là phòng của nữ nhi, để thái giám đi vào không tốt. Khang phi suy nghĩ chu toàn.

Mấy cung nữ cường tráng hợp lực phá cửa, lập tức bên trong có một làn khói mỏng bay ra. Mọi người nghĩ thấy là một mùi hương ngọt ngọt, rất dễ

chịu.

Đột nhiên nghe thấy có người kêu lên: “Đây là hương rượu gạo ngọt. Mau đưa người ở bên trong ra. Hương này lẫn trong khói sẽ bị trúng độc!”

Mọi người quay đầu lại, thấy Lý thái y dẫn theo tiểu Dục Đồng đi tới. Hôm nay là ngày Lý thái y bắt mạch cho Dương Quỳnh. Từ khi thân thể Dương Quỳnh tốt hơn, cứ năm ngày Lý thái y lại đến bắt mạch cho nàng.

Mọi người thấy Lý thái y, tự nhiên không hoài nghi, vội vàng lui ra, còn đưa Dương Quỳnh cùng Thiên Linh ra ngoài.

Lý thái y tiến lên bắt mạch cho Dương Quỳnh cùng Thiên Linh, xác định hai người đều trúng độc.

Khang phi nhận được tin cũng ra khỏi tẩm điện. Nhìn thấy tình huống như vậy lập tức phân phó mọi người đưa Dương Quỳnh cùng Thiên Linh đến một gian phòng trống, thuận tiện để Lý thái y trị bệnh.

Lý thái y y thuật cao minh, lại cùng Thẩm gia có chút quan hệ, nên Khang phi mới dám dùng hần. Hần cũng biết hiện tại Dương Quỳnh là nhân vật quan trọng cỡ nào, cho nên nửa điểm cũng không dám qua loa.

Vừa thuốc thang vừa châm cứu nhưng Dương Quỳnh cùng Thiên Linh vẫn không tỉnh lại. Trên trán Lý thái y cũng xuất hiện mồ hôi. Hần nghĩ một lúc, viết vài chữ lên giấy sau đó phân phó Dục Đồng: “Người mau trở về lấy thuốc, bên này chờ dùng.”

Dục Đồng đáp ứng, ra cửa liền chạy.

Tất cả mọi người đều chờ đợi, chỉ chốc lát sau, Dục Đồng cầm bao dược liệu chạy về, thờ không ra hơi đưa thuốc cho Lý thái y.

Khang phi vội vàng sai người nấu thuốc, phân phó cho Dương Quỳnh cùng Thiên Linh uống.

Qua không lâu, Dương Quỳnh trước tiên tỉnh lại, sau đó là Thiên Linh. Hai người vẻ mặt khó hiểu, không biết xảy ra chuyện gì?

Khang phi dẫn dò Lý thái y quan sát hai người xem còn có gì không ổn, lại để Như Quyên lưu lại phục tùng. Sau đó nàng đi vào đại điện Cung Lung Hoa, gọi tất cả cung nữ thái giám từ trên xuống dưới trong cung tới. Hai mươi mấy người quỳ gối trong đại điện. Khang phi ngồi chính giữa, thật lâu cũng không nói gì.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ. Tất cả mọi người biết rõ Khang phi đang tức giận, cho nên bọn hần càng không dám thờ mặt. Sợ không chú ý một chút liền chọc giận vị nương nương này, đến lúc đó chết như nào cũng không biết.

“Xuân Dương, người quỳ xuống cho bản cung!” Khang phi quát một tiếng chói tai. Mọi người sợ tới mức nhẹn không được run một cái.

Xuân Dương vốn dĩ đứng ở bên người Khang phi vội vàng đi tới trước chúng cung nữ thái giám quỳ xuống.

“Người có biết người phạm tội gì không?” Sắc mặt Khang phi hết sức khó coi.

Xuân Dương nói: “Thưa nương nương, nô tỳ thân là cung nữ quản sự của Cung Lung Hoa, lại không trông giữ tốt người trong cung, dẫn đến có người bí mật động tay chân, hại Thanh Diệp cùng Thiên Linh.”

Sắc mặt Khang phi hơi dịu xuống, “Người cũng thật lạnh lợi.” Nói xong, lại đưa ánh mắt nhìn về tên thái giám dẫn đầu nhóm thái giám. Vốn dĩ Phủ Nội Vụ đưa tới thái giám quản sự họ Tôn, là người miệng lưỡi trơn tru. Khang phi nhìn thấy không thích, cho hần trở về. Một lần nữa ở trong đám thái giám chọn một người tên Đông Cung làm thái giám quản sự. Đông Cung là người dày dặn kinh nghiệm, tuy rằng không ở trước mặt Khang phi khoe khoang, nhưng lại có thể đem bọn thái giám trong cung chinh đốn đến mức dễ bảo.

Lúc này Đông Cung thấy ánh mắt Khang phi nhìn về phía mình, vội vàng quỳ bò lên vài bước nói: “Nô tài cũng có tội thất trách. Thỉnh nương nương trách phạt.”

Khang phi nhìn hai người, hừ lạnh một tiếng, “Hai người các người trở về lần lượt thẩm tra những người này cho ta. Bản cung muốn có một kết quả.”

Hai người vội vàng dập đầu: “Vâng.”

Khang phi đứng dậy, nhìn đám người quỳ phía dưới, phất tay áo rời đi.

Xuân Dương cùng Đông Cung lúc này mới xoa mồ hôi lạnh trên trán, liếc nhìn nhau, đều là vẻ mặt cười khổ.

Từ lúc chuyện này xảy ra, hai người bọn họ đều dự cảm đại sự không ổn. Hai cung nữ bị độc hại, đây là sự cố cỡ nào? Bất kể như thế nào, tội không làm tròn bốn phận hai người cũng trốn không thoát.

Nếu như Khang phi đã ra lệnh, Xuân Dương cùng Đông Cung cũng không dám chậm trễ. Ngoài tâm phúc tự mình chọn, còn lại đều bị thẩm vấn, tra hỏi. Nhất thời trong Cung Lung Hoa lòng người hoang mang.

“Nương nương, làm như vậy được sao?” Như Quyên cân nhắc rất lâu mới hỏi ra câu này, Tuy rằng nàng chỉ là tam đẳng cung nữ, nhưng là tâm phúc của Khang phi, là Khang phi vì bản thân mà giấu đi quân cờ này.

Khang phi đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên, “Tùy bọn hán làm đi. Làm đến loạn rồi, bọn cung mới dễ chinh đốn.”

“Vâng, nương nương anh minh.” Như Quyên nói.

“Ngươi đi nói cho Nguyên Hương, kiên nhẫn một chút, nàng cũng sẽ nhận được tin tốt.”

“Dạ.” Như Quyên lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng, Dương Quỳnh liền xuất hiện trong tâm cung.

Khang phi thấy, đề sách xuống hỏi: “Tại sao lại dậy? Sao không nghỉ ngơi nhiều một chút? Lý thái y nói thân thể của ngươi không chịu được dầy vò.”

Sắc mặt Dương Quỳnh rất yếu ớt, nhưng tinh thần không tệ lắm, “Túi hương nương nương tặng ta là đồ tốt. Lý thái y nói bên trong có thêm rất nhiều dược liệu giải độc. Cho nên Thiên Linh không xuống giường được, mà ta có thể đứng ở chỗ này.”

Khang phi mỉm cười, “Ngươi không thể so với các nàng, ngươi đối với hương liệu độc dược hoàn toàn không biết gì. Càng đừng nói tới việc chúng tương sinh tương khắc. Ngươi luôn ở bên người bọn cung, về sau những vật này tất nhiên là không thiếu. Bọn cung đưa túi thơm cho ngươi, cũng là cho ngươi một tầng bảo hộ. Ngươi không có việc gì, bọn cung mới có thể không có chuyện. Nói cho cùng, bọn cung cũng chỉ vì mình, ngươi đại khái không mang ơn.”

“Nương nương làm như vậy chỉ là bởi vì ta có thể bảo vệ người? Mặc dù không phải ta, đổi thành người khác, người cũng sẽ làm như vậy, đúng không?” Thái độ của Dương Quỳnh rất chân thành.

Khang phi nói: “Cần gì so đo những thứ này?”

Dương Quỳnh lắc đầu, “Ta chỉ muốn một câu trả lời.”

Khang phi không nói gì, tựa hồ đang do dự, “Ngươi ở trong lòng bọn cung, nhiều ít cũng có khác biệt.”

“Ai? Là Thanh Diệp, hay Dương Quỳnh?”

“Tại sao ngươi phải chia rõ ràng như vậy?” Khang phi không kiên nhẫn hỏi.

“Ta chỉ muốn biết rõ, trong lòng ngươi, ta rốt cuộc là ai?” Tính bướng bỉnh của Dương Quỳnh phát tác, không hề vì thái độ của Khang phi mà thay đổi.

Khang phi lập tức ngắt ngảy cả người. Những lời này của Dương Quỳnh đều không dùng kính ngữ, ngay cả cảm giác nói ra cũng không giống với lúc trước. Không còn rào cản của phi tử cùng cung nữ, biến thành đối thoại giữa hai người bằng hữu.

“Ngươi thật sự là càng lúc càng to gan.” Khang phi trách cứ nói, “Hiện tại thứ ngươi nên quan tâm nhất là thân thể của mình? Ngươi muốn hại ngươi rốt cuộc là ai?”

“Nương nương cần gì phải lảng tránh? Ta lớn mật, can rờ, không tuân thủ quy củ, những tật xấu này không phải nương nương là người rõ ràng nhất sao?” Dương Quỳnh tiến lên, tới gần Khang phi.

Khang phi theo bản năng lùi về sau từng bước, “Ngươi... Ngươi nhanh quay về nghỉ ngơi.”

Dương Quỳnh cười nói: “Nương nương, người lại đỏ mặt.”

Khang phi cá giận nói: “Thanh Diệp, chớ quên thân phận của ngươi. Bọn cung không phải người ngươi có thể tùy ý đùa giỡn!”

Dương Quỳnh thấy Khang phi vừa thẹn vừa giận, hoàn toàn không có khí thái ôn hòa thường ngày. Trong lòng cũng biết nàng có chút nôn nóng. Kỳ thật Dương Quỳnh cũng không rõ tâm tư của mình. Nàng muốn bức bách Khang phi nói ra lời thật lòng, từ đó nhận định thái độ của bản thân. Lúc này mới biết, có mấy lời, bất kể là như thế nào cũng không nói ra được. Có lẽ, đây chính là cảm kỵ của phi tử.

Dương Quỳnh cúi đầu xuống, “Nương nương, hôm nay bất kính, mong nương nương tha thứ. Thanh Diệp cáo lui.”

Khang phi đưa mắt nhìn Dương Quỳnh rồi đi, đáy lòng hoàn toàn rối loạn. Nàng rất rõ ràng, trước mắt là lúc không nên loạn. Thế nhưng Dương Quỳnh ngày càng không ngừng hỏi nàng một ít vấn đề không nên hỏi.

“Xem ra gần nhất vẫn là ít gặp nàng thì tốt hơn.” Khang phi là một người rất tự chủ. Chuyện nàng đã định, sẽ quyết không thay đổi.

Xuân Dương cùng Đông Cung điều tra cuối cùng cũng có kết quả. Mỗi người dẫn theo một cung nữ, thái giám đi tới trước mặt Khang phi. Đông Cung nói: “Thưa nương nương, nô tài cũng Xuân Dương đã tra ra người hạ độc.”

“Nói đi.” Khang phi không để ý tới nói.

“Dạ.” Đông Cung đáp thái giám phía sau nói: “Thường Hi, tự ngươi nói đi.”

Thái giám kêu Thường Hi kia lập tức quỳ rạp xuống đất, nói: “Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!”

Khang phi không kiên nhẫn nhú mày.

Đông Cung thấy Khang phi không kiên nhẫn, vội vàng nói với Thường Hi, “Còn không mau nhận tội ngươi làm?”

Thường Hi nói: “Vâng. Nô tài chuyên phụ trách quản lí than bạc cùng than đen. Mấy ngày trước, chính là sáng sớm một ngày trước khi Thanh Diệp cùng Thiên Linh gặp chuyện, khi nô tài đi nhà kho lấy than phát hiện có một chậu than bạc có nước đọng. Nô tài chỉ nghĩ là do nóc kho dột, nước nhỏ xuống than bạc, cũng không quá để ý. Đúng lúc Thiên Linh tới lấy than, nô tài liền thuận tay đưa chậu than đó cho nàng.” Thái giám kia nói xong, quỳ trên đất không dậy nổi, cả người run lẩy bẩy.

Khang phi nghe xong hỏi, “Nói như vậy, vấn đề xuất hiện ở chậu than bạc?”

Đông Cung nói, “Thưa nương nương, đúng vậy. Nô tài đã hỏi Lý thái y, hẳn nói than trong phòng của Thanh Diệp cùng Thiên Linh bị người đổ thêm rượu gạo ngọt, khi đốt có khói sẽ làm người trúng độc.”

“Dùng phương pháp này hạ độc, nhưng thật ra lại là biện pháp tốt. Thần không biết, quý không hay, một khi than cháy hết, cái gì cũng không lưu lại.” Khang phi quay đầu nhìn Xuân Dương, hỏi: “Bên người có phát hiện gì?”

Xuân Dương trả lời: “Thưa nương nương, nô tỳ phát hiện một cái bình trong khóm hoa dưới cửa của Tây Sương phòng. Lý thái y đã kiểm tra, bên trong đúng là đựng rượu gạo. Nô tỳ tra hỏi nhiều người, cuối cùng cũng tra ra khóm hoa này là do cung nữ Thiên Liễu chăm sóc.” Xuân Dương nói xong, quay đầu qua cung nữ đang quỳ trên mặt đất nói: “Thiên Liễu, ở trước mặt nương nương, ngươi còn không chịu nhận tội?”

Thiên Liễu vội vàng dập đầu, khóc nói: “Thưa nương nương, nô tỳ nhất thời hồ đồ, khi đi nhà kho làm đổ một bình rượu gạo ngọt, nô tỳ sợ bị Xuân Dương tỳ tỳ trách phạt, liền vụng trộm ném cái chai vào trong khóm hoa. Nương nương, nô tỳ thật không có ý hại người! Nô tỳ căn bản không biết rượu gạo ngọt cùng than bạc khi đốt sẽ có khói độc! Nương nương minh xét! Nương nương minh xét!”

Khang phi không nói lời nào, nhìn bốn người, trên mặt cười như không cười, bộ dạng có chút cao thâm khó lường. Lúc lâu sau nàng mới nói, “Được rồi, bốn cung đã biết. Các người đều lui xuống đi, ầm ĩ làm bốn cung đau đầu.”

Xuân Dương do dự một chút hỏi: “Nương nương, hai người kia...”

Khang phi nói: “Trước giam lại, hôm nay sắc trời âm trầm, sợ là sẽ có tuyết rơi. Ngày mai thời tiết tốt, đưa người đến Cháp Hình Ti đi. Mấy nô tài này, các người hỏi cũng không ra lời thật, bọn hắn chỉ thích nhận gậy của Cháp Hình Ti.”

Editor: Khang phi phát uy :v

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bắt người

Khang phi nói xong, rõ ràng chú ý tới hai người phía dưới càng run rẩy hơn. Nàng giả bộ như không phát hiện, để cho Xuân Dương cùng Đông Cung dẫn người đi.

Như Quyên ở một bên hầu hạ Khang phi rót chén trà nóng, “Nương nương thật sự định đưa người đi tra xét?”

Khang phi vuốt vuốt mi tâm, “Tra xét đương nhiên không thể. Nước quá trong ắt không có cá. Bốn cung cũng nên cho bọn hắn chút ít cơ hội hiếu kính chủ tử. Thế nhưng, lần này bốn cung cũng không định khách khí. Cung Lung Hoa nếu không ai quản, chỉ sợ cũng sẽ có người dám ở ngay trước mắt bốn cung hạ độc.”

Như Quyên đi tới, nhẹ nhàng giúp Khang phi mát xa huyệt Thái dương, an ủi nói: “Nương nương yên tâm, bên dưới có Nguyên Hương, sẽ không xảy ra đại loạn gì. Người chớ quá hao tổn tinh thần, phải cẩn thận thân mình.”

Khang phi gật đầu, “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bốn cung cũng không muốn điều người tới đây. Làm khó hai người các người rồi.”

Như Quyên cười yếu ớt, trên mặt có tiểu má lúm đồng tiền, rất đáng yêu, “Nương nương nói gì vậy, nếu chúng nô tỳ không có nương nương che chở thì đã sớm thành cát bụi, làm sao có thể có hôm nay? Có thể cống hiến sức lực cho nương nương, là vinh hạnh của chúng nô tỳ.”

Khang phi suy nghĩ một chút nói: “Ngươi đi xem Thanh Diệp cùng Thiên Linh thế nào, bảo bọn họ nghỉ ngơi cho tốt. Nhất là Thanh Diệp, không cho phép nằng ra khỏi cửa phòng nửa bước.”

Như Quyên cười nói, “Nương nương người phóng túng nàng, hiện giờ ăn khổ đi?”

Khang phi sáng giọng, “Ngươi nha đầu này, cũng biết treo ghẹo ta? Quy củ học được chạy đi đâu rồi?”

Như Quyên khom người nói: “Vâng. Nương nương của ta. Nô tỳ đi xem các nàng.” Nói xong cười đi ra cửa.

Nhìn thân ảnh nhẹ nhàng của Như Quyên biến mất, Khang phi thở dài. Nàng nhìn không được nhớ tới những người cũ trong Cung Lũng Hoa. Bởi vì mình chán ghét, không muốn tiếp tục tranh đấu, liền làm cho bọn họ trả giá bằng đại giới sinh mệnh. Đây là tội mình phạm phải. Khang phi không trách đối thủ lòng dạ độc ác, tranh đấu trong hậu cung chính là như vậy, không có ngoại lệ. Là chính nàng đoán sai thế cục, cho rằng những người kia có thể lưu lại một cái mạng. Hóa ra lại chỉ có mình nàng nghĩ như vậy. Cho rằng mình được sủng ái nhiều năm, vẫn còn có thể bảo vệ thủ hạ toàn thân trở ra. Đây là ý tưởng ngu ngốc cỡ nào! Uống nàng ở trong cung này lâu như vậy, lại có thể làm một việc ngu ngốc như thế. Nhất niệm sinh, nhất niệm tử. Hiện giờ mình trở về đây, vô luận có muốn đấu tranh hay không, cũng không phải do mình quyết định nữa rồi. Nàng ăn nhấm lâu như vậy, bắt quả cũng là muốn buộc mình hạ quyết tâm. Một khi ra tay, sẽ không bao giờ lưu tình.

Khang phi ngẩng đầu lên, nhìn hoa văn điêu khắc trên trần nhà. Bao nhiêu người ở trên trời đang dõi theo nàng, nàng đã không còn lý do để buông tay.

Thời điểm Như Quyên đến xem Dương Quỳnh cùng Thiên Linh, lại trông thấy Dương Quỳnh bưng một chén thuốc đen sì đang đồ dành Thiên Linh uống. Đại khái là thuốc quá đắng, nói gì Thiên Linh cũng không chịu uống.

“Lớn như vậy, uống thuốc còn phải đồ dành.” Như Quyên cười nói.

Dương Quỳnh nói: “Như Quyên, ngươi tới thật đúng lúc. Ngươi xem, nàng uống thuốc cũng tốn sức như vậy. Lời ngon ngọt ta cũng nói mấy sọt rồi, nàng vẫn không chịu uống.”

Thiên Linh nhú mày, vẻ mặt ủy khuất nói: “Thuốc này quá đắng!”

Dương Quỳnh không nể tình nói: “Cùng một loại thuốc, ngươi xem ta thoáng một cái liền uống hết. Ngươi nhìn ngươi xem, tốn sức như vậy.”

Thiên Linh nhăn nhó cái mũi nói: “Ta thực hoài nghi lưỡi của ngươi hỏng rồi. Nhiều thuốc đắng như vậy ngươi cũng có thể uống, nhưng ta không so được với ngươi.”

Dương Quỳnh khinh bỉ nói: “Lưỡi của ta rất tốt. Chính là ngươi kém cỏi. Ta đã nói với ngươi rồi, nếu thân thể của ngươi tiếp tục không khỏe, ta cũng không để ý tới ngươi.”

“Ngươi thật không lương tâm, uống phí lúc đầu ta dụng tâm chiếu cố ngươi như vậy.” Thiên Linh mân mê miệng, vẻ mặt như gặp kẻ bạc tình.

Như Quyên nhìn hai người như sắp muốn trình diễn tiết mục khổ vì tình, vội vàng ngắt lời, “Được rồi được rồi. Hại vị hảo tử tử của ta, các ngươi cũng đều đang bệnh. Ít nói chuyện, nghỉ ngơi nhiều. Nương nương dặn dò đó.” Sau đó nàng kéo Dương Quỳnh trở về giường của mình, “Nương nương cố ý dặn dò ngươi, không cho phép ra cửa, dưỡng bệnh cho tốt. Khi nào thân thể khỏe rồi, mới cho phép ra ngoài.” Câu cuối là Như Quyên tự mình thêm vào.

Dương Quỳnh nói: “Nương nương thật sự nói như vậy?” Thấy Như Quyên gật đầu, nàng than nhẹ một tiếng, “Ngươi trở về nói cho nương nương, ta sẽ nghe nàng, dưỡng bệnh thật tốt.”

Như Quyên nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Như vậy nương nương an tâm.”

Dương Quỳnh miễn cưỡng cười cười, không nói thêm gì.

Như Quyên thấy bên Dương Quỳnh đã xong, liền đi đồ Thiên Linh uống thuốc. Phải nói vẫn là Như Quyên giỏi nhất, khuyên can mãi cuối cùng Thiên Linh cũng chịu uống thuốc. Nàng để hai người thành thật nằm trên giường của mình, rốt cuộc mới yên lòng rồi đi.

Dương Quỳnh nhìn cửa phòng đóng lại, nội tâm thầm nghĩ: Quả nhiên là không muốn gặp ta sao? Có mấy lời, thật sự không thể nói sao? Một khi nói liền không cách nào gặp mặt.

Thiên Linh ở một bên nhìn, cảm thấy Dương Quỳnh có chút không đúng, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi sao vậy? Nương nương không cho ngươi ra ngoài là quan tâm ngươi. Ta đoán ngươi đại khái là bị nương nương làm hư rồi, tùy ý phát cáu, tiếp tục như vậy làm sao tốt được?”

“Ngươi lại giáo huấn ta.” Dương Quỳnh phẫn hận nói.

“Đối với ngươi tốt mới giáo huấn ngươi. Trong hoàng cung này cũng không phải chỉ có một vị chủ tử là nương nương chúng ta. Ngươi không biết chừng mực như vậy, khó đảm bảo ngày nào đó sẽ không rước họa vào thân, đến lúc đó, ngươi mới biết rõ lời hôm nay ta nói là đau lòng ngươi đó.” Thiên Linh chân thành nói.

“Thật sao? Vậy làm thế nào mới có thể không gây tai họa?” Dương Quỳnh nằm ở trên giường, nghiêng đầu hỏi.

“Nghe lời chủ tử, từ lời nói đến việc làm đều phải thận trọng, giữ đúng bổn phận. Nên nghe thì nghe, nên nhìn thì nhìn, những thứ khác không cần quan tâm. Nếu như không phải nói, tốt nhất nên làm người câm. Như vậy sẽ sống lâu được một chút.” Thiên Linh nói tới đây ánh mắt có chút tang thương.

Dương Quỳnh thở dài, “Quả nhiên sống ở đây lâu rồi, nhân tâm đều biến già.”

“Người chết tâm sẽ vĩnh viễn không già.” Thiên Linh ôn hòa nói một câu này, sau đó quay đầu ngủ.

Dương Quỳnh nhún nhún vai. Lúc trước nàng dưỡng thương đều là cả ngày ngủ, hiện giờ sao có thể ngủ tiếp? Huống chi nàng trúng độc đã được túi thơm của Khang phi cho, hóa giải hơn phân nửa, lại được thuốc của Lý thái y giải độc còn dư lại, hiện tại vốn dĩ không có vấn đề gì. Có điều nàng liên tiếp bị thương, sinh bệnh, trúng độc, thân thể suy yếu ngược lại là sự thật. Dương Quỳnh vô thức sờ mặt của mình, cảm thấy so với ngày thường lạnh đi vài phần.

Nữ nhân đó... Trong đầu Dương Quỳnh lại xuất hiện hình ảnh của Khang phi. Lúc đầu khi mình đến nơi này, Khang phi chuyển đến Lâm Phương Các. Một thân cung y màu trắng, không trang điểm, tóc đen dài, không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Nữ tử như vậy, làm sao có thể sinh tồn trong cung lâu như thế? Cũng như đoá U Lan Không Cốc (hoa Lan duyên dáng trong sơn cốc, dùng để so sánh phẩm chất cao nhã) bị trồng vào Kim Giai Ngự Điện (điện thờ bằng vàng của vua), là không hợp cỡ nào, khiến người ta cảm thấy tiếc hận.

Dương Quỳnh cười khổ. Tiếc hận thì như thế nào? Nàng là Khang phi nương nương cao cao tại thượng, còn không thể tự cứu, chính mình chỉ là một cung nữ nho nhỏ có thể làm gì? Đừng nói là Khang phi, ngay cả mình nàng còn không cứu được. Hoàng cung này, thoát nhìn thì là vinh hoa phú quý, kỳ thật hoàn toàn là nhà giam xây dưới vàng bạc. Khóa lại toàn bộ tự do cùng mơ ước, khóa lại tất cả mong mỏi cùng khát vọng.

U Lan Không Cốc, nhất định sẽ không héo. Việc nàng có thể làm, chỉ là tận lực bảo hộ, để sự khô héo chậm lại một chút mà thôi.

Khi nghĩ ngợi lung tung, thời gian luôn trôi qua rất nhanh. Bên ngoài đã qua canh hai. Dương Quỳnh ngáp một cái, chuẩn bị ngủ. Chợt nghe bên ngoài có chút âm thanh thật nhỏ. Trong lòng nàng cả kinh, từ chuyện thích khách về sau, nàng cảm giác mình đã biến thành chim sợ cành cong rồi. Lúc này phản ứng của nàng vô cùng nhanh, phủ thêm áo khoác ở chân giường, đi giày bước tới cửa, Bên ngoài đang có trận tuyết nhỏ, tầng mây che mất ánh trăng, khắp nơi đều là một màu đen kịt, không nhìn rõ cái gì.

Dương Quỳnh trợn mắt cũng sắp nhanh ngủ, nhưng cái gì cũng nhìn không rõ. Dứt khoát không nhìn nữa, đem lỗ tai dán trên cửa cẩn thận lắng nghe. Quả nhiên lại nghe được một ít thanh âm. Có người mở khóa, nghe thấy tiếng bước chân, không chỉ có một người đến, có lẽ có ba, bốn người.

Dương Quỳnh xác định phương hướng, phát hiện là kho cũi phía sau phòng của mình. Nàng âm thầm chửi mình ngu ngốc, rõ ràng là phía sau, chính mình dán cửa có tác dụng gì? Nàng từng bước nhẹ nhàng đi chuyển tới cửa sau, đem lỗ tai áp trên cửa sổ, lúc này âm thanh rõ ràng hơn nhiều.

Những người kia giống như đã tiến vào kho cũi. Dương Quỳnh nhớ Như Quyên đã từng nói qua, người bị tra xét là cung nữ Thiên Liễu, nhốt ở trong kho cũi. Còn thái giám Thường Hỷ thì nhốt ở một kho cũi xa hơn.

Chẳng lẽ muốn giết người diệt khẩu? Dương Quỳnh cảm thấy chuyện càng ngày càng thú vị. Tay của nàng đưa tới chốt cài cửa sổ, chuẩn bị tùy thời nhảy cửa ra ngoài bắt người.

Đột nhiên bên trong truyền ra một tiếng kêu đau đớn, là tiếng của nữ tử. Dương Quỳnh phản ứng cực nhanh, kéo chốt cửa, nghiêng người liền nhảy ra ngoài, bước vài bước liền tới bên ngoài kho cũi. Nàng dán cả người vào cửa, nương theo khe hở trên đó nhìn tình huống bên trong. Bên trong rất tối, chỉ có một cái lồng đèn phát ra ánh sáng ảm đạm. Mượn ánh sáng ảm đạm, nàng thấy một nữ tử đứng bên trong, trên mặt đất là ba nữ tử. Nàng vừa định đập cửa đi vào, lại cảm thấy có cánh tay kéo tay của mình. Giờ khắc này Dương Quỳnh đâu còn có thể nghĩ nhiều? Xoay tay lại một quyền đánh trực tiếp về phía đối phương. Đột nhiên thấy rõ người đằng sau, nàng cứng rắn dừng quyền. Lúc này khoảng cách giữa nắm đấm của nàng với khuôn mặt người đó cũng chỉ cách nhau một đường chỉ.

Khang phi nhìn nắm đấm dừng lại trước mặt của mình, hiển nhiên cũng bị hoảng sợ. Đợi nàng trấn tĩnh lại, đưa tay gạt tay của Dương Quỳnh, bắt đầu nói: “Người lúc nào mới chịu nghe lời?”

Dương Quỳnh có chút ngượng ngùng gãi đầu, “Ta tưởng rằng người bên trong có đồng lõa, cho nên định đánh ngã rồi hãy nói.”

Khang phi hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới nàng, trực tiếp cho người mở cửa tiến vào kho cũi. Lúc này Dương Quỳnh mới chú ý tới sau lưng Khang phi còn có ba người. Ba người nàng rất quen. Một người là đầu bếp của phòng bếp nhỏ, Trương Yên, một người là tam đẳng cung nữ vẩy nước quét sân trong đình viện, Xuân Cầm. Còn một người dĩ nhiên là Yên Xảo! Đây là tổ hợp gì vậy? Dương Quỳnh như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc (không rõ tình huống, nội tình), cũng đi theo vào.

Trong kho cũi, cung nữ đang đứng dĩ nhiên là Nguyên Hương! Đối với Nguyên Hương, Dương Quỳnh có ấn tượng rất sâu, nàng là cung nữ chuyên chịu trách nhiệm thu dọn nhà kho. Bên trong đều là các loại vật phẩm trân quý Hoàng thượng ban thưởng. Có một lần Dương Quỳnh phụng mệnh đi tiểu nhà kho tìm một cái khay đầu bằng sứ có hoa văn thái văn (mây ngũ sắc) của lò nung, Nguyên Hương không cần nghĩ ngợi, lập tức liền mang theo Dương Quỳnh tìm ra cái khay, còn dặn dò Dương Quỳnh cầm cái hộp phải chú ý. Thật sự là người vô cùng cẩn thận.

Chương 44: Câu đố

Nguyên Hương thấy Khang phi đã đến, vội vàng cúi người thi lễ, sau đó dịch sang một bên, nhường chỗ cho Khang phi. Khang phi đi tới nhìn, hỏi: “Ba người các nàng?”

Nguyên Hương trả lời: “Vâng.”

Khang phi phản phó nói: “Đều trời lại. Sáng sớm mai đưa đến Cháp Hình Tì.”

“Vâng.” Ba người sau lưng Khang phi cùng lên tiếng trả lời.

Lúc này Dương Quỳnh mới nhận ra ba cung nữ kia. Các nàng đều là ở phòng bếp nhỏ hoặc trong sân làm việc chạy vạy. Ngày thường cũng coi như chịu khó, nhưng không thể nào làm người chủ ý. Hiện tại làm sao sẽ xuất hiện ở đây?

Khang phi ngừng đầu nhìn Dương Quỳnh một đầu đầu chăm hỏi, nói: “Ngươi về nghỉ ngơi đi. Có gì ngày mai hãy nói.”

Ở trước mặt mọi người Dương Quỳnh đối với Khang phi vẫn vô cùng kính trọng, nghe vậy nói: “Tạ nương nương, Thanh Diệp cáo lui.”

Khang phi hơi gật đầu. Thấy Dương Quỳnh đi ra, Khang phi quay đầu nói với bốn người khác, “Chúng ta cũng trở về thôi. Tối nay sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.”

Sáng sớm hôm sau, Dương Quỳnh bị tiếng động rời giường của Thiên Linh làm tỉnh giấc. Nàng quay đầu nhìn giường của Thiên Linh, phát hiện nàng đã xuống đất mặc quần áo.

“Ta đánh thức ngươi?” Thiên Linh có chút ngượng ngùng nói.

“Ngươi dậy làm gì?” Dương Quỳnh cũng rời giường mặc quần áo theo.

“Độc của ta đã giải, hôm qua nằm nguyên một ngày, thân thể cũng không sao. Hôm nay ta nên đi trước mặt nương nương hầu hạ rồi.” Thiên Linh sửa soạn xong, muốn đẩy cửa đi ra ngoài.

“À!” Dương Quỳnh ngăn nàng lại, nói: “Thân thể của ngươi còn chưa hồi phục như cũ, hiện tại không được ra ngoài.” Thấy Thiên Linh lo lắng, nàng uy hiếp nói, “Bằng không ta đi nói cho nương nương.”

Thiên Linh buồn cười nói, “Thanh Diệp của ta, ngươi đừng làm loạn. Ta cũng chỉ là trúng độc, độc giải liền không sao. Không thể so với ngươi, bị thương nặng như vậy lại nhiễm phong hàn, lần này lại trúng độc, tự nhiên là phải dưỡng thương cho tốt. Còn ta, trời sinh mệnh lao lực, nằm ở trên giường ngược lại sẽ sinh bệnh.” Nói xong, nàng kéo Dương Quỳnh qua, đẩy cửa ra ngoài.

Dương Quỳnh nhếch miệng, cảm thấy Thiên Linh có phúc không biết hưởng. Nàng ngồi ở trên giường, nhìn chăm chăm vào cửa đến sững sờ. Đột nhiên nhớ tới chuyện đêm qua, vội vàng nhảy xuống giường thẳng đến cửa liền đụng phải Yên Xảo cũng đang đẩy cửa vào.

“Ôi, đụng chết ta!” Yên Xảo khoa trương kêu to.

Dương Quỳnh cũng bị đụng không nhẹ, nàng lui về sau một bước, hỏi: “Sao ngươi tới đây?”

Yên Xảo vuốt ngực bị đụng, thần bí nói: “Làm sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn biết chuyện tối qua?”

Dương Quỳnh nheo mắt nhìn nàng, hỏi: “Ngươi chịu nói?” Nàng có ngốc cũng nhìn ra Yên Xảo là người của Khang phi. Nha đầu này thật đúng là cao thủ ẩn núp, ngày thường giả ngu giả ngốc, ngay cả mình cũng bị nàng lừa.

Yên Xảo áp chế cơn giận, kéo Dương Quỳnh đến bên giường ngồi xuống, “Đứng, nương nương phản phó ta tới. Nói ngươi là người nôn nóng, nếu ta không đến, không chừng ngươi liền chạy ra ngoài.”

Dương Quỳnh rừ mắt, “Ta ở trong mắt nàng là như vậy sao? Nàng thật sự vẫn không muốn gặp ta?”

Yên Xảo cau mày nói: “Ngươi nói gì đó? Sao có thể nói nương nương như vậy? Nương nương là vì tốt cho ngươi. Ngươi nói đi, Cung Lung Hoa từ trên xuống dưới, trừ ngươi ra, ai dám chống lại ý chỉ của nương nương? Nương nương không trách tội ngươi, là ân điển của ngươi. Thế nhưng nếu như lời này của ngươi truyền ra ngoài, ngươi thật không muốn sống nữa sao?”

“Ta...” Dương Quỳnh ngừng đầu, lạnh lùng cười. Câu nói kế tiếp nàng cũng không nói ra miệng. Tuy rằng nàng xúc động, nhưng cũng không hồ đồ. Có mấy lời nàng chỉ có thể nói với Khang phi. Nàng vốn muốn nói: Ta vì nàng thật sự có thể không muốn sống! Cũng may kịp thời ngậm miệng. Tại sao mình sẽ có loại tâm tư này? Phần uất, bất bình, vì sao mà có? Mình không phải người ban ân mong người báo đáp, cứu được Khang phi một lần liền vô pháp vô thiên, rồi loạn quy củ. Thế nhưng mỗi lần đối mặt với sự ân giấu của Khang phi, chính mình luôn không khống chế được tính tình. Dương Quỳnh có

cảm giác nguy hiểm, nàng biết, không thể không chế bản thân, thì không cách nào thành đại sự.

“Này! Ngươi lại sững sờ cái gì đó?” Bàn tay Yên Xảo không ngừng lắc lư trước mắt Dương Quỳnh. Dương Quỳnh lấy lại tinh thần, gạt tay Yên Xảo, nói: “Ngươi nói đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Yên Xảo hắng giọng một cái, “Kỳ thật cũng không có gì thần bí. Ta là làm việc cho nương nương. Đêm hôm qua, nương nương phân phó ta, Xuân Cầm cùng Trương Yên đợi ở phía sau kho củi, nếu như nghe được động tĩnh gì liền xuất hiện xem có chuyện gì xảy ra.”

“Tại sao lại là ba người các ngươi?” Đây là điều Dương Quỳnh rất không hiểu.

Biểu tình của Yên Xảo có chút đặc ý: “Đương nhiên là được nương nương tín nhiệm rồi.”

Mặt ngoài Dương Quỳnh biểu lộ giật mình, nhưng trong lòng lại có ý nghĩ riêng. Nàng vốn cho rằng ba người này đều là tâm phúc của Khang phi, nhưng nghe lời nói của Yên Xảo lại không giống. Chẳng lẽ Khang phi có ý khảo nghiệm lòng trung thành của bọn họ? Trong ba người này nếu như có một người để lộ, thì chuyện trong kho củi sẽ không phát sinh. Chỉ như vậy, Dương Quỳnh đã cảm thấy một chiêu này của Khang phi thật tuyệt diệu. Vô luận thành hay bại, nàng đều là người thu lợi.

“Tại sao không có Xuân Dương?” Nói thế nào Xuân Dương cũng là cung nữ quản sự, hơn nữa trong thời gian này cũng được Khang phi tín nhiệm.

Yên Xảo nói: “Nương nương căn bản không tín nhiệm Xuân Dương, cho nên mặc dù nàng bắt được cung nữ, nương nương cũng không tin. Nương nương có ý kéo dài tới hôm nay mới đưa ngươi đến Cháp Hình Ti chính là muốn dụ cho kẻ đứng sau phái người đến giết người diệt khẩu.”

“Vậy còn Xuân Dương? Nàng là người đứng sau sao?” Dương Quỳnh hỏi.

Yên Xảo lắc đầu, “Nương nương nói tạm thời không có cách nào xác định, cho nên không động đến nàng, giữ lại câu con cá lớn.”

Thả dây dài, câu cá lớn. Khang phi đúng là am hiểu thuật câu cá mà. Nếu như Xuân Dương thật sự là người đứng sau, vậy ba người kia xảy ra chuyện, Xuân Dương ắt sẽ tay chân luống cuống. Cháp Hình Ti nghiêm hình tra tấn, ban đầu có người có thể chịu đựng. Nhưng một khi cố gắng không được, cũng sẽ khai ra Xuân Dương. Đến lúc đó rốt cuộc cũng sẽ biết Xuân Dương đối với chủ tử của nàng có trung tâm hay không.

“Muru kế của nương nương quả nhiên rất hay.” Dương Quỳnh khen. Mặc dù có chút nịnh hót nhưng cũng là xuất phát từ nội tâm.

“Thanh Diệp.” Yên Xảo nghiêm mặt nói, “Nương nương để cho ta nói cho ngươi biết. Lễ sinh nhật của Hoàng hậu sắp tới, nàng cần ngươi bảo hộ. Cho nên hi vọng ngươi có thể dưỡng tốt thân mình, đừng làm nương nương lo lắng.”

Dương Quỳnh gật đầu.

Yên Xảo nói xong chính sự lại trở nên lanh lợi hoạt bát, gần sát lỗ tai Dương Quỳnh nói: “Sau nay có trò hay để xem. Ngươi dưỡng thương cho tốt, đừng để đến lúc đó bỏ lỡ cuộc vui.”

Dương Quỳnh cười nói: “Có mặt thám như ngươi, muốn bỏ qua cũng khó.”

Trong thư phòng, Khang phi đang luyện chữ.

“Mọi chuyện đều giải thích rõ ràng với Thanh Diệp rồi sao?”

Yên Xảo ở một bên vừa mài mực vừa đáp: “Thưa nương nương, đều giải thích rõ ràng rồi.”

“Nàng nói thế nào?” Khang phi tiếp tục đề bút viết chữ “Yên tĩnh”.

“Nàng nói muru kế của nương nương quả nhiên rất hay.” Yên Xảo trả lời chi tiết.

Khang phi dừng bút, mỉm cười, “Đúng là biết nịnh nọt bổn cung rồi.” Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng cũng hiểu được Dương Quỳnh đã hoàn toàn minh bạch mục đích chiêu này của nàng, không khỏi vô cùng vui mừng.

Cao siêu quá ít người hiểu, tri âm càng khó.

Nàng thân ở địa vị cao, dùng những thủ đoạn này, những người bên cạnh ít ai có thể hiểu. Cho nên Dương Quỳnh thông suốt mới được nàng coi trọng. Nô tài không cần quá thông minh. Thế nhưng Dương Quỳnh không phải nô tài, điều này khiến cho Khang phi yên lòng dạy nàng, cho đến khi thành tri kỷ.

Sau giờ ngọ, Chu Cẩm phi phái người đến mời Khang phi đi xem trò vui. Khang phi liền dẫn Xuân Dương cùng Yên Xảo đi Cung Hồng Huy. Sau khi Dương Quỳnh nhận được tin tức, nội tâm mơ hồ cảm thấy trong Cung Lung Hoa còn có việc muốn phát sinh, có lẽ là sau giờ ngọ.

Thiên Linh bận việc xong trở về thì thấy Dương Quỳnh đang viết chữ.

“Nghĩ thế nào lại viết chữ?” Thiên Linh thấy Dương Quỳnh ở trên giấy Tuyên Thành viết chữ nguyệt ngọc, kỳ quái hỏi.

Dương Quỳnh nói: “Không cho phép ta ra ngoài. Ta lại chưa muốn ngủ, đành phải luyện chữ một chút để giết thời gian.”

“Luyện chữ cũng tốt, có thể tu thân dưỡng tính. Nói thật, chữ của ngươi cũng nên luyện một chút.” Lời cuối cùng của Thiên Linh lại làm cho Dương Quỳnh buồn bực lần nữa.

Thiên Linh nói tới nói lui, cũng không khoanh tay đứng nhìn. Tự mình dạy Dương Quỳnh viết chữ như thế nào để tương đối dễ nhìn. Thiên Linh cũng là người xuất thân khốn khổ, không có nhiều học vấn, nhưng chữ viết cũng coi như đoan chính, so với Dương Quỳnh tốt hơn rất nhiều. Dương Quỳnh ước chừng luyện đến buổi trưa, nhưng vẫn cảm thấy chữ của mình thật sự khó coi.

Trước bữa tối, Khang phi mang theo Xuân Dương cùng Yên Xảo trở về. Thiên Linh cũng đi tắm điện hầu hạ Khang phi. Dương Quỳnh cảm giác mình ngồi đợi ở trong phòng, đối với chuyện bên ngoài một chút cũng không biết, thật sự rất phiền muộn. Muốn đẩy cửa đi ra ngoài, lại nghĩ tới Yên Xảo truyền lời của Khang phi, động tác trên tay dừng lại. Nàng rõ ràng thân phận cùng năng lực của chính mình. Nếu như không thể bảo hộ Khang phi, nàng liền không có tư cách đứng sau lưng Khang phi. Mà những thứ này, vẫn cần có thân thể làm tiền vốn.

Đến bây giờ, trên người Dương Quỳnh vẫn còn quần băng gạc, miệng vết thương cũng chưa hoàn toàn khép lại. Nàng cần có thời gian dưỡng tốt thân thể, điều kiện tiên quyết là không thể lại xảy ra chuyện gì.

Khang phi dùng xong bữa tối, lấy lý do luyện chữ mà cho những người khác lui xuống, trừ Như Quyên. Trải rộng giấy Tuyên Thành trên bàn, bút lông trong tay Khang phi đã chấm no mực, ở bên trên viết một chữ thọ thật to.

“Thế nào?”

Như Quyên nói: “Chữ của nương nương, là đẹp nhất trong Hoàng cung.”

Khang phi nhìn nhìn đánh giá, tựa hồ có chút không vừa ý, ý bảo Như Quyên thu lại tờ này, trải ra một tờ khác, “Viết chữ như làm người, ai có thể bảo trì bình thân, người đó liền có thể viết chữ đẹp.”

Như Quyên gật đầu, “Hôm nay sau giờ Ngọ nương nương rồi đi không lâu, Thiên Lan quét sân nói đi giúp xách nước, rồi đi ước chừng một khắc.”

“Đi theo sao?” Khang phi hạ bút viết chữ thọ, viết cực kì khí phách.

Như Quyên trả lời, “Nô tỳ tự mình theo dõi. Thiên Lan ở trong rừng trúc nhỏ gặp một cung nữ đi ngang qua, nói vài lời, sau đó liền tách ra đi xách nước. Nô tỳ sợ lộ, không dám tới quá gần, cho nên không nghe thấy các nàng nói gì.”

Khang phi viết chữ thọ xong, để bút xuống, “Ngươi nhận ra cung nữ kia không?”

Như Quyên nói: “Nô tỳ nhận ra. Nàng là cung nữ ở Thiên Nhu Uyển của Phùng Mỹ nhân.”

“Phùng Mỹ nhân?” Khang phi suy tư, chuyện này làm sao lại liên quan tới Phùng Mỹ nhân.

Phùng Tĩnh Phàm là nữ nhi của tướng quân Trần Viễn. Luận xuất thân không tính là thấp, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhi của võ tướng, thư hương khí có ít đi một chút. Vào cung một năm có thể được phong làm mỹ nhân, coi như là đỉnh ánh quang của chuyện thích khách. Lần trước Khang phi mở tiệc chiêu đãi những cung tần cấp thấp, đã từng cẩn thận quan sát Phùng Tĩnh Phàm. Nữ tử này đoan trang dịu dàng, bộ dáng tuy không quá xuất chúng, nhưng khí chất ngược lại rất tốt. Nữ tử như vậy, nếu như bị quần vào trận tranh đấu này, đúng là đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Viết chữ

“Đi gọi Yên Xảo đến đây.”

Như Quyên gọi Yên Xảo tới, Khang phi hỏi: “Cung nữ của Phùng Mỹ nhân, ngươi biết bao nhiêu người?”

Yên Xảo suy nghĩ một chút, “Thưa nương nương, nô tỳ chỉ biết thiếp thân cung nữ Bích Nhã cùng Bích Hàm của nàng.”

“Nói ta nghe một chút.” Khang phi phân phó nói.

“Vâng.” Yên Xảo nói, “Tháng trước, nô tỳ phụng mệnh nương nương đi Thiên Thu Uyển nghe ngóng tình hình của ba vị mỹ nhân. Đúng lúc ở bên ngoài ngự hoa viên thấy Phùng Mỹ nhân mang theo Bích Nhã cùng Bích Hàm tiến vào. Nô tỳ giả bộ như ngẫu nhiên gặp, tiến lên nói chuyện phiếm vài câu. Về sau có một lần, nô tỳ đi Tẩm Cục nhận nệm, thấy Bích Hàm cùng cung nữ Hữu Nhi của Hoắc Tiếp dư ở một bên nói chuyện, xem chừng rất thân mật, nội

dung cũng chỉ là chút chuyện giữa các cung nữ thường hay nói. Nhưng điều khiến nô tỳ hoài nghi chính là Bích Hàm cho Hữu Nhi một cái túi thơm”

“Giữa các cung nữ tặng túi thơm cũng không phải đại sự gì.” Khang phi tuy rằng nói như vậy, nhưng lại biết rõ điều Yên Xảo muốn nói tuyệt không phải cái này.

“Vâng. Nhưng mà động tác của các nàng rất giấu diếm, giống như sợ người bên ngoài nhìn thấy. Nương nương, người không biết, nô tỳ lưu lạc ở kinh thành trộm đồ kiếm ăn, đối với những việc mờ ám như vậy luôn rất đề ý.” Yên Xảo thành thật nói.

Trong lòng Khang phi đương nhiên tin tưởng năng lực của Yên Xảo. Chỉ là mới như vậy, lại liên quan đến Hoắc Tiệp dư. Sự tình chẳng những không rõ ràng, ngược lại càng thêm phức tạp. Nghĩ tới đây, Khang phi nhin không được cười khò.

“Yên Xảo, đi dò tra Bích Hàm cùng Hữu Nhi.”

“Vâng, nương nương.” Yên Xảo lĩnh mệnh ra ngoài.

Khang phi lại quay đầu nói với Như Quyên ở bên cạnh, “Mấy ngày nay, ngươì trong coi kỹ từng người trong viện. Nếu thật sự quá bận, kêu Nguyên Hương tới hỗ trợ.”

“Nô tỳ tuân mệnh.”

Khang phi nghĩ một lúc, lại hỏi: “Thanh Diệp gần đây thế nào?”

Như Quyên nói: “Nghe xong lời nương nương dặn dò, rốt cuộc nàng cũng thành thật. Mỗi ngày ở trong phòng buồn bực, thỉnh thoảng sẽ viết chữ, đọc sách, rất nghe lời.”

Khang phi thờ dãi: “Thật là làm khó nàng.” Bỗng nhiên nhận ra cái gì, hỏi: “Nàng sẽ viết chữ? Cho tới bây giờ bản cung cũng chưa nhìn thấy.”

Như Quyên cười nói: “Nương nương, người vẫn là đừng xem. Chữ của Thanh Diệp, nô tỳ lúc mười tuổi viết còn đẹp hơn nàng.”

“Kém như vậy sao?” Khang phi nổi lên tâm tư hiếu kỳ, liền lệnh Như Quyên đi đem chữ Dương Quỳnh viết tới xem.

Như Quyên đi vào phòng Dương Quỳnh, vừa vặn Dương Quỳnh cũng đang viết chữ. Kỳ thật chữ của Dương Quỳnh cũng không khó nhìn. Chẳng qua là thói quen luôn dùng bút máy, bây giờ đổi thành loại bút lông này, thật sự không được. Mấy ngày nay nhờ hướng dẫn của Thiên Linh, hơn nữa nàng tự mình luyện tập, cũng đã có tiến bộ rất lớn. Nghe nói Khang phi muốn xem chữ của nàng, động tác của Dương Quỳnh cực nhanh, đem giấy Tuyên Thành đã viết xong giấu đến sau lưng.

“Ngươi làm gì vậy?” Như Quyên ngạc nhiên nói.

“Chữ của ta khó coi như vậy, không nên làm bẩn mắt nương nương, vẫn là đừng cho nương nương xem.” Dương Quỳnh thầm nghĩ: Nói đùa gì vậy? Chữ của Khang phi Hoàng thượng cũng khen ngợi. Chữ của mình nát như vậy, bị Khang phi nhìn còn không cười đến rụng răng? Tại sao mình phải ở trước mặt trước mắt mặt? Kiên quyết không để cho nàng nhìn.

Như Quyên nói: “Vừa nói ngươi nghe lời, hôm nay lại phát cáu. Thứ nương nương muốn xem, ngươi nói không thì sẽ không cho sao? Nhanh lên đưa ta, một tờ cũng được, đừng để nương nương chờ sốt ruột.”

“Ngươi nói chữ ta viết vứt đi rồi không được sao?” Dương Quỳnh lui về sau một bước, tiếp tục cùng Như Quyên đấu mồm.

Như Quyên vừa bực mình vừa buồn cười, “Lừa gạt nương nương, ta đâu có lá gan lớn như vậy?”

Dương Quỳnh đi vòng vòng trốn tránh Như Quyên, chính là không đưa chữ xấu của mình. Cuối cùng Như Quyên cũng tức giận, kêu lên: “Ngươi tiếp tục nháo, ta liền trở về bẩm báo nương nương, để cho chính ngươi tự mình viết chữ cho nương nương xem.” Nói xong, xoay người một cái, mở cửa rồi đi.

“A a!” Dương Quỳnh vội vàng kéo Như Quyên lại. Nhìn bộ dạng của đối phương là tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, nghĩ đến Khang phi không muốn gặp mình, chính mình cần gì phải làm người ta chán ghét nữa? Vì thế từ trong đồng giấy hỗn độn bị mình nắm, chọn ra tờ miễng cường có thể nhìn thấy chữ đưa cho Như Quyên.

Như Quyên hoàn thành nhiệm vụ, thờ dãi một hơi, cười nói: “Ngươi nên vui vẻ mới phải. Vạn nhất nương nương nhất thời khởi hứng, chỉ điểm cho ngươi, ngươi liền được lợi vô cùng.” Nói xong, vui vẻ ra ngoài đi phụng mệnh.

Chỉ điểm? Dương Quỳnh trong lòng khinh bỉ. Nếu như thư pháp đã luyện tới trình độ nhất định, được cao nhân chỉ điểm, thì lập tức có thể lớn mạnh vượt bậc. Đáng tiếc, khoa tay múa chân cơ bản nhất chính mình còn không viết được, thì Thần Tiên đến chỉ điểm cũng vô dụng.

Không muốn xấu mặt cũng phải xấu mặt. Ai bảo mình ngu ngốc, không có chuyện gì làm liền đi luyện viết bút lông? Luyện đến luyện đi chữ vẫn như bùa vẽ quỷ. Nàng giống như đã nghe được tiếng cười của Khang phi. Thờ dãi một tiếng, Dương Quỳnh nghĩ, vẫn là trở lại trên ghế, cầm bút lông, thành thật tiếp tục luyện chữ. Nàng cũng không tin, dù không thể được như bậc thầy, nhưng viết chữ bình thường có lẽ vẫn có thể.

Khang phi nhìn chữ của Dương Quỳnh, nhìn rất lâu mới không cười ra tiếng. Rất khó tưởng tượng chữ viết của một người trưởng thành sẽ như của một hài tử thế này. Khang phi nhìn trong chốc lát, phát hiện chữ của Dương Quỳnh thật sự không giống như của hài tử. Nhìn kỹ từng chữ, hình thức kết cấu

đều không có vấn đề gì lớn, chỉ là viết suy yếu vô lực, đầu bút lông không đều. Khang phi kì quái, rốt cuộc Dương Quỳnh có biết viết chữ hay không? Chẳng lẽ người ở niên đại kia không dùng bút lông viết chữ hay sao? Không dùng bút lông thì dùng cái gì để viết?

Khang phi mệnh Như Quyên trải giấy, trên giấy Tuyên Thành viết một ít chữ cơ bản. Còn gọi Thiên Linh đến, phân phó nói: “Chữ của ngươi trong sổ các cung nữ của Cung Lung Hoa coi như tốt nhất. Ngày thường hướng dẫn nàng nhiều một ít. Chữ của nàng thật đúng là không thể để cho người xem. Ngươi cầm cái này về, để cho nàng theo đó luyện tập. Luyện tốt chữ, cũng miễn cho ngày sau làm mất thể diện của Cung Lung Hoa chúng ta.”

Thiên Linh tiếp nhận chữ, lui xuống. Như Quyên nói: “Nương nương đối với Thanh Diệp thật tốt.”

Khang phi cười cười: “Làm sao? Ngươi ghen tỵ?”

Như Quyên vội vàng nói: “Nô tỳ làm sao dám ghen tỵ? Lúc trước Thanh Diệp liều chết bảo hộ nương nương, nô tỳ đối với nàng luôn luôn cảm kích.”

“Đúng vậy. Nếu không có nàng không sợ hiểm nguy, có lẽ bốn cung đã chết rồi. Cho nên hiện tại bốn cung làm hết thảy, đều là vì muốn tốt cho nàng. Hy vọng nàng có thể hiểu nỗi khổ tâm của bốn cung.” Trong giọng nói của Khang phi có thêm một chút buồn vô cớ.

Như Quyên an ủi: “Nương nương người thoải mái, buông lỏng tinh thần. Thanh Diệp không phải người ngu, những đạo lý này nhất định sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

Khang phi gật gật đầu. Nàng cũng tin tưởng Dương Quỳnh sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của nàng. Thế nhưng tâm tư của Dương Quỳnh, không phải nàng rất rõ ràng. Tuy rằng thỉnh thoảng Dương Quỳnh sẽ có một chút hành động mờ hồ, nhưng tổng thể mà nói vẫn là người quy củ. Vì sao gần đây lại làm ra vài chuyện không quy củ? Thanh Diệp hay Dương Quỳnh? Điều này quan trọng sao?

Sau bữa tối, Xuân Dương bưng một đĩa bánh nhỏ tiến vào, “Nương nương, Trương Yên của phòng bếp nhỏ thấy bữa tối người ăn ít, nên cố ý làm cái này.”

Khang phi ý bảo nàng để đĩa xuống, “Trương Yên là một người có tâm. Đáng tiếc trong Cung Lung Hoa người có tâm như vậy quá ít.”

Xuân Dương nghe xong lập tức quỳ rạp xuống đất nói: “Nô tỳ biết rõ nương nương vì chuyện Thanh Diệp cùng Thiên Linh bị trúng độc mà tức giận. Đây là lỗi của nô tỳ, nô tỳ không dám không thừa nhận, nhưng chỉ cần nương nương có thể cho nô tỳ một cơ hội nữa, nô tỳ cam đoan sẽ không phạm sai lầm.”

Khang phi nghe xong cũng không cho nàng đứng lên: “Xuân Dương, ngươi là cung nữ quản sự trong cung. Nô tài trong Cung Lung Hoa, đại vị của ngươi cao nhất, địa vị càng cao trách nhiệm càng lớn. Bốn cung tin tưởng năng lực của ngươi, ngươi cũng muốn làm mình nổi bật. Nhưng ngươi biết cái gì gọi là ngồi không ăn bám không?”

Xuân Dương có thể làm cung nữ quản sự, đương nhiên không phải là người mù chữ, ý tứ của Khang phi nàng vẫn hiểu rõ ràng. “Nô tỳ minh bạch. Nô tỳ sẽ làm tốt.”

“Mà thôi, ngươi đứng lên đi. Ba cung nữ đưa đi Cháp Hình Ti, ngươi biết được gì?” Ngờ kị của Khang phi chậm chậm, bộ dạng không quan tâm.

Sắc mặt Xuân Dương có chút trắng bệch, nàng điều chỉnh tâm tình một chút mới đáp: “Thưa nương nương, ba người kia đều là cung nữ chạy vặt trong cung, ngày thường làm việc cũng coi như dễ tâm. Nô tỳ cũng không biết tại sao các nàng lại đi hại Thiên Liễu.”

Khang phi mất phương hướng lại, khóe môi gọi lên một nụ cười nhạt, “Ngươi nói với bốn cung ngươi không biết?”

Sau lưng Xuân Dương đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm, “Nô tỳ đáng chết! Thỉnh nương nương thứ tội!”

“Được rồi. Đêm cũng khuya. Đoàn chừng ngày mai bên Cháp Hình Ti sẽ có tin tức, bây giờ bốn cung cũng không vội. Ngươi đi xuống đi, suy nghĩ thật kỹ xem ngươi nên chịu trách nhiệm thế nào.”

Xuân Dương như được đại xá, cúi đầu từ tấm điện của Khang phi lui ra ngoài, trở về phòng của mình. Bởi vì nàng là cung nữ quản sự, cho nên ở một mình một phòng, nhưng bây giờ trong phòng của nàng, lại có một người ngồi đang ngồi đó.

“Ngươi tới làm gì?” Xuân Dương thấy người tới liền kinh hãi, lập tức xoay người nhìn ra phía ngoài mấy lần, thấy không có ai, vội vàng đóng cửa phòng lại.

“Nương nương đã biết tình hình bên này của ngươi, để cho ta tới nói cho ngươi, chuyện của mình tự mình lo. Nếu như ngươi dám làm liên lụy tới nương nương, ngươi biết hậu quả là gì rồi đấy?” Người tới uy hiếp nói.

Xuân Dương cười khổ: “Ta đương nhiên biết điều này. Nương nương quá lo lắng, ta sẽ không phản bội nương nương, ngươi trở về báo nương nương yên tâm.”

“Như vậy rất tốt. Đừng nói nương nương không giúp ngươi, trước mắt để cho ngươi một cơ hội lập công, nếu ngươi làm tốt, còn có thể qua được cửa ải khó khăn này.”

Xuân Dương nghe xong hai mắt tỏa sáng. Người kia ngoắc tay ý bảo nàng đưa lỗ tai qua, ở bên tai của nàng nói mấy câu.

“Dùng cho tốt, nướng nướng vẫn là đau lòng người.” Người kia nói xong, lên lút mở cửa, thấy không ai ở bên ngoài, liền chạy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khang phi đi Cung Phụng Từ thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Vừa vào cửa đã thấy Liễu Thục phi mặc một bộ cung y màu son, ngồi ở vị trí cùng mấy vị mỹ nhân bên cạnh nói chuyện. Liễu Thục phi vốn là tuổi như hoa, đáng đáp cũng phát triển, lại kết hợp với y phục màu sắc điểm lẹ, lập tức liền trở thành tiêu điểm.

Thấy Khang phi bước vào, Liễu Thục phi liếc mắt nhìn nàng, vẫn tiếp tục cùng các mỹ nhân chung quanh nói chuyện. Dù nàng dám làm như vậy, nhưng mấy vị mỹ nhân lại không có lá gan này, lập tức tới chào Khang phi. Khang phi nói “Miễn lễ”, liền đi tới vị trí của mình ngồi xuống. Nàng đã sớm thấy Chu Cẩm phi luôn dường như thương cũng tới, cười giữ chặt tay Chu Cẩm phi nói: “Tỷ tỷ cuối cùng cũng chịu ra cửa.”

Chu Cẩm phi cười mắng: “Lại trêu ta. Còn không phải do thái y nói bị trật nếu dường không tốt sẽ rất phiền toái, nên ta mới cẩn thận như vậy.” Nói xong lại hướng về phía Liễu Thục phi bĩu môi, “Người nhìn bộ dáng của nàng, hết sức ngông cuồng, thật sự coi mình là người đứng đầu Hậu cung sao?”

Khang phi cười, “Tỷ tỷ cũng nói nàng vô cùng ngông cuồng, thì cần gì cùng nàng phân cao thấp? Người đệ nhất Hậu cung chân chính còn có thể nhẫn, chúng ta làm sao lại không nhẫn được?”

Chu Cẩm phi nhú nhú mày, bất đắc dĩ nói: “Tính khí của người thật đúng là không lạnh lẽo mà!” Nói tới nói lui, Chu Cẩm phi cũng rất rõ ràng, ở Hậu cung này, Khang phi chính là ẩn nhẫn như vậy mới có thể cười đến cuối cùng. Từ trước đến nay, nàng chỉ hiểu được bụng dạ thẳng thắn, đại chém đại giết, kết quả làm cho bản thân vết thương chồng chất, còn bị người ngoài nhìn thấy chê cười. Nếu không có nữ tử bên cạnh này tương trợ, nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ sợ nàng ngay cả cục xương cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Áo lông cáo

Không bao lâu Hoàng hậu đi ra, mọi người hành lễ. Sau khi ngồi xuống, Hoàng hậu nói: “Mùa đông này Tái Bắc mới tiến cống một vài chiếc áo lông cáo thượng hạng, đáng tiếc số lượng hơi ít. Nhiều nhất cũng chỉ có bốn chiếc. Bọn cung nghĩ ban cho Quý phi, Cẩm phi, Thục phi cùng Khang phi mỗi người một chiếc, nhưng Hoàng thượng lại hạ chỉ ban cho bọn cung một chiếc. Nay còn ba chiếc, không biết phân như thế nào. Các vị muội muội có biện pháp gì không ngại cứ nói.”

Lời vừa nói ra, phía dưới lặng như tờ.

Khóe miệng Khang phi hơi cong, quay đầu nhìn thoáng qua Chu Cẩm phi, ngầm hiểu ý lẫn nhau.

Ánh mắt Hoàng hậu lướt qua biểu tình của tứ phi, nhưng cũng không mở miệng.

Chợt nghe thấy một tiếng cười duyên phá vỡ yên tĩnh, “Hoàng hậu nương nương, nếu là cống phẩm, vậy hay là mời Hoàng thượng đến phân phát. Vô luận kết quả như thế nào, thần thiếp cùng các vị tỷ muội đều sẽ không có ý kiến gì.” Nói chuyện là vị tân sủng Liễu Thục phi. Nàng nói như vậy tự nhiên là chắc chắn sẽ cảm được một chiếc áo.

Khang phi nghe vậy cười nói: “Thục phi muội muội nói vậy thật đúng là có lý. Thế nhưng Hoàng thượng tâm lo quốc sự, trăm công ngàn việc, loại chuyện nhỏ này cũng làm phiền Thánh giá, không phải là chuyện bé xé ra to rồi sao?”

Liễu Thục phi vừa nghe xong sắc mặt liền thay đổi, có điều lập tức lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, “Chẳng lẽ Khang phi tỷ tỷ sợ không lấy được ban thưởng của Hoàng thượng?”

Từ khi Liễu Nguyên Nhi được tấn phong đến nay, Hoàng thượng xác thực hơn phân nửa thời gian đều đi Cung Ngọc Thần. Thời gian đi Cung Lung Hoa tự nhiên là ít đi. Vào cung nhiều năm như vậy, Khang phi đối với loại chuyện này đã rất lãnh đạm, nhưng ở trong mắt người khác lại là tin tức Khang phi dần dần thất sủng.

Khang phi không trả lời, càng đề cho Liễu Thục phi đắc ý, “Hoàng thượng ban thưởng là Thiên gia ân đức. Đương nhiên là ban thưởng cho người nên được. Hoàng hậu nương nương, người nói có đúng không?” Lời này Liễu Thục phi nói đến mức hợp tình hợp lý, lúc quay đầu nhìn Hoàng hậu lại phát hiện Hoàng hậu cũng không phụ họa ý tứ của nàng.

Biểu tình của Khang phi vẫn hờ hững như trước, lúc này Chu Cẩm phi ở một bên lại nói: “Lời này của Thục phi muội muội chẳng lẽ là, không được ban thưởng đều là người không đáng được ban thưởng sao?” Chu Cẩm phi tính tình ngay thẳng, nhưng đó là bản tính trời sinh. Bất quá cũng không thể nói là nàng mưu quyền tâm cơ. Chuyện mượn lực đả lực như vậy, người sống lâu dài trong cung làm sao không biết?

Liễu Thục phi nghe xong lời này mới kịp phản ứng, quay đầu nhìn về phía mọi người dưới hàng tứ phi, lập tức nhìn thấy trong ánh mắt của ai cũng ẩn ẩn sự bất mãn. Một câu này của Chu Cẩm phi liền làm nàng ngẫm nhiên trở thành phe đối lập với toàn bộ người không được ban thưởng. Phải biết rằng

áo lông cáo chỉ có ba chiếc, đại đa số đều không được. Thế nhưng nàng cũng không có ý này. Ở trong mắt nàng, chín tằm cùng những Tiệp dư, chúng Mỹ nhân phía dưới làm sao có tư cách cùng nàng so sánh? Người nàng chính thức muốn đánh bại chỉ có một mình Khang phi. Ai bảo Khang phi là Hậu cung đệ nhất sủng phi mọi người đều biết?

Lúc này Trịnh Quý phi luôn không nói gì cũng mở miệng nói: “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp ở trong chư vị tỷ muội là lớn tuổi nhất, xưa nay không thích ra ngoài, cũng không dùng được áo lông cáo kia. Không bằng liền ban ba chiếc áo kia cho Cẩm phi, Khang phi cùng Thục phi muội muội, người xem như vậy được không?”

Trịnh Quý phi nhượng bộ, rốt cuộc cũng để cho chuyện này có một biện pháp giải quyết. Hoàng hậu nhìn tứ phi bên dưới ngậm đầu đá nhau, trong lòng âm thầm lắc đầu. Thục phi này, nàng xem thấy gia thế tốt, tướng mạo tốt, tướng rắng là người được việc. Đáng tiếc, được sủng ái là được sủng ái, nhưng lại là người không có đầu óc. Mấy câu đã bị Khang phi cùng Chu Cẩm phi liên thủ cho vào trống. Hôm nay mình dùng một chiêu này ném đá dò đường, kết quả lại không như mình mong đợi. Nghĩ xong, Hoàng hậu đồng ý đề nghị của Trịnh Quý phi, khen ngợi Trịnh Quý phi hiểu biết đại cục, mặt khác lại nhận lời dùng những thứ cống phẩm khác bồi thường, sau đó cho tất cả mọi người quay về.

Mọi người lần lượt rời khỏi Cung Phượng Từ, sau khi Khang phi lên kiệu vừa lúc đụng phải Liễu Thục phi cũng vừa lên kiệu. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Liễu Thục phi nói: “Đã bao lâu Khang phi tỷ tỷ chưa gặp qua Hoàng thượng rồi?”

Thần sắc Khang phi âm trầm một chút, không đáp lời, nói với bọn thủ hạ: “Hồi cung.”

Liễu Thục phi bắt được thần sắc âm trầm của Khang phi trong nháy mắt đó, nhất thời trong bụng như nổ hoa. Từ khi nàng vào cung đến nay, đã thấy rất nhiều dáng dấp Hậu cung đệ nhất sủng phi của Khang phi, khi đó nàng liền âm thầm thề, nhất định phải được sủng ái như Khang phi!

Kiệu của Khang phi đi được vài bước, kiệu của Chu Cẩm phi liền từ phía sau đuổi theo.

“Ngươi quả thật cam lòng ủy khuất chính mình như vậy.” Chu Cẩm phi có chút tức giận.

Khang phi cười nói: “Người không chịu nổi ủy khuất, làm sao có thể cười đến cuối cùng?”

Chu Cẩm phi đương nhiên biết rõ Khang phi yếu thế như vậy cũng là vì muốn phủng (nâng) giết Liễu Thục phi. Chẳng qua là nàng không hiểu, rốt cuộc Khang phi muốn đem Liễu Thục phi nâng tới trình độ nào?

(*) Phủng giết: tán dương cùng tán bốc quá mức, khiến cho người bị tán bốc trở nên hư vinh tự phụ, tự cao tự mãn, sẽ nhận phải ác cảm của người khác, sau đó sẽ đình trệ lui bước, thậm chí là sa đọa, biến chất, thất bại.

Trở lại Cung Lung Hoa, dùng đồ ăn sáng xong, Xuân Dương dìu Khang phi trở lại tắm điện. Khang phi tháo trâm cái tóc trên đầu xuống, phân phó Xuân Dương cắt đồ trang sức vào hộp.

“Nương nương...” Bộ dạng Xuân Dương muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?” Khang phi tựa ở trên giường, miễn cưỡng nói.

Xuân Dương cúi đầu, vẻ mặt do dự, chờ một lúc mới nói: “Nô tỳ biết một chuyện, không biết có nên nói với nương nương hay không.”

“Ngươi hỏi lời này, ý tứ không phải là muốn nói sao?” Khang phi cười rất dịu dàng, lại làm Xuân Dương cảm giác mình nói câu này thật sự không khôn ngoan.

“Vâng. Nô tỳ biết người nào động tay động chân ở trong thuốc mỡ của Thanh Diệp.” Xuân Dương nói rất chậm, trộm nhìn kĩ càng biểu tình của Khang phi. Khang phi lại không biểu lộ gì, “Xuân Dương, thời gian ngươi ở trong Hoàng cung cũng không ngắn. Quy củ trong cung ngươi cũng hiểu, vô duyên vô cớ vu hãm người khác cũng không phải tội nhỏ.”

Xuân Dương nghe xong lập tức quỳ xuống nói: “Nương nương, nô tỳ đối với người tận tâm tận lực, tuyệt không dám vô duyên vô cớ vu hãm!”

“Tốt, ngươi nói tiếp.” Khang phi ý bảo nàng đứng lên.

Xuân Dương đứng lên nói: “Có một hôm nương nương phân phó nô tỳ đi xem Thanh Diệp, khi đó nô tỳ phát hiện Vân Xảo của phòng bếp nhỏ từ trong phòng Thanh Diệp đi ra, bộ dạng lén lút lút lút. Nô tỳ trong tâm có trách nhiệm, liền đi theo phía sau nàng. Phát hiện nàng trở về phòng bếp nhỏ đem một thứ gì đó vùi vào trong đất phía sau phòng bếp. Nô tỳ cảm thấy kì lạ, thừa dịp buổi tối lúc không có người đào vật kia ra, phát hiện là một bình sứ nhỏ.” Nói xong, Xuân Dương lấy từ trong ngực ra một cái khăn, mở ra, bên trong là một bình sứ nhỏ.

Khang phi liếc mắt một cái liền biết đây là bình sứ đựng thuốc. Nàng nhận lấy đưa lên mũi ngửi, không thấy có hương gì kì quái, “Đi mời Lý thái y đến đây.”

“Vâng.” Xuân Dương ra ngoài phân phó người đi mời.

Lý thái y rất nhanh liền tới, Khang phi đưa bình sứ cho hắn, để cho hắn kiểm tra thực hư bên trong chứa cái gì. Lý thái y cạo ra một chút thuốc bột từ bên trong bình sứ, cẩn thận phân biệt một lúc, sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Thế nào?” Khang phi hỏi.

“Thưa nương nương, loại độc này tên là 'Thấu cốt'. Xuyên thấu qua vết thương ăn mòn xương cốt, đa số có tác dụng bên ngoài. Nếu như bị độc hại lâu dài, thì sẽ gây xương đứt gãy, hoàn toàn trở thành phế nhân.” Lý thái y đã từng kiểm tra các vết thương của Dương Quỳnh, lúc này nhìn đến loại độc này, lập tức minh bạch cái này tất nhiên là hạ vào trong thuốc mỡ Dương Quỳnh sử dụng.

Khang phi nghe xong nhắm mắt lại, trong lòng càng nghĩ càng sợ. Cũng may Dương Quỳnh lanh lợi, đầu gối xảy ra vấn đề lập tức ngừng thuốc. Cũng may chính mình coi như đau lòng nha đầu kia, mời thái y trị liệu cho nàng. Nếu không..

“Có thể điều tra ngọn nguồn không?”

Lý thái y cau mày nói: “Thưa nương nương, loại độc này cũng không khó phối chế. Cho nên nếu tra...”

Khang phi hiểu ý của ả, “Không sao, người trước tiên cứ điều tra, tra không được bổn cung cũng không trách người. Chỉ có một điều, chớ để lộ.”

“Vi thần đã hiểu.” Lý thái y dẫn theo Dược Đồng rời đi.

Khang phi đùa nghịch bình sứ trong tay, lúc lâu cũng không nói chuyện. Xuân Dương ở một bên nhìn, trong lòng lo sợ bất an.

“Nương nương, có muốn tìm Vân Xảo tới đây hỏi một chút không?”

Không đợi Khang phi nói chuyện, Như Quyên tiến vào nói: “Nương nương, Cháp Hình Ti có tin tức.”

Cháp Hình Ti truyền tin đến, ba cung nữ sau khi bị đưa đi chịu hình, tất cả đều đã thú tội. Nói các nàng là tỷ muội tốt của Vân Xảo, ban đêm hôm ấy dựa theo phân phó của Vân Xảo đi giết Thiên Liễu. Về phần Vân Xảo là ai, các nàng cũng không biết. Các nàng làm việc cho Vân Xảo, vẫn luôn có bạc để cầm. Ngoại trừ quan hệ lợi ích đơn giản, giữa các nàng cũng không có gì khác.

Khang phi lập tức mệnh Đông Cung dẫn theo mấy thái giám đi đưa Vân Xảo tới. Vân Xảo khóc thiên dập dĩa hô “Oan uổng.” Khang phi cũng không hỏi nhiều, trực tiếp sai người đưa nàng đi Cháp Hình Ti.

Nhìn thấy Vân Xảo bị đưa đi, Xuân Dương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dương Quỳnh ở trong phòng nghe được động tĩnh bên ngoài không khỏi hiếu kỳ, nàng mở cửa nhìn ra bên ngoài, liền trông thấy Vân Xảo bị đưa đi. Nàng vừa muốn đi ra ngoài hỏi một chút lại bị Thiên Linh kéo tay trở về phòng.

“Bà cô của ta, bên ngoài trời rất lạnh, người cứ như vậy đứng ở cửa hóng gió, không muốn khỏe hay sao?” Thiên Linh kéo nàng đến cạnh chậu than mới buông tay.

Dương Quỳnh bắt đầu đi, gần đây Thiên Linh chính là vô cùng cẩn thận như vậy. Kỳ thật nàng nào có yếu đuối như thế? “Vân Xảo là có chuyện gì xảy ra?”

Thiên Linh vừa mới từ bên ngoài trở về, đứng là có nghe nói một chút: “Nghe nói là chuyện hạ độc trong thuốc mỡ của người.”

Dương Quỳnh ngẩng đầu nhìn, lại thấy Thiên Linh nói xong lời này cũng không nói thêm gì nữa. Tuy rằng Thiên Linh không bắt quái bằng Yên Xảo, nhưng đối với chuyện của Dương Quỳnh lại cực kỳ để tâm. Vậy mà lúc này không hỏi nhiều một câu, hiển nhiên là không đúng.

Dương Quỳnh không ngốc, suy nghĩ cẩn thận liền hiểu chuyện gì xảy ra, “Thiên Linh, việc này ta không nói, là không muốn đánh răn động cò. Hơn nữa, đầu gối của ta cũng tốt rồi, ta...”

Câu nói kế tiếp bị Thiên Linh giơ tay chặn ngang, “Thanh Diệp, ta và người ở cùng phòng lâu như vậy, người làm người thế nào ta rất rõ ràng. Nếu như thuốc mỡ có vấn đề, thì ta là hiềm nghi lớn nhất. Người sẽ phòng bị ta, ta không trách người.” Thiên Linh cười cười: “Lâu ngày mới biết được nhân tâm, người sẽ hiểu ta đối với người tốt.”

Dương Quỳnh gãi gãi đầu, bị những lời nói của Thiên Linh làm cho có chút ngượng ngùng. Làm tới làm lui, làm như nàng không nhìn thấy lòng tốt của người ta vậy.

Tin tức Vân Xảo đêm đó liền có. Vân Xảo nói nàng ghen ghét Thanh Diệp được sủng ái, cho nên hạ độc hãm hại. Dương Quỳnh ở nơi này nghe xong thậm chí muốn cười. Vân Xảo là một cung nữ chạy vặt ở phòng bếp, cho dù Dương Quỳnh chết rồi, nàng cũng không cách nào được lợi. Rốt cuộc là do đầu óc của Vân Xảo không tốt, hay do đầu óc của người ở Cháp Hình Ti có vấn đề?

Giờ phút này Dương Quỳnh đứng ở trong tấm điện của Khang phi, ánh nến mờ nhạt, Khang phi nhìn bàn cờ đam chiêu suy nghĩ, “Người nói lý do này buồn cười? Thế nhưng lại có người dám dùng lý do buồn cười như vậy đến gạt bổn cung?”

“Nương nương, Vân Xảo quả thật có cơ hội hạ độc. Thịnh thoảng Thiên Linh không trở lại đúng lúc, nàng xác thực có đến đưa cơm mấy lần. Nhưng mà, ta cảm thấy nàng không có lý do hạ độc.” Có thể trở lại bên người Khang phi, Dương Quỳnh rất quý trọng, sẽ không dám hồ ngôn loạn ngữ.

Quân cờ đen trong tay Khang phi hạ xuống, “Cho tới bây giờ lý do là không thiếu. Lúc đầu người cũng nói với bổn cung là Vân Xảo khả nghi, đã lâu như vậy, người tra được chủ tử của nàng là ai sao?”

Dương Quỳnh lắc đầu. Lúc trước nàng thường tới phòng bếp nhỏ, chính là muốn mượn cơ hội điều tra Văn Xảo, nhưng cũng không phát hiện cái gì.

“Không tra được coi như xong. Dù sao người đã nhốt vào Cháp Hình Ti, muốn sống đi ra cũng khó. Người vẫn là trở về dưỡng thân đi, có người chê người chướng mắt, chính mình cẩn thận một chút.” Khang phi phân phó nói.

“Nương nương, ta...”

Khang phi vung tay áo ngắt lời nàng, “Thế cục hỗn loạn, bản cung cần chuyên tâm làm rõ một chuyện. Người cũng không cần nói gì cả, nhanh chóng dưỡng tốt thân mình.”

Dương Quỳnh nhìn bộ dạng Khang phi rõ ràng là vẫn không muốn gặp mình, tâm tình âm đạm rồi đi.

Thấy Dương Quỳnh ra ngoài, Khang phi chậm rãi thở một hơi. Nàng cảm thấy trước mắt vẫn là không cần gặp nhau thì tốt nhất. Quân cờ đen trong tay Khang phi lại lần thứ hai hạ xuống, cắt đứt Đại Long của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Phát hiện

Hai ngày sau, Khang phi âm thầm nhận được tin tức của Mạc Diệp. Bình "Thấu xương" kia đã tra được nguồn gốc. Dược liệu phối chế loại độc này là được thảo thông thường ở Giang Nam. Phương thuốc cũng là người Giang Nam lưu truyền.

Giang Nam, chính là cố hương của Khang phi. Trong lòng nàng mơ hồ đã biết đáp án. Nhưng cũng không muốn tra cứu tới cùng, còn không phải lúc.

Cung Phụng Từ.

Hoàng hậu vừa uống thuốc bỏ xong, lơ đãng nói: “Nghe người ở Cháp Hình Ti nói, mấy ngày nay Cung Lung Hoa của Khang phi đưa đến vài người.”

Đại cung nữ Thái Quyên ở một bên vội vàng nói: “Đúng vậy. Nghe nói là có người hạ độc cung nữ thiếp thân Thanh Diệp của Khang phi.”

“Khang phi xưa nay không thích đem chuyện lật trên mặt bàn. Lần này đưa người đi Cháp Hình Ti, hiển nhiên là rất tức giận rồi. Cung nữ tên Thanh Diệp kia xem ra thật sự được mắt của nàng. Cũng đúng, ngày đó lúc ám sát, Thanh Diệp một người bảo vệ hai người Khang phi cùng Cẩm phi bình an vô sự. Nô tài có năng lực lại trung thành như vậy, chủ tử nào không thích?” Đối thủ nhiều năm, Hoàng hậu đối với Khang phi vẫn vô cùng hiểu biết.

“Nương nương, lai lịch của Thanh Diệp... cũng không giống như là một người biết võ công.” Thái Lăng từng phụng mệnh đi điều tra lai lịch của Thanh Diệp, lúc trước cũng không có bất kì ai từng nhìn thấy võ công của nàng.

Hoàng hậu nhíu mày, “Không biết có thể học. Hơn nữa, điểm nghi vấn ấy không cần bản cung đi điều tra, cũng sẽ có người không bỏ qua.”

Thái Lăng, Thái Quyên lập tức hiểu, cùng kêu lên nói: “Nương nương nói rất đúng.”

Dương Quỳnh từ lúc được ban cho chữ của Khang phi, lại bị Thiên Linh giám sát cả ngày, dần dần sinh ra hứng thú. Trước kia, nàng luôn không hiểu một khi Khang phi luyện chữ chính là hơn nửa ngày cũng không biết chán. Hiện tại nàng cũng có thể luyện hơn nửa ngày, có đôi khi ngay cả ăn cơm cũng quên. Thiên Linh cười nàng luyện chữ đến mức ngây dại. Công sức không phụ lòng người. Chữ của Dương Quỳnh có tiến bộ rất lớn, càng viết càng đẹp, ngay cả Thiên Linh cũng nói sắp không đuổi kịp rồi.

Khang phi là người rất giỏi thư pháp. Thông qua chữ của Dương Quỳnh cũng biết nàng đã luyện đến giai đoạn nào, sau đó sẽ viết một chữ khác đưa tới cho nàng. Càng về sau, niềm vui mỗi ngày lớn nhất của Dương Quỳnh chính là chờ mong chữ của Khang phi.

Bởi vì một mực không ra ngoài, Thiên Linh lại giám sát cẩn thận, cho nên thân thể của Dương Quỳnh về cơ bản đã khôi phục. Ngày hôm đó, Như Quyên tới đây truyền lời, Khang phi đã đồng ý để Dương Quỳnh ra cửa, chẳng qua là không cần ở trước mặt Khang phi hầu hạ. Dương Quỳnh nghe xong vừa vui vừa buồn. Vui mừng chính là rốt cuộc cũng có thể ra ngoài hóng gió. Buồn chính là Khang phi vẫn không muốn gặp nàng. Có đôi khi nàng suy nghĩ, có phải ngày ấy nàng thật sự chọc giận Khang phi, bị Khang phi chán ghét? Nghĩ lại những ngày gần đây Khang phi không ngừng đưa chữ tới, thật sự cũng không giống như bị nàng chọc giận.

“Tương kiến tranh như bất kiến, đa tình tổng tự vô tình.” Như Quyên nhìn chữ Dương Quỳnh vừa mới viết, bất tri bất giác đọc thành tiếng.

(*) Tương kiến tranh như bất kiến, đa tình tổng tự vô tình: Dịch nghĩa: Gặp nhau thà rằng không gặp, đa tình lại như vô tình.

Dương Quỳnh cả kinh, lúc này mới phản ứng lại, nàng đem suy nghĩ của chính mình viết ra. Đối với lý do Khang phi không muốn gặp nàng, nàng cảm

thấy có khả năng nhất, cũng là nòng hy vọng nhất, chính là lý do này. Bởi vì hữu tình, cho nên không thấy.

“Câu này tốt, đưa cho ta đi.” Như Quyên thường xuyên qua lại cho nên đã thân quen. Dứt lời sợ Dương Quỳnh không cho, liền trực tiếp bỏ vào trong tay áo.

“A! Ngươi làm sao lại như vậy? Chính mình động thủ đoạt rồi.” Dương Quỳnh nào dám để câu này truyền ra ngoài. Nàng là người tập võ, một bước liền lên đến trước mặt Như Quyên, không nói lời nào, lấy tờ giấy trong tay áo của Như Quyên. Vì muốn làm Như Quyên chết tâm, nàng trực tiếp ném vào chậu than, chớp mắt một cái cháy không còn một mảnh.

Như Quyên tức đến dậm chân, “Ngươi không có lương tâm! Muốn vài chữ cũng không cho, thật sự là keo kiệt!”

Dương Quỳnh hiểu việc này cũng quá thất lễ, liền vội vàng kéo tay Như Quyên xin lỗi. Đỗ dành nàng một lúc, Như Quyên mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Như Quyên đi rồi, Dương Quỳnh mới xem như lau mồ hôi. Lời này nếu để Khang phi thấy, không biết sẽ chán ghét nàng đến trình độ nào.

Mấy ngày nay, Yên Xảo rất bận. Nàng chợt phát hiện vốn dĩ người mình quen biết, nhưng chuyện biết lại không nhiều, vì vậy mỗi ngày đều đi ra ngoài nghe ngóng mọi chuyện lớn nhỏ. Khang phi cũng mặc kệ nàng, bản lĩnh của Yên Xảo chính là như vậy. Giam giữ nàng, nàng liền không có cách nào phát huy. Hơn nữa, Yên Xảo tìm hiểu tin tức cũng rất có kỹ xảo, thường thường điều tra mọi chuyện xong, đối phương vẫn còn vô tri vô giác.

“Nương nương, nô tỳ tra được cung nữ Bích Hàm của Phùng Mỹ nhân cùng cung nữ Hữu Nhi của Hoắc Tiệp dư từ nhỏ đã quen biết. Hai nhà các nàng là hàng xóm, chơi chung từ nhỏ. Cho nên sau khi vào cung, quan hệ cũng rất tốt. Chỉ cần gặp nhau, nếu không có việc gì đều sẽ nói vài câu.” Yên Xảo hồi báo tin tức tìm hiểu được.

Khang phi nói: “Vây túi thơm kia?”

Yên Xảo giống như có phát hiện trọng đại, nhắc tới túi thơm, cả người đều hưng phấn, “Thưa nương nương, nô tỳ lợi dụng dùng vài thứ đồ làm thân cùng Hữu Nhi. Có một ngày ở trên người nàng phát hiện túi thơm kia, mùi hương rất giống với cái túi lúc trước của Thu Giáng.”

Khang phi nghe đến đó cũng cả kinh. Hương Nhuận Tâm cộng thêm Thiên Quỷ Tử chính là độc dược chí mạng. Chẳng lẽ túi thơm lúc trước của Thu Giáng là Phùng Mỹ nhân cho? Chủ tử của Thu Giáng không phải là Sở Tu nghi mà là Phùng Mỹ nhân? Nghĩ lại cũng cảm thấy đúng. Lúc trước Phùng Mỹ Phàm là Thái nữ, coi như độc chết mình, thì vị trí Khang phi cũng không tới phiên nàng. Với lại ngày đó nàng đâu có bản lĩnh lớn như vậy để thu mua được thái giám đưa cơm, ở trong cơm hạ Thiên Quỷ Tử. Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp? Nàng suy nghĩ một lúc, mấy ngày nay Hoắc Tiệp dư cũng không có tin gì là bị trúng độc, xem ra là do mình quá lo lắng.

“Chuyện này đừng nói ra ngoài.” Khang phi nói: “Ngươi làm rất tốt. Vì nhiệm vụ của ngươi, bản cung không thể thăng cấp cho ngươi, nhưng trong lòng bản cung sẽ không quên công lao của ngươi.”

Yên Xảo kích động đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, “Nương nương trong lòng có nô tỳ là tốt rồi. Nô tỳ không cầu được ân thưởng.”

Khang phi gật đầu, thưởng nàng hai thỏi bạc nhỏ. Yên Xảo không nhận. Khang phi nói: “Ngươi quen biết nhiều tỷ muội như vậy, dù sao cũng cần bạc lấy lòng. Đây là cho ngươi, không đủ lại hỏi bản cung.”

Lúc này Yên Xảo mới nhận bạc, vui mừng hớn hờ ra cửa.

Khang phi nghĩ tới chuyện hương Nhuận Tâm, cảm giác sự việc sẽ không trùng hợp như vậy. Thế nhưng lại không nghĩ ra nguyên do. Lúc này bên ngoài báo lại, Chu Cẩm phi đã đến cửa.

Khang phi ra ngoài mời Chu Cẩm phi tiến vào, cười nói: “Tỷ tỷ thật đúng là có thời gian đến chỗ của ta mà.”

Cẩm phi nói: “Gần đây trời đông giá rét, chân của ta bị thương vừa khỏi, mấy nha đầu đều không cho ta ra ngoài nhiều, sợ lại bị trật.”

“Tỷ tỷ thận trọng vẫn hơn. Tiểu tâm sử đắc vận niên thuyền mà.” Khang phi nói.

(*) Tiểu tâm sử đắc vận niên thuyền (cẩn thận chạy nhanh vận năm thuyền) ý là: ngư ông cẩn thận nắm chắc mái chèo, có thể lái thuyền vận năm. Vận năm: so sánh lâu dài, thời gian dài. Trong sinh hoạt nói cho chúng ta biết, làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận, mới có thể đảm bảo cục diện nhất định sẽ thành công.

Chu Cẩm phi quay đầu nhìn xung quanh hỏi: “Làm sao không thấy Thanh Diệp, không phải nàng luôn đi theo ngươi sao?”

Khang phi giật mình, lập tức cười nói: “Thanh Diệp thương thể còn không khỏe, đoạn thời gian trước lại trúng độc, ta để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, chờ khỏe lại đến hầu hạ.”

“A.” Chu Cẩm phi gật đầu, “Nha đầu kia là người trung tâm. Ngươi lo lắng nàng là đúng.”

Khang phi vừa nghĩ, bỗng nhiên nói: “Lần trước tỷ tỷ không phải nói muốn thưởng Thanh Diệp một ân điển sao?”

Chu Cẩm phi nói: “Ôi! Thế nào, ngươi vì nha đầu kia kiếm lợi hả?”

Khang phi hai mắt khề cong, nói: “Đó là đương nhiên. Thanh Diệp là nha đầu của ta, nếu như ngươi đã đáp ứng ân điển, tự nhiên là phải nói lời giữ lời.”

Chu Cẩm phi điểm trán của Khang phi, “Đều nói Khang phi ngươi là người dịu dàng hữu lễ nhất, vậy mà ta nhìn không ra. Ở trước mặt ta liền biến thành bộ dạng bá đạo như vậy.”

Khang phi cũng kệ năng, chỉ nói: “Tỷ tỷ cũng không nên nhìn trái nhìn phải mà nói sang chuyện khác nha.”

Chu Cẩm phi nói: “Ân điển đã sớm cầu rồi. Chẳng qua Hoàng thượng nói, hiếm thấy ta và người đều vì nàng cầu ân điển, Hoàng thượng đơn giản muốn thưởng nàng một phần thể diện, nên muốn chọn ngày lành cùng công bố.”

“Ngày lành?” Khang phi trầm ngâm nói: “Chẳng lẽ là lễ mừng sinh nhật của Hoàng hậu?”

Chu Cẩm phi gật đầu nói: “Ngươi cùng ta nghĩ giống nhau. Ta cũng cảm thấy khả năng lớn nhất là vào ngày đó sẽ công bố. Cho nên ngươi hãy thoải mái buông lỏng tinh thần đi, nha đầu Thanh Diệp kia là muốn lộ mặt lớn.”

Khang phi nói: “Ta ngược lại tình nguyện nàng không nở mày nở mặt như vậy. Một tú vu lâm mà.”

(*) Một tú vu lâm: Cây cỏ mọc thành rừng; So sánh tài năng hoặc phẩm hạnh của người xuất chúng, cũng là cách xử trí người mới hoặc việc mới vừa xuất hiện.

Chu Cẩm phi kéo tay Khang phi nói: “Ta biết ngươi đang lo lắng cái gì. Nha đầu như vậy là hiếm có được, cũng không phải ngươi không bảo hộ được nàng, lo lắng cái gì?”

Khang phi nghe xong cũng cười nói: “Tỷ tỷ nói đúng, Thanh Diệp nhìn cũng không phải người bạc phúc, đương nhiên sẽ không có chuyện gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Ngươi nha, luôn thích quan tâm vớ vẩn.” Chu Cẩm phi nói xong, thấy trên bàn đặt một tờ giấy, cầm lên nhìn thoáng quá: “Đây không phải là phương pháp phối hương Nhuận Tâm sao?”

Khang phi ngạc nhiên nói: “Tỷ tỷ cũng biết hương này?”

Chu Cẩm phi liếc mắt nói: “Ngươi cho là cái gì ta cũng không biết sao? Bên trong hương này có thêm Xạ Hương, lúc trước ta sảy thai, Quách thái y dặn ta đặc biệt phải chú ý một vài thứ, trong đó có hương Nhuận Tâm.”

“Cái này có Xạ Hương?” Khang phi kinh hãi. Nàng nhìn trong cách phối chế cũng không có Hồng Hoa.

“Phương thức này ngươi từ đâu mà có?” Chu Cẩm phi hỏi.

“Là một cung nữ am hiểu chế hương của ta viết. Nàng không có phương thuốc, cái này là tự nàng tìm ra.” Khang phi chứng thực là phương thuốc của Thiên Linh.

Chu Cẩm phi trầm mặc một lúc mới nói: “Trong cung Hồng Hoa, Xạ Hương, những loại dược liệu này luôn được quản lý rất nghiêm ngặt. Nàng là một cung nữ, trong tay không có Xạ Hương cũng là chuyện bình thường. Có lẽ bởi vậy, nàng mới phối sai phương thuốc.”

Khang phi suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Lúc trước cũng là vì nàng phối sai phương thuốc nên mới sửa sạch được hiếm nghi.”

Chu Cẩm phi kỳ quái nói: “Đang êm đẹp sao ngươi lại có hứng thú với hương này?”

Khang phi cho phần đông cung nữ lui xuống, thấp giọng thuật lại sự tình. Chu Cẩm phi nghe xong liền biến sắc, cả kinh nói: “Chẳng lẽ Hoắc Tiệp dư có thai?”

Khang phi gật đầu, “Ta cũng đoán như vậy. Lúc đầu không biết việc Xạ Hương, cho nên nghĩ mãi không ra vì sao Bích Hàm lại tặng túi thơm cho Hữu Nhi. Hôm nay nghĩ lại, xác thực có thể là Hoắc Tiệp dư có thai.”

Chu Cẩm phi biết đây là chuyện lớn, bình tĩnh trong chốc lát nói: “Giả thiết Hoắc Tiệp dư có thai, thì cũng có mấy vấn đề. Thứ nhất, tại sao Hoắc Tiệp dư không báo cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu? Thứ hai, Phùng Mỹ nhân làm sao biết được? Thứ ba, tại sao nàng lại phải hại Hoắc Tiệp dư?”

Khang phi suy tư một chút, lắc đầu nói: “Ta không nghĩ ra nguyên do. Hoắc Tiệp dư không tính là được sủng ái, vị trí cũng không cao, trừ phi hai người kia có tư oán, nếu không Phùng Mỹ nhân không có lý do gì để nhắm vào Hoắc Tiệp dư.”

“Tư oán?” Chu Cẩm phi nói trầm.

“Tỷ tỷ, ta thấy chuyện này vẫn là tìm thái y tới xem thì tốt hơn. Con nôi dỗi của Hoàng gia, mỗi người đều vô cùng quý giá. Vạn nhất ta và ngươi đoán đúng, nếu xảy ra chuyện gì...” Khang phi nói tới đây liền dừng lại.

Chu Cẩm phi hiểu tâm tư của nàng, gật đầu nói: “Đúng vậy. Tỷ muội chúng ta đều là người mất hài tử, giáo huấn này quá đau đớn. Hoắc Tiệp dư ngày thường vẫn vô thanh vô thức, nói một cách công bằng, ta cũng không hy vọng nàng gặp họa gì.”

Hai người thương nghị xong, liền quyết định để Chu Cẩm phi phụ trách tìm hiểu chỗ thái y, lấy lý do đi cầu mạch bình an tới Mạch Lan Các kiểm tra. Hoắc Tiệp dư có thai hay không. Còn Khang phi phụ trách tìm hiểu Phùng Mỹ nhân cùng Hoắc Tiệp dư có liên hệ gì. Hai người bắt đầu chia nhau hành động.

Editor: Link Mạc Đạo Vô Tâm (Hiện Đại Thiên) đã up trên wattpad phuonglinhs, mọi người cũng có thể xem ở comment bên dưới ^^

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thủ lĩnh

Mấy ngày nay Dương Quỳnh buồn bực ở trong phòng, cảm thấy xương cốt đều bị gì rồi. Sau khi được ra ngoài, mấy ngày liên tiếp tuyết rơi, cũng không lớn, nhưng rơi liên tục không ngừng, làm nàng lại buồn bực thêm một khoảng thời gian. Buổi tối hôm nay, trời cũng trong. Một vầng trăng sáng trên trời cao, đầy sao óng ánh, để người nhìn thấy mà lòng khoan khoái dễ chịu. Dương Quỳnh không để ý Thiên Linh khuyên can, mặc thêm áo khoác ra cửa. Bên ngoài được phủ thêm một lớp áo bạc, được ánh trăng chiếu sáng, hiện ra giống như ban ngày. Dương Quỳnh nhìn thấy rất cao hứng, đi tới hòn non bộ phía sau Cung Lung Hoa luyện kiếm pháp Mặc Diệp dạy. Nàng nằm trên giường hơn hai tháng, kiếm pháp khinh công đều bỏ bê. Hiện tại luyện tập, cảm thấy còn không bằng trước kia. Luyện xong bộ kiếm pháp, nàng buồn bực ngồi xỏm trên mặt đất, chỉ thiếu bước về vòng tròn. Nếu như lúc này đối mặt với cường địch ngày đó, thì nửa cơ hội sống sót nàng cũng không có.

“Thương thế của ngươi vừa khỏi, có thể luyện đến trình độ này đã không tệ.”

Âm thanh đột nhiên xuất hiện hù đến Dương Quỳnh làm nàng gần như ngồi bệt xuống đất. Nàng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, liền nhìn thấy một hắc y nhân đứng trên hòn non bộ, lụa đen che mặt, không thấy được tướng mạo.

“Là ngươi?” Dương Quỳnh đứng lên, còn chưa kịp nhắc chân, chớp mắt một cái, hắc y nhân đã đến trước mặt nàng. Dương Quỳnh sợ tới mức suýt nữa lui về phía sau.

Hắc y nhân cười nói: “Là gan thật không nhỏ. Như vậy cũng không dọa được ngươi.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Làm sao dọa không được? Ta chỉ là phản ứng chậm mà thôi, đều sắp bị ngươi hù chết!

Ngoài miệng lại nói: “Ta biết ngươi sẽ không làm hại ta.”

“A?” Hắc y nhân nói: “Sao ngươi biết?”

“Chúng ta hai, ba lần gặp mặt, mỗi lần ta đều không hề phòng bị. Nếu ngươi muốn hại ta, ta đã chết vô số lần rồi. Huống chi...” Dương Quỳnh nhìn ánh mắt hắc y nhân, nói từng chữ: “Nếu như ngươi muốn đá thương ta, thì lúc trước cần gì phải cứu ta?”

Hắc y nhân nhìn không được cao thấp đánh giá Dương Quỳnh lần nữa, “Ngày đó khi ta xuất thủ cứu ngươi, ngươi đã hôn mê, làm sao ngươi biết là ta?”

Dương Quỳnh cười yếu ớt nói: “Nếu không phải là ngươi, làm sao ta sẽ để chính mình hôn mê?”

Đôi mắt hắc y nhân co lại một chút, rung động từ đáy lòng lan tỏa. Ngày đó tính mạng của nàng treo lơ lửng trên một sợi chỉ, chẳng lẽ thật sự còn có năng lực nhận ra người cứu nàng là ai sao? Tiểu cô nương như vậy, nếu thật có thể làm như thế, thì thật sự bất khả tư nghị.

“Võ công của ngươi, ngày đó có thể bảo toàn cái mạng này, cũng coi như hiếm thấy.” Hắc y nhân nói thật.

Dương Quỳnh nhìn không được dấu môi. Người này nói chuyện cũng thật thẳng thắn, đây không phải là nói mình võ công kém sao?

“Ngươi không phục?”

“Chịu phục

“Dương Quỳnh kéo dài giọng. Ta một người xuyên không đến đây, học kiếm pháp được vài ngày, có thể bảo hộ hai vị nương nương lông tóc không hao tổn gì, đã rất không dễ dàng. Đương nhiên ngươi là cao thủ. Có mấy người cũng chưa chắc đã bảo vệ được hai người Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đâu? Còn ra vẻ mạnh mẽ cái gì?

Hắc y nhân nhìn ra Dương Quỳnh trong lòng không phục, nhưng cũng không giận. Nâng tay một cái, kiếm trong tay Dương Quỳnh đã đến trên tay hắn. Dương Quỳnh hoàn toàn không có phản ứng, lúc này nhìn bàn tay trắng trẻo của mình mới ngán người. Hắc y nhân nhìn thanh kiếm này, lắc đầu: “Ngươi

không cảm thấy thanh kiếm này quá dài đối với ngươi sao?”

Dương Quỳnh nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Đây không phải một thanh kiếm ngắn bình thường sao?”

“Kiếm, không có cái nào là ngắn bình thường. Chỉ hỏi có hợp tay hay không. Nếu không hợp tay, thì ngắn bình thường cũng vô dụng.” Hắc y nhân nói xong, thanh kiếm run lên, chỉ nghe “Rắc” một tiếng, thanh kiếm kia đã đứt thành hai đoạn.

Dương Quỳnh si ngốc nhìn, hoàn toàn choáng váng. Đây là cái gì? Khí công? Nội lực? Chẳng lẽ thật sự có nội lực?

“Ngươi thử cái này xem?” Hắc y nhân đem nửa thanh đoản kiếm giao cho nàng.

Dương Quỳnh nhận lấy, khoa tay múa chân hai cái. Hắc y nhân lập tức bảo nàng ngừng, chạy về phía nàng. Dương Quỳnh cho rằng hắc y nhân định hướng dẫn nàng vài chỗ, đang vui vẻ, lại thấy hắc y nhân một quyền đánh thẳng về phía mặt nàng. Dương Quỳnh bị kinh sợ không nhẹ, nghe tiếng gió cũng biết là thật sự động thủ. Nàng vội vàng tránh sang trái, đoản kiếm trong tay đã đâm nghiêng về phía xương sườn của hắc y nhân.

Ánh mắt hắc y nhân bỗng nhiên lóe sáng rực rỡ, động tác nhanh hơn. Dương Quỳnh bắt đắc dĩ, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Thời gian dần trôi qua, nàng phát hiện mình đã thích ứng được với tiết tấu võ công của hắc y nhân. Bắt đầu từ mười chiêu toàn bộ thủ, dần dần có thể thủ chín công một. Cho đến khi hai người dừng lại, Dương Quỳnh đã có thể thủ tám công hai.

“Năng lực thích ứng rất tốt, khả năng ứng biến cũng không kém. Trẻ nhỏ dễ dạy.” Hắc y nhân tựa hồ rất cao hứng, còn Dương Quỳnh thì mệt thở không ra hơi. Nói công bằng, mặc dù ngày đó lấy ít địch nhiều, sinh tử lẫn lộn, nhưng cũng không cảm thấy mấy chiêu đã làm cho nàng thấy áp lực lớn như thế này. Cảm giác này giống như tất cả các chiêu thức đều bị phong bế, có thể phá hủy toàn bộ cơ hội sống của một người. Đến giờ phút này, Dương Quỳnh mới biết cái gọi là cao thủ, là như thế nào.

“Cầm Long Vệ cũng lợi hại giống ngươi như vậy sao?” Nàng biết rõ hỏi vấn đề này là điều kiêng kị, nhưng vẫn hỏi ra miệng.

Hắc y nhân không trả lời: “Nếu ngươi cảm thấy ta rất lợi hại, vậy có nguyện ý theo ta học võ công hay không?”

Dương Quỳnh chỉ vào chóp mũi của mình hỏi: “Ta? Ngươi nguyện ý thu ta làm đồ đệ?”

“Ta không nhận đồ đệ, nhưng có thể dạy võ công cho ngươi.” Hắc y nhân cười nói.

“Vậy ta xưng hô với ngươi thế nào?” Dương Quỳnh cảm giác mình gặp được một người quái dị.

Hắc y nhân nhìn sắc trời một chút, nói: “Tùy ngươi gọi, cũng chỉ là xưng hô mà thôi.”

Dương Quỳnh nghĩ một lúc nói: “Gọi ngươi Tiểu Hắc được không?” Khi nói ra, Dương Quỳnh đã chuẩn bị tốt tư tưởng chứng kiến đối phương tức sùi bọt mồm.

Quả nhiên, hắc y nhân nghe xong, vẻ mặt cổ quái, có điều hắn vẫn gật đầu: “Ta nói tùy ngươi. Sắc trời không còn sớm, từ đêm mai bắt đầu, ta sẽ đến đây dạy võ công cho ngươi. Nếu như ngày nào đó qua canh hai mà ta chưa tới, vậy nhất định là có việc rồi, ngươi cũng không nên chờ nữa. Nhớ kỹ, chuyện ta dạy võ công cho ngươi không cần nói cho người khác biết, kể cả Khang phi nương nương.”

Dương Quỳnh gật gật đầu.

Hắc y nhân thấy mục đích đêm nay đã thành, liền quay người, khinh công vài cái, thân ảnh liền biến mất trong màn đêm.

Dương Quỳnh nhìn phương hướng hắc y nhân biến mất, thờ dài: “Lúc nào ta mới có thể lợi hại như vậy đây?”

“Ngươi cả đời cũng đừng nghĩ đến.” Tiếng nói lạnh lùng từ một phương khác truyền đến.

Một đêm hai lần gặp phải tình huống này, trái tim Dương Quỳnh cũng sắp bị dọa nhảy ra ngoài rồi. Nàng quay đầu lại, liền thấy Mặc Diệp xuất hiện ở sau lưng mình.

“Ngươi đã tới bao lâu?” Dương Quỳnh kỳ quái, nếu như Mặc Diệp ở chỗ này, thì Tiểu Hắc không có lý do để không phát hiện được?

“Đến được một lúc rồi. Hắn ở đây, ta không dám tới gần, chỉ có thể nhìn từ phía xa.” Mặc Diệp có chút buồn bực nói.

Dương Quỳnh nói: “Nói như vậy, ngươi biết hắn là ai?”

“Thủ lĩnh Cầm Long Vệ, Âu Dương Đình.” Mặc Diệp lạnh lùng nói.

Khóe miệng của Dương Quỳnh giật giật, tên này quả thực so với Tiểu Hắc khí phách hơn nhiều, “Hắn rất lợi hại.”

“Đương nhiên. Nếu không làm sao Hoàng thượng dám đưa tính mạng của mình giao đến trên tay hắn?”

“So với ngươi thì thế nào?” Dương Quỳnh rất ngạc nhiên. Kỳ thật nàng chưa từng nhìn thấy Mặc Diệp ra chiêu, nhưng nghĩ chắc cũng không tồi.

Mặc Diệp tự giễu cười nói: “Lấy võ công của ta, căn bản không thể trở thành Cẩm Long Vệ.”

Dương Quỳnh có chút không tin, nhưng cũng không nói gì thêm.

Mặc Diệp nói: “Nếu như Âu Dương Đình đồng ý dạy ngươi, thì tự nhiên là chuyện tốt. Sau này ta cũng không cần đến nữa.” Nói xong xoay người muốn đi.

Dương Quỳnh gọi hắn lại, rất trịnh trọng nói: “Mặc Diệp, cảm ơn ngươi đã dạy ta võ công.”

Mặc Diệp quay đầu lại nói: “Nếu như ngươi thật sự muốn cảm ơn ta, thì hãy bảo vệ nương nương cho tốt. Hiện giờ trong cung nhiều chủ tử, phiền toái cũng sẽ nhiều, ngươi phải cẩn thận một chút.”

Dương Quỳnh gật đầu, đưa mắt nhìn Mặc Diệp rời đi, nàng nhìn qua đoản kiếm trong tay, không thể không thừa nhận, xác thực đoản kiếm này so với trường kiếm dùng tốt hơn nhiều. Nhưng mà, một thanh kiếm gãy thì dùng như thế nào? Hơn nữa, nàng là một tiểu cung nữ, làm sao có thể tùy ý mang kiếm bên người?

Sáng ngày thứ hai, Dương Quỳnh cùng một đôi mắt gấu mèo xuất hiện ở trước mặt Thiên Linh. Thiên Linh cười nói: “Đây là thế nào? Buổi tối hôm qua không ngủ sao?”

Dương Quỳnh xoa hai mắt khô khốc khó chịu, thở dài: “Ta nằm mơ.”

“Mơ gì?”

“Mơ thấy một đám thích khách, giết một người lại một người, mãi không hết.” Dương Quỳnh buồn bực nói. Cũng không biết có phải do đêm qua bị Âu Dương Đình cùng Mặc Diệp dọa hai lần hay không, mà trong lúc ngủ vẫn luôn nhớ tới cảnh thích khách hành thích ngày đó. Tuy rằng nào bộ biết rõ đó là cảnh trong mơ, nhưng thân bất do kỷ lại liên tục chém giết, thẳng cho đến khi kiệt sức.

Thiên Linh nghe tới đó thì không cười, có chút thương cảm nhìn nàng, “Thời gian trước Yên Xảo cũng thường xuyên gặp ác mộng. Hiện tại tới phiên ngươi. Ta nghĩ, tình cảnh ngày đó, ấn tượng của ngươi nhất định khắc sâu hơn Yên Xảo, cho nên ngươi cần nghỉ ngơi thoải mái hơn, học cách buông bỏ. Dù sao cũng đều là chuyện đã qua.”

Dương Quỳnh trầm ngâm: “Làm sao nói buông bỏ là buông được! Có điều nàng lại không cho rằng mình bị chuyện thích khách kia kích thích. Nàng không phải Yên Xảo, nàng là quân nhân thân kinh bách chiến. Giết người, bị thương, đối với nàng mà nói đã vô vị. Có lẽ là do một kích thích nào đó kích động bộ phận trí nhớ của mình. Tóm lại nghĩ nhiều cũng vô dụng, ngủ bù mới là thật. Dương Quỳnh nghĩ vậy, ăn một phần cơm, lại trở về phòng đi ngủ.

Đến giữa trưa, Xuân Dương hầu hạ Khang phi dùng bữa xong, vừa mới trở về phòng của mình, liền thấy Xuân Cầm theo nàng tiến vào.

“Có việc?”

Xuân Cầm vẻ mặt kinh hoàng nói: “Xuân Dương cô cô, lần này ngươi nhất định phải giúp ta! Ta... ta vừa mới đánh vỡ cái chén Lưu Ly của nương nương!”

“Cái gì?” Xuân Dương nghe xong cũng kinh hãi. Chén Lưu Ly là được Hoàng thượng ban thưởng khi Khang phi phục vị, sao lại có thể tùy ý tổn hại? “Tại sao ngươi không cẩn thận như vậy?”

Về mặt Xuân Cầm buồn rười rượi, “Còn không phải do đường bên ngoài quá trơn, lúc ta nâng chén Lưu Ly ngã một phát, liền đánh vỡ.”

Xuân Dương giận tái mặt nói: “Đã như vậy, ngươi còn không đi thỉnh tội với nương nương?”

“Làm sao ta dám? Vật được ngự tứ, làm tổn hại phạt ít nhất hai mươi trượng! Hai mươi trượng đánh xuống thì mạng của ta cũng mất. Xuân Dương cô cô, ngươi phải nghĩ cách giúp ta, ta van ngươi!” Xuân Cầm nói xong liền quỳ xuống lạy Xuân Dương.

Xuân Dương hít một hơi: “Ngươi bảo ta phải giúp ngươi thế nào? Chẳng lẽ ta có thể biến ra một cái chén Lưu Ly khác sao?”

Xuân Cầm nghe xong lời này bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên: “Xuân Dương cô cô, ngươi đừng quên, lúc trước nương nương để chúng ta đi điều tra chuyện nội gián. Nếu không phải ta kịp thời mật báo cho ngươi, ba người kia vào Chấp Hình Ti còn có thể chối lời khai sao? Nếu không đã sớm khai ra ngươi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Xuân Dương

Xuân Dương biết Xuân Cầm đây là đang uy hiếp nàng, thế nhưng hiện tại nàng cũng không có cách nào, vì vậy ngữ khí hòa hoãn nói: “Lúc người đánh vỡ chén Lưu Ly có ai nhìn thấy không?”

“Đương nhiên không. Nếu không ta đã sớm bị đưa đến trước mặt nương nương rồi, sao còn có thể cầu người giúp đỡ?”

Xuân Dương nghe xong hơi yên lòng một chút. Trước mắt quan trọng nhất chính là tìm người thế mạng, thay Xuân Cầm chịu tội. Nàng là cung nữ quân sự, năng lực đương nhiên không giống người khác, trong lòng hơi suy nghĩ một chút, đã có tính toán, cúi người ở bên tai Xuân Cầm nói vài câu, Xuân Cầm bán tín bán nghi, “Thế này có được không?”

“Không được thì người còn có cách gì? Hiện tại chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống thôi.” Xuân Dương tức giận nói.

Xuân Cầm suy nghĩ một chút nhưng vẫn đáp ứng, lập tức đi ra ngoài cửa chuẩn bị. Xuân Dương sửa sang lại tóc của mình, ra ngoài tìm một tiểu cung nữ tên Tình Diên tới chỗ của Xuân Cầm lấy một cái hộp lớn về đây. Tình Diên đáp ứng, đến chỗ của Xuân Cầm, Xuân Cầm đem một cái hộp lớn giao cho Tình Diên, nói rõ bên trong là chén Lưu Ly bày màu được ngự tứ, để cho Tình Diên bụng cần thận, không được làm vỡ.

Tình Diên bụng hộp trở về, đi tới hành lang gấp khúc đột nhiên cảm giác bị vấp phải cái gì đó, lập tức té ngã. Cái hộp cũng rơi trên mặt đất, nắp hộp không có chốt, bên trong rơi ra một đồng lớn mảnh vỡ Lưu Ly. Tình Diên nhất thời ngẩn người, ngã trên mặt đất không dậy nổi, chỉ nhìn chăm chăm vào đồng mảnh vỡ mà sững sờ.

Âm thanh kinh động đến người xung quanh, lập tức có người đến đây xem xét. Vừa nhìn thì làm sao không hiểu? Lập tức có người đi báo cho Xuân Dương.

Xuân Dương đến đương nhiên là muốn làm lớn chuyện, sau đó đi bẩm báo Khang phi.

Khang phi nghe xong Xuân Dương báo cáo thì nhìn nàng một cái, cười như không cười, nhìn ra được nội tâm Xuân Dương đang sợ hãi.

“Nương nương, người xem chuyện này...”

“Vật ngự tứ, không được tổn hại. Đây là quy củ trong cung. Nên làm gì thì làm đi.” Khang phi ý bảo Xuân Dương có thể đi ra ngoài.

“Vâng. Nô tỳ đã hiểu.” Xuân Dương lấy được ý chỉ, lập tức ra ngoài thi hành.

Khang phi nhìn bóng lưng Xuân Dương biến mất ở cửa ra vào, lập tức gọi Như Quyên tới bên người, “Nói cho thái giám hành hình, ra tay nên có chừng mực, bốn cung muốn nha đầu kia sống.”

Như Quyên gật đầu, đi ra ngoài truyền lời.

Khang phi xoa xoa mi tâm, “Một đám đều không tỉnh ngộ mà! Bốn cung cũng không có kiên nhẫn như vậy, vốn là muốn lưu cho các người một mạng sống, nhưng hiện tại không thể không động thủ thanh trừ rồi.”

Dương Quỳnh bị tiếng kêu thảm thiết bên ngoài làm bừng tỉnh, đi ra ngoài nhìn, thì thấy trong sân có một cái ghế dài, một tiểu cung nữ bị đánh kêu thảm thiết liên tục, cả móng đều là máu hồng.

“Đây là có chuyện gì?” Dương Quỳnh kéo một cung nữ lại hỏi.

Cung nữ kia thấy là nàng, lập tức đưa lỗ tai nhỏ giọng thuật lại sự tình từ đầu tới cuối. Dương Quỳnh nghe xong cũng không có cách nào phản bác, chỉ có thể ở một bên nhìn. Hai mươi trượng rất nhanh đã đánh xong. Tình Diên đã sớm bất tỉnh. Có cung nữ quen biết nâng nàng về phòng, về phần có trị liệu hay không cũng không biết.

Xuân Dương chịu trách nhiệm giám sát hình phạt, lúc này chỉ huy tất cả mọi người tản ra, quay đầu lại thấy Thanh Diệp, cười nói: “Các nô tài phạm sai lầm chính là như vậy, chỉ cần chủ tử không thích, thì sống cũng không bằng con chó.”

Xử lý chuyện này, tâm tình của Xuân Dương rất tốt. Cái này thuyết minh nàng có bản lĩnh kiểm soát được Cung Lung Hoa, coi như Khang phi thông minh, nàng cũng có biện pháp che giấu vị chủ tử này.

Nhưng mà, đêm đó nàng liền phát hiện không thấy Xuân Cầm. Điều này làm cho nàng đứng ngồi không yên. Nàng có dự cảm chuyện đã hỏng bét, thế nhưng nàng không dám lộn xộn. Lo lắng Xuân Cầm đồng thời cũng thăm hỏi Xuân Cầm, nếu như không phải Xuân Cầm nhiều chuyện làm vỡ chén Lưu Ly, thì sự tình cũng sẽ không xuất hiện biến hóa như thế. Trong khoảng thời gian này, nàng thận trọng từ lời nói đến việc làm, cẩn thận hầu hạ Khang phi, cuối cùng một lần nữa đạt được tín nhiệm của Khang phi. Hiện tại tình hình như vậy, rõ ràng là Khang phi hạ thủ với Xuân Cầm. Thế nhưng không phải đã để Tình Diên gánh tội rồi sao? Làm sao sẽ liên lụy đến Xuân Cầm?

“Xuân Dương cô cô!” Tiểu cung nữ nàng phái đi nghe ngóng tin tức trở về nói: “Nô tỳ đã hỏi được, Xuân Cầm bị đưa đi Chấp Hình Tì rồi.”

Xuân Dương lập tức ngồi liệt trên ghế. Chấp Hình Tì, loại địa phương này, đi vào là muốn bóc lột da xương, có rất ít người có thể chịu được những cực hình đó. Minh bị khai ra là chuyện sớm muộn. Nàng biết Khang phi đã hoài nghi nàng, cho nên hiện tại nàng cũng không thể làm gì. Một khi làm, sẽ liên

lụy đến chủ tử sau lưng. Nàng sợ chết, nàng muốn nổi bật hơn mọi người, nàng cho là mình đã tìm được cơ hội, nhưng cuối cùng tại sao lại bị hủy hoại vì một chuyện nhỏ như vậy? Xuân Cầm cùng nàng đều ở cùng nhóm cung nữ tiến cung, quan hệ tương đối thân thiết. Nàng cũng vui vẻ giúp đỡ, chiếu cố lẫn nhau. Không nghĩ tới cuối cùng lại bị người này làm liên lụy.

Sai một bước, thua cả bàn.

Xuân Dương nhin không được cười khổ. Chính mình luôn xem thường Xuân Cầm, cuối cùng lại bị Xuân Cầm đưa đến tuyệt lộ. Vây đại khái chính là số mệnh rồi.

Hôm sau, Cháp Hình Ti đưa tin đến, Xuân Cầm thừa nhận chén Lưu Ly là do nàng đánh vỡ, cũng khai ra ba người ngày đó muốn giết Thiên Liễu là do Xuân Dương phất tới, có nàng mật báo thì Xuân Dương mới có thời gian động tay động chân làm ba người kia đổi lời khai. Khang phi nghe xong lập tức gọi thái giám tổng quản Đông Cung đi dẫn Xuân Dương tới. Đông Cung dẫn người đi, không bao lâu đã trở lại, trả lời: “Thưa nương nương, Xuân Dương đã treo cổ tự vẫn. Chúng nô tài đã đem thi thể để bên ngoài.”

Khang phi nói: “Nàng đúng là người trung tâm với chủ. Thôi được, vì sự trung tâm này của nàng, bản cung thưởng nàng một phần thể diện. Đi báo cáo với Phủ Nội Vụ, nói Xuân Dương chết bất đắc kỳ tử, để cho người nhà nàng đến đưa thi thể trở về an táng.”

Đông Cung nói: “Nương nương nhân từ. Nô tài xin đi làm.”

Khỏe miệng Khang phi cong lên, cười yếu ớt. Nhân từ sao? Chỉ có thể nói là Xuân Dương ngu xuẩn, làm sao nàng lại quên, trong tay bản cung còn nắm giữ người cũng biết nội tình, Thiên Liễu. Nàng cho rằng chết là mọi chuyện có thể xong hết sao, bản cung sẽ không để nàng toại nguyện. “Xuân Dương, bản cung muốn cho ngươi xem một chút, một cái mạng của ngươi, cũng chỉ là vô ích. Người ngươi muốn bảo vệ, chủ tử sau lưng ngươi, bản cung đều sẽ biết.” Khang phi trầm thấp nói, giọng như ma chú, giam nhốt linh hồn nhỏ bé đang đi về phía âm phủ kia.

Trong phòng âm u ẩm ướt, Thiên Liễu co rúc ở trên mặt đất. Bên ngoài trời đang có trận tuyết nhỏ, nàng lạnh đến mức môi đều tím ngắt, không ngừng run rẩy.

Khang phi mặc áo lông gấm thật dày, đi theo phía sau là Yên Xảo cùng Nguyên Hương. Đông Cung đang thăm vấn Thiên Liễu, thấy Khang phi tiến vào, liền vội vàng thi lễ.

“Nói rồi sao?”

Đông Cung nói: “Thưa nương nương, nàng chỉ nói muốn gặp nương nương, mặt khác, cái gì cũng chưa nói.”

Khang phi khoát tay, Đông Cung lui sang một bên. Khang phi ngồi trên ghế đã được chuẩn bị tốt, từ trên cao nhìn xuống Thiên Liễu trên mặt đất, “Bản cung biết rõ ngươi muốn gì? Ngươi không muốn chết. Ngươi muốn gặp bản cung, đơn giản là cầu một cái mạng sống.”

Ánh mắt Thiên Liễu sáng lên, phát ra khát vọng sinh tồn.

Khang phi cười nhạt lắc đầu, “Ngươi cùng Xuân Dương đồng thời vào cung. Nàng đã lên tới cung nữ quản sự, nhưng ngươi vẫn là một cung nữ cấp thấp. Ngươi có nghĩ qua là vì sao không?”

Về mặt Thiên Liễu âm trầm, “Nô tỳ không thông minh như Xuân Dương.”

“Lời này ngược lại là đúng. Xuân Dương biết rõ phạm vào tội lớn như vậy, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Đạo lý này ngươi cũng không hiểu.”

Thiên Liễu nghe xong, sắc mặt vốn dĩ đã tái nhợt lại càng thêm không có nửa điểm huyết sắc. Nàng mở miệng mấy lần, mới nói: “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ biết chuyện của Xuân Dương, biết rõ nàng làm việc cho ai, chỉ cần nương nương đồng ý cho nô tỳ một con đường sống, nô tỳ nhất định sẽ nói, quyết không giấu diếm.”

Khang phi nở nụ cười, thần sắc ôn nhu đến cực điểm, “Nếu bản cung không đồng ý?”

“Vậy... coi như nương nương đánh chết nô tỳ, nô tỳ cũng sẽ không mở miệng.” Thiên Liễu biết rõ đây là cơ hội sống cuối cùng của mình.

“Thiên Liễu to gan, cũng dám uy hiếp nương nương!” Đông Cung ở một bên quát.

Khang phi giờ tay ngắt lời Đông Cung nói: “Thiên Liễu, đến bây giờ, ngươi cho rằng ngươi còn có năng lực cò kè mặc cả cùng bản cung sao?” Khang phi nhìn thấy ánh mắt kinh hoàng của Thiên Liễu, tiếp tục nói: “Ngươi ở đây, nhưng ngoài cung còn có cha mẹ, có hai đệ đệ cùng một muội muội, bọn họ ở một cái ngõ nhỏ, dựa vào việc bán hoa quả mà sống, đúng không?”

Ánh mắt Thiên Liễu từ kinh hoàng biến thành sợ hãi. Nàng run rẩy, nửa ngày cũng không nói được một chữ.

Khang phi mang theo ngữ khí trách trời thương dân nói: “Nếu như ngươi nhận tội, bản cung sẽ nói ngươi nhiễm bệnh mà chết, còn có thể cho nhà ngươi một số bạc với tư cách trợ cấp. Nếu ngươi không nhận tội, bản cung liền báo với Hoàng hậu nương nương là ngươi mưu hại bản cung. Đến lúc đó không chỉ ngươi phải chết, mà cả nhà ngươi, cũng sẽ bị tội danh mưu nghịch này liên lụy.”

“Không!” Thiên Liễu đột nhiên kích động, nàng bò về phía trước vài bước, định túm lấy quần áo của Khang phi, lại bị Đông Cung kéo ra xa, “Nương nương, người không thể nhẫn tâm như vậy! Nô tài không muốn mưu hại người, người không thể hãm hại nô tài như vậy! Không thể giết hại người nhà nô

tỷ, bọn họ đều là người vô tội!” Thiên Liễu bị Đông Cung lôi kéo, không giãy dụa được, chỉ có thể khàn giọng gào khóc.

Khang phi không nhúc nhích, đợi nàng kêu mệt, mới nói: “Thiên Liễu, ngươi đã làm chuyện sai, thì nên trả giá. Trước khi ngươi hạ độc, thì phải biết sẽ có hậu quả như vậy. Bồn cung có hãm hại ngươi hay không, không quan trọng, quan trọng là... người khác có tin lời bồn cung hay không. Thiên Liễu, bồn cung nói thế thôi, lựa chọn thế nào, tự ngươi suy nghĩ cho kĩ.” Khang phi đứng dậy, vừa muốn quay người, lại đứng lại, nói với Thiên Liễu, “Bồn cung hảo tâm nhắc nhở ngươi một câu. Trong cung này, vô luận là phi tần hay cung nữ, thì tự sát cũng là tội lớn.” Nói xong liền dẫn theo người ra ngoài.

Thiên Liễu nằm rạp trên mặt đất, hai mắt mơ hồ đầy lệ. Căn bản không cần suy nghĩ, nàng đã biết nên làm như thế nào. Chẳng qua là nàng không cam lòng, tại sao không thể có một con đường sống? Tại sao nhất định phải chết? Nàng bị tính kế dùng rượu gạo ngọt đầu độc Thiên Linh cùng Thanh Diệp, nhưng hai người bọn họ lại không có việc gì, thì tại sao chính mình phải chết?

Buổi tối ngày hôm sau Khang phi nhận được đáp án. Không ngờ Xuân Dương là do Trịnh Quý phi phái tới. Khang phi nghe xong không được nhịn thở dài, ngay cả người luôn không tranh giành như Trịnh Quý phi cũng đều đưa người đến. Cung Lung Hoa của mình thật đúng là náo nhiệt mà.

“Nương nương, người đừng quá hao tổn tinh thần.” Như Quyên ở bên cạnh khuyên nhủ.

Khang phi nói: “Sau khi Xuân Dương chết, trong cung này thiếu một cung nữ quản sự. Bồn cung định điều Nguyên Hương lên. Còn việc của nàng, bồn cung tính toán giao cho Thiên Linh.”

Như Quyên nghe nói Nguyên Hương được trọng dụng thì vô cùng cao hứng, lại nghe nói điều Thiên Linh tới quản lý nhà kho, thì cực kì cẩn thận hỏi: “Nương nương rất tín nhiệm nàng?”

“Nàng có vấn đề, Thanh Diệp sẽ phát hiện.” Đây mới là lý do Khang phi tín nhiệm Thiên Linh. Nếu như một người trong lòng có quỷ, thì sao có thể giấu diếm người sớm chiều ở chung bên cạnh? Huống chi Dương Quỳnh có tính cảnh giác rất cao, muốn giấu diếm nàng cơ hồ là điều không thể.

“Nương nương anh minh.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Thổ lộ

Khang phi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Quyên lộ ra sắc mặt vui mừng, nói: “Như Quyên, hiện giờ coi như đã diệt trừ được Xuân Dương cùng người của nàng, nhưng Cung Lung Hoa cũng không nhất định sẽ thái bình. Ngươi cùng Nguyên Hương phải cơ trí một chút, không được thiếu cảnh giác.”

“Vâng, nô tỳ đã hiểu.” Như Quyên nói.

Lại nói Dương Quỳnh hôm nay khi thức dậy trời cũng đã sắp đến trưa. Nằm ở trên giường nàng không khỏi cảm khái, cuộc sống giống như heo này cũng thực tốt đẹp. Nàng rời giường, mặc y phục của mình, búi tóc, sửa sang lại quần áo sau đó ra cửa. Vừa tới sân, nàng liền thấy đứng bên ngoài tầm điện Khang phi là một dây cung nữ cùng thái giám, rõ ràng không phải người của Cung Lung Hoa. Nàng cẩn thận nhìn, phát hiện dĩ nhiên là người theo hầu Hoàng thượng. Nàng tới gần bên cạnh, thấy một cung nữ tam đẳng đang quét sân, hỏi: “Tại sao Hoàng thượng lại đến vào lúc này?”

Cung nữ kia nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Nghe nói, sáng nay nương nương đi Cung Phượng Từ thỉnh an bị chịu uất ức, Hoàng thượng đến là để trấn an.”

“Uất ức?” Dương Quỳnh giật mình không nhỏ. Tính tình Khang phi là miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, ai có thể làm nàng chịu uất ức?

Cung nữ kia khó xử nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, cụ thể ta cũng không biết. Lát nữa người đi gặp nương nương là biết.”

Dương Quỳnh nhin không được lại muốn chờ dài. Nàng làm sao có cơ hội gặp Khang phi? Hay là đi tìm Yên Xảo nghe ngóng một chút vẫn tương đối đáng tin hơn. Nàng lên lút ở trong Cung Lung Hoa tìm một vòng, cũng không thấy bóng dáng Yên Xảo. Nghĩ chắc vị phóng viên bát quái này chắc lại ra ngoài tìm hiểu tin tức rồi. Nàng đành phải trước tiên trở về phòng của mình. Viết chữ trong chốc lát, liền nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, chắc là Hoàng thượng khởi giá hồi cung.

Dương Quỳnh không nhúc nhích, tiếp tục ngồi viết chữ. Ngày bình thường viết một ít chữ là có thể tâm bình khí hòa, nhưng hôm nay càng viết càng cảm thấy tâm phiền ý loạn. Nàng dứt khoát đặt bút xuống, đi tới sân xem tình hình.

Bên ngoài tầm điện của Khang phi, Như Quyên đang canh giữ ở cửa ra vào.

Dương Quỳnh nói: “Ta muốn gặp nương nương.”

“Nương nương có nói, bất luận người nào cũng không gặp.” Như Quyên chắn trước mặt Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh lui về sau hai bước, nhưng không quay người, tiếp tục nói: “Ta muốn gặp nương nương.”

Như Quyên nhú mày: “Thanh Diệp, lời ta nói rất rõ ràng.”

“Ta biết. Ta cũng nghe rõ ràng. Nhưng ta vẫn muốn gặp nương nương.” Dương Quỳnh quật cường nói.

“Không được!” Như Quyên có chút không vui.

“Nương nương, Thanh Diệp cầu kiến.” Dương Quỳnh không để ý tới Như Quyên, kêu lớn.

Như Quyên bị dọa không nhẹ, vội vàng xua tay với Dương Quỳnh, cầu khẩn nói: “Thanh Diệp tốt của ta, nể tình giao tình của hai chúng ta, người đừng làm loạn. Hiện tại tâm tình của nương nương thật sự không tốt, người cũng đừng đụng vào cái xui xẻo này.”

“Người để cho ta vào, hết thấy hậu quả, do ta gánh chịu.” Ánh mắt Dương Quỳnh kiên định dị thường.

Như Quyên còn muốn ngăn cản. chợt nghe tiếng Khang phi từ trong tấm điện truyền ra, “Để cho nàng vào đi.”

Như Quyên thấp giọng nói: “Người vào khuyên nhủ nương nương, không nên chọc giận nàng.”

“Ta biết.” Dương Quỳnh tiến lên đẩy cửa phòng.

Khang phi vẫn ngồi trên chiếc giường nàng ưa thích. Ánh mắt hồng hồng, tựa hồ vừa mới khóc. Lúc này nhìn thấy nàng, thờ dãi: “Khi nào thì người mới có thể không hồ nháo?”

Dương Quỳnh đến gần nói: “Nương nương biết rõ ta hồ nháo, vì sao còn để ta vào?”

Khang phi cười khổ, “Chẳng lẽ để người ẩm ỉ ở ngoài cửa?”

Dương Quỳnh đi đến trước người Khang phi, ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn khuôn mặt Khang phi, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Giọng nói của nàng ôn hòa mà ấm áp. Khang phi nghe được, nước mắt lập tức chảy xuống. Dương Quỳnh có chút sợ, đỡ dành nương nương, nàng thật đúng là không có kinh nghiệm, đành phải giữ chặt tay trái của Khang phi, âm thầm an ủi.

Khang phi cả kinh, cố gắng rút tay về. Dương Quỳnh nào chịu buông tha? Gắt gao kéo tay nàng không buông. Nước mắt Khang phi chảy càng nhiều, cuối cùng khóc ròng nói: “Tại sao người vô lại như vậy?”

Dương Quỳnh có chút buồn cười. Quả nhiên là nữ tử được giáo dục tốt, ngay cả mắng người cũng không biết. Trong đầu nàng đột nhiên có một suy nghĩ lớn mật. Chỉ là một khi suy nghĩ này biến thành hành động. Khang phi sẽ có phản ứng gì, nàng thật sự không nắm chắc. Có lẽ trời sinh nàng thích mạo hiểm, có lẽ nàng nguyên ý đơn phương đánh cuộc một lần, giờ khắc này, nàng hạ quyết tâm.

“Thu Hoa.”

Tiếng khóc của Khang phi dừng lại, đôi mắt đa tình của nàng gắt gao nhìn thẳng Dương Quỳnh, tựa hồ có thể nhìn thấy nội tâm Dương Quỳnh. Đột nhiên, Khang phi giờ tay phải.

Dương Quỳnh cũng không nháy mắt nhìn Khang phi, nàng đã chuẩn bị tốt để nghênh đón cái tát sắp tới. Coi như đã khôi phục thân phận dân thường, thì quan hệ của Dương Quỳnh cùng Khang phi vẫn không bình đẳng. Gọi thẳng tên Khang phi, có lẽ trong toàn bộ cung nữ của Hoàng cung cũng chỉ có một mình nàng.

Trong dự liệu, cái tát rốt cuộc cũng không rơi xuống. Khang phi run rẩy hạ tay phải, cắn chặt môi, nhưng không tiếp tục rơi lệ. Thời điểm này, Dương Quỳnh mới cảm giác được sự yếu ớt cùng cứng cỏi của nữ tử trước mặt.

Khang phi nhắm hai mắt lại, lần thứ hai mở ra đã không giống với lúc trước. Nàng quay đầu đi chỗ khác, không nhìn gương mặt Dương Quỳnh, “Dương Quỳnh, bốn cung không nên gặp người.”

Dương Quỳnh mỉm cười, bình tĩnh nói: “Người không gặp ta, là bởi vì trong lòng người không buông bỏ được ta.”

Tay trái Khang phi bị Dương Quỳnh kéo, run lên một cái. Lần này làm nội tâm Dương Quỳnh càng thêm bình tĩnh.

“Người cứu bốn cung, bốn cung đương nhiên cảm kích người.” Lời Khang phi nói rất bình thường, không nghe được bất kì một tia cảm tình nào.

“Nếu như nương nương nhất định không chịu đối mặt, ta cũng không có cách.” Dương Quỳnh dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng ta sẽ ở lại bên người nương nương. Nếu như nương nương không muốn gặp ta, ta vĩnh viễn vẫn sẽ đứng ở sau lưng nương nương, như vậy được không?”

Khang phi mạnh mẽ quay sang nhìn nàng, “Vì sao người đối với bốn cung tốt như vậy?”

Dương Quỳnh cười nói: “Nương nương cho rằng là vì sao? Ta, Dương Quỳnh, một thân một mình. Sống sợ gì? Chết sợ gì? Tới đâu mà không thể sống yên phận? Nếu là vô tình, ta tự làm thân cung nữ nhân hạ của ta, cần gì phải đến trước mặt người làm người không vui? Nếu là vô tâm, làm sao ta sẽ nhìn chữ nhớ người? Khiến mình tâm phiền ý loạn?”

Đoạn này có thể xưng là lời “Tò tính”, làm Khang phi đỏ cả vành mắt lẫn gương mặt, “Người thật sự là oan gia của bản cung!” Khang phi thờ dài, “Ta và người đều là nữ tử, bản cung lại là cung phi, người đây là tự mình ăn khổ mà.”

“Đã như vậy, vì sao nương nương không cự tuyệt ta? Không trừng trị ta tội bất kính?” Hai mắt Dương Quỳnh từ đầu tới cuối đều nhìn Khang phi, không cho nàng bất kỳ cơ hội trốn tránh nào.

Khang phi không phải người bình thường. Nếu không thừa dịp tâm tình lúc này của nàng rối loạn mà bức nàng thừa nhận, qua đi chỉ sợ không còn cơ hội như vậy nữa. Dù cho có, cũng không biết phải đợi bao lâu. Dương Quỳnh không muốn chờ. Khang phi gạt nàng sang một bên không để ý tới lâu như vậy, chính là muốn chặt đứt loại nhớ nhung không nên có này. Nhưng Khang phi không biết, mấy ngày này suy nghĩ, cũng không làm cho Dương Quỳnh quên lãng, mà ngược lại càng ngày càng mạnh mẽ thừa nhận tình cảm của mình với Khang phi. Nàng đã từng là quân nhân, làm việc không thích lễ mễ, chậm chạp. Nếu như đã nhận định, thì sẽ không tiếp tục đóng đũa đông dài. Đều là nữ tử thì thế nào? Thân phận phi tử thì thế nào? Hiện giờ không phải các nàng đã mười ngón tương giao rồi sao? Tâm chỉ sở hướng, tình chỉ sở chung. Chỉ là không có cách nào có hồng trang lễ sính, động phòng hoa chúc, nhưng cũng đã hơn bao nhiêu anh hùng mỹ nhân, tài tử giai nhân tới tới lui lui kia rồi.

Hai tay Dương Quỳnh nắm chặt hai tay Khang phi, “Thu Hoa, để cho ta ở bên cạnh người, được không?”

Khang phi cúi đầu, ánh mắt như nước. Trâm cài tóc vàng ròng ở trên đầu nàng nhẹ nhàng lắc lư, phát ra một chút âm thanh. Thật lâu, nàng thờ dài: “Mơ tưởng nữ nhân của Hoàng gia, là tội tru di cửu tộc.”

Dương Quỳnh nói: “Ta không có cửu tộc thì sao tru.” Suy nghĩ một chút, nàng lại mở miệng nói: “Người sợ liên lụy tới người nhà Thanh Diệp?”

Khang phi cười khổ, “Người nhà Thanh Diệp là hạ nhân của Thẩm gia, liên lụy tới bọn họ tức là liên lụy tới Thẩm gia. Huống chi, người cho rằng, một khi chuyện xấu này truyền ra ngoài, bản cung còn có thể chỉ lo thân mình sao?”

Nội tâm Dương Quỳnh căn bản vô cùng bình tĩnh giờ lại thấp thỏm không yên. Khang phi nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Hoàng cung này không phải là nơi mà ta và người có thể tùy hứng. Bất luận là đi sai bước gì, đều có thể liên quan đến sinh tử của rất nhiều người. Bản cung đã từng tùy hứng một lần, hại chết mấy chục người trên dưới của Cung Lung Hoa. Nếu không phải ma xui quỷ khiến người cùng bản cung đi tới Lâm Phương Các, thì người sớm đã bỏ mạng.”

Khang phi rút tay mình về, lần này Dương Quỳnh không tiếp tục kiên trì. Khang phi xoa khuôn mặt Dương Quỳnh, ôn nhu miêu tả hình dáng lông mày của nàng, nói: “Bản cung không có cách nào hứa hẹn với người điều gì. Nhưng mà, bản cung hy vọng, người có thể ở lại bên cạnh bản cung.”

Dương Quỳnh không biết trên đời còn người nào có thể chống đỡ được ánh mắt mê hoặc này? Một cái nhìn này, có thể làm cho bao nhiêu anh hùng quý gôi khom lưng?

Dương Quỳnh nói: “Lòng ta vẫn như hứa hẹn lúc trước, ta sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nương nương, cho đến cuối sinh mệnh.”

Khang phi nghe xong tựa hồ lại muốn rơi lệ, nàng vội vàng quay đầu đi, dùng khăn chấm khóe mắt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Khang phi hồi phục tâm tình một chút, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì lớn. Buổi sáng đi Cung Phượng Từ thỉnh an, bị Liễu Nguyên Nhi cười nhạo vài câu mà thôi.”

Dương Quỳnh nheo mắt lại, Khang phi sẽ bị Liễu Thục phi cười nhạo? Nói đùa gì vậy? Liễu Nguyên Nhi kia còn là một tiểu hài tử, luận tâm trí, luận mưu kế đều khó có khả năng là đối thủ của Khang phi, chẳng lẽ Hoàng hậu chọc gậy?

Khang phi phát hiện Dương Quỳnh hoài nghi nhìn mình, nàng bắt đầu đi lắt léo, “Tại sao người lại trở nên khôn khéo như vậy? Một Liễu Nguyên Nhi tất nhiên không đủ e ngại. Thế nhưng người đừng quên, nàng là tân sủng của Hoàng thượng, lại có chỗ dựa là Hoàng hậu, tất nhiên là khắp nơi hơn người một bậc. Bản cung không muốn nhiều chuyện, cũng chỉ có thể ỉn nhẫn.”

“Sợ là nương nương có kế hoạch khác mà thôi?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi nghe vậy lạnh lùng cười, “Nàng vì muốn thượng vị mà giết nhiều người như vậy, cũng đến lúc nàng nên trả giá rồi.”

Dương Quỳnh thấy biểu tình bày mưu nghĩ kế của Khang phi thì trong lòng mãnh liệt cảnh báo. Nàng có chỗ nào bị uất ức? Rõ ràng là dục cầm cố túng (vờ tha để bắt thật). Vậy màn tỏ tình thăm thiết vừa rồi của mình biến thành cái gì?

Khang phi thấy Dương Quỳnh trừng to hai mắt, bộ dạng kinh ngạc không hiểu, không khỏi điểm một cái trên trán nàng, “Mới vừa nói người khôn khéo giờ lại vờ ngờ ngẩn. Nước mắt lúc trước là cho Hoàng thượng nhìn, về sau thật sự là vì người. Người biết không? Bản cung vào cung tám năm, chưa từng nghe người khác gọi bản cung một tiếng “Thu Hoa”. Mặc dù là người nhà bản cung, lúc gặp nhau cũng sẽ tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi quân thần, không còn gọi khuê danh của bản cung nữa.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Không thế nào? Vậy vị Hoàng thượng kia gọi người là gì? Nếu quả thật tám năm không ai gọi như vậy, thì mình thật đúng là

gặp được đại vận rồi.

“Là ta vượt quy củ rồi.” Dương Quỳnh hiểu rõ đạo lý thấy được thì thôi (làm việc phải có chừng mực, không được tham lam). Vừa rồi hành động như vậy, Khang phi không trị tội nàng, đã là thiên đại ân sủng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mặc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Xảy ra chuyện

“Ngươi biết là tốt rồi. Loại chuyện này, bốn cung không hy vọng thấy lần thứ hai. Dương Quỳnh, không nên tùy hứng. Nếu không, bốn cung cùng ngươi đều sẽ vạn kiếp bất phục.” Khang phi tựa ở trên giường, dặn dò.

Dương Quỳnh gật đầu. Lúc này trong lòng nàng đang vô cùng vui vẻ. Vấn đề tình cảm khó khăn của mình rốt cuộc cũng đã giải quyết rõ ràng. Lời nên nói nàng cũng đã nói, về phần Khang phi lựa chọn như thế nào, không phải là việc nàng có thể thao túng. Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Nàng đã dùng nỗ lực lớn nhất của bản thân, về phần được hay không được, vậy cũng chỉ có thể xem thiên ý.

“Mấy ngày trước, nghe Lý thái y nói, ngươi đã khỏe hẳn. Như vậy từ ngày mai, trở lại bên cạnh bốn cung đi.” Khang phi chuyển đề tài, không muốn tiếp tục bàn luận vấn đề này.

“Vâng.” Dương Quỳnh trong lòng thở dài một cái, bất kể nói thế nào, nàng rốt cuộc cũng được trở về bên cạnh Khang phi rồi.

“Chữ của ngươi thế nào rồi? Thiên Linh nói mấy ngày nay ngươi không luyện chữ.” Khang phi hỏi, hơn nữa ý bảo Dương Quỳnh đi viết mấy chữ cho nàng xem.

Dương Quỳnh đi viết, đưa tới cho Khang phi nhìn. Khang phi nhìn chữ rồng bay phượng múa trên giấy, không khỏi cười nói: “Ngươi đúng là dụng tâm. Quả nhiên luyện theo chữ của bốn cung, ngay cả một ít tật xấu của bốn cung cũng học được.”

Dương Quỳnh không phải người trong nghề, nhìn không ra chữ Khang phi có vấn đề gì, nhưng chợt nhớ tới một chuyện, nói: “Nương nương, mấy ngày trước, ban đêm ta gặp Âu Dương Đình.”

Thần sắc Khang phi hơi ngưng lại, “Quả nhiên là hắn. Ngày đó ngươi thân mang trọng thương, lại bị thích khách bao vây, dưới tình huống không có mệnh lệnh của Hoàng thượng mà hắn lại xuất thủ cứu ngươi, bốn cung liền đoán được Cẩm Long Vệ mà ngươi gặp được lúc trước chính là hắn.”

“Nương nương cũng biết người này?” Dương Quỳnh ý thức được, Âu Dương Đình này, tựa hồ là một nhân vật rất quan trọng.

“Hoàng thượng thường đến Cung Lung Hoa, bốn cung tự nhiên là gặp qua hắn.” Khang phi nói, “Làm sao ngươi biết hắn? Hắn nói với ngươi?”

“Là Mặc Diệp nói cho ta biết. Đêm đó Âu Dương Đình tới trước, sau khi hắn rời đi, Mặc Diệp cũng tới.” Dương Quỳnh thuật lại kỹ càng tình hình đêm đó.

Khang phi nói: “Ngươi thật đúng là nhân họa đắc phúc (*). Võ công của Âu Dương Đình sâu không lường được. Bảo vệ Hoàng thượng chưa từng một lần thất thủ, là người Hoàng thượng tin nhiệm nhất. Hắn đồng ý dạy ngươi, là vận khí của ngươi.”

(*) Nhân họa đắc phúc: Một câu trong kinh Phật, làm ác phải tội, làm thiện được phúc.

“Ta sẽ theo hắn học võ công thật tốt, để lần sau không cần chật vật như vậy.” Dương Quỳnh muốn nói vài câu chọc Khang phi vui vẻ.

“Thật ra, bốn cung ngược lại hy vọng vĩnh viễn cũng sẽ không gặp phải tình huống cần ngươi động võ.” Khang phi tựa hồ có chút mệt mỏi, nằm nghiêng trên giường. Dương Quỳnh biết điều đi lấy chăn mỏng đắp cho nàng, sau đó mới nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra ngoài.

Như Quyên dùng ánh mắt dò xét nhìn Dương Quỳnh. Dương Quỳnh lộ khuôn mặt tươi cười, đi ra, “Nương nương mệt mỏi, ngươi trông giữ cẩn thận, ta trở về đây.”

Như Quyên còn chưa kịp hỏi rõ vừa mới xảy ra chuyện gì, liền nghe thấy tiếng Khang phi truyền tới, “Như Quyên, ngươi vào đây.”

Như Quyên đáp, không lo được chuyện khác, vội vàng đẩy cửa đi vào.

Dương Quỳnh nhún vai. Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng của nàng, bắt đầu từ ngày mai là cần phải đi theo bên người Khang phi. Trong lòng có chút phức tạp, ngọt bùi cay đắng, không nói được là cảm giác gì.

Trở lại phòng, Dương Quỳnh thu dọn đồ của mình, nhìn thấy bút mực giấy nghiên trên bàn, lại nhìn không được nhấc bút lên luyện chữ, cho đến khi Thiên Linh trở về.

“Ta phát hiện ngươi càng ngày càng bận rộn rồi.” Dương Quỳnh để bút xuống, nhìn thần sắc có chút mệt mỏi của Thiên Linh.

Thiên Linh lắc lắc cổ tay, nói: “Còn không phải sao. Nương nương để cho ta quản lí tiểu nhà kho. Trước đây nghĩ chỉ cần chú ý một chút là được, không ngờ lại không dễ dàng như vậy. Hôm nay Hoàng thượng thưởng nương nương rất nhiều thứ, phải ghi chép rõ ràng từng cái. Mà cả ngày hôm nay, vào kho, ra kho, làm cho cổ tay của ta đến bây giờ vẫn còn đau đây.”

Hôm nay Dương Quỳnh tâm tình tốt, nghe Thiên Linh phàn nàn xong, lập tức chân chó chạy đến trước mặt giúp Thiên Linh đấm bóp. “Thiên Linh cô nương khổ cực rồi.”

Thiên Linh cũng thấy tâm tình Dương Quỳnh chuyển biến tốt, kỳ quái nói: “Ngươi hôm nay làm sao vậy? Tâm tình tốt như vậy? Nương nương mới vừa bị uất ức, ngươi như vậy không phải là trạc (đâm) tâm nương nương sao?”

“Nương nương đã cho phép ta theo tùy tùng rồi.” Dương Quỳnh không phải người khoe khoang, thế nhưng nàng cảm thấy cần phải nói cho Thiên Linh một tiếng.

Thiên Linh cười nói: “Khó trách ngươi cao hứng như vậy. Có điều chính ngươi cũng phải cẩn thận một chút. Mặc dù, cơ hội ở trong cung gặp lại thích khách hành thích không nhiều lắm, nhưng mà một lần cũng đã đủ lấy mạng người. Lần sau ngươi đừng mang bộ dạng sống dở chết dở trở về, đều dọa chết người rồi.”

“Vâng, sư phụ Thiên Linh của ta.” Đối với việc Thiên Linh giáo huấn Dương Quỳnh như vậy, Dương Quỳnh liền đặt cho nàng danh hiệu này.

Hai người cười cười nói nói, bất giác thời gian liền trôi qua rất nhanh. Ăn cơm tối, đã là lúc thấp đèn. Ngoài cửa có người đến, là tiểu thái giám bên cạnh Hoàng thượng, tới báo cho Khang phi là đêm nay Hoàng thượng ngủ lại Cung Hồng Huy.

Khang phi nghe xong sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại khó che giấu vẻ bi thương. Cho thái giám rời đi, thân ảnh Khang phi trở về phòng đặc biệt cô quạnh.

Dương Quỳnh đứng ở cửa nhìn Khang phi tiến vào tầm điện. Nàng cảm thấy chuyện này thật kì quái. Chu Cẩm phi là hảo hữu của Khang phi, làm người lại rất trọng nghĩa. Hơn nữa, lần trước mình cứu mạng nàng, vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không có lý do tranh sủng cùng Khang phi.

Chẳng lẽ... Đây là cái mà Khang phi gọi là kế hoạch?

Dương Quỳnh trở lại phòng của mình, chuyện tâm khêu khêu than trong chậu, làm ngọn lửa cháy càng mạnh. Từ sau khi nàng khỏi bệnh, sẽ không còn được đốt ngò than bạc. Hiện giờ chính là đốt than đen giống như các cung nữ bình thường khác.

“Nương nương cũng thật tội nghiệp. Nghe nói vốn dĩ ban ngày Hoàng thượng nói, đêm nay sẽ ngủ lại đây, không nghĩ tới lại đổi chủ ý, để nương nương uống công vui về một hồi.” Thiên Linh cùng Khang phi ở chung lâu ngày, lại được Khang phi đề bạt trọng dụng, tự nhiên là mang ơn.

Dương Quỳnh đang đoán chân tướng chuyện này, trong lúc nhất thời không chú ý tới lời Thiên Linh nói.

Màn đêm buông xuống, nàng theo ước định đi tới cạnh hòn non bộ của Cung Lung Hoa chờ Âu Dương Đình, một mực chờ đến canh ba, Âu Dương Đình vẫn không xuất hiện. Dương Quỳnh buồn bực, đây là lần thứ mấy cho nàng leo cây rồi? Vị lão sư này rốt cuộc có dạy đồ đệ hay không đây?

Bởi vì ngày hôm sau phải đi theo Khang phi, cho nên Dương Quỳnh nhanh chóng trở về ngủ. Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Quỳnh bị Thiên Linh đánh thức, “Ngươi mau tỉnh lại, mỗi ngày sáng sớm nương nương phải đi Cung Phượng Từ thỉnh an. Nếu muộn liền không kịp hầu hạ nương nương đâu.”

Dương Quỳnh vốn không phải người tham ngủ, chỉ là tối qua đợi đến quá muộn. Hiện giờ vừa nghe Thiên Linh nói, lập tức tỉnh táo, cùng với sự hỗ trợ của Thiên Linh chỉnh đốn ổn thỏa bản thân.

Dương Quỳnh đi vào tầm điện của Khang phi, thì Khang phi đã bắt đầu thay quần áo. Thấy Dương Quỳnh tiến vào, Khang phi chỉ thần nhiên đưa mắt liếc nàng một cái. Như Quyên, Nguyên Hương đám người bận việc, rất nhanh đã đổi xong quần áo cho Khang phi. Nguyên Hương lại kiểm tra một lần nữa, xác định không có gì bất ổn, mới dìu Khang phi ra cửa.

Dương Quỳnh thấy chung không nói một lời nào. Nàng theo sau kiểu của Khang phi, chuyên tâm đi đường. Tuy rằng Khang phi chưa nói gì, nhưng Dương Quỳnh vẫn cảm giác được, trong lòng Khang phi là đang cao hứng.

Cung Phượng Từ.

Không giống với Cung Lung Hoa xa hoa, Cung Phượng Từ có vẻ trang trọng trầm ổn hơn. Khang phi ở trước cửa cung xuống kiệu, tùy Nguyên Hương dìu vào chính điện. Dương Quỳnh thấy một ít mỹ nhân, tài tử đã đến. Trịnh Quý phi cũng đã ngồi ở vị trí của mình, thấy Khang phi tiến đến thì hơi hơi gật đầu. Khang phi ngồi đối diện với Trịnh Quý phi, nàng ngồi xong, Dương Quỳnh cũng đã đứng ở phía sau nàng. Trong điện rất nhiều mỹ nhân cùng tài tử đều chú ý tới Dương Quỳnh. Đối với cung nữ liễu mạng bảo hộ chủ này, các nàng vẫn rất lưu tâm. Dù sao, nô tài có năng lực lại trung tâm như vậy quả thật không dễ tìm.

Trịnh Quý phi cũng đang đánh giá Dương Quỳnh. Tình hình ngày đó làm nàng lưu lại ấn tượng quá sâu, cho nên đối với Dương Quỳnh, nàng cảm thấy vô

cùng hứng thú.

Dương Quỳnh chú ý tới ánh mắt dò xét bốn phía. Có điều nàng đã sớm quen với loại ánh mắt dò xét này, nên hoàn toàn không nhúc nhích, tiếp tục làm người tàng hình.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, Cốc Chiêu dung dẫn theo Lý Sung nghi cùng Tề Sung dung đi đến. Vết thương của Lý Sung nghi có vẻ đã khỏi hẳn, có điều vẫn mang mạng che mặt, xem ra khôi phục cũng không quá lạc quan.

Mọi người chào hỏi lẫn nhau, sau đó đều tự theo phẩm cấp ngồi vào chỗ. Cốc Chiêu dung cũng chú ý tới Dương Quỳnh ở phía sau Khang phi, nhin không được nhìn nhiều vài lần. Tuy rằng mọi người đều xi xào bán tán, nhưng lại không ai tiến lên cùng Khang phi nói chuyện phiếm. Dương Quỳnh nhìn bộ dạng thân nhiên như không của Khang phi, thì hiển nhiên tất cả đều nằm trong dự kiến của nàng.

Đợi thật lâu cũng không thấy Hoàng hậu xuất hiện. Hơn nữa ngay cả nhóm người Chu Cẩm phi, Liễu Thực phi cũng đều không xuất hiện. Dương Quỳnh quan sát bốn phía đồng thời quan sát phản ứng của Khang phi, thấy nàng vẫn như cũ không chút lo lắng ngồi ở chỗ đó, trong lòng liền hiểu cơ bản ngọn nguồn.

Khoảng chừng nửa canh giờ, Hoàng hậu mới xuất hiện trước mặt mọi người. Thấy sắc mặt Hoàng hậu không được tốt, mọi người đều không dám khinh suất. Dựa theo quy củ thỉnh an xong liền trở về chỗ ngồi.

“Hôm nay muộn như vậy bốn cung mới đến, là do gặp một chuyện vô cùng khó giải quyết.” Hoàng hậu nói tới đây, liền liếc mắt ra hiệu với một cung nữ bên cạnh, cung nữ ngầm hiểu, kêu lớn, “Đem người dẫn tới.”

Mọi người trừng to mắt nhìn đám người đi tới.

Dương Quỳnh nhìn thấy, trong lòng thầm than, đây quả thực là phổ trương đội hình mà.

“Có lẽ mọi người không biết, đêm qua Hoắc Tiệp dư sảy thai.” Hoàng hậu nói vô cùng bình thản, nhưng lại giống như một tảng đá khơi dậy ngàn tầng sóng, trong chính điện lập tức nghị luận sôi nổi. Phải biết rằng, ở trong Hậu cung, ai có thể mang thai hài tử của Hoàng thượng, thì đó là người vô cùng quý giá. Huống chi, Hoắc tiệp dư có thai, mọi người cũng không biết, điều này làm cho tin sảy thai có chút bất thành linh.

Trong lúc mọi người nghị luận, Khang phi vẫn chỉ lẳng lặng ngồi, nhìn Hoắc tiệp dư quỳ trên mặt đất, con ngươi âm lãnh.

“Hoắc Tiệp dư, tự ngươi nói nguyên nhân sảy thai.” Hoàng hậu phân phó nói.

Hoắc Tiệp dư vừa mới sảy thai, lúc này quỳ trên nền gạch lạnh như băng, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhìn vô cùng đáng thương. Dương Quỳnh thấy mà không đành lòng, vừa muốn nhúc nhích, Nguyên Hương nhìn thấy, liền vội vàng kéo nàng, hướng nàng lắc lắc đầu.

Dương Quỳnh gật gật đầu, ý bảo chính mình đã biết, lúc này Nguyên Hương mới buông nàng ra.

“Đêm qua, thần thiếp sảy thai. Tối ngày hôm qua, thai động đến kịch liệt, thần thiếp tưởng rằng hài tử lớn hơn, cho nên nghịch ngợm một chút. Không ngờ như vậy liền sảy thai. Hoàng hậu nương nương, là lỗi của thần thiếp, không thể bào chữa đứa bé này. Thỉnh Hoàng hậu nương nương trị tội.” Hoắc Tiệp dư dập đầu trên mặt đất, bộ dạng thương tiếc, làm cho người ta nhìn thấy liền đau lòng.

Hoàng hậu nhìn nàng, trên mặt hi vọng (vui mừng, tức giận) không biểu hiện, hỏi: “Ngươi có biết là người nào dùng phương pháp nào hại ngươi không?”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cắt cử

“Chuyện này... Thần thiếp không biết.” Hoắc Tiệp dư suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu.

Hoàng hậu ngừng đầu nhìn Liễu Thực phi đứng phía sau Hoắc Tiệp dư, hỏi: “Ngươi nói thế nào?”

Liễu Thực phi lộ vẻ mặt yếu ớt nhàn nhạt cười, đem vẻ đẹp của nàng triển lộ vô cùng vừa vặn, “Thưa Hoàng hậu nương nương, Cung Ngọc Thần của thần thiếp tiếp giáp với Mạch Lan Các của Hoắc Tiệp dư. Đêm hôm qua thần thiếp nhận được tin liền đến thăm hỏi Hoắc Tiệp dư. Thần thiếp thấy Hoắc Tiệp dư là một người cẩn thận, đối với thân thể của mình cũng vô cùng chú ý, làm sao có thể bỗng dưng sảy thai? Vừa vặn bên người thần thiếp có một cung nữ biết y thuật, nàng nói cho thần thiếp, tui hương Hoắc Tiệp dư đeo có vấn đề.”

“Có vấn đề gì?” Giọng của Hoàng hậu trầm xuống vài phần.

“Hương trong túi thơm là hương Nhuận Tâm.” Liễu Thực phi ý vị thâm trường nói.

Sắc mặt của Hoàng hậu lập tức thay đổi, “Hoắc Tiệp dư, bên trong hương Nhuận Tâm có chứa Xạ hương, đối với phụ nữ mang thai là tối kỵ, người không biết sao?”

Hoắc Tiệp dư bị khí thế của Hoàng hậu dọa sợ, run giọng nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, thần thiếp nghe nói hương Nhuận Tâm có công hiệu bình tâm tĩnh khí. Khoảng thời gian này thần thiếp luôn ngủ không ngon, dùng hương này mới có thể an giấc. Hơn nữa, thần thiếp đã cố ý giảm bớt liều lượng, nghĩ tưởng cũng vô hại.”

“Hò đồ!” Hoàng hậu tức giận nói.

Chu Cẩm phi vào cùng lúc nói: “Hoàng hậu nương nương, tối hôm qua Hoàng thượng ngủ lại Cung Hồng Huy của thần thiếp, nghe thái giám báo Hoắc Tiệp dư xảy ra chuyện, thần thiếp lập tức cùng Hoàng thượng đến xem Hoắc Tiệp dư. Lúc ấy cho truyền Thái y viện Viện Phán, có lẽ nguyên nhân Hoắc Tiệp dư sảy thai, đã được Nguyễn Viện Phán ghi chép trong hồ sơ rồi.”

Dương Quỳnh nghe nhưng vẫn không hiểu lắm, tính toán thế nào thì Hoắc Tiệp dư cũng là người bị hại, nhưng trái lại, tại sao người quý trên mặt đất lại chỉ có một mình nàng? Những người khác xem như là nhân chứng, vậy bị cáo là ai?

Hoàng hậu lệnh cho cung nữ trình lên kết luận mạch chứng của Nguyễn Viện Phán, nàng cầm lấy xem vài lần nói: “Nguyễn Viện Phán chẩn đoán, Hoắc Tiệp dư là do tiếp xúc với một lượng lớn xạ hương, dẫn đến xảy thai.”

“Nương nương, điều này là không có khả năng! Cho dù thần thiếp không giảm bớt hương Nhuận Tâm, thì cũng không thể có lượng lớn Xạ hương được!” Hoắc Tiệp dư thảm thiết nói.

“Hương Nhuận Tâm là do ai phôi?” Hoàng hậu hỏi.

Dương Quỳnh đột nhiên có cảm giác, Khang phi nghe đến đây liền lộ ra vẻ mặt cười lạnh. Nhưng rất nhanh, Khang phi đã khôi phục lại vẻ mặt ban đầu.

“Chuyện này... Thần thiếp lấy từ chỗ cung nữ Hữu Nhi.” Hoắc Tiệp dư vẻ mặt mờ mịt.

Hữu Nhi ở phía sau nàng lập tức quỳ rạp xuống mặt đất, khóc nói: “Hoàng hậu nương nương tha mạng! Tiệp dư luôn nói mình ngủ không ngon, nô tì nghĩ cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, lại nghe nói hương Nhuận Tâm có khả năng bình tâm an thần, nên mới lấy từ chỗ Bích Hàm.”

Một cung nữ khác bên cạnh Hữu Nhi vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Hoàng hậu nương nương, hương Nhuận Tâm đúng là nô tì đưa cho Hữu Nhi. Thế nhưng nô tì không biết là cho Hoắc Tiệp dư dùng, càng không biết chuyện Hoắc Tiệp dư có thai! Nô tì càng không cho thêm lượng lớn Xạ hương vào trong hương Nhuận Tâm. Nô tì chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, sao có thể có lượng Xạ hương lớn như vậy được?”

Liễu Thực phi cười lạnh nói: “Xạ hương cũng không phải được liệu quá trân quý gì. Nếu chủ tử nhà người muốn, nhóm thái y sao có thể không đưa?”

Phùng Mỹ nhân ở một bên cũng quỳ xuống nói: “Hoàng hậu nương nương, oan uổng mà! Thần thiếp thật sự không có lí do gì để hại Hoắc Tiệp dư. Kính xin Hoàng hậu nương nương minh xét!”

Dương Quỳnh xem đến đây thì gần như đã hiểu rồi. Cái gọi là “Cháy nhà ra mặt chuột”. Hóa ra quanh quẩn một vòng, mũi nhọn lại chỉ về hướng Phùng Mỹ nhân.

Hoàng hậu nhìn một đám người quỳ đầy đất, cau mày nói: “Hoàng thượng con nói dối khó khăn, ngoại trừ Hoàng trưởng tử của bốn cung thì cũng chỉ có công chúa Triều Vân của Trịnh Quý phi. Hiện giờ thật vất vả Hoắc Tiệp dư mới truyền đến tin vui, nhưng mà cũng lại bị sảy thai. Chuyện tình trọng đại, bốn cung nhất định phải điều tra đến cùng. Trong Hoàng cung nhiều người hỗn loạn, nếu liên lụy đến vị tỷ muội nào, bốn cung hy vọng các người có thể toàn lực phối hợp, chớ để bốn cung sinh lòng nghi ngờ.”

Mọi người đứng dậy cùng nói: “Vâng.”

Hoàng hậu gật đầu, vẻ mặt yên tâm, “Người đầu, trước tiên đưa Hoắc Tiệp dư về Mạch Lan Các, truyền thái y điều dưỡng tốt thân mình.” Sau đó nói với Hoắc Tiệp dư, “Người yên tâm, bốn cung nhất định sẽ tra ra chân tướng việc này.”

Hoắc Tiệp dư quỳ xuống đất dập đầu nói: “Tạ Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu tiếp tục nói: “Đưa cung nữ Hữu Nhi, Bích Hàm đến Cháp Hình Tì thẩm vấn. Phùng Mỹ nhân tạm thời quay về Thiên Thu Uyển, không được ra ngoài.”

Phùng Mỹ nhân tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng đã bị người đưa đi. Hữu Nhi cùng Bích Hàm thì khóc gào bị kéo xuống. Đoán cũng biết, đã đến Cháp Hình Tì thì không có chuyện cũng sẽ bị lột xuống lớp da, cơ hồ là không có đường sống.

Lúc này cung nữ thiếp thân Thái Quyên của Hoàng hậu nói: “Nương nương, mấy ngày nữa chính là lễ sinh nhật của người rồi. Người công việc bận bịu, nào còn có tinh lực đi điều tra chuyện này?”

Hoàng hậu gật gù đầu. Ánh mắt nhìn về phía mọi người, cuối cùng dừng lại ở Chu Cẩm phi, “Cẩm phi muội muội có bằng lòng giúp bốn cung phân ưu hay không?”

Chu Cẩm phi cười như hoa mùa xuân, “Hoàng hậu nương nương thật sự là nói đùa. Trong Hậu cung này có người nào không biết ta bụng dạ thẳng thắn,

muốn ta điều tra chuyện này, chỉ sợ cái gì cũng không tra được. Không phải là ta không giúp nương nương, mà thật sự là năng lực ta không đủ. Nếu như làm hỏng chuyện của nương nương, thì làm sao được?” Chu Cẩm phi nói xong, nhìn bốn phía một vòng, nói: “Nếu là nói thông tuệ nhanh trí, ta thấy còn có Thục phi muội muội. Vào đêm ta theo Hoàng thượng đến Mạch Lan Các, đúng lúc thấy Thục phi muội muội phân phó cung nữ thái giám làm việc. Vào thời điểm hỗn loạn như thế, mà Thục phi lại có khả năng như vậy, có thể thấy được là tâm tư tinh tế, cũng có thể nói là người thích hợp nhất để điều tra chuyện này.”

Hoàng hậu nén cười, ánh mắt cố ý vô tình nhìn qua gương mặt của Khang phi. Khang phi vẫn duy trì ý cười thản nhiên ôn hòa, không nói một lời.

“Thục phi muội muội nghĩ thế nào?” Hoàng hậu nhìn qua Liễu Thục phi.

Liễu Thục phi cười nói: “Hoàng hậu nương nương đương nhiên là người biết nhìn người nhất. Nếu người nói thần thiếp có thể, thì thần thiếp tự nhiên không dám chối từ.” Lời nói của Liễu Thục phi chính là kếp thương đeo gậy, vừa nịnh nọt Hoàng hậu, lại vừa ám chỉ Chu Cẩm phi không nghe theo sự an bài của Hoàng hậu.

Chu Cẩm phi vừa nghe đã hiểu, nhưng cũng không tranh luận.

Hoàng hậu nói: “Nếu đã vậy, chuyện Hoắc Tiệp dư sẩy thai, bốn cung giao cho Thục phi xử lý. Có tiến triển gì tùy thời liên báo cáo cho bốn cung.”

Liễu Thục phi cúi người nói: “Thần thiếp đã hiểu.”

“Chư vị muội muội ở đây đợi ta lâu như vậy, chắc đều đã mệt mỏi. Cũng nên tản đi, sớm quay về nghỉ ngơi.” Hoàng hậu quan tâm nói.

Mọi người lại đứng dậy hành lễ, lúc này mới tới tấp ra ngoài.

Nguyên Hương đi theo Khang phi đi trong đám người, Dương Quỳnh đi theo sau. Mặc dù nàng cúi đầu mà đi, nhưng bất cứ lúc nào cũng chú ý động tĩnh bốn phương tám hướng. Ra ngoài Cung Phụng Từ, Khang phi bước lên kiệu, Chu Cẩm phi cũng thừa dịp ngồi kiệu theo lại đây.

“Khí sắc của muội muội hôm nay không tệ nha!” Chu Cẩm phi mặc một bộ áo choàng màu tím, ở giữa trời đất toàn màu trắng đặc biệt đáng chú ý.

Khang phi cười nói: “Xem kịch hay cũng cần có tâm tình tốt. Tỷ tỷ, người nói có phải không?”

Chu Cẩm phi cũng cười nói: “Ta nói rồi mà, ở phương diện này, người vô cùng tinh thông.”

Khang phi trở lại Cung Lung Hoa, Dương Quỳnh rất tự nhiên đi theo nàng tiến vào tầm điện. Khang phi thay đổi quần áo, cho đám người Như Quyên lui ra, quay đầu thấy Dương Quỳnh không chớp mắt nhìn mình. Nàng không khỏi thờ dãi, “Bốn cung thật không biết đề người ở bên người là phúc hay là họa.”

“Nương nương có thể giống như trước, không cần để ý tới ta. Ta sẽ không quấy rầy nương nương.” Dương Quỳnh nói.

Khang phi nhìn không được lại thờ dãi. Nếu có thể giống như lúc trước thì tốt rồi. Nàng bây giờ sao có thể không chú ý đến nữ nhân này? Một mặt là người liều chết cứu mình, một mặt lại là người cầm tay mình tỏ rõ nỗi lòng. Cái gọi là nghiệt duyên, có lẽ là như vậy.

“Chuyện hôm nay, người đoán được bao nhiêu?”

Dương Quỳnh suy nghĩ một chút hỏi: “Mục đích của Hoàng hậu nương nương là Phùng Mỹ nhân? Còn mục đích của người là Thục phi nương nương?”

Khang phi cười nói: “Rốt cuộc là bốn cung xem thường người. Nói đi, làm sao người đoán được?”

“Cảm giác.” Dương Quỳnh có chút xấu hổ nói ra hai chữ này. “Hoàng hậu nương nương lâu như vậy không đi ra, hiển nhiên là đang lý giải chân tướng chuyện này. Vốn dĩ ta cảm thấy rằng hẳn nên đơn giản thông báo chuyện này một chút là được rồi, nhưng nàng lại cho sự tình tái diễn lại một lần. Điều này hiển nhiên là muốn gia tăng sức ảnh hưởng của sự việc. Cứ như vậy, mọi người sẽ đứng về phía Hoắc Tiệp dư, dù sao nàng cũng là người bị hại. Nếu như hương Nhuận Tâm là lấy từ chỗ Bích Hàm, như vậy Phùng Mỹ nhân liền hết đường chối cãi. Trừ phi có chứng cứ xác thực, nếu không rất khó thoát khỏi嫌疑. Về phần mục đích của nương nương, thì Cẩm phi nương nương đã đưa ra đáp án tốt nhất. Khi Hoàng hậu nương nương ủy nhiệm Cẩm phi nương nương xử lý việc này, Cẩm phi nương nương không muốn tiếp nhận, thì người được tiến cử tốt nhất hẳn là nương nương mới đúng, làm sao nàng có thể đề cử Thục phi nương nương? Điều này cũng quá không hợp với lẽ thường. Cho nên ta đoán, chuyện hôm nay chỉ là bước đầu tiên của người, người nhất định còn có hậu chiêu.”

Khang phi nghe xong từ chối cho ý kiến, cứ như vậy làm Dương Quỳnh thầm nghĩ muốn học máu. Thế nhưng dù sao thân phận cũng là cung nữ, nàng không thể đòi hỏi Khang phi nói ra kế hoạch của mình. Chuyện vượt quá thân phận, chỉ có thể làm ngẫu nhiên, nếu thường xuyên thì sẽ làm người ta chán ghét.

Lúc này Như Quyên gõ cửa tiến vào, thấp giọng nói: “Nương nương, Cháp Hình Ti truyền tin đến, Vân Xảo sắp không xong rồi.”

Dương Quỳnh nghe xong đáy lòng liền run lên. Nàng chưa bao giờ tín nhiệm Vân Xảo, nhưng nhiều ngày ở chung rốt cuộc vẫn có cảm tình. Hôm nay đột nhiên nghe tin này, trong lòng không biết là tư vị gì.

“Sau giờ ngọ, người đi một chuyến đến Cháp Hình Ti đi.” Khang phi chú ý nhìn thấy những biểu tình rất nhỏ trên mặt Dương Quỳnh, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ đơn giản bàn giao một câu như vậy.

“Vâng.”

Sau giờ ngo, đại lao của Cháp Hình Ti.

Cung nữ trông coi phòng giam đối với Dương Quỳnh rất khách khí. Dù sao trên đầu Dương Quỳnh có Khang phi bảo vệ, dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát. Đạo lý này ở nơi nào cũng giống nhau.

Trong phòng giam rất u ám, chỉ có ánh sáng nhàn nhạt rọi vào từ cửa sổ nhỏ bên trong. Dương Quỳnh thấy được Vân Xảo mấy ngày không gặp. Chỉ mấy ngày, tuy rằng không tính là quá đẹp, nhưng Vân Xảo cũng rất sạch sẽ, xinh xắn, mà giờ phút này, trên mặt và cổ đều là vết máu. Nàng ngã trên mặt đất, dưới thân là cỏ khô. Trên cỏ khô từng tí từng tí đều là dấu vết sẫm màu. Dương Quỳnh biết rõ, đó là vết máu đã khô cạn.

Lúc này Vân Xảo cũng nghe thấy tiếng động, nàng cố gắng mở mắt, nhìn thấy bên ngoài cửa gỗ có người đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lương tri

“Vân Xảo, ta tới thăm ngươi.” Dương Quỳnh biểu lộ vô cùng bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức mà bản thân nàng cũng cảm thấy kì quái. Chẳng lẽ mấy tháng sống trong cung đình đã làm nàng lãnh huyết (máu lạnh) đến vậy sao?

Vân Xảo cố gắng chống đỡ thân thể ngồi dậy, tiện tay đem tóc rối bời trước mặt vén ra sau tai. “Tại sao ngươi lại đến?”

Dương Quỳnh không biết trả lời câu này thế nào. Nàng là phụng mệnh tới, nếu như không có mệnh lệnh của Khang phi thì sao? Nàng có tới chuyện này hay không?

“Vi sao lại hạ độc ta?” Trầm mặc thật lâu, Dương Quỳnh mới hỏi ra vấn đề này.

Hai mắt Vân Xảo đã sưng to vô cùng, nhưng nàng vẫn cố gắng nhìn Dương Quỳnh. “Thanh Diệp, ngươi là người tốt. Ta không muốn hại ngươi. Thế nhưng... Ai bảo ngươi là tâm phúc của Khang phi? Trong Cung Lung Hoa, nô tài xảy ra chuyện mà để Khang phi đau lòng nhất là ai? Chỉ có ngươi.” Vân Xảo nói mấy câu này xong có chút hít thở không thông, nàng dừng một lát, “Ta phụng mệnh làm việc, hại ngươi, thật xin lỗi. Nếu như ngươi muốn hận ta, vậy tận lực hận đi.”

“Vi muốn độc sức cho chủ tử sau lưng, mà ngay cả một chút lương tri ít ỏi ngươi cũng đánh mất sao?” Dương Quỳnh cau mày.

“Lương tri?” Vân Xảo cười, “Thanh Diệp, ngươi thật sự rất ngây thơ. Không nói tới nô tài chúng ta là thay chủ tử làm việc, cho dù là chủ tử, vì mạng sống, vì tranh sủng, nào có mấy người còn lương tri?” Nàng khó khăn lắc đầu, tựa hồ đối với câu nói này của Dương Quỳnh cảm thấy bất đắc dĩ, “Vậy ngươi cảm thấy, Khang phi có lương tri không?”

Dương Quỳnh rất muốn trả lời có, thế nhưng lời đến bên miệng lại phát hiện ra khí thế không hùng hồn như mình nghĩ.

“Ngươi cũng không dám nói, không phải sao?” Vân Xảo châm biếm, “Chúng ta đều là nô tài, sẽ có kết cục hôm nay, ta đã sớm rõ ràng. Ta sắp chết, cũng sắp giải thoát rồi, nhưng ngươi thì sao? Thanh Diệp, ngươi còn phải ở trong thâm cung này chịu khổ thật lâu. Cuối cùng có một ngày, ngay cả lương tri là cái gì ngươi cũng sẽ không nhớ rõ!” Vân Xảo nói tới đây giọng đã muốn khàn khàn, lời nói ra giống như quyền rửa từ xa xưa, cứ quanh quẩn trong đầu Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nắm chặt tay, “Ta sẽ không.” Nàng xuất thân là quân nhân, được tiếp nhận tư tưởng giáo dục chính thống nhất. Bảo vệ Tổ Quốc, gìn giữ lãnh thổ an dân, đây là mục đích mà vì nó, nàng có thể đổ mồ hôi sương máu, thậm chí là hy sinh tính mạng. Nàng không dám cam đoan bản thân sẽ không làm chuyện sai trái, nhưng lương tri là thứ mà nàng chắc chắn sẽ không vứt bỏ. Đây là điểm mấu chốt để nàng làm người.

Vân Xảo không nói gì, nàng nhìn Dương Quỳnh, trong đôi mắt rớt cuộc có một ít gì đó không đồng nhất. “Ngươi là một người tốt. Thế nhưng người tốt ở trong cung này sống không được lâu.” Nói xong, nàng không hề nhìn Dương Quỳnh mà cứ thế một lần nữa nhắm xuống, nhắm mắt lại.

Trở lại Cung Lung Hoa, Dương Quỳnh đương nhiên là muốn tới chỗ Khang phi phụng mệnh. Nàng đem lời Vân Xảo nói thuật chi tiết lại cho Khang phi, Khang phi nói: “Vân Xảo nói không sai. Bồn cung nói rồi, sống lâu ở trong thâm cung, tâm đều sẽ đen.”

“Vậy còn nương nương?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi cười khổ nói: “Ngươi cảm thấy thế nào? Vì một ý niệm của bồn cung, mà mấy chục mạng người đều mất. Nói bồn cung là người tốt, ngay cả bồn cung còn không tin.”

Dương Quỳnh kéo tay Khang phi, “Nương nương, người là bị bức ép.”

Khang phi lắc đầu, “Người khác không phải cũng vậy sao? Không có người nào mà từ nhỏ đã muốn hại người cả.”

Tay Dương Quỳnh nắm thật chặt, “Ta sẽ luôn ở bên cạnh nương nương.”

“Người tính cách bốc đồng. Bồn cung chỉ hy vọng không cần hại người là tốt rồi.” Khang phi cầm lại tay Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh kinh ngạc, trong lòng nháy mắt như nở hoa. Mới vừa muốn động đây, Khang phi lại đột nhiên rút tay về, “Hoàng hậu đề Liễu Nguyên Nhi điều tra chuyện Hoắc Tiếp dư sảy thai, trong cung chẳng mấy chốc sẽ rất náo nhiệt.”

Từng ngày từng ngày trôi qua, Liễu Thực phi phụng ý chỉ của Hoàng hậu bắt đầu ở trong cung trắng trợn lục soát, gặng hỏi. Nhất thời làm Hậu cung gà bay chó sủa, ở sau lưng thì nhóm phi tần oán than đầy đất.

Ngày hôm đó, cung nữ thiếp thân Phong Nhi của Liễu Thực phi cùng hai thái giám, hai cung nữ đi vào Cung Lung Hoa, vênh vác tự đắc yêu cầu lục soát cung.

Khang phi phái Nguyên Hương đi xử lí. Qua một nén nhang, Như Quyên bẩm báo nói: “Nương nương, Phong Nhi nói có ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, khẳng khẳng muốn lục soát cung.”

Khang phi cười lạnh nói: “Đề Nguyên Hương nói cho nha đầu kia biết, muốn lục soát Cung Lung Hoa của bồn cung, mặc dù là Thực phi đến đây cũng không có tư cách.”

“Vâng.” Như Quyên lên tiếng liền đi ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, bình thường Khang phi chỉ để một mình Dương Quỳnh ở tắm điện, có thể thấy được mức độ ân sủng là thế nào.

“Vừa rồi nương nương thật khí thế.” Dương Quỳnh cười nói.

“Cầm lông gà làm mũi tên. Bồn cung thấy Liễu Nguyên Nhi ngu không thể nói. Liễu gia xem như là muốn sụp đổ rồi.” Khang phi một tay xoa huyệt thái dương, tựa hồ có chút đau đầu.

Dương Quỳnh đi tới, đưa tay thay Khang phi nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương. Cả người Khang phi lập tức cứng ngắt lại, qua một lúc lâu mới dần dần thả lỏng.

Tay Dương Quỳnh so với tay Khang phi có lực hơn nhiều, lực đạo tại huyệt thái dương vô cùng vừa vặn, tiết tấu cũng phi thường thoải mái dễ chịu. Dương Quỳnh thấy vẻ mặt Khang phi dần dần thả lỏng, không khỏi cười thầm. Lúc trước khi còn ở quân đội, bạn cùng phòng của nàng có tật đau đầu. Mỗi lần đều là Dương Quỳnh xoa huyệt thái dương cho nàng bớt đau. Loại chuyện này Dương Quỳnh đều làm đến mức thông thạo, người bình thường không sánh được.

Bầu không khí yên tĩnh mang theo một chút ngọt ngào. Tay Dương Quỳnh chạm tới da thịt mịn màng của Khang phi, chỉ cảm thấy tâm linh dao động. Tim đập nhanh hơn, trên trán xuất ra một tầng mồ hôi.

“Người rót cuộc là người nào?” Ngay khi Dương Quỳnh cho rằng Khang phi sắp ngủ, thì Khang phi lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Dương Quỳnh không biết rót cuộc Khang phi có ý gì, cho nên không trả lời.

“Từ khi bồn cung vào cung, dám đối xử với bồn cung như thế, thì người là người thứ nhất. Hơn nữa, còn là nữ tử.” Khang phi cúi đầu cười, “Bồn cung chưa từng nghĩ tới sẽ được nữ tử yêu thích. Bồn cung... không biết... đó là cảm giác gì...” Khang phi giống như có chút nghi hoặc.

Tay Dương Quỳnh bắt đầu có chút bất ổn. Mặc cho là ai thì khi nghe xong những lời này, trong lòng cũng khó có thể không dậy sóng. Tay nàng dừng lại, hướng xuống phía dưới, câu lên chiếc cằm khéo léo của Khang phi, làm cho đối phương ngẩng đầu nhìn mình.

Khang phi ngẩng đầu, chiếc cổ trắng nõn cong lên tạo ra một vòng cung duyên dáng. Ánh mắt lóe sáng, làm cho người ta cam tâm tình nguyện sa vào đó, không thể tự kiềm chế.

“Thu Hoa...” Giọng nói Dương Quỳnh trầm thấp mà mị hoặc. Ngón tay nàng vuốt ve đôi môi anh đào của Khang phi, cảm giác mềm mại bên dưới làm lòng nàng rung động.

Khang phi tựa hồ cũng bị không khí ái muội lúc này mê hoặc, hoàn toàn không có phản ứng. Cho tới khi mặt Dương Quỳnh tới gần, nàng mới như tỉnh khỏi giấc mộng mà lui về phía sau, tránh nụ hôn sắp rơi xuống của Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh không hôn được, tâm tình buồn bực đến lợi hại.

Khang phi cũng không nói gì, chỉ ở một bên cố gắng trấn tĩnh lại tâm tình đang hỗn loạn của mình. Sự tình làm sao sẽ phát triển tới mức này? Rót cuộc nàng bị gì vậy? Làm sao có thể tùy ý đối phương làm ra những hành động ngả ngớn như vậy?

Dương Quỳnh nhìn nét mặt Khang phi, biết nàng đang âm thầm tự sám hối. Đáy lòng Dương Quỳnh thăm than, chỉ còn một chút nữa thôi mà.

Gần trong ngang tắc mà biển trời cách mặt, chung quy là vẫn còn cách một khoảng như vậy.

Như Quyên ở ngoài cửa bẩm báo nói: “Nương nương, Thục phi nương nương đến rồi.”

Khang phi nói: “Các người tiếp đãi cho tốt, bồn cung sẽ ra ngay.”

“Vâng.”

Khang phi nói xong, quay đầu nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, bất đắc dĩ nói: “Bồn cung cần thay y phục, người đi gọi Thiên Linh tới đây.”

Dương Quỳnh nói: “Nương nương, ta cũng có thể thay y phục cho người.”

Cái này có thể gọi là “Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.” Khang phi nghe xong, hai gò má lập tức đỏ lên, cúi đầu trách mắng, “Nhanh đi gọi Thiên Linh tới đây, chớ tiếp tục nói bậy.”

Dương Quỳnh buồn bực, ta có nói bậy gì sao? Thật sự ta có thể giúp người thay quần áo mà! Hà? Dương Quỳnh đột nhiên phản ứng, nhìn lại vẻ mặt như ráng mây hồng kia của Khang phi, thì nàng cũng đỏ mặt theo. Có điều nàng thề, bản thân thật sự không có loại tâm tư đó.

Dương Quỳnh đi ra ngoài gọi Thiên Linh, Thiên Linh tay chân lạnh lẽo thay Khang phi chọn y phục, sau đó giúp Khang phi thay quần áo. Vào lúc này, Khang phi vô cùng muốn cho Dương Quỳnh tránh đi chỗ khác. Nhưng nếu lời này nói ra thì thật sự rất kì quái. Mọi người đều cùng là nữ tử, mà lúc trước khi nàng thay y phục cũng không cần tránh né Dương Quỳnh, nên hiện giờ cũng không tiện sửa đổi.

Còn Dương Quỳnh thì trừng lớn đôi mắt, đáy lòng âm thầm cảm khái, rốt cuộc vẫn là nữ nhân tốt, ở niên đại bảo thủ như vậy, cũng có thể trắng trợn xem người ta thay quần áo. Đổi lại là nam nhân, đừng nói tới loại đãi ngộ này, ngay cả muốn vào Hoàng cung, chỉ sợ cũng phải để lại chút gì đó.

Liễu Thục phi ngồi trong chính điện Cung Lũng Hoa, đánh giá trang hoàng xung quanh. Đây là lần đầu tiên nàng bước vào Cung Lũng Hoa. Lúc trước khi nàng làm Mỹ nhân thì cũng chỉ nghe tỷ tỷ của nàng nói, Cung Lũng Hoa là cung điện xa hoa nhất Hậu cung, mọi thứ đều là tốt nhất. Nếu không có lễ nghi quy định phi tần không được cao hơn Hoàng hậu, thì quy cách của Cung Lũng Hoa thật sự có thể giống như chủ nhân của nó, được sủng nhất Hậu cung. Lại nghĩ đến Cung Ngọc Thần mà mình đang ở, cũng là cung điện của phi tử, nhưng đâu chỉ kém một chút? Bởi vì Thục phi tiền nhiệm thân thể nhiều bệnh, ở trước mặt Hoàng thượng cũng không được sủng ái, cho nên nhiều năm rồi Cung Ngọc Thần chưa từng được tu sửa qua, thật nhiều đồ trang hoàng đã lộ vẻ xưa cũ. Nhưng từ khi Liễu Nguyên Nhi vào làm chủ Cung Ngọc Thần đến nay, lại tương đối được Hoàng thượng sủng ái, cho nên Cung Ngọc Thần cũng có cơ hội được trang hoàng lần nữa. Tính ra, độ xa hoa của Cung Ngọc Thần đã vượt qua cả Cung Hồng Huy của Chu Cẩm phi cùng Cung Hưng Hòa của Trịnh Quý phi. Vốn dĩ nàng cũng đã vô cùng hài lòng, nhưng mà hôm nay vừa vào Cung Lũng Hoa, nàng liền biết rõ, Cung Ngọc Thần của mình vô luận thế nào cũng đều không thể sánh bằng Cung Lũng Hoa.

Liễu Thục phi ghen tỵ tới mức xoắn lấy khăn trong tay. Nàng nghĩ mãi không hiểu, tại sao Hoàng thượng lại sủng ái Khang phi như vậy? Nàng thừa nhận Khang phi là một mỹ nhân. Thế nhưng trong Hậu cung, mỹ nhân không nhiều sao? Làm sao Hoàng thượng ở trong cả một rừng hoa lại có thể đối với một nữ tử Thánh sủng tám năm, chẳng lẽ hẳn không chán sao? Khuôn mặt dù khuynh quốc khuynh thành thế nào, thì nhìn tám năm cũng sẽ không còn mới mẻ. Trước khi vào cung, mẫu thân của nàng nói cho nàng biết, nam nhân đều ham mới mẻ, Hoàng thượng thì lại càng như vậy. Cho nên nếu muốn buộc tâm của Hoàng thượng, thì phải không ngừng thay đổi thủ đoạn, làm Hoàng thượng luôn có lạc thú mới, hẳn mới có thể luôn luôn chú ý tới người, luôn luôn sủng ái người. Liễu Thục phi luôn thờ phụng điều này. Và sự thật đã chứng minh là nó đúng, quả thật Hoàng thượng đối với nàng càng thêm yêu thương. Thời gian ngủ lại Cung Ngọc Thần cũng nhiều hơn so với các cung khác, điều này làm cho nàng có cảm giác như độc chiếm ân sủng. Nhưng hôm nay tận mắt thấy những đồ vật tinh xảo này, cái nào cũng đều tốt hơn so với cái nàng đang dùng, thì đáy lòng nàng lại càng thêm đố kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Lục soát cung

Khang phi chậm rãi đi vào chính điện. Cung y màu xanh nhạt làm cho mùa đông lạnh giá này thêm một dải màu sáng. Búi tóc Phi Tiên tinh xảo, trâm Châu Hoa cài nghiêng, bộ điều (*) Bát Bảo rườm rà nhưng không loạn, hình dáng thỏ châu Đan Phượng làm Khang phi lộ ra ung dung quý phái, đáng vẻ đoan trang.

(*) Bộ điều: Một đồ trang sức của nữ tử cổ đại, được làm bằng vàng, bạc, mã não, khi bước đi sẽ đung đưa, lay động.

Liễu Thục phi nhìn thấy Khang phi tiến vào, vội vàng đứng dậy, cười nói: “Muội muội vì công sự tới đây, quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi rồi.”

Khang phi cùng nàng từng người thi lễ xong, ngồi xuống, lúc này mới nói: “Thục phi muội muội nói gì vậy, người phụng chỉ mà đến. Bồn cung nào dám nghỉ ngơi?”

Liễu Thục phi đương nhiên nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Khang phi, cười nói: “Tỷ tỷ nói đúng. Muội muội phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, tra rõ chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai. Nếu có chỗ nào đắc tội, còn mong tỷ tỷ thứ lỗi.”

Khang phi che miệng cười khẽ, thoáng cái e thẹn, “Muội muội nói giống như là bôn cung hại Hoắc Tiệp dư sảy thai vậy. Tội danh lớn như vậy, bôn cung không dám nhận.”

Liễu Thục phi nói: “Tỷ tỷ nói rất đúng. Sự tình trọng đại, muội muội không thể không theo lễ công bằng chấp pháp, dẫn người lục soát cung.”

Khang phi che giấu dáng tươi cười nói: “Nếu như muội muội phụng chỉ, bôn cung đương nhiên không dám ngăn trở. Như vậy xin mời muội muội mang Thánh chỉ ra.”

Liễu Thục phi sững sốt, nói: “Khang phi tỷ tỷ, muội muội là phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, không phải Thánh chỉ của Hoàng thượng.”

Khang phi bừng tỉnh đại ngộ nói: “Hóa ra là ý chỉ của Hoàng hậu, là tỷ tỷ nghĩ sai rồi. Vậy xin mời muội muội mang ý chỉ của Hoàng hậu nương nương ra đây.”

Liễu Thục phi đương nhiên hiểu được là Khang phi đang cố ý gây khó dễ, “Khang phi tỷ tỷ, bôn cung phụng khẩu dụ của Hoàng hậu nương nương, ngày đó người cũng có mặt, sao có thể giả bộ hồ đồ được?”

Khang phi con ngươi lóe sáng, thờ dài nói: “Bôn cung quả thật hồ đồ. Không biết khi nào thì Hoàng hậu nương nương chấp thuận cho muội muội điều tra Cung Lũng Hoa?”

Liễu Thục phi hùng hồn nói: “Hoàng hậu nương nương mệnh ta tra rõ việc này, tự nhiên là có thể tùy ý điều tra Hậu cung. Nếu không làm sao tra rõ?”

“Làm sao tra rõ là chuyện của người. Tỷ tỷ ta lắm miệng hỏi một câu, vậy trước tiên muội muội có điều tra Cung Phượng Từ hay không?” Khang phi mỉm cười, cười đến không có hảo ý.

Dương Quỳnh ở phía sau Khang phi nhìn thấy nụ cười này, liền cảm thấy đây là một thợ săn vĩ đại đang nhìn con mồi của mình từng bước từng bước đến gần cái bẫy, cảm giác lập tức sẽ rơi vào.

“Người...” Liễu Thục phi không nhịn được muốn phát cáu. Cung nữ Phong Nhi ở bên cạnh kéo tay áo của nàng. Liễu Thục phi ý thức được chính mình xúc động, liền khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, “Tỷ tỷ thật sự là nói đùa rồi. Hoàng hậu nương nương là mẫu nghi thiên hạ, làm sao có thể là kẻ chủ mưu chuyện này được?”

Khang phi nghe xong nghiêm mặt nói: “Nói như vậy, Thục phi muội muội đến lục soát Cung Lũng Hoa của bôn cung là hoài nghi bôn cung là chủ mưu sao?”

Liễu Thục phi đột nhiên phát hiện mình đã rơi vào bẫy của Khang phi. Hiện tại lời này phải trả lời thế nào? Nếu nói đúng, nhất định sẽ bị Khang phi cắn ngược lại, tố cáo mình vu hãm người vô tội. Nếu nói không, vậy chính mình liền không còn lý do để lục soát Cung Lũng Hoa. Khang phi này, quả nhiên không phải là kẻ tầm thường.

Trên mặt Liễu Thục phi nở nụ cười có phần mất tự nhiên, “Tỷ tỷ lại nói đùa. Muội muội chỉ là tuân theo quy tắc mà điều tra. Tỷ tỷ có phải chủ mưu hay không? Thì lục soát cung xong, mọi người đều rõ ràng, càng có thể duy trì sự trong sạch của tỷ tỷ.”

Khang phi cười lạnh nói: “Lời này của muội muội bôn cung nghe không hiểu. Vì sao nhất định phải lục soát cung mới có thể duy trì sự trong sạch của bôn cung? Bôn cung luôn luôn trong sạch, chỉ sợ là có vài người ăn không nói có, tùy ý bịa đặt, mới làm cho trong cung này người người cảm thấy bất an.”

Những lời này không chút lưu tình, làm Liễu Thục phi sững sờ tại chỗ, bề mặt, tung quần. Khang phi tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục nói: “Nếu là lục soát cung, bôn cung cũng sẽ phối hợp. Có điều từ xưa tới nay, lớn nhỏ có thứ tự, trên dưới có khác biệt. Nếu muội muội muốn lục soát, vậy xin mời bắt đầu từ chỗ của Hoàng hậu nương nương. Bôn cung luôn coi Hoàng hậu như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, muội muội chỉ cần lục soát Cung Phượng Từ của Hoàng hậu nương nương xong, thì Cung Lũng Hoa của bôn cung tùy muội muội lục soát mấy lần cũng được. Thục phi muội muội, người cảm thấy như vậy có được không?”

Thục phi đã tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, một câu đều không nói nên lời.

“Xem ra muội muội còn không hiểu rõ, vậy trở về ngắm lại đi. Dù sao Cung Lũng Hoa này cũng sẽ không chạy mất, muội muội còn sợ không có cơ hội lục soát sao?” Trên gương mặt tuyệt mỹ của Khang phi mang theo nụ cười trào phúng.

Cuối cùng Thục phi gần như bị Phong Nhi lôi kéo ra khỏi Cung Lũng Hoa. Khang phi ngồi ở trong chính điện, mí mắt cũng chưa nâng. Như Quyên ở một bên khen, “Nương nương thật lợi hại!”

Khang phi liếc mắt nhìn Nguyên Hương một cái, “Nếu như các người đắc lực hơn một ít, thì cũng không cần bôn cung tự mình lý luận cùng nàng.”

Nguyên Hương nghe xong liền biết Khang phi là đang nói nàng không cách nào ứng phó Thục phi, lập tức đỏ mặt, hồ thẹn cúi đầu, “Nô tỳ vô năng, thỉnh nương nương trách phạt.”

Khang phi nói: “Bôn cung nhiều lời cũng vô ích, người là cung nữ quản sự, chính mình nên ngắm lại phải làm thế nào đi.”

Nguyên Hương nói, “Vâng. Tạ nương nương dạy bảo.”

Khang phi nghe xong gật gù đầu, lúc này mới đứng dậy để Như Quyên điu nàng về tắm điện.

“Như Quyên, đi gọi Yên Xảo lại đây.” Khang phi phân phó nói.

Như Quyên đáp xong liền rời đi. Khang phi đưa tay gỡ bộ điều Bát Bảo trên đầu xuống, “Thứ này tốt thì tốt thật, nhưng là quá nặng. Nếu không phải vì muốn áp đảo tinh thần Thục phi, thì bọn cung chắc chắn sẽ không đeo nó.” Khang phi lầm bầm.

“Nương nương trời sinh đoan trang, căn bản không cần những thứ trang điểm đó.” Dương Quỳnh đứng phía sau Khang phi, xuyên qua gương đồng trên bàn trang điểm, nhìn gương mặt Khang phi.

Khang phi không nhìn được lại đồ mặt, “Tại sao từ trước đến giờ bọn cung không phát hiện ra người lại miệng lưỡi trơn tru như vậy?”

Đó là bởi vì không có cơ hội phát huy. Dương Quỳnh trong lòng thầm nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: “Lời ta nói đều là sự thật. Ở trong lòng ta, lúc nương nương đẹp nhất ngược lại là lúc gặp nạn, thân mặc y phục màu trắng, không trang điểm.” Đó là quang cảnh đẹp nhất trong trí nhớ của Dương Quỳnh.

Khang phi cúi thấp đầu không nói lời nào. Dương Quỳnh cảm thấy lúc này Khang phi vô cùng dễ dàng làm cho người ta sinh ra ảo giác, cho rằng nàng là một nữ tử nhu nhược như nước. Thế nhưng vừa rồi khi nàng giăng bẫy để Liễu Thục phi nhảy vào, thì lại tung bay sinh động như vậy. Hoàng cung này quá trói buộc người, đem một linh hồn sinh động phá hủy từng chút từng chút một, rồi cuối cùng biến thành một cái xác chết lặng không hồn. Đây là bi ai của Khang phi, cũng là bi ai của toàn bộ nữ tử thời đại này. Dương Quỳnh biết mình không cứu được người nào, ngay cả Khang phi các nàng cũng không cứu được, chỉ có thể nhìn nàng từng năm từng năm trôi qua, chết già trong thâm cung.

Nghĩ đến đây Dương Quỳnh sợ run cả người, gai nhân trước mắt, mi mục như họa, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ to gan: Mang nàng rời đi. Mang nàng đi khỏi Hoàng cung này.

“Người làm sao vậy?” Khang phi cảm thấy tinh thần Dương Quỳnh có chút sáng ngời, quay đầu lại hỏi.

Dương Quỳnh lắc đầu, “Đang nhớ lại cảnh vừa rồi nương nương chọc giận Thục phi nương nương rồi đi.”

Khang phi cười nói: “Bọn cung cũng chỉ là tùy việc mà xét, cũng không có ý chọc giận nàng.”

Dương Quỳnh thầm nghĩ: Bị người kệp gây đau thương mất cho một trận như vậy, không đi mới là lạ. “Nương nương, người không sợ Thục phi nương nương đi cáo trạng với Hoàng hậu nương nương hay sao?”

“Nếu bọn cung sợ, thì cũng sẽ không cùng Thục phi đối chọi gay gắt như vậy.” Khang phi đứng dậy, trở lại trên giường ngồi xuống, “Thục phi bàn cờ này, cũng sắp kết thúc rồi.”

Lại nói Liễu Thục phi sau khi trở lại Cung Ngọc Thần vừa vào cửa liền đập vỡ một cái bình hoa, làm cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Nương nương không nên tức giận. Vốn dĩ chúng ta muốn đi lục soát cung, lần này lục soát không thành, còn có lần sau.” Phong Nhi khuyên nhủ.

“Những thứ này của bọn cung, có cái nào không phải tốt nhất? Thế nhưng đi Cung Lung Hoa, bọn cung mới phát hiện, những thứ này vậy mà không thể so sánh với nơi đó! Dựa vào cái gì? Nàng. Thẩm Thu Hoa dựa vào cái gì? Bọn cung trẻ tuổi hơn nàng, tâm kế hơn nàng, được sủng ái hơn nàng, nhưng vẫn không sánh bằng nàng. Lúc trước tỷ tỷ không sánh bằng nàng, hiện giờ bọn cung cũng không sánh bằng nàng, người nói có phải là nàng có yêu pháp mê hoặc tâm Hoàng thượng hay không?” Liễu Thục phi có chút cuồng loạn.

Phong Nhi nói: “Nương nương cần gì phải quan tâm những thứ đó? Hiện giờ Hoàng thượng sủng ái người, các nhóm chủ tử của cung nào có người nào mà không ao ước? Chỗ Khang phi nương nương có thứ đồ gì đó thì cũng chỉ là vài năm tích góp từng tí một. Mà gần nhất trong khoảng thời gian này, phần lớn thời gian Hoàng thượng đều ngủ ở chỗ chúng ta, sủng ái Khang phi nương nương đã không bằng lúc trước. Điều bộ hôm nay, bất quá cũng chỉ là muốn phô trương thanh thế mà thôi. Nếu nương nương người thật sự tức giận, thì ngược lại là không đáng. Những đồ vật đó, bằng địa vị hiện tại của nương nương trong lòng Hoàng thượng, sớm muộn gì còn không phải của người.”

Mấy lời này của Phong Nhi làm Liễu Thục phi thoải mái một chút. Nghĩ lại cũng có đạo lý. Chính mình dù sao cũng còn trẻ, lại đang được sủng ái. Khang phi đã từng phải lãnh cung. Hoàng thượng là người hoài cựu, chẳng qua cũng chỉ là nhớ tới tình cảm nhiều năm, mới đối xử trọng hậu như vậy với nàng. Nhưng nhớ tới hôm nay bị Khang phi nói mấy câu ghen đến á khẩu không trả lời được thì nàng vẫn cảm thấy căm phẫn tức giận. Thẩm Thu Hoa, chúng ta chờ xem!

Cung Phụng Từ.

Hoàng hậu đang vẽ một bức tranh hoa Mẫu Đơn. Thái Quyên đem chi tiết mọi chuyện xảy ra ở Cung Lung Hoa bẩm báo lại. Hoàng hậu nghe xong thở dài, “Thục phi là người không ngồi được trên bàn tiệc, là bọn cung coi trọng nàng rồi.”

Thái Quyên nhìn thoáng qua Thái Lăng ở bên cạnh, sau đó dùng ánh mắt ý bảo mình không rõ ý tứ của nương nương, “Nương nương không định thay Thục phi nương nương phân xử sao?” Thái Quyên hỏi.

“Phân xử?” Hoàng hậu cười nhạt, “Phân xử thế nào? Thực phi làm mọi thứ đều không có đạo lý. Coi như bốn cung muốn giúp nàng cũng không giúp được. Khang phi kia, thì một tiểu nha đầu như nàng có thể đấu được hay sao? Bốn cung cùng Khang phi chung sống tám năm, còn không thăm dò rõ ràng thói quen của nàng, huống chi là Thực phi?” Hoàng hậu phác thảo một số nét, sau đó đổi một chiếc bút nhỏ hơn tiếp tục vẽ tranh. “Bốn cung giúp nàng, là vì không muốn Khang phi một người độc đại. Hiện giờ Khang phi thông minh tránh mũi nhọn, thì sao có thể để bốn cung đối với nàng yên tâm đây?”

“Vây... Nếu Thực phi nương nương cáo trạng với người thì sao?” Thái Quyên cảm thấy với tác phong làm việc của Thực phi, thì khả năng này rất lớn.

Hoàng hậu nói: “Bốn cung muốn Thực phi tra rõ việc này, chẳng qua cũng chỉ là làm cho mọi người xem. Hôm nay nàng khiến Hậu cung tối tăm rối loạn, còn ý vào ý chỉ của bốn cung đi lục soát kiểm tra Hậu cung, quả thực buồn cười. Trước sinh nhật của bốn cung, không được gây trở ngại. Nếu nàng thông minh, thì nên thành thật chờ mệnh lệnh của bốn cung. Nếu là không đủ thông minh, bốn cung cũng không cho nàng nhìn sắc mặt tốt.” Hoàng hậu cuối cùng cũng vẽ xong, một bức hoa Mẫu Đơn hoàn thành. Bên trong vẽ một đóa Mẫu Đơn khổng lồ đang nở rộ tươi đẹp, làm nổi bật cả những đóa hoa âm thầm không ánh sáng khác.

“Nương nương anh minh.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Cáo trạng

Một ngày sau, Liễu Thực phi lại yêu cầu lục soát Cung Lung Hoa, bị cung nữ quản sự Nguyên Hương cự tuyệt ở ngoài cửa. Bất luận người của Liễu Thực phi nói như thế nào, Nguyên Hương cũng nhất định không cho bọn hắn soát cung. Bất đắc dĩ, Liễu Thực phi lại phải xuất hiện. Nguyên Hương đối với Liễu Thực phi vô cùng khách khí, nhưng vẫn không đồng ý cho soát cung. Lần này Liễu Thực phi không gặp được Khang phi, mà một cung nữ quản sự lại có thể làm cho mệnh lệnh soát cung của nàng không thi hành được. Liễu Thực phi cũng là phát hỏa, trực tiếp lệnh thủ hạ cưỡng chế soát cung. Thái giám cung nữ của Cung Ngọc Thần vừa mới động thủ, liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, một thái giám Cung Ngọc Thần đã ngã trên mặt đất.

Liễu Thực phi kinh ngạc nhìn người tới, nói: “Phản rồi phản rồi, người lại dám đánh người của bốn cung!”

Dương Quỳnh đi tới bên cạnh Nguyên Hương, đứng lại nói: “Nguyên Hương tỷ tỷ, nương nương đã dặn dò, đối với người dám ở Cung Lung Hoa giường oai, người không cần phải khách khí.”

Nguyên Hương cũng là cao thủ võ công, vừa nghe lời này, lập tức cười nói: “Thực phi nương nương, mời người trở về đi. Miễn cho bọn nô tì động thủ, truyền ra ngoài thật sự không dễ nghe.”

Liễu Thực phi tức đến phát run, cao giọng nói: “Người đâu, bắt hai cung nữ này lại, đưa đến Cháp Hình Ti học một ít quy củ. Nô tài ở Cung Lung Hoa này phản hết rồi!”

Nhóm thái giám của Cung Ngọc Thần cùng tiến lên, ý định trói Dương Quỳnh cùng Nguyên Hương lại. Nguyên Hương ý bảo Dương Quỳnh lui về phía sau. Dương Quỳnh hiểu được là Nguyên Hương dự định bộc lộ tài năng. Lần trước nàng bị Khang phi có ý trách móc, nếu như lần này cũng không can được Liễu Thực phi, coi như Khang phi không nói gì, thì chính nàng cũng thấy xấu hổ khi tiếp tục làm cung nữ quản sự...

Liễu Thực phi cũng không ngờ, trong số thái giám dẫn theo có hai người học qua võ công, là Liễu gia cố ý đưa vào cung trợ giúp Liễu Thực phi. Lúc này hai thái giám kia một trái một phải giáp công đánh Nguyên Hương. Dương Quỳnh đứng ở một góc, mắt lạnh nhìn chiến cuộc trước mặt. Nàng đối với võ công của Nguyên Hương không hiểu rõ, lúc này trong lòng nghĩ, vạn nhất Nguyên Hương xảy ra bất trắc, nàng liền lập tức chế trụ Liễu Thực phi, chấm dứt cuộc chiến hoang đường này.

Sự thật chứng minh, Dương Quỳnh đã quá lo lắng, võ công của Nguyên Hương vậy mà cao hơn Dương Quỳnh, không phải là nửa bậc hay một bậc. Còn không thấy nàng ra tay như thế nào, hai thái giám kia đã ngã trên mặt đất không dậy nổi. Nguyên Hương phỉ tay, về mặt khiêu khích nhìn Liễu Thực phi. Liễu Thực phi tức đến cả người phát run, vươn ra ngón tay giống như cây hành mùa xuân chỉ vào Nguyên Hương, “Bốn cung đường đường là Thực phi, người dám ở trước mặt bốn cung động võ?”

Nguyên Hương cúi đầu kính cẩn nói: “Thưa Thực phi nương nương, hình như là thủ hạ của người động thủ trước.”

Liễu Thực phi nơi nào còn quan tâm đến chuyện ai trước ai sau, giọng the thé nói: “Hồi cung!”

Nhìn đám người rời đi, Dương Quỳnh cùng Nguyên Hương liếc mắt nhìn nhau. Dương Quỳnh nói: “Người cảm thấy nàng sẽ đi đâu cáo trạng?”

Nguyên Hương cười nói: “Nếu ta là nàng, ta nhất định sẽ không đi bất cứ nơi nào cáo trạng.”

Dương Quỳnh quay đầu nhìn Nguyên Hương, thấy người phía sau lộ ra dáng cười giảo hoạt. Lúc này Dương Quỳnh mới phát hiện, nàng đã coi thường Nguyên Hương rồi.

Khang phi nghe Dương Quỳnh thuật lại chuyện xảy ra vừa rồi xong, cười nói: “Thục phi nhất định sẽ đến chỗ Hoàng hậu trước tiên.”

Dương Quỳnh có chút không hiểu, hỏi: “Nương nương, chuyện này đều do Thục phi nương nương cố ý gây sự, sao nàng còn dám đến chỗ Hoàng hậu nương nương cáo trạng?”

“Thói quen là một thứ rất đáng sợ, nó sẽ làm một người mình miễn trở nên hồ đồ. Trong hai tháng ngươi dưỡng thương, bốn cung cũng không nhàn rồi, trăm phương ngàn kế nâng Liễu Nguyên Nhi kia lên. Nếu không chỉ bằng nàng, sao có thể làm bốn cung chịu ảm ức?”

Ánh mắt Khang phi lóe sáng, đó là sự vui sướng của thợ săn khi thu lưới về, “Nàng từ mỹ nhân thăng làm Thục phi, vốn là ân sủng rất lớn. Nhất thời sẽ ở vị trí của mình mà giương oai, sau đó có tâm tư lớn hơn cũng là chuyện bình thường. Bốn cung chính là muốn để tâm tư của nàng lớn hơn nữa, lớn đến mức nghĩ rằng không gì là mình không làm được, lớn đến mức sẽ mơ ước vị trí Chí Tôn kia.”

Dương Quỳnh búng tỉnh đại ngộ. Cái mà Khang phi gọi là phùng sát, chính là nâng Liễu Thục phi lên thật sao, làm cho dã tâm cùng lòng hư vinh của nàng càng lúc càng lớn. Sau đó Liễu Thục phi sẽ không chịu nổi bất kỳ một điểm không vừa ý nào. Thời gian dài lấy được cảm giác ưu việt (tự cho mình hơn hẳn người khác) từ trên người Khang phi, làm cho Liễu Thục phi mất đi sức phán đoán bình thường. Nếu lần này nàng đi tìm Hoàng hậu, không đạt được chỗ tốt gì. Như vậy bước tiếp theo...

Dương Quỳnh tròn tròn mắt nhìn Khang phi ở trước mặt cười đến vân đạm phong khinh, không dám tin tất cả chuyện này đều là nàng một tay đạo diễn.

Khang phi tựa hồ nhìn ra suy nghĩ nội tâm của Dương Quỳnh, “Tuy nói Hậu cung này là thiên hạ của nữ nhân. Nhưng sinh tồn cùng hủy diệt của nữ tử Hậu cung, kỳ thật đều buộc ở trên người của một người, chính là Hoàng thượng. Một người phạm vào tội lớn thế nào, nếu được Hoàng thượng thương yêu, thì tự nhiên có thể thoát tội. Nhưng một khi bị Hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ, thì khi đó chính là thiên đại tội. Sinh tử chẳng qua cũng chỉ việc trong nháy mắt mà thôi.”

“Cho nên mục đích của nương nương chính là muốn Thục phi nương nương tới chỗ Hoàng thượng cáo trạng, sau đó bị Hoàng thượng chán ghét mà vứt bỏ?” Dương Quỳnh sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Cái này từng bước từng bước mưu tính, diễn ra trong hơn hai tháng, Khang phi thế mà lại có ánh mắt như vậy, kiên nhẫn như vậy, tâm cơ như vậy, nữ nhân thật đáng sợ!

Khang phi cười khổ, “Bốn cung xưa nay không phải người lương thiện gì. Phép tắc sinh tồn của Hậu cung từ trước đến giờ đều là vì lợi mà thịnh, vì lợi mà suy. Hôm nay bốn cung xuống tay với Liễu Thục phi, cũng chỉ là vì nàng gây bất lợi cho bốn cung. Nếu như nàng chịu làm bằng hữu với bốn cung, thì đó lại là một tình cảnh khác.” Khang phi nói tới đây bỗng nhiên dừng một chút, ngừng đầu hỏi: “Dương Quỳnh, bốn cung giống nữ tử lòng dạ độc ác như vậy, ngươi thật sự yêu thích sao?”

Lúc này trong lòng Dương Quỳnh tràn đầy thương tiếc đối với Khang phi. Từ trong ánh mắt Khang phi, nàng có thể thấy được Khang phi không phải người như vậy. Nàng cố ý nói bán thân như thế, chỉ đơn giản là không muốn chính mình ngày sau hối hận. Dương Quỳnh cũng không xác định Khang phi dùng túng nàng có phải là bởi vì thích nàng hay không, có lẽ, cũng chỉ là một thủ đoạn để Khang phi lôi kéo nàng mà thôi. Nhưng vậy thì sao? Mình thích liền thích. Lo trước lo sau cũng chỉ làm tuột mất cơ hội. Thích, nỗ lực, không hối hận. Về phần hối báo, thì đó lại là chuyện khác.

“Ta thích chính là con người của nương nương. Thiện lương cũng tốt, ngoan độc cũng tốt, ta đều thích. Cho dù có một ngày ta chết trong tay nương nương, ta cũng sẽ...” Câu nói kế tiếp đã bị tay Khang phi che lại. Dương Quỳnh bắt lấy tay Khang phi, đưa tới bên miệng nhẹ nhàng hôn một cái. Khang phi giống như bị phỏng, muốn rút tay về nhưng không cách nào toại nguyện.

“Ngươi luôn không quy củ làm càn như vậy.” Khang phi đỏ mặt, thấp giọng oán giận nói.

“Trong Hoàng cung này nhiều quy củ lắm. Thu Hoa, khi hai chúng ta ở cùng nhau thì không cần để ý những quy củ này, được không?” Dương Quỳnh thâm tình nhìn Khang phi, giọng nói êm dịu như gió xuân tháng ba.

Ánh mắt Khang phi không nhìn tới thân mình càng ngày càng gần của Dương Quỳnh. Cho đến khi Dương Quỳnh chỉ còn cách nàng một chút xíu, lúc này nàng mới cuống quýt đẩy Dương Quỳnh ra.

“Nương nương, người cố ý chơi ta?” Dương Quỳnh không phòng bị, bị Khang phi đẩy lùi về phía sau vài bước. Lúc này bầu không khí tốt như thế nào cũng đều biến mất, Dương Quỳnh đứng ở một bên ảo não hồi.

Khang phi tình nghịch cười: “Ngươi chính là quen được một tắc lại muốn tiến một thước. Bốn cung cũng không thể quá dung túng tùy ngươi làm bừa được.” Thần thái tung bay kia, giống như thiếu nữ tràn ngập sức sống, hoàn toàn khác với Khang phi ôn hòa thanh lệ ngày thường.

Dương Quỳnh mê say trong vẻ đẹp giãy lắt của Khang phi, một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn lại. Đến bây giờ, Dương Quỳnh mới chính thức tin tưởng, thế gian này thật sự có giai nhân nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc (*).

(*) Nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc: Nở một nụ cười làm nghiêng thành, lại cười liền làm nghiêng nước.

Cung Phượng Từ.

Hoàng hậu nghe Liễu Thục phi khóc lóc kể lể xong, sắc mặt nặng nề. Liễu Thục phi ở phía dưới trộm nhìn sắc mặt Hoàng hậu, không khỏi mừng thầm. Về mặt của Hoàng hậu như vậy, xem ra là sẽ nổi giận với Khang phi. Nhưng Hoàng hậu thật lâu cũng không nói chuyện, cũng không cho Liễu Thục phi

bình thân, mặc cho Liễu Thực phi quý trên nền gạch lạnh như băng suốt thời gian hai nén hương. Liễu Thực phi ở trong lòng đã mắng Hoàng hậu nhiều lần, nhưng cũng không dám đứng dậy, đành phải buồn bã bi thương nói, “Hoàng hậu nương nương, trên đất có chút lạnh, hôm nay thân thể thần thiếp không được tốt, có thể cho thần thiếp đứng dậy đắp lời hay không?”

Hoàng hậu nhìn bộ dáng yếu điệu của Liễu Thực phi, nói: “Thực phi cũng cảm giác được trên đất lạnh? Vậy đầu óc phát nhiệt của ngươi có thanh tỉnh được chút nào hay không?”

Liễu Thực phi vừa nghe thấy thái độ của Hoàng hậu không đúng, vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương, người phải làm chủ cho thần thiếp? Thần thiếp là vì phụng mệnh người...”

“Im ngay!” Hoàng hậu rốt cuộc không thể nhịn được nữa chặn lời Liễu Thực phi, “Thực phi, bổn cung mệnh ngươi tra rõ chuyện Hoắc Tiệp sư xảy thai, ngươi xem hiện tại ngươi đang làm cái gì?” Ngón tay Hoàng hậu chỉ vào Liễu Thực phi cũng đều đang run rẩy.

“Cả ngày ngươi phải nô tài trong cung đi khắp nơi lục soát. Ngươi để nô tài lục soát đồ vật của nhóm chủ tử? Còn dám ý lại ý chỉ của bổn cung?” Hoàng hậu giận quá thành cười, “Hoàng cung này là Hoàng cung của Hoàng thượng, không phải Hoàng cung của Liễu gia ngươi. Mấy ngày nay, bổn cung bận bịu chuyện sinh thần, vốn định giao cho ngươi để có chút thanh tỉnh, nhưng ngươi lại làm ra được nhiều chuyện như vậy. Ngươi có biết, mỗi ngày đều có phi tần đến chỗ bổn cung cáo trạng ngươi. Bổn cung niệm tình ngươi có ý tốt, nên không truy cứu, không nghĩ tới, ngươi được một tác lại muốn tiến một thước, cũng dám đi lục soát Cung Lung Hoa! Ngươi thật sự là mọt lá gan của trời mà! Ngươi có biết, Cung Lung Hoa kia là chính miệng Hoàng thượng đã hạ khẩu dụ, ngoại trừ Thánh chỉ của Hoàng thượng, bất luận kẻ nào, kể cả bổn cung cũng không có quyền lục soát.”

Liễu Thực phi nghe đến đó thì hoàn toàn choáng váng. Không ngờ Cung Lung Hoa lại tồn tại đặc thù như vậy, tại sao nàng không biết? Tại sao không ai nói cho nàng biết? Nhất thời, Liễu Thực phi cảm thấy, quyền thế mấy ngày qua của mình chẳng qua cũng chỉ là biểu hiện giả dối. Kỳ thật tất cả mọi người đều xa lánh nàng. Tất cả mọi người đều núp trong bóng tối chờ xem chuyện cười của nàng. Nàng ở Cung Lung Hoa gây ra động tĩnh lớn như vậy, thế nhưng không ai đi ra nói cho nàng biết, ngay cả Hoàng hậu cũng không. Nàng là vì Hoàng hậu làm việc mà, sao Hoàng hậu có thể không báo trước cho nàng biết đặc thù của Cung Lung Hoa? Sao có thể tùy ý để nàng gây ra chuyện cười lớn như vậy, sau đó lại càng thêm trách mắng nàng?

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp thật sự không biết là không thể động Cung Lung Hoa. Thần thiếp thật sự không biết mà!” Liễu Thực phi khóc lóc dập đầu nói: “Thỉnh Hoàng hậu nương nương niệm tình thần thiếp một lòng vì người làm việc, mà tha cho thần thiếp lần này.”

Hỏa khí của Hoàng hậu tiêu tan một ít, giọng nói cũng nhu hòa hơn, nhìn thân mình Liễu Thực phi run rẩy giống như lá Liễu trong gió thì thở dài, “Cũng là do bổn cung nóng nảy. Ngươi vào cung chưa lâu, rất nhiều chuyện cũng không biết rõ. Xem ra là cần có người dạy ngươi phương pháp làm việc cùng quy củ trong cung này. Lý ma ma.”

Một ma ma hơn bốn mươi tuổi từ phía sau Hoàng hậu đi ra, “Hoàng hậu nương nương.”

“Lý ma ma là ma ma ở nơi này của bổn cung, việc này bổn cung phạt ngươi cảm tức một tháng, để Lý ma ma dạy quy củ cho ngươi, ngươi có nguyện ý hay không?” Hoàng hậu hỏi.

Chuyện tới nước này, Liễu Thực phi sao còn dám dị nghị? Vội vàng nói, “Thần thiếp nguyện ý. Tạ Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu vừa lòng, gật đầu nói: “Đứng lên đi, vào nội thất trang điểm lại, xem ngươi khóc kia, đều mất hết dáng vẻ của phi tử.”

Liễu Thực phi đỏ mặt, đi theo nhóm cung nữ của Hoàng hậu vào nội thất trang điểm. Hoàng hậu nói với Lý ma ma: “Ngươi thay bổn cung dạy Thực phi, chung quy thì nàng vẫn còn trẻ tuổi, có cái gì không hiểu, ngươi dạy nàng nhiều một chút.”

Lý ma ma cúi người nói: “Nô tì tuân chỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Đối thực

(*) Đối thực: Một từ bắt nguồn từ thời nhà Hán, chỉ những nữ tử trong cung đồng tính luyến ái, cũng chỉ những cung nữ cùng thái giám trong cung kết thành phu thê trên danh nghĩa. Nhưng từ ngữ hiện đại lại giải thích là “mặt đối mặt cùng ăn cơm” (Đối: cùng; Thực: ăn, ăn cơm)

Cung Lung Hoa.

Khang phi nghe nói Hoàng hậu để Liễu Thực phi cho Lý ma ma, có chút đồng tình nói: “Lần này Liễu Thực phi là muốn ăn khổ rồi.”

Dương Quỳnh không hiểu, Yên Xảo ở một bên nói: “Lý ma ma là ma ma nổi tiếng nghiêm khắc trong cung. Hơn nữa nàng dạy đều là phi tần trong cung. Nghe nói, trước kia có một Tài tử, bởi vì không chịu được cách dạy của nàng mà treo cổ tự vẫn.”

“A? Tự vẫn? Đây là nghiêm khắc cỡ nào?” Dương Quỳnh khoa trương há to miệng.

Khang phi nói: “Lý ma ma là người rất cầu toàn. Nàng là người trong nhà Hoàng hậu mang vào cung, rất được Hoàng hậu trọng dụng. Hơn nữa là người cố chấp. Nếu nhóm phi tần không đạt tới yêu cầu của nàng, nàng sẽ yêu cầu tiếp tục làm, cho đến khi đạt mới thôi. Tài tử thất cổ kia cũng là bởi vì liên tiếp hai ngày hai đêm học quy củ, không cho ngủ, mới tự vẫn.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ, nếu mình rơi vào trong tay Lý ma ma, thì dứt khoát trực tiếp thất cổ thôi, như vậy còn có thể thoải mái. Ma ma lợi hại như thế, khó trách ngay cả Khang phi cũng thông cảm cho Liễu Thục phi.

Mấy ngày nay Yên Xảo cũng không ở Cung Lũng Hoa, bị Khang phi phái đi ra ngoài gieo một ít tin tức. Phải nói Yên Xảo thật sự là một kỳ tài bất quá, chỉ cần là loại chuyện liên quan đến đối ngoại, nàng đều xử lý rất tốt.

Sau giờ ngo, Khang phi ở thư phòng viết chữ, như cũ chỉ để lại một mình Dương Quỳnh hầu hạ.

“Nurong nurong, tại sao Cung Lũng Hoa không có Thánh chỉ thì không được lục soát?” Vấn đề này Dương Quỳnh đã suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không hiểu.

Khang phi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, “Người có biết tại sao lúc trước bốn cung lại xảy thai không?”

Dương Quỳnh trong lòng căng thẳng, ý thức được chuyện Khang phi xảy thai khẳng định có liên quan đến Thánh chỉ này, vấn đề này của nàng chẳng phải đã đâm đúng chỗ đau của Khang phi?

Khang phi cũng không đợi Dương Quỳnh trả lời, tự mình nói: “Bốn cung được Thánh sủng lâu dài, tự nhiên là làm người đồ ky. Bởi vậy, sau khi có thai càng đặc biệt cẩn thận hơn, sợ bị người động tay động chân. Khi đó Tô mẫu (bà nội) của Hoàng hậu tạ thế, Hoàng thượng thương cảm phần tình cảm tôn tổ (bà cháu) này của Hoàng hậu, cho nên đặc biệt ân chuẩn hồi hương thăm viếng. Tất cả mọi việc trong cung tạm thời do Đồng Hiền phi cai quản. Không bao lâu, trong cung của Đồng Hiền phi xuất hiện thích khách, vì muốn bắt thích khách, Đồng Hiền phi hạ lệnh lục soát Hậu cung.” Khang phi nói tới đây, nhắm hai mắt lại.

Dương Quỳnh đau lòng kéo tay nàng, “Nurong nurong...”

“Bốn cung không sao.” Khang phi mở mắt ra, thần sắc lại như cũ, “Khi đó bốn cung sợ hãi Đồng Hiền phi mượn chuyện này mà động tay động chân, nhưng lúc đó nàng cai quản Hậu cung. Bốn cung cũng chỉ có thể để mặc nàng lục soát. Người của nàng bỏ thêm thứ gì đó vào trong nên mà bốn cung sử dụng, không quá nửa tháng, bốn cung liền xảy thai.” Chuyện cũ trở lại, Khang phi phát hiện mình đã không còn phản hận ý khắc cốt ghi tâm kia. Đồng Hiền phi rút cuộc cũng không có kết cục tốt, sau khi việc này bị phơi bày, Hoàng thượng ban thưởng cho nàng một bình rượu độc.

“Vi đền bù cho bốn cung, Hoàng thượng liền đích thân hạ Thánh chỉ, không có Thánh chỉ, không được phép lục soát Cung Lũng Hoa.” Khang phi cười cười, “Người nào vào cung một khoảng thời gian đều sẽ biết chuyện này. Thế nhưng, Liễu Nguyên Nhi ở trong cung thời gian không ngắn vậy mà lại không biết, điều này sao có thể?”

Đúng vậy. Coi như Liễu Nguyên Nhi không biết, thì những cung nữ thái giám của Cung Ngọc Thần nhất định phải biết. Nhưng lại không có ai nói cho nàng nghe. Những phi tần vào cung thời gian dài kia cũng chắc chắn rõ ràng, nhưng vẫn không ai nói cho nàng biết. Có thể thấy, khoảng thời gian này nàng ở trong cung là không được lòng người cỡ nào.

Sau bữa tối, Phòng Kính Sự đến thông báo, đêm nay Hoàng thượng lật được thẻ của Khang phi. Vì lẽ đó, mà mọi người bắt đầu chuẩn bị cho Khang phi. Nhưng Dương Quỳnh lại lặng lẽ rời khỏi tầm điện. Khang phi chú ý tới Dương Quỳnh rời đi, nàng nhìn vị trí Dương Quỳnh đứng lúc đầu, âm thầm thở dài. Nàng hiểu được nguyên nhân Dương Quỳnh rời đi, nhưng lại không thể làm gì. Không thể giải thích, không thể hứa hẹn. Nàng là phi tử của Hoàng thượng, hầu hạ Hoàng thượng là nghĩa vụ của nàng, càng là ý nghĩa để nàng tồn tại. Khang phi không nhìn được cười khổ, đây là bi ai của dĩ sự nhân. (dùng sắc đẹp để lấy lòng người khác)

Dương Quỳnh trở lại phòng, trong lòng giống như bị thứ gì đó đè nặng, buồn bực không thoải mái. Nàng biết rõ thân phận của mình, vô luận như thế nào cũng không thể cùng Hoàng thượng tranh giành nữ nhân. Thế nhưng nhìn nữ tử mình yêu thích đi hầu hạ người khác, cảm giác này dù như thế nào cũng đều không dễ chịu.

Lúc Thiên Linh trở lại, Dương Quỳnh đang ngồi trên ghế ngắn người.

“Làm sao vậy? Có tâm sự?” Gần đây Thiên Linh bề bộn nhiều việc, trong phòng kho của Khang phi có rất nhiều đồ, cho nên nàng ít có cơ hội trò chuyện cùng Dương Quỳnh.

“Không có việc gì, nhàm chán mà thôi.” Dương Quỳnh có tâm sự, nhưng tâm sự này làm sao có thể nói ra miệng.

Thiên Linh rót chén trà uống, nhìn bộ dạng muốn chết không muốn sống của Dương Quỳnh, bắt đầu đi lắc đầu, “Nói cho người chuyện này, người nghe xong đừng kinh ngạc, cũng đừng nói ra bên ngoài.”

Rút cuộc Dương Quỳnh cũng đem tiêu cự của ánh mắt chuyển đến trên người Thiên Linh. Thiên Linh vừa lòng gật đầu, “Ta nghe nói Ôn Trường Chân của Thượng Công Cục cùng Triệu Diễm Thái đối thực.”

Dương Quỳnh mờ mịt nhìn Thiên Linh, “Đối thực?”

Thiên Linh bắt đầu đi, đành phải giải thích, “Đối thực chính là kết nhóm cộng thực. Những cung nữ như chúng ta nhất định sẽ phải ở trong cung cả đời, không thể ra ngoài, cũng có cách nào thành thân sinh con. Nhưng là người thì dù sao cũng phải bầu bạn, cho nên các cung nữ bắt đầu tìm đối thực. Chỉ cần hai người đều đồng ý, không ảnh hưởng đến công việc ngày thường, các chủ tử thông thường cũng sẽ không can thiệp.”

“Đối thực? Hà... Hai nữ tử... Đối thực?” Dương Quỳnh có chút không thể lý giải. Mặc dù là ở hiện đại, đồng tính luyến ái cũng không được mọi người thừa nhận, thậm chí là bị kỳ thị. Làm sao tới cổ đại, ngược lại lại được khai mở? Loại chuyện này chẳng lẽ cũng không cần giấu diếm sao?

Thiên Linh thấy biểu tình quái dị của Dương Quỳnh, thờ dãi nói: “Xem ra, có lẽ ngươi không tiếp nhận được chuyện này. Kỳ thật chuyện này cũng không có biện pháp. Trong cung này nữ nhân nhiều lắm, lâu ngày buồn chán, đều hy vọng có thể có một người bạn tri kỉ. Có bệnh có nạn, cũng có thể có người chăm sóc. Chúng ta, những người như vậy, còn có thể có yêu cầu gì khác đây?” Lúc mới bắt đầu Thiên Linh là đang nói chuyện có người khác, nói đến đây cũng cảm thấy đồng cảnh ngộ.

Trong lòng Dương Quỳnh lại suy nghĩ khác hoàn toàn với Thiên Linh. Nàng chỉ muốn biết rõ, trong Hậu cung này, rốt cuộc là có bao nhiêu người có thể tiếp nhận cung nữ đối thực? Nếu như đại đa số mọi người có thể tiếp nhận, như vậy có lẽ, chướng ngại giữa nàng và Khang phi liền nhỏ đi rất nhiều.

“Trong cung có rất nhiều cung nữ đối thực sao?” Dương Quỳnh thăm dò hỏi.

Thiên Linh nói: “Cũng không coi là nhiều, khoảng vài chục người. Phần lớn là sớm chiều ở chung, chủ tử thấu tình đạt lý thì mới dám công khai.”

“Nói như vậy, không công khai còn có rất nhiều?”

Thiên Linh cười nói: “Chuyện này thì ai biết? Các cung nữ thường ngày đều thích quán lấy nhau cùng một chỗ, ai biết rốt cuộc là tỷ muội hay là đối thực?”

Dương Quỳnh suy nghĩ một chút hỏi: “Vậy... Ngươi có đối thực hay không?”

Thiên Linh mặt ửng hồng, phi phui nói: “Ngay cả ngươi cũng không đứng đắn. Làm sao lại nói đến trên người ta? Ta ngày thường ngoại trừ hầu hạ nương nương, thì cũng là cùng một chỗ với ngươi, làm sao còn có thời gian đi tìm cung nữ đối thực?”

“Nghe giống như là oán trách ta làm chậm trễ ngươi vậy.” Dương Quỳnh cười nói.

“Ngươi còn nói! Ngươi còn nói!” Thiên Linh không chịu, làm bộ muốn đánh Dương Quỳnh. Dương Quỳnh vội vàng trốn tránh, hai người ở trong phòng nhốn nháo như trẻ con.

Đang đùa giỡn, cửa bị người đẩy ra, Yên Xảo từ bên ngoài thăm dò thò đầu vào.

“Ồ, các ngươi đang nháo cái gì vậy? Cũng không rủ ta chơi.” Nói xong, từ ngoài cửa bước vào.

Dương Quỳnh cùng Thiên Linh đình chỉ động tác. Thiên Linh vuốt lại tóc mai có chút tán loạn, thở hổn hển nói: “Còn không phải tại Thanh Diệp, suốt ngày không đứng đắn.”

Dương Quỳnh kêu lên: “Ta oan uổng mà! Là ngươi nói chuyện cung nữ đối thực cho ta trước, ta mới hỏi nhiều vài câu.”

“Đối thực?” Yên Xảo ý vị thâm trường liếc nhìn Thiên Linh. Thiên Linh biểu lộ vô cùng mất tự nhiên.

Dương Quỳnh nói: “Yên Xảo, nhất định ngươi biết nhiều hơn Thiên Linh, đến đây nói cho ta nghe một chút.”

Yên Xảo sắc mặt ngưng trọng, “Còn lâu ta mới giảng những thứ đó cho ngươi. Cung nữ đối thực có cái gì mà nói? Chẳng qua cũng chỉ là một ít cảm tình tốt lén lút lấy ra nói chơi thôi. Chỗ ta có một bí mật, các ngươi muốn nghe không?”

“Bí mật gì?” Thiên Linh rõ ràng cũng bắt đầu bất quáị.

Yên Xảo thần bí hướng hai người ngoắc ngoắc tay, đầu ba người chụm lại. Yên Xảo thấp giọng nói: “Các ngươi có biết kẻ chủ mưu đứng sau chuyện hành thích lần trước là ai không?”

Dương Quỳnh giật mình, nhưng cũng không há miệng, trái lại, Thiên Linh tiếp lời nói: “Không phải Liễu Thục phi sao?”

“Hà?” Dương Quỳnh kinh ngạc nhìn Thiên Linh hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Thiên Linh dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn Dương Quỳnh nói: “Bên ngoài đều truyền như vậy. Liễu Thục phi vì muốn thương vị mà sai thích khách hành thích ở bữa tiệc tẩy trần của Hoàng hậu nương nương. Ngoài sáng là muốn ám sát Hoàng thượng, nhưng kì thật là muốn giết chết tỷ tỷ của mình. Liễu Thục phi tiền nhiệm vừa chết, Hoàng thượng đối với Liễu gia áy náy, cho nên sẽ trao vị trí Thục phi cho Liễu Thục phi hiện tại.”

“Ừm... Coi như ngươi đúng một nửa.” Yên Xảo sờ cằm nói: “Các ngươi có nghĩ tới, ngày đó hung hiểm như vậy, người đi đều có khả năng sẽ mất mạng, vậy tại sao lại có người không đi?”

Dương Quỳnh nghe xong lời này liền cau mày, “Ngươi ám chỉ Hoắc Tiệp dư?”

Yên Xảo gật đầu, “Ngày đó Hoắc Tiệp dư vì dưỡng bệnh, cho nên không đến Cung Phượng Từ. Sau đó Hoàng hậu nương nương đã từng kiểm tra qua bản ghi chép xem mạch của Thái Y Viện, quả thật có viết Hoắc Tiệp dư nhiễm phong hàn, cần phải tĩnh dưỡng.”

“Đây không phải đúng rồi sao, còn có cái gì để hoài nghi?” Thiên Linh hỏi.

“Vấn đề liên xuất hiện ở chỗ này, ta thăm dò được, trước khi Hoắc Tiệp dư sảy thai đã mang thai ba tháng.” Yên Xảo nói đến đây, Dương Quỳnh giật mình.

“Nói như vậy, thời điểm chuyện hành thích xảy ra, Hoắc Tiệp dư đã có thai.”

Yên Xảo vỗ tay nói: “Không sai. Mặc dù mới được ít tháng, người bình thường rất khó phát hiện, nhưng bắt mạch chính là thái y nha, đối với hỉ mạch, bọn hắn đều vô cùng lưu tâm, không thể có khả năng bỏ sót. Coi như bởi vì thời gian mang thai ngắn, không thể chẩn đoán chính xác, cũng sẽ phải ghi lại nghi vấn ở trong bản ghi chép của kết luận mạch chứng. Huyết mạch Hoàng thất, chuyện lớn như vậy, không người nào dám sơ suất.”

“Nói như vậy...” Thiên Linh nhìn mặt hai người.

“Nói như vậy, hoặc kết luận mạch chứng lúc trước của Hoắc Tiệp dư là giả, hoặc nàng có thai là giả.” Dương Quỳnh đối với phát hiện này vô cùng hứng thú.

“Đáng tiếc ta chỉ có thể tra đến đó, sự tình phía sau không phải chuyện mà một tiểu cung nữ như ta có thể hỏi.” Yên Xảo có hơi tiếc nuối nói.

“Ngươi có thể tra đến đây là đã rất khó rồi.” Dương Quỳnh tán thưởng nói: “Bẩm báo nương nương rồi sao?”

Yên Xảo gật đầu, “Đã bẩm báo. Nương nương bảo ta tới nói cho người nghe. Ta đoán có lẽ là ngày mai nương nương sẽ muốn hỏi suy nghĩ của người.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Bảo kiếm

Dương Quỳnh trầm ngâm một lúc, hỏi: “Yên Xảo, chuyện liên quan tới Hoắc Tiệp dư, ngươi còn biết gì không?”

“Hoắc Tiệp dư là nữ nhi duy nhất của Công bộ Thị Lang tiền nhiệm Hoắc đại nhân. Hai năm trước, Hoắc đại nhân bắt chắp mưa gió đi tuần tra đề Hoàng Hà, kết quả gặp phải đề vờ, Hoắc đại nhân không may bị nước sông cuốn đi, hai ngày sau mới tìm được thi thể. Vợ chồng Hoắc đại nhân phu thê tình thâm, Hoắc phu nhân nghe tin dữ không chịu đựng được, cũng liền treo cổ tự vẫn. Gần như trong vòng một đêm, Hoắc Tiệp dư biến thành nữ cô nhi không nơi nương tựa. Khi đó nàng vẫn chỉ là một Mỹ nhân, phải chịu đựng các chủ tử khác ức hiếp.” Yên Xảo nói tới đây, ba người đều thở dài một hơi. Thiên Linh biết rõ vị Hoắc Tiệp dư này, tiếp lời nói: “Nghe nói khoảng thời gian đó tinh thần của Hoắc Tiệp dư vô cùng sa sút, bị những người khác ức hiếp cũng không thêm để ý, gần như trở thành người đần độn.”

Dương Quỳnh nói: “Vậy về sau làm thế nào mà nàng khôi phục lại được?”

Thiên Linh cùng Yên Xảo đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng lắc đầu. Yên Xảo nói: “Cái này chúng ta không biết. Chỉ nhớ rõ đột nhiên có một ngày, Hoắc Tiệp dư liền khôi phục lại bình thường, tự mình trang hoàng lại bản thân. Có một lần Hoàng thượng đi dạo Ngự Hoa Viên, nhìn thấy dáng vẻ như vậy của Hoắc Tiệp dư, Long Tâm vô cùng vui vẻ, đặc biệt sủng ái Hoắc Tiệp dư một hồi.”

Thiên Linh cũng nói: “Đúng vậy, ta cũng nghe nói. Hoắc Tiệp dư được sủng, những người khác cũng không dám ức hiếp nàng, về sau nàng cũng sống dễ chịu hơn.”

Nghe Thiên Linh cùng Yên Xảo kể lại, trong lòng Dương Quỳnh cơ bản đã có khái niệm. Nhà Hoắc Tiệp dư phát sinh biến cố lớn như vậy, ở trong cung nàng bị lãng nhục cũng là chuyện có thể lý giải. Dù sao Hoàng cung này cũng không phải nơi tốt đẹp gì. Nàng cao giã thấp là chuyện thường thấy nhất. Các phi tần không chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng, lại không có gia tộc chống đỡ, thì cuộc sống ngay cả nô tài cũng không bằng. Khi nàng cùng Khang phi bị vây ở Lâm Phương Các, người gác cổng đối với các nàng coi như khách khí. Thế nhưng đồ đồ trợ cấp cũng là thiếu cần thiếu lạng, liên tục gây khó dễ. Phải biết rằng, cho dù Khang phi bị thất sủng, nhưng vẫn còn phong hào, hơn nữa Thẩm gia vẫn là Giang Nam vọng tộc, ở triều đình hay dân gian đều có lực ảnh hưởng cực lớn. Những thứ này Hoắc Tiệp dư đều không có, cho nên cảnh ngộ của Hoắc Tiệp dư ngày đó là có thể tưởng tượng được.

Như vậy, nàng làm thế nào mà có thể nghĩ thông suốt? Theo lời Yên Xảo nói thì là tới Ngự Hoa Viên vô tình gặp được Hoàng thượng, nhưng đoạn này thật sự là quá xưa cũ rồi. Cũ đến nỗi Dương Quỳnh không cần nghĩ cũng biết là có người có ý sắp xếp. Hiển nhiên, Hoắc Tiệp dư được người kia trợ giúp mới có thể cá muối vurun mình (*), giành được Thánh sủng.

(*) Cá muối vurun mình (Hàm ngư phiến thân): Cá đã chết được ướp muối gọi là cá muối, ý chỉ sự hồi sinh, trỗi dậy, cải thiện thay đổi một cách bất ngờ. Nói cá chết không lịch sự nên người ta đổi thành cá muối. (mang màu sắc xấu, nghĩa mỉa mai).

Ban đêm, Dương Quỳnh nằm trên giường chấp chạ không ngủ được. Lúc thì nghĩ chuyện cung nữ đối thực có thể mang đến cho nàng cùng Khang phi một tia sáng rạng đông hay không, lúc lại nghĩ rốt cuộc là Hoắc Tiệp dư có liên hệ với người nào. Xoay trái lại xoay phải, đang nằm, nàng đột nhiên trở mình từ trên giường ngồi dậy. Tối nay Hoàng thượng ngủ lại Cung Lung Hoa, nhất định Âu Dương Đình cũng tới.

Dương Quỳnh vội vàng mặc quần áo ra cửa, bước nhanh tới hậu viện của Cung Lung Hoa. Còn chưa kịp đứng vững, đã thấy bóng đen lóe lên trước mắt, Âu Dương Đình đã đứng ở trước mặt nàng.

Lần này Dương Quỳnh ngược lại không sợ hãi, chỉ có chút ngượng ngùng, “Ta... trong lòng suy nghĩ chuyện khác, chậm trễ rồi.”

Âu Dương Đình cũng không nói chuyện, khoát tay, đưa cho Dương Quỳnh một bao vải dài và hẹp.

Dương Quỳnh theo bản năng nhận lấy. Vừa chạm tay vào, nàng liền biết rõ, cái này nhất định là một binh khí. Trước tiên ước lượng trọng lượng, không phải rất nặng, nhưng cũng không nhẹ, nhưng nàng dùng thì vẫn có chút nặng. Nàng cời dây buộc, tấm vải bọc rơi xuống, lộ ra binh khí bên trong. Vỏ kiếm bằng da cá đen tuyền, không một chút trang trí. Ngón tay Dương Quỳnh nhẹ nhàng lướt qua vỏ kiếm, xúc cảm cổ sơ nơi đầu ngón tay làm nàng có chút hưng phấn. Ngón tay chạm tới lỗ xo, nhẹ nhàng ấn một cái, binh khí trong nháy mắt ra khỏi vỏ. Trong đêm đen lóe lên một đường chớp sáng.

“Kiếm tốt!” Coi như Dương Quỳnh không phải người trong nghề cũng nhìn ra được đây không phải phàm vật. Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ, phát hiện thanh kiếm này vậy mà chỉ khoảng ba thước (1 thước = 1/3 mét). Ánh sáng óng ánh như hồ nước mùa thu làm cho Dương Quỳnh yêu thích không buông tay.

“Đây là Kiếm Ánh Nguyệt, Thượng cổ Thần binh, luôn ở trong đại nội Hoàng cung, rất ít người có thể nhìn thấy nó, chứ đừng nói là tự mình sử dụng.” Kỳ thật giọng nói của Âu Dương Đình rất êm tai.

“Nếu là thần binh lợi hại như vậy, tại sao ngươi lại đưa cho ta?” Dương Quỳnh biết rõ, với võ công bây giờ của nàng thì vẫn chưa dùng được binh khí này.

Âu Dương Đình không để ý tới vấn đề của nàng, tiếp tục nói: “Thanh kiếm này dài hai thước bảy tấc, rộng bốn tấc ba phân. Người bình thường mặc dù biết kiếm này rất tốt, nhưng lại bởi vì kiếm quá ngắn và hẹp, rất khó sử dụng. Ta xem võ công của ngươi, tuy rằng có một vài phương pháp của kiếm pháp Huyền Tông, nhưng lại không phải nền móng cơ bản của ngươi. Nhiều lần ngươi cùng ta giao thủ, một chút võ công này không đáng nhắc tới, mà thứ ta để ý chính là biến hóa trong võ công của ngươi. Nhìn qua thì nội tình đều không giống với bất kỳ một môn võ nào trên thiên hạ. Ngày đó thích khách hành thích, trong lúc giao đấu, ta thấy ngươi dùng kiếm của thích khách rõ ràng không thuận tay, nếu không phải do kiếm quá dài, ngươi cũng sẽ không trở thành trúng chọi đá, cực kì chật vật như vậy.”

Dương Quỳnh ở trước mặt bậc thầy võ học như Âu Dương Đình thì luôn thực thông minh làm một học trò nhỏ. Bộ dạng cúi đầu tiếp thu, cần ngoan bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Lúc này nghe Âu Dương Đình phân tích xong, trong lòng không khỏi âm thầm khâm phục đối phương cao minh. Chỉ cần xem nàng xuất thủ vài lần đã có thể phân tích ra đặc điểm của mình. Theo lời của Âu Dương Đình thì võ công của nàng không giống với bất kỳ môn võ nào trên thiên hạ, kỳ thật chẳng qua là nàng ở trong bộ đội có học kỹ thuật cầm nã (bắn, tóm), Taekwondo, tán đả, vãn vãn. Dương Quỳnh lớn lên ở nông thôn, leo núi trèo cây, xuống sông bắt cá đều là chuyện thường. Cho nên thân thể linh hoạt hơn so với người bình thường. Vào bộ đội liền được chọn để huấn luyện đặc biệt, học tập các kĩ năng vật lộn. Huấn luyện hàng năm đã làm những thứ này trở thành một phần trên cơ thể Dương Quỳnh, cho nên tới thời điểm động thủ, Dương Quỳnh đều không tự chủ mà sử dụng những thứ này. Có lẽ cái này cũng chính là biến hóa trong võ công mà Âu Dương Đình nói.

“Trước kia ta chỉ sử dụng qua đoản kiếm, cho nên ta dùng trường kiếm rất không tiện tay.” Dương Quỳnh chỉ tiết nói. Ở xã hội hiện đại, làm gì có ai cả ngày mang theo trường kiếm đi loạn xung quanh? Chấp hành nhiệm vụ thì ngoại trừ trang bị vũ khí cùng đạn dược, thì chính là dao găm.

“Ngươi thử thanh kiếm này xem.”

Dương Quỳnh đối với việc học võ công cũng không ngại ngùng. Nàng cầm Kiếm Ánh Nguyệt trong tay, bắt đầu xuất thủ. Xoay người một cái, bộ kiếm pháp mấy ngày trước Âu Dương Đình dạy nàng đã từng chiêu thì triển. Tránh, giương, vọt, đỡ, vũ động nhảy lên, giữa sân dần dần có một đường sáng trắng lên cao.

Âu Dương Đình nhìn kiếm pháp của Dương Quỳnh, khẽ gật đầu. Nhìn mức độ thuần thục của nàng cũng biết, trong thời gian mình không đến, nàng nhất định vẫn kiên trì khổ luyện, nếu không thì cũng không đạt được trình độ như vậy. Võ học, kiên trì nhất chính là không thể chịu gian khổ. Hiển nhiên, Dương Quỳnh cũng không nhàn hạ.

Luyện xong bộ kiếm pháp, Dương Quỳnh đứng lại. Ánh sáng cũng biến mất. Trong bóng đêm, chỉ có Kiếm Ánh Nguyệt trong tay nàng tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

“Ngươi đúng là người chịu khó.” Ánh mắt Âu Dương Đình dừng lại ở Kiếm Ánh Nguyệt trong tay Dương Quỳnh, hỏi: “Thế nào?”

Dương Quỳnh có chút hưng phấn nói: “Quả nhiên là một thanh kiếm tốt.”

Âu Dương Đình khẽ cười, nói: “Xem ra thanh kiếm này rất thích hợp với ngươi.”

Dương Quỳnh gật đầu giống như gà mổ thóc, ánh mắt lóe sáng, trong lòng càng không ngừng kêu: “Cho ta đi! Cho ta đi! Cho ta đi!”

Nhưng mà không như mong muốn, Âu Dương Đình vươn tay về phía Dương Quỳnh. Dương Quỳnh nhìn kiếm trong tay mình, lại nhìn Âu Dương Đình, cuối cùng cho dù vô cùng không muốn nhưng cũng đem kiếm trả về.

Âu Dương Đình bị ánh mắt tội nghiệp như tiểu cầu của Dương Quỳnh chọc cười, ngũ quan lạnh cứng bởi vì nụ cười này mà nhu hòa rất nhiều, “Nếu ngươi thích thanh kiếm này, thì luyện võ cho tốt, một ngày nào đó, kiếm này sẽ là của ngươi.”

“Thật sự?” Mắt Dương Quỳnh tỏa ra ánh sáng.

Âu Dương Đình cười gật đầu.

Thời gian kế tiếp, Âu Dương Đình tiếp tục dạy võ công cho Dương Quỳnh. Dương Quỳnh giống như trẻ nhỏ được ăn kẹo, học tập vô cùng nghiêm túc.

Sáng sớm hôm sau, Khang phi đưa tiễn Hoàng thượng, tự mình cũng bắt đầu trang điểm thay quần áo, chuẩn bị đến Cung Phượng Từ thỉnh an Hoàng hậu. Đến khi ra cửa, vẫn không thấy Dương Quỳnh tới, nàng hỏi: “Sao Thanh Diệp còn chưa tới đây?”

Như Quyên nghe xong vội vàng phái một tiểu cung nữ đi thúc giục. Thiên Linh theo tiểu cung nữ trở về bẩm báo, nói: “Thưa nương nương, Thanh Diệp còn chưa dậy.”

Khang phi nhíu mày. Nguyên Hương không vui nói: “Nương nương sắp khởi giá rồi, sao nàng còn nằm trên giường? Nàng như vậy mà gọi là cung nữ sao? Quả thật còn ngông nghênh hơn cả chủ tử?”

“Nguyên Hương!” Khang phi trách mắng.

Nguyên Hương không dám tiếp tục nhiều lời. Khang phi nói với Thiên Linh, “Ngươi trở về đừng làm kinh động đến Thanh Diệp, để nàng ngủ cho tốt. Đợi nàng tỉnh, bảo nàng đến nơi này của bốn cung, cho bốn cung một lời giải thích.”

“Vâng, nương nương.” Thiên Linh trầm nghĩ, rốt cuộc vẫn là Thanh Diệp, lời biếng cũng không bị Khang phi trách phạt, nếu là mình, chỉ sợ đã sớm bị phạt quỳ rồi. Quả nhiên người với người không thể so sánh mà!

Khang phi một đường đi đến Cung Phượng Từ, bước vào chính điện, gặp Chu Cẩm phi đã đến, đang vẫy tay với mình. Chỗ của nàng vốn dĩ là ở bên cạnh Chu Cẩm phi, vì vậy đi qua ngồi xuống, “Tỷ tỷ đến thật sớm.”

Chu Cẩm phi nói: “Lớn tuổi rồi, không ngủ được nhiều như vậy.” Nói xong lại cười nhạt: “Không giống ngươi, hầu hạ Hoàng thượng công lao vất vả. Không phải Hoàng hậu đã nói sao, phi tần buổi tối thì tắm ngoại trừ lần đầu tiên đều có thể miễn thỉnh an. Sao ngươi lại nhất định không nghe đây?”

Khang phi cười nói: “Hoàng hậu dù thế nào thì cũng là Hoàng hậu. Nàng có thể nói vậy, là nàng rộng lượng. Nhưng nếu ta nghe theo, thì chính là ta vô lễ.”

Chu Cẩm phi nói: “Ngươi nha, tính khôn như vậy, cũng khó trách Hoàng hậu đề phòng ngươi.”

Khang phi nói: “Nàng đề phòng ta mới là hao tổn khí lực. Ta xưa nay đối với vị trí kia đều không có hứng thú.”

“Đúng vậy.” Chu Cẩm phi thở dài nói: “Tâm ngươi giống như gương sáng, trong lòng nàng cũng rõ ràng. Nếu như hai người các ngươi đối đầu không khoan nhượng, chung quy là khó có thể tương dung. Cũng may, ngươi lui nhường.”

Khang phi cầm khăn tay, ở chóp mũi đề xuống, “Không nhường thì thế nào? Nàng là Hoàng hậu, ai có thể tranh với nàng? Hoàng hậu là người thông minh, cho nên ta lui nhường, nàng cho ta một con đường sống. Nếu như nàng là Liễu Thực phi, thì ta muốn lui nhường cũng không dám lui nhường.”

Chu Cẩm phi nghe đến đó vỗ vỗ bàn tay Khang phi, “Làm khó ngươi rồi. Hậu cung này chính vì có hai ngươi, nên người bên ngoài mới không tạo được sóng gió. Ngươi có tin hay không? Nếu Hậu cung không có ngươi, Hoàng hậu cũng không dám xuất cung đi cầu phúc trăm ngày.”

“Nói giống như là Hoàng hậu rất tín nhiệm ta vậy. Ta còn không có phúc phận kia đâu. Hiện giờ người mới một nhóm lại một nhóm tiến vào, không chừng ngày nào đó Hoàng thượng sẽ xoay chuyển tâm tư. Thời trẻ qua mau. Đây là châm ngôn.” Khang phi nói xong, ánh mắt nhìn về nhóm Tài tử, Mỹ nhân.

“Có khuôn mặt thôi thì ích lợi gì? Trong cung này thiếu cái gì, chứ không thiếu những gương mặt xinh đẹp, phải cần tâm tư nữa mới đủ. Giống như ta đây, mấy năm nay nếu không có ngươi trợ giúp, thì không biết đã thành cô hồn dã quỷ ở nơi nào rồi. Ngươi xem những kẻ tính khí cao ngất kia, còn tưởng rằng được mắt Hoàng thượng chính là được sủng ái rồi.” Chu Cẩm phi rất không ưa nhìn những người mới mà cấp bậc không cao này, lại còn tâm cao khí ngạo.

“Có ai mà tuổi trẻ không đi qua đâu?” Một câu này của Khang phi, đầy ắp tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Lo lắng

Lúc này Chu Cẩm phi giống như nghĩ tới cái gì, hỏi: “Sao lại không thấy nha đầu Thanh Diệp kia?”

Khang phi nghe xong lắc đầu, “Còn chưa dậy đâu.”

“Sao?” Chu Cẩm phi kinh ngạc nói: “Ngươi cũng không quản nàng?”

“Quản thế nào? Kỳ thật, thân thể của nàng vẫn còn chưa thật tốt. Ta quen nàng hầu hạ, cũng lại không để ý nhiều như vậy. Rõ ràng là ta làm khó nàng, làm sao còn có thể yêu cầu nàng như trước khi bị thương?” Khang phi nhớ tới Dương Quỳnh bây giờ đối với mình chính là cái dạng kia, nhịn không được thờ dài, “Chờ một chút đi. Đợi nàng hoàn toàn khôi phục.”

Chu Cẩm phi nhắc nhở, “Nhưng ta nói cho ngươi biết, nô tài là không thể nuông chiều. Ngươi sủng nàng là có hơi quá. Dù nàng tiếp tục được sủng, nhưng chung quy vẫn chỉ là nô tài. Cho dù nàng đã được trừ bỏ cung tịch, cũng vẫn là nô tài. Đối với nô tài, nên thưởng thì thưởng, nên phạt thì phạt. Nếu không sẽ làm hỏng quy củ.”

Khang phi cười nói: “Lời tỷ tỷ nói, muội muội nhớ kỹ.”

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên trong điện an tĩnh lại. Hoàng hậu mặc cung y màu vàng sậm đi ra. Mọi người vội vàng đứng lên hành lễ.

“Chư vị muội muội tất cả đều đứng lên đi.” Hoàng hậu hòa ái nói, “Mấy ngày trước Thục phi bôi vôi thay bốn cung điều tra chuyện Hoắc Tiếp dư sảy thai nên ở trong cung có chút động tác. Nàng chung quy vẫn còn trẻ người non dạ, có thể còn vài hành động không thỏa đáng, nhưng tâm là tốt. Mọi người nể mặt bốn cung, cũng đừng so đo gì nhiều.”

Mọi người lại vội vàng đứng dậy, đồng thanh nói: “Xin nghe theo ý của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu vừa lòng gật đầu, ánh mắt chuyển sang hướng Khang phi, “Cung Lung Hoa của Khang phi là nơi Hoàng thượng đã tự mình hạ lệnh, không có Thánh chỉ không được soát cung. Thục phi vào cung thời gian ngắn ngủi, không hiểu được những quy củ này, Khang phi ngươi chớ nên trách nàng.”

Khang phi nói: “Hoàng hậu nương nương quá lo lắng rồi. Thục phi muội muội là thay người làm việc, thần thiếp sao dám trách nàng? Thần thiếp không cho nàng soát cung, đơn giản chỉ là muốn bảo vệ ý chỉ của Hoàng thượng mà thôi. Thần thiếp cùng Thục phi muội muội cũng không có hiềm khích cá nhân.” Khang phi nói đến vô cùng nhẹ nhàng xinh xắn, vừa cất nhắc Hoàng hậu, lại chỉ ra ý chỉ của Hoàng thượng, đồng thời ngầm châm biếm Liễu Thục phi trong mắt không có Hoàng thượng, không hiểu quy củ.

Liễu Thục phi ngồi ở đối diện nghe xong không khỏi âm thầm vận chặt khăn tay, nghiêng răng nghiêng lợi cổ nén tức giận, còn phải bày ra vẻ mặt xấu hổ. Tức giận như vậy, nàng dĩ nhiên chảy vài giọt nước mắt. Người bên ngoài nhìn vào, ngược lại thật giống như nàng xấu hổ không chịu nổi mà rơi nước mắt.

Hoàng hậu đương nhiên cũng nghe ra ý tứ của Khang phi. Nhưng nàng biết rõ, Khang phi là người thông minh, là lực lượng quan trọng để cân bằng ổn định Hậu cung này, cho nên nàng nghe Khang phi nói xong, cười nói: “Khang phi muội muội luôn là người hiểu lễ nhất, khó trách được Thánh sủng nhiều năm, khiến chúng tỷ muội trong Hậu cung không ngừng hâm mộ.” Một câu, liền đem đồ kị trong lòng mọi người đều kéo đến trên người Khang phi.

Khang phi cùng Hoàng hậu đã ngôn đao ngữ kiếm nhiều năm, chỉ cần nàng muốn, cũng sẽ không rơi xuống thế hạ phong một chút nào. Nhưng tâm tình hiện tại của nàng đã không giống như trước, đã có không phần sắc sảo kia, cũng không muốn tranh đấu miệng lưỡi vô nghĩa nữa, bởi vậy nghe xong chỉ cười cười, cũng không đáp lời. Nhưng nụ cười kia, lại cao ngạo, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như đóa U Lan Không Cốc, khiến người ta nhìn mà quên đi dung tục tầm thường, làm các vị phi tần ngồi đây cũng tự ti mặc cảm. Ngay cả Hoàng hậu cũng không thể không thừa nhận, có lẽ trong số mọi người ở đây, có người dung mạo còn có thể cùng Khang phi liều mạng, nhưng về phần khí chất phong vận như tiên này, muốn so sánh cũng là muốn van khó khăn. Mặc dù là chính Hoàng hậu, đắm chìm trong Hậu cung nhiều năm, khí chất dưỡng thành cũng chỉ là Thiên gia cao quý, khó có thể dưỡng thành khí chất thanh tú, xa rời phạm tục như Khang phi.

Trời cao quả thật là quá hậu đãi Thẩm Thu Hoa rồi! Hoàng hậu ở đáy lòng thầm than.

Ra khỏi Cung Phượng Từ, Khang phi nghênh tiếp chính diện Liễu Thục phi. Ánh mắt Khang phi thản nhiên, không nhìn ra là vui mừng hay tức giận. Liễu Thục phi có chút xấu hổ, vội nói: “Khang phi tỷ tỷ, chuyện soát cung lần trước, là do muội muội lỡ mồm rồi.”

Khang phi nói: “Chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại. Muội muội cũng là có lòng tốt, tỷ tỷ ta sẽ không để bụng.”

Thái độ này của Khang phi ngược lại làm Liễu Thục phi có chút ngoài ý muốn. Nàng cho rằng, nếu Khang phi đã chiếm được lý lẽ, nhất định sẽ lý sự không tha người. Cho dù ở trước mặt Hoàng hậu giả bộ tha thứ cho nàng, nhưng hiện giờ khi ra khỏi Cung Phượng Từ, nhất định sẽ giễu cợt nàng. Không ngờ, Khang phi lại giống như không có hứng thú với nàng, cứ bước qua nàng mà đi. Khi đó Khang phi miệng lưỡi linh hoạt như vậy, nhưng cũng chưa từng nói ra nửa lời khó nghe.

Chu Cẩm phi đi ra thì thấy Liễu Thục phi đang sững sờ nhìn phương hướng đi của Khang phi rồi đi. Nàng lạnh lùng nói: “Đừng tưởng rằng người nào cũng giống ngươi.”

Liễu Thục phi quay đầu lại nhìn Chu Cẩm phi, tựa hồ không hiểu lời của nàng.

“Khang phi người này rất công bằng. Luôn luôn là người kính nàng một thước, nàng kính người một trượng, mặt khác cũng vậy. Thục phi muội muội, người tự giải quyết cho tốt đi.” Chu Cẩm phi nói xong, cũng không nhìn biểu tình của Liễu Thục phi, lập tức bước lên kiệu, khởi giá hồi cung.

Trần Chiêu nghi chứng kiến vẻ mặt của Liễu Thục phi, từ phía sau bước tới, thấp giọng nói: “Thục phi nương nương, người không nên bị các nàng đánh lừa. Hiện giờ Hoàng thượng đang sủng ái người, các nàng không dám trở mặt với người. Thế nhưng người ngấm lại đi, người chia tách sự sủng ái của hai người các nàng, các nàng có thể không hận người sao? Một khi các nàng lại được sủng, các nàng còn có thể như bây giờ dễ dàng buông tha người sao?”

Liễu Thục phi nghe Trần Chiêu nghi nói xong cũng cảm thấy có chút đạo lý. Có điều nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng. Nàng không ngờ, nàng biết Trần Chiêu nghi có tâm tư riêng. Hiện giờ địa vị tứ phi đã ổn định, Trần Chiêu nghi muốn thăng lên phi vị là vô cùng khó khăn. Trong tứ phi lớn tuổi nhất là Trịnh Quý phi cũng đã hơn ba mươi, nếu như đợi đến một người trong số họ qua đời, phỏng chừng Trần Chiêu nghi có tiền phong làm phi cũng không vui vẻ gì. Nếu không muốn chờ đợi, thì cũng chỉ có thể tự tạo cơ hội cho mình, nghĩ biện pháp làm vị trí tứ phi xuất hiện ghế trống.

Vô luận tính toán thế nào, thì Khang phi tựa hồ cũng là nơi yếu nhất. Luận lai lịch, nàng kém Trịnh Quý phi. Luận gia thế, nàng kém Chu Cẩm phi. Nếu Liễu Thục phi là đồng minh của Trần Chiêu nghi, như vậy, người có thể động cũng chỉ có mình Khang phi.

Liễu Thục phi được Trần Chiêu nghi trợ giúp mới có thể thuận lợi hoàn thành kế hoạch ám sát, tấn phong phi vị, đương nhiên lần này là muốn có ơn báo đáp. Cho nên nàng nhắm vào Khang phi mà yêu cầu lục soát cung, kỳ thật có thể lục soát được đồ vật gì hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần Liễu Thục phi có thể dẫn người lục soát, dĩ nhiên là sẽ tìm ra một ít đồ vật. Đáng tiếc tính toán đánh cho thật vang dội, nhưng kết quả lại là uống công vui vẻ một hồi. Nghĩ đến đây, Liễu Thục phi không khỏi hoài nghi Trần Chiêu nghi. Minh mới được tiền phong, không có cơ hội biết chuyện này. Thế nhưng Trần Chiêu nghi ở vị trí Chiêu nghi đã lâu, làm sao có thể không biết chuyện của Cung Lung Hoa? Tại sao còn khuyến khích mình đi lục soát cung? Đây không phải nói rõ là đang lợi dụng mình sao?

Liễu Thục phi nghĩ đến đây liền nói với Trần Chiêu nghi, “Lời của người bốn cung nhớ kỹ. Đa tạ Trần Chiêu nghi nhắc nhở.” Dứt lời cũng bước lên kiệu rời đi.

Trần Chiêu nghi đạt được kết quả không dùng được như vậy, đáy lòng thầm hận, “Nếu không phải vì người xuất thân tốt, lại có tỷ tỷ bệnh quý giúp người lên được vị trí Thục phi, thì làm sao đến phiên tiểu nha đầu như người ở trên đầu ta làm mưa làm gió?”

Cung Lung Hoa.

Khang phi vừa về đến liền nhìn thấy Dương Quỳnh ở trong sân nhảy dây. Đây chính là chuyện mới mẻ. Một đám người vây quanh Dương Quỳnh, còn không ngừng trầm trồ khen ngợi.

Nguyên Hương nhìn thấy cau mày nói: “Nương nương hồi cung.”

Người vây xem vội vàng tản đi, chỉ để lại Dương Quỳnh vẫn đang nhảy dây.

Khang phi đến gần Dương Quỳnh, có chút thích thú nhìn nàng nhảy. Mỗi lần Dương Quỳnh nhảy, dây thường có thể quay hai vòng dọc thân thể của nàng. Hơn nữa, nhìn không ra Dương Quỳnh cố sức chút nào. Lại nhảy trong chốc lát, Dương Quỳnh dừng lại, hướng về phía Khang phi lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật lớn. Khang phi bắt đầu nói: “Xem ra người đã tỉnh ngủ.”

“Tạ nương nương thương cảm.” Dương Quỳnh đi theo Khang phi vào tắm điện.

Nguyên Hương cùng Như Quyên giúp Khang phi thay đổi một bộ y phục thoải mái hơn. Khang phi khoát tay, hai người cung kính lui xuống.

“Vừa rồi người đang làm gì vậy?” Khang phi hỏi Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nói: “Ta đang nhảy dây.”

“Thế nào lại nghĩ đến cái này?” Lúc trước Dương Quỳnh chưa từng làm như vậy.

Dương Quỳnh có chút ngượng ngùng nói: “Tối hôm qua theo Âu Dương Đình luyện võ công quá mệt mỏi, cho nên sáng nay dậy không nổi. Ta nghĩ cũng không thể tiếp tục như vậy. Coi như nương nương không nói, chỉ sợ Nguyên Hương cũng không bỏ qua cho ta.”

Khang phi nhớ tới Nguyên Hương cứ trông thấy Dương Quỳnh là luôn nhăn mày, không khỏi cười nói: “Vậy liên quan gì đến việc người nhảy dây?”

“Đương nhiên là liên quan. Thân thể của ta không tốt mới dẫn đến thể lực không đủ. Nhảy dây có thể làm cho cơ thể ta khôi phục nhanh một chút, như vậy sáng sớm cũng sẽ không dậy không nổi.” Dương Quỳnh giải thích nói.

Một lúc lâu sau Khang phi cũng không thấy nói chuyện. Nàng không biết mình phải nói thế nào. Dựa theo lập trường của nàng mà nói, thì nàng đương nhiên hi vọng Dương Quỳnh có thể thời khắc bảo hộ nàng. Nhưng ở mặt tình cảm, nàng hi vọng Dương Quỳnh có thể nghỉ ngơi thật tốt, để thương tổn hoàn toàn khôi phục.

“Nương nương?” Thấy Khang phi không nói lời nào, Dương Quỳnh thử gọi một tiếng.

Khang phi tỉnh thần lại, “Người mỗi đêm đều phải luyện võ, ban ngày lại phải bảo hộ ta, như vậy có quá vất vả hay không?”

Dương Quỳnh nở nụ cười, cười đến cực kì ngốc nghếch, một chút cũng không có dáng vẻ của nữ tử thanh tú, “Ta thích học võ công chính là vì muốn bảo hộ nương nương người. Có thể bảo hộ người mình thích, người nói có cảm thấy vất vả hay không?”

Khang phi quay đầu đi chỗ khác, không cho Dương Quỳnh thấy vẻ mặt của mình. Nhưng khóe miệng cong lên vẫn tiết lộ tâm tình của nàng. Dương Quỳnh đến gần, tự nhiên mà cầm lấy tay nàng, nắm ở trong tay mình, “Không cần lo lắng cho ta, ta ứng phó được.”

Lần đầu tiên, Khang phi chủ động nắm lấy tay Dương Quỳnh. Sự hân hoan của Dương Quỳnh trong giờ khắc này gần như đã phá tan sự tự chủ của nàng. Nàng nhìn ánh mắt Khang phi, nhìn thấy trong con ngươi bình đạm phẳng lặng lóe lên vài điểm lệ quang. Dương Quỳnh không hiểu, nàng không rõ tại sao Khang phi lại kích động như thế.

“Chưa từng có ai đối xử với bản cung như vậy, cam tâm tình nguyện bảo hộ một mình bản cung. Khi còn bé ở nhà, phụ thân cũng vậy, ca ca cũng vậy, đều bận rộn chuyện của mình. Mặc dù bọn hần đối với bản cung rất tốt, nhưng cũng rất khó gặp mặt. Sau đó vào cung, gặp được Hoàng thượng, bản cung từng rất thích hần, hần cũng yêu thích bản cung. Thế nhưng, có một điều bản cung luôn luôn hiểu, vô luận giữa chúng ta có thể non hẹn biển bao nhiêu, thì cuối cùng hần vẫn là Hoàng thượng. Hoàng thượng, là Hoàng thượng của người trong thiên hạ, là Hoàng thượng của rất nhiều phi tần trong Hậu cung, lại duy chỉ không phải Hoàng thượng của Thẩm Thu Hoa ta. Đã nhiều năm như vậy, bản cung chỉ cầu một người toàn tâm toàn ý, có thể cử án tề mi (*), bạc đầu không phụ, nhưng thủy chung không thể được.” Giọng nói của Khang phi rất bình thản, không thấy nửa điểm gợn sóng. Có lẽ là do thời gian dài lâu, tâm tư phai nhạt. Thế nhưng lại có chất lỏng rơi xuống bàn tay đang đan vào nhau của hai người, một giọt, hai giọt...

Khang phi không phải nữ tử thích khóc. Lúc trước chuyển tới Lâm Phương Các, các nàng đều có thể bình tĩnh. Chính bởi vì như vậy, mà mỗi lần nàng rơi lệ đều làm cho Dương Quỳnh cảm giác trái tim mình như bị ai đó bóp thật chặt.

(*) Cử án tề mi (Nâng mâm ngang mày) Đòi Hậu Hán có cặp vợ chồng là Lương Hồng và Mạnh Quang. Mỗi khi Lương Hồng đi làm về, nàng Mạnh Quang đều bung mâm com cùng kính mời chồng, nàng không ngược mắt nhìn lên mà mỗi lần đều nâng mâm com cao ngang mày, Lương Hồng cũng rất lễ phép đưa hai tay đỡ lấy mâm com. Ý chỉ vợ công yêu thương, tôn trọng, đối đãi với nhau như khách quý, “Trung kính như tân”.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Giúp đỡ

Tay Dương Quỳnh thoáng dùng lực, Khang phi bất ngờ không kịp chuẩn bị, lập tức ngã vào lòng Dương Quỳnh. Khang phi giãy dụa mấy lần, bị Dương Quỳnh dùng sức ôm chặt, cho đến khi người trong ngực không còn giãy dụa nữa.

“Dương Quỳnh...” Tiếng Khang phi từ trong ngực Dương Quỳnh truyền tới, rầu rĩ, “Nếu người thật sự yêu thích bản cung, vậy tiếp tục yêu thích được không? Tâm bản cung đã lạnh quá lâu rồi, cần tìm một cái ôm ủ ấm nó.”

“Thu Hoa, nguyên một lòng, bạc đầu không phân ly.” Dương Quỳnh cảm giác hốc mắt của mình cũng có chút chua xót, nàng ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn, cưỡng ép sương mù trong mắt trở về. Nàng không muốn khóc, cũng không thể khóc. Nàng muốn để Khang phi cảm giác được rằng, mình không phải nữ tử yếu đuối, mà là người đáng giá để dựa vào.

Khang phi đỏ mặt từ trong lồng ngực nàng ngẩng đầu lên, “Nếu người đã đáp ứng bản cung, thì không được đổi ý.”

Dương Quỳnh buồn cười, hỏi ngược lại: “Tại sao ta phải đổi ý?”

“Bản cung là nữ nhân của Hoàng thượng.” Khang phi quay đầu, không nhìn về mặt Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nâng đầu Khang phi quay lại, để nàng nhìn mình, “Thu Hoa, ta biết rõ người là ai, vẫn luôn biết rõ. Nếu như ta để ý những thứ đó, thì lúc mới đầu ta sẽ không yêu thích người. Nếu như ta thích người, sẽ bao dung tất cả của người. Người có bằng lòng tin tưởng ta hay không?”

Khang phi nhìn nàng thật lâu, mới gật đầu nói: “Ta tin tưởng người.”

Khang phi nói ra bốn chữ “Ta tin tưởng người” này, ở trong mắt Dương Quỳnh là sự rung động trước nay chưa từng có. Nàng có chút khó có thể tự kiềm chế mà ôm chặt Khang phi. Thân thể mềm mại của Khang phi dựa vào trong ngực của nàng, một hương thơm nhàn nhạt tiến vào cõi lòng. Nội tâm Dương Quỳnh vô cùng rối loạn, không biết nên phản ứng thế nào.

“Hôm nay Hoàng hậu thay mặt Thục phi nhận lỗi với lục cung, hơn nữa còn nhận lỗi với bản cung.” Khang phi dựa vào lòng Dương Quỳnh, cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Nàng cảm giác quan hệ của hai người có chút không khồng chế được, nàng không thích loại cảm giác này, nhưng lại không muốn phá hỏng mối quan hệ này. Nàng không giống với Dương Quỳnh, nàng hầu hạ Hoàng thượng tám năm, đương nhiên biết đối phương động tình là dạng gì. Nàng không thể làm gì vượt qua khuôn phép, đành phải đổi đề tài.

Dương Quỳnh hiểu rõ, có thể được như hôm nay, Khang phi đã nỗ lực rất lớn. Loại chuyện này không thể gấp, chỉ có thể chậm rãi tính, “Nương nương có biết ý tứ của Hoàng hậu nương nương?”

Không đợi Khang phi nói chuyện, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng người gõ cửa, nói: “Nương nương, thuốc bổ đã hầm xong rồi.”

Khang phi vội vàng thoát khỏi lồng ngực Dương Quỳnh, đi về phía gương đồng thoáng sửa sang lại trang dung của mình, thấy mọi thứ vẫn ổn, lúc này mới để Dương Quỳnh đi mở cửa.

Dương Quỳnh ở trong lòng đem vị gia hỏa không thức thời này mắng ngàn vạn lần, khuôn mặt cứng ngắc đi mở cửa. Ngoài cửa, Như Quyên bưng khay, nhìn thấy Dương Quỳnh lộ ra gương mặt người chết thì không khỏi hoảng sợ, nhưng ở trước mặt Khang phi nàng cũng không dám hỏi nhiều, tiến vào dựa theo Khang phi phân phó, để chung hầm xuống xong lập tức lui ra ngoài.

Dương Quỳnh thấy Như Quyên lưu loát lui ra, không khỏi kỳ quái nói: “Nàng có thể nhìn ra cái gì hay không?”

Khang phi đang dùng thìa múc thuốc bổ trong chung ra chén nhỏ, nghe được Dương Quỳnh hỏi, không chút bận tâm nói: “Nàng có thể nhìn ra cái gì? Chuyện của chúng ta? Chúng ta đều là nữ tử, có thể có chuyện gì?” Nói xong, khoe môi câu lên nụ cười giả hoạt.

Dương Quỳnh rùng mình, lúc này Khang phi cười giống như con hồ ly vậy, “Người tính toán thế nào?”

Khang phi nói: “Có thể tính toán cái gì? Trong cung này người đối thực còn thiếu sao?” Nói xong, uống một ngụm thuốc bổ, tựa hồ cảm thấy hương vị cũng không tệ lắm, nàng đưa tay gọi Dương Quỳnh lại đây.

Dương Quỳnh đi qua, Khang phi để nàng ngồi bên cạnh mình, đem chén nhỏ đựng thuốc bổ đưa cho nàng.

“Cho ta?” Dương Quỳnh hoàn toàn không nghĩ tới.

“Bổn cung cố ý phân phó phòng bếp nhỏ hầm cho người, có bổ thêm rất nhiều dược liệu, có thể giúp người bổ khí dưỡng huyết.” Khang phi ôn nhu nói.

Dương Quỳnh uống một ngụm. Nói thật, mùi vị chẳng ra sao, hoàn toàn là vị dược liệu. Tuy rằng dùng nguyên liệu nấu ăn trung hòa với nhiều vị thuốc Đông y rất tốt, nhưng đối với người từ nhỏ tới lớn đều uống thuốc Tây như nàng mà nói, thì vẫn rất khó uống.

Khang phi giống như nhìn ra được tâm tư của Dương Quỳnh, lạnh mặt nói: “Đây là đồ bổn cung đặc biệt phân phó nấu cho người.”

Dương Quỳnh vội vàng chân chó nói: “Ta nhất định sẽ uống sạch.”

Lúc này Khang phi mới lộ ra tươi cười.

Dương Quỳnh vừa uống vừa hỏi: “Nương nương cũng biết chuyện đối thực sao?”

Khang phi nói: “Đây đều là chuyện đã tồn tại bao nhiêu năm, làm sao bổn cung có thể không biết?” Sau đó lại nhìn Dương Quỳnh, “Trong Cung Lũng Hoa của ta cũng có một cặp đó, chẳng lẽ người không biết?”

“A?” Thuốc bổ vào miệng Dương Quỳnh suýt chút nữa phun ra ngoài, vội vàng che miệng lại. Khang phi đối với tướng ăn bất nhã như vậy của nàng thì hơi nhú mày, có chút ghét bỏ mà quay mặt sang một bên.

Dương Quỳnh nhân cơ hội đem đồ ăn nuốt xuống bụng, sau đó về mặt bát quái hỏi: “Là ai vậy?”

“Người không nhìn ra?” Hiếm thấy Khang phi có hứng thú đùa giỡn Dương Quỳnh như vậy, nhìn nàng nôn nóng, khuôn mặt Khang phi lập tức sinh động hẳn lên.

“Nương nương, nói cho ta biết đi.” Dương Quỳnh buông chén nhỏ, giữ chặt tay Khang phi năn nỉ nói.

Âm thanh cố ý mềm nhũn này làm Khang phi muốn nôn một trận, lập tức đầu hàng nói: “Được rồi, bổn cung nói cho người biết. Người nói chuyện bình thường chút đi.”

Dương Quỳnh lập tức mở to hai mắt nhìn, chờ Khang phi công bố đáp án.

“Là Như Quyên cùng Nguyên Hương.”

“A?” Dương Quỳnh há to miệng biểu thị nàng vô cùng giật mình. Nàng biết hai người kia đều là tâm phúc của Khang phi, cũng biết hai người các nàng ở chung một phòng. Nhưng đối thực gì đó, thì nhìn thế nào cũng thấy hai người họ không giống mà.

“Không nhìn ra được sao?” Khang phi cười nói: “Lúc trước, bổn cung vì muốn giấu quân cờ ẩn, nên điều Nguyên Hương đến Thượng Nghi Cục làm cung nữ Chương Tích. Khi đó nàng khóc cầu bổn cung cũng điều Như Quyên ra khỏi Cung Lũng Hoa. Bởi vậy bổn cung mới biết quan hệ của các nàng, cũng biết Nguyên Hương đã cảm thấy Cung Lũng Hoa sẽ xảy ra chuyện. Chính là vì bản lĩnh sắc sảo, nhìn thấu này mới khiến cho bổn cung đáp ứng yêu cầu của nàng.”

“Nương nương thật sự rất tin nhiệm Nguyên Hương.” Ngừ khí của Dương Quỳnh có chút lạ.

Khang phi quay đầu nhìn nàng, yêu kiều xấu hổ chọc bả vai Dương Quỳnh nói: “Ngươi nha, Nguyên Hương là nhân tài hiếm có, khó có được vừa trung thành lại vừa tận tâm. Bồn cung tự nhiên là sủng nãi một chút. Ngươi cũng không cần để tâm, sủng nãi hoàn toàn là tình cảm chủ tớ, không giống với ngươi.”

“Không giống thế nào?” Dương Quỳnh biết rõ còn có hỏi.

Khang phi tức giận đánh lên vai Dương Quỳnh một cái, sắc giọng: “Không đứng đắn như vậy, uống công bồn cung lo lắng cho thương thể của ngươi.”

Dương Quỳnh bắt lấy tay Khang phi nói: “Nương nương lo lắng, ta đương nhiên biết rõ. Năm tháng thâm cung này, đều có ta phụng bồi nương nương đi qua.”

Khang phi chậm rãi tựa đầu lên vai Dương Quỳnh, “Trong mắt người ngoài, bồn cung là sủng phi phong quang vô hạn. Trong mắt các phi tần khác, sự tồn tại của bồn cung khiến các nàng ao ước ngưỡng mộ. Trong mắt Hoàng hậu, bồn cung là đối thủ có đủ tư cách. Thế nhưng, ở trong mắt bồn cung, chính mình cũng chỉ là người đáng thương. 'Bạch đầu cung nữ tại, tinh tọa thuyết Huyền Tông' (*) đến khi cảnh ngộ thật sự giống như vậy, bồn cung cũng không biết nên xử trí như thế nào.”

Dương Quỳnh vươn tay ôm Khang phi, đáy lòng hơi hơi thở dài. Từ xưa mỹ nhân như danh tướng, không dễ nhân gian thấy bạc đầu. Đây là nỗi bi ai của nữ tử mỹ mạo các triều đại.

Hai người lại ngồi thật lâu như vậy, ai cũng không nói gì thêm. Trong không khí tràn ngập ấm áp cùng ngọt ngào, Khang phi cảm thấy lòng mình giống như đã tìm được chỗ dựa, loại cảm giác một thân một mình kia dường như giảm bớt một chút. Nàng là người không thích tranh đấu, nhưng thân ở trong vòng xoáy Hậu cung, không tranh không được. Tám năm tranh đấu, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Nàng đã từng từ bỏ cho qua, nhưng cuối cùng vẫn phải trở lại trường đấu này, đối mặt với từng đối thủ, tiến hành từng bước tranh đấu kia.

Nhưng khác biệt duy nhất, đại khái chính là Dương Quỳnh xuất hiện. Có lẽ, Thần vận mệnh tối tăm đã đưa Dương Quỳnh đến trước mặt mình, coi như là một loại an ủi đối với nàng.

(*) “Bạch đầu cung nữ tại, tinh tọa thuyết Huyền Tông” Hai câu thơ trong bài thơ “Hành cung” của Nguyên Chấn, nhà thơ Trung Quốc thời Trung Đường. Ngô Tất Tố dịch thơ: “Trong cung bà chứa bạc đầu, ngồi rồi kể chuyện khi hầu Huyền Tông”

Sau chuyện nhận lỗi, dáng vẻ hung hăng kiêu ngạo của Liễu Thục phi đã tiêu biến không ít. Làm việc không hề vênh mặt hất hàm sai khiến nữa, nhưng sự tình vẫn như trước không có tiến triển. Vì vậy mà Liễu Thục phi hóa khí rất lớn. Đây là chuyện đầu tiên Hoàng hậu bàn giao cho nàng làm, đã gây ra không ít phong ba, nếu như không cách nào điều tra rõ ràng, thì nàng ở trước mặt Hoàng hậu nhất định sẽ bị dán nhãn “Vô năng”.

Bất luận như thế nào, trước lễ mừng sinh nhật của Hoàng hậu, nàng nhất định phải tra ra một cái kết quả. Liễu Thục phi âm thầm định ra mục tiêu cho mình.

Thiên Thu Uyển.

Phùng Mỹ nhân trong khoảng thời gian bị cấm túc luôn mất ăn mất ngủ, cả người gầy đi một vòng lớn. Cung nữ Bích Nhã nhìn thấy cũng sốt ruột.

“Mỹ nhân, người cũng đừng quá lo lắng. Hoàng hậu nương nương hiểu rõ mọi việc, nhất định có thể rửa sạch oan khuất của người.”

Phùng Mỹ nhân cười khổ nói: “Bích Nhã, ngươi cũng không cần khuyên ta. Trong lòng ta đều hiểu rõ, vị trí của Hoắc Tiệp dư cao hơn ta, cũng được sủng ái hơn ta. Loại chuyện sảy thai này, làm lớn hay nhỏ, đều phải xem bề trên phán quyết.”

Bích Nhã nói: “Mỹ nhân, chúng ta chưa từng làm chuyện này, bề trên phán quyết như thế nào cũng không thể oan uổng chúng ta.”

“Ngươi không hiểu. Đây hoàn toàn là một cái bẫy. Ngươi và Bích Hàm từ nhỏ cùng ta lớn lên. Ta tuyệt đối không tin Bích Hàm sẽ đi hại Hoắc Tiệp dư, cũng không tin Bích Hàm sẽ phản bội ta.” Phùng Mỹ nhân nói tới đây, nhìn không được thờ dài, “Ta đối đãi hai người các ngươi trên danh nghĩa chủ tớ, nhưng tình như tỷ muội. Hiện giờ đã nhiều ngày trôi qua, Bích Hàm bị giam ở Chấp Hành Tì, không biết đã bị tra tấn thành dạng gì nữa.”

Bích Nhã nghe xong trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng vẫn cố nén, an ủi Phùng Mỹ nhân, “Mỹ nhân, Bích Hàm nhất định sẽ không có chuyện gì. Nô tì tin tưởng, có phần quan tâm này của người, Bích Hàm nhất định có thể cảm nhận được.”

Phùng Mỹ nhân nói: “Là ta vô dụng, biết rõ nàng vì ta mà chịu khổ, lại không cứu được nàng. Vị trí của ta quá thấp, ở trong Hoàng cung này, căn bản không có quyền lên tiếng.” Phùng Mỹ nhân nhìn bông tuyết bay ngoài cửa, âm thầm hạ quyết tâm, chỉ cần có thể qua được kiếp nạn này, ta nhất định sẽ toàn lực tranh sủng! Không bao giờ muốn bị nhân ngư nhục nữa! (coi người như cá với thịt, ví với sự đàn áp đẫm máu)

Buổi tối, Phùng Mỹ nhân cởi áo đi ngủ. Bích Nhã vừa lui ra, Phùng Mỹ nhân nằm ở trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được. Đột nhiên nàng thấy hoa mắt, một bóng đen xuất hiện, nàng còn chưa kịp kêu cứu, thì thấy một cục giấy được vo tròn ném về phía nàng. Nàng theo bản năng trốn tránh, bóng đen kia cũng không lưu lại, mở cửa sổ nhảy ra ngoài. Phùng Mỹ nhân ôm ngực ngồi yên hồi lâu, lúc này mới nhớ tới xem cục giấy vo tròn kia. Nàng nhẹ chân nhẹ tay cầm hộp quẹt thấp ngọn nến, nương theo ánh nến mở giấy ra, thấy bên trong chỉ là một hòn đá nhỏ. Nàng vứt bỏ hòn đá, nhìn kỹ chữ trên mảnh giấy. Trên giấy, chữ viết xinh đẹp nhưng không có thể gì, nhìn ra người viết chữ không luyện qua thư pháp. Lại nhìn nội dung, Phùng Mỹ nhân lấy tay che miệng, không dám tin lại đọc lại lần nữa, cho đến khi có thể thuộc lòng, nàng đưa giấy đến ánh lửa thiêu đốt. Tắt nến, nàng về nằm lại trên giường, tâm tình rất cuộc cũng không có cách nào bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Nguyên do

Nội dung trong mảnh giấy chính là biện pháp giúp nàng rửa sạch oan khuất. Nàng diễn luyện nhiều lần trong đầu, cân nhắc từng chi tiết có khả năng gây ra biến cố, lại phát hiện kế hoạch này quả thực quá hoàn hảo. Trong Hoàng cung dĩ nhiên còn có cao nhân như vậy sao? Vì sao từ trước tới nay nàng đều không biết? Người này là ai? Tại sao phải giúp mình?

Sáng sớm ngày hôm sau, Phùng Mỹ nhân suy nghĩ cả đêm, tinh thần không được tốt, rồi giường rửa mặt thay y phục sau đó dùng bữa sáng. Phùng Mỹ nhân không nhận được lại hồi tưởng lại nội dung trong mảnh giấy kia lần nữa, lúc này mới xác định không có vấn đề gì.

Không bao lâu, Tôn Mỹ nhân cùng Giang Mỹ nhân ở chung với nàng tới Cung Phượng Từ thỉnh an Hoàng hậu đã trở về, hơn nữa đi cùng còn có Liễu Thực phi. Phùng Mỹ nhân biết rõ Liễu Thực phi đến để làm gì, trong lòng khó tránh khỏi có chút khản trương. Nhưng nghĩ đến mảnh giấy kia, nàng lại thả lỏng, cấp bậc lễ nghi chu đáo mà thỉnh an Liễu Thực phi.

Liễu Thực phi ngồi ở chủ vị tại chính điện, hỏi Phùng Mỹ nhân, “Phùng muội muội, hương Nhuận Tâm của cung nữ Bích Hàm của người từ đâu mà có?”

Phùng Mỹ nhân nói: “Thưa nương nương, tuy rằng thần thiếp thích huân hương, nhưng trong cung hương Nhuận Tâm là phương thuốc đặc biệt, thần thiếp cũng không biết phối chế như thế nào.”

Liễu Thực phi nói: “Vậy cung nữ của người tại sao lại có hương Nhuận Tâm?”

“Thưa Thực phi nương nương, Bích hàm là người trung thực, chắc hẳn ở Cháp Hình Ti sẽ nói ra tất cả mọi chuyện.” Phùng Mỹ nhân không trả lời thẳng vấn đề của Thực phi. Nàng quả thật không biết vì sao, nhưng nàng tin trong tay Liễu Thực phi nhất định có khẩu cung của Bích Hàm. Hơn nữa, phần khẩu cung này nhất định không thể định tội mình.

Liễu Thực phi thấy Phùng Mỹ nhân cũng không thuận theo tiếp lời vấn đề của nàng, trong lòng không khỏi căm tức, “Phùng muội muội ngược lại là đem trách nhiệm phui không còn một mảnh.”

“Thưa Thực phi nương nương, thần thiếp nào dám trốn tránh trách nhiệm. Sự thật là như vậy, thần thiếp cũng chỉ là theo thật mà báo.” Thái độ của Phùng Mỹ nhân rất đúng mực.

Liễu Thực phi thấy Phùng Mỹ nhân sống chết không nói, càng tức giận. Nhưng cái gọi là tra rõ, chính là cần thăm dò cẩn thận, xâm nhập vào từng tầng lớp. Vì vậy, nàng đương nhiên là không có khả năng ép buộc Phùng Mỹ nhân thừa nhận.

“Chúng ta đi.” Lần này Liễu Thực phi đến hỏi thăm không được kết quả gì, hậm hừ rời cung.

“Mỹ nhân...” Bích Nhã có chút lo lắng.

Phùng Mỹ nhân cười nói: “Không sao. Ta tin trước mắt tuy rằng Thực phi nương nương làm việc không có quy tắc, nhưng rất nhanh nàng sẽ thu được vật chứng hoặc nhân chứng mới. Đến lúc đó, ai là cá còn không biết đâu.”

Cung Lung Hoa.

“Vì sao nương nương phải giúp đỡ Phùng Mỹ nhân?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi để sách trong tay xuống, “Thế nào? Người không nghĩ ra?”

Dương Quỳnh thành thật lắc đầu. Nàng suy nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng vẫn không nghĩ ra.

“Vậy đổi lại vấn đề, người cảm thấy Hoắc Tiệp dư sảy thai, là do ai làm?” Khang phi chậm rãi cười nói, dáng vẻ cao thâm khó lường.

Dương Quỳnh vẫn lắc đầu. Nàng cũng đã nghĩ đến rất nhiều người, nhưng cuối cùng đều phủ định. “Ta không nghĩ ra là ai.”

“Người có từng hoài nghi là do tự bản thân Hoắc Tiệp dư làm hay không?”

“Cái gì?” Dương Quỳnh chấn động, “Điều này sao có thể?”

“Làm sao không thể?” Khang phi cười lạnh nói: “Rốt cuộc người vẫn không hoàn toàn hiểu rõ phép tắc sinh tồn trong Hậu cung. Bỏ cung nói cho người

biết, chân tướng chuyện này chính là Hoắc Tiệp dư tự mình muốn sảy thai, khi đó mới tìm tới hương Nhuận Tâm, cuối cùng được như ý nguyện. Sau đó lại đem việc này giả họa cho Phùng Mỹ nhân, như vậy vừa được mọi người đồng tình, vừa trừ bỏ được một đối thủ, đây không phải là kế hoạch rất tốt sao?”

Dương Quỳnh vẫn không hiểu được. Hải tử đối với nữ tử trong Hậu cung là chuyện quan trọng cỡ nào? Mặc dù chỉ sinh được công chúa, nhưng đối với Hoàng thượng có ít con nối dõi mà nói, thì cũng đã đủ trân quý. Đến lúc đó, được tấn phong là chuyện không thể thiếu. Đây là chuyện tốt mà người bên ngoài cầu còn cầu không được, thì tại sao Hoắc Tiệp dư lại muốn sảy thai?

“Tất cả chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?”

Khang phi nói: “Cố sự này kể ra cũng hơi dài. Hoắc Tiệp dư đã từng nhận được sủng ái của Hoàng thượng, ân trạch như mưa, nhưng thủy chung lại không thể mang thai. Thái y nhiều lần chẩn trị nhưng cũng không chẩn đoán được nguyên nhân, đành phải từ bỏ. Sau đó nàng thông qua thức thức trong nội tộc (họ nội) ở ngoài cung chuẩn bị rất nhiều phương thuốc cổ truyền để trị liệu bệnh này, nhưng vẫn không có hiệu quả, ngược lại làm thân thể ngày một kém đi. Lần này nàng có thể mang thai, tuyệt đối không đơn giản.”

“Ý của nương nương là... Hoắc Tiệp dư có thai là giả?” Dương Quỳnh bị chính suy nghĩ của mình làm cho hoảng sợ.

“Có thai chưa chắc đã là giả. Dù sao huyết mạch của Hoàng gia là vô cùng quan trọng, nhất định sẽ có hai thái y cùng nhau bắt mạch, nếu muốn mua chuộc toàn bộ thái y là chuyện không dễ dàng, nguy hiểm cũng sẽ rất lớn. Hoắc Tiệp dư không phải người ngu dốt, việc không nắm chắc như vậy, nàng chắc chắn sẽ không làm.” Khang phi phân tích nói.

Dương Quỳnh cảm thấy có đạo lý. Thế như nếu như thật sự mang thai, vậy tại sao phải cố ý sảy thai? Chẳng lẽ hãm hại Phùng Mỹ nhân quan trọng như vậy?

“Có một việc có lẽ ngươi không biết. Thức thức của Hoắc Tiệp dư là Tri Phủ của Tô Châu. Sau khi cha mẹ Hoắc Tiệp dư qua đời, vị thức thức này chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.” Khang phi chậm rãi đưa ra một manh mối.

Dương Quỳnh không hiểu, Tri Phủ Tô Châu thì sao? Cùng chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai có quan hệ gì?

Khang phi lắc đầu, trầm nghĩ: Dương Quỳnh đối với chuyện ở thời đại này biết quá ít. Trông chờ nàng một điểm liên thông, thật sự có chút khó khăn.

“Tô Châu và Hàng Châu là hai nơi thu thuế trọng điểm của triều đình ta. Hàng năm, hơn phân nửa ngân lượng cùng tơ lụa đều là từ hai nơi này xuất ra, lại đi qua thủy vận, đưa đến kinh thành.”

Khang phi nói đến thủy vận, Dương Quỳnh tựa hồ đã minh bạch một ít. Nàng trầm ngâm nói: “Thủy vận? Chẳng lẽ chuyện này có liên quan đến Trần Chiêu nghi?”

Khang phi cười cười, cao thâm khó lường. “Nếu như chuyện này do Trần Chiêu nghi chủ mưu, thì mục tiêu sao có thể chỉ là một nữ nhân nhỏ nhoi? Mục tiêu của nàng là nhắm đến vị trí tứ phi.”

Dương Quỳnh lại hồ đồ nói: “Chẳng lẽ không phải Trần Chiêu nghi?”

Khang phi từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhìn nàng, nhìn đến mức làm cho nội tâm Dương Quỳnh cảm thấy sợ hãi, thời khắc nguy cấp, trong đầu linh quang chợt lóe, “Lẽ nào mục tiêu thật sự của các nàng không phải Phùng Mỹ nhân.”

Biểu tình của Khang phi rõ ràng là thờ phào một hơi, “Bốn cung nghĩ, nếu ngươi lại không đoán đúng, bốn cung sẽ ba ngày liên tiếp không để ý đến ngươi.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Nguy hiểm thật! Vị nương nương này thật không dễ hầu hạ. Chỉ số IQ cùng EQ của nàng đều cao, liền muốn người khác cũng giống nàng, đây không phải là làm khó sao? Khá tốt, đầu óc mình cũng coi như dễ dùng.

“Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư liên thủ, mục tiêu... chẳng lẽ là nương nương?” Dương Quỳnh đột nhiên liên tưởng đến chuyện lúc trước Liễu Thục phi kiên quyết yêu cầu lục soát cung, “Còn có Liễu Thục phi, ba người các nàng liên thủ, là muốn đối phó người?”

Khang phi gật đầu nói: “Trần Chiêu nghi lòng tham không đáy, nhất định phải chiếm được vị trí của bốn cung. Dựa theo tin tức mà Mặc Diệp cùng Yên Xảo tìm hiểu, thì Trần Chiêu nghi từng tặng túi thơm cho các vị Tài tử, Mỹ nhân cùng Tiệp dư mới tấn phong. Nghe nói của mỗi người đều không giống nhau, cho nên mọi người đều tán dương nàng tâm tư tinh tế. Bốn cung cho rằng, chính lần tặng túi thơm đó, nàng lợi dụng để đưa đồ có công dụng khác biệt cho người đặc biệt.”

Dương Quỳnh đối với loại tâm tư kỳ xảo như vậy không rõ ràng, đối với túi thơm các loại lại càng không hiểu. Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Đồ Trần Chiêu nghi đưa cho Hoắc Tiệp dư chính là dược liệu dễ thụ thai, nhưng đưa cho người khác lại là đồ bình thường.”

“Không sai. Trong cung có lưu truyền một phương thuốc, sau khi uống rất nhanh sẽ có thai. Thế nhưng, đồng thời cũng có nói, người uống loại thuốc này, sinh ra hải tử đều sẽ có một vài vấn đề. Chính bởi vì như vậy, phi tần trong cung mới không dám thử.” Khang phi thở dài, “Dựa vào dược liệu để mang thai, chung quy là làm trái y trời.”

Dương Quỳnh nghe Khang phi nói xong, trong đầu dần dần đã khái quát được sự tình. Hoắc Tiệp dư nóng lòng muốn lấy lại được Thánh tâm, Trần Chiêu nghi nóng lòng muốn được tấn phong lên phi vị, Liễu Thục phi vì muốn trả ơn cho Trần Chiêu nghi, nên ba người cùng nhau liên thủ. Có điều, nàng

ngẫm lại lại cảm thấy không đúng. Nếu như Hoắc Tiệp dư muốn dùng đứa trẻ này để được sủng, thì tại sao sau khi có thai lại không khai báo?

“Có phải đang nghĩ tại sao Hoắc Tiệp dư lại giấu diếm chuyện mang thai hay không?” Khang phi thấy ánh mắt thắc mắc của Dương Quỳnh nhìn về phía mình, đã biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Dương Quỳnh nói: “Điểm ấy ta không nghĩ ra.”

Khang phi thở dài, “Bồn cung lúc mới đầu cũng nghĩ không thông. Đến khi Chu tỷ tỷ nhắc tới trong hương Nhuận Tâm có Xạ hương, thì bồn cung mới nghĩ đến, thời điểm Hoắc Tiệp dư mang thai có vấn đề.”

“Thời điểm?” Dương Quỳnh đột nhiên nhớ tới một sự kiện, bật thốt lên: “Lễ thiên thu của Hoàng hậu nương nương.”

Khang phi lạnh lùng cười, “Còn có cái gì có thể so với sảy thai ngay ở lễ thiên thu càng náo động, càng làm Hoàng thượng đau lòng hơn đây?”

Dương Quỳnh nói: “Nếu Hoắc Tiệp dư có tâm tư này, thì tại sao lại sảy thai trước thời hạn?” Nàng thấy nụ cười lạnh trên mặt Khang phi, đột nhiên trong đầu xuất hiện rất nhiều đoạn kí ức. Thời điểm Khang phi đi thỉnh an Hoàng hậu bị ủy khuất; Hoàng thượng đến Cung Lung Hoa an ủi; Buổi tối Hoàng thượng lại đến chỗ Cẩm phi; Bóng lưng Khang phi có chút cô đơn lẻ loi; Ban đêm Hoắc Tiệp dư liền sảy thai. Chẳng lẽ Hoắc Tiệp dư sảy thai có liên quan đến Khang phi?

“Người không cần giết mình như vậy. Bồn cung đã nói rồi, bồn cung cũng không phải người lương thiện gì. Hoắc Tiệp dư sảy thai không phải do bồn cung chủ mưu, bồn cung chỉ ở sau lưng đẩy nhanh một cái mà thôi.” Khang phi chậm rãi đem từng chuyện đã xảy ra phía sau nói ra.

Từ ngày Chu Cẩm phi cùng Khang phi hoài nghi Hoắc Tiệp dư có thai, hai người liền chia nhau hành động bắt tay vào điều tra. Cuối cùng lấy được kết quả là Hoắc Tiệp dư quả thật có thai. Thế nhưng thái y rất nhanh liền phát hiện mạch tượng của Hoắc Tiệp dư không đúng, sau vài lần bắt mạch, thì xác định Hoắc Tiệp dư mang chính là tử thai. Đây vốn là chuyện đại hung, một khi công bố ra ngoài, thì ngay cả Hoắc Tiệp dư cũng rất khó bảo trụ. Cho nên nàng khóc lóc cầu xin thái y giữ bí mật. Thái y này nhất định đã bị người mua chuộc, chưa hẳn là Hoắc Tiệp dư, nhưng bất luận thế nào, thì rốt cuộc chuyện Hoắc Tiệp dư mang thai cũng được che giấu. Khang phi tìm được vị thái y kia, thông qua uy bức, lợi dụng để hắn nói ra chân tướng sự tình. Chân tướng được phơi bày, Khang phi lập tức nghĩ đến, Hoắc Tiệp dư giữ lại cái tử thai này nhất định là muốn hãm hại người nào đó. Lại nghĩ đến cung nữ Bích Hâm của Phùng Mỹ nhân cùng cung nữ Hữu Nhi của Hoắc Tiệp dư có quan hệ mật thiết, còn có túi thơm chứa hương Nhuận Tâm kia. Nàng nhớ rõ lúc trước khi nàng chiêu đãi các vị Mỹ nhân, Tài tử, đã đặc biệt dựa theo sở thích của từng người mà Yên Xảo tìm hiểu được để tặng lễ vật. Phùng Mỹ nhân là một người thông minh lanh lợi, yêu thích huân hương. Cho nên Khang phi cố ý để Thiên Linh phối hương Nhuận Tâm cho nàng, còn dùng túi thơm Thiên Linh tự tay khâu để đựng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chứng cứ

Nếu như Hoắc Tiệp dư muốn dùng chuyện sảy thai để vu oan hãm hại, như vậy, mấy ngày sau lễ thiên thu không thể nghi ngờ là thời cơ tốt nhất. Nhưng đối tượng giả họa khẳng định không phải là Phùng Mỹ nhân. Nguyên nhân rất đơn giản, sự tồn tại của Phùng Mỹ nhân đối với Hoắc Tiệp dư, Trần Chiêu nghi, hay Liễu Thực phi đều không có một chút ảnh hưởng. Nghĩ đến đây, nàng đã có thể khẳng định, đối tượng giả họa của bọn họ chính là mình. Cung Lung Hoa có ý chỉ của Hoàng thượng, không có Thánh chỉ thì không được soát cung. Đây không thể nghi ngờ là lá chắn tốt nhất, khiến những người rục rịch muốn động cũng không dám tùy ý động đến Cung Lung Hoa. Nói cách khác, nếu muốn giả họa cho Khang phi, thì nhất định phải lấy được quyền soát cung, như vậy mới có thể lấy được cái gọi là chứng cứ. Quyền soát cung chỉ có Hoàng thượng mới có, cho nên các nàng khẳng định phải lựa chọn lễ thiên thu, vì đó là ngày mà Hoàng thượng cùng rất nhiều phi tần đều tụ hội.

Nếu Hoắc Tiệp dư ở ngay lễ thiên thu bị Khang phi đụng phải dẫn đến sảy thai, Hoàng thượng vừa mới biết được mình có hài tử lại lập tức mất đi, phần nộ sẽ đạt tới đỉnh điểm. Nổi trận lôi đình, cho dù Khang phi lại được sủng ái cũng không gánh vác nổi. Một khi Khang phi bị giáng chức, thì sẽ có người có cơ hội thượng vị.

Coi như ở lễ thiên thu Khang phi cẩn thận khắp nơi, không bị tính kế, Hoắc Tiệp dư cũng không tìm được cơ hội hãm hại Khang phi, thì nàng nhất định cũng sẽ sảy thai vào lúc đó, như vậy sự quan tâm mà nàng nhận được không thể so với ngày thường. Hoàng thượng nhất định sẽ hạ chỉ tra rõ, khi đó Khang phi nhất định cũng trốn không thoát. Vu khống Phùng Mỹ nhân chỉ là bước đầu tiên, sau đó nhất định sẽ tra ra được hương Nhuận Tâm, tra được túi thơm, tra được Khang phi. Đến lúc đó, Khang phi vẫn là hết đường chối cãi. Đây chính là kế sách tuyệt diệu mà các nàng nghĩ ra.

Khoảng thời gian đó, Khang phi từng chút từng chút nghĩ thông suốt mọi vấn đề có thể xảy, ở trong đầu tự hỏi nhiều lần, sau đó quyết định tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế). Ngày đó, nàng phân phó Yên Xảo lợi dụng quan hệ quen biết với Hữu Nhi mà thừa dịp Hữu Nhi không chú ý đổi túi thơm của nàng. Bên trong túi thơm được đổi là hương Nhuận Tâm được phối với Xạ hương. Hơn nữa lượng Xạ hương bên trong rõ ràng tăng thêm rất nhiều.

Đêm đó, Hoàng thượng ngủ lại Cung Hồng Huy cũng là cố ý an bài. Bởi vì Cung Hồng Huy của Chu Cẩm phi cách Mạch Lan Các của Hoắc Tiệp dư

tương đối gần. Hoàng thượng có thể đi tới xem Hoắc Tiệp dư. Như vậy, có chuyện gì thì Hoàng thượng cũng thấy được, cũng sẽ không dối ý. Có Chu Cẩm phi ở đó, cục diện cũng tương đối dễ khống chế.

Khang phi giăng đến đây, Dương Quỳnh đại khái đã hiểu Khang phi cùng Hoắc Tiệp dư trong lúc đó tính kế rồi lại phản tính kế. Đây hoàn toàn là một cuộc đấu sinh tử, nhìn bình thản như không gợn sóng, kỳ thật bên dưới đã biến cuộn sóng gầm. Cờ kém một chiêu, thì chính là hai tầng sinh tử.

“Nếu như Liễu Thục phi không tham dự, bốn cung còn dự định thả cho nàng một con ngựa. Nhưng mà...” Khang phi cười khổ, “Nàng hết lần này tới lần khác cho chân vào, khiến bốn cung không thể không giải quyết nàng.”

“Nương nương định phơi bày chuyện ám sát ngày đó?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi gật đầu, “Ngẩng đầu ba thước có Thần linh. Đã chết nhiều người như vậy, phải nên có người trả giá đại giới.”

Hai ngày nay Liễu Thục phi vô cùng an tĩnh, cũng không có động tác gì lớn. Hôm nay, có hai thái giám ôm một cái hộp gỗ đi vào. Liễu Thục phi nhìn thấy thì lập tức hưng phấn.

“Xác định là cái này?”

Một thái giám trong đó nói: “Thưa nương nương, tuyệt đối không sai. Tôn Mỹ nhân đã xác nhận, cái này chính là đồ mà ngày đó Khang phi ban thưởng cho Phùng Mỹ nhân.”

Liễu Thục phi mừng rỡ, “Mở ra nhìn xem.”

Thái giám mở hộp gỗ ra, bên trong là một túi thơm, hương trong túi là một ít huân hương, đang tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

Liễu Thục phi kêu lên, “Sài ma ma!”

Một vị phu nhân trung niên đến gần nói: “Nương nương.”

Liễu Thục phi chỉ vào hộp gỗ nói: “Đến xem cái này có phải hương Nhuận Tâm hay không.”

“Vâng.” Sài ma ma đến gần, tỉ mỉ nhìn, lại ngửi một chút, gật đầu nói: “Thưa nương nương, đây xác thực là hương Nhuận Tâm.”

Liễu Thục phi mừng rỡ, thầm nghĩ: Khang phi, lần này ta xem ngươi còn gì để nói.

Cung Phượng Từ.

Hoàng hậu mặc cung y Phượng Hoàng màu vàng sẫm ngồi ở chính giữa, phía dưới còn có Trịnh Quý phi, Chu Cẩm phi. Khang phi mặc một bộ cung y trang nhã màu xanh nhạt. Cho dù đang là mùa đông, cũng không lộ nửa phần mập mạp.

Liễu Thục phi chỉ vào hộp gỗ ở giữa bàn nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, đây là đồ mà trong hôm xảy ra chuyện bọn thái giám ở trong phòng Phùng Mỹ nhân lục soát được. Theo chứng thực của cung nữ cùng Tôn Mỹ nhân thì đây chính là đồ Khang phi tặng cho Phùng Mỹ nhân.” Liễu Thục phi nói tới đây thì quay sang nhìn Khang phi, hi vọng thấy được vẻ mặt kinh hoàng của đối phương.

Nhưng sắc mặt Khang phi trước sau vẫn thản nhiên như cũ, bộ dáng không có hứng thú.

Hoàng hậu nói: “Thục phi, trong hộp gỗ này có cái gì kì lạ sao?”

Liễu Thục phi nói: “Thưa Hoàng hậu nương nương, bên trong chính là hương Nhuận Tâm.”

Hoàng hậu nghe vậy biến sắc, cũng quay đầu nhìn Khang phi, “Khang phi, ngươi có gì muốn nói không?”

Khang phi thấy hỏi đến mình, lúc này mới nói: “Thưa Hoàng hậu nương nương, Thục phi nói đều là sự thật. Hộp gỗ này là thần thiếp tặng cho Phùng Mỹ nhân, bên trong quả thật chứa hương Nhuận Tâm.”

Liễu Thục phi nghe xong có chút đắc ý, “Nương nương, Hoắc Tiệp dư sảy thai là do có lượng lớn Xạ hương trong hương Nhuận Tâm. Mà vừa vặn, túi hương Nhuận Tâm của cung nữ Hữu Nhi là do cung nữ Bích Hàm của Phùng Mỹ nhân đưa cho nàng. Có cung nữ chứng thật, trước khi được Khang phi ban tặng, Phùng Mỹ nhân không dùng hương Nhuận Tâm. Bởi vậy có thể thấy được, hương Nhuận Tâm làm cho Hoắc Tiệp dư sảy thai là đến từ chỗ của Khang phi. Khang phi mới là chủ mưu làm Hoắc Tiệp dư sảy thai.”

Hoàng hậu nghe xong Liễu Thục phi nói, cũng không lên tiếng, chẳng qua là nhìn Khang phi.

Khang phi biết Hoàng hậu muốn chính mình mở miệng, “Thục phi muội muội, lời này không thể nói lung tung. Hương trong hộp đúng là ta tặng. Nhưng làm sao ngươi biết trong này có chứa Xạ hương? Làm sao ngươi biết hương Nhuận Tâm của ta chính là hương Nhuận Tâm làm Hoắc Tiệp dư sảy thai?” Khang phi nói tới đây, quay sang nói với Hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp khẩn cầu truyền thái y Viện Phán của Thái Y Viện đến đây kiểm nghiệm.”

Hoàng hậu gật đầu phân phó.

Khang phi lại im lặng không nói. Liễu Thục phi cho rằng Khang phi thế nào cũng sẽ hoa ngôn xảo ngữ, không ngờ nàng dĩ nhiên lại không nói nhiều một câu. Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ nàng có thể tự coi tội cho mình?

Thái y Nguyễn Viện Phán thở hổn hển bước vào điện, hành lễ với Hoàng hậu sau đó mới đứng dậy lui ở một bên.

“Nguyễn Viện Phán, lần này mời người đến, là để người kiểm tra hương trong hộp gỗ này một chút, xem có gì không ổn hay không.” Hoàng hậu ôn hòa nói.

Nguyễn Viện Phán đi tới cẩn thận kiểm tra, sau đó trả lời: “Thưa Hoàng hậu nương nương, đây quả thật là hương Nhuận Tâm. Có điều...”

Hai chữ cuối cùng này liền đem Liễu Thục phi vừa mới mừng thầm đánh trở về nguyên hình, “Có điều cái gì?”

“Có điều, trong hương Nhuận Tâm có phối thêm Xạ hương, nhưng mà trong hương Nhuận Tâm này lại không có Xạ hương.” Nguyễn Viện Phán lại ngượng ngùng, “Nhưng mùi hương lại giống như hương Nhuận Tâm.”

“Điều này sao có thể?” Liễu Thục phi không tin, “Có phải là người nghiệm sai rồi không?”

Sắc mặt Nguyễn Viện Phán nhất thời trầm xuống, “Thục phi nương nương, lão phu thâm nhuần y thuật nhiều năm, một chút bản lĩnh như vậy là vẫn phải có. Bên trong hương này quả thật không có Xạ hương. Nếu Thục phi nương nương không tin, đều có thể gọi thái y khác tới xem.”

Hoàng hậu nghe vậy, đưa mắt nhìn Liễu Thục phi, không nói gì, quay sang nói với Nguyễn Viện Phán, “Y thuật của Viện Phán, bổn cung đương nhiên tin tưởng.”

Nguyễn Viện Phán được Hoàng hậu tán thành, tự nhiên sẽ không tiếp tục nhiều chuyện.

Liễu Thục phi nhìn Nguyễn Viện Phán, lại nhìn Khang phi, giọng căm hận hỏi: “Trong hương của người tại sao lại không có Xạ hương?”

Khang phi nói: “Hương này là do một cung nữ của ta phối. Bởi vì không có Xạ hương, cho nên dùng một loại cây khác thay thế tên là Yên Chi Thảo. Mùi hương cũng giống như vậy. Ngày đó khi ta trúng độc, cũng điều tra ra là có liên quan đến hương Nhuận Tâm, nhưng hương do cung nữ này phối chế không khiến ta trúng độc. Bởi vậy, Cung Lung Hoa của ta trên dưới đều sử dụng loại hương Nhuận Tâm này.”

Liễu Thục phi nhìn Khang phi khí định thần nhàn, lại quay đầu nhìn Hoàng hậu vẻ mặt nghiêm túc, lại nhìn Chu Cẩm phi ở bên cạnh lộ ra xem thường cùng Trịnh Quý phi chờ xem kịch vui, nàng rốt cuộc cũng hiểu, chính mình đã lọt vào một cái bẫy. Rõ ràng Khang phi có thể sớm nói ra sự thật rũ bỏ liên quan, nhưng lại giấu không tiết lộ. Đến tận giờ phút này, đợi nàng làm lớn chuyện, khi Hoàng hậu cùng tứ phi đều có mặt, mới bóc trần sai lầm của nàng, không chỉ để nàng náo loạn thành một chuyện cười lớn như vậy, mà còn để tâm tư ý đồ vu cáo hãm hại Khang phi của nàng bại lộ trước mặt mọi người. Liễu Thục phi chỉ ngón tay vào Khang phi, nửa ngày cũng không nói được một chữ.

Con người Khang phi bình tĩnh không gợn sóng, “Thục phi muội muội, lúc trước người kiên quyết muốn lục soát Cung Lung Hoa của ta, hiện tại còn nói ta là kẻ chủ mưu tặng hương Nhuận Tâm để Hoắc Tiệp dư sảy thai, bây giờ đã được Nguyễn Viện Phán kiểm tra, đều không phải như vậy. Sự thật đều tại, Hoàng hậu nương nương trước mặt, có phải muội muội nên cho ta một lời giải thích hay không?” Lời vừa nói ra, Hoàng hậu cùng Liễu Thục phi đều chấn động. Điều này thuyết minh, Khang phi sẽ không cho qua chuyện này.

“Thục phi, người có còn gì để nói?” Hoàng hậu nhanh chóng đưa ra quyết định. Thục phi cùng Khang phi, nàng hiển nhiên càng muốn trợ giúp người thứ nhất. Nhưng hiện tại xem ra, Liễu Thục phi rõ ràng không phải là đối thủ của Khang phi. Một người không còn dùng được, là không có tư cách để La Tiều Nữ nàng giúp đỡ.

“Hoàng hậu nương nương...” Liễu Thục phi lập tức quỳ rạp xuống đất, khóc ròng nói: “Thần thiếp cũng là nhất thời không xem xét kỹ lưỡng, bị bọn thái giám cung nữ phía dưới che giấu. Người giao nhiệm vụ cho thần thiếp, mỗi ngày thần thiếp đều dẫn đi suy nghĩ, chính là hi vọng sớm ngày tra ra chân tướng, cho nên vừa phát hiện được manh mối, liền cho rằng tìm được cửa đột phá. Hoàng hậu nương nương, thần thiếp tuy rằng ngu dốt, nhưng là có nỗi khổ tâm, mong Hoàng hậu nương nương lượng thứ cho thần thiếp!” Liễu Thục phi nói xong phịch đầu xuống đất khóc ròng, không chịu ngẩng lên.

Chu Cẩm phi nhìn thấy liền nhủ mảy, “Thục phi muội muội thất thố như vậy, không khỏi quá mất mặt Thiên gia rồi.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Liễu Thục phi phịch đầu trên mặt đất không chịu ngẩng lên, lại nhìn Khang phi ở một bên cúi đầu uống trà, hỏi: “Khang phi muội muội thấy thế nào?” Cú khoai lang phỏng tay này, Hoàng hậu dự định ném cho Khang phi. Dù sao nàng cũng là khổ chủ (người bị hại), chỉ cần nàng không so đo, Hoàng hậu cũng dễ dàng xử lý Liễu Thục phi.

Khang phi đặt chén trà xuống, có vẻ hơi kinh ngạc nói: “Hoàng hậu nương nương, Quốc có Quốc pháp, Cung có Cung quy. Thục phi muội muội phạm sai, nên lĩnh trừng phạt gì, đã có nương nương người làm chủ. Làm sao đến phiên thần thiếp nói nhiều? Nương nương luôn công bằng, ân trạch lục cung, thần thiếp tự nhiên là tin phục.”

Khang phi nói đến rất hiển nhiên, thật sự làm Hoàng hậu không thể biện bác. “Khang phi muội muội quả nhiên là hiểu biết lễ nghi. Nếu như Thục phi có thể giống người, thì cũng sẽ không gây ra tai họa hôm nay.” Hoàng hậu ra vẻ thương tiếc thở dài.

Khang phi cười nói: “Hoàng hậu nương nương quá khen rồi.”

Hoàng hậu cho rằng Khang phi vẫn giống như cũ giương đao múa kiếm với mình một phen, không ngờ Khang phi dĩ nhiên lại không nói gì nữa. Hoàng

hậu ý vị thâm trường nhìn Khang phi, cảm giác lần này hồi cung, Khang phi tựa hồ đã không còn giống như trước.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Đối thoại

Chu Cẩm phi ở một bên thấy Hoàng hậu đánh trống lảng, chính là chậm chạp không xử lý chuyện Hoắc Tiếp dư sảy thai, tra xét không nghiêm, xét đoán ngông cuồng, khiến người xem Thục phi muội muội quý trên mặt đất quá đáng thương rồi, nếu không, người cho phép muội ấy đứng dậy đáp lời đi.”

Hoàng hậu nghe vậy hừ lạnh nói: “Thục phi thay mặt bốn cung xử lý chuyện Hoắc Tiếp dư sảy thai, tra xét không nghiêm, xét đoán ngông cuồng, khiến Khang phi chịu oan, cũng may không gây ra sai lầm lớn. Bốn cung phạt người đóng cửa tự hối một tháng, sao chép kinh Phật trăm lần.”

Liễu Thục phi nghe xong thì tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống đất, chung quy là Hoàng hậu vẫn thiên vị mình, “Tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn Khang phi nói: “Khang phi muội muội cảm thấy bốn cung xử phạt có công bằng hay không?”

Khang phi nói: “Hoàng hậu nương nương trừng phạt, đương nhiên là công bằng.”

Hoàng hậu gật đầu nói: “Đã như vậy, bắt đầu từ hôm nay, Thục phi bị cấm túc ở Cung Ngọc Thần, dẫn xuống đi.”

Có cung nữ dẫn Thục phi ra ngoài. Còn lại, tam phi thấy sự tình đã xong, cũng đều chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

“Khang phi muội muội lưu lại một chút. Bốn cung có mấy lời muốn nói với người.” Hoàng hậu gọi lại Khang phi đang chuẩn bị đứng dậy.

Trịnh Quý phi cùng Chu Cẩm phi thấy thế liền vội vàng cáo từ. Chu Cẩm phi lúc gần đi thì liếc mắt Khang phi một cái, Khang phi đáp lại nâng bằng ánh mắt an ủi.

Hôm nay Dương Quỳnh bị Khang phi phái đi làm việc, cũng không theo Khang phi đến Cung Phượng Từ.

Hoàng hậu cho tất cả các cung nữ đều lui xuống, trong đại điện chỉ có hai người các nàng.

“Hoàng hậu nương nương có gì cần nói với thần thiếp?” Khang phi như cũ nở nụ cười thản nhiên. Gương mặt tinh xảo được ánh sáng nhật chiếu vào càng thêm thanh lệ tuyệt tục, ngay cả Hoàng hậu nhìn thấy cũng có chút hoảng thần.

Hoàng hậu đứng lên, chậm rãi dạo bước đến sau lưng Khang phi, nói: “Hậu cung giải lệ nhiều người như vậy, nhưng đối thủ bốn cung nhận thức, trước sau chỉ có mình người.”

Khang phi nghe xong dáng tươi cười không giảm, “Lời này của nương nương sai rồi. Người là Hoàng hậu, thần thiếp là phi tử. Cái gọi là thần thiếp khác biệt. Thần thiếp vĩnh viễn cũng không sánh bằng người.”

“Vậy sao?” Hoàng hậu quay đầu lại, nhìn nữ tử ngồi trên ghế. Thân ảnh dịu dàng, phong tư duyên dáng. Xinh đẹp như vậy, mê người như vậy, cũng khó trách Hoàng thượng mê luyện nàng nhiều năm, “Luận tâm kế, luận mưu trí, luận dung mạo, luận gia thế, Thẩm Thu Hoa người đều không thua bốn cung. Vì vậy, bốn cung luôn khó hiểu, tại sao người không tranh đoạt hậu vị này?”

Khang phi quay đầu nhìn Hoàng hậu, nhẹ giọng nói: “Nương nương, vị trí Hoàng hậu không phải ai cũng có thể ngồi. Thần thiếp tự mình hiểu rõ. Có câu nói, người tin cũng tốt, không tin không tốt, từ ngày thần thiếp vào cung, cũng chưa từng mơ ước qua hậu vị của người.”

Hoàng hậu gật đầu, “Bốn cung tin tưởng. Bốn cung biết, người là đoá U Lan Không Cốc, vị trí Hoàng hậu này quá tầm thường, không xứng với người.”

Khang phi nghe xong lại không kinh sợ mà phản bác, chỉ nở nụ cười nhạt, dĩ nhiên là ngầm thừa nhận những lời này.

Hoàng hậu thấy vậy cũng không tức giận. Hai nữ nhân vô cùng thông minh, căn bản không cần hư tình giả ý. Thời điểm mặt đối mặt, đi thẳng vào vấn đề vẫn là trực tiếp nhất, “Chuyện của Thục phi, bốn cung không nghĩ người sẽ vạch trần vào lúc này.”

Khang phi nhíu mày hỏi: “Nương nương cho rằng ta sẽ để chuyện này kéo dài tới lễ thiên thu?”

“Quả thật bốn cung nghĩ như vậy.” Hoàng hậu thản nhiên thừa nhận. Lễ thiên thu là một ngày trọng đại, chọn ngày đó để Liễu Thục phi làm lớn chuyện, không chỉ có ảnh hưởng rất lớn, mà còn có thể làm Hoàng hậu rất lúng túng, khó xử. Cho nên Hoàng hậu nghĩ mãi không hiểu, tại sao Khang phi lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy?

Khang phi thở dài nói: “Nương nương, người cho tới bây giờ cũng không tin thần thiếp. Nếu thần thiếp không có ý với vị trí của người, thì cần gì phải làm địch với người? Lễ thiên thu là sinh nhật người, cũng là đại ngày của triều đình ta. Thần thiếp cần không hiểu chuyện bao nhiêu, mới có thể tại ngày đó gây chuyện? Thục phi không hiểu chuyện, chưa chắc người đã khuyên được nàng. Thay vì để nàng thời khắc uy hiếp thần thiếp, hoặc là uy hiếp lễ thiên thu của nương nương, thì chi bằng sớm giải quyết, như vậy mọi người đều yên tâm, không phải sao?” Khang phi ôn hòa cười, giống như ánh mặt trời ấm áp mùa đông.

Hoàng hậu nhìn Khang phi, một lúc lâu sau cũng không nói chuyện. Đối với Khang phi, nàng luôn có một loại cảm giác rất phức tạp. Nàng tuyệt không tiếc rẻ mà thừa nhận Khang phi tài năng, nữ tử này xinh đẹp, nhã nhặn, dịu dàng, ung dung, dù sao cũng làm cho người ta tự giác hay không tự giác đều chú ý đến nàng. Nhưng hào quang chói mắt như vậy tồn tại, không thể nghi ngờ đã che kín đi ánh sáng Hoàng hậu của nàng. Đây là điều mà Hoàng hậu khó có thể khoan dung. Cho nên, bọn họ chính là kẻ địch trời sinh.

Thế nhưng mặt khác, Hậu cung này chính vì có Khang phi tồn tại, nên không chỉ hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mà còn hấp dẫn gần như toàn bộ ghen tị, oán hận cùng nguyên rủa. Hoàng hậu lựa chọn trầm mặc, tùy ý để tất cả các mũi tên đâm vào phía Khang phi, mà Khang phi cũng không có một câu oán hận, đều gánh chịu tất cả. Nàng cùng Hoàng hậu xưa nay đều là địa vị ngang nhau, nhưng Khang phi chưa từng chân chính công khai phản đối Hoàng hậu. Vì vậy mà Hoàng hậu đã từng có lúc mê muội, Khang phi này rốt cuộc là muốn cái gì?

Vấn đề này từng quấy nhiễu Hoàng hậu rất lâu, cho đến khi nàng xuất cung cầu phúc. Thanh Đăng Cổ Phật, quên đi cuộc sống dung tục tầm thường làm nàng đột nhiên hiểu ra, thứ Khang phi cầu không phải là vị trí Hoàng hậu, cũng không phải cơm ngon áo đẹp, hoặc là, cũng không phải thứ gì đó hữu hình. Có lẽ, thứ Khang phi cầu chỉ là một loại cảm giác mà thôi.

Bởi vì không muốn, cho nên không cầu. Bởi vì không cầu, cho nên Khang phi mới có thể thủy chung bảo trì thái độ ôn hòa bình tĩnh, tao nhã ung dung như vậy. Mà đây, là điều Hoàng hậu không cách nào làm được.

“Người nói đúng. Bôn cung đã từng cho rằng Thục phi là người có khả năng, không nghĩ tới cũng chỉ là người bên ngoài nạm vàng tô ngọc.” Hoàng hậu thở dài nói: “Người biết không? Bôn cung ghét nhất là những người rõ ràng không có bản lĩnh tranh sủng, nhưng nhất định muốn gây chuyện.”

“Thần thiếp vô ý hậu vị, nhưng không có nghĩa là người khác cũng vậy. Hoàng hậu nương nương, người còn phải luôn luôn coi chừng, không thể có một chút buông lỏng.” Khang phi nói xong, khéo léo câu lên một độ cong tao nhã, cho Hoàng hậu một ánh mắt đồng tình, sau đó xoay người rời đi.

Hoàng hậu cười khổ. Trên lưng mình là một cái túi lớn, bởi vì sợ người khác cướp đoạt, cho nên ngày đêm lo lắng. Mà Khang phi, trực tiếp vứt bỏ cái túi này, do vậy, sống rất tiêu sái. Nhân sinh đều có sở cầu. Giờ khắc này, Hoàng hậu thừa nhận là mình hâm mộ Khang phi. Nhưng nàng không thể vứt bỏ cái túi này, cho nên nàng chỉ có thể hâm mộ.

Khang phi ra khỏi chính điện, Nguyên Hương đang ở ngoài cửa chờ nàng. Thấy nàng đi ra, vội vàng bước đến nâng đỡ, “Nương nương không sao chứ?”

“Sao có thể có chuyện gì?” Khang phi lơ đãng nói.

“Hoàng hậu nương nương... không làm khó người chứ?” Nguyên Hương vẫn không yên lòng.

Khang phi vỗ vỗ tay nàng, an ủi, “Bôn cung a, suốt đời không sợ người xấu, chỉ sợ kẻ ngu dốt. Hoàng hậu là một người vô cùng thông minh, ở chung với nàng, bôn cung không cần sợ.”

Nguyên Hương lúc này mới yên tâm. Chủ tớ hai người ra khỏi Cung Phượng Từ, ngẩng đầu nhìn thấy kiệu của Chu Cẩm phi chờ ở một bên, cung nữ Phù Dung của Chu Cẩm phi đợi ở cửa. Thấy Khang phi đi ra, vội vàng bước tới thì lễ nói: “Khang phi nương nương, nương nương của chúng ta đang ở đình Phong Lộ kia chờ người.”

“Đi thôi.” Khang phi biết Chu Cẩm phi lo lắng cho nàng, nên mới chưa hỏi cung.

Đình Phong Lộ, nằm ở phía Tây của Cung Phượng Từ, xung quanh có rất nhiều cây Phong. Đến mùa thu, lá đỏ rơi khắp mặt đất, cũng là nơi cảnh đẹp. Lúc này đã vào mùa đông, lá đỏ nhìn không thấy, chỉ có một mảnh trắng xóa.

Khang phi đi vào đình, Chu Cẩm phi đã sai người chuẩn bị tốt một cái đệm lót dày ở trên mặt ghế đá. Thấy Khang phi ngồi xuống, lại đưa cho nàng một cái lò sưởi tay để nàng sưởi ấm, lúc này mới nói: “Hoàng hậu không làm khó người chứ?”

Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ quá lo lắng rồi. Ta làm như vậy cũng là có lợi cho nàng, nàng không phải người hồ đồ.”

Chu Cẩm phi hừ lạnh một tiếng, “Nếu nàng không hồ đồ, tại sao lại phạt Liễu Thục phi nhẹ như vậy? Người cũng vậy, tại sao không nói một tiếng?”

“Tỷ tỷ, Hoàng hậu phạt Thục phi bao lâu, kỳ thật cũng đều giống nhau.” Khang phi cười híp mắt nói.

Chu Cẩm phi nghe xong, ban đầu vốn là khó hiểu, rồi sau đó đột nhiên tỉnh ngộ nói: “Người là nói... Người...” Chu Cẩm phi có chút khản trương nhìn bốn phía, giám thấp giọng xuống nói: “Người chắc chắn?”

Khang phi sáng giọng, “Tỷ tỷ đây là không tin nhiệm ta?”

Chu Cẩm phi vội la lên, “Người lại nói giỡn. Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh.”

Lúc này Khang phi mới thu lại nụ cười, nói: “Tỷ tỷ lại xem một chút.”

Chu Cẩm phi cũng biết loại chuyện này tốt nhất là không nên nói ra miệng. Nàng kéo tay Khang phi nói: “Vậy người phải hết thảy cẩn thận.”

Khang phi gật đầu. Hai người lại ngồi trong đình Phong Lộ trong chốc lát, sau đó mới tự hồi cung của mình.

Cung Lung Hoa.

Nghe nói Khang phi hồi cung, Dương Quỳnh vội vàng vào tắm điện. Trong tắm điện chỉ có một mình Như Quyên đang quét dọn. Như Quyên nhìn thấy ánh mắt của Dương Quỳnh có chút lạ, mang theo điểm tìm kiếm, cũng có điểm ái muội.

“Nương nương đâu?” Dương Quỳnh hỏi.

“Người không nhìn canh giờ sao? Nương nương đang dùng bữa.” Như Quyên đến gần Dương Quỳnh, thấp giọng hỏi: “Thanh Diệp, người đối với nương nương... ách...” Như Quyên giọng như không biết nên dùng từ như thế nào.

Dương Quỳnh vừa nghe nàng nói câu này liền thấy không đúng, lại nghĩ đến vừa rồi nàng nhìn mình bằng ánh mắt mập mờ khó hiểu, nội tâm lập tức cảnh báo mãnh liệt, “Ách, cái kia... ta trước đi tìm nương nương, người tiếp tục!” Nói xong vội vàng rời khỏi tắm điện.

Ra khỏi tắm điện, Dương Quỳnh không khỏi lấy tay xoa ngực, thầm nghĩ: Nguy hiểm thật! Nguy hiểm thật! Kinh hoàng qua đi, nàng bắt đầu tự hỏi, chẳng lẽ quan hệ của mình cùng Khang phi bị phát hiện rồi sao? Điều này sao có thể? Nàng là cận vệ của Khang phi, cả ngày cùng một chỗ với Khang phi cũng là bình thường. Coi như Khang phi thường xuyên cùng nàng ở một mình, thì đó cũng là do ngày thường Khang phi thích yên tĩnh, không thích nhiều người. Thế nào cũng sẽ không nghĩ tới quan hệ của các nàng đâu.

Nghĩ như vậy, Dương Quỳnh bất tri bất giác đi vào nơi Khang phi dùng bữa. Khang phi ngẩng đầu, thấy Dương Quỳnh đi đến, tựa hồ có lời muốn nói. Nàng khẽ lắc đầu, ý bảo Dương Quỳnh không cần nói gì cả. Dương Quỳnh ngẫm hiểu, yên lặng đứng ở phía sau Khang phi.

Khang phi com nước xong, cũng không trở về tắm điện, mà đi đến thư phòng luyện chữ. Như cũ cho lui những người khác, chỉ để lại một mình Dương Quỳnh.

“Sự tình làm thế nào rồi?” Khang phi hỏi.

Hôm nay Dương Quỳnh bị Khang phi phái đi liên hệ với Mặc Diệp. Gần đây Mặc Diệp không thể ra ngoài, cho nên Khang phi để Dương Quỳnh lấy danh nghĩa thu hồi di vật của Tri ma ma đến Hoa Âm Các một chuyến. Theo thường lệ dẫn theo Yên Xảo đi cùng.

Dương Quỳnh đem tờ giấy Mặc Diệp giao cho mình đưa cho Khang phi, “Mặc Diệp điều tra rất cẩn thận. Nhưng dường như Trần Chiêu nghi biết có người đang điều tra nàng, cho nên làm việc hay nói chuyện đều vô cùng thận trọng. Mặc Diệp cũng không tìm thấy chứng cứ gì đặc lực hơn.”

Khang phi nhìn tờ giấy, bên trên viết, “Lưu ý Tây Phong Môn.”

Tây Phong Môn là cửa phái Tây của Hoàng cung, thông thường là để cung nữ thái giám xuất cung làm việc, hơn phân nửa là ra vào từ nơi đó. “Tây Phong Môn.” Khang phi nhắc lại, “Xem ra phạm vi chúng ta cần lưu ý đang mở rộng ra bên ngoài.”

Editor: Nếu không phải Khang phi đã có Dương Quỳnh thì nhất định ta sẽ nghĩ hai nàng này có gian tình :v

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Dứt khoát

“Bên Tây Phong Môn làm sao bây giờ?” Dương Quỳnh hỏi.

“Ta sẽ phái người lưu ý.” Khang phi nói: “Người tựa hồ còn có chuyện khác muốn nói với bản cung.”

“Ách...” Dương Quỳnh gãi gãi đầu, “Như Quyên giống như đang hoài nghi quan hệ của chúng ta.”

Khang phi nghe xong cảm thấy hứng thú ngẩng đầu lên, vẻ mặt cười như không cười, “Người sợ?”

Dương Quỳnh gật gù đầu, “Ta sợ liên lụy người.”

“Chuyện cung nữ đối thực người cũng biết. Vậy người có biết giữa phi tần và cung nữ, cũng tồn tại chuyện đối thực hay không?”

Dương Quỳnh nghe xong liền bị chấn kinh. Các cung nữ đối thực, nàng còn có thể lý giải, nhưng phi tần cùng cung nữ đối thực, nàng lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Cái này... Làm sao có thể?”

Khang phi nói: “Hậu cung này, chỉ có một Hoàng thượng, vừa muốn mây mưa sủng ái, kéo dài dòng dõi, lại phải bận việc triều chính, không thể sa vào nữ sắc. Người nói số lần Hoàng thượng đến Hậu cung có thể được bao nhiêu? Người cũng thấy, bốn cung coi như được sủng ái, nhưng một tháng, Hoàng thượng bắt quá cũng chỉ đến sáu, bảy lần. Vậy còn những người không được sủng ái kia?”

Lúc này Dương Quỳnh mới hiểu rõ. Những phi tần này trên danh nghĩa là có trọng phụ, chính là Hoàng thượng. Nhưng thực tế, có thể nhìn thấy Hoàng thượng lại có mấy người? Người cả đời chưa từng thấy Hoàng thượng cũng có. Hoàng cung này, chính là một đại nhà lao, một khi tiến vào, thì thanh xuân, tình yêu, thậm chí là sinh mệnh cũng đều bị khóa ở nơi này. Sự cô đơn lạnh lẽo vô tình đã thúc đẩy làm hiện tượng đối thực xuất hiện. Đây tuyệt đối là một loại tình cảm dị thường, nhưng ở trong thâm cung vàng son lộng lẫy này, nó lại tìm được một vùng đất đai phù hợp, từ đó bén rễ nảy mầm. Có lẽ một ngày nào đó, việc này bị Hoàng thượng phát hiện, thì sẽ diệt trừ tận gốc. Nhưng hiện tại, mỗi người đối thực đều như con bướm thiêu thân, dùng cảm quên mình.

“Tuy nói như vậy, nhưng nếu Hoàng thượng biết người dám mơ ước bốn cung, chỉ sợ sẽ đem người băm thây vạn đoạn. Người có từng nghĩ tới?”

Thăm dò rõ ràng như vậy, quả thật không giống như lời Khang phi sẽ nói. Dương Quỳnh nói: “Nương nương sợ ta bởi vì sợ Hoàng thượng xử phạt mà buông tay?”

Khang phi không nói lời nào, chỉ nhìn nàng chăm chú.

“Ta sẽ không. Ta cùng với nương nương không phải quan hệ đối thực. Ta không phải bởi vì thâm cung tịch mịch mà đến tìm nương nương. Ta thích nương nương, cho dù có trăm ngàn nam nhân nữ nhân đứng trước mặt ta cũng vậy, ta chỉ thích một mình người, chỉ là người Thẩm Thu Hoa.” Dương Quỳnh nói ra lời thề của mình lần nữa.

“Cho dù tương lai có vì vậy là mất đi tính mạng, người cũng không hối hận sao?” Con người Khang phi lóe sáng. Có trời mới biết nàng muốn nhận được một đáp án khẳng định cỡ nào, nhưng lại sợ hãi nhận đáp án đó. Có đôi khi nàng nghĩ, nếu Dương Quỳnh từ bỏ, không thích nàng nữa, vậy có phải nàng sẽ được giải thoát hay không?

“Tình chi sở chung, đến chết không hối.” Tám chữ mang âm điệu mạnh mẽ, giờ khắc này được nói ra từ miệng Dương Quỳnh, lại làm cho Khang phi ghi nhớ cả đời.

(*) Tình chi sở chung: Thành ngữ Trung Quốc, chỉ sự si tình, luôn hướng về một người, không bao giờ đổi thay.

Khang phi nghe xong tám chữ này, khóe miệng hơi hơi cong lên, nội tâm ngọt ngào, “Nhớ kỹ người hôm nay hứa hẹn với bốn cung, đến chết không hối.”

Dương Quỳnh gật đầu.

Khang phi trở tay giữ chặt tay Dương Quỳnh, áp vào lồng ngực của mình, “Ta, Thẩm Thu Hoa giờ phút này bằng lòng thề với trời xanh. Nếu Dương Quỳnh có thể tuân thủ hứa hẹn, đời này Thu Hoa quyết không phụ nàng.”

Tay Dương Quỳnh đặt tại ngực mềm mại của Khang phi, nội tâm dồn dập nhảy loạn. Nàng hứa hẹn với Khang phi đã không phải lần đầu, nhưng Khang phi tuyên thệ với nàng thì xác thực là lần đầu tiên. Điều này làm cho nàng cảm thấy có chút không chân thật, cảm giác giống như đang nằm mơ.

“Nương nương... Đây có phải là thật không?”

Chân mày Khang phi hơi chau lại, nói: “Người đang hoài nghi thành ý của bốn cung?”

“Không dám.” Dương Quỳnh bị uy nghi của Khang phi uy hiếp, thầm nghĩ: Dù có tuyệt trần thoát tục thế nào, thì nàng chung quy vẫn là cung phi. Uy nghi của Thiên gia xác thực không thể khinh thường.

“Người... làm càn!” Khang phi đỏ mặt trách mắng.

Dương Quỳnh rút tay của mình về, vô cùng xấu hổ giải thích nói: “Cái đó... Ta... không phải cố ý. Ta... không kim lòng được... Cho nên...”

“Đừng nói nữa!” Khang phi vội vàng ngắt lời, vẫn còn đang kéo kéo y phục của mình, không dám nhìn Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nhìn tay mình, mới vừa rồi cái tay này giống như có ý thức đi sờ trước ngực Khang phi, lúc này không bị ăn tát đã là may mắn rồi. Có điều, cảm giác mềm mại đầy đặn này, quả thật làm người ta khó quên. Ánh mắt Dương Quỳnh lại không tự giác mà liếc nhìn về phía trước ngực Khang phi.

Lúc này Khang phi vừa vặn cũng trộm liếc Dương Quỳnh, thấy ánh mắt đối phương nhìn qua trước ngực mình, lập tức giận dữ nói: “Người còn nhìn! Quả nhiên là đáng đồ từ!”

Dương Quỳnh vội vàng thu hồi ánh mắt nhìn loạn, “Nương nương, ta biết sai rồi. Người nói nhỏ một chút, cẩn thận không người khác nghe được.”

Mặt Khang phi đỏ như sắp xuất huyết. Nàng không phải thiếu nữ chưa từng trải sự đời. Nhưng không biết vì sao, vừa nghĩ tới Dương Quỳnh cùng mình da thịt thân cận, nàng đã cảm thấy tim đập dồn dập, hoàn toàn không có cách nào an tĩnh trở lại.

Dương Quỳnh thấy Khang phi hoàn toàn mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, cũng không biết là xấu hay là tốt. Nàng giữ chặt tay Khang phi, lại làm Khang phi thất kinh.

“Nương nương đừng sợ. Hiện tại là ban ngày ban mặt, cái gì ta cũng sẽ không làm. Ta chỉ hi vọng người thả lỏng một chút.” Dương Quỳnh ôn nhu dụ dỗ, chậm rãi kéo Khang phi vào trong ngực mình.

Cả người Khang phi cứng ngắc giống như khúc gỗ. Nàng không dám ngẩng đầu, càng không dám nhìn Dương Quỳnh. Nàng bị cảm giác xa lạ này dọa sợ.

“Nương nương...” Tiếng nói của Dương Quỳnh vang lên bên tai Khang phi, “Thả lỏng, hết thấy có ta ở đây, ta sẽ luôn ở bên cạnh người.”

Rốt cuộc Khang phi cũng ngẩng đầu nhìn Dương Quỳnh. Một đôi mắt đẹp ẩn tình lóe lên vô hạn tình ý, gần như hoà tan trái tim Dương Quỳnh.

Hóa ra Khang phi trong treo lạnh lùng như vậy nhưng cũng không phải người vô tình. Chỉ là nàng đem tình cảm của mình giấu quá sâu mà thôi.

Hai người cứ ôm nhau như vậy thật lâu. Lúc này Khang phi đã khôi phục lại trạng thái bình thường, “Bồn cung muốn viết chữ.”

Dương Quỳnh buông Khang phi ra, đi đến cạnh bàn bắt đầu mài mực.

Khang phi hơi lộ ra ý cười, lấy bút Lang Hào, chấm no mực, suy nghĩ một chút, liền viết một bài thơ.

“Bích Đào thiên thượng tài hòa lộ, bất thị phạm hoa sở. (Cây Bích Đào sinh trưởng trên trời, không phải hoa trần tục). Loạn sơn thâm xứ thủy oanh hồi, khả tích nhất chi như họa, vi thủy khai? (Núi non trùng điệp nước chảy quanh, đáng tiếc một cảnh như họa, vì ai nở?). Khinh hàn tế vũ tình hà hạn, bất đạo xuân nan quản. (Mưa phùn se lạnh tình nào hạn, chẳng ngờ xuân khó quản). Vi quân trầm túy hựu hà phượng, chích phạ tửu tình thì hậu đoạn nhân tràng. (Vì hoa mưa say có sợ gì, chỉ sợ lúc khi tình rượu đau lòng người).” Chính là bài “Ngũ mỹ nhân” của Tàn Thiếu Du.

(*) Hàm ý bài thơ: Một cảnh hoa Bích Đào ở nơi thâm sơn núi thẳm cô độc tự nở mà không có người thưởng thức, đây chính là biểu tượng của số mệnh mỹ nhân. Bài từ này vận dụng những thủ pháp ví von mới lạ, tinh tế, rất khác biệt, thể hiện chủ đề người có tài nhưng không gặp thời, lưu luyến thương xuân.

Dương Quỳnh xem, sau đó đọc: “Vi quân trầm túy hựu hà phượng, chích phạ tửu tình thì hậu đoạn nhân tràng. (Vì hoa mưa say có sợ gì, chỉ sợ lúc khi tình rượu đau lòng người).” Nàng nhìn thấy Khang phi khí định thần nhân đề bút xuống, hỏi: “Nương nương cũng đang sợ hãi?”

Khang phi thở dài, “Gần Vua như gần Cọc. Bồn cung sao có thể không sợ? Hoa nở hoa toàn tự có lúc, bồn cung hoa này nở quá thịnh, vạn nhất ngày nào đó gió vội mưa mau, nào có ai biết khi nào thì rơi?”

Dương Quỳnh chợt nhớ tới hai câu thơ của Nạp Lan Dung Nhược, “Bán thể phù bình tùy thệ thủy, nhất tiêu lãnh vũ táng danh hoa (Nửa đời bèo dạt theo dòng nước, một đêm mưa lạnh chôn cất danh hoa).” Ngẫm lại thì cảnh đời của Khang phi thật đúng với câu này, “Phi quan phích ái khinh mô dạng, lãnh xứ thiên giai. (Không phải yêu thích đáng nhẹ nhàng, mà vì nơi xứ lạnh). Biệt hữu căn nha, bất thị nhân gian phú quý hoa. (Có mầm rễ khác biệt, không phải hoa phú quý nhân gian).”

(*) Hai câu thơ đầu trong bài “Thải tang tử” của Nạp Lan. Văn dịch bề nổi: “Ta yêu thích hoa Tuyết không phải ở hình dạng mềm mại nhẹ nhàng, mà ở chỗ nó có thể sinh trưởng nơi lạnh giá. Hoa Tuyết, tuy không giống như hoa phú quý ở nhân gian như Mẫu Đơn, Hải Đường, nhưng nó lại có một phẩm tính cao thượng.”

“Nương nương chỉ cần làm tốt việc trước mắt. Tương lai để tự tương lai lo.”

Khang phi dường như rất hứng thú với hai câu nói này, ở trong miệng nhắc lại một lần, cười nói: “Bồn cung cũng không biết người lại có thể nói ra lời có đạo lý như vậy.”

Chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai vẫn chưa tra ra kết quả, mà lễ thiên thu của Hoàng hậu vẫn đúng hạn tới. Sáng sớm ngày hôm đó, trong Hoàng cung đều bắt đầu bận rộn. Cung Lung Hoa cũng là một bầu không khí hân hoan vui mừng. Trong cung, lễ thiên thu được coi là một ngày không nhỏ, các cung nữ thái giám đều được nhận lương tiền thưởng khác nhau. Được thưởng, mọi người tự nhiên là vui vẻ.

Ban ngày đương nhiên là có rất nhiều tiết mục, từng cái từng cái trình diễn. Dương Quỳnh tin tưởng Hoàng hậu nhất định cũng sẽ không cảm thấy thoái mái.

Tối hôm đó, Cung Phượng Từ đại tiệc. Vì góp thêm chút không khí vui mừng, Khang phi cũng đổi cung y màu nhạt bằng một bộ cung y phiền phức mà ngày thường rất ít mặc. Áo hai lớp màu son làm Khang phi mềm mại yêu kiều hiếm thấy. Phía dưới là váy dài màu xanh lơng lầy, làm cả người nàng đều lộ ra ba phần kiêu mị. Thiên Linh giúp nàng quấn một búi tóc Phi Tiên, cài lên tóc một đóa châu hoa, một cây trâm hoa Mai. Thấy Thiên Linh lại lấy ra một cái ngách sức chạm vàng (đồ trang sức đeo trên trán), Khang phi nói: “Cái này không cần đeo, chọn bộ điều là được rồi. Hôm nay nhân vật chính là Hoàng hậu, chúng ta đừng đoạt danh tiếng của người ta.”

“Vâng.” Thiên Linh lấy một chiếc bộ điều cũng là hoa Mai cài lên cho Khang phi. Khang phi nhìn mình trong gương, gật đầu nói: “Vây là được rồi.”

Phía bên Dương Quỳnh cũng đã chuẩn bị xong. Bởi vì hôm nay khả năng sẽ có ân điển mà Chu Cẩm phi nói, cho nên trang phục của Dương Quỳnh là rất quan trọng, tuyệt đối không thể thất lễ. Như Quyên chải đầu cho nàng thật tốt, lấy ra một cây trâm cài lên tóc nàng, nhìn xung quanh một chút hỏi: “Có phải hơi đơn điệu hay không?”

Dương Quỳnh nói: “Ta thấy rất tốt. Nhiều đồ vật phiền toái, ta chỉ là một cung nữ, bình thường như vậy vẫn tốt hơn.”

Như Quyên cười nói: “Ngươi nha, luôn không trang hoàng cho bản thân. Ngươi đi theo nhớ chú ý nương nương một chút, bây giờ mỗi lần có yến tiệc lòng ta đều bất ổn.”

Dương Quỳnh nói: “Ta cam đoan lần này nhất định trở về.”

Như Quyên phi phui nói: “Ngươi cam đoan với ta thì có ích lợi gì? Lời này là Thiên Linh bảo ta căn dặn ngươi, ngươi muốn nhiều lời, thì nhiều lời với nàng đi.”

Dương Quỳnh âm thầm cảm kích Thiên Linh dụng tâm. Tuy rằng trong khoảng thời gian này, Dương Quỳnh trở về bên cạnh Khang phi, Thiên Linh cũng bởi vì phải trông coi tiểu kho mà cả ngày bận rộn, nên hai người ít có cơ hội tâm sự. Nhưng sự quan tâm của Thiên Linh đối với nàng trước sau vẫn như một, chưa bao giờ thay đổi.

Lần này Khang phi dẫn theo Dương Quỳnh cùng Nguyên Hương. Hiển nhiên, lần hành thích trước đã làm nàng càng thêm phòng bị. Một nhóm người đi theo kiệu của Khang phi tới Cung Phượng Từ.

Nguyên Hương đi đầu Khang phi tiến vào, Dương Quỳnh đi theo phía sau. Đối với vị trí bên người Khang phi, Dương Quỳnh luôn không có hứng thú. Hơn nữa nàng cảm thấy, chính mình đi phía sau sẽ dễ Khang phi cảm thấy tự nhiên hơn một chút, dường như khi mình tới gần luôn làm Khang phi khẩn trương.

Bước vào chính điện Cung Phượng Từ, bên trong đã vô cùng náo nhiệt. Các cung phi tần đều đã đến gần như đông đủ, đang tốp năm tốp ba nói chuyện. Nhóm thái giám cung nữ của Cung Phượng Từ thì qua lại như thoi đưa, vô cùng bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Lệnh bài

Lời đầu tiên editor xin gửi tới mọi người lời chúc năm mới ^^ Chúc mọi người năm mới vui vẻ, gặp thật nhiều thật nhiều may mắn :D Chúc các bạn đang đi học thi học thật tốt, điểm thật cao, năm nay ai có thi đại học cũng đều đỗ trường mình mong ước, thủ khoa luôn càng tốt ^O^ những ai đã đi làm thì kiếm được thật thật nhiều tiền, thăng quan tiến chức vèo vèo ^O^ ai đã là danh hoa có chủ thì tình cảm luôn vững bền dài lâu (*^^*) ai chưa hoặc sắp có thì cũng chúc cho các bạn tìm được người ấy trong năm nay, nắm tay họ và hãy giữ thật chặt nhé (*^^)

Lời thứ hai editor mong mọi người thông cảm và thứ lỗi là đợt này mình lặn lâu quá (._) tính nhắm chắc cũng được 1 tháng kém mấy ngày, cũng rất cảm ơn các bạn vẫn luôn theo dõi và ủng hộ. Bây giờ thì có lẽ không ít bạn cũng không còn nhớ chương cũ nó đến đâu để đọc tiếp chương mới, thôi thì mọi người ai không nhớ lại cứ lục lại chương cũ vậy :) Nói vậy thôi, giờ chúc mọi người đọc vui vẻ ==))

Chương thứ sáu mươi ba: Lệnh bài

Hoàng thượng còn chưa tới, Hoàng hậu đã ngồi ở Phượng vị trò chuyện thân thiết cùng mọi người, hơn nữa còn có nữ quyền của các đại thần tam phẩm và trên tam phẩm vào cung chúc thọ. Bởi vì chuyện hành thích lần trước mà gia quyến của các đại thần trong triều cũng bị thương không ít, tuy rằng Hoàng thượng đã hạ chỉ trợ cấp, nhưng vẫn khó tránh khỏi để lại di chứng. Lần này tiến cung rõ ràng không nhiều như lần trước.

Hoàng hậu đều biết, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Mọi người sợ lại có chuyện bất trắc xảy ra, đây cũng là lẽ thường. Dù sao lần trước là chúc mừng Hoàng hậu hồi cung, lần này là chúc thọ Hoàng hậu, hai thời điểm này ít nhiều cũng có chút quan hệ, khó tránh khỏi làm nhiều người liên tưởng.

Khi Khang phi tới, Chu Cẩm phi còn chưa đến. Khang phi tự mình tìm chỗ ngồi xuống. Nguyên Hương đi bưng trà cho Khang phi, Dương Quỳnh đứng ở phía sau, hai mắt nhìn chăm chăm vào từng người lui tới trong chính điện. Nếu như lần trước nàng còn có thể cảm giác thần kinh mình quá nhạy cảm, thì bây giờ nàng cảm thấy dù có cẩn thận như thế nào cũng đều không quá mức. Lần giáo huấn trước quá mức đau đớn, nhiều sinh mệnh ngã xuống như vậy, cũng sẽ làm mọi người cẩn thận hơn nhiều.

Rất nhanh Nguyên Hương đã bưng chén trà nóng trở về, để xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Nguyên Hương thấp giọng nói: “Nương nương, người xem ai tới kìa.”

Khang phi theo ánh mắt của Nguyên Hương nhìn qua, không ngờ là Liễu Thục phi. Cung y màu hồng phấn, làm cả người nàng nổi bật về thanh thuần tinh lệ. Khang phi không quá giật mình, hơi hơi cười thoáng qua. Dương Quỳnh đứng sau lưng Khang phi, không nhìn thấy nét mặt của Khang phi nhưng nàng thấy Khang phi hơi cong khóe miệng. Nụ cười này của Khang phi lại làm cho Dương Quỳnh lập tức cảnh giác. Thế nhưng Liễu Thục phi sẽ xuất hiện ở

Cung Phượng Từ, cũng nằm trong dự liệu của Khang phi sao?

Lúc này, một thân ảnh màu vàng như lá Liễu đi về hướng Khang phi. Khang phi quay đầu, liền thấy Đỗ Niệm Vân đã ở trước mặt nàng.

“Niệm Vân tham kiến Khang phi nương nương.” Đỗ Niệm Vân thi lễ.

Khang phi nói: “Đứng lên đi.” Đồng thời chỉ chỉ chỗ ngồi cạnh mình nói: “Ngồi đi.”

“Tạ nương nương.” Đỗ Niệm Vân không chối từ, ngồi vào cạnh Khang phi.

Lực chú ý của Dương Quỳnh bắt đầu tập trung trên người Đỗ Niệm Vân. Hiện tại đối với từng người ở gần Khang phi, nàng đều có thái độ hoài nghi, thậm chí kể cả Nguyên Hương.

Đỗ Niệm Vân sau khi ngồi xuống, nhìn bốn phía xung quanh, xác định tất cả mọi người đều đang nói chuyện của mình, lúc này mới mở miệng, “Nương nương có ân đề bạt, thần thiếp trước xin tạ ơn.”

Khang phi nói: “Bồn cung cũng không nâng đỡ ngươi, Đỗ Tài nhân chớ tỏ sai ý.”

Đỗ Niệm Vân nghe xong đầu tiên là sững sờ, sau đó liền minh bạch, hiểu ý nở nụ cười, “Nương nương nói đúng, là thần thiếp sai rồi. Nương nương yên tâm, đêm nay thần thiếp nhất định sẽ làm nương nương nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Khang phi nâng chén trà lên uống một ngụm, “Nếu vậy, bồn cung cũng là chờ mong biểu hiện của Đỗ Tài nhân.”

Ánh mắt Đỗ Niệm Vân lộ ra vô cùng tự tin. Khang phi rất thương thức loại tự tin này. Phải biết rằng, giọng hát của Trần Chiêu nghi đứng đầu Hậu cung. Trước đây cũng từng có người mới vào cung muốn phân cao thấp cùng nàng, nhưng cuối cùng đều là thua rất thảm. Khang phi hi vọng, Đỗ Niệm Vân có thể thắng được trận hôm nay.

Dương Quỳnh nghe Khang phi cùng Đỗ Niệm Vân nói chuyện với nhau, liền hiểu Khang phi âm thầm liên lạc với Đỗ Niệm Vân. Nghe ý tứ này là muốn lợi dụng kỹ năng ca hát của Đỗ Niệm Vân. Có điều bằng trực giác, Dương Quỳnh cảm thấy Đỗ Niệm Vân này cũng không phải người tinh tâm. Khang phi làm như vậy, có phải là chuốc họa vào thân hay không?

Đỗ Niệm Vân nói dứt lời, liền đứng dậy thi lễ cáo từ. Khang phi mỉm cười tiễn nàng, quay đầu lại nhìn Dương Quỳnh hỏi: “Ngươi cảm thấy người này thế nào?”

Dương Quỳnh nói thẳng, “Rất có tâm cơ.”

“Bồn cung cũng nghĩ như vậy.” Khang phi nhìn qua phương hướng Đỗ Niệm Vân rời đi, chậm rãi nói: “Nhân tài như vậy rất được việc. Có điều sau khi dùng xong lại phải hao tâm tổn trí để đuổi đi.”

“Nương nương định dùng nàng thế nào?” Nguyên Hương ở một bên lắng nghe tiếp lời hỏi.

“Bởi vì bồn cung cần một người thay bồn cung bức Trần Chiêu nghi ra, mà Trần Chiêu nghi lại vô cùng ý vào tài nghệ ca hát của nàng. Có thể làm cho nàng bại ở phương diện này, không phải là rất tốt sao?” Khang phi nói.

Dương Quỳnh trải qua thời gian ở chung dài như vậy, đã hiểu được thái độ làm người của Khang phi. Nàng là đại gia nữ tử chân chính. Cảm kỳ thi họa không gì không giỏi, nhưng nổi bật chính là thủ pháp. Làm người thanh lãnh, nhưng không phải là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế. Tính tình nhu hòa dịu dàng, rất khó nhìn thấy nàng tức giận. Cho dù nàng thật sự giận, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Trong Hậu cung này, thủ đoạn cùng mưu trí của nàng đều thuộc hàng đệ nhất. Nàng có khả năng cùng Hoàng hậu địa vị ngang nhau, nhưng lại vô ý với Hậu vị. Nàng hẳn luôn biết rõ từng kẻ chủ mưu hại nàng, nhưng lại nóng lòng báo thù. Nữ nhân như vậy rất khó đối phó, bởi vì nàng có đầy đủ kiên nhẫn cùng thủ đoạn, chậm rãi từng bước xâm chiếm đối thủ.

Lúc này, Chu Cẩm phi từ bên ngoài bước vào. Nguyên Hương nhanh mắt, lập tức nói cho Khang phi. Chu Cẩm phi cũng tức khắc thấy được vị trí của Khang phi, dẫn theo Phù Dung, Thục Dược đi tới.

“Không ngờ lần này ngươi tới sớm như vậy.” Chu Cẩm phi cười nói.

Khang phi nói: “Hôm nay là lễ thiên thu, không đến sớm chẳng phải là không kính trọng quốc gia chi mẫu sao? Lần này tỷ tỷ tới muộn, phạt ba chén rượu.”

Chu Cẩm phi nói: “Ngươi nha, ít bài bố ta thôi. Lúc ta đi qua Cung Hưng Hòa, thấy kiệu của Trịnh Quý phi vẫn đang chờ ở cửa, chắc là còn muộn hơn ta. Chốc lát, ta xem ngươi bài bố tội bất kính này của nàng như thế nào?”

Khang phi nâng khăn tay, lau lau khóe miệng, “Tỷ tỷ rõ ràng là chọc ta. Cấp bậc Quý phi ở trên chúng ta, sao ta dám bài bố nàng? Bên dưới phạm thượng, cũng không biết là phải trị ai tội bất kính đây?”

“Trái phải ngươi đều có lý. Ta nói không lại ngươi, nhận thua được chưa.” Chu Cẩm phi tính tình thẳng thắn, không cùng Khang phi tranh cãi, vừa quay đầu liền thấy Dương Quỳnh đứng phía sau Khang phi.

“Nha đầu Thanh Diệp, nhìn người khí sắc không tệ, thương thế đều khỏi hẳn rồi sao?”

Dương Quỳnh vội vàng khom lưng nói: “Thưa Cẩm phi nương nương, thương của ta đều tốt rồi.”

“Vậy thì được. Thân mình tốt, mới có thể nhận được ân điển của Hoàng thượng.” Chu Cẩm phi nói xong tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lại nói: “Nếu nói đến ân điển, thì nói thế nào cũng đều là Hoàng thượng thưởng. Bôn cung cũng chỉ là thuận nước giong thuyền. Hiện giờ bôn cung cũng nên thưởng người chút gì đó, miễn cho người ngoài nói bôn cung keo kiệt.” Nói xong lời cuối, con người nàng mang ý cười nhìn Khang phi.

Biểu cảm của Khang phi cực kì đứng đắn, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời cười nhạo của Chu Cẩm phi, “Tỷ tỷ nói rất đúng.”

Chu Cẩm phi cũng nhìn không được trước tiên nở nụ cười. Nàng quay đầu nhìn Phù Dung ở bên cạnh, Phù Dung lập tức lấy một khối lệnh bài từ trong ngực ra đưa cho nàng. Nàng nhận lấy sau đó chuyển cho Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh không biết Chu Cẩm phi đây là có ý gì, chần chừ không dám nhận.

Khang phi cũng không nhìn vật kia, chỉ nhàn nhạt nói: “Thanh Diệp, còn không mau cảm tạ Cẩm phi nương nương.”

Lúc này Dương Quỳnh mới đưa tay tiếp nhận lệnh bài, “Tạ ơn Cẩm phi nương nương ban thưởng.” Nàng tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại nói: “Lệnh bài này là cái gì mà người liền đề tạ nhận.” Cẩm trong tay nhìn kỹ, chỉ thấy là một tấm lệnh bài được làm bằng sắt, mặt trước là họa tiết chim Ưng, mặt sau là một chữ “Chu”.

Chu Cẩm phi thấy vẻ mặt ừ ừ cạc cạc của Dương Quỳnh, cười nói: “Người yên tâm, chủ tử nhà người là người biết xem hàng. Có nàng ở đây, người cũng không ăn được thiệt thòi.”

Lúc này Khang phi mới quay đầu nhìn Dương Quỳnh nói: “Đó là lệnh bài của Chu gia quân. Dựa vào khối này, là có thể nhận được sự trợ giúp của Chu gia quân vô điều kiện. Cẩm phi nương nương đối với người, chính là còn tốt hơn bôn cung đây.”

Cẩm phi phi cười nói: “Khá lắm nha đầu dè dặt miệng này! Không nói đến người là thịt đầu quả tim của Hoàng thượng, chỉ bằng thân phận nữ nhi Thảm gia của người, thì người không có mặt mới dám động người? Còn cùng nha đầu kia tranh đồ vật, thật không biết xấu hổ mà!”

Khang phi nghe xong không thuận theo nói: “Rõ ràng tỷ tỷ là bất công, vậy mà lại nói ta. Lệnh bài kia là vật tùy thân của tỷ tỷ, thế nào lại đưa cho nàng?”

Nói đến đây, Chu Cẩm phi không khỏi thờ dãi, “Nghĩ đến nương gia của ta cũng là công huân thế gia tay nắm trọng binh. Nhưng phụ thân và đại ca đều ở biên quan xa xôi, ở dưới lưỡi đao, thì ai có thể cứu ta nửa phần? Ngày đó nếu không phải muội muội người đến chết không bỏ, Thanh Diệp liều mạng bảo hộ, tỷ tỷ sao có thể có ngày hôm nay? Lệnh bài kia nhìn thì rất quý trọng, kỳ thật ở trong tay ta cũng chỉ là một khối sắt bình thường. Ta đã truyền thư cho phụ thân, hẳn cũng đồng ý đem lệnh bài này giao cho Thanh Diệp.” Nói xong, quay đầu nói với Thanh Diệp, “Người cứu mạng bôn cung, đó chính là cứu mạng của Chu gia quân. Có lệnh bài này, chỉ cần người không làm chuyện ác, nếu cần trợ giúp, Chu gia quân trên dưới đều sẽ toàn lực tương trợ.”

Dương Quỳnh thế mới biết được phân lượng của đồ vật trong tay mình. Nàng đương nhiên không biết Chu gia quân rốt cuộc có bao nhiêu sức mạnh, cũng không xác định đến một ngày nào đó lệnh bài này có hữu dụng với nàng hay không, nhưng đối với sự tín nhiệm cùng cảm kích của Chu Cẩm phi, thì nàng vẫn có thể cảm nhận được.

Lúc này, Trịnh Quý phi tiến vào chính điện. Cấp bậc của nàng chỉ ở dưới Hoàng hậu, cho nên mọi người đều đứng dậy thi lễ với nàng. Trịnh Quý phi mặc cung y màu tím sẫm, có vẻ đại khí ôn trọng. Đi theo phía sau nàng là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, nhìn trang phục hẳn là công chúa Triều Vân.

Khang phi nhìn Trịnh Quý phi vài lần, cau mày nói: “Trang dung của Quý phi dường như có chút không ổn.”

Chu Cẩm phi nghe vậy nhìn kỹ nói: “Son phấn quá dày. Ngày thường Quý phi thích những đồ trang sức tranh nhả, rất ít khi sẽ xoa phấn dày như vậy.”

“Tỷ tỷ, gần đây người có gặp qua Quý phi hay không?”

Chu Cẩm phi lắc đầu nói: “Chỉ nghe nói từ sau chuyện lần trước, sức khỏe nàng luôn không được tốt. Ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng miễn nàng thỉnh an, sau đó ta cũng chưa từng thấy qua nàng.”

“Đại khái là vì che lấp thần sắc có bệnh thối.” Khang phi nói.

Chu Cẩm phi nghĩ một lúc, cũng cảm thấy lời giải thích này rất hợp lý.

Không bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng nội thị cao giọng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm!”

Chúng phi tần nữ quyến đều đi nhanh ra ngoài chính điện quỳ lạy nghênh đón. Thân ảnh màu vàng xuất hiện trước mắt mọi người. Hoàng thượng vẻ mặt mang ý cười đi tới bên cạnh Hoàng hậu cùng đứng sóng vai.”

“Bình thân.”

Mọi người đứng dậy, theo hai người Đế Hậu vào chính điện. Hai người Đế Hậu ngồi ở chủ vị phía trên. Những người khác không hề giống như trước tùy ý ngồi lung tung mà dựa theo cấp bậc ngồi vào vị trí của mình. Trong đại điện tuy nhiều người nhưng không hề phát ra âm thanh dư thừa nào, trật tự ngay

ngấn ngời xuống.

Hoàng thượng nói: “Hôm nay vui mừng chào đón sinh nhật của Hoàng hậu, trẫm đặc biệt đến chúc mừng cùng chư vị. Hoàng hậu là nhất quốc chi mẫu, là thê tử của trẫm, chính vị trong cung. Tính khí ôn hòa, rõ ràng là tấm gương cho lục cung. Quân cung luôn an ổn, chính là mẫu nghi cho vạn quốc. Trẫm cảm niệm Hoàng hậu nhiều năm chủ trì Hậu cung, hôm nay ban thưởng cho Hoàng hậu một chữ “Huệ”, lấy đó để dạy bảo hậu thế.”

Hoàng hậu nghe xong mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống hành đại lễ nói: “Thần thiếp tạ long ân của Hoàng thượng.”

Hoàng thượng tự mình dìu Hoàng hậu đứng lên. Lúc này mọi người phía dưới lại cùng quỳ xuống đồng thanh nói: “Chúc mừng Hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng thượng! Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Mọi người đứng dậy về chỗ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Phong thưởng

Tiệc rượu bắt đầu. Các cung nữ luân phiên mang thức ăn lên, ca múa biểu diễn cũng bắt đầu. Xét theo chuyện lần trước, thì lần này đối với người biểu diễn ca múa, Hoàng gia xét duyệt vô cùng nghiêm ngặt, đều phải điều tra huyết thống ba đời, xác nhận chưa từng phạm tội gì mới chấp thuận cho vào cung biểu diễn.

“Đêm này năm ngoái thấy Sư Sư. Hai gò má nàng được rượu nhuộm hồng. Rèm thưa nửa cuốn ẩn đèn ngoài. Bên ngoài sương đã rơi, gió đêm đang lạnh. Trâm cài búi tóc tùy ý ném, nàng tựa vào ta không chịu dậy, gạt nước mắt, hát khúc ca mới của nàng. Ngày ước hẹn. Ai ngờ lâu như vậy. Nỗi sầu muộn như tơ sợi quấn quanh. Lúc này nếu như nàng có ca hát nhảy múa. Hẳn cũng sẽ than thở vì đến mùa thu vẫn không thể gặp nhau. Duyệt chỉ có Họa Lâu, ánh trăng lúc ấy, hai nơi soi chiếu tương tư.”

Một khúc hát “Nhất từng hoa” uyển chuyển long lanh. Đem “Ánh trăng lúc ấy, hai nơi soi chiếu tương tư” biểu đạt hết sức động lòng người. Tuy rằng kiến thức của Dương Quỳnh không tệ, nhưng cũng chỉ có thể nghe được câu hiểu câu không. Khang phi lại gật đầu nói, “Giọng hát như vậy, cũng là hiếm có.”

Khúc hát kết thúc, Hoàng thượng long nhan cực kỳ vui mừng, cho trọng thưởng. Tiếp theo vốn dĩ phải là múa, nhưng do lần trước ở màn vũ đạo xuất hiện thích khách, cho nên lần này cố ý đảo lộn thứ tự các tiết mục diễn xuất. Tiếp sau là tiết mục xiếc ảo thuật. Người diễn xuất ăn mặc buồn cười, tài nghệ quả thật cao siêu. Chọc cho Hoàng thượng, Hoàng hậu cùng các chư vị nữ quyền đều rất vui vẻ, ngay cả Khang phi cũng che miệng cười khẽ. Tất cả đại khái cũng chỉ có Dương Quỳnh là không có hứng thú. Cho dù diễn xuất có tốt hơn nữa, cũng khó có thể so sánh với xiếc ảo thuật hiện đại. Nàng nhàm chán, chỉ có thể đem toàn bộ lực chú ý phóng tới trên người Khang phi. Yên hội hôm nay, cấp bậc an toàn cao nhất, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng không có người ám sát không có nghĩa là trời yên biển lặng. Chẳng hạn như hiện tại, trong đại điện cảnh sát an lành, nhưng có ai biết đây có phải là khúc nhạc dạo của mối nguy hiểm tiếp theo hay không?

Sau xiếc ảo thuật là vũ đạo, nhưng không phải quần vũ mà là độc vũ. Vũ cơ một thân áo mỏng, chân trần lộ cánh tay, nổi bật lên làn da trong suốt như tuyết, làm cho người xem động tâm. Vũ đạo mang theo phong cách của Tây Vực. Trong mắt Dương Quỳnh, vũ cơ này quả thực giống như nữ tử bước ra từ tranh Đôn Hoàng vẽ trên tường. Hóa ra Đôn Hoàng Phi Thiên lại xa hoa lộng lẫy, kinh thể hải tặc như vậy.

Tất cả mọi người ở đây đều bị tư thế khiêu vũ của vũ cơ làm chấn động, như mê như say. Nữ tử đang cấp tốc xoay tròn đột nhiên đình chỉ, âm nhạc vừa vãn vào lúc này cũng im bật, lại nhìn nữ tử, cánh tay quấn giao, chân trần vẽ bước, động tác kết thúc vô cùng tuyệt mỹ.

“Hay!” Hoàng thượng dẫn đầu trầm trồ khen ngợi, mọi người lập tức phụ họa đuổi theo. Màn múa này từ đây liền danh chấn kinh thành, ngay cả vũ cơ Lục Yêu nhất thời cũng danh tiếng lan truyền.

Trọng thưởng vũ cơ, bầu không khí trong đại điện dần dần náo nhiệt hẳn lên. Hoàng thượng liên tiếp nâng chén, chư vị ở đây mặc dù đều là nữ quyền, nhưng uống rượu lại không hề kém đáng này nọ. Ngay cả Khang phi uống hết ba chén cũng không thấy mặt đỏ chút nào. Dương Quỳnh chỉ có thể dùng hai chữ “Bội phục” để hình dung.

Rượu quá tam tuần, đồ ăn quá ngũ vị, Hoàng hậu đột nhiên nói: “Chư vị tỷ muội, các vị phu nhân tiểu tỷ, hôm nay các ngươi tới chúc mừng sinh nhật của bản cung. Bản cung rất vui. Mọi người gặp nhau tụ họp, vui vẻ hòa thuận. Điều này không khỏi làm bản cung nhớ tới lần tụ họp đầm máu mấy tháng trước kia. Bản cung đến nay nghĩ lại mà trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.”

Mọi người bên dưới đều cảm động lây. Có thể sống sót trong lần tàn sát đó, đều may mắn không thôi.

“Sự tình ngày đó đột nhiên xuất hiện, Hoàng cung thủ vệ không kịp, khiến nhiều người tử thương. Sau, trẫm đã cách chức của thủ lĩnh Cẩm Vệ Quân và xử theo quốc pháp. Những người liên quan đều chờ tiến hành nghiêm tra. Có tội phải phạt, có công tự nhiên cũng nên khen thưởng. Ngày đó người lập

công ngoại trừ có Cẩm Long Vệ của trăm cung rất nhiều võ tướng ở đây, thì còn có một cung nữ.”

Hoàng thượng nói tới đây, ánh mắt nhìn về phía Khang phi. Mọi người cũng theo nhìn sang. Khang phi vẫn trước sau như một, dáng vẻ mỹ lệ ngồi ở chỗ đó, đối mặt với ánh mắt của mọi người, không tránh né. Nhưng Dương Quỳnh không có phần định lực này. Nàng nhiều năm làm vệ sĩ, đều ở bên cạnh đại nhân vật, luôn luôn là một sự tồn tại tầm thường nhất. Chợt đột nhiên nàng ý thức được, hiện tại vào lúc này vai chính lại biến thành bản thân nàng, nhất thời cảm thấy áp lực gia tăng, cái trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Nguyên Hương đứng bên cạnh nàng, thấy vẻ mặt nàng không đúng, len lén chọc nàng một cái, “Ngươi thả lỏng một chút.”

Dương Quỳnh khẽ gật đầu. Hai người các nàng mờ ám bị Khang phi phát giác, nàng hơi nghiêng đầu, nhẹ giọng nói với Dương Quỳnh, “Ngươi yên tâm, có bốn cung ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Dương Quỳnh nghe xong lời Khang phi nói, hít thở sâu vài lần, cuối cùng ổn định tâm tình. Ngẫm lại cũng không có gì, mình là đến được thưởng, cũng không phải bị phạt, làm sao phải khẩn trương như vậy?

Hoàng thượng lúc này đã muốn nói tiếp, “Cung nữ Thanh Diệp của Cung Lung Hoa, liễu chết hộ chủ, trọng thương không lui, trước khi té xỉu vẫn anh dũng chiến đấu với thích khách, cho đến khi Cẩm Long Vệ tới. Không chỉ cứu được Khang phi, cũng cứu được tính mạng của Cẩm phi. Sở dĩ Khang phi cùng Cẩm phi đều cảm niệm phần trung tâm này, cho nên đều hướng trăm cầu ân điển. Khang phi cầu trăm trừ bỏ cung tịch của Thanh Diệp, khôi phục thân phận dân thường của nàng, nhưng vẫn phải ở trong Cung Lung Hoa cống hiến sức mình. Cẩm phi cầu trăm phong nàng chức vụ Lục Thượng.” Lúc này Hoàng thượng cất cao giọng nói: “Thanh Diệp tiến lên nghe phong.”

Dương Quỳnh vội vàng đi tới, dựa theo quy củ quỳ rạp xuống phía trước ngự tọa, “Dân nữ Thanh Diệp tham kiến Ngộ Hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Hoàng thượng hỏi: “Thanh Diệp, trăm cũng niệm tình ngươi trung tâm có công hộ chủ, ngươi vừa ý chức vụ Lục Thượng nào, trăm liền thưởng ngươi chức đó cho ngươi.”

Ân điển như vậy, gần như làm cho toàn bộ cung nữ thái giám ở đây này sinh lòng hâm mộ. Chức vụ Lục Thượng, phân công quản lý các thứ hạng công việc đồ vật trong Hoàng cung, quyền lợi không hề kém Phủ Nội Vụ, càng là so với Thái nữ, Bảo lâm bình thường mạnh hơn rất nhiều. Làm cung nữ, cơ bản đều lấy việc lên làm được Lục Thượng là một trong những mục tiêu cao nhất. Dương Quỳnh chỉ là một cung nữ thô sơ nhỏ, từng bước một đi tới hôm nay bất quá cũng chỉ có mấy tháng, tốc độ thăng chức như thế, sao có thể không làm chúng cung nữ thái giám trông thấy mà thèm?

Dương Quỳnh lại không cho là như vậy. Cũng may nàng từng nghe Yên Xảo nói qua chuyện Lục Thượng. Lục Thượng là chỉ phân quản ty ký (ghi chép), ty ngôn, ty bộ (sổ sách), thượng cung ty vi (màn trướng, túi thơm), quản ty tịch (thư tịch), ty nhạc (âm nhạc), ty tân (khách đến), thượng nghị ty tán (lễ nghi), chương ty bảo (bảo khố), ty y (quần áo), ty sức (đồ trang sức), thượng phục ty trận (phục trang chiến trận), quản ty thiện (bữa cơm), thượng thực ty dược (thuốc), quản ty thiết (thiết lập, bố trí), ty dư (xe, kiệu), ty uyển (vườn hoa), thượng tâm ty đăng (đèn) cùng chương nữ công, quản ty chế (chế tạo), ty trân (vật báu), ty thái (lựa màu), thượng công ty kế (may đo). Mặt khác còn có chương tổng biết các quy cách trong cung, Cung Chính uốn nắn xử phạt. Gọi chung là “Lục Thượng Nghiêm” Những chức quan đó đều do cung nữ đảm nhiệm, hơn nữa về sau tuổi già cũng không cần chuyển sang Cung Thái Nghi.

Dương Quỳnh không có ý muốn đảm đương bất kỳ một chức vụ nào. Nàng vốn dĩ cũng không phải người của thời đại này, dù có hiểu biết thế nào thì cũng không thể thay đổi được tư tưởng nhận thức đã thâm căn cố đế. Nếu thân ở chức vị quan trọng, bao nhiêu con mắt sẽ nhìn chằm chằm, nhất định sẽ phạm lỗi. Mà Hoàng cung, là một nơi không thể phạm sai lầm. Một khi sùng ái, đó là vinh hoa phú quý, một khi thất sủng, đó là sinh tử hai đường. Nàng vô ý tranh vinh hoa phú quý, chỉ cầu an ổn qua ngày. Một nguyên nhân càng quan trọng hơn nữa là: Một khi làm Lục Thượng, mỗi ngày đều bề bộn công vụ, nàng làm sao còn thời gian bầu bạn với Khang phi? Thời gian của nàng đều là dành cho Khang phi, người khác sao có thể chiếm cứ? Cho nên, Dương Quỳnh nói: “Thưa Hoàng thượng, dân nữ ngu dốt, không có khả năng làm chức vụ Lục Thượng, khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Dân nữ cảm niệm Hoàng ân mệnh mông cuồn cuồn.” Nói xong, quỳ phục xuống đất, đợi cho đến khi Hoàng thượng trả lời.

Hoàng thượng không nghĩ tới Dương Quỳnh lại có thể cự tuyệt phong thưởng như thế, trong lúc nhất thời không nói gì. Mọi người vừa thấy tình thế không đúng, cũng đều ngừng thở, không dám lên tiếng.

Khang phi ngồi tại chỗ, nhìn Dương Quỳnh quỳ gối trước ngự tọa, ánh sáng trong mắt chớp động. Lúc này ai cũng không biết trong nội tâm nàng suy nghĩ cái gì, ngay cả Dương Quỳnh cũng không biết giờ khắc này mình chọn lựa, lại để cho Khang phi ẩn tượng như thế nào.

Thật lâu sau, Hoàng thượng đột nhiên cười ha hả nói: “Được! Được lắm Thanh Diệp! Ngươi đã không muốn làm nữ quan, vậy ngươi nói, ngươi muốn phong thưởng cái gì, hôm nay trăm cao hứng, chỉ cần ngươi nói, trăm đều đáp ứng ngươi.”

Mọi người sợ ngây người. Đây là tình huống gì? Hoàng thượng thế nào lại có thể coi trọng một cung nữ như vậy?

Trong đầu Dương Quỳnh lập tức nghĩ tới: Cầu Hoàng thượng thả nàng cùng Khang phi hai người xuất cung. Có điều chính nàng cũng biết, yêu cầu này một khi nói ra, thì kết quả sẽ là vạn kiếp bất phục.

“Hoàng thượng đối đãi với dân nữ ân sâu như biển, dân nữ khắc sâu trong phủ tạng. Dân nữ không cầu gì khác, chỉ hy vọng có thể tiếp tục đảm nhiệm chức vụ ở Cung Lung Hoa, vậy cũng đủ rồi.”

Nếu như nói lúc trước Dương Quỳnh cự tuyệt chức quan Lục Thượng thì còn trong dự liệu của Hoàng thượng, như vậy lần này, Hoàng thượng quả thật không ngờ, một cung nữ bình thường, lại có thể cự tuyệt hấp dẫn lớn như vậy, thật sự quá hiếm thấy. Khó có được Hoàng thượng có hứng thú muốn thử xem bộ dạng của nàng rốt cuộc ra sao.

“Thanh Diệp, ngươi ngẩng đầu lên.”

Dương Quỳnh ngẩng đầu, ánh mắt vẫn nhìn xuống mặt đất. Đây là quy củ mà Thiên Linh dạy cho nàng. Cung nữ nhìn thẳng Hoàng thượng, là đại tội bất kính.

Hoàng thượng thấy tướng mạo Dương Quỳnh cực kì bình thường, không hề có bất kì chỗ xuất chúng nào. Bất giác liền không có tâm tư nào khác.

“Một khi đã như vậy, trăm liền thỏa mãn tâm ý của ngươi. Thanh Diệp nghe phong.”

“Dân nữ tại.” Dương Quỳnh vội vàng cúi đầu sát đất.

“Dân nữ Thanh Diệp liễu mạng hộ chủ, trăm cảm động phần trung tâm này, đặc phong làm nữ quan tứ phẩm, vẫn ở tại Cung Lũng Hoa hành tẩu. Ngoài ra ban thưởng vàng trăm lạng, gấm Tứ Xuyên mười xếp, lấy tư (tư chất) ngợi khen.”

Dương Quỳnh cao giọng nói: Tạ Hoàng thượng long ân.”

Hoàng thượng nói xong cũng không cho Dương Quỳnh đứng dậy, chỉ thấy hắn cười híp mắt nói: “Thanh Diệp, ngày ấy trăm thấy ngươi võ công rất được, một ngươi dốc sức chiến đấu hơn nhiều thích khách mà vẫn có thể hộ được Khang phi cùng Cẩm phi chu toàn, đúng là hiếm có. Có điều trăm cũng thấy ngươi dùng binh khí không hợp tay, do đó mới làm bản thân bị trọng thương. Nếu Khang phi cùng Cẩm phi đều cầu ân điển cho ngươi, thì trăm cũng nên cho ngươi thêm cái ân điển. Người đâu ----”

Một gã thái giám lập tức nâng một cái khay từ phía sau đi tới. Trên khay đắp một tấm vải mỏng màu vàng sáng, nhìn không rõ đồ vật bên trong.

Hoàng thượng tự mình vén tấm vải lên, mọi người duỗi thẳng cổ xem, chỉ thấy trong khay là một thanh đoản kiếm. Vó kiếm bằng da cá đen thui, một chút trang trí cũng không có.

“Thanh kiếm Ánh Nguyệt này vừa ngắn lại hẹp, mặc dù là thượng cổ thần binh, nhưng bởi vì nhỏ, mà trong Hoàng cung không người nào có thể sử dụng. Trăm tin tưởng ngươi có thể làm nó phát huy uy lực lớn nhất.”

Dương Quỳnh bất chợt vừa nghe ba chữ “Kiếm Ánh Nguyệt” trong đầu liền trống rỗng. Đây chẳng phải là thanh kiếm Âu Dương Đình để nàng dùng thử trước đó sao? Hóa ra dụng ý chân chính của Hoàng thượng là ở chỗ này. Nàng là người tập võ, tự nhiên yêu quý bảo kiếm. Bởi vậy hưng phấn nói: “Dân nữ tạ tạ Hoàng thượng long ân.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Hiến nghệ

Hoàng thượng nhìn về mặt của nàng, biết đây mới là thứ nàng muốn nhất. Trong lòng bất giác an tĩnh lại, “Nếu như kiếm này đã được trăm ban tặng, vậy về sau cho phép ngươi ở trong Hậu cung mang kiếm hành tẩu, nếu như gặp người dám thương tổn đến Khang phi, có thể tiền trăm hậu tẩu (chém trước tẩu sau).”

Những lời này của Hoàng thượng, trên danh nghĩa là quyền lợi cho Dương Quỳnh mang kiếm hành tẩu. Trên thực tế, người sáng suốt đều nhìn ra, câu nói cuối cùng của Hoàng thượng, là đánh tỉnh mọi người, đừng cố gắng tiếp tục động tay chân hay có tâm tư gì với Khang phi. Sau lưng Khang phi là có hắn, Hoàng thượng này làm chỗ dựa.

Dương Quỳnh lại lĩnh chỉ tạ ơn. Lúc này Hoàng thượng mới cho nàng lui ra. Lần phong thưởng này, Dương Quỳnh có thể nói là đã lộ đủ mặt mũi. Ngay cả Trịnh Quý phi luôn không nói nhiều cũng nhẹ giọng nói với Khang phi, “Nha đầu này của ngươi thật sự là cho ngươi mặt mũi rồi!”

Khang phi vẫn như cũ, không vui không buồn, bình tĩnh không gợn sóng. Người khác nhìn không ra nội tâm nàng suy nghĩ cái gì, cũng đoán không ra bước tiếp theo nàng sẽ hành động như thế nào, “Quý phi tỷ tỷ quá khen rồi. Thanh Diệp bất quá cũng chỉ là dùng mạng để đổi lấy khen thưởng mà thôi, ngược lại là ân huệ của Thiên gia, muội muội ta xác thực cũng rất cảm niệm.”

Chu Cẩm phi ở bên kia quay đầu lại gần nói nhỏ: “Thế nào? Tỷ tỷ ta không nuốt lời chứ?”

Khang phi nói: “Tỷ tỷ cũng thật là hào phóng nha, vừa ra tay liền muốn chức vụ Lục Thượng. Nếu Hoàng thượng không để ý tới mặt mũi của tỷ tỷ, thì sao có thể đáp ứng?”

Chu Cẩm phi nói: “Đừng nói cái gì mà mặt mũi với không mặt mũi, một mạng của bốn cung, đổi cái gì cũng đều đáng giá.”

Một câu này, chọc Khang phi nở nụ cười.

Khi Dương Quỳnh trở lại bên cạnh Khang phi. Khang phi mỉm cười nhìn nàng, cũng không nói lời nào. Dương Quỳnh có chút xấu hổ, cảm thấy Khang phi nhìn nàng giống như đang xem một con khỉ bị đùa giỡn.

Hoàng hậu trên mặt lại luôn thờ lạnh nhạt. Nàng không phải nữ tử hẹp hòi, cho nên đối với việc phong thưởng ngày hôm nay, nàng không hề tức giận. Hoàng thượng trọng thưởng Thanh Diệp, thì những cung nữ thái giám khác mới biết mà chăm chỉ làm việc. Đây đối với việc nàng thống trị Hậu cung cũng là điều có lợi.

Phong thưởng Dương Quỳnh xong, Hoàng thượng lại tiếp tục thưởng mấy thái giám cung nữ bị thương ngày đó, có điều phân lượng liền nhẹ đi rất nhiều. Phong thưởng xong xuôi, mọi người lại tiếp tục xem ca múa. Dương Quỳnh như cũ đứng sau Khang phi, hoàn toàn không có cảm giác bây giờ mình đã là nữ quan tứ phẩm.

Chu Cẩm phi nhìn bất giác thờ dài, “Nha đầu này của ngươi rốt cuộc là từ nơi nào tìm đến, không kiêu không vội, nhìn thôi cũng khiến cho người ta yêu thích.”

Khang phi nói: “Tỷ tỷ ngươi chỉ nhìn thấy mặt tốt của nàng. Ngươi đã gặp qua cung nữ nào ngay cả đầu cũng không biết chải chưa? Nói ra ngươi đừng chê cười, một thân trang phục hôm nay của nàng đều là ta sai người đặc biệt chuẩn bị cho nàng. Nàng a, nói cho cùng vẫn chính là một quân nhân. Khoảng thời gian trước mới vừa luyện chữ, hiện tại chữ của nàng miễn cưỡng mới có thể vừa mắt.”

Chu Cẩm phi nghe xong ngạc nhiên nói: “Nha đầu này rốt cuộc là được dạy dỗ thế nào, làm sao lại không giống người thường như vậy?”

Khang phi chỉ cười, không nói tiếp.

Lúc này không khí trong đại điện đã đến cao trào, sắc mặt Hoàng thượng cũng đã hơi hồng hồng, nói: “Không biết chư vị ai nguyện ý ca múa trợ hứng? Hoặc là ngâm thơ đối đáp cũng được.”

Vừa dứt lời, liền thấy một nữ tử tư thái mềm mại uyển chuyển thướt tha đi tới nói: “Sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, thần thiếp bất tài, nguyện hiến vũ nâng cốc chúc mừng người.”

Mọi người nhìn, là Tôn Mỹ nhân mới được tấn phong. Tôn Mỹ nhân ngày thường đều thích mặc đồ sắc đỏ, hôm nay cũng không ngoại lệ. Một bộ cung y màu đỏ, làm nàng giống như một ngọn lửa kiêu diễm rực cháy. Trong điện tiếng đàn sáo vang lên, Tôn Mỹ nhân vừa nghe thấy âm nhạc liền khởi vũ. Một cái nhấc tay một cái nhấc chân cũng đủ để mọi người nhìn ra được bản lĩnh vũ đạo thâm hậu. Kỹ thuật của nàng uyển chuyển như tiên, một ánh mắt, đối diện Hoàng thượng, trong con ngươi là tình ý triền miên, mê hoặc lòng người.

Khang phi khen: “Quả nhiên là đệ tử của Khuynh Nương, có phong thái của nãi sư* năm đó.”

(*) Nãi sư: ý là chỉ thầy dạy của Tôn Mỹ nhân.

Trịnh Quý phi nghe thấy lời Khang phi, kinh ngạc nói: “Khang phi muội muội nói chính là vũ cơ đệ nhất giáo phường năm đó Lục Khuynh Nương?”

Khang phi nói: “Quý phi tỷ tỷ nói rất đúng. Thế gian này còn có mấy Lục Khuynh Nương đây?”

Chu Cẩm phi chen lời nói: “Nghe nói năm đó nàng vũ động tứ phương, làm vạn người đều đổ xô ra đường. Đáng tiếc ta không có cơ hội nhìn thấy.”

Ánh mắt Khang phi thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào Tôn Mỹ nhân đang khiêu vũ trong đại điện, “Vậy nếu tỷ tỷ không ngại, hãy xem kỹ vũ đạo của Tôn Mỹ nhân. Tuy rằng không hơn được Khuynh Nương, nhưng cũng không khác nhau lắm.”

Chu Cẩm phi nghe xong liền càng nhìn cẩn thận hơn.

Công chúa Triều Vân ở bên cạnh Trịnh Quý phi cũng bị điệu múa tuyệt đẹp này hấp dẫn, nói: “Mẫu phi, con cũng muốn học loại múa này.”

Trịnh Quý phi nghe xong không vui nói: “Con đường đường là công chúa, sao có thể học loại kỹ nghệ linh nhân* này? Để Phụ hoàng con nghe được, là sẽ mắng con đó.”

(*) Linh nhân: chỉ những người dùng các kỹ nghệ như đào hát, kếp hát, diễn tuồng... để kiếm sống.

Lời này vừa nói ra, mọi người chung quanh Trịnh Quý phi đều sôi nổi liếc mắt. Như vậy chẳng khác nào nói kỹ nghệ Tôn Mỹ nhân học chính là tài nghệ linh nhân, thứ không có tư cách. Phải biết rằng, tuy Khuynh Nương là giáo phường linh nhân, nhưng kỹ nghệ múa của nàng lại đã được Tiên đế chấp thuận. Các quan lại trong kinh thành, đều từng dùng số tiền lớn mời Khuynh Nương dạy vũ nghệ cho nữ nhi. Nhưng cuối cùng thành công mời được Khuynh Nương lại không có mấy người.

Một câu của Trịnh Quý phi, không chỉ đắc tội Tôn Mỹ nhân, cũng đắc tội luôn cả một đám mệnh phụ thiên kim (phu nhân nhà quyền quý). Trịnh Quý phi thấy mọi người quang ánh mắt khác thường về phía mình, cũng nhanh chóng hiểu là mình lỡ lời. Vì thế che đậy nói: “Bỏn cung cũng không có ý hạ thấp Tôn Mỹ nhân. Có điều, Triều Vân còn nhỏ tuổi, rất nhiều thứ còn chưa có cơ hội học xong, học loại vũ này thực sự là lực bất tòng tâm.”

Lần này giải thích, càng có vẻ giấu đầu hở đuôi. Khang phi mắt lạnh thấy Trịnh Quý phi có chút quẫn bách, liền nói: “Quý phi tỷ tỷ nói rất đúng. Công chúa muốn học loại vũ nghệ này, trong thiên hạ cũng chỉ có thể mời Khuynh Nương xuất núi, nhưng mà năm năm trước Khuynh Nương cũng đã mất tung tích, chỉ sợ tìm kiếm không dễ dàng. Bởi vậy công chúa còn phải kiên nhẫn chờ một thời gian. Không thể nóng vội mà tùy ý tìm giáo phường linh nhân khác đến dạy.” Lời này, xem như thừa nhận địa vị của Khuynh Nương không giống với các linh nhân bình thường khác, đồng thời cũng đem lời nói của

Trịnh Quý phi rút về.

Trịnh Quý phi cảm kính liếc nhìn Khang phi một cái, Khang phi cười cười, quay đầu đi chỗ khác.

Lúc này màn múa của Tôn Mỹ nhân cũng kết thúc, Hoàng thượng cao hứng, cũng cho trọng thưởng. Có điều Dương Quỳnh thấy biểu tình của Tôn Mỹ nhân có chút mất tự nhiên, giống như không hài lòng lắm đối với ban thưởng của Hoàng thượng.

Tôn Mỹ nhân vừa mới trở lại chỗ ngồi, lại có một người xuất hiện trong đại điện. Là một vị Đoàn Bảo lâm mới vào cung, nàng thỉnh cầu hiến một khúc ca. Lúc này mọi người đều không hèn mà cùng nhìn về phía Trần Chiêu nghi. Chỗ ngồi của Trần Chiêu nghi đối diện với tứ phi, cho nên nàng chỉ có thể thấy biểu tình của tứ phi, nhưng lại không nghe được các nàng nói chuyện gì. Lúc này thấy mọi người nhìn về phía mình, nàng vẫn duy trì thần thái tao nhã đoan trang, trong lòng lại cực kì khinh thường. Từ lúc nàng vào cung tới nay, mỗi lần yến hội đều có người không biết trời cao đất dày mưu tính dùng ca hát đoạt sủng. Nhưng mỗi lần đều thua tại tiếng ca của nàng. Nhưng lần này, nàng lại không có tâm tình ứng chiến.

Đoàn Bảo lâm hát khúc “Lâm giang Tiên”: “Đầu cò trước thềm sơ ngộ, xuyên kim trên gác tương phùng. Quần là gió thoảng ngọc thoa rung. Mực tô mày thắm biếc, mặt thẹn phần sinh hồng. Nước chảy rồi theo xuân khuất, mây trôi sẽ với ai cùng. Men phai ngời gian ngọc bình phong. Tìm nhau trên lối mộng, hoa rụng bóng mưa lòng.” Giọng hát thanh lương, trong trẻo uyển chuyển, mọi người nghe xong đều vỗ nhịp khen hay. Hoàng thượng theo lệ trọng thưởng, Đoàn Bảo lâm xấu hổ rút rè ngước nhìn Hoàng thượng, âm thanh mềm nhuyễn nói: “Tạ Hoàng thượng.” Một tiếng này, làm tâm mọi người đều mềm nhũn. Dương Quỳnh nhin không được run rẩy, âm thanh này cũng quá mỉa mai rồi. Để nghe thì dễ nghe, đáng tiếc mất đi vẻ trang trọng. Mỹ nữ như thế, nhất định khó có thể lên được địa vị cao.

Kế tiếp là tài nghệ của mấy tiểu thư quan gia, có thơ phú, có vẽ tranh, cũng có đàn nhạc. Trong mắt Dương Quỳnh, đều là vô cùng xuất sắc. Tiệc rượu sắp kết thúc, nhìn Hoàng thượng cũng có chút mệt mỏi. Lúc này tiếng nhạc vang lên, không ngờ lại là tiếng sáo gồm hiếm gặp. Mọi người nghe thấy tinh thần đều chấn động, khoe miệng Khang phi gọi lên ý cười.

“Cát như tuyết trắng non Hồi Nhạc. Thành Thụ Hàng trắng bạc màu sương. Nơi đâu tiếng sáo rền vang? Chính phủ đều ngóng trông làng một đêm.” Xuất hiện theo tiếng ca phiêu phiêu kỳ ảo, là Đỗ Niệm Vân dung nhan xinh đẹp. Sợi tóc nàng nhẹ thả, son phấn mỏng trang, bộ dáng thư thái không nhiễm động bần. Tiếng sáo gồm đột nhiên lên cao, tiếng ca của Đỗ Niệm Vân cũng theo đó xướng cao, đến một bậc mà mọi người đều tự nhận là không thể đạt tới. Rồi sau đó, giọng ca của nàng từ trên cao chậm rãi hạ xuống, giống như tiên tử trở lại nhân gian. Tuy rằng ca từ chỉ có bốn câu, nàng lại hát hết sức uyển chuyển, làm cho người ra cảm thấy đây là tiên nhạc, không nên để nhân gian sở hữu. Một câu cuối cùng “Chính phủ đều ngóng trông làng một đêm” Đỗ Niệm Vân hát liên tiếp ba lần, đem loại tình cảm nhớ quê nhà này diễn dịch đến độ cao nhất. Khúc hát kết thúc, trong đại điện lặng ngắt như tờ. Vẻ mặt hơi say của Hoàng thượng cũng biến mất không tăm tích. Hắn nhìn Đỗ Niệm Vân, một lúc lâu sau mới lớn tiếng nói: “Hay!”

Một tiếng này, giống như đánh thức mọi người, trong đại điện tiếng vỗ tay bạo phát như tiếng sấm vang dội. Dương Quỳnh nghe không ra những thứ ở trình độ cao, nàng chỉ loáng thoáng cảm giác được, mỗi chi tiết trong bài hát này đều được xử lí cực kì tinh chuẩn. Quả thực có thể dùng từ kì diệu tới đỉnh cao để hình dung.

Long tâm vô cùng vui vẻ, Hoàng thượng nói: “Đỗ thị nghe phong.”

Đỗ Niệm Vân vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Tài tử Đỗ thị, hôm nay có công hiến ca, tâm trạng rất vui, đặc biệt phong Đỗ thị là Mỹ nhân, dọn vào ở tại Thiên Uyển Nhu.”

Đỗ Niệm Vân mừng rỡ nói: “Tạ ân điển của Hoàng thượng.”

Hoàng thượng cười nói: “Mau bình thân. Hôm nay là sinh nhật Hoàng hậu nên người mới có cơ hội hiến ca trước mọi người, còn không đi cảm ơn Hoàng hậu?”

Đỗ Niệm Vân vội vàng khấu tạ Hoàng hậu. Hoàng hậu nói: “Mau bình thân. Người có thể đạt được cảm tình của Hoàng thượng, chính là thay bốn cung phân ưu. Nếu Hoàng thượng thưởng người, bốn cung cũng không thể rút lại ở phía sau. Người đâu, đem vòng tay vân vân* bằng vàng của bốn cung mang tới thưởng cho Đỗ Mỹ nhân.”

(*) Hoa văn đám mây

Đỗ Niệm Vân được sủng mà sợ. Có cung nữ mang vòng tay tới, Đỗ Niệm Vân hai tay tiếp nhận, nói không dứt lời, “Tạ Hoàng hậu nương nương, tạ Hoàng hậu nương nương.”

Lúc này Chu Cẩm phi nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu, thần thiếp nhớ rõ giọng ca của Trần Chiêu Nghi cũng là có một không hai trong Hậu cung. Hiện giờ còn có Đỗ Niệm Vân, thần thiếp cùng các tỷ muội, tai thật đúng là có phúc mà. Không biết Trần Chiêu nghi có nguyện ý vì mọi người hiến một khúc ca hay không?”

Trần Chiêu nghi nghe xong thầm hận. Chu Cẩm phi này đến rõ ràng là để chế giễu. Khúc ca trước của Đỗ Niệm Vân gần như đã thành độc nhất vô nhị. Cho dù mình có tự phụ, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức hiến ca vào lúc này. Vì thế cười nói: “Cẩm phi tỷ tỷ thật có nhã hứng! Có điều muội muội ta ngày hôm qua tham ăn, uống vài ngụm mật ong, ngày hôm nay cổ họng cảm giác không thoải mái, bình thường hát cũng không có gì, nhưng mà đây là trước mặt Thánh nhân, nếu vì giọng hát không tốt, làm bản Thánh thính, vậy chẳng phải là thần thiếp có tội rồi sao.”

Chu Cẩm phi còn định nói thêm, bị ánh mắt của Khang phi ngăn lại. Lúc này Hoàng thượng đang vô cùng vui vẻ, đối với việc nhỏ như vậy tự nhiên sẽ không tính toán, “Nếu cổ họng Trần Chiêu nghi không được thoải mái, vậy không cần hát. Hôm nay tâm trạng rất vui vẻ. Trầm cùng Hoàng hậu vợ chồng nhiều năm, phu thê tình thâm. Hiện giờ giang sơn bình định, Hậu cung yên ổn, trẫm còn cầu mong gì hơn! Ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Tử gián

Hoàng hậu nghe Hoàng thượng nói xong, vội vàng nói: “Hoàng thượng đối đãi với thần thiếp mười mấy năm như một ngày, thần thiếp vô cùng cảm kích.”

“Ai~! Ngươi là thê tử kết tóc của trẫm, trẫm đương nhiên là đối với ngươi như châu như bảo.” Hoàng thượng hơi say, lời nói giữa phu thê cũng liền nói trước mặt mọi người. Hoàng hậu nghe xong sắc mặt ửng đỏ. Chúng phi tần bên dưới nghe xong trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Nữ quyền của các đại thần nghe xong thì một nửa xấu hổ, một nửa lại hâm mộ. Ngay cả phú quý tằm thường cũng đều không tránh được tam thê tứ thiếp, huống chi là Hoàng gia? Nhưng mà Hoàng thượng đối với Hoàng hậu quả thật là săn sóc tỉ mỉ. Ngay cả trong Hậu cung muôn hoa khoe sắc, thì tình cảm của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu, thủy chung vẫn khác biệt.

Dương Quỳnh cúi đầu nhìn biểu tình của Khang phi. Khang phi thần sắc như thường, nhìn không ra cảm xúc chập trùng nào. Dương Quỳnh tự nhận, nếu đối lại là nàng, thì nàng cũng khó tránh mà khô sở thương tâm. Nhưng lại không biết nội tâm Khang phi rốt cuộc là nghĩ như thế nào.

Ngay trong lúc tình ý ngọt ngào, đột nhiên một nữ tử cao giọng hét to, “Hoàng thượng, xin cứu mạng! Hoàng thượng, cứu cứu nô tỳ!”

Mọi người đều kinh hãi. Lập tức có thị vệ vọt vào hộ giá. Nữ tử kia bị thị vệ bắt lại, miệng vẫn còn đang hô lớn.

Một gã thị vệ thủ lĩnh tiến vào bẩm báo nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, trong điện có một nữ tử từ cả người toàn là máu, hô lớn cứu mạng. Hiện đã bị thị vệ bắt, chờ Hoàng thượng xử lý.”

Một phen nháo loạn, Hoàng thượng cũng thanh tỉnh một ít. Hắn liếc mắt Hoàng hậu một cái, nói: “Đem nàng dẫn tới.”

“Vâng.” Lập tức có thị vệ đưa nữ tử kia tới trước ngự tọa.

Người kia vừa thấy Hoàng thượng, lập tức quỳ dập đầu, “Hoàng thượng, xin ngài mau cứu cứu nô tỳ! Nô tỳ sắp bị bọn hán giết chết!”

Mọi người thấy cả người nàng toàn là vết máu, vô cùng thê thảm, tóc rối tung, không nhìn rõ mặt.

“Ngươi là người nào?” Hoàng thượng trầm giọng hỏi.

Nữ tử nói: “Thưa Hoàng thượng, nô tỳ Nhu Xảo, là cung nữ quản sự của Cung Ngọc Thần, hầu hạ vị tiên Thục phi nương nương.”

Dương Quỳnh nghe thế, không khỏi liếc mắt nhìn Liễu Thục phi luôn không có động tĩnh gì. Vừa nhìn một cái, Dương Quỳnh chấn động, chỉ thấy Liễu Thục phi sắc mặt trắng bệch, giống như nhìn thấy ác quỷ, cả người đều đang run rẩy.

Dương Quỳnh lại cúi đầu nhìn thoáng qua Khang phi, ánh mắt Khang phi lại nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi đối diện. Nơi đó hẳn là Trần Chiêu nghi.

Hoàng thượng nói: “Nếu ngươi đã là cung nữ quản sự của Cung Ngọc Thần, tại sao lại rơi vào tình cảnh bi thảm như vậy?”

Nhu Xảo quỳ rạp trên đất nói: “Thưa Hoàng thượng, chỉ vì nô tỳ là tâm phúc của tiên Thục phi nương nương. Ngày nương nương gặp chuyện, nô tỳ bởi vì nhiệm phong hán không dậy nổi, nên mới không đi theo. Sau khi nương nương mất, Thục phi hiện tại vào làm chủ Cung Ngọc Thần, tuy rằng nô tỳ bị thương nhưng cũng tận tâm hầu hạ chủ tử. Không ngờ có một ngày, khi nô tỳ đưa trà tới tẩm điện của nương nương, trong lúc vô tình nghe được một chuyện thiên đại.”

“Chuyện gì?” Hoàng thượng nổi hứng trí.

“Nô tỳ nghe được nương nương cùng cung nữ Phong Nhi nói, chuyện hành thích ngày đó là do một tay nương nương sắp đặt, mục đích là muốn diệt trừ tiên Thục phi nương nương, sau đó thế chỗ.”

Một lời nói ra, mọi người ngồi đây đều sợ hãi. Hoàng thượng lui về phía sau một bước, ngồi xuống ngự tọa.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu vội vàng đưa tay đỡ hắn.

“Ngươi lặp lại lần nữa.” Hoàng thượng lạnh lùng nói.

“Vâng, nô tỳ nghe được nương nương cùng cung nữ Phong Nhi nói, chuyện hành thích ngày đó là do một tay nương nương sắp đặt, mục đích là muốn diệt trừ tiên Thục phi nương nương, sau đó thế chỗ.” Nhu Xảo lặp lại một lần nữa.

Lúc này Hoàng thượng mới dần dần bình ổn lại. Hắn nhìn chăm chăm cung nữ Nhu Xảo trước mắt, hàn quang trong mắt giống như thực thể. Nhu Xảo

bất giác rung mình.

“Thục phi!” Hoàng thượng hét lớn.

Liễu Thục phi vội vàng đi tới giữa đại điện, quỳ rạp xuống đất, “Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng!”

“Có gì oan khuất, người nói!”

Liễu Thục phi khóc ròng nói: “Hoàng thượng, cung nữ này là tâm phúc của tỳ tỳ. Sau khi tỳ tỳ mất, thần thiếp tiến vào Cung Ngọc Thần, nàng liền có nhiều bất mãn. Ngày thường tham công lười nhác, thần thiếp niệm tình nàng là người của tỳ tỳ, không đành lòng trách mắng nặng nề. Mấy ngày trước, nàng làm vỡ vòng tay ngọc ôn của thần thiếp. Thần thiếp nhất thời tức giận, đánh nàng vài cái, nàng liền nháo muốn sống muốn chết. Thần thiếp sợ nàng thật sự nghĩ xuẩn, như vậy thần thiếp liền thật có lỗi với tỳ tỳ. Vì thế sai người nhốt nàng ở trong Thiên Điện. Không ngờ hôm nay nàng lại chạy tới nơi này, còn vu cáo thần thiếp. Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thần thiếp!”

Hoàng thượng nhìn Liễu Thục phi, lại nhìn Nhu Xảo, hỏi: “Nhu Xảo, người có lời gì để nói?”

Nhu Xảo nói: “Hoàng thượng, nô tỳ lấy thân tỳ tỳ cáo chủ, tự biết tử tội. Nô tỳ chết không có gì đáng tiếc, chỉ cầu Hoàng thượng niệm tình tiền Thục phi nương nương hầu hạ người nhiều năm, làm chủ cho nàng! Tiền Thục phi nương nương chết quá oan uổng!”

Mọi người bên dưới nghe xong cũng không nhin được mà nghị luận sôi nổi.

Nhu Xảo tiếp tục nói: “Hoàng thượng, ngài có thể ngừng lại. Ngày đó nếu thích khách đến hành thích ngài, vì sao các vị nương nương lại bị thương nặng nhất? Thích khách lấy một người ám sát ngài, lại lấy vài chục người ám sát các vị nương nương. Tiền Thục phi nương nương là một trong tứ phi, vốn là người cách ngài gần nhất, vì sao cung nữ bên mình liễu chết bảo hộ vẫn không giữ được tính mạng? Còn có Khang phi nương nương, Cẩm phi nương nương, nếu không phải vì vị cung nữ tên Thanh Diệp kia biết võ công, chỉ sợ cũng đã chết. Ngoài trừ Hoàng hậu nương nương, nhóm tứ phi nương nương là vị phân cao nhất, cung nữ có thể mang vào đại điện là nhiều nhất. Nhưng vì sao đến cuối cùng ngược lại là các nàng tử thương nhiều nhất? Hoàng thượng, những nguyên nhân này ngài chỉ cần hơi ngừng là có thể biết.”

Hoàng thượng không khỏi tán thưởng tài ăn nói của nữ tử này, có thể ở dưới tình huống này lạnh lợi nói ra nguyên do trong đó, đều không phải chuyện dễ, “Ý của người là, mục tiêu ám sát của thích khách không chỉ là tiền Thục phi, mà còn có cả Khang phi, Cẩm phi cùng Quý phi?”

Nhu Xảo nói: “Nô tỳ nghe được Thục phi nương nương nói, không thể cùng diệt trừ Khang phi nương nương là một sai lầm.”

Hoàng thượng con người đông lạnh, nói: “Thục phi, người giải thích thế nào?”

Thục phi run rẩy ngừng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lệ vũ đài, nhìn mà đau lòng người, “Hoàng thượng, tất cả chuyện này đều là Nhu Xảo vu hãm thần thiếp. Thần thiếp là một nữ tử, làm sao có thể sai khiến thích khách ám sát? Hơn nữa, tiền Thục phi là thân sinh tỳ tỳ của thần thiếp, ruột thịt cùng một mẹ. Thần thiếp dù có ngoan độc, cũng sẽ không đi giết hại nàng.”

Hoàng thượng gật đầu, “Đúng vậy, các người là thân tỳ muội.”

“Hoàng thượng, nô tỳ nghe được Thục phi nương nương nói, vì dễ thuê nhóm thích khách này, mà mẫu gia của nương nương đã dùng một lượng ngân lượng rất lớn, tuy rằng nô tỳ không hiểu về việc tiền bạc, nhưng lại cảm thấy được, nếu điều tra sổ sách của Liễu gia trong mấy tháng gần đây, có lẽ sẽ tìm được manh mối.” Nhu Xảo lớn tiếng nói.

Hoàng thượng nhìn Hoàng hậu hỏi: “Hoàng hậu thấy thế nào?”

Hoàng hậu nói: “Việc này lớn. Nếu song phương bên nào cũng cho là mình đúng, nhất thời khó có thể phân rõ. Không bằng đều bắt giam những người liên quan lại, chờ tương thẩm minh xét, sau đó lại quyết định.”

Hoàng thượng gật đầu nói: “Hoàng hậu nói rất có lý.”

“Hoàng thượng!” Nhu Xảo run giọng nói, “Nô tỳ còn nghe Thục phi nương nương nói, trong cung có người cùng nàng đồng mưu, mục đích cũng là vì muốn lên phi vị.”

Hoàng thượng nói: “Trẫm đã biết. Người đầu, bắt giam Nhu Xảo lại, đưa Thục phi về Cung Ngọc Thần, không có thánh chỉ không được ra ngoài, cũng không ai được đến thăm nàng.”

Nhu Xảo nghe xong bị thương nô nộ cười chua xót, “Hoàng thượng, nô tỳ không phải người sợ chết. Thục phi nương nương sau khi bắt được nô tỳ liền đánh nô tỳ gãy xiu, nửa đêm ném nô tỳ xuống hồ trong Ngự Hoa Viên. May thay nô tỳ sống ở bên bờ sông Hoàng Hà, thuở nhỏ biết bơi, lại đúng lúc tỉnh lại, mới tránh được thủ đoạn thâm độc của các nàng. Nô tỳ vốn có thể trốn ở một nơi nào đó trong cung, bảo toàn tính mạng. Nhưng nô tỳ cảm phần thay cho tiền Thục phi nương nương, cho nên nô tỳ trốn tới hôm nay, chính là vì muốn ở trước mặt Hoàng thượng vạch trần chuyện này, để hung thủ sát hại tiền Thục phi nương nương phải đền tội, trả lại công bằng cho nương nương.” Nhu Xảo đột nhiên ngừng đầu lên, lộ ra khuôn mặt đầy bùn đất, nở nụ cười bình yên, “Hoàng thượng, cái gì nên nói nô tỳ đã nói tất cả, hiện giờ tâm nguyện cũng đã hoàn thành, nguyện chết để chứng minh lời của nô tỳ không phải là giả, cầu Hoàng thượng làm chủ cho tiền Thục phi nương nương.” Nói xong, nàng đứng dậy, đập đầu vào cột trụ bằng đồng bên cạnh ngự tọa, lập tức máu tươi đầm đìa, tuyệt khí mà chết.

Mọi người ai cũng không nghĩ tới Nhu Xảo lại sẽ tự sát, trong lúc nhất thời đều sững sờ. Vẫn là bọn thị vệ phản ứng nhanh, xin ý chỉ của Hoàng thượng,

mang thi thể ra ngoài.

Hoàng thượng trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nói: “Đưa Thục phi về Cung Ngọc Thần, trông coi cẩn thận.” Lời này so với lời vừa rồi càng thêm nghiêm trọng.

Thị vệ lĩnh mệnh, áp tải Thục phi về Cung Ngọc Thần. Trong Cung Phượng Từ, Hoàng thượng tuyên bố yến hội kết thúc, mọi người dồn dập cáo từ rời đi. Trên đường trở về, mặc dù không ai nghị luận, nhưng nghĩ cũng biết, ngày mai tin tức này sẽ lan truyền đi khắp trong ngoài kinh thành, thậm chí là toàn quốc.

Khang phi ngồi kiệu trở lại Cung Lung Hoa, Như Quyên đã sớm sai người đun nước ấm, Khang phi vừa vào cửa, Như Quyên lập tức thay quần áo cho nàng. Dương Quỳnh nhìn thấy khó hiểu. Như Quyên nói: “Nương nương ghét nhất là mùi rượu, mỗi lần dự tiệc về trước tiên đều phải tắm rửa thay quần áo.”

Khang phi quay đầu lại, thấy Dương Quỳnh vẫn còn đứng đó, hoàn toàn không có ý đi ra ngoài, không khỏi có chút e lệ nói: “Ngươi cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nơi này không cần ngươi hầu hạ, mau về nghỉ ngơi đi.”

Dương Quỳnh thấy Như Quyên đi vào trong phòng tắm chuẩn bị các đồ vật này nọ, liền nhẹ giọng nói, “Nương nương sợ ta xem người tắm rửa sao?”

Mặt Khang phi lập tức hồng đến sắp xuất huyết. Mắt liếc nhìn, mang theo phong tình vạn chủng, “Nếu ngươi lại không giữ mồm giữ miệng, cẩn thận bốn cung phạt ngươi.”

Dương Quỳnh cười nói: “Quả nhiên là nương nương sợ ta xem.”

Khang phi cá giận nói, “Mau đi nghỉ ngơi, đây là mệnh lệnh của bốn cung.”

“Vâng.” Dương Quỳnh cũng cao giọng đáp. Sau đó cười mang theo ý vị thâm trường rời đi.

Như Quyên từ trong phòng đi ra, nhìn cửa nơi Dương Quỳnh biến mất, lại nhìn Khang phi hai gò má đỏ hồng, không khỏi hiểu ý cười cười.

“Ngươi cười cái gì?” Khang phi giận chưa tiêu, thấy Như Quyên cũng đang cười, nhất thời lại cảm thấy nụ cười này đặc biệt chướng mắt.

“Nương nương, định lực của người ở trước mặt Thanh Diệp, giống như không hữu hiệu cho lắm.” Như Quyên nói.

Khang phi nghe xong cẩn thận ngẫm lại, xác thực là như vậy. Ở trước mặt Dương Quỳnh, nàng luôn không quá giống bình thường. Khi thì tức giận, khi thì thương tâm, lúc lại cao hứng như đứa trẻ, đây rốt cuộc là làm sao vậy? Sự bình tĩnh tự tin trong ngày thường của nàng đi đâu rồi?

“Ngươi cảm thấy bốn cung biến thành ngu xuẩn rồi sao?” Khang phi có chút nhụt chí hỏi.

“Nương nương, sao người lại nói vậy? Nô tỳ cảm thấy, nương nương như vậy mới càng giống như tiểu thư khi trước.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ngày trước

Một câu nói trong lúc vô tình của Như Quyên, lại động đến nỗi lòng của Khang phi. Nàng ngồi trong thùng gỗ, nhưng vẫn nghĩ đến câu nói kia của Như Quyên, “Nương nương như vậy, mới càng giống tiểu thư ngày trước.” Ngày trước, mình là như thế nào? Khang phi suy nghĩ thật lâu, mới miễn cưỡng nhớ lại được một ít.

Khi đó nàng là Thảm gia Đại tiểu thư, là hòn ngọc quý trên tay phụ thân và đại ca. Phụ thân cưng chiều nàng đến mức có hơi quá đáng. Khi đó nàng không hiểu chuyện, cho rằng trên đời này phụ thân đối với nữ nhi đều là như vậy. Nhưng sau này nàng vào cung mới hiểu được, phụ thân là đem lòng thương yêu nữ nhi cả đời tập trung vào mười mấy năm này.

Ngay từ đầu, phụ thân đã quyết định muốn đưa nàng tiến cung. Phụ thân một đời học giả uyên thâm, đương nhiên hiểu được thâm cung hiểm ác. Nhưng vì Thảm gia, phụ thân không thể không làm như vậy. Nàng từng oán giận, từng căm phẫn, thế nhưng khi nàng sống lâu trong thâm cung, dần dần cũng hiểu được nỗi khổ tâm của phụ thân.

Thảm gia, một đại gia tộc như vậy, trong cung không thể không tồn tại thế lực. Trong tất cả các nữ tử của Thảm gia, nàng Thảm Thu Hoa không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất. Đưa một người không ra gì tiến cung, không phải tự thân khó bảo toàn, mà là không rảnh để quan tâm đến chuyện khác, hoặc chỉ biết tranh sủng mà quên mất mục đích tiến cung thực sự của mình. Chỉ có nàng mới có thể. Nàng kế thừa vẻ đẹp mỹ mạo của mẫu thân, nho nhã của phụ thân. Thuở nhỏ được danh sư chỉ bảo, gia học uyên thâm.

Phụ thân vì muốn nàng có thể thích ứng với cuộc sống trong thâm cung mà đối với việc dạy bảo nàng cực kì coi trọng. Tâm cơ mưu trí của phụ thân đều

thuộc hàng thượng đẳng, đã từng quyền nghiêng triều dã*. Nhưng bởi vì sợ công cao chấn chủ** mà không thể không thỉnh niên thoái ải. Cũng may người yêu thích nhân văn dã hạc, tự tại sơn dã***. Bởi vậy nàng cũng kế thừa điểm này. Có năng lực tranh đoạt Hậu vị, nhưng lại không có tâm tư kia. Thân là sủng phi tám năm, cũng chưa từng vì Thảm gia đề cập tới một yêu cầu quá phận nào. Nàng biết rõ, trắng tròn lại khuyết, nước đầy sẽ tràn, Thảm gia có thể có địa vị như ngày hôm nay, cũng là bởi vì Thảm gia không vượt quá bốn phận, càng không công cao chấn chủ. Hiểu được buông tay, mới là đạo lý lớn nhất mà phụ thân dạy nàng.

*Quyền nghiêng triều dã: Trong tay nắm quyền hành vô cùng lớn

**Công cao chấn chủ: Chỉ tình huống kẻ bề tôi có công lao hiển hách đến mức lấn át cả chủ quân, khiến người ở ngôi cao phải thấy lo lắng không yên.

***Nhân văn dã hạc: Mây thánh thời nhân rồi, hạc hoang dã tự do.

Chính bởi vì như thế, nhiều năm qua, nàng đối với cái gì cũng không có hứng thú. Cho dù là bị hãm hại, cho dù là bị oan uổng, nhiều khi, nàng cũng chẳng muốn đi biện giải. Hoàng thượng đối với nàng thủy chung luôn có một loại tín nhiệm đặc biệt. Loại tín nhiệm này không giống với tín nhiệm của Hoàng hậu, đó là tín nhiệm giữa phu thê, mà Hoàng thượng đối với nàng, càng giống như là với một người bạn cũ lâu năm. Bởi vì biết mình sẽ không đi làm chuyện không nên làm, sẽ không đề cập đến yêu cầu quá phận, cho nên Hoàng thượng có thể yên tâm mà sủng ái, bởi vì nàng sẽ không được sủng mà kiêu, gây ra phiền toái không cần thiết.

Có đôi khi Khang phi suy nghĩ, có lẽ tình yêu của Hoàng thượng đều dành cho Hoàng hậu. Mình cũng tốt, những người khác cũng tốt, kỳ thật đều chưa từng giành được tình yêu của Hoàng thượng. Thứ các nàng được hoặc mất đi, đều là sủng ái. Ở phương diện này, không có tình yêu. Thông minh như nàng, làm sao không hiểu, phương thức ở chung như vậy mới là tốt nhất. Song phương có sở cầu, hai bên cùng có lợi. Nàng, có điều cũng chỉ là một ràng buộc giữa Thiên gia và Thảm gia mà thôi.

Vô ý hay cố ý, nàng ngầm thừa nhận loại quan hệ này, thừa nhận phương thức tồn tại này của chính mình. Nàng không phải là không có hi vọng ái ố, chỉ là không muốn biểu hiện ra. Nếu ngay cả bản thân cũng không muốn xem, thì bày ra cho ai xem đây?

Cho đến khi Khang phi gặp Dương Quỳnh. Sự xâm nhập của nữ nhân này không hề được báo trước. Từ khi nàng theo mình đi Lâm Phương Các, làm vào hoàn cảnh tuyệt vọng như vậy, thế nhưng mỗi ngày nàng đều có tâm tình đi chăm sóc hoa cỏ. Điều này làm cho Khang phi dần dần có hứng thú với nàng. Có lẽ Dương Quỳnh không biết, rất lâu trước kia, mỗi ngày ở phía sau thân ảnh bận rộn của mình, đều có một đôi mắt đang nhìn nàng. Sau khi trở lại Cung Lung Hoa, Khang phi không tin được bất kì kẻ nào, chỉ có thể tín nhiệm Dương Quỳnh.

Khi đó Khang phi nghĩ, nếu Dương Quỳnh thật sự trung thành và tận tâm, mình sẽ thăng cấp nàng lên làm cung nữ quản sự. Về sau Khang phi mới phát hiện ý nghĩ của mình sai lầm rồi, hơn nữa là vô cùng sai lầm. Dương Quỳnh hoàn toàn không hiểu những thứ này. Điều duy nhất nàng có thể làm, tựa hồ chính là đứng ở phía sau Khang phi, không nói tiếng nào. Khang phi ngầm chấp nhận phương thức tồn tại này của nàng, không vì nguyên nhân nào khác, mà vì nàng chẳng biết làm gì. Rốt cuộc cũng là theo mình từ trong lãnh cung đi ra, Khang phi tự nhiên cũng không đành lòng khiển trách nặng nề. Sau đó dần dần, Khang phi phát hiện mình đã quen có một người đứng sau lưng, đã quen với cảm giác tồn tại như có như không của nàng. Có Dương Quỳnh ở, dù sao mình cũng rất an tâm. Bởi vì bất cứ khi nào mình quay đầu lại, cũng đều có thể nhìn thấy hồi đáp của nữ nhân kia.

Một màn kinh hồn ở bữa tiệc tẩy trần, khiến Khang phi cả đời cũng khó có thể quên. Nàng là một người sát phạt quyết đoán, nhưng cũng chỉ là trò hề của phụ nhân trong Hậu cung. Chân chính đao kiếm tương giao, máu tươi tại chỗ, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Nàng không có cách nào hình dung tâm tình lúc đó của mình, nếu như không có Dương Quỳnh, nàng tuyệt đối không có năng lực trốn tránh. Tâm cơ cái gì, mưu trí cái gì, ở dưới mũi kiếm lạnh lẽo, đều hoàn toàn không có nửa điểm tác dụng. Là Dương Quỳnh, một lần lại một lần thay nàng đỡ sát chiêu chí mạng, thậm chí không tiếc dùng thân mình thay nàng trúng một kiếm chí mệnh. Máu tươi phun trào nhưng vẫn cứ hộ nàng đến cùng, có lẽ trong một khắc đó, tâm Khang phi cũng đã thay đổi.

Đợi đến về sau Dương Quỳnh tỏ tâm ý với nàng, Khang phi vẫn còn không biết rõ đang xảy ra chuyện gì, liền ngầm chấp nhận mối quan hệ này với Dương Quỳnh. Đợi đến khi nàng tỉnh táo lại, muốn giải thích rõ ràng với Dương Quỳnh thì nội tâm lại có một giọng nói vang lên: “Người thật sự không thích nàng sao?”

Nàng không trả lời được vấn đề này, cho nên nàng chỉ có thể bị động mặc cho tình cảm của hai người chậm rãi nảy sinh. Quay đầu lại lần nữa, nàng đã biến trở về bộ dáng trước khi vào cung, hi vọng ái ố đều có thể tùy ý biểu hiện ra ngoài. Không cần tận lực che giấu tình cảm chân thật của chính mình nữa, bởi vì có người sẽ quan tâm, sẽ đau lòng. Không cần cẩn thận xu nịnh Thánh ý, yêu hận si sân đều bắt nguồn từ bản tâm.

Khang phi nâng lên một vốc nước, vỗ vào mặt mình. Chậm rãi nở nụ cười. Bất luận tương lai vận mệnh như thế nào, giờ khắc này, nàng cảm nhận được hạnh phúc của tình yêu, như vậy là đủ rồi.

Tám nửa xong, Khang phi thay áo lụa mỏng, ngồi trước bàn trang điểm. Như Quyên cầm khăn vải lau những giọt nước còn đọng lại trên tóc của nàng.

“Tính ra, hôm nay là được ba tháng rồi?” Khang phi hỏi.

Sắc mặt Như Quyên rất không tốt, gật đầu nói: “Vâng.”

“Vậy người còn không trở về xem Nguyên Hương?”

Như Quyên nói: “Nhưng mà nương nương, người bên này...”

Khang phi nói: “Bên này bốn cung còn rất nhiều người. Mà bên kia, Nguyên Hương cũng chỉ có người có thể chăm sóc, còn không mau đi, đừng để nàng xảy ra nguy hiểm.”

“Vâng. Tạ nương nương ân điển.” Như Quyên lập tức đem khăn vải để qua một bên, đẩy cửa chạy ra ngoài.

Khang phi cầm lấy khăn vải, tự mình lau tóc, thật lâu sau, thở dài một hơi.

Năm đó Nguyên Hương trúng một loại độc, cứ ba tháng lại phát tác một lần. Thời gian phát tác vô công mất hết, không khác gì một phế nhân. Hơn nữa thần trí không rõ, chỉ nhận ra được một mình Như Quyên. Cho nên mỗi lần phát tác, đều phải có Như Quyên canh giữ ở bên cạnh, cho đến hừng đông.

“Đều là si nhân mà!”

Dương Quỳnh trở lại phòng của mình, Thiên Linh đã thay tằm y (quần áo ngủ) tựa vào đầu giường. Thấy nàng trở về, lập tức xuống giường nói: “Ngươi rốt cuộc đã trở lại. Ta còn nghĩ có phải ngươi bị nương nương giữ lại rồi không, ta có nên lưu lại cho ngươi không đây.”

“Lưu cái gì?” Dương Quỳnh thấy Thiên Linh cầm khăn nhấc nồi đất trên chậu than xuống, mở nắp nồi ra, mùi thơm bay bốn phía. Dương Quỳnh kinh ngạc nói: “Cái gì vậy? Thơm quá!”

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh đều sắp chảy nước miếng, cười càng thêm vui vẻ, “Biết ngay ngươi sẽ thích mà. Hôm nay là lễ thiên thu, Cục Thượng Thực đưa tới một ít nguyên liệu nấu ăn. Phòng bếp nhỏ nấu bằng loại nồi này, ăn rất ngon. Ta cảm thấy ngươi sẽ thích, nên cố ý nặn ni bọ hán giữ lại cho ngươi, ta sợ lạnh, lúc đem về luôn để ở trên chậu than, nếu ngươi vẫn không trở lại, nước canh trong nồi cũng bị đun khô rồi.”

Dương Quỳnh đã không nghe được lời Thiên Linh nói nữa. Ở trong chậu nước rửa sạch tay xong, trở lại liền nhìn chăm chăm vào nồi đất mà chảy nước miếng. Thiên Linh cầm bát đưa tới, múc hết gì đó vào trong bát, bung đến trên bàn, “Ngươi ăn từ từ, cần thật nóng.”

Dương Quỳnh trước tiên uống một ngụm canh, nhất thời cảm thấy mỹ vị đến cực điểm. Hân khí trong cơ thể đều tan biến, thân mình nóng lên thật là dễ chịu, “Quá ngon mà!”

Thiên Linh nói: “Nhìn ngươi kia, giống như quỷ đói đầu thai. Lại không ai tranh với ngươi, ngươi ăn chậm một chút.”

Dương Quỳnh tranh thủ lúc rảnh rỗi nói: “Ta chính là quỷ đói đầu thai, đến bây giờ cơm chiều còn chưa được ăn đây. Hơn nữa, nhiều thức ăn ngon như vậy, một miếng ta cũng không được ăn, thêm chết ta rồi.” Nói xong, lại vừa ăn vừa hút khí khò khè.

Thiên Linh lắc đầu. Tướng ăn này cũng quá khó coi rồi. Cũng may hiện tại trong phòng không có ai, nếu không mặt mũi của Cung Lung Hoa cũng bị nàng làm mất hết. “Đi theo nương nương dự tiệc, trước nay đều là việc không dễ dàng. Đầu óc linh hoạt, có thể tùy cơ ứng biến là một chuyện, nhìn thức ăn mà không được ăn cũng là một loại tra tấn. Nhất là ngươi, lại không lười biếng dùng mảnh lối. Cung nữ thái giám bên cạnh đều biết ở trong yến hội trộm chuẩn đi trong chốc lát, ở sau Trừ Phòng nhất định cũng sẽ chuẩn bị cơm canh cho cung nữ thái giám, ăn vài miếng cũng sẽ không đói thành dạng này giống ngươi.”

Dương Quỳnh miệng nhai thịt bò, thật vất vả nuốt xuống, lúc này mới rảnh để nói chuyện, “Ta là bảo hộ nương nương, sao có thể rời đi? Vạn nhất lúc đó xảy ra chuyện, vậy còn cần ta làm gì?”

“Đừng đừng đừng, biết ngươi trung tâm với nương nương rồi. Nhưng ngươi cũng phải chú ý thân thể của mình một chút. Nếu tối nay ta không giữ lại đồ ăn cho ngươi, chẳng lẽ ngươi định để bụng đói đi ngủ?” Thiên Linh cũng mặc kệ lí do quang minh chính đại cỡ nào của Dương Quỳnh. Đối với nàng mà nói, không biết chăm sóc bản thân, chính là một loại tội lỗi.

Dương Quỳnh nghe vậy cười làm nũng nói: “Ta biết ngươi nhất định sẽ nghĩ cho ta mà. Thiên Linh tỷ tỷ từ trước đến nay đều là người hiểu rõ nhất.”

Da đầu Thiên Linh run lên, bộ dáng Dương Quỳnh làm nũng thật không dám khen tặng. Nàng lui về sau một bước, sắc giọng: “Nói chuyện nghiêm chỉnh với ngươi, ngươi lại tới nói giỡn. Sớm biết như vậy sẽ không giữ lại cho ngươi, cho ngươi đói chết đi!” Nói xong, xoay đầu một cái, quay về giường mình.

“Ngươi không phải người nhỏ mọn như vậy chứ. Hơn nữa ta đang khen ngươi mà.” Dương Quỳnh ăn một ít, trong bụng đã có cái lót dạ, cũng không gấp gáp như vừa rồi nữa.

Thiên Linh quay đầu lại hỏi: “Nghe nói hôm nay ngươi là người mặt mày rạng rỡ nhất, được rất nhiều ân điển.”

Lúc này Dương Quỳnh mới nhớ tới, vội vàng mang kiếm Ánh Nguyệt được Hoàng thượng ban thưởng đưa cho Thiên Linh xem. Thiên Linh không hiểu về binh khí, nhìn thoáng qua, tự hứng nói: “Cái gì vậy, không oai phong chút nào.”

Dương Quỳnh nói: “Binh khí thì cần oai phong làm gì? Đây là dùng để giết người, không phải để dọa người.”

Vừa nghe thấy “Giết người”, Thiên Linh nghiêm túc nói: “Kiếm này là vật được ngự tứ?”

Dương Quỳnh gật đầu, “Hoàng thượng cho phép ta ở trong cung mang kiếm hành tẩu.”

“Đây thực sự là thiên đại ân điển rồi.” Thiên Linh lộ vẻ mặt hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Âm giường

Nghe Thiên Linh nói xong, Dương Quỳnh cười cười, không đề cập tới chuyện được thưởng vàng cùng gấm Tứ Xuyên. Nếu đã quyết định ở lại bên cạnh Khang phi, thì những thứ kia cho nàng cũng vô dụng. Chờ lúc ban thưởng xuống thì cho Thiên Linh, Yên Xảo, Như Quyên các nàng mỗi người một phần là được.

Khi Dương Quỳnh đem những giọt nước canh cuối cùng đều rót vào miệng, thì bên ngoài có tiếng tiểu cung nữ gõ cửa, “Thiên Linh tỷ tỷ đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa. Có chuyện gì?” Thiên Linh vừa định xuống giường, Dương Quỳnh nói: “Ngươi mặc ít như vậy, đừng xuống, cẩn thận cảm lạnh. Ta đi xem sao.”

Dương Quỳnh đi tới mở cửa. Một tiểu cung nữ thì lễ nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, nương nương gọi Thiên Linh tỷ tỷ qua hầu hạ.”

Dương Quỳnh kỳ quái nói: “Chỗ nương nương không phải đã có Như Quyên rồi sao?”

Tiểu cung nữ trả lời, “Như Quyên tỷ tỷ có việc rồi đi rồi, chỗ nương nương không có ai hầu hạ, cho nên mới bảo nô tỳ lại đây.”

Dương Quỳnh gật đầu, “Ta biết rồi, ngươi trở về đi. Thiên Linh lập tức qua đó.”

Tiểu cung nữ lại thì lễ, xoay người rồi đi.

“Chuyện gì vậy?” Thiên Linh ở trên giường hỏi.

Dương Quỳnh quay đầu lại cười nói: “Không có gì. Chỗ nương nương thiếu người. Ngươi cũng sắp ngủ rồi, vậy đừng đi, để ta đi cho.”

Thiên Linh nói: “Như vậy sao được? Lời nương nương nói ngươi cũng dám tùy ý sửa đổi? Thật sự là càng ngày càng làm càn mà.” Nói xong liền muốn xuống giường.

Dương Quỳnh đi tới đè nàng lại. “Đã bảo ta đi thay ngươi là ta đi thay ngươi. Nếu nương nương không hài lòng thì ngươi lại qua đó, cũng giống nhau mà.”

Thiên Linh bị Dương Quỳnh đè lại, không thể động dậy, cuối cùng đành phải thỏa hiệp nói: “Ngươi cũng không ngại mệt sao, vừa mới trở về.”

Dương Quỳnh cười cười, “Ta hả, trời sinh mệnh vất vả. Ngươi yên tâm, thân thể của ta khỏe hơn ngươi nhiều.” Nói xong, khoác thêm áo choàng, ra cửa.

Thiên Linh vuốt ve hai bả vai bị Dương Quỳnh ấn xuống, một đám mây hồng bay lên hai gò má.

Dương Quỳnh tiến vào tấm điện của Khang phi, ở ngoài nội thất gõ cửa, “Nương nương.”

Khang phi vốn dĩ muốn đi ngủ, nhưng nhất thời vì trên giường quá lạnh, cho nên lúc này mới muốn tìm Thiên Linh tới đây làm ấm giường. Thiên Linh là một nha đầu cẩn thận, nói chuyện cùng nàng một lúc, cũng có thể biết được chút ít tình huống trong Cung Lũng Hoa.

Lúc này nghe thấy tiếng của Dương Quỳnh, tâm Khang phi lập tức nhắc tới cổ họng. Nàng đợi một lúc, mới nói: “Vào đi.”

Dương Quỳnh đi vào nội thất. Áo choàng của nàng đã cởi ở bên ngoài, vừa rồi đứng ở ngoại thất một lúc, hàn khí trên người cũng đã biến mất.

Khang phi thấy nàng tiến vào, không hiểu sao liền khản trương, “Bồn cung gọi Thiên Linh, sao ngươi lại đến?”

“Thiên Linh đã sắp ngủ rồi, cho nên ta đến xem nương nương có gì phân phó.”

Khang phi nghe vậy trong lòng nhất thời rất không thoải mái, “Ngươi đứng là rất đau lòng nàng.”

Dương Quỳnh nghe xong nhàn nhạt cười, nói: “Đêm khuya trời giá rét, nếu Thiên Linh bị cảm lạnh thì sẽ không tốt.”

Khang phi nghe xong lời này càng thêm tức giận, nàng nhìn nụ cười nhàn nhạt chường mắt trên mặt Dương Quỳnh, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi quan tâm nàng như vậy, thì trở về đi. Nơi này của bồn cung không cần ngươi hầu hạ.”

Dương Quỳnh đến gần, Khang phi ngửi thấy mùi thịt, “Ngươi vừa mới ăn cái gì?”

“Không ăn cái gì, thì sao có khí lực để tiếp tục hầu hạ nương nương?” Thời điểm Dương Quỳnh nói những lời này trong đầu cũng không nghĩ nhiều, hoàn toàn là ăn ngay nói thật. Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Khang phi nghe những lời này thì chính là vô cùng ái muội, nàng đỏ mặt đẩy Dương Quỳnh, “Cách xa bồn cung một chút, mùi trên người ngươi thật khó ngửi.”

Dương Quỳnh thấy bộ dáng Khang phi như vậy, liền biết trong lòng nàng tất nhiên không phải nghĩ như thế. Dương Quỳnh không lùi mà tiến tới, Khang phi kinh hãi, vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, “Ngươi... Mệnh lệnh của bổn cung ngươi cũng không nghe sao?”

Dương Quỳnh bức Khang phi đến góc tường, lại không tiếp tục động tác, nhìn Khang phi không chớp mắt, “Nương nương, người dĩ nhiên lại sợ ta đến đây sao?”

“Bổn... Bổn cung không có.” Khang phi hận đến mức gần như sắp cắn phải đầu lưỡi của chính mình. Khán trương như vậy, ngốc tử cũng nhìn ra được là có vấn đề.

Dương Quỳnh nắm lấy tay trái của Khang phi, nhẹ nhàng vuốt ve. Thân mình Khang phi run rẩy một trận, nàng quay đầu đi chỗ khác, không nhìn gương mặt Dương Quỳnh. Nhưng tay trái của nàng, lại không hề rút về.

Dương Quỳnh vốn dĩ cũng chỉ có ý thăm dò. Đối diện với nữ tử dù sao cũng là phi tử này, coi như mình có ý đồ không an phận thì cũng phải từng bước từng bước chậm rãi tiến tới. Vạn nhất làm không tốt, chọc giận nàng, thì đầu người rơi xuống đất cũng có khả năng. Tuy nói chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, nhưng mà Dương Quỳnh cảm thấy làm người không phong lưu so với làm quỷ phong lưu vẫn đáng giá hơn.

Dương Quỳnh tiếp tục tới gần, dần dần thu hẹp lại khoảng cách giữa mình và vách tường. Không gian lưu lại cho Khang phi càng ngày càng nhỏ, Khang phi cũng càng ngày càng trở nên khẩn trương. Trước ngực nàng kịch liệt đập phồng, giống như tùy thời đều có thể thò ra hơi thở nguy hiểm cùng tức giận.

“Thu Hoa, ngươi đừng sợ.” Đầu Dương Quỳnh đến gần Khang phi, miệng của nàng dán ở bên tai Khang phi nhẹ giọng dỗ dành.

Thân mình Khang phi càng thêm run rẩy. Đột nhiên, nàng nâng tay lên, đặt xuống trên vai Dương Quỳnh. Dương Quỳnh không có bất kì động tác nào, chờ hành động tiếp theo của Khang phi.

Ý định của Khang phi là muốn đẩy Dương Quỳnh ra. Nhưng bàn tay đặt trên vai Dương Quỳnh, chạm đến cơ thể ấm áp của Dương Quỳnh, ngón tay lại giống như bị tê liệt, không còn nửa điểm khí lực. Nàng biết không thể để cho sự tình phát triển thêm nữa, nhưng mà trong nội tâm nàng lại có một âm thanh khác đang kêu gào, làm cho mình không muốn trốn tránh cái ôm ấp ấm áp như vậy.

Khang phi ngẩng đầu lên nhìn gương mặt Dương Quỳnh ở ngay trong gang tấc, nữ tử bình thường này, rốt cuộc là có ma lực gì? Lại làm cho mình không để ý đến thân phận, không để ý đến luân thường mà khát vọng ở bên nàng. Khang phi không hiểu, cho nên nàng chỉ lặng lẳng nhìn Dương Quỳnh, hai con mắt mờ mịt tràn ngập sương mù hiện lên nhu tình mà ngay cả Hoàng thượng cũng chưa từng nhìn thấy.

Dương Quỳnh đưa tay, vuốt gò má Khang phi, lau đi giọt nước mắt đang chậm rãi chảy xuống của nàng, “Tại sao lại khóc?”

Tay Khang phi đặt trên vai Dương Quỳnh dùng sức nắm chặt lấy bả vai của nàng, run giọng nói: “Ngươi chắc chắn bổn cung sẽ không đẩy ngươi ra, có phải hay không?”

Tay Dương Quỳnh quấn quanh vòng eo nhỏ nhắn của Khang phi, ôm chặt, “Ta biết, nương nương đối với ta có tình.”

Thân mình Khang phi chấn động. Lời nói này rất đơn giản, nhưng nàng biết, chính mình đã không còn lý do gì để cự tuyệt Dương Quỳnh.

Bàn tay đang nắm chặt đầu vai Dương Quỳnh chậm rãi buông ra, nàng chủ động tiến sát vào lòng Dương Quỳnh, “Chẳng qua là bổn cung cảm thấy trên giường quá lạnh.”

Dương Quỳnh nhin rất khó cực mới không bật cười. Có lẽ Khang phi không chú ý, cảm giác lời nàng vừa mới nói, giống như là tiểu hài tử làm sai chuyện, cô chấp chổng đôi mắt không chịu nhận lỗi.

“Nương nương cần người làm ấm giường sao?” Dương Quỳnh nói xong, buông Khang phi ra, đi tới bên giường, bắt đầu cởi áo ngoài của mình.

“Ngươi...” Khang phi nhìn vẻ mặt thản nhiên của nàng, vừa thẹn vừa giận, “Ai bảo ngươi cởi quần áo?”

Động tác trên tay không ngừng, Dương Quỳnh quay đầu lại nói: “Không phải nương nương chê người ta có mùi khó ngửi sao? Cởi ra sẽ không còn nữa.”

Khang phi giận dữ. Mất thấy Dương Quỳnh cởi chỉ còn lại cái áo trung y, nàng vội vàng ngăn cản nói: “Được rồi được rồi. Như vậy là được rồi.”

Lần này Dương Quỳnh rất nghe lời, nàng cúi đầu, chui vào trong chăn của Khang phi. Chăn tơ lụa hảo hạng, quả nhiên đắp thoải mái hơn chăn của mình nhiều.

Nàng thấy Khang phi còn đứng ở góc tường không chịu tới, liền dùng tay nâng đầu dậy, trông thấy bộ dạng quần bách của Khang phi, “Nương nương, người còn không qua đây? Cẩn thận cảm lạnh.”

Khang phi ở bên này nội tâm giao chiến, nàng đường đường là cung phi, sao có thể bị một tiểu cung nữ ăn gấu gao được? Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng. Nàng bước từng bước đến bên giường, nhìn thấy Dương Quỳnh giọng khách át giọng chủ nằm ở trong chăn, không nhin được nói: “Ngươi...”

Câu kể tiếp còn chưa nói ra, cả người nàng đã bị Dương Quỳnh kéo ngã xuống giường, kinh hô của nàng còn chưa kịp thốt lên, đã bị Dương Quỳnh phong bế miệng.

Tay Khang phi nắm thành quyền, cơ hồ là trong nháy mắt muốn đánh về phía Dương Quỳnh, nhưng nàng lại lập tức cảm giác được, nụ hôn của Dương Quỳnh tràn ngập thương tiếc, thậm chí là vô cùng cẩn thận. Quý trọng như vậy, giống như đối đãi với châu báu trân quý nhất. Bàn tay Khang phi nắm chặt lại nói lỏng, nói lỏng lại nắm chặt, cuối cùng vẫn là buông lỏng.

Dương Quỳnh hôn cực kì ôn nhu. Nàng sợ cho dù là một chút hơi thở cướp đoạt của chính mình cũng sẽ dọa hồng nữ tử này. Nàng muốn biểu đạt rằng bản thân đối với Khang phi là yêu thương, là thương tiếc. Môi của nàng chậm rãi cọ xát lên cánh môi mềm mại của Khang phi. Từng chút từng chút, kiên nhẫn dỗ dành Khang phi thả lỏng cơ thể, chìm đắm trong bầu không khí kiều diễm nàng tạo ra.

Trong đầu Khang phi là hỗn loạn âm ỉ, yêu thương như vậy, nàng chưa từng trải qua. Hóa ra nụ hôn giữa tình nhân, là như thế. Nàng cảm thấy mình không nghĩ được gì nữa, không nhớ nổi điều gì nữa, chỉ có thể theo động tác của Dương Quỳnh mà phản ứng theo bản năng.

Dương Quỳnh cảm giác cả người Khang phi đã bị hòa tan giống như một vũng nước. Nàng khẽ mỉm cười, vươn lưỡi, tính toán cạy mở hàm răng đang đóng chặt của Khang phi, lại bị Khang phi giữ chặt. Khang phi đáng thương lắc đầu, giống như đang cầu xin.

Dương Quỳnh nhìn nàng, buông khí lực thật lớn, rốt cuộc mới gật đầu, “Ta nghe lời như vậy, ngươi muốn bồi thường ta thế nào?” Có thể vào đúng lúc này kêu ngừng, Dương Quỳnh đều cảm giác mình là một Thánh nhân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khang phi phủ kín mồ hôi kè sát ở trong ngực Dương Quỳnh, nhẹ giọng nói: “Đêm nay ngươi ở lại được không?”

Dương Quỳnh vừa lòng ôm chặt nàng. Kỳ thật Dương Quỳnh cầu cũng không nhiều, có thể thường xuyên ăn vụng một chút thịt để an ủi nỗi khổ tương tư của mình là được rồi. Nhưng là Thao Thiết thịnh yến* như vậy, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

*Thao Thiết thịnh yến: chi tiệc rượu có rất nhiều thức ăn, yến hội có rất nhiều mỹ thực.

Bên trong tâm điện đã khôi phục lại sự yên tĩnh. Khang phi rúc vào lòng Dương Quỳnh, dần dần ngủ thiếp đi. Dương Quỳnh nhìn đáng vẻ an ổn của nàng, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Hôm nay xác thực là ngày lành tháng tốt. Lễ thiên thu của Hoàng hậu không liên quan đến nàng, Hoàng thượng ban thưởng nhiều ân điển như vậy nàng cũng không thêm đề ý, nhưng phần đại lễ cuối cùng này, quả thực có thể làm cho nàng nằm mơ cũng đều vui tình.

Dương Quỳnh cúi đầu hôn một cái lên trán Khang phi, hơi di chuyển thân mình để Khang phi nằm thoải mái hơn, sau đó cũng ngủ thiếp đi.

Rạng sáng, Dương Quỳnh cảm giác người bên cạnh động đậy. Nàng luôn ngủ không sâu, tính cảnh giác lại cực cao. Nàng lập tức mở mắt ra, liền thấy con người đen bóng của Khang phi đang nhìn mình. Thấy Dương Quỳnh đột nhiên mở to mắt, Khang phi hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn đi nơi khác.

“Sao sớm như vậy liền tỉnh rồi? Ngủ không ngon sao?” Dương Quỳnh kéo nàng lại một phen không thành thật. Khang phi ồm ồm chấp nhận, đỏ mặt nói: “Ngươi đừng náo loạn. Trời sắp sáng rồi, chúng ta như vậy... là không được.”

Editor: Mọi người thỏa mãn rồi đi :v

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nữ quan

Dương Quỳnh nhìn mình, lại nhìn Khang phi, bộ dạng như vậy, gốc tử cũng biết đêm qua các nàng làm cái gì. Dương Quỳnh hiểu ý, biết rõ loại chuyện này không thể lấy ra đùa giỡn, vì thế lập tức đứng dậy mặc quần áo, sau khi sửa sang lại bản thân, quay đầu liền thấy Khang phi đã mặc xong tằm y, đồng thời thu dọn lại giường đệm, lần thứ hai nằm xuống.

“Thu Hoa, sau này những chuyện như vậy, để ta làm đi.” Dương Quỳnh đau lòng nàng, đường đường là cung phi, vậy mà phải tự mình thu dọn giường chiếu.

Khang phi ôn nhu cười, “Ngay cả y phục ngươi còn mặc không xong, có thể làm những việc này sao?”

Mặt Dương Quỳnh ửng hồng, nàng đúng là ngu ngốc, mấy việc này dù thế nào cũng không làm được.

“Được rồi, đừng so đo những cái đó. Ngươi lấy chân đến trường kỳ (ghế dài) nằm một lúc đi, Như Quyên các nàng chốc lát sẽ vào.” Khang phi chỉ chỉ ngón tay ở một bên nói.

Dương Quỳnh cúi đầu trộm hương xong, lúc này mới thỏa mãn đi lấy chăn. Mặt ngoài, Khang phi đối với hành động này của Dương Quỳnh vô cùng bất mãn, nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Dương Quỳnh cảm chán đến trên ghế, nằm xuống, chuẩn bị đắp kín. Không có Khang phi ở trong ngực, nằm thế nào cũng đều cảm thấy không thoải mái.

Khang phi nhìn Dương Quỳnh lẩn qua lẩn lại, vừa bực vừa buồn cười, “Ngươi nhin một chút, trời rất nhanh sẽ sáng.”

Dương Quỳnh “Nha” một tiếng, cố gắng áp chế lại ý niệm muốn xoay người, miễn cưỡng nằm thẳng.

Ước chừng qua nửa canh giờ, sắc trời càng sáng hơn. Cửa có động tĩnh, “Nương nương người tỉnh chưa?” Tiếng của Như Quyên truyền vào.

“Vào đi.” Khang phi ngồi dậy nói.

Dương Quỳnh nghe thấy tiếng động, cũng mở to mắt.

Cửa bị mở ra, Như Quyên dẫn theo hai tiểu cung nữ bưng đồ dùng rửa mặt đi vào. Ba người vừa thấy Dương Quỳnh nằm ở trên ghế, đều ngây ngẩn cả người.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Như Quyên hỏi. Sắc mặt của nàng rất không tốt, quần thâm mắt rất to, giống như một đêm không ngủ.

“Nàng ở trong này gác đêm.” Khang phi đứng dậy, mặt không đỏ thò không gấp nói dối, bộ dạng nghiêm trang làm Dương Quỳnh muốn cười.

Khang phi liếc mắt lại đây, ánh mắt chứa nồng đậm ý tứ cảnh cáo, thành công làm Dương Quỳnh ngậm miệng.

Như Quyên cũng nghiêm túc gật gật đầu nói: “Hóa ra là như vậy.”

Khang phi nhìn nàng hỏi: “Nguyên Hương thế nào rồi?”

Như Quyên cười nói: “Đã qua rồi, hiện tại nàng đang ngủ. Nương nương yên tâm.”

Khang phi gật đầu, “Lát nữa ngươi cũng đi ngủ đi. Hôm nay không cần hai người các ngươi qua đây. Đều dẫn vật một đêm, nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Như Quyên khom người nói: “Tạ nương nương ân điển.”

Khang phi thở dài, “Nếu không phải nàng không biết làm những việc này, thì hiện tại ngươi cũng có thể đi nghỉ rồi.” Nói xong ánh mắt nhìn về phía Dương Quỳnh đã đứng dậy.

Như Quyên thấy Dương Quỳnh đang chiến đấu hăng hái với tóc của mình, không nhin được nở nụ cười. Hai tiểu cung nữ phía sau nàng cũng nhếch miệng theo.

Dương Quỳnh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bốn nữ tử bên kia, biết Khang phi lại nhắc tới chuyện cũ. Nàng không đếm xỉa đến những chế nhạo thiện ý này, cứ thế đi đến trước mặt Khang phi nói: “Nương nương, nô tỳ phải về trang điểm.”

Khang phi phát phát tay, khi Dương Quỳnh thi lễ ánh mắt nhìn về phía Khang phi, con ngươi chợt hiện lên một tia ám muội. Khang phi trong lòng rung mình, nhưng cũng không để người khác phát hiện. Dương Quỳnh nhìn ra nội tâm Khang phi có biến hóa, lúc này mới xoay người rời đi.

Như Quyên nhìn hai người họ mặt mày thay đổi, mơ hồ cảm thấy có chút bất thường. Nhưng lại không nắm bắt được, chẳng lẽ là mình đa nghi?

Hầu hạ Khang phi rửa mặt xong, Thiên Linh tiến vào bắt đầu chọn lựa quần áo mà Khang phi cần mặc trong ngày hôm nay.

Như Quyên hỏi: “Thiên Linh, hôm nay ngươi đến sớm vậy.”

Thiên Linh oán giận nói: “Còn không phải tại Thanh Diệp không có lương tâm kia. Sáng sớm trở về đã đánh thức ta. Ta nhìn canh giờ, không dám ngủ tiếp, đành phải thức dậy chuẩn bị. Nàng thì tốt rồi, bò lên giường ngủ, gọi cũng không tỉnh.”

Khang phi nói: “Hôm qua nàng canh giữ cho bốn cung cả đêm, các ngươi cũng đừng trách cứ nàng. Ngoài ra, tối hôm qua Hoàng thượng phong thưởng các ngươi cũng đã nghe nói, bây giờ Thanh Diệp là nữ quan tứ phẩm, thân phận không giống các ngươi. Có điều bốn cung thấy tính khí của nàng cũng không phải là người kiêu ngạo. Giữa tỷ muội các ngươi tình cảm tốt thì tốt, nhưng ở trước mặt người khác, vẫn phải cho nàng một ít thể diện.”

“Vâng.” Như Quyên cùng Thiên Linh đáp.

Trang điểm thay quần áo hoàn tất. Hôm nay Nguyên Hương cùng Như Quyên được Khang phi cho về nghỉ ngơi. Cho nên Dương Quỳnh cùng Thiên Linh liền theo Khang phi đi Cung Phượng Từ thỉnh an.

Vào chính điện Cung Phượng Từ, liền trông thấy Đỗ Niệm Vân ở chính điện đi tới, “Khang phi nương nương vạn phúc kim an.”

Khang phi cười nói: “Miễn lễ. Bốn cung còn chưa chúc mừng Đỗ Mỹ nhân được tấn phong đây.”

Đỗ Niệm Vân nói: “Nương nương đừng nói như vậy. Thần thiếp không dám nhận.”

“Đỗ Mỹ nhân quá khiêm tốn rồi. Khúc ca tối qua vang động cả triều đình, quả thực làm bồn cung vô cùng ngưỡng mộ.” Khang phi ngồi xuống vị trí của mình. Dương Quỳnh tự nhiên là đi đến đứng ở phía sau nàng.

Tôn Mỹ nhân ở một bên nói: “Khang phi nương nương, cung nữ này của người không phải hôm qua đã được Hoàng thượng phong là nữ quan tứ phẩm rồi sao, thế nào lại vẫn còn đứng ở phía sau người vậy?” Âm thanh trong trẻo, một câu nói này của nàng, khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người trong chính điện đều nhìn về phía bên này.

Khang phi biết, Tôn Mỹ nhân là đang tức nàng chỉ khen ngợi Đỗ Niệm Vân ca hát tối qua, mà không khen ngợi vũ đạo của nàng. Tôn Mỹ nhân tự phụ là nhất vũ khuynh thành, lại không đạt được cơ hội tấn phong, mà nàng luôn khinh thường Đỗ Niệm Vân, thế nhưng chỉ bằng một khúc “Đêm nghe tiếng sáo trên Thành Thụ Hằng” lại kỷ kinh tứ tọa* làm mình bị hạ thấp không nói, còn được tấn phong làm mỹ nhân, ngang vai ngang vế cùng mình. Con giận này sao nàng nuốt xuống được?

*Kỷ kinh tứ tọa: Ý nói tài nghệ xuất sắc tới mức làm mọi người ở bốn phương đều kinh hãi.

Khang phi nói: “Nếu không, Tôn Mỹ nhân nghĩ như thế nào?”

Tôn Mỹ nhân nói: “Nếu đã là nữ quan được Hoàng thượng phong, thì phải nên có dáng vẻ của nữ quan, không thể giống như lúc trước tùy ý để cung nhân (người trong cung) sai khiến.”

Đối với lời nói rõ ràng châm ngòi quan hệ chủ tớ như vậy, Dương Quỳnh nghe xong cười, nói: “Nương nương, cho phép ta nói vài câu có được không?”

Khang phi gật đầu, nàng đang không muốn tranh cãi cùng Tôn Mỹ nhân, cùng người như vậy tranh đua miệng lưỡi, bỗng dưng làm mất thân phận.

Dương Quỳnh nói: “Lời này của Tôn Mỹ nhân rất đáng để đàm luận. Quả thật ta được Hoàng thượng phong làm nữ quan tứ phẩm, nhưng vẫn ở lại Cung Lung Hoa làm người hầu. Khang phi nương nương vẫn là chủ tử của ta. Ta nghe lời chủ tử, chẳng lẽ là sai? Ta được phong, đơn giản là vì thời điểm nguy hiểm cứu mạng nương nương, chẳng lẽ sau khi phong quan, ta liền không cần quan tâm đến an nguy của nương nương? Mọi thứ của Thanh Diệp hôm nay, tất nhiên là vì Hoàng ân mệnh mông, nhưng cũng là do Hoàng thượng coi trọng nương nương. Không có nương nương, sẽ không có những thứ này của Thanh Diệp. Cho nên, dù quan vị của Thanh Diệp có cao tới đâu, thì cũng là người của nương nương. Chuyện vong ân bội nghĩa, trở mặt vô tình, Thanh Diệp không làm được.”

Mấy câu nói liền làm Tôn Mỹ nhân tức đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, “Ngươi... Ngươi, một tiểu tiểu cung nữ lại dám nói chuyện với ta như vậy?”

Khang phi nghe xong, thần nhiên nói: “Lời này của Tôn Mỹ nhân sai rồi. Ngươi là Mỹ nhân tứ phẩm, Thanh Diệp là nữ quan tứ phẩm, theo như phẩm cấp, hai người các ngươi là ngang nhau. Huống chi, không phải Tôn Mỹ nhân vừa mới nói, Thanh Diệp đã là nữ quan tứ phẩm thì không nên tùy ý để cung nhân sai khiến sao, chẳng lẽ bây giờ Tôn Mỹ nhân muốn nuốt lời?”

Cốc Chiêu dung ở một bên nhìn thấy tình cảnh này thì không khỏi lắc đầu. Tôn Mỹ nhân này cũng quá tự phụ rồi. Dĩ nhiên lại cùng Khang phi tranh cãi. Hậu cung này trên dưới ai mà không biết, phụ thân của Khang phi một đời học giả uyên thâm, nổi bật nhất là tài biện luận. Hơn nữa khi biện luận đều nói có sách, mách có chứng, dẫn chứng phong phú, đối thủ trình độ hơi thấp một chút, thì ngay cả hần nói cái gì cũng nghe không hiểu. Khang phi kế thừa đặc điểm này của phụ thân. Tuy rằng tận lực không đưa ra dẫn chứng, thế nhưng kỹ xảo biện luận, nắm chắc thời cơ, thì trong Hậu cung này không ai có thể địch nổi. Ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng từng chính miệng nói: “Tranh cãi cùng Khang phi, là chuyện mà chỉ có kẻ ngu xuẩn mới làm.” Mà hôm nay, Tôn Mỹ nhân liền đảm nhiệm làm một kẻ ngu xuẩn.

Tôn Mỹ nhân bên này đã muốn nổi trận lôi đình, nhưng đúng như Khang phi nói, Thanh Diệp đã là nữ quan ngang cấp với mình, hơn nữa lại thêm một người là phi tử nhất phẩm, nàng căn bản không phải là đối thủ.

Khang phi nói xong cũng không thèm nhìn Tôn Mỹ nhân. Dù vũ đạo có tốt đến đâu, mà đầu óc không dùng được, thì cũng vô dụng.

Trần Chiêu nghi đã sớm tới, nàng luôn ở vị trí của mình không nói lời nào. Từ lúc Khang phi vào cửa, ánh mắt của nàng đều nhìn chằm chằm Khang phi. Chuyện tối hôm qua thoát nhìn là do Đỗ Niệm Vân khổ tâm trù tính, một khúc ca đạt được Thiên thánh. Nhưng nàng cảm giác việc này không thể không liên quan đến Khang phi.

Giọng hát của Đỗ Niệm Vân không tệ, nhưng nếu không được mài giũa cẩn thận, nàng bắt quá cũng chỉ là một khối ngọc thô, làm sao có thể tỏa ra ánh hào quang? Như vậy, là ai đang giúp nàng? Ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể làm cho nàng một khúc thành danh, trực tiếp đạt được tấn phong.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Khang phi trước mắt này. Khang phi đại tài, cầm kỳ thi họa không gì không giỏi. Nhưng ngoại trừ thư pháp, Khang phi gần như chưa từng thể hiện qua tài năng của mình. Nàng từng nghe người ta nói, Khang phi bảy tuổi đã có thể nhảy Kim Liên Vũ. Đại ca Thẩm Minh Hoa của nàng từng nói đùa, nếu sau này lớn lên nàng vẫn có thể tiếp tục nhảy Kim Liên Vũ, thì hần sẽ noi theo Nam Đường, thật sự tạo ra một đóa hoa Kim Liên bằng vàng ròng để muội muội dùng khi kiêu vũ. Thẩm Thu Hoa bảy tuổi nghe xong nghiêm mặt nói, Nam Đường bởi vì sa vào xa hoa phung phí mà vong quốc, ca ca sao có thể noi theo? Từ đó về sau nàng cũng không nhảy Kim Liên Vũ nữa.

Một nữ hài bảy tuổi đã có tâm trí như thế, vậy thì Khang phi hiện giờ trải qua Hậu cung rèn luyện, tâm tính nên là cỡ nào?

Trần Chiêu nghi đột nhiên cảm thấy càng nghĩ càng sợ, vì cái gì mà nàng vẫn luôn cho rằng Khang phi là người yếu nhất trong tứ phi? Rõ ràng thực lực của nữ tử này đáng sợ như vậy. Trần Chiêu nghi xiết chặt khăn trong tay, âm thầm suy tính, hiện tại quay đầu lại, còn kịp hay không?

Lúc này, Hoàng hậu đi ra. Mọi người đứng dậy thỉnh an. Hoàng hậu cho mọi người miễn lễ, mọi người đều tự ngồi xuống.

Tinh thần Hoàng hậu không được tốt, “Ngày hôm qua cảm ơn chư vị tỷ muội đã đến chúc mừng. Bồn cung rất vui.”

Tất cả mọi người cười theo, lại thấy Hoàng hậu chuyển đề tài, “Đêm qua trong yến hội, lời của cung nữ Nhu Xảo Cung Ngọc Thần, tất cả mọi người đã nghe rồi chứ?”

Ánh mắt Hoàng hậu lướt qua gương mặt từng người. Thần thái mọi người đều khác nhau, có người cúi đầu trầm tư, có người sợ hãi biến sắc, có người thần nhiên đối mặt. Hoàng hậu thở dài, “Chuyện này liên quan đến sinh tử của hai vị Liễu Thực phi của Cung Ngọc Thần. Ngày hôm qua Hoàng thượng đã bàn luận với bốn cung, nói đây là chuyện xấu. Tục ngữ có câu: Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Chư vị tỷ muội hãy nhớ lấy.”

Mọi người đồng thanh nói: “Cần tuân theo ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Giật dây

Hoàng hậu hài lòng gật đầu, “Hôm nay Hoàng thượng đã phái người tới Cung Ngọc Thần tìm Thực phi tra hỏi. Không biết mọi người có ý kiến gì về chuyện này không. Ý của bốn cung là, mọi người có chuyện gì thì cứ nói ngay tại đây, nói nặng nói nhẹ, bốn cung đều sẽ không truy cứu. Nhưng nếu đã ra khỏi cửa Cung Phượng Từ, bốn cung hy vọng, mọi người đều sẽ kín miệng một chút.”

Tất cả mọi người đều cúi đầu suy tư, lát nữa Hoàng hậu hỏi đến mình thì nên trả lời thế nào.

“Nếu các vị tỷ muội ai cũng không muốn nói trước, vậy bắt đầu từ Quý phi muội muội vị phân cao nhất đi.” Ánh mắt Hoàng hậu dừng trên người Trịnh Quý phi.

Trịnh Quý phi suy nghĩ một chút nói: “Hoàng hậu nương nương, tình hình ngày đó quá mức đau thương. Thần thiếp cũng không nguyện ý muốn hỏi tường lại. Chẳng qua hiện giờ nghĩ đến, lời của Nhu Xảo kia quả thật có vài phần đạo lý. Ngày đó thần thiếp cùng Cẩm phi, Khang phi còn có tiền Thực phi ngồi cùng một chỗ. Trong đám thích khách xác thực có rất nhiều người chạy đến chỗ chúng thần. Nếu không có cung nữ Thanh Diệp của Khang phi liều chết bảo hộ, cản đường bọn hắn, thì đừng nói tới tiền Thực phi, ngay cả thần thiếp cũng đã sớm thành vong hồn dưới lưỡi đao rồi.”

Hoàng hậu gật đầu, lại nhìn về phía Chu Cẩm phi. Chu Cẩm phi tiếp lời nói: “Quý phi tỷ tỷ nói rất đúng. Tình cảnh ngày đó vô cùng hỗn loạn. Chúng thần thiếp đều là phụ nhân chốn thâm cung, làm sao có năng lực tự vệ? Thần thiếp nhớ rõ khi vũ cơ áo trắng công kích Hoàng thượng, thì đồng thời cũng có ba, bốn vũ cơ áo đỏ chạy tới chỗ chúng thần. Hơn nữa mục tiêu của các nàng dường như rất rõ ràng, chính là diệt trừ tứ phi. May mà nữ quan Thanh Diệp biết võ công, vậy mới có thể bảo trụ tính mạng của chúng thần.”

“Khang phi muội muội thấy thế nào?” Hoàng hậu hỏi.

Khang phi ngẩng đầu, nhìn Hoàng hậu, nhẹ nhàng mở miệng, “Hoàng hậu nương nương, tình hình ngày đó, những ai có mặt đều rõ như ban ngày. Chúng thần không chạy về phía ngự tọa, nhưng vẫn bị bọn thích khách truy sát không chết không ngừng. Mấy cung nữ bên cạnh tiền Thực phi đều hộ chủ mà chết, nhưng vẫn không cứu được tính mạng của tiền Thực phi. Xin mời Hoàng hậu nương nương ngẫm lại, nếu thích khách muốn hành thích Hoàng thượng, thì tại sao lại có nhiều thích khách ở xung quanh chúng thần như vậy?” Giọng của Khang phi vô cùng bình tĩnh, nhưng câu hỏi chất vấn cuối cùng kia lại khiến cho mọi người ở đây đều chấn động.

Rất nhiều phi tần đều đang nhớ lại tình cảnh lúc đó. Quả thật, dựa theo cấp bậc, tứ phi có thể mang cung nữ vào điện nhiều nhất. Nhưng mà cuối cùng khi kiểm kê thương vong, thì tứ phi cùng cung nữ lại thương vong nhiều nhất. Mà nhóm Mỹ nhân, Tài tử chỉ dẫn theo một cung nữ ngược lại không có việc gì. Nếu nói các nàng cản đường bọn thích khách đi tới ngự tọa, thì cũng có thể lý giải. Nhưng cổ tình các nàng lại ngồi bên trái ngự tọa, hoàn toàn không chặn đường. Người sáng suốt cũng nhìn ra được, thích khách là chạy thẳng tới chỗ các nàng. Xuống tay không chút lưu tình, rõ ràng chính là muốn đưa các nàng vào chỗ chết.

Nếu việc này thật sự là do Liễu Thực phi ở phía sau giật dây, như vậy tâm tư của nàng cũng quá ác độc!

Kế tiếp, mấy vị phi tần phát biểu cơ bản cũng giống như tam phi. Trong lòng Hoàng hậu hiểu rõ, việc này vô luận có phải do Thực phi gây ra hay không, thì mọi người cũng đều đã nhận định là nàng làm. Coi như nàng có thể thoát tội, thì trong Hậu cung này, sự tồn tại của nàng cũng sẽ giống như một bệnh dịch.

Một quân cờ đã bị phế bỏ, thì không cần phải tốn tâm tư để giữ lại.

“Nếu chư vị muội muội đã trầm miêng một lời, vậy bốn cung cũng đã minh bạch ý tứ của mọi người. Có điều Thực phi có tội hay không, chuyện này có phải do Thực phi chủ mưu hay không, đều không phải việc phụ nhân thâm cung chúng ta có thể xen vào. Nếu mọi người không có việc gì nữa thì giải tán đi, chuyện này chắc chắn sẽ có kết luận.”

Mọi người đứng dậy nói: “Vâng.”

Ra khỏi Cung Phượng Từ, hôm nay mặt trời vừa đứng lúc. Chu Cẩm phi nổi hứng, không ngồi kiệu, muốn đi Ngự Hoa Viên một chút. Hòì Khang phi, Khang phi đương nhiên vui vẻ đi cùng.

Chu Cẩm phi vừa đi vừa trêu chọc nói: “Thanh Diệp, làm nữ quan tứ phẩm cảm giác thế nào? Sáng nay nghe người nói chuyện, quả nhiên không giống với lúc trước. Người với chủ tử của người càng lúc càng giống nhau rồi.”

Dương Quỳnh lúng túng nói: “Cẩm phi nương nương, người đừng trêu ta. Người cầu ân điển của Hoàng thượng, ta còn chưa cảm tạ người đây.”

“Cảm tạ ta làm gì? Ta thay người cầu chức quan Lục Thượng, đáng tiếc người không chịu làm. Người, nha đầu này, trong cung có biết bao nhiêu người đều nhìn chăm chăm vào vị trí này, vậy mà người lại không cần.”

Dương Quỳnh nói: “Nương nương nói đúng. Chính vì có nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, ta mới không muốn làm. Cả ngày bị người khác theo dõi, rất không thoải mái.”

Chu Cẩm phi nghe xong cười to nói: “Nhìn nha đầu này của người xem, càng lúc càng giống người rồi. Nói mau, làm sao người dưỡng ra được một nha đầu như vậy?”

Khang phi nói: “Sao lại là ta dưỡng được? Tỷ tỷ tính làm ta xấu mặt hả? Ta có thể dưỡng ra một nha đầu vô dụng như vậy sao?”

Dương Quỳnh nghe xong rụt cổ lại, thầm nói, món nợ này vẫn chưa trả hết mà?

“Người nha, chính là yêu cầu quá nhiều. Ta thấy Thanh Diệp cũng không tệ. Nếu muốn người hầu hạ, thì bên cạnh người còn rất nhiều. Nhưng nếu là bảo mệnh, thì cũng chỉ có một.” Cẩm phi thở dài, “Tỷ tỷ ta cầu còn không được đây.”

Khang phi nghe xong giả bộ không hiểu ý Cẩm phi, “Tỷ tỷ lại nói đùa rồi. Nương gia tỷ tỷ ở trong Chu gia quân, lẽ nào không có nữ tử biết võ công? Điều một hai người tiến cung làm cung nữ của tỷ tỷ, có ai lại không mạnh bằng nha đầu kia? Nàng là thay đổi giữa chừng, mới học võ công có mấy ngày, nếu không phải ngày đó cấp bách, nàng cũng sẽ không anh dũng như vậy.” Khang phi nói tới đây nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, cười nói: “Có điều, trung tâm đúng là đáng khen.”

Chu Cẩm phi cười nói: “A di đà Phật, còn không mau cảm tạ nương nương nhà người, rốt cuộc cũng nói được một câu tốt cho người rồi.”

Tất cả mọi người đều cười theo.

Trong Ngự Hoa Viên hoa Mai nở rộ, ngạo nghễ đón gió, từ xa cũng có thể ngửi thấy hương hoa Mai.

“Bảo kiếm nhon là do được mài giữa, hương hoa Mai là tự chuốc khổ hàn.” Chu Cẩm phi thở dài nói: “Hương này cũng là do được luyện mới có.”

Dương Quỳnh vẫn cho rằng Chu Cẩm phi là một người thẳng tính, có cái gì thì nói cái đó, chưa từng ủy khuất bản thân. Nhưng nghe xong câu này của nàng, Dương Quỳnh lại đột nhiên cảm thấy nhất định Cẩm phi cũng đã trải qua rất nhiều đau thương.

Bên này, Khang phi đã sai các cung nữ thu thập tuyết đọng trên hoa Mai, chuẩn bị thu giữ lại để pha trà.

“Sau khi mặt trời mọc, tuyết này sẽ tan rất nhanh. Nếu không nhanh thì cái gì cũng không thu được đâu.” Khang phi nói.

“Đúng vậy, rất nhanh, sẽ không còn gì nữa.” Chu Cẩm phi phụ họa nói.

Không biết tại sao, Dương Quỳnh cảm thấy hôm nay Chu Cẩm phi dường như rất đa cảm.

Nàng liếc mắt nhìn Khang phi một cái, Khang phi khẽ lắc đầu, nàng cũng liếc không nhiều lời nữa. Nàng quan tâm Chu Cẩm phi, cơ bản vì Chu Cẩm phi là tỷ muội tốt của Khang phi, nếu như không có mối quan hệ này, nàng chắc chắn sẽ không tốn tâm tư đi quan tâm người khác.

Từ trước tới nay Dương Quỳnh đều không phải người đa tình.

“Chuyện hôm nay, muội muội thấy thế nào?” Chu Cẩm phi chuyển đề tài, cũng chuyển luôn tâm tư. Cả người thoát nhìn lại giống như ngày thường.

Khang phi nói: “Theo ta thấy, Liễu Thục phi đã là quân cờ bỏ.”

Chu Cẩm phi nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng coi như người đã thay tiền Thục phi giải oan báo thù rồi.”

Khang phi lắc đầu nói: “Giải oan thì đúng, nhưng báo thù thì chưa hẳn.”

“Hừ? Là thế nào?” Chu Cẩm phi khó hiểu.

Khang phi thở dài, “Tỷ tỷ đừng quên, hai vị Thục phi đều là người của Liễu gia. Một khi tội danh ám sát mưu nghịch áp xuống, lẽ nào chỉ có một mình Thục phi nhỏ nhoi gánh tội hay sao?”

Chu Cẩm phi cũng thở dài theo, “Đúng là Thiên gây nghiệt, có thể tha. Tự gây nghiệt, không thể sống. Liễu gia cũng coi như là trâm anh thế gia*, công huân vinh hiển, vậy mà lại còn không thỏa mãn, có nữ nhi làm Thục phi chưa đủ, cố tình còn muốn gây ra một trận thảm sát như vậy. Coi như Hoàng thượng không trị tội Liễu gia, thì những đại thần trong triều có thân nhân vong mạng cũng sẽ không chịu dễ yên.”

*Trâm anh thế gia: Gia tộc hiển hách có nhiều thế hệ làm quan.

Khang phi cười lạnh nói: “Đây là lòng tham không đủ răn nuốt voi. Lòng tham không đáy chỉ có thể mua dây buộc mình.”

Chu Cẩm phi đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Nếu Liễu Thục phi bị trị tội, vậy vị trí Thục phi sẽ trống, người có khả năng được tiến phong nhất chính là Trần Chiêu nghi. Người có nghĩ tới điểm này hay không?”

Khang phi cười đến vô cùng giảo hoạt, “Tỷ tỷ không cần phải lo lắng. Việc này không cần tỷ bận lòng chúng ta quan tâm.” Nói xong, nàng vươn ngón tay nhỏ nhắn chỉ chỉ về phía trước, “Sẽ tự có người đau đầu.”

“Quý linh tinh.” Chu Cẩm phi cười mắng.

Cung Phụng Từ.

Hoàng hậu ngồi ở trên ghế, một tay đỡ trán, lâm vào trầm tư. Chuyện ám sát khi đó nàng cũng biết sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng nàng vẫn không tin Liễu Thục phi sẽ nhẫn tâm giết chết tỷ tỷ của mình. Nàng càng không tin Liễu gia dám dùng chiêu thích khách ám sát này để mình tu sạn đạo, ám độ Trần thương**. Nhưng hiện tại xem ra, tất cả đều là sự thật. Hơn nữa đã bị vạch trần thì không cách nào có thể tiếp tục che giấu.

**Mình tu sạn đạo, ám độ Trần thương: Kế thứ 8 trong 36 kế. Ngoài sáng dùng biểu hiện giả dối mê hoặc đối phương, trong tối âm thầm tiến hành hoạt động để đạt được mục đích.

Liễu Thục phi không bảo trụ được, thì Liễu gia cũng khó thoát. Hoàng hậu biết hiện tại Hoàng thượng nhất định cũng đang đau đầu giống mình. Thế lực của Liễu gia không nhỏ, mất đi ủng hộ của Liễu gia, thì đối với Hoàng thượng mà nói là một tổn thất không hề nhỏ. Nếu không giữ được, thì sớm ngày rút ra. Nàng cùng Hoàng thượng đều nghĩ như vậy. Chuyện này, nên sớm không nên trễ.

Chẳng qua, còn một việc nàng vẫn không hiểu nổi. Tại sao Nhu Xảo lại xuất hiện ở trong yến hội? Hoàng hậu không ngờ, nếu nói sau lưng Nhu Xảo không có ai sai khiến, nàng tuyệt đối không tin. Trong yến hội, thủ vệ trùng điệp, Nhu Xảo là một nữ tử yếu ớt, lại ăn mặc dễ gây chú ý như vậy, thì sao nàng có thể trà trộn vào được?

Như vậy người giết đây là ai? Người đầu tiên Hoàng hậu nghĩ đến chính là Khang phi. Mân diễn xướng vô cùng xuất sắc này làm cho Hoàng thượng không thể không xử phạt Liễu Thục phi, xử phạt Liễu gia. Nếu không sẽ làm dân oán bốn phương, âm ỉ vang trời. Có năng lực làm như vậy, tựa hồ chỉ có một mình Khang phi. Nhưng lúc trước chính Khang phi đã nói rõ, nàng sẽ không gây chuyện ở lễ thiên thu. Thậm chí vì thế mà từ bỏ cơ hội tốt nhất để phản kích Liễu Thục phi. Đây xác thực là cách thể hiện thành ý lớn nhất.

Hoàng hậu rất tôn trọng Khang phi đối thủ này. Nàng chậm rãi đưa Khang phi ra khỏi danh sách hoài nghi. Trừ bỏ Khang phi, chẳng lẽ là Cẩm phi? Hoàng hậu tự hỏi. Ấn tượng Cẩm phi tạo cho nàng chính là trong thâm tâm có mưu tính. Tuyệt đối không phải như biểu hiện thẳng tính nóng nảy bên ngoài. Người hay nóng giận như vậy, là không thể ngồi vào vị trí Cẩm phi này. Nhưng nếu nói nàng có thể mưu tính một chuyện hoàn mỹ như vậy, Hoàng hậu vẫn cảm thấy không có khả năng cho lắm.

Editor: Mọi người 8/3 vui vẻ \ (^o^) /

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Mưu tính

Lẽ nào là Trịnh Quý phi? Trịnh Quý phi vẫn luôn cho người ta cảm giác nàng là người hiền lành, nhân hậu. Ngày thường không nói nhiều, cũng không tranh sủng, thoát nhìn là người không có uy hiếp nhất. Nhưng ngoại trừ Hoàng hậu, nàng là người duy nhất sinh hạ hài tử. Dù Khang phi có thiện mưu thế nào, Cẩm phi có thông minh ra sao, không phải cũng đều mất hài tử sao? Như vậy xem ra, Trịnh Quý phi tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài. Nếu Trịnh Quý phi mưu tính chuyện này, như vậy mục đích của nàng là gì? Lật đổ Liễu gia, Trịnh Quý phi được lợi gì? Phụ thân của Trịnh Quý phi là Tế tướng đương triều. Tuy rằng Liễu gia là hoa tươi trên gấm, mỡ nấu trên lửa, nhưng xét theo quyền lực thực tế mà nói, Liễu gia không bằng Trịnh gia. Liễu gia tồn tại hay không tồn tại, dường như cũng không ảnh hưởng gì tới Trịnh gia. Liễu Thục phi có tồn tại hay không, Trịnh Quý phi cũng không bị ảnh hưởng. Như vậy, khả năng Trịnh Quý phi động thủ cũng không lớn.

Nếu không phải người trong tam phi, vậy chuyện này càng thú vị rồi. Liễu Thục phi bị trị tội, vị trí Thục phi ắt sẽ để trống. Bên dưới tính từ Trần Chiêu nghi, thì chín tằm cũng có khả năng nhòem ngó phi vị. Như vậy nói đúng là chín tằm cũng có thể mưu tính chuyện này. Mà có khả năng nhất chính là Trần

Chiêu nghi.

Hoàng hậu ở trong lòng suy tính nhiều lần mức độ khả thi của Trần Chiêu nghi. Thế nhưng càng nghĩ càng cảm thấy nàng là hiền nghi lớn nhất. Nếu Liễu Thục phi bị trị tội, vị trí Thục phi sẽ trống, Trần Chiêu nghi không thể nghi ngờ là người có khả năng được tấn phong nhất. Thích khách ám sát ngày đó, thương vong của tứ phi vô cùng nghiêm trọng. Sở Tu nghi một người hai mạng, cung tần thấp hơn cũng có người bị thương nặng. Nhưng Trần Chiêu nghi lại không có chuyện gì, điều này có chút không hợp với lẽ thường. Mặt khác, Hoàng hậu nhớ tới khi điều tra chuyện này, có người báo cho nàng biết Mai Tu dung phụ trách vũ đạo trước đó từng tới chỗ của nàng xin mượn khúc phổ, hơn nữa cũng từng trưng cầu ý kiến của nàng đối với việc chọn nhạc khúc.

Sau khi Mai Tu dung chọn được nhạc khúc, mới tìm vũ cơ. Có thể nói, Trần Chiêu nghi hoàn toàn có năng lực ở trong này động tay chân, do đó bảo đảm được rằng Mai Tu dung sẽ tuyển chọn nhóm vũ cơ nàng đã an bài kia. Lúc ấy Hoàng hậu có hoài nghi qua Trần Chiêu nghi, nhưng Hoàng thượng muốn áp chế việc này, không muốn công khai, cho nên liền để Mai Tu dung làm người chịu tội, kết án qua loa.

Nếu Trần Chiêu nghi và Liễu Thục phi cùng nhau mưu tính màn ám sát này, mục đích là diệt trừ tứ phi, vậy ít nhất sẽ diệt trừ hai người, cũng chính là tiền Thục phi và một người khác. Như vậy Liễu Nguyên Nhi sẽ kế nhiệm Thục phi, mà Trần Chiêu nghi cũng có thể thuận lợi tiến phong lên phi vị. Mục đích của hai người đều đạt được.

Nhưng sự xuất hiện của Thanh Diệp làm rối loạn kế hoạch của các nàng, cuối cùng chỉ giết được Thục phi, tam phi khác vẫn bình yên vô sự. Điều này làm cho Trần Chiêu nghi không thể không tiếp tục tìm thời cơ diệt trừ một người trong tứ phi. Cho nên khi tìm được Nhu Xảo thì nàng quyết định ra tay lần thứ hai. Chỗ bất đồng chính là, lần này người nàng đối phó chính là đồng minh của mình, Liễu Thục phi. Chỉ cần Liễu Thục phi chết, không chỉ làm trống vị trí Thục phi, mà chuyện nàng tham gia vào sự kiện ám sát cũng được đưa vào quan tài vĩnh viễn dưới lòng đất. Hoàng hậu nghĩ tới đây, trong lòng không nhịn được run lên, kế hoạch hoàn mỹ như vậy, thiết kế tinh diệu như thế, Trần Chiêu nghi này quả nhiên không thể khinh thường.

“Đều không phải kẻ tầm thường mà!” Hoàng hậu ngẩng đầu, trong mắt là sát ý lạnh lẽo.

Khang phi trở lại Cung Lung Hoa, bởi vì đứng bên ngoài hơi lâu nên cơ thể có chút lạnh. Thiên Linh vội vàng sai người nấu canh gừng cho nàng. Khang phi uống canh gừng xong, thân mình ấm áp trở lại, vô cùng thoải mái. Dương Quỳnh từ phía sau đến gần sát nàng, nhẹ giọng nói: “Nương nương muốn nghỉ ngơi sao?”

Giọng nói này vang lên bên tai làm Khang phi lập tức thanh tỉnh. Nàng quay đầu lại, không ngờ Dương Quỳnh ở quá gần, cánh môi của nàng liền phớt qua gò má Dương Quỳnh.

Khang phi còn chưa kịp phản ứng, Dương Quỳnh đã đưa tay cố định đầu nàng, đưa tới một nụ hôn dài.

Thân mình Khang phi dần dần vô lực, đợi cho nụ hôn dài chấm dứt, nàng đã hoàn toàn ngã vào lòng Dương Quỳnh. Nàng vì ý chí bạc nhược của mình mà tức giận. Đưa tay đẩy Dương Quỳnh một cái nói: “Người cũng không thêm nhìn canh giờ, hiện tại trời vẫn sáng đây.”

Ánh mắt Dương Quỳnh sáng lên: “Ý của nương nương là, trời tối là có thể phải không?”

Khang phi tức giận, “Người đến ít thôi, bốn cung không cho người tùy ý làm càn.” Có điều lời nói ra khỏi miệng, khí thế lại yếu đi rất nhiều.

Dương Quỳnh cười ha ha ôm chặt Khang phi, “Nương nương nói rất đúng. Ta đều nghe nương nương.”

Khang phi nhìn bộ dạng của Dương Quỳnh, bất đắc dĩ nói, “Người trước tiên để ta ngồi dậy.”

Dương Quỳnh nghe lời buông tay, Khang phi ngồi thẳng người, cúi đầu sửa sang lại y phục cùng trang dung của mình.

“Người cũng quá làm càn!” Khang phi oán giận nói.

Dương Quỳnh vô tội nhìn nàng, “Ai bảo nương nương xinh đẹp như vậy? Ta không nhịn được mà. Người có biết tới qua...”

“Được rồi! Không cần nói nữa.” Mặt Khang phi lại đỏ lên.

“Được, không nói không nói, tất cả nghe theo người.” Dương Quỳnh thật ra nói được thì làm được, quy củ trở lại vị trí của mình, làm phong tường.

Khang phi quay đầu lại nhìn ánh mắt của nàng, thấy nàng thật sự không tiếp tục xằng bậy, lúc này mới yên tâm. Kỳ thật Khang phi cũng không ghét tiếp xúc thân mật với Dương Quỳnh, chỉ là thân phận cung phi luôn làm nàng không thể buông bỏ. Hơn nữa, trong Cung Lung Hoa, có biết bao ánh mắt đang theo dõi, một khi bị phát hiện, hai người nhất định cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Khang phi là một người lý trí, nàng không muốn dập lửa thiêu thân. Nếu biết rõ kết quả là chết, mà vẫn muốn náo loạn, thì chết cũng chưa hết tội. Cho nên nàng rất mâu thuẫn, một mặt rất lưu luyến sự ấm áp của Dương Quỳnh, mặt khác lại bị cung quy lễ giáo ràng buộc. Nàng chỉ có thể ngẫu nhiên thả lỏng bản thân một lúc, chỉ là một lúc.

“Người cũng đừng cả ngày nghĩ làm loạn. Bây giờ người đã là nữ quan, trong cung này chính là một nhân vật ở nơi đầu ngọn gió. Nếu ta là những người muốn gây sự kia, thì người sẽ là người ta sẽ xuống tay đầu tiên.” Khang phi cảm thấy hai người các nàng vẫn nên nói chuyện gì đó, nếu không bầu không khí này thật sự rất quái dị.

Dương Quỳnh nghe xong, cười nói: “Ta đi theo nương nương, các nàng có thể động tay chân cái gì?”

“Người đừng quá khinh địch. Những người đó ngay cả bốn cung cũng dám động, huống chi là người?” Khang phi nhớ tới khi mình bị giáng chức vào Lâm Phụng Các, nghĩ lại còn thấy rung mình.

Dương Quỳnh nghe được lời này, cười lạnh nói: “Người nào dám động tới nương nương, thì chính là kẻ thù của Dương Quỳnh ta.”

Khang phi nghe xong trên mặt tuy không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rất vui. Từ nay về sau, không cần phải một mình chiến đấu nữa, mặc kệ thành hay bại, cũng sẽ luôn có người bên cạnh mình.

“Thanh kiếm Ánh Nguyệt kia của người, vẫn nên tận lực không dùng đến. Hậu cung quy củ nghiêm ngặt, cho dù người có Thánh chỉ, nhưng làm người khác bị thương, cũng sẽ vô cùng phiền toái.”

Dương Quỳnh nhìn thanh kiếm Ánh Nguyệt treo ở bên hông mình, nói thật, đột nhiên có thêm đồ vậy này, nàng cảm thấy rất khó chịu. Cũng may kiếm này không dài, coi như không có vướng bận gì, “Ta không phải người xúc động lỗ mãng, chỉ cần không uy hiếp tới nương nương, ta sẽ không dễ dàng ra tay.”

Khang phi cười nói: “Gần đây theo Âu Dương Đình học võ công thế nào?”

“Âu Dương Đình dạy rất tốt, chỉ tại ta quá ngốc, học cũng chẳng ra sao.” Lời này của Dương Quỳnh cũng không phải giả. Rất nhiều chiêu thức võ công của cô đại đều là nội ngoại kiêm tu. Nội công phối hợp với chiêu thức ngoại công mới có thể phát huy tác dụng. Nhưng mà Dương Quỳnh không có nội công làm trụ cột, hiện tại học cũng không kịp. Trái lại Âu Dương Đình cũng là một nhân tài, thế mà lại đem mấy bộ kiếm pháp hợp lại, sau đó bỏ những chiêu thức cần nội công đi, tổ hợp lại thành một bộ kiếm pháp mới đưa cho nàng. Dù như vậy, nhưng nàng cũng học rất lâu mới có thể miễn cưỡng đạt tới yêu cầu của Âu Dương Đình. Âu Dương Đình vẫn luôn rất kì quái, Dương Quỳnh thoát nhìn cũng không lợi hại là mấy, tại sao ngày đó lấy ít địch nhiều lại vẫn có thể bảo hộ hai vị phi tử chu toàn? Đối với vấn đề này, Dương Quỳnh đưa ra đáp án chính là -- không sợ chết, dám liều mạng.

Khang phi nói: “Trong cung này nơi nơi đều là thị vệ, vốn dĩ cũng không cần người phải học võ công. Có điều nghề nghiệp cũng không áp thân, nếu thủ lĩnh Cẩm Long Vệ muốn dạy người, vậy người hãy học cho tốt.”

Dương Quỳnh nhớ tới một chuyện, hỏi: “Nương nương, chuyện Nhu Xảo tới hôm qua, là do người an bài?”

“Dựa vào đâu mà người lại khẳng định như vậy?”

“Chỉ bằng cảm giác. Thời điểm Nhu Xảo xuất hiện thật quá tốt rồi. Nói cũng rất rõ ràng lưu loát, luôn cảm giác là nàng đã diễn luyện rất nhiều lần.” Dương Quỳnh hỏi tương lại tình cảnh tối qua, xác thực là nàng cảm thấy như vậy.

Khang phi cười, “Nơi nào lại có nhiều người nguyện ý đâm đầu vào cột trụ tự sát như thế? Nhu Xảo này cũng không dễ tìm đâu.”

Dương Quỳnh trừng lớn hai mắt nhìn, “Thật sự là nương nương?”

“Ngoại trừ bốn cung, có ai lại nguyện ý đi mưu tính chuyện này?” Khang phi bắt đầu dĩ nói, cả triều văn võ đều chấp nhận kết quả mà Hoàng thượng đưa ra, không ai dám nghi ngờ. Cả Hậu cung cũng là như thế. Hoàng hậu mặc cho Liễu Thục phi kiêu ngạo hung hăng can quấy, đơn giản là vì muốn chèn ép mình. Nàng ăn nhậu lâu như vậy, phùng Liễu Thục phi lâu như thế, chính là vì muốn để cho Liễu Thục phi phạm vào chúng nộ (nhiều người tức giận)

Nếu không phải trăm miệng một lời thì Hoàng hậu làm sao có thể nhận định Liễu Thục phi là quân cờ bỏ đi? Ở trong Hậu cung này, sự thật như thế nào không quan trọng, mà quan trọng là tâm tư của bề trên như thế nào. Nói một cách công bằng, sự xuất hiện của Nhu Xảo với tình hình ngày đó cũng không phải là không có sơ hở. Nếu có người đồng ý kêu oan cho Liễu Thục phi, nếu Hoàng thượng cùng Hoàng hậu vẫn không muốn từ bỏ Liễu Thục phi, thì cũng không phải là nàng không có cơ hội. Mưu tính của Khang phi, xưa nay đều không phải do sự tình như thế nào, mà là lòng người ủng hộ hay phản đối.

“Làm sao nương nương có thể tìm được Nhu Xảo?” Dương Quỳnh phát hiện, ở sau lưng mình không biết, hóa ra Khang phi lại mưu tính một chuyện lớn như vậy.

“Nhu Xảo cùng Yên Xảo đều có chữ sau là Xảo, là cùng một nhóm cung nữ vào cung, trước đó vài ngày bốn cung cho Yên Xảo ra ngoài làm việc, chính là vì muốn tìm hiểu càng nhiều chuyện càng tốt. Nha đầu Yên Xảo kia cũng là có bản lĩnh, vậy mà lại phát hiện ra Nhu Xảo, qua mấy lần tiếp xúc, Nhu Xảo liền đồng ý lấy cái chết để kêu oan cho tiền Thục phi.”

“Tại sao nàng sẽ trung tâm như vậy?” Dương Quỳnh tự hỏi, nói về chuyện chủ tớ, thì bản thân mình không có cách nào để lấy cái chết bồi táng chủ.

“Nếu người bị bức ép đến sống không bằng chết, thì cũng sẽ không hỏi câu này.” Khang phi thấy Dương Quỳnh vẻ mặt không hiểu, tiếp tục nói: “Liễu Thục phi ngang ngược kiêu ngạo, không phải chủ tớ dễ hầu hạ. Nhu Xảo là tâm phúc của tiền Thục phi. Nếu người hại chết tỷ tỷ của mình, cả ngày đối diện với tâm phúc của tỷ tỷ, người sẽ làm gì?”

Dương Quỳnh hiểu rồi. Hóa ra Nhu Xảo là bị ép đến bước đường cùng. Liễu Thục phi sẽ không tha cho nàng, sớm muộn gì cũng chết, vì vậy nàng mới đồng ý ở lễ thiên thu cáo trạng.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Cầu viện

“Vô luận nói thế nào, thì nàng cũng là một nô bộc trung thành. Không uống công tiền Thục phi coi trọng nàng.” Khang phi cảm khái nói. Ánh mắt bất giác nhìn về phía Dương Quỳnh, giống như có chuyện muốn hỏi.

Dương Quỳnh dường như cũng nhìn thấu nội tâm của nàng, “Chỉ cần có ta ở đây, sẽ không để người xảy ra chuyện. Người không cần hỏi ta có thể trung nghĩa được như Nhu Xảo hay không, vì chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ không để người chết.”

Khang phi thay đổi biểu tình. Lời này, là muốn đồng sinh cộng tử.

Hoàng hậu cho rằng việc này là do Trần Chiêu nghi gây ra, đây chính xác là điểm cao minh của Khang phi. Trước đó nàng từng quy phục Hoàng hậu, loại bỏ lòng hoài nghi của Hoàng hậu, thuận tiện dẫn sự nghi ngờ của Hoàng hậu chuyển sang Trần Chiêu nghi. Chiêu trò một hòn đá hạ hai con chim này không phải chỉ có người bên ngoài mới biết. Trước nay Khang phi chơi trò này đều không cần phải học.

Bản án xử lý Liễu Thục phi được cấp tốc hoàn thành. Vốn dĩ manh mối cùng chứng cứ không nhìn thấy đột nhiên như măng mọc sau mưa. Dương Quỳnh cho rằng, diễn kịch cũng nên có đạo đức nghề nghiệp một chút, như vậy thì cũng quá giả dối rồi. Qua sự liên hợp điều tra của Chấp Hành Ty và Cục Cung Chính, vụ án Liễu Thục phi mưu tính ám sát cuối cùng cũng được phán định. Tuy rằng mục đích của Liễu Thục phi là giết chết tỷ tỷ của mình, không phải muốn giết Hoàng thượng. Nhưng dù sao trên danh nghĩa vẫn là thích khách ám sát Hoàng thượng, bởi vậy, cuối cùng Liễu Thục phi bị định đại tội mưu nghịch. Hoàng thượng niệm tình nàng có công hầu hạ, đặc ân ban cho lựa trắng tự vẫn. Liễu gia chịu liên lụy, tru di tam tộc, những người còn lại lưu đầy ngàn dặm, ngộ xá không được trở về kinh*.

(*Ý là dù có được ân xá không phải đi lưu đầy nữa thì cũng không được trở về kinh thành.)

Chỉ hơn một tháng, Liễu gia, thế gia như vậy, liền bị nhổ tận gốc. Dương Quỳnh không thể không cảm khái với thủ đoạn lời dinh của Hoàng thượng. Hẳn cùng Hoàng hậu hai người thật sự vô cùng ăn ý, một khi động thủ, quyết không nương tay nhân từ. Sát phạt quyết đoán như vậy, Dương Quỳnh tự thẹn không bằng.

Trong khoảng thời gian này, Khang phi cáo ốm không ra. Hoàng hậu miễn thỉnh an cho nàng, để nàng an tâm dưỡng bệnh. Bởi vì bị bệnh, bảng tên của nàng cũng được Phòng Kính Sự gỡ xuống.

Dương Quỳnh cả ngày ở cạnh Khang phi, đương nhiên biết Khang phi bất quá chỉ là hơi bị lạnh, cũng không có trở ngại gì. Cáo ốm chẳng qua cũng chỉ là cái cớ.

Trong tầm diện của Khang phi không có ai trực hầu, lá gan của Dương Quỳnh cũng lớn hơn. Ôm eo Khang phi, lúc có lúc không vuốt ve. Khang phi sợ ngứa, gãi dựa muốn thoát khỏi tay nàng, lại bị nàng gắt gao chế trụ, không thể động đậy. Dương Quỳnh thấy Khang phi sợ ngứa, càng tiếp tục vuốt ve mon trớn. Khang phi không chịu nổi, đành phải mềm giọng xin tha.

“Có phải nương nương biết sẽ xảy ra chuyện?” Dương Quỳnh tạm thời buông tha Khang phi.

Khang phi thờ hồn hên, hai gò má ửng đỏ, lộ ra tư thái quyến rũ, “Sau khi giải quyết Liễu Thục phi, đương nhiên sẽ có người gặp xui xẻo. Nếu thừa nhận chuyện thích khách là do Liễu Thục phi sắp đặt, như vậy chuyện này sẽ không kết án đơn giản như thế. Hơn nữa kẻ hoạch cẩn thận tỉ mỉ như vậy nhất định sẽ có người đứng sau sắp đặt với nàng. Lúc này điều Hoàng hậu muốn nhất là bắt được người kia. Bốn cung cần gì phải tới tham dự chuyện nào nhiệt này?”

Dương Quỳnh hôn má Khang phi một cái, “Nương nương không sợ Hoàng hậu gây bất lợi cho người sao?”

“Không có bốn cung, cũng còn có Chu tỷ tỷ, dù sao bốn cung cũng sẽ nhận được tin tức. Hơn nữa, chuyện này liên quan gì tới bốn cung? Hoàng hậu sẽ không ngốc tới mức đem chuyện này vu oan cho bốn cung.” Khang phi rụt cổ, tựa hồ có chút lạnh.

Dương Quỳnh thấy thế càng ôm chặt nàng hơn.

Cung Phụng Từ.

Hoàng hậu phái người càng không ngừng điều tra, thì càng nhiều chứng cứ xuất hiện, từng trang văn kiện dường như không trang nào không liên quan đến Trần Chiêu nghi.

Lúc này Trần Chiêu nghi rốt cuộc cũng ý thức được đại họa sắp ập xuống đầu, cả ngày mặt ủ mày chau. Nàng tự ngẫm rằng mình không để lại bất kì chứng cứ gì, nhưng theo thời gian, nàng lại bắt đầu không dám khẳng định. Nàng đột nhiên nhận ra, Liễu Thục phi chết, liền trực tiếp vạch trần nàng trước mặt mọi người, trực tiếp để mọi người nhìn thấy rõ tâm tư của nàng.

Trước mắt, người duy nhất có thể cứu nàng, dường như chỉ có một. Trần Chiêu nghi quyết định cố gắng một lần cuối cùng.

Cung Lũng Hoa.

Khang phi nghe nói Trần Chiêu nghi cầu kiến, liếc mắt nhìn Dương Quỳnh. Dương Quỳnh gật đầu, “Nương nương quả nhiên tính toán như thần.”

Khang phi nói: “Đừng vượt mông ngựa nữa, người đi nói với nàng, bồn cung có bệnh, không tiện gặp khách.”

Dương Quỳnh đi tới cửa Cung Lung Hoa, thấy Trần Chiêu nghi đang đứng trong gió rét. Thân ảnh gầy yếu có phần làm người ta đồng cảm.

“Chiêu nghi nương nương, người tới thật không đúng lúc. Khang phi nương nương vừa mới uống thuốc xong, đã ngủ rồi. Chúng ta cũng không dám đánh thức nương nương, có lẽ người nên trở về đi.” Dương Quỳnh cười nhẹ nhàng nói.

Trần Chiêu nghi vừa nghe vậy sắc mặt liền biến đổi. Có trời mới biết khi nào thì Hoàng hậu nương nương hạ chỉ điều tra nàng. Nếu không nhanh chóng mời Khang phi nghĩ kế trợ giúp, nàng thật sự không ứng phó được, “Nếu nương nương bị bệnh, ta càng muốn vào thăm trò chuyện một lúc để bày tỏ tâm ý của ta.”

Dương Quỳnh nói: “Lời của Chiêu nghi chúng ta sẽ chuyển tới cho nương nương. Tâm ý của Chiêu nghi chúng ta cũng sẽ chuyển. Có điều hiện tại nương nương cần nhất là phải tĩnh dưỡng. Cho nên Chiêu nghi nương nương vẫn là ngày khác lại tới đi.”

Trần Chiêu nghi thấy Dương Quỳnh khẳng khái không chịu, trong lòng không khỏi nổi giận, “Thanh Diệp, người đừng tưởng rằng được Hoàng thượng phong làm nữ quan tứ phẩm thì đã ghê gớm hơn người. Ta chính là nhị phẩm, người ở trước mặt ta chung quy cũng chỉ là thân nô tì.” Trần Chiêu nghi nói xong, dẫn người định xông vào bên trong.

Dương Quỳnh đứng ở cửa cung nửa bước không lùi. Trần Chiêu nghi tới gần, chỉ thấy một thanh đoản kiếm vô bằng da cá màu đen nằm ngang trước mặt mình, nàng sợ tới mức không dám tiếp tục mạnh động.

“Chiêu nghi nương nương, người muốn giương oai, cũng không nhìn xem đây là nơi nào. Lúc trước Liễu Thục phi thể lớn hơn người, xông vào Cung Lung Hoa nhưng cũng đều thất bại mà về. Người cảm thấy mình có thể thành công sao?” Trên gò má Dương Quỳnh hiện lên ý cười lạnh lẽo, làm cho cả người nàng có chút cảm giác lạnh khốc.

Trần Chiêu nghi không cam lòng. Nhưng cũng không dám tiếp tục xông vào. Thanh kiếm Ánh Nguyệt trên tay Dương Quỳnh nàng vẫn biết. Nếu thật sự cứng rắn, làm không tốt thì Dương Quỳnh thật sự cũng có thể rút kiếm ra.

Trần Chiêu nghi thấy Dương Quỳnh cường thế như vậy, không thể không thay đổi thái độ của mình, “Thanh Diệp cô nương thân là nữ quan tứ phẩm, tiền đồ vô lượng. Chỉ tiếc rằng vẫn phải sống phụ thuộc vào người khác, không cảm thấy quá mức oan uổng hay sao?”

Dương Quỳnh nhìn Trần Chiêu nghi, cười nói: “Lời của Chiêu nghi nương nương mặc dù có lý nhưng cũng phải nhìn xem là nói với ai. Thanh Diệp không có tâm tư lớn như vậy, chỉ cầu một phương trời dung thân, một chủ tử tín nhiệm ta là đủ rồi.”

“Khang phi nương nương chính là một chủ tử tốt. Người đi theo nàng đương nhiên là không tệ. Có điều, ta vẫn muốn nhắc nhở người một câu, tự mình cũng nên có một chút tâm tư, chớ để giống như những nô tì trước của Cung Lung Hoa, ngơ ngác ngác nộp mạng.” Giọng của Trần Chiêu nghi khe khẽ nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại đánh thẳng vào chỗ yếu ớt nhất của lòng người.

Dương Quỳnh biết Trần Chiêu nghi là đang ám chỉ khi Khang phi chuyển đến Lâm Phụng Các, những cung nữ thái giám kia đều bị xử lý, “Đa tạ Chiêu nghi nương nương nhắc nhở, Thanh Diệp sẽ nhớ kỹ.”

Trần Chiêu nghi thấy Dương Quỳnh hoàn toàn không tiếp lời mình, mấy câu châm ngòi ly gián đã chuẩn bị tốt cũng mất tác dụng, âm thầm tức giận, “Trong Hoàng cung coi trọng nhất chính là phong thủy. Phong thủy luân chuyển, người cũng đừng quá đặc ý.”

Dương Quỳnh nói: “Chiêu nghi nương nương không cần phải lo lắng. Khi nào, ở đâu Thanh Diệp cũng đều nhớ rõ thân phận của mình, không giống một số người, tâm cao tận trời, mệnh chỉ so với giấy bạc.”

Sắc mặt Trần Chiêu nghi thay đổi liên tục, nhưng cuối cùng vẫn không phát tác. Dù sao đây cũng là Cung Lung Hoa, không phải nơi mà một Chiêu nghi nhỏ nhoi như nàng có thể giương oai.

Khang phi thấy Dương Quỳnh trở về, cau mày nói: “Tại sao lâu như vậy?”

“Nhớ ta sao?” Dương Quỳnh trêu ghẹo nói. Đi tới đưa hai tay lạnh lẽo của mình áp lên mặt Khang phi, cái lạnh làm Khang phi khẽ run mình.

“Người lại ức hiếp ta?” Dáng vẻ hoàn toàn là của một tiểu nữ tử. Bộ dạng nửa làm nũng nửa tức giận kia làm cho Dương Quỳnh trong lòng ngứa ngáy.

Khang phi thấy ánh mắt Dương Quỳnh không đúng, vội vàng cảnh cáo nói: “Nếu người dám làm càn, bồn cung liền phạt người không được bước vào tầm điện nửa bước.”

Một câu nói, như gáo nước lạnh dội tắt tắt cả suy nghĩ đẹp đẽ trong lòng Dương Quỳnh, “Nương nương, người có thể nhẫn tâm như vậy sao.” Dương Quỳnh đáng thương nói.

Khang phi cũng không để ý đến nàng, hỏi: “Trần Chiêu nghi rất khó ứng phó sao?”

“Nàng nói vài câu lý gián liền cho rằng ta sẽ để nàng vào, nàng cũng quá coi thường ta rồi.”

Khang phi nói: “Nàng là do nôn nóng nên mới mất chừng mực. Trong Hậu cung này, luận tâm cơ nàng cũng là một cao thủ. Đáng tiếc gia thế kém, nhiều năm như vậy vẫn ở vị trí Chiêu nghi, cũng không có cách nào để tấn phong. Kỳ thật nàng sớm nên hiểu được, từ khi bắt đầu vị trí tứ phi đã không có phần của nàng. Đáng tiếc nàng mưu tính nhiều năm, chung quy cũng đều là công dã tràng.”

“Có lẽ đây chính là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.” Dương Quỳnh cảm khái. Chiêu nghi đứng đầu chín tần, ở trong cung này, ngoại trừ Hoàng hậu cùng tứ phi thì nàng là vị phân cao nhất. Trong mấy chục phi tần, nàng có thể xếp thứ sáu đã là không tệ. Vì sao lại còn cố chấp như vậy?

“Nàng tự gây nghiệt, không ai có thể cứu nàng. Hoàng thượng đã sớm muốn chấn chỉnh thủy vận, vào lúc này, cũng không có ai muốn cứu nàng.” Ánh mắt Khang phi dừng ở nơi xa xăm. Lật úp như vậy, chính mình cũng đã trải qua mấy lần rồi? Hoàng thượng có thể sủng một nữ tử đến tận trời, ngay cả Hoàng hậu cũng phải nhường ba phần, thì cũng có thể đánh nữ tử đó xuống địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh. Tất cả ân điển cùng sủng ái, đều là thủ đoạn để Thiên gia lôi kéo lòng người, để củng cố vương quyền. Tình? Có thể có mấy phần? Mình cùng Hoàng thượng nhiều năm qua tương kính như tân**, mới có thể bảo toàn bản thân cùng Thăm gia. Một khi đã vượt quá sợi dây vô hình này, thì kết quả chờ mình, chỉ sợ cũng không khác gì so với Liễu Thục phi và Trần Chiêu nghi.

*Tương kính như tân: Vợ chồng đối đãi với nhau như khách quý.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Khang phi hạ xuống người Dương Quỳnh. Nhưng nữ nhân này lại khác. Không từng bước từng chiều tính kế, không từng bước nguy hiểm kinh tâm, nàng chính là như vậy, che chở bảo hộ mình. Cho dù bản thân bị tính kế, cũng chỉ cười cười cho qua chuyện. Nữ nhân này đem lòng bao dung lớn nhất có thể của nàng đều cho mình. Cho dù chính mình chẳng qua cũng chỉ là tùy hứng, nàng vẫn như cũ sẽ nhảy xuống với ánh mắt thâm tình. Khang phi nghĩ đến đây bất giác thở dài, rất nhiều đồ vật, nếu chưa từng có được thì thôi. Nhưng nếu đã được rồi mà lại mất đi, thì nàng thật sự sợ chính mình sẽ không chịu nổi.

Chuyện của Trần Chiêu nghi không xử lý thuận lợi được như của Liễu Thục phi. Dù sao Trần Chiêu nghi cũng đã ở trong cung nhiều năm, muốn lập tức lật đổ nàng cũng không phải chuyện dễ. Tội trạng lớn nhất của nàng chính là cùng Liễu Thục phi sắp đặt chuyện ám sát ở bữa tiệc tẩy trần. Nhưng hiện giờ Liễu Thục phi đã chết, những người có liên quan còn lại gần như cũng đều chết theo, chính xác là chết không rõ ràng. Chuyện này không thể công khai, cho nên chỉ có thể giao cho Hoàng hậu từ từ tra rõ.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Làm chủ

Trong Cung Phượng Từ, Hoàng hậu một lần lại một lần lật xem hồ sơ trong tay, hy vọng có thể tìm ra kẻ hờ, nhưng lần nào cũng đều thất vọng. Lúc này có cung nữ đến báo: Phùng Mỹ nhân ở Thiên Nhu Uyển té xỉu.

“Phùng Mỹ nhân?” Hoàng hậu dường như đã quên mất là còn có một người như vậy. Bởi vì Phùng Mỹ nhân bị nghi ngờ là có liên quan đến chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai, cho nên bị cấm túc ở Thiên Nhu Uyển. Việc này vốn dĩ do Liễu Thục phi phụ trách điều tra, sau khi gây ra liên tiếp nhiều loạn liên sống chết mặc bay. Sau đó lại bởi vì chuyện thích khách ám sát ồn ào tới tận bây giờ, cho nên liền quên mất nàng.

“Phái thái y đến xem chưa?”

Cung nữ trả lời, “Người tới báo tin nói, bởi vì Phùng Mỹ nhân vẫn còn đang bị cấm túc, cho nên các nàng không biết có được mời thái y hay không?”

“Hò đồ!” Hoàng hậu cả giận nói: “Phùng Mỹ nhân chẳng qua cũng chỉ là bị cấm túc, trước khi định tội vẫn là cung tần, sao có thể không mời thái y? Mau cho các nàng đi mời thái y chẩn bệnh, xảy ra chuyện gì, bốn cung cứ truy nàng mà hỏi!”

Cung nữ vội vàng đi ra ngoài truyền lời. Hoàng hậu vuốt trán, cảm thấy có chút đau đầu.

“Người đâu.”

Thái Lăng nói: “Nương nương có gì phân phó?”

“Ngươi gọi Doãn Cung Chính tới đây.”

“Vâng.”

Không bao lâu Doãn Cung Chính của Cục Cung Chính bước vào Cung Phượng Từ. Sau khi hành lễ, đứng ở một bên, chờ Hoàng hậu phân phó.

“Doãn Cung Chính, chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai ngươi có ý kiến gì không?” Hoàng hậu biết loại chuyện này vốn dĩ do Cục Cung Chính phụ trách, Doãn Cung Chính sẽ không thể không biết chút nào.

Doãn Cung Chính thời gian dài làm việc uốn nắn xử phạt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Thưa Hoàng hậu nương nương, nô tỳ cho rằng, chuyện Phùng Mỹ

nhân dùng hương Nhuận Tâm hại Hoắc Tiệp dư sảy thai, vẫn cần thận trọng.”

“Hử?” Đuôi lông mày Hoàng hậu giương lên, “Nói ta nghe một chút.”

“Nô tỳ chỉ là theo lẽ thường mà nói. Phàm là người hại, chỉ cần không phải vợ vàng gây án, nhất định sẽ cố ý bố trí trận thế nghi binh, đem manh mối dẫn sang phương hướng khác, làm người điều tra không thể hoài nghi đến nàng. Mối nương nương ngấm lại, Hoắc Tiệp dư sảy thai là do Xạ hương, thời gian cũng không ngắn. Điều này chứng tỏ Phùng Mỹ nhân có đầy đủ thời gian để sắp xếp rất nhiều chuyện. Như vậy thì tại sao nàng phải sử dụng đồ vật khiến người ta hoài nghi rõ ràng như vậy?”

Hoàng hậu gật đầu, “Người nói rất có lý. Vậy theo ý kiến của người, chuyện này là do ai làm?”

“Việc này, còn phải mời Hoàng hậu nương nương người điều tra. Chỉ sợ khẩu cung của Hoắc Tiệp dư cùng Phùng Mỹ nhân, đều rất quan trọng.”

Hoàng hậu nói: “Nếu đã như vậy, bốn cung giao chuyện này cho Cục Cung Chính các người xử lý, cần phải tìm cho ra người giờ trò phía sau.”

“Vâng, nô tỳ tuân chỉ.” Đoàn Cung Chính hành lễ, sau đó rời khỏi Cung Phượng Từ.

Thiên Nhu Uyển, thái y đang bắt mạch cho Phùng Mỹ nhân, “Thái y đại nhân, Mỹ nhân thế nào?” Cung nữ thiếp thân Bích Nhã của Phùng Mỹ nhân lo lắng hỏi.

Thái y vuốt vuốt râu, cau mày nói: “Ngũ tạng của Phùng Mỹ nhân tích tụ quá nhiều sầu muộn ưu tư, hơn nữa lại nhiễm phong hàn, cho nên mới té xỉu.” Thái y nói tới đây lại hơi ngập ngừng, nói tiếp, “Căn phòng này quá lạnh, không thích hợp cho Phùng Mỹ nhân dưỡng bệnh.”

Bích Nhã khó xử nói: “Chuyện này... Than đốt đều dùng hết rồi, cho nên...”

“Mang phần than của bốn cung đưa cho Phùng Mỹ nhân.” Ngoài cửa, Chu Cẩm phi khoác áo choàng da cáo màu đỏ sẫm đi vào.

Mọi người vội vàng thỉnh an.

“Đều đứng lên đi.” Chu Cẩm phi hít hít cái mũi, cau mày nói: “Trời lạnh như vậy, trong phòng ngay cả một chậu than cũng không có. Người khỏe mạnh cũng bị đông lạnh đến bệnh rồi. Phù Dung, người trở về nội cung của chúng ta, sai người trước tiên đưa hai mươi cân* than hoa tuyết đến đây.”

*1 cân Trung Quốc = 1/2 kg

Phù Dung lĩnh mệnh rồi đi. Chu Cẩm phi nói với Bích Nhã, “Chờ than đưa tới người trước tiên dùng. Tốt xấu gì cũng phải để trong căn phòng này hạ nhân có thể ở lại được.”

Bích Nhã cảm kích quý trên mặt đất khấu đầu tạ Chu Cẩm phi, “Nô tỳ thay mặt Mỹ nhân cảm tạ Cẩm phi nương nương.”

“Đứng lên đi.” Chu Cẩm phi đi đến bên giường nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Phùng Mỹ nhân, giận dữ nói: “Dù gì cũng là chủ tử, tại sao lại bệnh thành như vậy mới mời thái y? Các người cũng quá sơ suất.” Câu cuối cùng chính là nói với mọi người trong Thiên Nhu Uyển.

Cung nữ quản sự và thái giám của Thiên Nhu Uyển vội vàng quý rạp xuống đất, run giọng nói: “Chúng nô tài biết sai rồi, mong Cẩm phi nương nương tha cho chúng nô tài một lần.”

Chu Cẩm phi mặt lạnh nhìn bọn hán một lúc, “Đều quý ở trong này làm cái gì? Phùng Mỹ nhân còn đang bệnh, chỗ nào cho các người ồn ào như vậy? Đi, đều ra ngoài sân quý đi.”

Mọi người nghe xong đều không dám dị nghị, đứng dậy ra sân quý xuống. Lúc này đang là trời đông giá rét, gió Bắc Phong gào thét thổi qua, mọi người đều lạnh đến phát run, nhưng ngay cả xin tha cũng đều không dám.

“Một đám hỗn trướng chỉ biết mềm nắn rắn buông**!” Chu Cẩm phi không phải Khang phi hiểu cách dùng thủ đoạn mềm dẻo đâm người. Nàng lớn lên ở trong quân ngũ, từ trước đến nay đều là ăn miếng trả miếng, nợ máu trả máu.

(**Mềm nắn rắn buông: Bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh)

“Nương nương...” Bích Nhã sợ Chu Cẩm phi vừa đi, những người đó lại nhân cơ hội gây khó dễ, nhưng hiện tại cũng không thể làm tới cùng, cho nên muốn cầu tình cho những người đó.

Ánh mắt Chu Cẩm phi đảo qua Bích Nhã, ánh mắt kia tỏa ra áp lực rất lớn, thành công làm Bích Nhã im bật, “Chăm sóc chủ tử nhà người cho tốt, những chuyện khác người không cần lo.”

“Vâng.” Bích Nhã cảm thấy phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

“Thái y.”

Thái y vội vàng lại đây, “Cẩm phi nương nương có gì phân phó?”

Chu Cẩm phi phúi phúi tay áo chưa từng dính bụi, lơ đãng nói: “Bệnh của Phùng Mỹ nhân ngươi có thể trị được không?”

Thái y thấy Chu Cẩm phi quét mắt phượng lại đây, vội vàng gạt đầu nói: “Vi thần chắc chắn sẽ chữa khỏi bệnh cho Phùng Mỹ nhân.”

Chu Cẩm phi cười nói: “Vậy là tốt rồi. Nếu đã thế, bốn cung xin đợi hồi âm.”

Lúc này, Phù Dung đã dẫn người đem hai mươi cân than hoa tuyết tốt nhất tới. Bích Nhã tay chân nhanh nhẹn ử một chậu than. Chu Cẩm phi còn ngại không đủ, lại cho nhóm người Phù Dung, Thược Dược đến giúp ử thêm hai chậu than nữa. Có ba chậu than, trong phòng liền ấm áp lên rất nhanh. Chu Cẩm phi thấy nhiệt độ không sai biệt lắm, lại sai người mang một chậu than chuyển đi.

“Mấy hôm nay trời lạnh. Lại thường có gió Bắc Phong, gian phòng này vốn là sương phòng***, nên để hai chậu than. Một lúc nữa bốn cung cho người mang tiếp mấy chục cân than lại đây ứng cấp. Nếu không đủ, ngươi cứ đến Cung Hồng Huy nói cho Phù Dung hoặc Thược Dược một tiếng, bốn cung lại cho người đưa tới. Đường đường là một Mỹ nhân, bị đông lạnh thành như vậy, nói ra thì thể diện của Thiên gia có còn hay không?” Chu Cẩm phi nói xong lại nhìn thoáng qua thái y, ý tứ cảnh cáo rất rõ ràng.

(***Hai phòng ở hai đầu của căn nhà gọi là sương phòng)

Thái y vội nói: “Cẩm phi nương nương yên tâm, vi thần nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

Lúc này Chu Cẩm phi mới hài lòng ra cửa. Lúc gần đi nói với một cung nữ ở bên cạnh, “Từ Kinh, ngươi ở lại đây giúp Bích Nhã chăm sóc Phùng Mỹ nhân. Nếu xảy ra sai sót gì, bốn cung hỏi tội ngươi.”

“Vâng.” Cung nữ tên Từ Kinh đáp.

Lần này Chu Cẩm phi cuối cùng cũng coi như bàn giao xong, gọi một đám nô tài của Thiên Nhu Uyển đều đứng lên, nhưng lại không nói gì, chỉ dùng ánh mắt đánh giá đảo qua từng người, sau đó quay người lên kiệu trở về Cung Hồng Huy.

Cung Hồng Huy.

Chu Cẩm phi vào Thiên Điện, người đang đợi ở chỗ này chính là Dương Quỳnh.

“Dựa theo dặn dò của nương nương nhà ngươi, mọi chuyện đều làm ổn thỏa rồi. Ngươi trở về hỏi nương nương nhà ngươi xem định cảm tạ bốn cung thế nào đây?” Trong lòng Chu Cẩm phi yêu thích nha đầu Dương Quỳnh này, nhìn thấy nàng liền không nhịn được mà chọc ghẹo.

Dương Quỳnh cười nói: “Cẩm phi nương nương cùng Khang phi nương nương là dạng giao tình gì? Người muốn nương nương cảm ơn người thế nào còn không phải chỉ cần một câu của người sao?”

Chu Cẩm phi nói: “Nghe vậy là bốn cung có cơ hội sử dụng công phu sư tử ngoạm rồi. Ngươi về hỏi nương nương nhà ngươi, bốn cung muốn ngươi tới đây, nàng có chịu cho không?”

Lời của Chu Cẩm phi nói thật thật giả giả, nghe giống như đang nói đùa, nhưng rốt cuộc có phải nói đùa hay không, phải xem ý mỗi người.

Dương Quỳnh không dám tùy ý tiếp lời nên chỉ cười.

Chu Cẩm phi cũng cười hỏi: “Hơn nữa, nếu bốn cung muốn ngươi đến Cung Hồng Huy, ngươi có nguyện ý hay không?”

Dương Quỳnh thấy không tránh được, đành phải kiên trì đáp. “Thanh Diệp là một cung nữ nhỏ bé, muốn đến đâu không phải đều dựa vào một câu của các chủ tử sao? Khang phi nương nương đến đâu, ta sẽ đến đó.”

Chu Cẩm phi cũng là người thông minh, đã nói như vậy thì sao nàng còn có thể không hiểu. Nàng thờ dài, “Bốn cung quý trọng tài hoa của ngươi, bởi vì ngươi là người trung tâm. Nhưng mà, cũng đáng tiếc, vì ngươi là người trung tâm.”

Dương Quỳnh hiểu ý Chu Cẩm phi. Bởi vì lòng trung thành của mình, nàng nhìn trúng mình. Nhưng cũng bởi vì lòng trung thành của mình, mà nàng không thể sử dụng.

Chuyện trên đời, chính là mâu thuẫn như vậy.

Dương Quỳnh trở lại Cung Lung Hoa, đem mọi chuyện xảy ra ở Thiên Nhu Uyển nói cho Khang phi. Khang phi nghe xong cũng không tỏ rõ ý kiến, “Chu tỷ tỷ làm việc vẫn luôn dứt khoát như vậy, nhưng cũng giảm đi rất nhiều phiền toái.”

“Nương nương cần lợi dụng Phùng Mỹ nhân để lật đổ Trần Chiêu nghị?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi cười như không cười nhìn nàng, hỏi: “Lần này tại sao ngươi lại đoán được?”

“Thời cơ.” Dương Quỳnh nói: “Thời điểm này, ta chỉ có thể liên hệ hai người các nàng lại với nhau.”

“Đúng vậy.” Khang phi thờ dài, “Thời điểm này quá nhạy cảm, nhất cử nhất động của bốn cung đều ở trong mắt Hoàng hậu, cho nên bốn cung không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không sẽ phá hỏng kế hoạch của chính mình. Có điều cũng bởi vì Hoàng hậu nương nương dồn lực chú ý tới bốn cung,

nên những người khác mới có cơ hội hoạt động.”

“Cho nên nương nương mới cáo ốm không ra?”

Khang phi cười nói: “Bổn cung cũng là vì muốn tốt cho các nàng. Nếu bổn cung tùy ý đi lại ở trong cung, thì không chỉ có Hoàng hậu, mà còn không biết bao nhiêu người trong lòng kinh sợ đây. Cùng với việc sợ bóng sợ gió, thà rằng bổn cung tự ủy khuất mình một chút đóng cửa không ra, thì tâm của các nàng cũng được an ổn.”

Dương Quỳnh nhìn vẻ mặt “Ta rất từ bi” của Khang phi mà trong lòng run lên. Nữ tử này đem lòng người, thế cuộc, tính toán đến cực hạn, mà vẫn bày ra biểu tình yếu đuối nhất để bắt nạt nhất, thật sự là làm cho người ta cảm thấy quái dị.

Khang phi thấy vẻ mặt cổ quái của Dương Quỳnh, sắc giọng nói: “Không được hoài nghi lời của bổn cung.”

“Vâng, nương nương.” Dương Quỳnh vội vàng thay bằng vẻ mặt rất tin tưởng. Nếu lúc này Khang phi nói mặt trời mọc ở phía Tây, nàng cũng sẽ không lộ ra nét hoài nghi.

Khang phi thấy nàng như vậy, cũng không còn xị mặt, “Khúc khích” một tiếng nở nụ cười. Dương Quỳnh thấy bầu không khí lúc này vừa vặn, làm sao chịu bỏ qua? Rất nhanh liền nghiêng người tới gần, Khang phi vừa mới kịp phản ứng, cả người đã bị Dương Quỳnh áp đảo ở trên trường kỷ.

Môi Dương Quỳnh chuẩn xác che lại môi Khang phi, đem tất cả cự tuyệt của đối phương đều phong tiến vào trong cơ thể. Khang phi giãy dụa mấy lần, sau đó ở dưới sự cường thế của Dương Quỳnh mà ôn nhu thỏa hiệp. Thân thể của nàng mềm mại như nước, hai cánh tay tùy ý ngăn giữa hai người chuyển thành ôm trụ lấy cổ Dương Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nhắc nhở

Đầu lưỡi Dương Quỳnh thăm dò vào trong miệng Khang phi, không ngừng khuấy đảo. Khang phi hoàn toàn không có biện pháp chống cự, cũng không muốn chống cự. Mặc kệ bản thân mình trầm luân ở một khắc này.

“Thu Hoa...” Giọng Dương Quỳnh khàn khàn, tràn ngập một loại dục vọng khó có thể diễn tả thành lời.

Khang phi có chút sợ hãi, nàng thở hổn hển, “Người đừng... hiện tại không được...”

“Ta biết.” Tuy nói như vậy, nhưng tay Dương Quỳnh vẫn không thành thật mà dò vào trong quần áo của Khang phi, lúc mạnh lúc nhẹ vuốt ve. Khang phi xấu hổ đỏ mặt, muốn đẩy nàng ra nhưng lại toàn thân vô lực.

“Dương Quỳnh...” Khang phi gần như cầu xin lúc này mới khiến cho Dương Quỳnh buông tay. Nhưng Dương Quỳnh lại như cũ không chịu đứng dậy.

Khang phi nhú mày. Dương Quỳnh nói: “Đề cho ta ôm người thêm một lúc. Yên tâm, cái gì ta cũng không làm.” Nói xong, nàng thật sự không làm gì khác, chỉ ôm Khang phi.

Đáy lòng Khang phi lại nhện không được thờ dài. Nữ tử như vậy, cảm tình như vậy, làm cho mình không thể tự kiềm chế, hơn nữa càng lún càng sâu. Nàng biết, một ngày nào đó, nàng sẽ không thể chống đỡ nổi tình cảm này. Tương lai của hai người các nàng, có lẽ nhất định sẽ không có kết quả tốt.

Trong tâm tư, nàng không muốn đi nhắc nhở Dương Quỳnh sự thật này. Nàng sợ, sợ sau khi Dương Quỳnh biết cũng sẽ sợ, sẽ xa lánh nàng. Nàng nắm phần tình cảm này không muốn buông tay. Cho dù là thân bại danh liệt, vạn kiếp bất phục, nàng cũng không muốn buông tay.

Nhân sinh trăm năm, sống lâu trăm tuổi thật sự quan trọng như vậy sao? Sống đã không vui, chết có sợ gì? Thậm chí Khang phi suy nghĩ, có thể cùng nhau xuống Hoàng Tuyền, chưa chắc đã không phải một loại hạnh phúc. Đúng vậy, nàng chính là nữ nhân như vậy. Biết rõ sẽ chết, nàng cũng muốn kéo theo Dương Quỳnh, đây mới là tình yêu nàng mong muốn.

“Nương nương đang nghĩ gì vậy?” Dương Quỳnh thấy Khang phi không nói lời nào, hỏi.

Khang phi tạm thời buông bỏ những suy nghĩ trong nội tâm, nói: “Chu tỳ tỳ dường như rất muốn người qua đó.”

Dương Quỳnh liếc mắt nhìn người trong lòng, cảm giác lời này là một cái bẫy. Chỉ cần không chú ý một chút, chính mình sẽ rơi ngay xuống, sau đó chết không toàn thây.

“Cầm phi nương nương nghĩ như thế nào là chuyện của nàng. Không phải ta đã trả lời nàng rồi sao? Nương nương ở đâu, ta sẽ ở đó.” Dương Quỳnh cẩn thận trả lời.

Ánh mắt Khang phi mỉa mai như tơ quán lấy Dương Quỳnh, làm cho nàng không có đường thoát.

“Ngươi luôn sẽ không làm bỏn cung thất vọng.”

Lúc này Dương Quỳnh chỉ muốn lau mồ hôi lạnh trên trán, cuối cùng cũng thông qua được xét duyệt của vị chủ tử này.

Lúc này, tiếng của Nguyên Hương ở ngoài cửa truyền đến, “Nương nương, Lý thái y đến thỉnh mạch.”

Dương Quỳnh nghe vậy lập tức đứng lên, nhanh chóng sửa sang lại quần áo cùng trang dung. Gần đây nàng cùng Khang phi thường xuyên làm như vậy, hiện tại đã rất thuần thục. Khang phi cũng sửa sang lại y phục cùng trang dung của mình. Hiện nhiên nàng ung dung hơn Dương Quỳnh rất nhiều. Chờ đến khi nàng ngồi lại xuống giường, Dương Quỳnh mới đi mở cửa.

Nguyên Hương thấy biểu tình của Dương Quỳnh có hơi kỳ lạ. Có điều, cũng không nói gì thêm, trực tiếp dẫn Lý thái y đến trước giường.

Dương Quỳnh phủ khăn lên tay Khang phi, sau đó đưa ghế thêu đơn* đến cho Lý thái y ngồi. Lý thái y bắt đầu bắt mạch.

(*Ghế thêu đơn hay còn gọi là tọa đơn, hình tròn, bụng to, kích cỡ nhỏ, thường được làm bằng gỗ.)

“Bệnh của bốn cung thế nào rồi?” Khi Khang phi nói chuyện còn ho hai tiếng.

Lý thái y cau mày nói: “Thưa nương nương, là vì thần vô năng, trị lâu như vậy vẫn không thể làm nương nương khỏi bệnh, mong nương nương thứ tội.”

Khang phi nói: “Thôi, là do bốn cung thân thể yếu đuối, chuyện này không liên quan đến ngươi. Nếu bốn cung đồng ý cho ngươi chẩn bệnh, là đã nói rõ bốn cung tín nhiệm ngươi. Ngươi chỉ cần tận tâm chữa trị là được rồi. Bốn cung cũng không phải người không thông tình đạt lý, tuyệt đối sẽ không vô cớ trách phạt ngươi.”

Lý thái y cảm kích nói: “Tạ ơn nương nương thương cảm.”

Nguyên Hương nói: “Lý thái y, tuy rằng nương nương không trách tội, thế nhưng bệnh không thuyên giảm thì làm sao bây giờ?”

Lý thái y suy nghĩ một chút, nói: “Xác thực như lời nương nương nói, thân mình nương nương có chút suy yếu. Vì thần sẽ kê một đơn thuốc tẩm bổ thân thể, sau khi nương nương dùng, bệnh tình hẳn là sẽ có chuyển biến tốt.”

“Đã như vậy thì làm phiền Lý thái y rồi. Nguyên Hương, thay bốn cung tiễn Lý thái y.”

Nguyên Hương nói: “Vâng. Lý thái y, mời bên này.”

Tiến Lý thái y đi, Dương Quỳnh thấy sắc mặt Khang phi quả thật không tốt lắm.

“Nương nương, người vì muốn tránh những thị phi trong cung này mà gắng gượng như vậy cũng không phải biện pháp.” Dương Quỳnh nhìn thấy mà đau lòng.

Khang phi cười nói: “Không cần lâu nữa đâu. Thân mình bốn cung, bốn cung tự rõ, ngươi không cần lo lắng.”

Dương Quỳnh nghe vậy cảm tay Khang phi, dùng sức nắm chặt.

Trong Thiên Nhu Uyển, bệnh tình của Phùng Mỹ nhân bởi vì được Chu Cẩm phi chiếu cố cùng thái y cẩn thận điều trị mà rất nhanh liền khỏi. Trong khoảng thời gian này mặc dù Chu Cẩm phi không tới, nhưng Phù Dung cùng Thục Dược vẫn thường xuyên đến đây. Còn có cung nữ tên Từ Kinh mà Chu Cẩm phi cho ở lại, không chỉ tay chân lanh lẹ, làm việc rất tốt, lại còn là người hiếu thắng, bất kỳ việc gì cũng không kém người khác nửa phần.

Trong Thiên Nhu Uyển hiện giờ có bốn vị Mỹ nhân. Ngoại trừ Tôn Mỹ nhân, Giang Mỹ nhân cùng Phùng Mỹ nhân lúc đầu, thì còn có một người mới tấn phong chuyển vào là Đỗ Mỹ nhân. Người càng nhiều, thì sẽ thường xuyên có mâu thuẫn. Vốn dĩ Phùng Mỹ nhân có hai cung nữ thiếp thân, đều là từ nương gia của nàng mang vào trong cung. Hiện giờ Bích Hàm bị giam ở Cháp Hình Ty, bên cạnh nàng cũng chỉ có một mình Bích Nhã. Những cung nữ được phân cử trong cung vừa thấy nàng gặp nạn thì đều không muốn nương nhờ. Bích Nhã lại là người tính nết nhu hòa, chỉ biết trung tâm với chủ tử, ở bên ngoài không thể nói, cũng không thể đánh, thường thường bị người khác ức hiếp. Mà Từ Kinh đến đây lại rất vừa vặn, mồm miệng khéo léo đem các cung nữ của ba vị Mỹ nhân khác đều chinh đón xong xuôi. Nàng thân là người của Cung Hồng Huy, không chịu quản lý ở đây. Chủ tử so với Mỹ nhân ở đây lại cao hơn không chỉ một cấp, bởi vậy nói chuyện cũng đặc biệt có khí phách. Mọi người cũng sợ đắc tội với Chu Cẩm phi, cho nên cũng không dám tiếp tục ức hiếp Phùng Mỹ nhân.

“Từ Kinh, ta có thể nhặt về được cái mạng này tất cả là nhờ Cẩm phi nương nương. Theo lý, ta nên đến Cung Hồng Huy thỉnh an, cảm tạ nương nương. Đáng tiếc, ta bây giờ thân mang tội, không thể ra khỏi cửa cung. Trong khoảng thời gian này ít nhiều cũng có người chăm sóc, chiếc vòng tay này cũng không phải đồ đắt tiền gì, nhưng đây là di vật của nương ta, ta luôn mang theo bên mình, nay tặng cho ngươi làm vật kỷ niệm.” Phùng Mỹ nhân nói xong cõ chiếc vòng ngọc trên tay đưa cho Từ Kinh.

Từ Kinh kiên quyết từ chối không chịu nhận, “Mỹ nhân nói như vậy là chiết sát** nô tì rồi. Nô tì hầu hạ chủ tử là thiên kinh nghĩa địa, sao có thể đòi hỏi đồ vật của chủ tử được? Người coi trọng nô tì, nô tì biết. Nếu chiếc vòng này đã là di vật của lệnh đường, vậy nô tì nhận là nô tì muốn giảm thọ rồi. Van cầu Mỹ nhân người không cần khó xử nô tì.”

(**Chiết sát: hưởng phúc quá lớn nên về sau bị giảm phúc giảm thọ)

Phùng Mỹ nhân thấy Từ Kinh nói rất thành khẩn, cũng không giống như lời nói khách sáo trống rỗng, cũng không ép buộc nữa, “VẬY ĐƯỢC RỒI, NẾU ĐÃ THẾ, TA CŨNG KHÔNG LÀM KHÓ NGƯỜI NỮA.” Nàng để Bích Nhã lấy mười lượng bạc đưa cho Từ Kinh. Từ Kinh vẫn khước từ, lần này Phùng Mỹ nhân kiên quyết sẽ không thu lại. Từ Kinh bắt đắc dĩ, lúc này mới nhận lấy.

Thấy Từ Kinh nhận bạc, Phùng Mỹ nhân mới nói: “Còn muốn làm phiền Từ Kinh cô nương thay ta đến Cung Hồng Huy một chuyến, nói cho Cẩm phi nương nương, ta đã khỏi bệnh, nên làm thế nào, ta đã biết, xin nàng cứ yên tâm.”

Từ Kinh gật đầu, nhưng không trở lại Cung Hồng Huy, mà đi Cung Lung Hoa, chuyển lời Phùng Mỹ nhân nói cho Khang phi.

Hóa ra Từ Kinh này không phải là người của Chu Cẩm phi, mà là người của Khang phi. Khang phi nhờ Chu Cẩm phi đưa Từ Kinh tới bên cạnh Phùng Mỹ nhân, mượn cơ hội này để hiểu rõ nhất cử nhất động ở Thiên Nhu Uyển.

Khang phi nghe Từ Kinh nói xong, gật gật đầu, “Ngươi vất vả rồi. Sau này ngươi hãy đi theo Phùng Mỹ nhân đi. Nàng là người có phúc khí, ngày sau tiền đồ vô hạn.”

Từ Kinh nhìn thoáng qua Khang phi, hiểu rõ ý của nàng, gật đầu nói: “Nô tì minh bạch ý của nương nương.”

Dương Quỳnh thấy Từ Kinh rời đi, lúc này mới nói: “Nương nương thật sự rất biết dùng người.”

Khang phi cười nói: “Nếu không có bản lĩnh này, thì làm sao có thể sống an ổn trong thâm cung?” Nàng ho hai tiếng, tiếp tục nói: “Bệnh của bốn cung, rất nhanh là có thể khỏi hẳn.”

Dương Quỳnh hiểu ý Khang phi, nàng là nói chuyện này rất nhanh sẽ có đáp án.

Sau khi Phùng Mỹ nhân khỏi bệnh, người của Cục Cung Chính tiến hành tra hỏi nàng. Phùng Mỹ nhân từng câu trả lời. Doãn Cung Chính xem hồ sơ điều tra, nàng cần sắp xếp lại các manh mối, như vậy mới có thể tìm ra chỗ không hợp lý.

Theo ý kiến chủ quan, Doãn Cung Chính vẫn không tin Phùng Mỹ nhân là thủ phạm hại Hoắc Tiệp dư sảy thai. Chuyện này được thực hiện rất bí mật, có thể thấy thủ phạm là một người tâm tư kín đáo. Nếu nói là Phùng Mỹ nhân, vậy cái đuôi cuối cùng này lưu lại cũng quá vụng về rồi.

Bên Chấp Hành Ty trình lên tờ khai thăm vấn cũng không có bất kỳ điểm khác thường nào. Tuy rằng Bích Hàm cùng Hữu Nhi bị hành hạ đến không ra hình người, nhưng trong miệng vẫn liên tục chỉ nói là hai người quen biết từ nhỏ, lúc đó mới lên đưa tặng túi thơm, cùng việc mưu hại Hoàng tử (con Vua) hoàn toàn không liên quan.

Tất cả chuyện này tựa hồ lâm vào bế tắc. Doãn Cung Chính xoa nhẹ huyết thái dương, cảm thấy đầu đau liên tục. Đột nhiên, nàng nhớ ra một chuyện, trong đêm Hoắc Tiệp dư sảy thai, ngoại trừ Liễu Thục phi đã chết, ở đó còn có Chu Cẩm phi, có lẽ có thể thu được chút tin tức từ chỗ nàng.

Cung Hồng Huy.

Chu Cẩm phi ngồi trên ghế có đệm lót bằng lông cừu rất dày, nhìn về mặt cung kính của Doãn Cung Chính ở phía đối diện, “Đêm đó quả thật bốn cung theo Hoàng thượng đến Mạch Lan Các, có điều tình cảnh khi đó rất hỗn loạn, bốn cung cũng không chú ý thấy có chuyện gì bất thường.”

Doãn Cung Chính nghe xong vô cùng thất vọng. Xem ra sợi dây bên Chu Cẩm phi cũng đứt đoạn rồi.

“CÓ ĐIỀU, DOÃN CUNG CHÍNH CHẴNG LẼ CHƯA TỪNG NGHĨ TỚI, VÌ SAO HOẮC TIỆP DƯ CÓ THAI BA THÁNG, LẠI VẪN KHÔNG LÊN BÁO KHÔNG? ĐIỂM NÀY, CHẴNG LẼ KHÔNG ĐÁNG ĐỂ HOÀI NGHI MỘT CHÚT HAY SAO?”

Doãn Cung Chính dĩ nhiên đã từng hoài nghi qua. Chẳng qua dù sao nàng cũng là nô tài, trong cung này, trong bụng các chủ tử nhiều phức tạp, nàng nghĩ mãi không ra, cũng không dám nghĩ ra. Nhớ mình không cẩn thận, đào ra bí mật gì trong cung, không chỉ có tính mạng mình khó bảo toàn, mà có khi còn có thể liên lụy làm nhiều người mất mạng. Cho nên mỗi một bước đi của nàng, đều phải cực kì thận trọng.

Chu Cẩm phi dường như nhìn ra tâm tư của Doãn Cung Chính, cười nói: “CÓ PHẢI DOÃN CUNG CHÍNH KHÔNG DÁM ĐIỀU TRA ĐÚNG KHÔNG?”

Doãn Cung Chính mặt ửng hồng, lại không có lời nào để nói.

“NẾU NGƯỜI LÀM VIỆC CHO HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG, THÌ LOẠI CHUYỆN NHƯ VẬY, TẠI SAO KHÔNG ĐI CẦU HOÀNG HẬU NƯƠNG NƯƠNG?” Chu Cẩm phi hào tâm nhắc nhở nói.

Doãn Cung Chính trong lòng sáng ngời. Chu Cẩm phi nói rất đúng, có một số việc nàng không thể tra, nhưng Hoàng hậu có thể tra. Nếu là chuyện Hoàng hậu bàn giao, vậy loại chuyện này do Hoàng hậu tự mình điều tra, đương nhiên là chuyện thỏa đáng nhất.

“NÔ TÌ ĐA TẠ CẨM PHI NƯƠNG NƯƠNG NHẮC NHỞ.”

Chu Cẩm phi lười biếng cười cười, “Bốn cung cũng là thấy Doãn Cung Chính khổ cực, mới lăm miệng nói một câu. Nói đúng nói sai, bốn cung cũng không chịu trách nhiệm. Trước mặt Hoàng hậu nương nương, Doãn Cung Chính cũng không cần đề cập đến chuyện của bốn cung.”

Doãn Cung Chính hiểu ý, Chu Cẩm phi đây là nói cho nàng biết, ở trước mặt Hoàng hậu không cần nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Giấu diếm

Cung Phụng Từ.

Hoàng hậu nghe Doãn Cung Chính báo lại xong, cau mày nói: “Người nói rất có lý. Hoắc Tiếp dư mang thai gần ba tháng, theo lý đã sớm phải đăng báo. Nguyên nhân nàng không lên báo là gì?”

Doãn Cung Chính suy nghĩ một lúc, lại dò hỏi: “Nương nương, nô tì có lời này không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi.”

Doãn Cung Chính đi lên trước thấp giọng nói: “Chiều theo ngày Hoắc Tiếp dư có thai, thời điểm nương nương người hồi cung, Hoắc Tiếp dư hẳn là đã có hi.”

Hoàng hậu đầu tiên không hiểu ý của nàng, nghĩ một lúc, lập tức hít một hơi khí lạnh, “Ý của người là...”

Doãn Cung Chính vội vàng cúi đầu, “Nô tì không có bất kì ý tứ gì cả, hết thảy nghe theo Hoàng hậu nương nương phượng giá thánh tài*.”

(*Phượng giá thánh tài: Hoàng hậu điều khiển, Hoàng thượng quyết định.)

Hoàng hậu gật đầu, “Được rồi, bốn cung đã biết. Chuyện khác người đi tra, chuyện của Hoắc Tiếp dư bên này bốn cung sẽ tra.”

Doãn Cung Chính rút cuộc cũng thở phào một cái.

Sau khi Doãn Cung Chính rời đi, Hoàng hậu suy nghĩ một lúc, phái người đi mời. Nguyễn Viện Phán tới.

Nguyễn Viện Phán mang theo hòm thuốc tiến vào, sau khi thi lễ nói: “Không biết Hoàng hậu nương nương truyền vi thần tới là vì chuyện gì?”

“Ngày Hoắc Tiếp dư sảy thai, là người đi chẩn bệnh. Bốn cung đã xem kết luận mạch chứng của người.” Ánh mắt Hoàng hậu nhìn chăm chăm vào Nguyễn Viện Phán, nói từng chữ: “Hoắc Tiếp dư đã có thai ba tháng, tại sao Thái Y Viện không lên báo?”

“Chuyện này...” Nguyễn Viện Phán lập tức chảy mồ hôi lạnh.

“Lá gan Thái Y Viện các người thật sự là càng lúc càng lớn rồi, chuyện lớn như vậy cũng dám giấu diếm. Thật coi bốn cung là bùn nặn hay sao?” Hoàng hậu cả giận nói.

Nguyễn Viện Phán sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: “Hoàng hậu nương nương bớt giận. Việc này là do vi thần hồ đồ, nhất thời không xem xét kỹ, cho nên...”

“Đủ rồi!” Hoàng hậu cao giọng cắt đứt lời hắn, “Chuyện lớn như vậy cũng có thể nhất thời không xem xét kỹ, Thái Y Viện các người còn có thể để tâm tới chuyện gì? Hoàng thượng đem thân gia tính mệnh của nhiều người trong Hậu cung như vậy giao vào trong tay các người, các người lại làm việc như thế này? Nguyễn Viện Phán, bốn cung biết chuyện này không phải do người gây ra. Có điều, nếu có người trong Thái Y Viện dám khi quân vớ vẩn (lừa gạt) thượng, người cũng khó trốn khỏi trách nhiệm sơ suất trong việc giám sát.”

Nguyễn Viện Phán dập đầu như con gà mổ thóc, “Vi thần biết tội. Vi thần nhất định sẽ điều tra rõ việc này, cho Hoàng hậu nương nương một câu trả lời.”

Hoàng hậu mặt lạnh không nói, cũng không cho Nguyễn Viện Phán đứng lên, “Bốn cung cho người thời gian ba ngày, tự người giải quyết cho tốt.”

Nguyễn Viện Phán vội vàng đáp ứng. Dưới ánh mắt uy hiếp của Hoàng hậu, lui ra ngoài.

Sự thật chứng minh, xuống tay từ Thái Y Viện là rất đúng. Ba ngày sau, Nguyễn Viện Phán nộp lên kết quả điều tra của hắn. Hoàng hậu nhìn từng chữ trên giấy, tức giận đến mức cánh tay cũng run run.

Nguyễn Viện Phán thấy Hoàng hậu như vậy, càng không dám ngẩng đầu.

“Chuyện này người làm rất tốt.” Hoàng hậu ngoài miệng nói xong, trên mặt lại không có một chút biểu cảm nào, “Bốn cung sẽ không bạc đãi người. Đứng lên đi.”

Nguyễn Viện Phán lúc này mới dám đứng lên.

“Người đâu, tới Thái Y Viện đưa Chu thái y đến đây. Nhớ kỹ, đừng kinh động đến người bên ngoài.”

Thái Quyên dẫn người rời đi.

Rất nhanh, thái y họ Chu kia đã được đưa tới trong chính điện Cung Phượng Từ. Hoàng hậu cũng lười vòng vo với hắn, nói thẳng: “Hoắc Tiệp dư có thai tại sao ngươi không báo lên?”

Chu thái y hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng râu dài. Nghe vậy sắc mặt liền đột ngột thay đổi, “Thưa Hoàng hậu nương nương, vì thần không biết...”

“Không biết?” Hoàng hậu cười lạnh, “Nguyễn Viện Phán, ngươi nói cho hắn nghe!”

“Vâng.” Nguyễn Viện Phán không dám chậm trễ. Đi tới phía trước nói: “Chu thái y, ba tháng trước, Hoắc Tiệp dư ngẫu nhiên bị cảm lạnh, lúc ấy là ngươi đến khám đúng không?”

Chu thái y gật đầu.

“Lúc đó ngươi ghi chép kết luận mạch chứng, phía trên chỉ viết Hoắc Tiệp dư nhiễm phong hàn, nhưng không ghi chép bệnh khác.”

“Lúc ấy Hoắc Tiệp dư quả thật nhiễm phong hàn, vì thần cũng không phát hiện có bệnh khác.” Chu thái y giải thích.

Nguyễn Viện Phán nói: “Vậy vì sao ngươi kê thuốc lại có cây ích mẫu? Đây là thuốc trị phong hàn sao?”

Sắc mặt Chu thái y xám trắng, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, “Viện Phán đại nhân, ngươi... làm sao ngươi lại...”

Nguyễn Viện Phán cười lạnh, “Ngươi không hiểu là tại sao ta lại có đơn thuốc này đúng không? Tuy rằng ngươi viết một đơn thuốc khác lưu trữ ở Thái Y Viện, nhưng là ngươi đã quên bên Cục Dược cũng phải lưu trữ.”

Chu thái y nghe vậy lập tức quỳ rạp xuống đất, vừa dập đầu vừa nói: “Hoàng hậu nương nương tha mạng! Tội thần nhất thời hồ đồ, mới làm ra chuyện ngu xuẩn, cầu Hoàng hậu nương nương khai ân, cho tội thần một cơ hội chuộc tội.”

Hoàng hậu nhìn Chu thái y, con ngươi trong như nước, “Ngươi muốn chuộc tội thế nào?”

“Chuyện này...” Chu thái y trầm ngâm một chút nói: “Tội thần nguyệt ý tổ giác một vị quý nhân trong cung làm trái quy định.”

“A?” Hoàng hậu có chút hứng thú, “Là ai?”

“Chuyện này...” Chu thái y do dự không chịu nói.

Hoàng hậu đương nhiên biết hắn đang suy nghĩ cái gì. Đây là lợi thế của hắn, hắn còn trông cậy vào tin tức này để bảo mệnh.

“Chỉ cần lời ngươi nói là thật, hơn nữa đủ quan trọng. Bọn cung đồng ý tha cho ngươi một mạng.”

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Chu thái y quyết tâm nói: “Là Trần Chiêu nghi.”

Ánh mắt Hoàng hậu sáng ngời, “Trần Chiêu nghi làm sao?”

“Mấy tháng trước Chiêu nghi nương nương mời vị thần giúp nàng phối chế một phương thuốc mang thai.” Chu thái y vì mạng sống của mình, cũng mặc kệ người khác.

“Thuốc mang thai?” Hoàng hậu trầm ngâm nói. Chẳng lẽ Trần Chiêu nghi muốn mang thai bằng thuốc? Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng. Loại thuốc này vô cùng hữu hiệu, cho nên mới lưu truyền ở trong cung tới nay. Nếu Trần Chiêu nghi dùng phương thuốc này, thì lúc này đã nên sớm có động tĩnh.

“Nàng muốn ngươi điều chế thuốc khi nào?”

Chu thái y nghĩ một lúc, khẳng định nói: “Ước chừng khoảng ba tháng rưỡi trước.”

“Ba tháng rưỡi.” Hoàng hậu lặp lại. Ba tháng rưỡi trước Trần Chiêu nghi nhờ Chu thái y phối thuốc mang thai, ba tháng trước Hoắc Tiệp dư có thai. Thuốc mang thai tuy rằng hiệu quả rõ ràng, nhưng lại nguy hại rất lớn, nhất là đối với thai nhi. Hoắc Tiệp dư nửa tháng trước sảy thai. Những sợi chỉ vụn này dường như có chút liên hệ với nhau, xâu thành một manh mối hoàn chỉnh.

“Nguyễn Viện Phán, ngày thường thân mình Hoắc Tiệp dư như thế nào?”

Nguyễn Viện Phán suy nghĩ một chút, “Thưa Hoàng hậu nương nương, thân mình Hoắc Tiệp dư luôn không được tốt. Nhất là ... ừm ... thân thể cùng khí huyết của Hoắc Tiệp dư đều yếu, rất khó mang thai.”

Hoàng hậu nghe xong nhìn không được cười to, “Hóa ra các nàng liên thủ bô trí ván cờ này.” Thế nhưng ván cờ này là bô trí cho ai? Hoàng hậu đi dọc theo hành lang, rất nhanh liền nghĩ ra kết quả, “Hóa ra là vì Khang phi.” Tất cả những nghi hoặc trong lòng Hoàng hậu đều đã được giải thích rõ ràng. Khó trách Liễu Thục phi nhất định phải lục soát Cung Lung Hoa. Khó trách Hoắc Tiếp dư lại sây thai do hương Nhuận Tâm. Khó trách mấy ngày nay Khang phi luôn đóng cửa không ra. Hoàng hậu cười lạnh, hóa ra Khang phi đã sớm biết chuyện này là nhắm vào nàng, cho nên né tránh tìm thanh tịnh. Nhưng lại đem chuyện phiền phức như vậy giao cho mình xử lý.

Hoàng hậu nghĩ đến đây không khỏi thở dài một tiếng. Rốt cuộc vẫn là cờ kém một nước! Đi trăm bước và chín mươi bước lùi. Kém một bước rốt cuộc vẫn là kém. Minh so với Khang phi, đúng là vẫn còn kém một bước.

“Chu thái y, người tổ giác rất tốt. Bốn cung rất hài lòng. Chuyện này bốn cung còn muốn thăm tra, các người cũng không được để lộ. Nếu có tin đồn, bốn cung cứ truy các người là hỏi.”

“Vâng. Vì thần tuân chỉ.” Nguyễn Viện Phán cùng Chu thái y đồng thanh nói.

Hoàng hậu khoát tay, đuổi hai người đi.

“Hoàng hậu nương nương, người...” Thái Quyên thấy sắc mặt Hoàng hậu không vui, cẩn thận hỏi.

“Thái Quyên, người nói bốn cung với Khang phi, ai thông minh hơn?” Hoàng hậu giọng như lơ đãng hỏi.

Thái Quyên vội vàng nói: “Cái đó còn phải nói. Dựa vào địa vị bây giờ cũng có thể nhìn ra. Nương nương người là Hoàng hậu địa vị cao quý, nhất quốc chi mẫu. Khang phi chỉ là phi tử, làm sao có thể cùng người so sánh?”

Hoàng hậu cười đến có chút chua xót, “Đúng vậy, bốn cung là Hoàng hậu cao quý, là nữ nhân tôn quý nhất vương triều này. Khang phi chung quy vẫn là thấp hơn bốn cung một bậc. Vô luận nàng có thông minh như thế nào, cũng ở dưới bốn cung. Nhưng vì sao nàng chưa từng nhóm ngó vị trí của bốn cung? Rõ ràng nàng có bản lĩnh này.”

Thái Quyên nghe xong nói: “Nương nương đừng nói như vậy. Có lẽ Khang phi nương nương là tự mình hiểu rõ, ánh sáng đom đóm sao dám cùng trăng sáng tranh nhau tỏa ánh hào quang?”

“Lời này của người thật sự nói sai rồi. Coi như bốn cung không phải trăng sáng, thì Khang phi tuyệt đối cũng không phải chỉ là đom đóm. Nàng là nữ tử thông minh nhất, có tâm cơ nhất mà bốn cung từng gặp. Tâm kế cùng nhãn nại đều vô cùng hiểu rõ. Tuy rằng nàng vĩnh viễn đều khó có khả năng thành bằng hữu của bốn cung, thế nhưng bốn cung coi trọng nàng, thậm chí tin cậy nàng. Thái Quyên, người biết không? Kế địch của người vĩnh viễn cũng đáng tin cậy hơn bằng hữu của người.”

Thái Quyên chỉ nghe, nàng không hiểu những lời này. Nhưng nàng biết, hôm nay Hoàng hậu nói lời này, nhất định là những suy nghĩ chân thực nhất trong nội tâm. Nàng có thể không hiểu, nhưng không thể không nhớ rõ.

“Vâng, nô tì nhớ kỹ.”

Hoàng hậu nhìn thấy biểu tình rõ ràng là nghe không hiểu của Thái Quyên. Có chút thở dài lại có chút hài lòng. Làm một nô tì, Thái Quyên không thể nghi ngờ là một người rất đạt yêu cầu. Nàng khéo hiểu lòng người, khéo tay, lại không quá thông minh. Nô tì như vậy chủ tử sử dụng mới có thể yên tâm. Đối thủ trong cung đã rất nhiều, nếu như ngay cả nô tì cũng có tâm tư, vậy chính mình liền không sống được.

“Đi gọi Đoãn Cung Chính tới đây.”

“Vâng.” Thái Quyên đi ra ngoài sai tiểu cung nữ đi truyền lời.

Sau khi phái tiểu cung nữ đi, Thái Quyên tự mình ngâm một chén Bích Loa Xuân hảo hạng bụng đến trước mặt Hoàng hậu.

Hoàng hậu uống một ngụm, khen: “Tay nghề pha trà của người càng ngày càng tốt rồi.”

Thái Quyên cười nói: “Có thể được một câu khích lệ của nương nương, trong lòng nô tì còn ngọt hơn so với ăn mật.”

Hoàng hậu nói: “Xem cái miệng dẻo của người, không thấy thông minh ở đâu, chỉ thấy mồm miệng là ngọt.”

Thái Quyên cười ngọt, thanh xuân không ngọt, mắt sáng như hoa.

Đoãn Cung Chính được truyền lời, lập tức đi tới Cung Phượng Từ.

“Bắt giam tất cả các cung nữ thái giám của Mạch Lan Các cùng Hoa Âm Các đều đưa đến Cháp Hình Ti. Người dẫn theo người của người, trần thủ Cháp Hình Ti suốt đêm thẩm vấn. Bắt bọn họ nói ra hết sự thật cho bốn cung.” Mệnh lệnh này của Hoàng hậu, Đoãn Cung Chính nghe xong mà trong lòng phát run.

Mạch Lan Các cùng Hoa Âm các, tổng cộng có hơn chục cung nữ thái giám, đều đưa đến Cháp Hình Ti, chỉ sợ nhà lao ở Cháp Hình Ti cũng không đủ để giam giữ. Rốt cuộc là tra ra được vụ án thiên đại gì, mới có thể liên lụy rộng như vậy. Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Đoãn Cung Chính gần như lập tức nói: “Vâng, nô tì tuân chỉ.”

Hoàng hậu nhìn bước chân Doãn Cung Chính rời đi, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Bắt cung

Doãn Cung Chính làm việc cấp tốc, trực tiếp dẫn người tới Mạch Lan Các cùng Hoa Âm Các. Sau khi tiến vào không nói hai lời, gặp người là bắt. Nhất thời gà bay chó sủa, hô cha gọi mẹ. Người trong các cung điện gần đó đều ra ngoài xem náo nhiệt, mọi người nghị luận sôi nổi.

Trong khoảng thời gian này Hoắc Tiệp dư luôn ở Mạch Lan Các dưỡng thân. Hoàng thượng thương tiếc nàng, đặc biệt ban thưởng cho rất nhiều châu báu cùng vải vóc. Hoàng hậu đưa tới rất nhiều dược liệu cùng thuốc bổ. Hoắc Tiệp dư trong khoảng thời gian này quả thật vô cùng thoải mái.

Cho nên khi Doãn Cung Chính ở bên ngoài bắt người, Hoắc Tiệp dư giật mình không nhỏ. Nàng gắng gượng chống đỡ thân mình xuống giường, gian nan đi ra ngoài, liền thấy cung nữ quần sự xông vào, gào khóc nói: “Chủ tử, người mau cứu chúng nô tì với! Cục Cung Chính tới bắt người rồi!”

“Bắt người?” Hoắc Tiệp dư vừa nghe thấy Cục Cung Chính, trong đầu cũng là “Đùng” một tiếng.

Cung nữ quần sự nói: “Nô tì không biết, chỉ thấy các nàng gặp người là bắt, nô tì thông minh mới tới kịp báo tin cho người.”

“Buồn cười! Sao có thể không phân biệt tốt xấu như vậy, ta rốt cuộc cũng là một Tiệp dư, không phải người mà nô tì các nàng có thể tùy ý ức hiếp.” Hoắc Tiệp dư nói xong, liền muốn đẩy cửa ra ngoài.

Đúng lúc này, cửa mở. Doãn Cung Chính vẻ mặt nghiêm túc tiến vào, “Chủ tử Tiệp dư nói rất đúng. Nếu không phạm lỗi, nô tì sao dám động đến người của Tiệp dư?”

Hoắc Tiệp dư thoáng khôi phục lại tâm tình, “Doãn Cung Chính, Cục Cung Chính các người vì sao lại bắt người? Người phải cho ta một lời giải thích.”

Doãn Cung Chính nói: “Hoắc Tiệp dư, lời này của người là làm khó nô tì rồi. Nô tì phụng mệnh Hoàng hậu nương nương đến đây bắt người. Người hỏi nô tì yêu cầu giải thích, nô tì phải hỏi Hoàng hậu yêu cầu giải thích. Chuyện này... Nô tì tự biết thân biết phận, vạn vạn lần cũng không dám vượt quy củ.” Lời này, chính là nói Hoắc Tiệp dư không biết thân phận, lại dám yêu cầu Hoàng hậu giải thích.

Hoắc Tiệp dư nghe xong đột nhiên biến sắc, “Doãn Cung Chính quan uy thật lớn nha!”

Doãn Cung Chính khom người nói: “Nô tì không dám. Chẳng qua có một số nô tì không biết điều, nô tì mới không thể không cứng rắn.” Nói xong, cũng không đợi Hoắc Tiệp dư nói chuyện, trực tiếp sai người dẫn cung nữ quần sự cùng cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoắc Tiệp dư đều đưa đi.

Trong nháy mắt, Hoắc Tiệp dư chỉ còn lại một thân một mình. Gió lạnh thổi vào phòng, bỗng nhiên cảm giác một mảnh thê lương.

Tại Hoa Âm Các, Trần Chiêu nghi rõ ràng bình tĩnh hơn Hoắc Tiệp dư rất nhiều. Nàng ngồi trên ghế, mắt lạnh nhìn Doãn Cung Chính ở ngay trước mặt mình dẫn cung nữ thái giám có liên quan đều đưa đi, thế nhưng một câu cũng không nói. Ngay cả Doãn Cung Chính cũng nói với thuộc hạ của mình, Trần Chiêu nghi này cũng là một nhân vật.

Buổi tối, Hoàng hậu phái người chia nhau đi Mạch Lan Các và Hoa Âm Các, nói là trông nom ăn uống sinh hoạt thường ngày của Hoắc Tiệp dư cùng Trần Chiêu nghi. Có điều, người sáng suốt cũng nhìn ra được, Hoàng hậu là phái người tới giám thị các nàng.

Cung Lũng Hoa.

Khang phi tắm rửa xong thay tắm y. Lúc này đang ngồi trên ghế đọc sách. Ở phía sau, Như Quyên đang dùng khăn vải lau tóc cho nàng. Dương Quỳnh đứng ở sau lưng nàng, nhìn mái tóc như thác nước của nàng, trong lòng từng đợt rung động. Nàng còn nhớ rõ xúc cảm khi ngón tay chạm đến những sợi tóc đó, mềm mại trơn mượt giống như tơ lụa tốt nhất trên thế giới này.

Như Quyên lau khô tóc xong lại pha cho Khang phi một chén trà nóng đặt ở trên bàn. Mời Khang phi dùng. Khang phi gật đầu ra hiệu nàng có thể đi nghỉ ngơi. Như Quyên quay đầu lại nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, trong ánh mắt bất chợt lóe lên một tia ám muội khó hiểu, sau đó liền đi ra cửa.

“Người đoán nha đầu kia nhìn người làm gì?” Khang phi vẫn đang cúi đầu đọc sách.

Dương Quỳnh lúng túng nói: “Ta vẫn cảm thấy Như Quyên đã nhìn ra quan hệ của chúng ta.”

Khang phi gật đầu, “Bỏ cung cũng nghĩ như vậy. Cũng may hiện tại nàng còn không có động tác gì. Không phải bỏ cung sợ nàng cùng Nguyên Hương biết được. Có điều, chuyện này cũng tính là một nhược điểm ở trong tay các nàng, nếu một ngày nào đó các nàng dùng chuyện này để uy hiếp người, người sẽ làm thế nào?”

Dương Quỳnh nhíu mày, “Hai người bọn họ không phải là tâm phúc của người sao?”

Khang phi ngẩng đầu, nhìn Dương Quỳnh, “Ngươi thật sự tin trên đời này có một loại quan hệ nhất thành bất biến* sao?”

(*Đã hình thành thì không thay đổi.)

“Hả?” Dương Quỳnh không hiểu.

“Trước đây các nàng là tâm phúc của bốn cung, hiện tại cũng vậy. Nhưng ai có thể bảo đảm sau này vẫn vậy? Không phải bốn cung hoài nghi các nàng thế nhưng vẫn nên có tâm phòng bị. Lớn tuổi, tâm cũng khó tránh khỏi mà lớn theo, vạn nhất nếu có suy nghĩ gì khác, thì cũng không phải chuyện lạ, không phải sao?” Khang phi nói rất nhẹ nhàng, giống như chắc chắn tương lai Như Quyên và Nguyên Hương sẽ phản bội nàng vậy.

Dương Quỳnh không thích cảm giác này. Nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người. Nếu không thể hoàn toàn tin tưởng, thì sao còn có thể cùng nhau vượt qua mình thương âm tiến** trong cung này, “Nương nương, người có từng hoài nghi ta không?”

(**Công kích ngầm hoặc công khai)

Khang phi nở nụ cười, “Bốn cung hoàn toàn tin tưởng ngươi cũng chỉ bắt đầu từ lần ám sát đó.”

Dương Quỳnh gật đầu. Đúng vậy, mình là người mà ngay cả lai lịch cũng không thể giải thích rõ ràng, Khang phi có thể tin nhiệm như vậy, đã là vô cùng hiếm có, “Ta nên thỏa mãn. Thế nhưng... Lòng người không đủ. Dương Quỳnh ta chưa từng có tham vọng xa vời đại phú đại quý, chỉ cầu ba bữa ấm no, cuộc sống yên bình. Trong lúc vô tình bị cuốn vào Hoàng cung này, đến bên cạnh nương nương. Vốn dĩ ta dự định có thể sống an phận là tốt rồi, thế nhưng khi ta thích ứng với cuộc sống nơi này, lại bắt đầu thấy không đủ.” Dương Quỳnh nói tới đây, cười khổ một cái, “Ta thích nương nương, liền muốn trong mắt nương nương cũng nhìn thấy ta, muốn có thể ở bên nương nương, vành tai tóc mai đều chạm nhau.”

Khang phi bị lời nói này làm cho đỏ mặt, “Bốn cung chìm nổi trong Hậu cung nhiều năm, đã thấy rất nhiều người lợi dụng cùng phản bội. Hậu cung tranh đấu, xưa nay chỉ có sinh tử, không có thắng bại. Bốn cung bên ngoài thì phong quang vô hạn, nhưng thực tế nhiều năm đều là đi trên miếng băng mỏng, lo lắng không yên.” Khang phi thở dài, “Bốn cung cũng là người, cũng sẽ mệt. Cho nên bốn cung tránh ở Lâm Phương Các. Có điều, ngươi cũng đã thấy những người đó rồi đấy, các nàng sẽ không bỏ qua cho bốn cung.”

Dương Quỳnh tiến lên trước, dùng ngón tay làm chiếc lược, chải nhẹ những sợi tóc dài còn chưa khô của Khang phi, “Ta không có tâm tư mưu kế như nương nương, nhưng mặc kệ tương lai ra sao, ta cũng đều ở bên cạnh ngươi.”

Khang phi cười, chủ động tựa đầu vào Dương Quỳnh, “Có những lời này của ngươi, bốn cung đã thỏa mãn.”

Dương Quỳnh thuận thế ngồi vào cạnh Khang phi, ôm nàng vào trong lòng. Đang muốn nói một ít lời ngon ngọt, tạo chút không khí tốt đẹp. Ai ngờ lúc này lại có người đập cửa.

Khang phi cùng Dương Quỳnh đều sững sốt, nghe tiếng người này gõ cửa, hiển nhiên là có việc gấp muốn bẩm báo.

Dương Quỳnh đi ra mở cửa liền thấy Yên Xảo đứng ở ngoài, vẻ mặt lo lắng, “Ta có việc cấp báo nương nương.”

Dương Quỳnh quay đầu nhìn thoáng qua Khang phi, sau đó nghiêng mình để Yên Xảo đi vào.

Khang phi thấy Yên Xảo thờ không ra hơi, hiển nhiên là chạy một mạch về đây, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương, Mạch Lan Các cùng Hoa Âm Các đều bị bắt rồi.” Yên Xảo vẫn còn đang thờ hồn hên.

Dương Quỳnh nghe xong liền chấn động. Đây là chuyện gì? Làm sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này?

Khang phi ngược lại vẫn rất bình tĩnh. Nàng thân nhiên nói: “Bốn cung đã biết, ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi. Việc này không cần tung tin ra ngoài.”

“Vâng.” Yên Xảo nghe lời đi ra.

Dương Quỳnh vừa thấy Yên Xảo rời đi, lập tức nói: “Nương nương, Mặc Diệp vẫn còn ở Hoa Âm Các.”

Khang phi gật đầu, cau mày suy tư trong chốc lát, thần sắc hơi ngưng lại, “Lần này Hoàng hậu đúng là sấm rền gió cuốn. Ngươi yên tâm đi, Mặc Diệp ở Hoa Âm Các chỉ là một tiểu thái giám, coi như thâm văn cũng sẽ không ăn nhiều khổ đâu.”

Tuy nói như vậy, nhưng Dương Quỳnh vẫn lo lắng cho Mặc Diệp. Tuy rằng hai người chỉ là tỷ đệ trên danh nghĩa, nhưng dù sao Mặc Diệp cũng là người nàng tương đối quen biết.

“Bây giờ ngươi nhất định phải bình tĩnh, không được manh động.” Khang phi nhìn ánh mắt của Dương Quỳnh biến ảo không ngừng, cảnh cáo nói.

Dương Quỳnh gật đầu. Nàng biết Khang phi nói rất đúng. Hoàng hậu có thể một lần giải quyết hai người, thì khó có thể đảm bảo sẽ không làm liên lụy rộng. Thân phận hiện giờ của Khang phi rất vi diệu. Nhìn bên ngoài, Khang phi không hề có một chút quan hệ nào đến chuyện này. Nhưng thực tế, mỗi chuyện trong này đều không thể thoát khỏi liên hệ đến Khang phi. Cho nên hiện tại các nàng cũng đồng dạng nguy hiểm. Một khi có mất xích nào đó xảy

ra vấn đề, Hoàng hậu tìm hiểu nguồn gốc, tùy thời cũng có thể tìm ra được các năng.

Mạch Lan Các cùng Hoa Âm Các bị bắt, chuyện lớn như vậy, trong cung nơi nơi đều nghị luận sôi nổi. Rạng sáng ngày hôm sau, Chu Cẩm phi vẫn an Hoàng hậu xong liền trực tiếp đến Cung Lung Hoa.

“Rốt cuộc vẫn là muội muội biết hưởng phúc, cáo ốm không ra, một mực lừa nhác.” Chu Cẩm phi đi vào thư phòng, lúc này Khang phi đang luyện chữ.

Khang phi dừng bút, cười nói: “Tỷ tỷ lại trêu ghẹo ta rồi. Nói cứ như là muội muội ta giả bệnh không đi Cung Phụng Từ thỉnh an vậy. Lời này nếu tới tai Hoàng hậu, ta phải giải thích thế nào mới rõ ràng được đây?”

Chu Cẩm phi cười áo choàng, “Thôi thôi, ta cũng là vui đùa vài câu, người thì giỏi rồi, tội đến trên đầu rồi vẫn còn cười xuống được. Ngày nào đó nếu người bị Hoàng hậu gây khó dễ, còn không phải đều thành tội của ta sao?”

“Còn mong tỷ tỷ đến lúc đó giúp ta một tay.” Khang phi để cho Như Quyên thu dọn bàn, còn mình đi tới ngồi đối diện với Chu Cẩm phi.

Nguyên Hương sai người dâng trà nóng. Khang phi khoát tay chặn lại, ngoại trừ Dương Quỳnh cùng cung nữ Phù Dung của Chu Cẩm phi, tất cả cung nữ trong phòng đều lui ra ngoài.

“Mặc dù là người tránh phiền phức, nhưng cũng nên biết chuyện hôm qua chứ?” Chu Cẩm phi thấy trong phòng lưu lại đều là tâm phúc, liền cũng nói thẳng.

“Đương nhiên là nghe nói. Tỷ tỷ muốn biết cái gì?” Khang phi cũng không vòng vo. Chu Cẩm phi đến chỗ nàng, nhất định là có chuyện muốn hỏi.

“Người nói sau khi Hoàng hậu giải quyết Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư xong, bước tiếp theo sẽ làm gì?”

Khang phi nghe vậy thì thu lại tay đang định bưng chén trà, “Lời này của tỷ tỷ... chẳng lẽ Hoàng hậu còn không chịu cho qua như vậy hay sao?”

Chu Cẩm phi lắc đầu, “Chuyện trong cung này, rút dây động rừng. Lần này Hoàng hậu hỏi cung có nhiều động tác như vậy, ta thấy đáng về này là sẽ không dễ dàng thu tay.”

Khang phi nhíu mày, “Nàng còn muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn mượn vị trí Thục phi, Chiêu nghi trống mà kéo người của mình thượng vị?”

“Ta thấy không có khả năng này.” Thật ra Chu Cẩm phi cảm thấy khả năng này là lớn nhất.

Ngón tay Khang phi lại chạm tới chén trà, nhiệt độ nóng bỏng làm nàng không dám cầm trực tiếp, “Kéo người thượng vị cũng không phải là hành động sáng suốt. Ta thấy Hoàng hậu sẽ không làm như vậy. Có điều...” Khang phi cười cười, có chút lạnh nhạt, “Thục phi đã chết. Hiện giờ cũng chỉ có Quý phi tỷ tỷ cùng hai người chúng ta là có thể cùng nàng phân cao thấp, coi chừng nàng thật sự sẽ đối phó với chúng ta.”

Chu Cẩm phi nói: “Nàng điên rồi phải không? Ngoại trừ chúng ta, cũng sẽ có Mỹ nhân mới tới bổ khuyết vào những vị trí đó. Lẽ nào nàng nghĩ nàng có thể độc chiếm sủng ái của Hoàng thượng sao?”

“Điên thật ra chưa hẳn. Ném đá dò đường ngược lại là có khả năng.” Khang phi nói: “Tỷ tỷ cũng đã nói, chuyện trong cung này, rút dây động rừng. Lần này nàng làm việc lỗi đĩnh như vậy, chính là muốn để mọi người trở tay không kịp. Như vậy, nếu Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư ở sau lưng có quan hệ gì, liền sẽ lộ ra.”

“Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?” Chu Cẩm phi nhấp một ngụm trà nóng.

Khang phi cũng nâng chén trà lên, nói: “Đương nhiên là yên lặng theo dõi kỳ biến.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Giải thoát

Ngày thứ ba sau khi xảy ra chuyện bắt cung, Hoàng hậu thả phần lớn các cung nữ thái giám. Nhưng lại không cho bọn họ trở về chỗ cũ, thay vào đó đều chuyển đến Phủ Nội Vụ, tùy ý để bọn họ phân phối lại một lần nữa.

Mấy ngày nay Yên Xảo không nhàn rỗi, đặc biệt là loại đại sự này, nàng càng ra sức nghe ngóng xung quanh.

“Nghe nói cung nữ Phong nhi của Trần Chiêu nghi đã khai rồi. Nói chuyện ám sát ở bữa tiệc tẩy trần hôm đó là do Trần Chiêu nghi và Liễu Thục phi cùng nhau mưu đồ.” Yên Xảo báo cáo chi tiết cho Khang phi về tin tức mình nghe được.

“Phong nhi là người mà Trần Chiêu nghi mang theo từ nương gia vào cung, đối với nàng trung tâm tuyệt đối. Lần này nói ra những lời đó, chắc là ăn

không ít khổ.” Khang phi thở dài.

Trong đầu Dương Quỳnh tựa hồ xuất hiện bộ dạng chịu đủ mọi cực hình của Phong nhi. Chỉ là tượng tượng, nhưng nàng cảm thấy thịt trên người mình cũng đau theo. Nếu như mình bị dùng hình thì sao? Mình sẽ phản bội Khang phi hay không? Dương Quỳnh không biết. Tuy rằng nàng trải qua rất nhiều huấn luyện, nhưng chịu hình, còn chưa có cơ hội được giáo huấn.

“Cung nữ Hữu nhi của Hoắc Tiệp dư cũng đã khai. Nói Hoắc Tiệp dư mang chính là tử thai, dự định lợi dụng cái thai này để hại người.” Yên Xảo tiếp tục báo cáo.

Khang phi gật đầu, “Còn chuyện gì khác không?”

Yên Xảo nói: “Hoàng hậu nương nương truyền Nguyễn Viện Phán cùng một vị thái y khác đến Cung Phượng Từ.”

Khang phi cười nói: “Xem ra Hoàng hậu muốn thu lưới rồi.” Nàng nhìn Yên Xảo, hài lòng nói: “Người là một người có khả năng. Bốn cung nhớ kỹ công lao của người, nhất định sẽ không bạc đãi người. Lui xuống lĩnh thưởng đi.”

Yên Xảo vô cùng vui vẻ lui ra.

Yên Xảo là một cô nương thông minh, biết chủ tử dùng lợi giao dịch, chính là không muốn để mình trở thành tâm phúc. Nếu đã như vậy, thì cảm chút ngân lượng được ban thưởng cũng là rất tốt rồi. Chỉ cần có lợi, ai còn quan tâm đến tâm phúc hay không tâm phúc nữa?

Sau giờ ngo, Hoàng hậu truyền lời, muốn các cung phi tần tề tụ ở Cung Phượng Từ. Khang phi thay một bộ cung y màu trắng, khoác áo choàng, lên kiệu. Dương Quỳnh trước sau như một đi ở phía sau.

Ngày hôm qua vừa mới có tuyết rơi, hôm nay mặt trời vừa vãn. Giữa trưa mặt trời chiếu nắng, rất nhiều tuyết đều bị hòa tan. Nhưng sau khi ánh mặt trời chuyển qua chỗ khác, có nơi lại kết thành băng.

Dương Quỳnh bước đi ở trên lớp băng này, trầm nghĩ nếu như không chú ý, chắc chắn sẽ té ngã. Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy Như Quyên ở phía trước hét lên một tiếng. Nàng ngẩng đầu, liền thấy một thái giám đang nâng kiệu đã té ngã trên mặt đất, ba thái giám khác nhất thời không đứng vững, cũng tới tấp ngã theo. Khang phi ngồi ở trên kiệu, lập tức sắp bị văng ra ngoài. Dương Quỳnh phản ứng vô cùng nhanh, cái này là nhờ sự huấn luyện khi nàng tham gia quân ngũ trước kia. Phản ứng của thân thể luôn nhanh hơn đại não. Trong đầu còn chưa nghĩ được cái gì thì người đã nhảy qua.

Cả người Khang phi bị văng ra khỏi kiệu, còn chưa kịp kêu cứu, nàng liền cảm thấy eo bị xiết chặt, người đã bị Dương Quỳnh ôm vào lòng.

Khi Dương Quỳnh ôm Khang phi rơi xuống đất còn ở tại chỗ xoay vài vòng, như vậy mới có thể triệt tiêu lực khi đỡ Khang phi. Phải biết rằng hiện tại dưới chân các nàng chỗ nào cũng đều là băng tuyết, nếu như Dương Quỳnh gắng gượng mà đỡ Khang phi, khó đảm bảo là hai người cũng sẽ không ngã theo.

Dương Quỳnh đứng vững vàng mới cúi đầu xem Khang phi có bị thương hay không.

“Nương nương, người thế nào?” Lúc này Như Quyên chạy tới, vội vàng hỏi thăm.

Sắc mặt Khang phi có chút tái nhợt, nhưng lại không làm mất đi dáng vẻ của cung phi. “Bốn cung không sao.” Lời này không giống như là trả lời Như Quyên, mà giống như là nói với Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh nghe xong thoáng thở phào nhẹ nhõm. Lần này nếu Khang phi bị ngã, không nói tới ngã bị thương thế nào, gần nhất chính là bản quần áo, hơn nữa cũng sẽ trở thành trò cười trong cung. Thân là sủng phi, đi trên lưới đao. Bất luận là sai sót gì, cũng không được để xảy ra.

Dương Quỳnh buông Khang phi ra, tự có Như Quyên chăm sóc. Nàng đi tới trước mặt mấy thái giám vừa mới đứng dậy kia, trách mắng, “Mấy người các ngươi làm việc thế nào vậy? Làm nương nương ngã, đầu của các ngươi còn muốn hay không?”

Bốn thái giám kia cũng đều sợ tới mức thần trí không rõ, sắc mặt có chút trắng bệch. Dương Quỳnh thấy bọn họ như vậy, bộ dạng cũng không giống như ẩn giấu tâm tư, trong lòng hơi bình tĩnh lại.

“Nương nương, chúng nô tài nhất thời không cẩn thận, để xảy ra sự cố này, khiến nương nương hoảng sợ, mời nương nương trách phạt.” Bốn thái giám vội vàng quỳ rạp xuống trước mặt Khang phi, liên tục dập đầu.

Lúc này Khang phi đã khôi phục tâm tình, tâm tư của nàng cũng giống như Dương Quỳnh. Nếu chỉ là ngoài ý muốn, vậy cũng không có việc gì. Dù sao mình cũng không bị ngã. Nhưng nếu là cố ý, thì chết cũng không có gì là không đáng.

“Niệm tình ngày thường các ngươi hầu hạ bốn cung coi như có phần dễ tâm. Chuyện hôm nay, bốn cung không truy cứu.” Khang phi nghiêm mặt nói.

Mấy thái giám vừa mới thở phào một cái, chợt nghe Khang phi nói tiếp: “Có điều, nếu còn có lần sau, hai tội bốn cung cũng phạt, quyết không khoan dung!”

“Vâng, nô tài không dám có lần sau.” Bốn thái giám vội vàng trả lời.

“Được rồi, tất cả đứng lên đi.” Khang phi ngẩng đầu nhìn, phát hiện Cung Phượng Từ đã ở rất gần, “Bốn cung tự đi là được rồi. Mấy người các ngươi

trở về xem có bị thương không. Nếu có, thì tới chỗ Thiên Linh lĩnh thuốc mỡ. Khi bốn cung trở về cũng không cần tới đón.”

Những lời này làm bốn thái giám vô cùng cảm động. Ở trong Hoàng cung này, chủ tử đồng ý cho nô tài sử dụng thuốc thật sự quá ít.

Khang phi dẫn theo Như Quyên cùng Dương Quỳnh đi vào Cung Phượng Từ. Lúc này phần lớn các phi tần đã đến. Trịnh Quý phi thấy Khang phi tiến vào, cười nói: “Muội muội đúng là mấy ngày không gặp.”

Khang phi ngồi xuống chỗ của mình, “Tỷ tỷ nói đúng. Thân thể này của ta có chút suy yếu rồi, đầu đầu thôi cũng phải dưỡng thật lâu, làm chậm trễ thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cũng may Hoàng hậu nương nương không trách phạt.”

Trịnh Quý phi nghe xong cũng gật đầu theo, “Đúng vậy. Hoàng hậu nương nương của chúng ta là một người khoan dung độ lượng.”

Lời này Khang phi xác thực rất đồng ý. Xưa nay Hoàng hậu đều không phải người hẹp hòi. Nàng đối với Hậu cung, chỉ là khống chế, trước nay đều không phải cất chính.

“Không biết hôm nay Hoàng hậu nương nương gọi chúng ta đến đây, là có chuyện quan trọng gì?” Khang phi bắt đầu giả ngu.

Trịnh Quý phi nói: “Dù thế nào chắc cũng sẽ liên quan đến chuyện bất cung mấy ngày trước.”

“Tỷ tỷ nói rất đúng.” Khang phi bày ra vẻ mặt tán thành. Dương Quỳnh ở phía sau nhìn thấy, thầm nghĩ: Bản lĩnh giả ngu này của Khang phi thật sự là dày công tôi luyện.

Lúc này Chu Cẩm phi ở một bên nói: “Các người mau nhìn!”

Ba người nhìn lại hướng cửa, chỉ thấy không lâu sau Phùng Mỹ nhân xuất hiện. Sự xuất hiện của nàng làm trong đại điện vốn dĩ đang huyền ảo lập tức yên tĩnh trở lại. Mọi người biết Phùng Mỹ nhân là người bị oan uổng, đã được bỏ cấm túc. Nhưng mọi người vẫn đang rất khó phán đoán xem Phùng Mỹ nhân có thể được sủng ái hay không, vì lẽ đó vẫn luôn ở trạng thái vây xem. Chỉ thấy Phùng Mỹ nhân so với trước khi xảy ra chuyện thì gầy đi rất nhiều. Cầm nhon, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ to bằng bàn tay, nhưng sắc mặt coi như tốt.

Phùng Mỹ nhân đi vào chính điện, quét mắt một vòng, cuối cùng tìm được vị trí của mình, ngồi xuống.

Con người Khang phi hơi hơi neho lại, xem ra hôm nay chính là một vở kịch lớn.

Lại chờ trong chốc lát, Hoàng hậu rốt cuộc cũng xuất hiện. Mọi người hành lễ xong, đều tự ngồi xuống.

“Hôm nay mời chư vị tỷ muội đến đây, là vì một vụ án chưa được giải quyết.” Hoàng hậu nói tới đây cố ý dừng lại, nhìn phản ứng của mọi người.

Khang phi thì nhìn khăn tay, lúc có lúc không quạt quạt.

“Mấy ngày trước, chuyện Hoắc Tiệp dư sẩy thai cuối cùng cũng có kết luận. Dẫn người tới.” Hoàng hậu nói với Thái Lăng ở bên cạnh.

Thái Lăng ra ngoài không bao lâu, liền dẫn theo ba người tiến vào. Mọi người nhìn, thấy chính là Hoắc Tiệp dư, Hữu nhi cùng Chu thái y.

Hoàng hậu nhìn ba người này, sắc mặt không tự giác mà trầm xuống.

“Hữu nhi, người đem những chuyện người biết nói một chút.” Hoàng hậu phân phó nói.

Trên người Hữu nhi có rất nhiều vết thương. Có roi đánh, có vết bồng kim loại, còn có vết thương của giáp côn (cái kẹp: dụng cụ tra tấn thời xưa). Tóm lại da thịt lộ ở bên ngoài gần như không có chỗ nào tốt, nơi nhìn không tới thì không biết sẽ bị thảm thế nào nữa.

Bởi vì thân thể suy yếu, Hữu nhi cơ hồ là nằm trên mặt đất. Rất nhiều phi tần thấy nàng thê thảm như vậy cũng không nhẫn tâm nhìn, rói rít quay đầu đi chỗ khác.

“Nô ti... Nô ti...” Hữu nhi nhìn thấy Hoắc Tiệp dư, hai mắt sưng đỏ đến mức gần như không nhìn thấy nước mắt chảy ra. Tóc bị nước mắt dính ở trên mặt, càng thêm thảm hại. Nàng cố gắng giả vờ, kéo vạt áo của Hoắc Tiệp dư khóc rống, “Chủ tử, nô ti... thực xin lỗi người. Nô ti... không chịu nổi cực hình... Nô ti...” Thân thể nàng lắc một cái, lại ngã xuống đất. Mắt thấy thở ra thì nhiều, hít vào thì ít, xem ra là không xong rồi.

Dương Quỳnh đứng ở phía sau Khang phi, nhìn thấy biểu tình của Hữu nhi. Nàng rõ ràng đã sắp chết, rõ ràng là bị Hoắc Tiệp dư liên lụy, rõ ràng là chịu đủ cực hình, nhưng vẫn cảm thấy có lỗi với chủ tử của mình. Đây là dạng trung tâm gì? Trung tâm đến mức đánh mất bản thân, mất đi sức phán đoán bình thường. Đây chính là cái gọi là “Ngu trung” sao? Một mặt, Dương Quỳnh cảm thấy không đáng cho Hữu nhi, bởi vì chủ tử của nàng cũng không phải một người đáng để trung thành. Mặt khác, Dương Quỳnh lại cảm thấy Hữu nhi chết rồi lại tốt, dù sao đi theo chủ tử như vậy, cuộc sống sau này cũng chưa chắc đã tốt hơn là mấy.

Tuy rằng Chu thái y đứng ở một bên, nhưng Hoàng hậu không lên tiếng, hẳn cũng không dám lộn xộn. Dương Quỳnh thấy thế lại thở dài. Làm thầy thuốc thấy chết mà có thể không cứu, Chu thái y này cũng đúng là một nhân tài.

Hoàng hậu không biểu lộ gì, chỉ nhìn Hữu nhi nằm trên mặt đất khó khăn thở hổn hển. Hoắc Tiệp dư rơi lệ, muốn tới xem Hữu nhi, nhưng lại bị bộ dạng của nàng làm cho kinh hãi, không dám đến gần.

Trong chính điện lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng thở của Hữu nhi là càng lúc càng lớn. Dương Quỳnh nắm chặt thanh kiếm Ánh Nguyệt trong tay. Một người có thể chết, nhưng không thể chết không có tôn nghiêm như vậy. Mặc dù là nô tài, nhưng rốt cuộc vẫn là người! Nhiều người được gọi là quý nhân như thế, nhưng lại đều khoanh tay đứng nhìn. Nếu không thể cứu mạng Hữu nhi, ít nhất cũng nên để cho nàng ra đi có tôn nghiêm một chút.

Dương Quỳnh nhất thời khí huyết dâng lên, bước từng bước đi tới phía trước. Khang phi cảm thấy phía sau có động tĩnh, nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Dương Quỳnh. Ánh mắt kia vô cùng lạnh lẽo, mang theo nồng đậm ý tứ cảnh cáo. Dương Quỳnh cắn chặt răng, cuối cùng vẫn đứng trở lại vị trí của mình. Giờ khắc này, Dương Quỳnh cảm thấy thẹn. Nàng ở trong cung học được sát ngôn quan sắc (tùy mặt gửi lời), xu cát tị hung (tránh dữ tìm lành). Thế nhưng càng ngày nàng lại càng cảm thấy mình không còn là Dương Quỳnh của lúc đầu nữa. Lẽ nào cái giá phải trả của việc tiếp tục sống là phải mất đi bản tính cùng lương tri để đổi lấy sự khôn khéo đưa đẩy sao? Dương Quỳnh nhớ tới lời Vân Xảo từng nói, chính mình đang từ bỏ lương tri, từ bỏ tín điều* làm người mà nàng vẫn hết lòng tuân thủ. Nàng không muốn biến thành người như vậy, nhưng nàng lại không có dũng khí để đứng ra. Bởi vì nàng không phải chỉ là một cá thể đơn độc, nàng đã bị xem là tâm phúc của Khang phi. Như vậy, mỗi lời nói hành động của nàng đều sẽ bị người khác kéo liên quan sang đến Khang phi. Nàng không thể liên lụy đến Khang phi.

(*Điều mà một người luôn tin tưởng và làm theo)

Hữu nhi cuối cùng cũng tắt thở. Tắt thở ở trước mắt bao nhiêu người như vậy. Dương Quỳnh như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, loại dầy vò này cuối cùng cũng đã kết thúc. Hữu nhi được giải thoát, mọi người cũng đều được giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Công thẩm

(*Xét xử công khai)

Hoàng hậu sai người đem thi thể của Hữu nhi xuống, quay đầu nhìn Hoắc Tiếp dư, “Cung nữ này của ngươi bị chết oan.”

Hoắc Tiếp dư mặt đầy nước mắt, gật đầu nói: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng.”

“Là ngươi hại nàng.” Hoàng hậu tiếp tục nói.

Hoắc Tiếp dư lại tiếp tục gật đầu, “Là thần thiếp hại nàng. Nếu thần thiếp để tâm hơn một chút, chú ý đến thân thể của mình hơn một chút, thì cũng sẽ không xảy ra. Hữu nhi cũng sẽ không bị đưa vào Chấp Hình Ti.”

Hoàng hậu nghe xong cười lạnh một tiếng, “Hoắc Tiếp dư, tới đây giờ mà ngươi vẫn còn xảo ngôn giả biện! Rõ ràng ngươi mang chính là tử thai, còn dùng chuyện xảy ra để hãm hại người ngoài. Hiện giờ sự việc đã bại lộ, ngươi còn không biết hối cải!”

Hoắc Tiếp dư vội vàng quỳ rạp xuống đất, khóc ròng nói: “Hoàng hậu nương nương, người nhất định là hiểu lầm thần thiếp rồi. Thần thiếp mang chính là một hài tử bình thường! Tại sao lại có thể là tử thai?”

“Nếu như vậy, khi ngươi có thai, tại sao không lên báo?” Hoàng hậu chất vấn.

Hoắc Tiếp dư đáp: “Hoàng hậu nương nương, thân mình thần thiếp suy yếu, sợ thai ngồi không yên, đến lúc đó Hoàng thượng chẳng phải là sẽ không vui. Cho nên mới theo lệ cũ trong cung, dự định đầy ba tháng, chờ thai ngồi yên mới báo lên. Không ngờ vậy mà lại làm cho người hiểu lầm thần thiếp. Thần thiếp oan uổng mà!”

Hoàng hậu nhìn Hoắc Tiếp dư khoa môi múa mép, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cười lạnh nói: “Hoắc Tiếp dư thật sự là giỏi tài ăn nói!” Nàng quay đầu nhìn Chu thái y ở một bên, nói: “Chu thái y, ngươi tới nói một chút.”

Chu thái y thi lễ nói: “Vâng.” Sau đó hần quay đầu nói với Hoắc Tiếp dư, “Hoắc Tiếp dư, thân thể của người luôn do vì thần điều trị. Bởi vì người từng dùng phương thuốc cô truyền ở ngoài cung mà khiến cho thân mình hư tổn nghiêm trọng. Vì thần từng nói với người, người rất khó có thể mang thai lại. Khoảng ba tháng trước, khi người nhiễm phong hàn là lúc vì thần chẩn ra hi mạch. Lúc ấy người cho vì thần một số tiền lớn, vì thần mới giúp người giấu diếm. Hiện giờ sự việc đã bại lộ, người vẫn nên ăn ngay nói thật đi.”

Hoắc Tiếp dư oán hận trừng mắt nhìn Chu thái y, “Rốt cuộc là ta có chỗ nào đắc tội với ngươi? Ngươi lại ngầm máu phun người như vậy.” Nói xong nàng quay sang nói với Hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, người đừng nghe hần nói bậy. Ngày đó hần vợ vét tài sản của thần thiếp không được, liền sinh lòng ác niệm, muốn nhân cơ hội trả thù thần thiếp.”

Hoàng hậu nói: “Đem kết luận mạch chứng cùng lưu trữ của Cục Dược lên đây.”

Có cung nữ trình lên kết luận mạch chứng cùng lưu trữ của Cục Dược. Hoàng hậu ra hiệu đều đem cho Hoắc Tiếp dư xem.

Hoắc Tiệp dư cũng không thèm nhìn, trực tiếp lấy đầu chạm đất, khóc ròng nói: “Nếu Hoàng hậu nương nương đã nhận định là thần thiếp làm chuyện xấu, vậy nương nương chỉ cần nói một câu, thần thiếp đương nhiên sẽ tự sát tạ tội. Nương nương cần gì phải hưng sư động chúng** như vậy?”

(**Huy động nhân lực)

Hoàng hậu nghe xong giận quá thành cười, “Hoắc Tiệp dư, ngươi tiếp tục ngụy biện cũng vô dụng. Bản ghi chép đã rất rõ ràng. Khi ngươi vừa mới mang thai, Chu thái y kê cho ngươi rất nhiều thuốc giữ thai. Chuyện đó ngươi giải thích thế nào?”

“Ta...” Hoắc Tiệp dư không ngờ rằng sẽ thua vì lưu trữ của Cục Dược. Nàng há miệng vài lần, nhưng một câu cũng đều không nói được.

Hoàng hậu nói “Hoắc Ký Ngao to gan, dám dùng thuốc cấm, làm cho huyết mạch Hoàng thất bị tổn hại, tạo thành tử thai. Việc đến nước này, còn không chịu giáo huấn. Đã vậy còn vọng tưởng dùng tử thai để vu oan giá họa cho Phùng Mỹ nhân, lòng dạ đáng chém!”

Hoắc Tiệp dư nghe Hoàng hậu lên án, cũng vô lực biện giải. Kỳ thật nàng rất rõ ràng, chỉ cần uống thuốc mang thai này thôi cũng đã đủ muốn mạng của nàng. Nếu đã như vậy, thì thêm một tội lại có khác gì?

Hoàng hậu thấy Hoắc Tiệp dư suy sụp, trong mắt hiện lên một tia quyết tuyệt, “Hoắc Tiệp dư, ngươi có nhận tội hay không?”

“Thần thiếp nhận tội.” Hoắc Tiệp dư gần như là ngã liệt trên mặt đất.

Hoàng hậu gật đầu, phân phó nói: “Dẫn Trần Chiêu nghi tới.”

Thái Lăng đi dẫn người. Khang phi nhìn Hoắc Tiệp dư quỳ trong chính điện, đáy lòng có một chút thờ dài. Nếu Hoắc Tiệp dư không uống thuốc mang thai kia, thì cũng không rơi vào tình cảnh này. Nàng tất nhiên có lỗi, nhưng người cho nàng thuốc mang thai, mượn cơ hội tính toán diệt trừ người khác, Trần Chiêu nghi, mới là đáng hận nhất.

Trần Chiêu nghi bước vào chính điện, nhìn thấy ánh mắt không mấy tốt đẹp của mọi người, trong lòng liền rõ ràng hơn phân nửa. Nàng tiến lên trước hành lễ.

Hoàng hậu đã khôi phục lại dáng vẻ đoan trang ngày thường, nàng ngồi ở vị trí chủ trì, nói: “Trần chiêu nghi, ngươi có biết tội không?”

Trần Chiêu nghi biết Hoàng hậu sẽ động thủ, vậy có nghĩa là nàng đã biết chân tướng. Nhưng chân tướng là có thể bị lật đổ, chỉ cần Hoàng hậu không có chứng cứ. Trần Chiêu nghi cẩn thận suy ngẫm lại toàn bộ mọi chuyện, nàng cảm thấy mình cũng không để lại chứng cứ gì.

Nghe Hoàng hậu chất vấn xong, Trần Chiêu nghi nói: “Thần thiếp không biết Hoàng hậu nương nương đang ám chỉ chuyện gì?”

Hoàng hậu đã sớm dự đoán được Trần Chiêu nghi sẽ không dễ dàng nhận tội, chỉ vào Hoắc Tiệp dư trên mặt đất nói, “Thuốc mang thai của Hoắc Tiệp dư, có phải là ngươi cho nàng hay không?”

Trần Chiêu nghi kinh ngạc nhìn Hoắc Tiệp dư, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, ủy khuất nói: “Hoàng hậu nương nương thật sự là oan uổng cho thần thiếp. Thần thiếp cùng Hoắc Tiệp dư luôn không qua lại, làm sao có thể cho nàng thuốc mang thai được? Hơn nữa, thần thiếp nơi nào lại có thuốc mang thai? Nếu đã có, thì sao không tự mình dùng, lại có tình đưa cho nàng?”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Chu thái ở một bên, ý bảo hấn đến tố giác Trần Chiêu nghi. Nhưng Chu thái y lại luôn cúi đầu, làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt của Hoàng hậu.

Dương Quỳnh ở bên cạnh lại cảm thấy kì lạ, đứng ở góc độ của nàng, không những thấy được Chu thái y hai tay run rẩy, mà cũng nhìn thấy khóe miệng Khang phi cong lên đầy ý vị thâm trường.

“Chu thái y, ngươi tới nói.” Hoàng hậu thấy Chu thái y không có phản ứng, đành phải nói rõ.

Lúc này Chu thái y không thể giả ngu được nữa, chỉ thấy hấn “Phục” một tiếng quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: “Hoàng hậu nương nương minh xét, tội thần chưa từng điều chế thuốc mang thai cho Trần Chiêu nghi! Ngày đó tất cả là do tội thần vì muốn bảo mệnh mà nói bậy, mời Hoàng hậu nương nương minh xét!”

Trở mặt như vậy, khiến cho trong chính điện xôn xao hấn lên. Dương Quỳnh cau mày, kịch bản này xoay chuyển cũng quá cứng nhắc rồi. Mọi chuyện đều có thể thay đổi, nhưng lúc này phản bội, rốt cuộc là có tác dụng lớn như thế nào? Chu thái y này nhất định là tự biết tội chết, liền ngay cả xin tha cũng không dám cầu Hoàng hậu.

Hoàng hậu bị tình hình như vậy đánh cho trở tay không kịp. Sắc mặt nàng biến đổi, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh, “Chu thái y, ngươi xác định lời ngươi nói hiện giờ là thật?”

Chu thái y dập đầu, cắn răng nói: “Tội thần tự biết tội chết, nhưng không muốn làm liên lụy đến những người khác. Cầu Hoàng hậu nương nương minh xét, những lời hôm nay của tội thần, đều là sự thật. Nếu như có nửa chữ nói dối, nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết.”

Thề độc như vậy, xác thực làm Hoàng hậu cùng các vị phi tần ở đây đều bị lay động.

Nhưng trong đó không hề bao gồm Dương Quỳnh. Loại trò mèo như vậy nàng đã thấy rất nhiều. Chu thái y vốn dĩ chắc chắn phải chết, có thể đọc cái gì

thì cũng vẫn là chết, cho nên hẳn đương nhiên không sợ.

Có điều đây cũng chỉ là tâm tư của bản thân nàng, đương nhiên nàng sẽ không nói cho Hoàng hậu biết.

Về mặt của Khang phi từ đầu đến cuối đều là thần nhiên cười. Dương Quỳnh xem ra, nụ cười này của Khang phi chính là châm biếm đối với tình cảnh ngày hôm nay, là khinh thường ôn nhu nhất đối với mọi người. Nàng giống như hoàn toàn cách biệt với ngoại vật, chỉ thờ ơ nhìn, hoàn toàn không có ý định tham dự. Nhưng trong lòng Dương Quỳnh hiểu rõ, bàn tay lớn nhất đằng sau trận phong ba này, chính là nữ tử ngồi phía trước mình.

“Chu thái y, người có biết lúc này phản cung là hậu quả gì không?” Hoàng hậu gần như là nói qua kẽ răng.

Cả người Chu thái y giống như lá liễu trong gió, “Hoàng hậu nương nương, tội thần tự gây nghiệt, chết chưa hết tội, chi cầu Hoàng hậu nương nương không cần liên lụy người đến vô tội.”

“Vô tội?” Hoàng hậu dịu dàng nở nụ cười, “Người nói ai vô tội? Bồn cung oan uổng Trần Chiêu nghi sao?”

Chu thái y không dám nói tiếp, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, còn lại chính là chờ chết.

Trần Chiêu nghi rất hài lòng, rút cùi dưới đáy nôi mới là hành động sáng suốt.

“Được! Được!” Hoàng hậu giận quá thành cười. Nàng cầm kết luận mạch chứng của Thái Y Viện cùng bản ghi chép của Cục Dược ném đến trước mặt Trần Chiêu nghi, “Tự người xem đi.”

Trần Chiêu nghi nói: “Hoàng hậu nương nương, bản ghi chép này là chết, nhưng người là sống.”

Câu này của nàng, chẳng khác gì nói với Hoàng hậu, chứng cứ này có vấn đề. Hoàng hậu gật đầu nói: “Hôm nay Bồn cung nhất định phải bắt người chính mệnh nhận tội.” Nói xong, quay sang Hoắc Tiệp dư đang ngã liệt trên đất, nói: “Hoắc Tiệp dư, người nói đi, thuốc mang thai kia có phải là nàng đưa cho người hay không?”

Hoắc Tiệp dư nhìn thoáng qua Trần Chiêu nghi, nói: “Hoàng hậu nương nương, thuốc mang thai là tự thần thiếp tìm Chu thái y nhờ điều chế. Thần thiếp muốn có hài tử, nhất thời bị ma quỷ mê tâm, mới Hoàng hậu nương nương trách phạt.” Hoắc Tiệp dư cũng phản bội theo, chỉ nhận tội về mình, lại không chịu tố giác Trần Chiêu nghi.

Bầu không khí trong chính điện đột nhiên trở nên ngưng trọng, giống như tâm tình của Hoàng hậu. Nàng tự nói với bản thân là phải bình tĩnh, rất rõ ràng, bất luận là Chu thái y hay Hoắc Tiệp dư, đều đang bao che cho Trần Chiêu nghi. Lúc này nếu như mình rối loạn, vậy sẽ hoàn toàn thua. Mà nàng là Hoàng hậu, dù như thế nào cũng không thể thua.

Ánh mắt Hoàng hậu quét một vòng quanh chính điện, cuối cùng dừng lại trên người Khang phi.

“Khang phi muội muội thân thể đã khỏe chưa?” Hoàng hậu đột nhiên chuyển chủ đề. Lần này, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Khang phi.

“Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, bệnh phong hàn của thần thiếp đã khỏi. Đang muốn bẩm báo với Hoàng hậu nương nương.” Khang phi trả lời vô cùng khiêm tốn hữu lễ.

Hoàng hậu gật đầu nói: “Nếu đã khỏi, vậy Khang phi muội muội có gì muốn nói hay không?” Ý tứ của Hoàng hậu vô cùng rõ ràng. Bồn cung giúp người giải quyết chuyện Hoắc Tiệp dư mưu đồ vu oan giá họa cho người, có phải người cũng nên có đi có lại, giúp bồn cung xử lý chút vấn đề nan giải trước mặt hay không?

Khang phi cười nói: “Nếu Hoàng hậu nương nương đã hỏi, thần thiếp cũng thật có mấy lời muốn nói.”

“Người nói đi.” Đối với chuyện Khang phi bất ngờ phối hợp, Hoàng hậu thật ra có chút giật mình.

Khang phi gật đầu, nói với Chu thái y quỳ hơn nửa ngày trên mặt đất, “Chu thái y, bồn cung có một vấn đề muốn hỏi người, nếu Trần Chiêu nghi không nhờ người điều chế thuốc mang thai, vậy tại sao người lại tự mình muốn điều chế thuốc này? Thuốc mang thai là thuốc cấm trong cung, tự mình điều chế cùng sử dụng đều sẽ mất đầu.”

Chu thái y hơi trầm ngâm lập tức đáp, “Thưa Khang phi nương nương, tội thần là bị Hoắc Tiệp dư sai khiến. Hoắc Tiệp dư thân mình suy yếu, liền muốn tội thần giúp nàng điều chế thuốc này.”

Khang phi cười nhìn mấy người, nhưng cười lại làm cho người ta sợ hãi, “Hoắc Tiệp dư nói thế nào?”

Hoắc Tiệp dư cúi thấp đầu. Nghe thấy Khang phi hỏi, chỉ gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Phản cung

Khang phi nói: “Hoắc Tiệp dư là thừa nhận?”

Hoắc Tiệp dư vẫn gật đầu.

“Vây cũng thật lạ. Mới vừa rồi ta thấy Hữu nhi bị đánh đến thương tích đầy mình, vô cùng thê thảm, nhưng vẫn không chịu phản bội Hoắc Tiệp dư. Đối với người khác còn như thế, huống chi là đối với mình? Vì sao Hoắc Tiệp dư lại thành thật nhận tội như vậy? Chẳng lẽ Hoắc Tiệp dư không biết đây là tội chết sao?” Khang phi giả bộ khờ khạo hỏi.

Hoắc Tiệp dư cắn môi mòng, hồi lâu giọng căm hận nói: “Thần thiếp không nhận tội thì thế nào? Chẳng lẽ còn có thể thoát tội sao? Dù sao cũng là chết, nhiều lời vô ích.”

Khang phi không hề bị lay động, “Hoắc Tiệp dư có biết, nếu người nhận hết tất cả tội danh, thì không phải chết là có thể kết thúc.”

Hoắc Tiệp dư đột nhiên chấn động, ngược ánh mắt hoảng sợ nhìn Khang phi. Môi run rẩy hồi lâu cũng không nói lên lời.

Khang phi thông thả vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay, vòng ngọc xanh biếc trong suốt ở trên cổ tay trắng như tuyết của Khang phi đặc biệt bắt mắt. Nàng căn bản không nhìn Hoắc Tiệp dư.

Lúc này Hoàng hậu ngồi ở phía trên nói: “Hoắc Tiệp dư, người có thể nghĩ kỹ, tự chế thuốc cấm, thai nghén tử thai, giả họa người khác, số tội danh này, chỉ sợ người nhà của người cũng sẽ phải chịu liên lụy.”

Coi như lời nói của Khang phi có thể không cần để ý, nhưng lời của Hoàng hậu thì không thể không tin. Ánh mắt Hoắc Tiệp dư đã không tự chủ mà liếc nhìn Trần Chiêu nghi.

Hoàng hậu nhìn ra Hoắc Tiệp dư vẫn còn đắn đo, lại nói: “Trọng tội như vậy, vô luận là ai, cũng khó có thể trốn khỏi trọng trách, mẫu gia cũng sẽ bị liên lụy. Theo như quốc pháp của triều ta, tuy rằng không đến mức chết, nhưng mất chức bãi quan là khó tránh khỏi.”

Khang phi vào lúc này cười khê một tiếng, Hoắc Tiệp dư quay đầu nhìn về phía nàng. Nhưng lại thấy trong ánh mắt Khang phi là một tầng sương mù không thể nhìn rõ, làm cho Hoắc Tiệp dư cảm giác Khang phi là đang khinh bỉ mình.

Khinh bỉ sự ngu xuẩn của mình sao?

Hoắc Tiệp dư nhìn không được cười khổ. Muốn chết tạ tội hiện giờ cũng đều thành mong ước xa vời. Lúc này nàng mất hết hy vọng, chỉ muốn bảo vệ người nhà của mình không bị liên lụy. Cha mẹ của nàng đều đã qua đời, duy chỉ có một thúc thúc yêu thương nàng hết lòng, cũng là vương bản duy nhất của nàng trong mấy năm nay. Nàng tin, lời của Hoàng hậu không phải chỉ để uy nghiêm đe dọa. Nàng đã từng gặp qua phi tần bị tố giác, liên lụy đến người nhà. Cho nên nàng mới đồng ý gánh tội thay cho Trần Chiêu nghi, chỉ hy vọng Trần Chiêu nghi có thể giúp nàng bảo vệ một nhà thúc thúc. Nhưng bây giờ xem ra, là nàng quá ngây thơ rồi. Nếu Trần Chiêu nghi có bản lĩnh thoát tội, thì cũng không rơi vào tình cảnh ngày hôm nay.

“Hoàng hậu nương nương, người là nhất quốc chi mẫu, nếu không thích thần thiếp, trực tiếp ban thưởng cho thần thiếp một dải lụa trắng là được rồi, cần gì phải uy hiếp Hoắc Tiệp dư?” Trần Chiêu nghi thấy Hoắc Tiệp dư lộ ra vẻ do dự, lập tức lên tiếng quấy nhiễu suy nghĩ của nàng.

“Trần Chiêu nghi, người đang chất vấn bản cung hay sao?” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

“Thần thiếp không dám.” Trần Chiêu nghi cúi đầu, ánh mắt lại chứa ý tứ cảnh cáo trộm bắn về phía Hoắc Tiệp dư.

Chu Cẩm phi ở một bên đột nhiên thờ dài nói: “Ai, xem điệu bộ này là lại có tỷ muội muốn gặp chuyện rồi. Chuyện này lại khiến cho thần thiếp nhớ tới Mai Tu dung qua đời cách đây không lâu, đáng tiếc nàng một thân vũ nghệ, đáng tiếc!”

Trong đầu Hoắc Tiệp dư không nhận được cũng nhớ tới Mai Tu dung. Làm đồng minh, nàng biết sau chuyện ám sát, Trần Chiêu nghi dùng Mai Tu dung để gánh tội. Vậy lần này thì sao, có phải Trần Chiêu nghi cũng định dùng mình làm dê con thế tội hay không? Tại sao mình phải chết? Tại sao Trần Chiêu nghi lại có thể ung dung ngoài vòng pháp luật?

“Hoàng hậu nương nương, thần thiếp biết tội! Là Trần Chiêu nghi đưa thuốc mang thai cho thần thiếp. Nàng nói chỉ cần thần thiếp lợi dụng đứa bé này giả họa cho người khác, là có thể giúp nàng giải quyết khó khăn.” Hoắc Tiệp dư lớn tiếng nói.

Trần Chiêu nghi ở bên cạnh biến sắc. Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Khang phi, cảm giác toàn bộ kế hoạch của mình đều bị nữ nhân này một tay phá hủy.

Khang phi không sợ đối diện cùng Trần Chiêu nghi, trong con người là sự lạnh lẽo uy nghiêm. Trần Chiêu nghi, muốn thượng vị thì phải dựa vào bản lĩnh. Người dùng bao nhiêu thủ đoạn bản cung đều không quan tâm. Nhưng người không thể dùng tính mạng của người khác để làm gạch trải đường cho mình.

Trần Chiêu nghi đọc hiểu được ánh mắt của Khang phi, nàng đột nhiên lạnh run một cái, cảm giác mình thật sự là quá sai rồi. Cho rằng hành động bí ẩn là có thể hô mưa gọi gió, hóa ra tất cả đều nằm trong mưu kế của Khang phi.

“Trần Chiêu nghi hứa với ngươi cái gì?” Hoàng hậu hỏi.

“Vị trí chín tằm.” Hoắc Tiệp dư cũng là ảm ức nên mới có thể làm ra chuyện này. Vốn dĩ các Mỹ nhân cùng cấp khác đều đã phong tằm, duy chỉ có nàng vẫn là Tiệp dư, chuyện này nàng sao có thể cam tâm?

“Không chỉ có vậy chứ?” Hoàng hậu cười lạnh, “Trong cung nhiều người như vậy, nhưng đại sự sinh tử Trần Chiêu nghi không tìm người khác, mà lại chỉ tìm ngươi, rõ ràng quan hệ của các ngươi không nhỏ mà.”

Hoắc Tiệp dư nói: “Hoàng hậu nương nương, Trần Chiêu nghi đáp ứng thần thiếp, sau khi chuyện này thành công, sẽ để cho Trần đại nhân chiếu cố tới thúc thúc của thần thiếp nhiều hơn.”

Dương Quỳnh xem đến đây, không khỏi cảm thán, Hoắc Tiệp dư này cũng là một người đáng thương. Chính mình ở trong cung đã từng bước kinh tâm rồi, vậy mà còn muốn mưu sự vì nương gia, khó trách sẽ bị Trần Chiêu nghi lợi dụng, làm ra chuyện ngu ngốc này.

Hoàng hậu gật đầu, “Nói như vậy mới còn hợp lý.” Lại quay đầu hỏi Trần Chiêu nghi, “Ngươi còn không nhận tội sao?”

Trần Chiêu nghi nói: “Hoàng hậu nương nương, Hoắc Tiệp dư sau cùng phản cung, ăn nói bừa bãi, căn bản chính là muốn thoát tội. Nếu nàng có thể hãm hại Phùng Mỹ nhân, khó đảm bảo sẽ không hãm hại thần thiếp.”

Hoàng hậu nhìn Hoắc Tiệp dư, ý bảo nàng giải thích. Chuyện đã đến nước này, Hoắc Tiệp dư cũng bất chấp tất cả, “Trần Chiêu nghi! Khi đó ngươi nói với ta những gì? Ngươi nói ngươi vô vọng phong phi, tâm như tro tàn. Ngươi nói ta vào cung thời gian không ngắn, nếu như không hành động, sớm muộn gì cũng sẽ bị Hoàng thượng lãng quên. Ngươi nói việc này sắp xếp rất chu toàn, không một kẽ hở. Trước đây không lâu, ngươi còn uy hiếp nếu như ta khai ra ngươi, ngươi sẽ khiến thúc thúc ta bị vạch tội. Nếu không phải như vậy, làm sao ta sẽ thay ngươi gánh tội?”

Mọi người bên dưới nghe xong nhin không được nghị luận sôi nổi. Hoàng hậu nhìn Trần Chiêu nghi, giống như đang chờ nàng biện giải.

Trần Chiêu nghi lạnh lùng cười, vô cùng khinh thường, “Hoắc Tiệp dư nói nhiều như vậy, ta cũng muốn hỏi một chút, chứng cứ đâu? Ngươi có chứng cứ chứng minh ta đưa thuốc mang thai cho ngươi không?”

Hoắc Tiệp dư thoáng sửng sò, “Ngày đó ngươi ban tặng đồ vật cho ta cùng nhóm các Tài tử, Mỹ nhân khác, mượn cơ hội đưa thuốc mang thai đến trên tay ta.”

Trần Chiêu nghi nói: “Ta chưa từng tặng ngươi thuốc mang thai gì đó. Ngậm máu phun người như vậy, ngươi định làm Hoàng hậu nương nương cũng giống như ngươi, không phân biệt được đúng sai hay sao?”

Hoắc Tiệp dư tức giận, “Là cung nữ Phong nhi của ngươi tự mình tới tặng, sao ta có thể làm?”

“Vậy ngươi đi hỏi Phong nhi đi.” Trần Chiêu nghi tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Hoắc Tiệp dư nhìn về phía Hoàng hậu giống như cầu viện. Hoàng hậu nhìn thoáng qua Thái Lăng bên người. Thái Lăng thấp giọng nói: “Nương nương, tới qua Phong nhi bởi vì thương thể quá nặng, đã chết rồi.”

Hoắc Tiệp dư vừa nghe liền ngã trên mặt đất, “Ngươi...” Nàng kích động dùng ngón tay chỉ vào Trần Chiêu nghi nói: “Ngươi cố ý!”

Trần Chiêu nghi sắc mặt bình thản, “Hoắc Tiệp dư, ngươi muốn thoát tội cũng là lẽ thường tình, thể nhưng không nên loạn cắn người.”

Hoắc Tiệp dư quay đầu nhìn Hoàng hậu, đập đầu liên tiếp mấy cái. “Hoàng hậu nương nương, thần thiếp đã là kẻ phải chết, lời nói toàn bộ đều là sự thật, mong Hoàng hậu minh xét.”

Hoàng hậu không nói gì, ánh mắt lại nhìn về phía Khang phi. Lúc này Khang phi lại không mở miệng. Nhưng Chu Cẩm phi ở một bên nói: “Nếu người đưa thuốc là Phong nhi đã chết rồi, chết thì không thể đối chứng. Vậy bên cạnh Hoắc Tiệp dư ngay cả người hầu hạ cũng đều không có sao?”

Hoắc Tiệp dư ngập ngừng nói: “Lúc ấy sự việc cơ mật, bên người thần thiếp cũng chỉ có một mình Hữu nhi.”

Lần này, lại là chết không đối chứng.

“Chu thái y ở bên cạnh xem náo nhiệt lâu như vậy. Chuyện này nói thế nào thì cũng không thể không liên quan đến ngươi nha?” Khang phi không nhanh không chậm nói.

Ánh mắt mọi người lại đồng loạt nhìn về phía Chu thái y. Sắc mặt Chu thái y tái nhợt như tờ giấy, “Tội thần lúc này đã nói rồi, nghe theo lệnh của Hoắc Tiệp dư, giúp nàng điều chế thuốc mang thai.”

Hoàng hậu cả giận nói: “Vậy ngươi nói xem, Hoắc Tiệp dư dựa vào cái gì mà có thể ra lệnh cho ngươi làm chuyện mất đầu này? Còn ngươi tại sao lại chịu làm?”

“Tội thần... Tội thần... Gần đây đánh bạc thiếu một số tiền lớn, bị người của đồ trường (sòng bạc) hối thúc gấp quá, đúng lúc Hoắc Tiệp dư lại hứa cho tội thần một số bạc lớn, tội thần liền đồng ý.” Chu thái y cúi đầu, tiếng càng ngày càng nhỏ.

Lúc này Hoàng hậu thật sự tức giận. Trong cung này, người chết rồi nàng không quan tâm. Phi tần lục đục tính kế nhau nàng cũng không để ý. Nhưng đám lửa gạt nàng, người đường đường là Hoàng hậu, thì chính là tội đáng muôn chết.

“Người ở đó trường nào? Người đòi nợ người tên là gì?”

Chu thái y nửa ngày cũng không đáp được.

Hoàng hậu cười lạnh nói: “Người đâu, bắt tất cả người nhà của Chu thái y lại, bốn cung thật muốn xem xem người có thể gánh đến khi nào?”

Chu thái y nghe được lời ấy vội vàng quỳ bò lên vài bước, khóc rống nói: “Hoàng hậu nương nương tha mạng! Tội thần một người làm một người gánh, cầu Hoàng hậu nương nương từ bi, tha cho người nhà của tội thần.”

“Chỉ sợ một mình người cũng không gánh nổi tội lớn như vậy!” Hoàng hậu không lay chuyển, tiếp tục cho người đi lùng bắt người nhà của Chu thái y vào cung.

Chu thái y rút cuộc cũng không chịu được nữa, hét lớn: “Tội thần có lời muốn nói!”

Hoàng hậu khoát tay áo, bọn thị vệ chuẩn bị đi bắt người lại lặng lẽ lui xuống.

“Là Trần Chiêu nghi nhờ tội thần điều chế thuốc mang thai. Là Trần Chiêu nghi!” Chu thái y hô lớn nói.

Trần Chiêu nghi mặt mày nhấm mắt lại. Nếu nói lời khai của Hoắc Tiệp dư nàng còn có thể lật đổ, như vậy lời chứng của Chu thái y làm nàng cảm giác hoàn toàn vô lực cứu vãn, bắt đắc dĩ cùng thế lương.

“Trần Chiêu nghi, người còn gì để nói?”

Trần Chiêu nghi nhìn Hoàng hậu, lại nhìn về chỗ ngồi của tứ phi. Trên mặt lộ ra sắc thái không cam lòng. Nàng nhìn Khang phi hỏi: “Có phải ta chỉ thiếu một chút nữa? Một chút nữa liền thành công rồi?”

Khang phi nhìn nàng không nói.

Trần Chiêu nghi chỉ vào Dương Quỳnh đứng phía sau Khang phi nói: “Nếu như không có người, Thẩm Thu Hoa đã sớm chết rồi. Ta đã sớm ngồi lên vị trí phi tử. Như vậy mọi chuyện phía sau sẽ không xảy ra. Người nói xem ai mới là kẻ giết đây? Người chân chính ở phía sau giết dây chính là người! Thanh Diệp! Là người khiến ta phải làm ra những chuyện tiếp sau này, người mới là kẻ khởi xướng!”

Dương Quỳnh rút cổ, thầm nói, Trần Chiêu nghi ngày thường nhìn khôn khéo như vậy, làm sao lúc này lại phạm phải sai lầm đơn giản này? Hiện tại thừa nhận chuyện ám sát là thời điểm vô cùng xấu. Không chỉ có Trần Chiêu nghi chạy trời không khỏi nắng, mà ngay cả Trần gia cũng đều sẽ bị định tội. Nếu nhận tội, lại dứt khoát nhận thêm một phần tội. Đây là chuyện thiếu thông minh logic cỡ nào.

“Muốn bốn cung chết rất dễ dàng, người cần gì phải phí nhiều tâm tư như vậy.” Khang phi giống như đang thương hại.

Trần Chiêu nghi khó hiểu nhìn nàng.

Khang phi nói: “Bốn cung tay trái gà không chặt, người chỉ cần phái người đến giết chết bốn cung không phải là được rồi sao.”

Trần Chiêu nghi đương nhiên đã từng nghĩ tới, nhưng sau đó nhất định sẽ lưu lại nhược điểm, đến lúc đó không phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao. Đang suy nghĩ chợt nghe Khang phi nói: “Đương nhiên, sau đó phải biết cách giải quyết hậu quả.” Về phần giải quyết hậu quả như thế nào, Khang phi cũng không hao tâm như vậy mà giảng cho nàng nghe.

Hiển nhiên Trần Chiêu nghi đã làm chuyện tình phức tạp lên. Nếu sắp đặt một lần ám sát đều có thể thành công, hơn nữa không bị người phát hiện ra là mình. Vậy trực tiếp phái người giết chết Khang phi, sau đó vu oan giá họa, hiển nhiên là càng tiết kiệm nhân lực hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tình ý

Hoàng hậu thấy Trần Chiêu nghi nhận tội, rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, “Người đâu, bắt giam Trần Chiêu nghi, Hoắc Tiệp dư, Chu thái y lại, chờ tra hỏi rõ ràng sau đó quyết định.”

Có cung nữ thái giám tiến lên dẫn bọn họ đi xuống. Khang phi nhìn Hoàng hậu, hôm nay tất cả mọi người đều tranh luận chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai, nhưng không hề đề cập đến chuyện ám sát ngày đó. Xem ra Hoàng hậu là muốn âm thầm giải quyết vụ án này.

“Phùng Mỹ nhân.” Hoàng hậu đột nhiên nói.

Phùng Mỹ nhân vội vàng đứng dậy bước ra khỏi hàng, “Hoàng hậu nương nương có gì phân phó?”

Hoàng hậu thay con thịnh nộ vừa rồi bằng dáng tươi cười, nói: “Chuyện Hoắc Tiệp dư sảy thai là ngươì chịu oan ức rồi. Bỗ cung sẽ tâu rõ chuyện này lên cho Hoàng thượng, đến lúc đó sẽ tiến hành ân tuất* cho ngươì. Ngươì kiên nhẫn đợi thêm mấy ngày nữa.”

(*Chi triều đình thương cảm thân, dân nên giúp đỡ hoặc trợ cấp)

Phùng Mỹ nhân có chút thụ sủng nhược kinh, “Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nói xong liếc mắt nhìn Khang phi một cái, có chút mệt mỏi nói: “Bỗ cung hơi mệt, mọi người ở lâu như vậy chắc hẳn cũng mệt rồi, tất cả giải tán đi.”

Mọi người đứng dậy, dồn dập cáo từ rồi đi.

Lúc ra cửa, trời lại có trận tuyết nhỏ. Như Quyên nhìn xung quanh một chút, xoay người nói với Khang phi, “Nương nương. Nô tì trở về lấy ô.”

Khang phi nói: “Tuyết không lớn, không làm bổn cung ướt được.”

Chu Cẩm phi đi ra phía sau cười nói: “Ngươi đúng là thương tiếc các nàng. Nhưng mà các nàng cũng nên bớt phiền một chút, ra ngoài cũng không nhớ mang theo ô.” Nói xong, để Phù Dung đưa một cái ô qua.

Như Quyên vội vàng tiếp nhận, “Đa tạ Cẩm phi nương nương chỉ bảo, sau này nô tì nhất định sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa.”

Chu Cẩm phi liếc nhìn Dương Quỳnh không nói một lời ở phía sau Khang phi, nhỏ giọng nói: “Nữ quan bảo bối kia của ngươi lạnh lợi bằng một nửa nàng thì tốt rồi.”

Khang phi hơi nhíu mày, “Chẳng ai hoàn mỹ cả. Mọi người đều có giới hạn của mình.”

Hai người cười cười nói nói, mặc dù Chu Cẩm phi có kiêu, nhưng vì cùng Khang phi, nên cũng đi bộ rất xa. Mãi cho đến lối rẽ mới ngồi kiệu về cung.

Khang phi đưa mắt nhìn kiệu của Chu Cẩm phi rồi đi, xoay người cũng liếc mắt nhìn Dương Quỳnh, nhìn đến mức có chút không nói rõ được.

“Nương nương có gì phân phó?”

Khang phi lắc đầu, “Đi thôi.” Câu này là nói với Như Quyên.

Trở lại Cung Lung Hoa, Nguyên Hương sợ Khang phi bị cảm lạnh nên đã sai người nấu canh gừng. Khang phi lệnh cho Dương Quỳnh cùng Như Quyên mỗi người uống một bát, lại hỏi thăm tình hình của mấy thái giám nâng kiệu kia, biết được không việc gì mới yên tâm.

Dùng xong cơm tối, trong tầm điện chỉ còn lại Khang phi cùng Dương Quỳnh.

Khang phi đẩy đẩy cái đĩa đựng đầy mai hoa cao**, “Ngươi thích cái này, đến đây ăn đi.”

(**Bánh hoa mai: một loại đồ ăn vặt đặc trưng của Giang Nam)

Lúc này Dương Quỳnh cảm giác ngữ khí nói chuyện của Khang phi giống như là đang nuôi dưỡng một tiểu động vật vậy. Có điều nghĩ thì nghĩ, nhưng mùi thơm của mai hoa cao kia vẫn vô cùng mê người. Dương Quỳnh luôn không kháng cự lại với đồ ăn ngon, đi tới cầm một miếng bắt đầu ăn.

Khang phi ngược mắt thân nhiên nhìn nàng, “Chuyện hôm nay ngươi tốt nhất không nên đề xuất hiện lần thứ hai.” Giọng điệu không nghiêm, nhưng ý tứ cảnh cáo lại vô cùng rõ ràng.

Dương Quỳnh hiểu Khang phi là đang nói đến chuyện hôm nay mình kích động ở Cung Phượng Từ, “Ta chỉ không đành lòng để Hữu nhi chết không có tôn nghiêm như vậy.”

“Không đành lòng? Vậy ngươi có thể làm gì?” Khang phi lạnh lùng hỏi.

“Ít nhất... để cho nàng được giải thoát.” Dương Quỳnh thật đúng là không nghĩ tới, nếu như mình đi qua đó thì sẽ làm gì.

Khang phi cười lạnh, “Giải thoát như thế nào? Dùng kiếm Ánh Nguyệt của ngươi?”

Dương Quỳnh không nói.

Khang phi tiếp tục nói: “Ở trước mặt Hoàng hậu, giết ngươi là đại tội bất kính. Coi như Hoàng hậu cho phép ngươi làm vậy, thì sau đó cũng sẽ chỉ trích ngươi, nói ngươi được sủng mà kiêu, tự ý động binh khí. Ngươi có biết, trong tay ngươi có thanh kiếm Ánh Nguyệt này, ở trong mắt bao nhiêu người chính là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt không?”

Dương Quỳnh sững sốt. Nàng đương nhiên biết Hoàng thượng ban thưởng cho nàng thanh kiếm Ánh Nguyệt này sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng hoàn toàn không ngờ rằng, thanh kiếm này lại mang đến nhiều phiền toái như thế.

Khang phi thấy vẻ mặt này của Dương Quỳnh thì có chút thờ dãi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Ngữ điệu ôn nhu nói: “Có bồn cung ở đây, đương nhiên sẽ che chở ngươi. Có điều nếu như bồn cung không có ở trước mặt ngươi, thì người tính tình xúc động như ngươi chẳng phải là sẽ chịu thiệt thòi lớn sao? Dương Quỳnh, nói yêu, có lẽ còn quá xa. Nhưng bồn cung rốt cuộc cũng có một chút tình ý với ngươi, bồn cung cũng không hy vọng ngươi xảy ra chuyện.”

Từng câu từng chữ của Khang phi đều là lo lắng cho Dương Quỳnh. Nhưng lại không hề đề cập đến, nếu Dương Quỳnh xảy ra chuyện thì nàng có bị liên lụy hay không. Dương Quỳnh chịu không nổi ngữ khí dịu dàng như vậy của Khang phi, cả người đều mềm nhũn.

“Nương nương, ta đáp ứng ngươi, về sau sẽ không xúc động như vậy nữa.” Dương Quỳnh nói xong, cầm nửa miếng mai hoa cao còn lại trên tay nhét vào trong miệng.

Một khắc trước còn tình sâu như biển, một khắc sau liền biến thành kẻ tham ăn, tương phản cực lớn như vậy liền chọc cho Khang phi bật cười. Dương Quỳnh thấy bầu không khí vừa vặn, liền dính lại đây giữ chặt tay Khang phi. Khang phi đẩy ra, nhưng lại không có bao nhiêu khí lực. Dương Quỳnh không chịu buông, ngược lại càng nắm chặt hơn.

Khang phi đỏ mặt, ngẩng đầu liền nhìn thấy hai tròng mắt đen như mực của Dương Quỳnh, sâu trong đó có một loại tình cảm mãnh liệt. Trong lòng Khang phi run lên, đây chính là thâm tình sao? Khang phi nghi hoặc, trong lúc nhất thời liền quên phản ứng.

Ngược lại Dương Quỳnh phản ứng cực nhanh, cơ hội tuyệt hảo như vậy làm sao có thể buông tha? Trên tay dùng sức kéo Khang phi vào lòng, đôi môi đã phong bế lại môi Khang phi. Khang phi vẫn chưa thích ứng, vận vẹo một lúc, nhưng cũng chỉ là một lúc. Miếng Dương Quỳnh mang theo mùi vị nồng đậm của mai hoa cao, vừa có hương thơm ngát của hoa mai, lại có hương đường sữa ngọt ngào, hòa cùng với hơi thở chỉ thuộc về riêng Dương Quỳnh truyền tới trong miệng Khang phi. Hương vị thơm ngọt như vậy làm Khang phi không tự chủ mà nhắm hai mắt lại. Thân thể càng cứng dần dần thả lỏng, như nước hòa tan ở trong ngực Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh mút lên cánh môi Khang phi, cảm nhận cảm giác non mềm nơi đó, sau đó chậm rãi cạy mở hàm răng của nàng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, thăm dò vào trong miệng Khang phi. Cuối cùng Khang phi không địch lại, mở mắt, dùng ánh mắt yếu đuối cầu xin, lúc này Dương Quỳnh mới buông tha cho nàng.

“Thu Hoa...” Khi động tình, Dương Quỳnh thường gọi khuê danh của Khang phi. Lúc này Khang phi ngay cả lỗ tai cũng đều đỏ. Dương Quỳnh nhìn thấy lỗ tai nhỏ nhỏ hồng hồng của nàng thật sự rất mê người, không kìm lòng được há miệng ngậm chặt. Hành động này hù dọa đến Khang phi, nàng nỗ lực kiềm chế tiếng hét đã đến bên miệng, giống như nai con trong mắt ánh lên sương mù nhìn Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh thấy biểu cảm của Khang phi như vậy thì sao còn có thể kiềm chế được nữa? Nàng trực tiếp kéo Khang phi đến bên giường, áp đảo nàng ở bên dưới.

“Dương Quỳnh...” Khang phi chỉ kịp phun ra hai chữ này, môi mỏng lại bị Dương Quỳnh lần thứ hai phong bế. Bởi vì lần này ở trên, cho nên Dương Quỳnh chiếm được càng nhiều ưu thế. Một trận lại một trận tiến công làm cho trận địa của Khang phi liên tục thất thủ. Chấm dứt một nụ hôn dài, Khang phi bị vây trong trạng thái thiếu dưỡng khí, nằm ở trên giường nhất thời không kịp phản ứng. Ngược lại Dương Quỳnh đã chuyển sang công kích lỗ tai của nàng. Vươn đầu lưỡi khẽ liếm vành tai Khang phi, Khang phi sợ ngứa, liên tục tránh né. Nhưng bởi vì bị Dương Quỳnh áp dưới thân, căn bản không có chỗ để trốn.

“Dương Quỳnh, dừng...” Khang phi bị khơi lên nhiệt huyết, sắc mặt càng thêm kiều diễm ướt át, thấy vậy trong lòng Dương Quỳnh càng là từng trận lửa đốt.

“Thu Hoa...” Giọng của Dương Quỳnh càng thêm trầm thấp, mang theo ngữ khí dỗ dành gọi tên của nàng. Dương Quỳnh dùng tay trái nâng nửa người trên, tay phải nhẹ nhàng giơ lên, chuẩn xác rút cây trâm cài tóc của Khang phi ra. Tóc dài của Khang phi nhảy mất như thác nước trút xuống. Tóc đen cùng kiểu nhan tương ánh, khiến cho Khang phi đẹp đến mức gần như yêu dị.

“Tại sao ngươi lại có thể đẹp đến vậy?” Dương Quỳnh thật sự rất nghi hoặc.

Coi như nữ nhân không quan tâm đến bề ngoài, thì nghe thấy người khác ca ngợi dung mạo của mình cũng sẽ vui vẻ. Huống chi Khang phi vốn là mỹ nhân, hơn nữa người nói những lời này lại chính là Dương Quỳnh. Khang phi dịu dàng cười, mang theo ba phần hồn nhiên, bảy phần mỉa mai.

“Không ai có thể kháng cự sức hấp dẫn như vậy.” Dương Quỳnh tự nói với lòng mình. Nàng cảm giác tay mình cũng đều đang run rẩy, tay phải của nàng cầm cây trâm ném sang một bên, vươn ngón trỏ từ trên trán của Khang phi một đường vuốt xuống. Chạm rãi, nhẹ nhàng, giống như là đang chạm vào bảo vật trân quý nhất trên thế gian, không dám có một chút bất cẩn, giống như tín đồ thành kính nhất trên thế giới này, không dám có một tia tạp niệm. Tay nàng vuốt qua cái trán, mũi, môi, cằm của Khang phi, một đường lướt đến đến cổ, cuối cùng dừng lại vị trí nơi trái tim.

“Nơi này là tâm của ngươi.” Dương Quỳnh nói, “Hiện tại ngươi đang suy nghĩ gì?”

Ánh mắt Khang phi nhìn vị trí nơi trái tim mình, lại nhìn Dương Quỳnh, nói: “Tâm ta quá lạnh, ngươi có bị tổn thương hay không?”

Dương Quỳnh cúi đầu hôn trán Khang phi, “Cho dù bị tổn thương, ta cũng sẽ ủ ấm nó.”

Khang phi nở nụ cười. Khuynh quốc khuynh thành.

Dương Quỳnh cũng cười, tay nàng tiếp tục hướng xuống, kéo dây đai của y phục. Tơ lụa thượng đẳng lập tức tản ra, để lộ trung y bên trong. Dương Quỳnh dựa theo cách cũ, cũng cời luôn trung y. Áo lót lụa mềm mại màu xanh nhạt dưới ánh đèn lóe lên ánh sáng êm dịu. Tuy rằng Khang phi rất muốn kiểm chế, nhưng cuối cùng vẫn đưa tay ngăn cản.

Dương Quỳnh nhìn nàng, thấy Khang phi xấu hổ đến mức không cách nào đối diện với Dương Quỳnh. Nàng nhìn đi nơi khác, “Ta...”

“Ngươi không muốn sao?” Giọng của Dương Quỳnh vẫn còn khàn khàn.

Khang phi không động, cũng không nói. Dương Quỳnh biết lúc này chính mình đã miễn cưỡng Khang phi rồi, Khang phi cũng sẽ không làm gì mình. Thế nhưng không rõ vì sao, Dương Quỳnh lại rất quan tâm đến thái độ của Khang phi. Nàng nhất định phải đợi cho đến khi Khang phi cam tâm tình nguyện, dù có vất vả thế nào nàng cũng sẽ đợi. Trên đời này mọi sự đều có thể cưỡng cầu, duy chỉ có một chữ tình, một chút miễn cưỡng cũng không được.

Trầm lặng, thời gian dài trầm lặng. Khang phi quay đầu sang một bên, không nhìn Dương Quỳnh, cũng không nói chuyện.

Chờ rất lâu, lâu đến mức Dương Quỳnh cũng đã định từ bỏ. Có lẽ lúc này vẫn chưa được. Dương Quỳnh hiểu rõ, để một nữ nhân tiếp nhận một nữ nhân khác chẳng phải chuyện dễ dàng. Đặc biệt là loại chuyện giường chiếu này, lại càng khó khăn hơn.

Rất lâu sau, Khang phi dường như rốt cuộc đã hạ quyết tâm, nàng quay đầu nhìn ánh mắt Dương Quỳnh, chậm rãi nói: “Dương Quỳnh, ngươi lại bỏ qua cho ta một lần nữa được không? Một lần cuối cùng.”

Dương Quỳnh nở nụ cười. Cúi đầu hôn lên ánh mắt hàm chứa sương mù của Khang phi, vô cùng cẩn thận, “Đồ ngốc, đã khi nào ta miễn cưỡng ngươi chưa?”

Khang phi cũng cảm thấy thẹn với Dương Quỳnh. Nàng là cung phi, đương nhiên biết hai người tới trình độ này lại buộc phải kim cương ngọc bích bên bờ vực thẳm là một chuyện vô nhân đạo cỡ nào. Thế nhưng trong lòng nàng thủy chung vẫn luôn có một nơi trống vắng.

Được Dương Quỳnh đối xử ôn nhu như vậy, mũi Khang phi cũng có chút chua xót. Nàng không muốn để Dương Quỳnh nhìn thấy sự yếu đuối của mình, chủ động ngẩng đầu, hôn lên môi Dương Quỳnh.

Một mặt, Dương Quỳnh vui sướng vì sự nhiệt tình của Khang phi, mặt khác lại ở trong lòng kêu rên: Nương nương của ta, người không cho ăn còn chơi với lửa, người thực sự nghĩ ta là phiên bản nữ của Liễu Hạ Huệ sao?

Có thể là bồi thường vì trêu chọc Dương Quỳnh, mà đêm hôm đó, Dương Quỳnh lại được gác đêm.

Thân thể Khang phi rất mềm mại, cảm giác ôm vào trong ngực vô cùng tốt đẹp. Dương Quỳnh vui thích đến mức gần như ngủ cũng muốn cười tỉnh. Khang phi cong người ở trong lòng Dương Quỳnh, ấm áp, rất thoải mái. Nàng thỏa mãn đặt một nụ hôn lên gương mặt Dương Quỳnh. Vừa mới buồn ngủ, lại bị Dương Quỳnh hôn trộm một cái. Khang phi ngẩng đầu, thấy Dương Quỳnh nhắm mắt, vẻ mặt “Ta đã ngủ rồi”, nhưng lại không giấu được khóe miệng đang cong lên kia.

Khang phi buồn cười, vươn ngón tay chọc chọc bờ môi Dương Quỳnh, bị Dương Quỳnh đột nhiên há miệng ngậm lấy. Khang phi bị hành động đột ngột như vậy dọa sợ hít sâu một hơi. Dương Quỳnh lại cười hi hi mờ mắt ra, càng ôm chặt Khang phi vào lòng hơn.

Editor: Hôm nay hết rồi, đừng chờ nữa :v

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Bạch Đào

Bản án của Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư trải qua sự liên hợp thẩm vấn của Cục Cung Chính và Chấp Hình Ti, cuối cùng đã lộ rõ chân tướng. Nghi cũng biết, trước đó không có chứng cứ là bởi vì thân phận của hai người Trần Hoắc. Hiện giờ đều đã nhận tội thì chính là tội phạm, không còn là Chiêu nghi và Tiệp dư. Như vậy thì có khác gì các cung nữ và thái giám khác? Trước tiên thẩm vấn, thẩm không được liền đánh, đánh xong lại thẩm, sau đó lại đánh, lại thẩm... Đến cuối cùng phạm nhân không bị đánh chết cũng là bị tra tấn đến điên rồi.

Có điều rốt cuộc Hoàng hậu vẫn nhớ tới thể diện của Thiên gia, cho nên Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư đều không bị dùng hình. Chẳng qua là một lần lại một lần thẩm vấn, hỏi lặp đi lặp lại. Có đôi khi một vấn đề cũng bị hỏi đến hơn mười lần. Hai người đều là phi tần quen sống trong nhung lụa, làm sao chịu nổi loại khổ này? Cho dù là người vô cùng dẻo miệng như Trần Chiêu nghi, qua mấy lần thẩm vấn cũng đều khai sạch sẽ, hướng chỉ là Hoắc Tiệp dư?

Mắt thấy hai huyền án* hành thích cùng sảy thai hiện giờ đều sắp được phá, tâm trạng của Hoàng hậu vô cùng tốt. Mấy ngày nay sáng sớm thỉnh an đều mang về mặt tươi cười, đối với các vị phi tần cũng nhã nhặn ôn hòa hơn. Mọi người chịu ảnh hưởng của Hoàng hậu, cũng đều rất vui vẻ. Trong Hậu cung nhất thời gió êm dịu thổi.

(*huyền án: án treo, chưa được giải quyết)

Quan hệ của Khang phi cùng Dương Quỳnh dường như tiến gần hơn một bước, nhưng lại giống như không có gì thay đổi. Trước mặt, Dương Quỳnh như cũ làm cận vệ của nàng. Sau lưng, thỉnh thoảng trộm hương gì gì đó, Khang phi cũng sẽ không quá để bụng.

Tóm lại gần đây trong Hoàng cung sóng yên biển lặng. Ngược lại, Chu Cẩm phi thường xuyên đến la cà, nói chút chuyện hỗn tạp, nghe cũng coi như thú vị. Khang phi rất tĩnh lặng, lúc nhàn hạ thì luyện chữ, đọc sách. Ngẫu nhiên sẽ thêu mấy cái túi thơm, sau đó liền cất đi. Dương Quỳnh nghĩ có lẽ là làm cho Hoàng thượng. Nói đến Hoàng thượng, từ sau khi Khang phi khỏi bệnh phong hàn, Hoàng thượng thể nhưng một lần cũng chưa tới. Đây là chuyện trước đây chưa từng có.

Trong Hoàng cung mơ hồ xuất hiện lời đồn đại Khang phi đã thất sủng. Có điều vì e ngại thủ đoạn địa vị của Khang phi, mà cũng chỉ lặng lẽ lan truyền. Khang phi nghe xong “Mật thám” Yên Xảo hồi báo, chỉ mỉm cười, “Trên đời vốn vô sự, lo sợ không đâu làm gì, để tùy các nàng đi.”

Sang tháng chạp, Tây Bắc cống nạp một chiếc áo lông cáo màu trắng và một chiếc màu đen, đều vô cùng trân quý. Hoàng thượng nói: “Khang phi thích màu trắng, đem chiếc màu trắng này ban cho nàng. Còn chiếc màu đen, đưa đến Cung Phượng Từ đi.” Lần này, tất cả lời đồn đại đều bị đánh nát.

Gần tới năm mới, trong Hoàng cung cũng là khung cảnh vui sướng hân hoan. Các cung đều bận rộn thu dọn quét tước, đến Phủ Nội Vụ nhận phân công việc như thường lệ. Dương Quỳnh như cũ không quan tâm việc gì, cả ngày như cái bóng dính ở sau lưng Khang phi. Khang phi ngược lại đã thành thói quen, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, khi tâm tình tốt cũng sẽ thưởng cho một cái mỉm cười.

Mọi thứ đều tuần tự mà đến, cho tới ngày mười bảy tháng chạp, Khang phi được Chu Cẩm phi mời đến nếm thử một vò rượu thanh mai (quả mơ) mới mở, Dương Quỳnh đương nhiên cũng đi theo. Tại Cung Hồng Huy, Khang phi cùng Chu Cẩm phi hai người vừa phẩm rượu vừa nói chuyện phiếm. Chu Cẩm phi đuổi một đám cung nữ đều đến tiểu hoa viên phía sau. Dương Quỳnh vốn không muốn đi, nhưng thấy bên người Chu Cẩm phi cũng không giữ lại cung nữ nào, nàng ở lại cũng không tốt. Khang phi thấy vậy biết Chu Cẩm phi là có chuyện muốn nói, liền cũng đuổi Dương Quỳnh ra ngoài.

Dương Quỳnh đi theo mọi người đến tiểu hoa viên, thấy bên trong còn có một gian phòng sưởi nhỏ, đã sớm có người ủ chậu than, trong phòng vô cùng ấm áp, các cung nữ đều tiến vào. Lần này ngoại trừ Dương Quỳnh, Khang phi còn dẫn theo Như Quyên cùng Yên Xảo. Yên Xảo là một “Mật thám”, Như Quyên cũng giỏi ăn nói. Bởi vậy rất nhanh liền tán gẫu với các cung nữ của Cung Hồng Huy. Chỉ có Dương Quỳnh là không quen nói chuyện cùng người lạ, nàng chung quy không phải người của thời đại này, cũng không dám tùy tiện nói chuyện, sợ nói lỡ miệng, làm bại lộ thân phận của mình.

Phù Dung là đại cung nữ bên cạnh Chu Cẩm phi, rất hiểu sát ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt). Nàng thấy Dương Quỳnh không có hứng thú lắm, liền đi tới cười nói: “Thanh Diệp, nếu ngươi không thích nghe những chuyện này, hai chúng ta đi ra ngoài chút đi. Hôm nay thời tiết khá tốt, không tính quá lạnh.”

Dương Quỳnh và Phù Dung có cơ hội gặp mặt tương đối nhiều, xem như quen biết. Vì thế gật đầu, đi theo Phù Dung ra khỏi phòng sưởi.

Hai người đi đến hành lang gấp khúc, Phù Dung dừng bước, nhìn những cây thực vật không sợ gió rét trong tiểu hoa viên nói: “Thanh Diệp hình như không quá thích nói chuyện?”

Dương Quỳnh nói: “Cũng không phải. Chỉ là không quen nói chuyện cùng người lạ mà thôi.”

“Như thế thì ở trong cung là không được lòng người rồi.” Phù Dung nhìn nàng, “Có điều ngươi được Khang phi nương nung sủng ái, nói vậy chắc cũng sẽ không đề ý những chuyện này đâu.”

Dương Quỳnh cảm giác lời này của Phù Dung là có hàm ý khác, “Phù Dung tỷ tỷ vào cung được mấy năm rồi?”

“Ta theo chân nương nung vào cung tới bây giờ, cũng sắp mười năm rồi.” Khi Phù Dung nói lời này có chút buồn ngùi.

Dương Quỳnh nhìn nàng, cảm giác dường như nàng có lời muốn nói.

Phù Dung nói: “Từ nhỏ ta đã theo hầu nương nung, vốn dĩ cùng ta hầu hạ nương nung còn có một người nữa là Bạch Đào. Lúc trước nương nung vào cung mang theo hai người chúng ta.” Phù Dung nói tới đây cười cười, tiếp tục nói: “Bạch Đào xuất thân từ Chu gia quân, thân thủ rất lợi hại. Chu lão tướng quân lo lắng cho nương nung, mới phái Bạch Đào đến bảo hộ nương nung.”

Dương Quỳnh tựa hồ đã hiểu vì sao Phù Dung muốn nói với nàng những lời này, “Sau đó thì sao?” Nàng cảm giác Bạch Đào này nhất định đã xảy ra chuyện.

“Bạch Đào từ nhỏ trầm tĩnh ít nói. Ngoại trừ nương nung cùng ta, nàng rất ít khi nói chuyện với những người khác. Sau khi nương nung vào cung, bắt đầu dần dần được sủng ái, chúng ta cũng bị những người khác chú ý. Tính tình ta giống như bùn nặn, bị người bên ngoài nói một câu hai câu cũng không phản bác, bị nhóm các chủ tử khác xử oan, trước tiên cũng luôn tạ tội, tiếp tục nghĩ biện pháp tìm nương nung đến giải vây. Thế nhưng, Bạch Đào không như vậy. Nàng đến từ Chu gia quân, đã từng chinh chiến. Mọi người trong Chu gia quân đều là tính tình ngay thẳng, đúng sai rõ ràng, thà chết cũng không chịu khuất phục. Tính khí như vậy ở trong quân binh được mọi người kính trọng, nhưng trong Hoàng cung này, sẽ luôn đắc tội với người khác. Có một lần ta theo nương nung đi dạo trong ngự hoa viên, gặp được vài vị Mỹ nhân cùng Tiệp dư thì nán lại một lúc. Sau khi trở về mới biết,

trong lúc đó Bạch Đào đã bị Vương Đức phi dẫn đi. Nương nương nghe xong vội vàng đến cung của Vương Đức phi, liền thấy Bạch Đào bị đè xuống đất đánh bằng bàn tử (cái bàn vát: to, bè dẹt về phía đầu gối). Lúc ấy là tháng ba, Bạch Đào bị bọn hán ấn xuống nền đất lạnh như băng, trên mông đã nhuộm máu đỏ tươi. Lúc ấy nương nương chỉ là Chiêu viện, đối với Vương Đức phi chỉ có thể dè dặt cẩn thận. Lên tiếng hỏi rõ ngọn nguồn, hóa ra là người trong cung của Vương Đức phi nói Bạch Đào trộm bạc của các nàng. Bạch Đào tính tình chất phác, làm sao có thể trộm đồ của người ta? Những người đó đơn giản là đồ kị nương nương được sủng ái, lại không dám động đến nương nương, cho nên mới trút giận lên đầu bọn ta. Tính khí Bạch Đào như vậy, làm sao có thể nhận sai xin tha với các nàng? Vì thế bị đánh năm mươi đại bản.” Phù Dung một hơi nói tới đây, dường như có chút nghẹn ngào.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi nói tiếp, “Ngày thường chúng ta phạm lỗi, phạt hai mươi đại bản cũng đã có thể mất mạng, huống chi là năm mươi đại bản? Ngay cả bọn thái giám cũng không chịu nổi, mà Bạch Đào chỉ là một cô nương. Chờ nương nương giải thích rõ ràng, Vương Đức phi chịu tha người, thì Bạch Đào đã nằm trên mặt đất gần một canh giờ. Chúng ta nâng Bạch Đào trở về, không sống quá ba ngày, nàng liền tắt thở.”

Phù Dung lấy khăn tay ra, xoa xoa khoeo mắt, cười nói, “Người xem tính khí nương nương nhà ta bây giờ, một chút cũng không chịu oan uổng chính mình, đều là do chuyện kia bức bách. Từ đó trở đi, nương nương hiền thề, không bao giờ chịu nuốt giận nữa. Phàm là người dám ức hiếp đến trên đầu nương nương, nàng sẽ đem chuyện này chọc đến tận trời xanh. Âm mưu đến cuối cùng đều biến thành dương mưu, cũng không ai dám trêu chọc nương nương chúng ta nữa.”

Dương Quỳnh nghe đến đó cuối cùng cũng hiểu được một phần. Khó trách từ sau chuyện ám sát, Chu Cẩm phi đối với mình luôn có phần coi trọng. Ngoài sáng trong tối đều muốn kéo mình qua. Nàng ở trong Chu gia quân rõ ràng biết có nữ tử biết võ công, nhưng lại không chịu điều người tiến cung. Hóa ra đều là bởi vì Bạch Đào đã chết kia. Minh xuất thân từ quân đội, Bạch Đào cũng là từ Chu gia quân, cho nên ít nhiều cũng sẽ có điểm giống nhau.

“Tại sao Phù Dung tỷ tỷ lại nói với ta những lời này?”

Phù Dung thở dài, “Nhìn thấy người, đều làm ta nghĩ đến Bạch Đào. Tính tình của các người quá giống nhau. Trước đó vài ngày ở Cung Phượng Từ, trong lúc thăm vấn Hữu nhi, người bước ra ta cũng nhìn thấy. Cũng may người còn nghe theo Khang phi nương nương, nếu không cũng không biết sẽ gây ra tai vạ gì. Trong cung này không phải là nơi mà người có thể xen vào việc của người khác, nhất là khi chúng ta còn là nô tài, nói nhiều một câu, cũng có thể liên lụy đến tính mạng, càng có khả năng gây phiền toái cho chủ tử.”

Mặc kệ Dương Quỳnh có tán đồng với lời này của Phù Dung hay không, trong lòng cũng đều rất cảm kích. Phù Dung là vì muốn tốt cho nàng, sợ nàng bước trên con đường cũ của Bạch Đào, “Lời vàng ngọc của Phù Dung tỷ tỷ, ta nhớ kỹ.”

Phù Dung cười nói: “Lời vàng ngọc gì chứ, bây giờ người chính là nữ quan đại nhân. Người không chê ta dài dòng là tốt rồi.”

“Làm sao có thể được?” Dương Quỳnh cũng nở nụ cười.

Hai người đang trò chuyện, liền thấy một tiểu cung nữ chạy tới, nhìn thấy Phù Dung lập tức nói: “Phù Dung tỷ tỷ, người của Cháp Hình Ti đến, tỷ mau xem đi.”

“Cháp Hình Ti?” Bất luận là ai nghe được ba chữ này cũng sẽ không thấy vui vẻ. Trong lòng Phù Dung vô cùng giật mình, còn chưa kịp phản ứng, người của Cháp Hình Ti đã vào đến hậu viện.

Ba thái giám, nhìn bước đi thì chính là biết võ công, còn có hai cung nữ vẻ mặt trang nghiêm, năm người này tuổi đều không nhỏ, tiến vào nhìn thoáng qua tình hình, lập tức bước tới trước mặt Phù Dung cùng Dương Quỳnh. Thái giám dẫn đầu nói: “Cháp Hình Ti phụng chỉ bắt người. Những ai không liên quan tránh lui!” Nói xong nhìn về phía Dương Quỳnh, “Cháp Hình Ti phụng chỉ đưa nữ quan tư phẩm Thanh Diệp về tra hỏi. Dẫn đi!”

Hai cung nữ phía sau lập tức tiến lên bắt lấy cánh tay Dương Quỳnh, kéo nàng đi.

Phản ứng đầu tiên của Dương Quỳnh chính là phản kháng, nhưng bị Phù Dung ngăn lại. Lần này Dương Quỳnh cũng bình tĩnh xuống. Lúc này nàng phản kháng, tuyệt đối sẽ không có thứ gì ngon ăn. Vì thế nàng giao kiếm Ánh Nguyệt cho Phù Dung, tuy rằng không nói thêm điều gì, nhưng nàng tin tưởng nhất định Phù Dung sẽ đi tìm Khang phi cứu nàng.

Dương Quỳnh bị đưa đi. Chu Cẩm phi cùng Khang phi đứng ở bên cửa sổ tại chính điện nhìn đoàn người dần dần đi xa. Chu Cẩm phi hỏi: “Thế nhưng không nở bỏ?”

Khang phi gật đầu, “Đương nhiên không nở. Nhưng Hậu cung có quy định, Cháp Hình Ti phụng chỉ bắt người không được can thiệp. Ta có biện pháp gì đây?”

Chu Cẩm phi bắt mạch vùng khấn một cái. “Người thật có thể! Ta cũng không tin người không cứu được nha đầu kia. Nhưng ta nhắc nhở người, Cháp Hình Ti là nơi nào, chúng ta đều hiểu rất rõ. Thanh Diệp rơi xuống địa phương kia, nếu người không mau cứu nàng, coi như nàng đi ra được cũng gần như là phế nhân.”

“Ta biết.” Khang phi lại nhìn về hướng nơi Dương Quỳnh biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chịu hình

Chấp Hình Ti.

Trong tiềm thức Dương Quỳnh, nơi truyền thuyết này nhất định phải âm trầm khủng bố một chút. Dụng cụ tra tấn bày đầy đất, sau đó trên mặt đất là máu tươi đọng lại thành màu đen. Nhưng nằm ngoài dự kiến của nàng, Chấp Hình Ti hoàn toàn không phải như vậy. Tuy rằng không tính là ám áp, nhưng tuyệt đối không âm trầm.

Dương Quỳnh bị đưa vào một gian phòng, có chút giống với nha môn công đường trong phim truyền hình. Dương Quỳnh vừa nhìn thấy như vậy, đoán chừng là phải hầu tòa rồi.

Trong phòng có hơn mười cung nữ đứng ở hai bên, bộ dạng đều vô cùng danh thép. Ở giữa là hai nữ nhân đang ngồi, một người trong đó là Doãn Cung Chính của Cung Chính Cục, người còn lại Dương Quỳnh không biết.

Doãn Cung Chính thấy Dương Quỳnh bị dẫn vào, nhưng vẫn khách khí nói: “Nữ quan Thanh Diệp đã được bỏ cung tịch, đương nhiên không giống những cung nữ khác. Người đâu, dọn chỗ.”

Không nghĩ tới còn có thể được ngồi, Dương Quỳnh có chút thụ sủng nhược kinh.

“Mời nữ quan Thanh Diệp tiến lên, chỉ là xin ý kiến một vài tình huống mà thôi.” Doãn Cung Chính nói chuyện vẫn rất khách khí. Bên cạnh có cung nữ đưa lên một bản ghi chép. Dương Quỳnh nhận lấy xem kỹ. Nghi hoặc trong lòng đại khái đã rõ ràng được vài phần.

Hóa ra khi Trần Chiêu nghi thừa nhận mình chính là chủ mưu đằng sau chuyện ám sát thì đồng thời cũng khai ra một số đồng đảng. Một trong số đó chính là Dương Quỳnh. Trần Chiêu nghi xác nhận Dương Quỳnh cũng là người biết rõ chuyện này, cho nên trước đó mới có chuẩn bị sẵn. Ở bữa tiệc tẩy trần một mình đích lại mấy tên thích khách, cứu Khang phi cùng Chu Cẩm phi. Sau đó danh lợi song thu, trở thành tâm phúc trong cung. Chuyện này cũng được Hoắc Tiệp dư chứng thực. Nàng cũng nhận được tin tức, cho nên trước đêm yến tiệc mới cố ý sinh bệnh, tránh được một trận tàn sát.

Dương Quỳnh xem hết bản ghi chép, ngẩng đầu nhìn Doãn Cung Chính, chờ câu hỏi của nàng.

Doãn Cung Chính ho nhẹ một tiếng, “Nữ quan Thanh Diệp, lời Trần Chiêu nghi nói có phải là thật hay không?”

“Hoàng toàn là nói bậy.” Dương Quỳnh đáp.

Doãn Cung Chính gật đầu, “Thế nhưng quả thật là người thông qua chuyện lần đó mà lập đại công. Người là một cung nữ nho nhỏ, làm sao lại có bản lĩnh lớn như vậy, một mình đích lại mấy tên thích khách?”

Dương Quỳnh nhú mày. Đây là logic kiểu gì vậy? Ta cứu người chẳng lẽ cũng sai sao? “Cung Chính đại nhân, ta tập võ cũng chỉ là để phòng thân. Ngày đó tình hình khẩn cấp, nếu ta là cung nữ của Khang phi nương nương, đương nhiên muốn bảo hộ nàng chu toàn. Lập công hay không lập công, lúc ấy ta không có cơ hội để suy nghĩ. Cung Chính đại nhân, người nên biết, vì cứu hai vị nương nương, ta suýt nữa bỏ mạng, người cảm thấy ta sẽ dùng mạng đánh cược để lập đại công sao? Loại chuyện buôn bán lỗ vốn như vậy, đại nhân sẽ làm sao?”

Doãn Cung Chính thay đổi sắc mặt, nữ nhân ở bên cạnh nàng lớn tiếng nói: “Cung Chính đại nhân việc gì phải cùng nàng vô nghĩa, đã vào Chấp Hình Ti, đều phải nằm chút khổ mới chịu nói thật.”

Sắc mặt Dương Quỳnh cũng trầm xuống. Nàng không phải người nóng tính. Nếu là nói chuyện hòa nhã thì thế nào cũng được, nhưng nếu là mạnh bạo, nàng chung quy cũng đã từng giết người, vẫn sẽ có vài phần hung ác.

“Không biết vị này là...”

Doãn Cung Chính giới thiệu nói: “Vị này chính là cung nữ chấp sự (quản lý, trông coi) Chấp Hình Ti, Ly Yên cô cô.”

“Thanh Diệp tiếp kiến Ly Yên cô cô.” Dương Quỳnh khẽ gật đầu.

Nhưng Ly Yên sẽ không hòa nhã như Doãn Cung Chính. Nàng chừng quản Chấp Hình Ti, là tâm phúc của Hoàng hậu. Đối với Thanh Diệp, nàng cũng đã nghe qua. Gần đây là cung nữ có danh tiếng nhất trong cung, hôm nay gặp cũng không thấy có gì đặc biệt.

“Trần Chiêu nghi đã khai ra người, coi như người không phải đồng mưu, nhất định cũng là người biết chuyện. Cụ thể như thế nào, người còn không mau khai ra!” Ly Yên cao giọng nói.

Dương Quỳnh biết hôm nay gặp phải người không nói lý lẽ. Nàng cũng không muốn dây dưa quá nhiều với Ly Yên, “Ly Yên cô cô, ta cùng với Trần Chiêu nghi xưa nay chưa từng qua lại, việc này lại là đại sự liên quan đến sinh tử, làm sao ta có thể biết được? Chẳng lẽ chỉ bằng lời nói một phía của Trần Chiêu nghi đã có thể định tội ta sao? Trần Chiêu nghi đã là người phải chết, đương nhiên muốn kéo theo nhiều người. Ta cứu Khang phi nương nương, phá hỏng kế hoạch của nàng, sớm đã bị nàng coi là cừu địch. Dưới lập trường như vậy, lời của nàng cũng có thể tin sao?”

Ly Yên cười lạnh nói: “Thanh Diệp, đều nói người không giỏi ăn nói. Theo ta thấy, lời đồn đại sai rồi. Xem cái miệng giả dối này, ra vẻ thông thạo, rõ ràng là xảo ngôn ngụy biện, ý đồ dối trắng thay đen, vì mình cời tội.”

Dương Quỳnh cảm thấy đời này mình chưa từng gặp phải người nào không nói lý lẽ như vậy. Chẳng lẽ Cháp Hình Ti trong truyền thuyết chính là nơi đức hạnh như thế này sao? Nàng liếc mắt nhìn Doãn Cung Chính, “Cung Chính đại nhân nói thế nào?”

Doãn Cung Chính dường như có chút khó xử, “Nữ quan Thanh Diệp, ta khuyên người vẫn nên nói ra sự thật là tốt nhất.”

Dương Quỳnh nghe được lời này, hoàn toàn thất vọng rồi. Nàng lạnh lùng cười, “Sự thật là Trần Chiêu nghi nói hươu nói vượn, muốn kéo ta làm đệm lưng.”

“Ta thấy người là muốn thoát tội mới đúng.” Lòng mày của Ly Yên đều sắp dựng thẳng lên.

Dương Quỳnh nhìn chằm chằm Ly Yên, nói: “Nếu Ly Yên cô cô nhận định Thanh Diệp có tội, thì việc gì phải tiếp tục thẩm tra? Người trực tiếp định tội ta không phải là được rồi sao? Chúng ta còn ở nơi này mờ mịt làm trề thì giờ làm gì?”

Ly Yên biến sắc, cả giận nói: “Đương nhiên là cần khẩu cung của người! Nếu không ai ở chỗ này tốn thời gian với người?”

“Khẩu cung? Khẩu cung gì? Khẩu cung ta cùng với Trần Chiêu nghi là đồng mưu?” Dương Quỳnh cười đến vô cùng khinh thường, “Ly Yên cô cô, chính người viết một bản không phải là được rồi sao. Ta thấy chuyện này đầu đuôi người rõ ràng nhất, cần gì phải hỏi ta?”

Lời này hoàn toàn chọc giận Ly Yên. Nàng luôn luôn dựa vào khổ hình để bắt các cung nữ thái giám nhận tội. Đối với Dương Quỳnh tiền lễ hậu binh tất cả cũng chỉ vì e ngại Doãn Cung Chính ở đây. Không ngờ Thanh Diệp này không chỉ không nhận tội, còn châm chọc khiêu khích nàng. Loại chuyện này là rất nhiều năm nay nàng chưa từng gặp phải.

“Xem ra không dùng hình là người không chịu khai. Người đâu, trước tiên đánh hai mươi đại bản!” Ly Yên ra lệnh một tiếng, lập tức có hai cung nữ to khỏe kéo Dương Quỳnh ép ngã xuống đất, còn có hai cung nữ khác cầm bản tử chuẩn bị động thủ.

“Ly Yên cô cô, ta kính người là lão nhân trong cung, tư lịch* còn đó. Không ngờ người lại thẩm tra vụ án như vậy. Dùng trọng hình, sao có thể có được chân tướng? Chẳng lẽ đây là kết quả Hoàng hậu nương nương muốn sao?” Cũng không phải Dương Quỳnh sợ hai mươi đại bản kia, nhưng có thể không bị đánh hoặc không cần bị đánh vẫn tốt hơn.

(*Tư lịch: tư cách và sự từng trải)

Doãn Cung Chính cũng cảm thấy không ổn. Ly Yên là tâm phúc của Hoàng hậu, nhưng nàng không phải. Làm thủ lĩnh của Cục Cung Chính, nàng không thể phụ thuộc vào bất kì thế lực bên nào, nếu không liền không xứng với một chữ “Chính”. Nhưng mà không phụ thuộc, lại cũng không thể đắc tội. Dương Quỳnh là tâm phúc của Khang phi, Doãn Cung Chính biết động Dương Quỳnh, thì chính là đắc tội với Khang phi. Thế nhưng Khang phi nương nương này là người không thể đắc tội nhất. Bỏ qua thân phận sủng phi của nàng không nói, vèn vèn chuyện phát sinh mấy tháng nay, chỉ cần tỉ mỉ ngẫm lại, liền phát hiện dường như chuyện nào cũng có ít nhiều liên quan đến Khang phi. Mỗi lần Doãn Cung Chính nghĩ đến đây, đều cảm thấy không rét mà run.

“Ly Yên, người xem Thanh Diệp là nữ quan tứ phẩm, làm việc như vậy, hình như không quá thỏa đáng.” Chức quan của Doãn Cung Chính mặc dù ở phía trên Ly Yên, thế nhưng người ta là người của Hoàng hậu, dựa cây đại thụ được hóng mát mà.

Ly Yên luôn ngang ngược kiêu ngạo quen rồi. Ở trong Cháp Hình Ti này, nàng được quyền sinh sát tuyệt đối. Hơn nữa nàng cũng rất hưởng thụ loại quyền lợi này.

“Cung Chính đại nhân, người không thể mềm lòng. Những người này đều là như vậy, không đánh chắc chắn sẽ không nhận tội. Hoàng hậu nương nương còn chờ chúng ta hồi báo đó.”

Câu nói sau cùng dường như vô cùng có tác dụng, Doãn Cung Chính cũng không kiên trì nữa.

“Bắt đầu hành hình!” Theo tiếng ra lệnh của Ly Yên, đại bản rất nặng liền đánh xuống.

Cơ hồ là lần thứ nhất, Dương Quỳnh liền biết mình sai lầm rồi. Đại bản của Cháp Hình Ti nhất định là đặc chế (chế tạo đặc biệt), cảm giác đánh vào người đều chui vào trong thịt. Loại đau đớn như kim châm muối xát này trong nháy mắt liền bao phủ nàng.

Dựa vào ý chí cực kì cứng cỏi, Dương Quỳnh chịu qua hai mươi đại bản, sưng người không nói tiếng nào, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, dính chặt vào tóc của nàng.

“Đúng là xương cốt cứng rắn.” Ly Yên đắc ý nhìn Dương Quỳnh nằm rạp trên mặt đất vô cùng chật vật. Mông Dương Quỳnh đã thành một màu đỏ thẫm, “Thế nào? Đã chịu nhận tội chưa?”

“Người muốn ta nhận cái gì?” Dương Quỳnh biết mình không thể giả ngu nữa. Ly Yên này không biết bị ai sai khiến, xem ra là sẽ không dễ dàng buông tha cho mình. Nếu đã như vậy, thì cũng chỉ có thể tự mình tìm đường sống. Dương Quỳnh thủy chung tin tưởng, Khang phi sẽ cứu mình ra. Hiện tại nàng nhất định phải kéo dài thời gian, chờ Khang phi tới cứu.

“Đương nhiên là người cùng đám người Trần Chiêu nghi bí mật mưu đồ.”

Dương Quỳnh ra vẻ trầm tư, “Người cho ta suy nghĩ.”

Ly Yên càng thêm đắc ý nhìn thoáng qua Doãn Cung Chính, rõ ràng ra vẻ khoe khoang.

Thời gian Dương Quỳnh suy nghĩ chính là một nén nhang, cho đến khi Ly Yên ý thức được Dương Quỳnh căn bản là đang kéo dài thời gian, thẹn quá hóa giận lại đánh nàng hai mươi đại bản. Dương Quỳnh chịu được một nửa liền ngất đi, sau khi bị gọi bát nước lạnh liền tỉnh lại, tiếp tục đánh, Dương Quỳnh lại bất tỉnh, lại bị gọi nước lạnh.

Doãn Cung Chính không nhìn nổi nữa, ngăn lại nói: “Ly Yên, người tiếp tục đánh như vậy nàng liền mất mạng.”

Ly Yên nhớ rõ Hoàng hậu đã phân phó, không được để Thanh Diệp chết. Cho nên nàng cũng không dám hạ tử thủ. Mắt thấy Dương Quỳnh quả thật không được tốt, liền nói: “Nếu Cung Chính đại nhân đã nói vậy, ta đương nhiên là phải làm theo. Người đâu, khiêng Thanh Diệp xuống, trông nom cẩn thận, không được để nàng chết.”

Doãn Cung Chính lúc này mới nhẹ thở ra một hơi. Nàng đứng dậy nhìn sắc trời liền nói: “Sắc trời không còn sớm, ta đi trước. Ngày mai lại đến thăm vấn Thanh Diệp.”

“Vâng, cung tiễn Cung Chính đại nhân.” Ly Yên cung kính tiễn bước Doãn Cung Chính.

Cung Lung Hoa.

Khang phi tựa ở trên giường. Như Quyên đang cầm dùi mỹ nhân đâm chân cho nàng. Khang phi đọc sách trong chốc lát, nói: “Người lui xuống đi. Bôn cung gọi người lại tới.”

“Vâng.” Tuy rằng Như Quyên rất muốn hỏi Khang phi định cứu Thanh Diệp thế nào, nhưng nàng rút cuộc vẫn không hỏi. Nàng tin Khang phi nhất định có biện pháp.

Sau khi Như Quyên rời khỏi, Khang phi nói: “Vào đi.”

Cửa sổ bên cạnh khẽ động, một người áo đen trở mình tiến vào: “Tham kiến nương nương.” Hắc y nhân nói. Hai con ngươi sáng ngời lóe quang.

Sau khi Trần Chiêu nghi xảy ra chuyện, Mặc Diệp giống như những nô tài khác bị bắt vào Cháp Hình Ti. Khang phi sử dụng vài thủ đoạn, cho người thay thế để Mặc Diệp ra ngoài, an bài làm người hầu ở một nơi không ai chú ý.

Khang phi buông sách nói: “Mặc Diệp, Thanh Diệp vào Cháp Hình Ti. Người đi tìm Phùng Mỹ nhân, nói cho nàng biết có thể mở miệng.”

“Vâng.” Mặc Diệp nói xong, lại không nhúc nhích.

“Còn có việc?” Khang phi hỏi.

Mặc Diệp nói: “Nương nương, Cháp Hình Ti không phải nơi tốt đẹp để lưu lại, kính xin nương nương sớm ngày cứu nàng ra.”

“Đây là đương nhiên.” Khang phi nhìn Mặc Diệp, “Bôn cung sẽ không để Thanh Diệp ở đó chờ quá lâu đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thả người

Ban đêm, Phùng Mỹ nhân vừa mới cho cung nữ lui xuống, lên giường chuẩn bị nghỉ ngơi, trong lúc vô tình lại chạm đến một tờ giấy ở bên gối. Nàng sợ hãi cả kinh, lập tức nắm tờ giấy trong tay, nhìn nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai, mới mở tờ giấy ra. Lúc này trong phòng đã tắt đèn, Phùng Mỹ nhân không dám thắp đèn, sợ kinh động đến những người khác, liền lặng lẽ đi đến bên cửa sổ. Ánh trăng tối nay vừa vắn rất tốt, chiếu lên mặt đất một vùng sáng vàng chói mắt. Phùng Mỹ nhân mở cửa sổ ra một khe hở nhỏ, nương theo ánh trăng nhìn nội dung tờ giấy trong tay. Trên giấy chỉ viết bốn chữ: “Sáng mai mở miệng.” Phùng Mỹ nhân âm thầm ghi nhớ, đóng cửa sổ, trở lại đem tờ giấy bỏ vào trong chén trà, dùng nước trà còn sót lại trong chén ngâm ướt tờ giấy, sau đó lấy ra vò nát, lúc này mới yên tâm nằm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cung Phượng Từ.

Chúng phi tâu theo thông lệ đến thỉnh an Hoàng hậu. Khang phi tới không sớm không muộn, vẫn như mọi khi. Chu Cẩm phi vừa thấy Khang phi tiến vào, vội kéo nàng nói: “Người có tính toán gì không?”

Khang phi cười: “Tỷ tỷ yên tâm, lập tức sẽ có chuyển biến.”

Chu Cẩm phi thấy Khang phi cười mang theo ba phần lạnh lẽo, năm phần âm hàn, còn có hai phần sát ý, trong lòng cũng là rung mình. Rất lâu rồi nàng chưa từng thấy Khang phi cười dọa người thế này.

Lần trước nhìn thấy Khang phi cười như vậy, có lẽ là khi Khang phi say thai. Lần đó tất cả mọi người đều nghĩ Khang phi sẽ dùng tất cả thủ đoạn để báo thù cho hài tử còn chưa ra đời của mình. Ai ngờ thủ đoạn gì nàng cũng không dùng, chỉ suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, Hoàng thượng thấy vậy đau lòng không thôi. Khang phi say thai, hơn nữa tích tụ tâm tư, không bao lâu bệnh tình càng trầm trọng. Hoàng thượng biết được sau đó giận dữ, nghiêm lệnh cho Cục Cung Chính tra rõ, cuối cùng tra được người mưu hại Hoàng tử là Đồng Hiền phi. Hoàng thượng biết được lập tức hạ chỉ lệnh Đồng Hiền phi tự sát, gia tộc bị lưu đầy biên cương. Từ đó, mọi người mới biết, Khang phi ở trong lòng Hoàng thượng là chân chính có địa vị.

Sau chuyện đó, Khang phi luôn ở trong cung không ra ngoài, mọi sự không quan tâm. Vì thế mà Hoàng thượng lại nổi trận lôi đình, càng sùng ái Khang phi hơn trước. Chu Cẩm phi biết, thủ đoạn mà Khang phi sử dụng, kỳ thật chính là vốn liếng lớn nhất của bản thân nữ nhân. Khang phi thoát nhìn cũng không quá nhu nhược, nhưng khi nàng muốn làm đau lòng người, thì cho dù là người có tâm địa sắt đá cũng không thể ngoại lệ. Ngày thường ở trước mặt Hoàng thượng, Khang phi tuyệt đối không để lộ ra sự yếu đuối của mình, cho nên khi đó nàng như vậy mới đã động được tâm Hoàng thượng.

“Cho dù là mưu kế tốt như thế nào cũng không thể sử dụng nhiều lần.” Khi Chu Cẩm phi say thai ở trong cung đại chém đại sát, Khang phi liền nói cho nàng biết. Cho nên hiện tại Chu Cẩm phi cũng không giống như lúc trước vạn sự không nhường. Thiệt nhỏ ăn một chút cũng không sao, chẳng qua là cho người ta chút chỗ tốt mà thôi. Đại sự chiếm được lợi, đó chính là tính cả gốc lẫn lá đều đòi lại. Ai thắng ai bại, còn phải xem kết quả cuối cùng.

“Thấy người cười như vậy, ta biết ngay là lại có người gặp xui xẻo mà.” Chu Cẩm phi khoa trương thở dài.

Khang phi nhìn nàng, “Tỷ tỷ có bằng lòng lại giúp ta hay không?”

Chu Cẩm phi lắc đầu, “Giúp người à, lần này ta mặc kệ. Có điều... nha đầu Thanh Diệp là ân nhân cứu mạng của ta, nếu là giúp nàng, ta đương nhiên sẽ không chối từ.”

Khang phi nở nụ cười, vỗ vỗ tay Chu Cẩm phi, hai người đều tự ngồi xuống.

Trịnh Quý phi luôn luôn tới sớm, lúc này đang ngồi ở chỗ của mình, nhìn thấy Khang phi thì vẻ mặt tươi cười, “Khang phi muội muội không lo lắng cho nha đầu của người sao?” Chuyện Dương Quỳnh bị bắt vào Chấp Hình Ti hôm qua tuy rằng bí mật, nhưng cũng chạy không thoát tai mắt của Trịnh Quý phi.

Khang phi thản nhiên nói: “Đa tạ Quý phi tỷ tỷ quan tâm. Ta tin tưởng Hoàng hậu nương nương đều có định đoạt, nhất định sẽ không oan uổng Thanh Diệp.”

Trịnh Quý phi cười cười, cũng không nói thêm gì nữa. Giao tình của nàng cùng Khang phi chỉ dừng ở đây, nhiều lời hỏi nhiều, trái lại sẽ làm cho người ta phản cảm.

Chờ một lúc, Hoàng hậu đi ra. Hôm nay Hoàng hậu mặc cung y màu vàng sẫm, lộ vẻ đoan trang lộng lẫy.

Mọi người sau khi hành lễ đều ngồi xuống.

Ánh mắt Hoàng hậu quét qua sắc mặt của mọi người, trên đường đi rơi xuống Phùng Mỹ nhân, “Phùng Mỹ nhân, người làm sao vậy?”

Theo lời Hoàng hậu hỏi, ánh mắt của mọi người đều tập trung đến Phùng Mỹ nhân. Nhưng thấy Phùng Mỹ nhân hai mắt sưng đỏ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng hiện vẻ trắng bệch. Cho dù dùng son phấn che lấp, cũng khó mà che dấu được nét tiêu tụy. Đây rõ ràng là dấu vết lưu lại của việc khóc một đêm.

Phùng Mỹ nhân bị Hoàng hậu hỏi, lập tức cúi đầu, “Thưa Hoàng hậu, đêm qua thần thiếp không cẩn thận, ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, cũng không có việc gì lớn.”

Lời nói dối rõ ràng như vậy, mọi người đương nhiên không tin. Hoàng hậu hỏi: “Phùng Mỹ nhân, nếu người bị oan uổng gì, cứ trực tiếp nói cho bản cung. Bản cung tự nhiên sẽ thay người làm chủ.”

“Thần thiếp tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm. Thần thiếp cũng không có oan uổng gì, chỉ vì đêm qua mơ thấy Liễu Thục phi đã qua đời, ban đêm bưng tỉnh, vô cùng sợ hãi, mới khiến cho hôm nay mất thần thái, mong Hoàng hậu nương nương thứ tội.” Phùng Mỹ nhân nói xong, lại đứng lên đi đến giữa chính điện quỳ xuống thỉnh tội.

Hoàng hậu trước tiên mệnh cho Phùng Mỹ nhân đứng lên, sau đó kỳ quái nói: “Tại sao người lại mơ thấy Liễu Thục phi?”

Phùng Mỹ nhân nói: “Thưa Hoàng hậu nương nương, chỉ vì ngày trước Liễu Thục phi phụ trách điều tra chuyện Hoắc Tiệp dư say thai mà hai ba lần đến tìm thần thiếp tra hỏi. Thần thiếp đều theo thực mà bẩm báo. Thế nhưng Liễu Thục phi kiên quyết không tin, nhất định bắt thần thiếp phải thừa nhận tội danh mưu hại Hoắc Tiệp dư say thai. Thần thiếp không theo, nàng liền uy hiếp thần thiếp, nói nếu thần thiếp không dựa theo kết quả nàng muốn mà nói, thì sẽ bắt thần thiếp vào Chấp Hình Ti nghiêm hình tra tấn. Trước tiên sẽ hủy khuôn mặt của thần thiếp, đến lúc đó coi như thần thiếp được điều tra rõ là oan uổng, có thể giải tội, cũng không có cách nào hầu hạ Hoàng thượng nữa, cũng chỉ có thể bị đẩy vào lãnh cung.” Phùng Mỹ nhân nói đến đây, cả người sợ hãi đến run rẩy.

Mọi người đều có chút không đành lòng. Hoàng hậu cau mày nói: “Còn có chuyện này? Nàng muốn người nói gì?”

“Nàng...” Phùng Mỹ nhân do dự một chút nói, “Nàng muốn thần thiếp nói hương Nhượng Tâm của Bích Hàm là Khang phi nương nương ban tặng, còn nói Khang phi nương nương từng bí mật bày mưu tính kế thần thiếp cố ý làm Hoắc Tiệp dư say thai.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người lại đều nhìn về phía Khang phi. Về mặt Khang phi đã sớm lộ ra ý cười hiểu rõ tình hình.

Hoàng hậu cũng nhìn Khang phi hỏi: “Khang phi, người nói thế nào?”

Khang phi nói: “Thưa Hoàng hậu nương nương, Liễu Thục phi, Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư ba người đã được chứng thực là đồng mưu. Các nàng cấu kết với nhau làm việc xấu, cùng một giuộc, mục đích chính là muốn thương vị. Hiện giờ đã có kết luận, thần thiếp cũng không cần nói thêm gì nữa.”

Khang phi đơn giản nói mấy câu, giống như chưa hề nói gì. Nhưng người sáng suốt đều nghe ra, ý tứ của Khang phi là Liễu Thục phi vì muốn trợ giúp Trần Chiêu nghi thương vị mà cố ý uy hiếp Phùng Mỹ nhân hãm hại nàng. Hơn nữa hiện tại đã được làm sáng tỏ, Liễu Thục phi cũng đã đền tội. Chuyện này sớm đã có kết luận đầy nắp hòm, không ai có thể tiếp tục lấy ra để viết văn nữa (dựa vào một việc nào đó để rêu rao thổi phồng).

Hoàng hậu hỏi Phùng Mỹ nhân, “Việc này xảy ra lâu như vậy, tại sao bây giờ người mới nói?”

Phùng Mỹ nhân bày ra dáng vẻ vô tội, “Thưa Hoàng hậu nương nương, đúng như Khang phi nói, việc này đã có kết luận, thần thiếp cũng không muốn bị người ta nói là bỏ đá xuống giếng, cho nên mới không nói gì. Nếu đêm qua không đột nhiên mơ thấy Liễu Thục phi, thần thiếp cũng đã sớm quên việc này. Hôm nay thần thiếp vốn không định nói ra, nhưng Hoàng hậu nương nương quan tâm hỏi tới, thần thiếp không thể không đáp.”

Những lời này làm Hoàng hậu buồn phiền đến phát hoảng. Thì ra toàn bộ vấn đề đều xuất hiện ở trên người mình. Phùng Mỹ nhân này dĩ nhiên lại chối bỏ trách nhiệm, phải tay đến sạch sẽ. Ánh mắt của nàng lại nhìn về phía Khang phi, lúc này Khang phi cũng ngẩng lên nhìn Hoàng hậu. Hai nữ nhân có sức ảnh hưởng nhất trong cung cứ đối diện như vậy, hết thảy nguyên do phía sau đều được giải đáp trong lúc này.

Hoàng hậu dời ánh mắt, quay đầu gọi Thái Quyên đến bên cạnh, thì thầm vài câu. Thái Quyên lĩnh mệnh đi ra ngoài, Hoàng hậu lại liếc mắt nhìn Khang phi, nhưng đối phương đã không còn nhìn nàng.

Hoàng hậu an ủi Phùng Mỹ nhân vài câu, lại trách mắng mấy người Liễu Thục phi, Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư, lúc này mới mệnh cho mọi người đều giải tán.

Khang phi đứng dậy muốn đi, lại bị cung nữ Thái Quyên bên cạnh Hoàng hậu gọi lại. Khang phi liền không động. Chu Cẩm phi liếc nhìn Khang phi, Khang phi gật gật đầu, ý bảo chính mình không sao. Chu Cẩm phi lúc này mới rời đi.

Đợi cho tất cả mọi người đều đi khỏi, Hoàng hậu lệnh cho các cung nữ đều lui ra ngoài. Khang phi cũng cho Như Quyên cùng Thiên Linh ra ngoài điện đợi.

Hoàng hậu đến bên cạnh Khang phi ngồi xuống, chậm rãi nói: “Bốn cung không nghĩ tới, người sẽ giữ lại một chiều ám kỳ này.”

Khang phi nói: “Thần thiếp chỉ là gặp chiêu phá chiêu. Nếu Hoàng hậu nương nương bất động, thần thiếp tự nhiên sẽ không động.”

Hoàng hậu quay đầu, “Người hận bốn cung sao?”

Khang phi lắc đầu, “Thần thiếp muốn cảm tạ Hoàng hậu nương nương.”

“Hử?” Hoàng hậu không hiểu.

“Nhà nghèo sinh hiếu tử, quốc loạn lộ trung thần. Nếu không trải qua Cháp Hình Ti một kiếp này, thần thiếp thủy chung không thể hoàn toàn tín nhiệm nàng.”

Hoàng hậu nói: “Làm sao người biết Thanh Diệp không phản bội người?”

Khang phi buồn cười quay đầu nhìn Hoàng hậu, “Nếu nàng phản bội thần thiếp, Hoàng hậu nương nương còn có thể án binh bất động sao?”

Hoàng hậu thở dài: “Đúng vậy, nha đầu kia là một người trung thành. Bất kể thế nào cũng không chịu nhận tội. Người có một trợ thủ đắc lực rồi.”

“Vậy cũng phải đa tạ Hoàng hậu nương nương hạ thủ lưu tình mới đúng.” Khang phi ngữ khí nhàn nhạt.

“Người lại biết?” Hoàng hậu hỏi ra miệng mới phát giác chính mình đã hỏi nhiều rồi.

Khang phi đứng dậy nhẹ thì lễ: “Thủ đoạn của Cháp Hình Ti thần thiếp vẫn hiểu rõ. Nếu Hoàng hậu nương nương không giữ lại cho nàng một mạng, lúc này thần thiếp đi nhặt xác cũng sợ chậm rồi.”

“Phần lễ này của người bốn cung nhận. Lần này coi như bốn cung nợ người, ngày sau...”

“Hoàng hậu nương nương sao lại nói lời này? Chúng ta cộng sự nhất phu, coi như là tỷ muội tốt cũng không cần tính toán đến rõ ràng như vậy.” Khang phi cười cười xoay người rời khỏi chính điện.

Hoàng hậu nhìn cửa chính điện mở rồi lại đóng, khe khẽ thở dài. Xem ra lần này Khang phi sẽ không dễ dàng dừng tay.

Trên đường trở về Cung Lung Hoa, đoàn người của Khang phi gặp được tiểu thái giám tới báo tin, nói Thanh Diệp đã được đưa trở lại. Khang phi trong lòng sốt ruột, nhưng trên mặt lại không biểu hiện, chẳng qua chỉ thúc giục thái giám nâng kiệu nhanh lên một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Trị thương

Trở lại Cung Lung Hoa, Nguyên Hương đã canh giữ ở trong phòng Dương Quỳnh. Vốn dĩ Dương Quỳnh thăng chức làm nữ quan tứ phẩm, hẳn là nên ở một mình, nhưng vì Dương Quỳnh ngại đến chuyện đi rất phiền toái, mà nàng ở cùng với Thiên Linh đã quen rồi, cho nên không dọn ra. Khang phi tiến vào vừa nhìn thấy bộ dạng của Dương Quỳnh, trong lòng nhất thời đảo lộn mấy cái. Lúc này Dương Quỳnh nằm sấp ở trên giường, người đắp kín chăn, biểu cảm rất bình tĩnh. Thế như khuôn mặt trắng đến dọa người kia lại nói rõ tất cả.

“Mau truyền thái y!” Trong lòng Khang phi mặc dù có chuẩn bị, nhưng vẫn vô cùng đau lòng. Lời nói ra cũng đều có chút run run.

Nguyên Hương nói: “Nương nương, nô tì thấy Thanh Diệp bị thương quá nặng, liền tự chủ trương trước tiên đi mời thái y, lúc này hẳn là sắp đến. Nô tì vượt quy củ, mời nương nương trách phạt.”

Khang phi gật đầu, “Ngươi làm rất tốt. Bồn cung nên thưởng ngươi.”

“Nương nương không trách tội nô tì là tốt rồi, nô tì không dám lĩnh thưởng.” Nguyên Hương thân là cung nữ quản sự, xử sự biết rõ nặng nhẹ. Lúc Dương Quỳnh được khiêng trở lại, cả người vẫn đang hôn mê. Nàng là người tập võ, vừa nhìn như vậy liền biết không tốt. Vì thế cũng không đợi Khang phi trở về, trực tiếp lấy danh nghĩa của Khang phi đi mời Lý thái y quen biết.

Khang phi đi tới bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng vén chăn lên. Chỉ thấy dưới chăn là một mảng máu đỏ sẫm, cũng không nhìn rõ là nơi nào bị thương. Chờ đến khi Khang phi nhìn thấy tay Dương Quỳnh, hít vào một hơi, nước mắt lập tức tràn mi mà ra.

Đám người Thiên Linh, Như Quyên không rõ tình hình, đều nhìn về phía Nguyên Hương. Nguyên Hương lắc lắc đầu, ý bảo hiện tại không nên quấy rầy Khang phi.

Lúc này ngoài cửa có tiếng động, Lý thái y đã đến. Mọi người vội vàng nhường đường.

Khang phi vừa thấy Lý thái y, cũng đứng lên. Không đợi Lý thái y hành lễ, liền trực tiếp phát tay cho miễn.

Lý thái y cũng biết sự tình khẩn cấp. Hắn ở trong cung đã nhiều năm, biết vị Khang phi nương nương này tâm tư rất nhạy. Nhưng nếu như nàng đã coi trọng một người, thì đó chính là quan tâm nhất. Vì thế Lý thái y tới bên giường, trước tiên nhìn sắc mặt Dương Quỳnh. Vừa nhìn, chính là chau mày, vừa muốn nói gì đó, liền nghe Khang phi nói: “Bồn cung chỉ nói với ngươi, bồn cung muốn nàng còn sống. Cần được liệu gì ngươi cứ nói, chỉ cần trong cung này có, bồn cung đều sẽ cho ngươi.”

Lý thái y vừa nghe lời này liền biết không trị tốt cho Thanh Diệp, mình cũng đừng nghĩ được sống thoải mái, lập tức gật đầu nói: “Vi thần nhất định tận lực cố gắng.”

Khang phi không nói gì thêm, ngồi trên ghế ở một bên nhìn Lý thái y trị liệu.

Bởi vì biết cần trị ngoại thương cho cung nữ, cho nên Lý thái y dẫn theo một nữ đồ đệ tên là Phụng Phi. Lúc này hắn mệnh cho Phụng Phi kéo tay Dương Quỳnh từ trong chăn ra để hắn thuận tiện bắt mạch.

Phụng Phi nhìn bàn tay Dương Quỳnh, nhìn không được dùng tay kia che miệng, lúc này mới không có tiếng kinh hô. Lý thái y nhìn thấy cũng là cả kinh. Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Khang phi, thấy Khang phi cũng chỉ nhìn, không có biểu hiện kích động gì, lúc này mới yên lòng lại. Chần qua mạch, Lý thái y lệnh Phụng Phi đưa hòm thuốc tới, từ bên trong lấy ra một viên thuốc, hòa vào nước, cho Dương Quỳnh uống. Nhìn thấy Dương Quỳnh uống được thuốc, lúc này Lý thái y mới nhẹ nhàng thở ra.

“Phụng Phi, ngươi trước tiên xử lý ngoại thương cho nàng.” Lý thái y phân phó xong cùng Khang phi đi đến thư phòng gần nhất.

“Thanh Diệp thế nào?” Khang phi để cho Lý thái y ngồi xuống đáp lời.

Lý thái y ngồi xuống nói: “Thưa nương nương, mạch của nữ quan Thanh Diệp rất yếu, thoạt nhìn không được tốt. Có điều vi thần đã cho nàng dùng một viên nhân sâm tục mệnh hoàn. Mới vừa rồi nhìn thấy nàng còn có thể nuốt xuống, liền thuyết minh người còn có thể cứu. Hiện tại phiền toái nhất chính là nàng phát sốt rất cao. Chờ Phụng Phi xử lý sạch sẽ ngoại thương của nàng, vi thần sẽ kê một đơn thuốc thanh nhiệt, tin chắc mệnh của nữ quan Thanh Diệp vẫn có thể bảo trụ.”

Khang phi gật gật đầu. Hoàng hậu sẽ không hạ tử thủ, Thanh Diệp bảo trụ được mệnh vốn nằm trong dự liệu của nàng, “Lý thái y, tay của Thanh Diệp thế nào?”

“Chuyện này...” Lý thái y cau mày, “Mới vừa rồi vi thần đã xem qua. Hẳn là do giáp côn (cái kẹp: dụng cụ tra tấn) gây nên, cũng may xương cốt không gãy, có điều dường như bị thương tổn đến gân mạch. Chữa khỏi hẳn là không có vấn đề. Chẳng qua...” Lý thái y do dự không dám nói tiếp.

“Lý thái y, có chuyện cứ nói, không sao.”

“Vâng, nương nương. Nữ quan Thanh Diệp là người tập võ, coi trọng nhất là việc cầm nắm trên tay. Vi thần chỉ có thể đảm bảo ngày sau nàng làm việc, lấy đồ là không thành vấn đề. Nhưng mà... sử dụng kiếm, viết chữ, nữ công, những việc tinh tế như vậy, thì vi thần khó mà nói.” Lý thái y nhiều năm giao thiệp với Khang phi, biết vị nương nương này không phải là người không nói lý. Có lời gì tốt nhất cứ nói ở trước mặt, chỉ cần hợp lý, nàng cũng sẽ không quá khó xử mình.

Sắc mặt Khang phi hơi có biến hóa, con ngươi trong tròng lạnh lùng hơi híp lại, khóe miệng hơi nâng lên thành một đường cong. Thấy vậy Lý thái y sống lưng phát lạnh, “Nương nương, vi thần...”

Khang phi ngắt lời hẳn, “Lý thái y, y thuật của ngươi bổn cung rất yên tâm, bằng không sẽ không mời ngươi đến. Chỉ cần ngươi tận lực cố gắng, bổn cung cũng sẽ không trách tội ngươi. Thương thể của Thanh Diệp, còn phải dựa vào ngươi.”

“Nương nương nói lời này là muốn chiết sát vi thần rồi. Vi thần đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực.” Lý thái y vội vàng chấp tay.

Hai người lại bàn luận một chút về thương thể của Dương Quỳnh, lúc này Như Quyên ánh mắt đỏ ngầu tiến vào nói: “Nương nương, thương của Thanh Diệp đều xử lý tốt rồi. Tay nàng cũng đã được cố định. Phương Phi nói, tay nàng không thể chịu thêm một chút thương tổn nào nữa. Hiện tại tất cả đều đã được quấn băng.”

Khang phi cùng Lý thái y trở lại phòng của Dương Quỳnh, Dương Quỳnh vẫn còn đang hôn mê, chẳng qua đã được băng bó cẩn thận, lại thay một bộ trung y sạch sẽ. Khang phi nhìn tay nàng, bây giờ đã bị quấn thành cái bánh chưng, hoàn toàn không nhìn ra hình dạng của bàn tay.

Phương Phi đầu đầy mồ hôi, đang tiếp nhận khăn lau Thiên Linh đưa tới.

Khang phi nói: “Phương Phi cô nương khổ cực rồi. Người đâu, cho ngồi.”

Phương Phi vội vàng nói: “Nương nương, nô tì là y nữ, cứu người là bổn phận của nô tì, không dám kể công.”

Khang phi cười cười, “Thương thể của Thanh Diệp nghiêm trọng như vậy, mấy ngày sau không thể không làm phiền ngươi. Bổn cung không muốn ngươi quá mệt mỏi. Nếu ngươi mệt ngã rồi, ai xem thương đối được cho nàng đây?”

Phương Phi có chút khó xử nhìn Lý thái y. Lý thái y nói: “Nương nương đã cho ngồi, ngươi cứ ngồi đi.”

“Vâng.” Phương Phi tạ ơn Khang phi, lúc này mới ngồi xuống.

Lý thái y lại chẩn mạch cho Dương Quỳnh, khẽ gật đầu nói: “Mạch tượng đã tốt lên rất nhiều. Nữ quan Thanh Diệp là người tập võ, thân thể vốn dĩ rất tốt. Xem ra rất nhanh là có thể khỏi hẳn.”

Khang phi cũng thoáng yên tâm. Nhìn khuôn mặt Dương Quỳnh bị mồ hôi làm ướt nhẹp, lại hỏi: “Khi nào nàng có thể tỉnh lại?”

Lý thái y nghĩ một chút nói: “Khoảng chừng phải đến sáng sớm ngày mai mới có thể tỉnh.”

Khang phi gật gật đầu.

Lý thái y lại nói: “Nương nương, vi thần kê đơn thuốc này, nương nương cho người đến lấy về sắc thuốc xong lập tức cho nàng uống.”

“Được.” Khang phi lệnh cho Thiên Linh ở lại chăm sóc Dương Quỳnh. Nơi này vốn dĩ là phòng của hai người bọn họ, để nàng ở lại tương đối dễ dàng. Lại cho Yên Xảo đi lấy thuốc theo đơn của Lý thái y.

Chờ Lý thái y kê đơn xong, liền cáo từ với Khang phi, cũng cho Phương Phi ở lại, phòng ngừa bất kì tình huống nào.

Phương Phi được an bài ở phòng sát vách với phòng Dương Quỳnh. Đó vốn là phòng của hai cung nữ khác, bị Khang phi lệnh đổi thành khách phòng lâm thời. Hai cung nữ kia tạm thời chuyển đến phòng khác.

An bài xong tất cả, Khang phi lại trở về phòng Dương Quỳnh. Thiên Linh đang dùng khăn tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán cho Dương Quỳnh. Thấy Khang phi tiến vào, Thiên Linh lui về một bên.

Khang phi ngồi bên giường nhìn gương mặt Dương Quỳnh, lúc này đang ửng hồng rất không bình thường, là do sốt cao gây nên. Trong lòng Khang phi nói không rõ là tư vị gì. Đau lòng có, tự trách có, áy náy có, vui mừng có, cũng có cả một tia dứt khoát.

“Thiên Linh, từ giờ trở đi, ngươi có việc gì cũng đều không cần làm. Chuyên tâm chăm sóc Thanh Diệp. Ngoài ra, bổn cung sẽ cho một cung nữ tam đẳng khác giúp đỡ ngươi chăm sóc nàng, còn có Phương Phi cô nương, ba người các ngươi trước mắt có một nhiệm vụ duy nhất, chính là chăm sóc tốt cho Thanh Diệp. Sau này bổn cung đương nhiên sẽ ghi nhớ công lao của các ngươi. Có điều nếu Thanh Diệp xảy ra chuyện, bổn cung quyết không khoan dung.” Lời Khang phi nói ra vô cùng bình thản.

Thiên Linh cũng biết, đây là đại sự liên quan đến tính mạng. Lấy giao tình của nàng cùng Dương Quỳnh, cho dù Khang phi không nói những lời này, nàng cũng sẽ tận lực chăm sóc tốt Dương Quỳnh, “Vâng. Nô tì tuân lệnh.”

Khang phi lại nói với Như Quyên, “Người phụ trách được liệu của Thanh Diệp, không được để người khác thừa cơ. Người lập tức đi thay Yên Xảo bảo nàng trở về, bốn cung tìm nàng có việc.”

“Vâng, nương nương.” Như Quyên đi ra ngoài.

Nguyên Hương thấy Khang phi dường như có chút mệt mỏi, liền nhẹ giọng nói: “Nương nương, người có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?”

Khang phi gật gật đầu, để Nguyên Hương dìu nàng về tắm điện. Nguyên Hương lại thay cho Khang phi một bộ cung y khác. Bộ y phục kia đã dính huyết khí, đương nhiên không thể tiếp tục mặc.

Lúc này có người gõ cửa, “Nương nương, nô tì Yên Xảo.”

Khang phi ra hiệu cho Nguyên Hương kêu Yên Xảo vào. Yên Xảo bước vào cửa, sau khi thi lễ đứng ở một bên chờ Khang phi phân phó.

“Yên Xảo, người biết tại sao bốn cung lại gọi người tới hay không?” Khang phi tựa ở trên giường, thần sắc đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày.

Yên Xảo thăm dò nói: “Nương nương muốn nô tì thăm dò tin tức?”

“Không sai. Bên cạnh Phùng Mỹ nhân còn có một cung nữ tên Bích Hâm, người biết chứ?”

Yên Xảo gật đầu, “Nô tì biết.”

“Thay bốn cung đi dò hỏi xem nàng có còn ở Cháp Hình Ti hay không. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Khang phi nói.

“Vâng.”

Sau khi Yên Xảo rời khỏi, Nguyên Hương khó hiểu nói: “Nương nương người đây là...”

Khang phi thờ dài, “Người đứng phía sau chuyện này chính là Hoàng hậu nương nương. Bốn cung đương nhiên không thể đi gây sự với nàng. Thế nhưng... Thanh Diệp vô duyên vô cớ phải chịu hình, chung quy phải có một lời giải thích. Người nói có đúng không?”

Nguyên Hương đau lòng nói: “Phong ba của Trần Chiêu nghi vừa với kết thúc, nương nương người luôn lo lắng không yên, hiện giờ vất vả mới an tĩnh lại, người cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

“Bốn cung cũng không muốn tính kế như vậy, bỗng dưng hạ thấp thân phận. Thế nhưng... người cho rằng vì sao Thanh Diệp lại bị bắt? Nàng là một cung nữ nho nhỏ, bắt nàng làm cái gì?” Khang phi cười lạnh nói: “Còn không phải là muốn nhắm vào bốn cung? Nếu Thanh Diệp đã thay bốn cung chịu khổ, bốn cung cũng nên trả lại công bằng cho nàng.”

Nguyên Hương nghe xong, không dám tiếp tục nói gì thêm. Hiên nhiên, tình hình hiện giờ chính là, Khang phi đã thực sự tức giận.

Có vài người tức giận sẽ nổi trận lôi đình, có vài người tức giận sẽ kìm nén, cũng có vài người tức giận sẽ lập tức phản kích. Nhưng Khang phi không giống như vậy, nếu nàng thật sự tức giận, nhất định sẽ làm cho đối phương trả giá đại giới. Thế nhưng, trước khi nàng ra tay, đối phương lại hoàn toàn không phát giác. Cho dù có chú ý, cũng hoàn toàn không phát hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Thanh tỉnh

Dương Quỳnh uống thuốc của Lý thái y kê, sốt cao trên người đã dần dần hạ xuống. Thiên Linh đi bẩm báo Khang phi, Khang phi cũng vô cùng vui mừng.

Buổi chiều, Chu Cẩm phi cũng đến thăm Dương Quỳnh, đến khi nhìn thấy tay nàng bị quấn thành bánh chưng thì lập tức phát hỏa, vào thư phòng liền nói: “Cháp Hình Ti cũng quá vô pháp vô thiên! Thanh Diệp tốt xấu gì cũng là nữ quan tứ phẩm, thế nào lại bị đánh thành cái dạng này? Mới qua một ngày, người cũng sắp mất mạng rồi! Cho dù là thẩm án cũng không thể vừa mới bắt đầu đã đánh chết người ta được!”

Lúc này Khang phi lại hoàn toàn bình tĩnh, “Tỷ tỷ trước tiên ngồi xuống đã. Hoàng hậu rốt cuộc vẫn là giữ lại tình diện (tình cảm và thể diện), nếu không Thanh Diệp đã sớm chết rồi.”

“Hừ! Cũng chỉ có người nói tốt cho nàng. Nếu là ta, sớm đã đi Cung Phượng Từ chất vấn nàng rồi.” Chu Cẩm phi cầm giận bất bình nói.

“Chất vấn nàng thì thế nào? Hôm nay ta với nàng đều lui một bước, đây đã là kết quả tốt nhất. Bất luận nói thế nào, Thanh Diệp được chủ động đưa về, nàng vẫn cho ta thời gian cứu người, ta nên cảm kích nàng mới phải.”

Khang phi nói ngược lại là sự thật. Hoàng hậu thông minh chính là ở chỗ này. Nàng lợi dụng Dương Quỳnh để thăm dò Khang phi, cho nên khi chưa xác định được bước tiếp theo Khang phi sẽ làm gì, nàng chắc chắn sẽ không muốn mạng Dương Quỳnh. Vì vậy, chỉ cần Khang phi còn có thể phá chiêu, Hoàng hậu cũng sẽ không đem sự tình làm tuyệt.

“Ta không hiểu, mục đích Hoàng hậu làm như vậy là để làm gì? Để Thanh Diệp chỉ ra người? Cho dù Thanh Diệp chỉ ra người, người khác cũng sẽ không tin. Hoàng thượng càng sẽ không tin, nàng làm như vậy là hoàn toàn không có đạo lý!” Chu Cẩm phi suy nghĩ cả một buổi sáng, cũng vẫn nghĩ không thông.

“Tỷ tỷ, kỳ thật tỷ làm mọi chuyện phức tạp lên rồi.” Khang phi kéo Chu Cẩm phi ngồi xuống. “Thật ra Hoàng hậu chỉ là muốn động người bên cạnh ta, giết chết kiều ngạo của ta, để cho ta đau lòng một chút mà thôi.”

“Hả?” Chu Cẩm phi vẫn không hiểu, “Làm như vậy có ý nghĩa gì?”

Khang phi nhún vai, “Nếu đổi lại là người khác, quả thật không có ý nghĩa gì. Nhưng tỷ đừng quên, đây là chuyện giữa ta và Hoàng hậu. Hai người chúng ta nhiều năm như vậy còn không phải đều như thế. Nói tranh đấu, cũng không phải hoàn toàn là tranh đấu. Nói hợp tác, cũng không phải hoàn toàn là hợp tác. Quan hệ là địch là bạn cứ giằng co như vậy, nhưng lại có thể duy trì sự cân bằng vì điều này trong Hậu cung. Lúc trước, chuyện của Trần Chiêu nghi ta bắt nàng làm đao, giúp ta giải quyết phiền phức, nàng đương nhiên sẽ tức giận. Cho nên vẫn là chuyện của Trần Chiêu nghi, nàng lại phản thù lấy ra để đối phó ta. Mặc dù nàng cũng biết như vậy không có tác dụng, nhưng làm Thanh Diệp bị thương, có thể khiến cho ta đau lòng, đây chính là mục đích của nàng.” Khang phi cùng Hoàng hậu hai người, từ bậc cao nhất là Hậu cung tranh đấu, đến bậc thấp nhất là tức giận trả thù, cái gì cũng có thể xảy ra. Chuyện này nghe có thể buồn cười, nhưng lại là tình hình thực tế.

“Hai người các người cũng thật là! Làm cho người ta không biết nên nói cái gì nữa.” Chu Cẩm phi nghe xong nguyên do phía sau cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, “Đáng thương nha đầu Thanh Diệp. Vì một hơi của Hoàng hậu, liền mất nửa cái mạng, thật sự là không đáng.”

Khang phi cười cười, “Chuyện này tỷ tỷ không cần lo lắng.”

“Cây mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ. Người như vậy, Thanh Diệp cũng như vậy. Đôi chủ tớ các người, có người nào mà không khiến người khác lo lắng?” Chu Cẩm phi nói xong cũng cười theo.

Sáng sớm hôm sau, Khang phi rời giường rửa mặt thay y phục, chuẩn bị đi Cung Phượng Từ thỉnh an Hoàng hậu. Còn chưa xuất môn, lại thấy Thiên Linh sắc mặt vui mừng tiến vào bẩm báo: “Nương nương, Thanh Diệp tỉnh rồi!”

Khang phi mừng rỡ, lập tức dẫn người tới phòng Dương Quỳnh, liền thấy Dương Quỳnh nằm ở trên giường đau đến nhe răng nhếch miệng, muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

“Người tỉnh rồi.” Khang phi bước đến bên giường, cúi người nhìn kỹ thần sắc Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh thấy Khang phi đến, ít nhiều vẫn muốn giả bộ một chút. Cố gắng nén đau, ngẩng đầu lên nói: “Nương nương, ta không sao.”

Khang phi cười mang theo lệ, “Không sao là tốt rồi. Người đừng thương cho tốt. Bỏ cung đi Cung Phượng Từ thỉnh an, trở về lại tới thăm người.”

Vừa thấy Khang phi rời đi, Dương Quỳnh lại nhe răng nhếch miệng, “Hí hì” hít vào hơi khí lạnh. Thiên Linh thấy Dương Quỳnh đau đến mức trán cũng đổ mồ hôi lạnh, vội la lên: “Làm sao bây giờ?”

Y nữ Phương Phi ở một bên chăm sóc, thấy thế nói: “Hôm qua sư phụ có kê thuốc giảm đau, mau sắc thuốc cho nàng uống.”

Thiên Linh vội vàng đi sắc thuốc. Dương Quỳnh nghe xong trong lòng càng lạnh. Thuốc bắc vốn tác dụng chậm. Đợi cho thuốc giảm đau này có hiệu quả, có khi nàng cũng bị đau chết rồi.

Có điều, có thuốc so với không có thuốc vẫn tốt hơn. Dù thế nào cũng sẽ không đau hơn bây giờ. Nói thật, Dương Quỳnh cũng đã từng bị thương. Có điều ở hiện đại vẫn còn có thuốc tiêm giảm đau, thuốc tê gì gì đó. Ở chỗ này nàng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đây quả thực so với chịu hình còn muốn mạng hơn. Hơn nữa, hiện giờ mong nàng bị thương, chỉ có thể nằm sấp ở trên giường. Hai tay lại bị quán thành bánh chưng, thân thể ngay cả điểm tựa cũng không có, muốn bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu khó chịu.

Nếu không phải có người ngoài, nàng nhất định sẽ kêu rên với Thiên Linh một trận, làm giảm buồn bực trong lòng. Đây rốt cuộc là chuyện gì? Không hiểu sao bị bắt vào, lại không hiểu sao được thả ra. Giống như chỉ vì muốn đánh nàng một trận. Lúc này Dương Quỳnh cũng không biết, trong lúc vô tình nàng lại đoán trúng chân tướng sự thật. Hành động này của Hoàng hậu chính là vì muốn đánh nàng một trận.

Uống xong thuốc giảm đau, lại không có tác dụng gì. Dương Quỳnh lúc này cũng hết hy vọng, nằm úp ở trên giường giống như cá chết. Nàng thấy mắt Thiên Linh cũng đều sắp thành gấu mèo, liền biết nhất định là Thiên Linh vì chăm sóc cho nàng mà một đêm không ngủ. Vì thế ra vẻ thoải mái khuyên Thiên Linh đi nghỉ ngơi. Thiên Linh đương nhiên không chịu. Dương Quỳnh lại bắt đầu chơi xấu, nói người không đi nghỉ, ta sẽ không uống thuốc. Thiên Linh không còn cách nào khác, đành phải đến phòng cách vách nghỉ ngơi. Dương Quỳnh lại khuyên Phương Phi đi nghỉ, Phương Phi cũng bận rộn cả một đêm, cuối cùng cũng bị khuyên đi. Sau đó ánh mắt Dương Quỳnh lại rơi xuống tiểu cung nữ Y Vân được đặc biệt phân đến chăm sóc nàng.

Y Vân vội vàng nói: “Thanh Diệp tỷ tỷ, hai người các nàng đều đi nghỉ rồi, nhưng ta không thể đi được. Nếu không nương nương trở về chắc chắn sẽ trách phạt chúng ta.”

Dương Quỳnh thấy khí sắc Y Vân không tệ, bộ dạng cũng không giống như thức đêm, hỏi: “Ngươi đến đây lúc nào?”

Y Vân nói: “Sáng sớm nay ta mới tới. Thiên Linh tỷ tỷ cùng Phương Phi tỷ tỷ không cần ta gác đêm.”

“À, vậy ngươi ở lại đi.” Dương Quỳnh thấy Y Vân vẫn đứng, lại nói: “Ngươi tìm chỗ ngồi xuống đi, đừng đứng.”

Y Vân do dự nửa ngày, lúc này mới ngồi xuống.

Dương Quỳnh đau đớn khó chịu, đành phải nói chuyện phiếm với Y Vân để dời lực chú ý, “Y Vân, ngươi bao nhiêu tuổi? Vào cung mấy năm rồi?”

Y Vân nói: “Ta hết năm nay sẽ mười sáu tuổi. Năm ngoái mới tiến cung.”

“Vậy hiện tại ngươi mười lăm, năm ngoái chính là mười bốn, tại sao nhỏ như vậy đã tiến cung rồi? Cha mẹ ngươi nhờ để ngươi đi sao?”

Y Vân nghe xong lời này vành mắt đỏ lên, “Phụ mẫu ta đều chết rồi. Ta bị thúc thúc bán cho nhân nha tử (bọn buôn người). Nhân nha tử nói ta rất được, dự định bán cho nhà giàu làm nha hoàn. Sau đó gặp phải một cô cô trong cung, ta liền bị mang vào cung.”

Dương Quỳnh nghe xong cũng cảm thấy Y Vân này thật đáng thương. Mặc dù xuất thân của mình cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng dù sao cũng không bị bán qua bán lại. “Y Vân, Cung Lung Hoa là một nơi không tệ. Nếu sau này có người ức hiếp ngươi, ngươi cứ nói cho ta biết là được.”

Y Vân nghe vậy kinh hi nói: “Cảm ơn Thanh Diệp tỷ tỷ.”

Dương Quỳnh toét miệng cười cười, “Ta khát.”

“A.” Y Vân lập tức rót chén nước ấm đút cho Dương Quỳnh. Dương Quỳnh chỉ uống hai ngụm làm tròn ý tứ, sau đó không uống nữa.

“Sao chỉ uống ít như vậy?” Y Vân sợ mình hầu hạ không tốt, làm Dương Quỳnh tức giận.

“Ngươi đừng đoán mò, ta là không dám uống nhiều. Hiện tại ta hành động không tiện, tay lại bị quấn thành bộ dạng đức hạnh như này. Vạn nhất uống nhiều nước, muốn đi vệ sinh thì làm sao bây giờ?” Dương Quỳnh nhìn bộ dạng của mình, đoán chừng đi nhà xí cũng là một khó khăn không nhỏ.

Y Vân vừa nghĩ đến dáng dấp như vậy của Dương Quỳnh, nhin không được bật cười.

Lúc Khang phi trở lại, thuốc giảm đau Dương Quỳnh uống vừa mới có tác dụng. Quả thật bớt đau một chút. Hơn nữa Y Vân vẫn luôn tán gẫu trò chuyện cùng nàng, cả người nàng so với buổi sáng có tinh thần hơn nhiều.

Khi Khang phi tiến vào, Dương Quỳnh trừng ánh mắt sáng ngời, cũng có thể làm ngáo ộp với Khang phi rồi. Khang phi vốn đang rất lo lắng cho thương thế của Dương Quỳnh, vừa nhìn thấy nàng như vậy, cũng nhin không được bật cười.

“Đều thành cái dạng này rồi mà còn không thành thật. Bỏn cung thấy đánh ngươi vẫn còn nhẹ.” Một câu, làm tất cả mọi người buồn rầu ảm đạm một ngày một đêm đều nở nụ cười.

Cười xong, mọi người dựa theo Khang phi phân phó đều đi ra ngoài. Nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nên làm việc thì làm việc. Bộ dạng này của Dương Quỳnh là còn phải kéo dài một thời gian. Tất cả mọi người không thể đều một ngã được.

Mọi người rời đi, Khang phi thu lại nụ cười, đưa tay vuốt má Dương Quỳnh, hỏi: “Có phải đau lắm không?”

Dương Quỳnh vô cùng dùng sức gật gật đầu, “Không biết các nàng làm thế nào, ta luôn cảm thấy so với lúc vừa mới đánh xong còn đau hơn.”

Khang phi nói: “Những người đó ở Cháp Hình Ti cả ngày đều chỉ nghiên cứu phương thức tra tấn người. Người đi vào trước tiên chịu một trận bản tử, nâng trở về càng đợt càng đau, rất nhiều người đều chưa qua lần thẩm vấn thứ hai liền khai.”

Dương Quỳnh thầm nghĩ: Đều là cao thủ mà! Không biết còn tưởng mình bị trúng nội lực công kích gì đó.

Khang phi đau lòng nói: “Làm khó ngươi rồi.”

Dương Quỳnh lắc đầu, “Các nàng còn tốt, chưa cho ta dùng lạc thiết* gì đó, ta sợ nhất thứ này, nghĩ thấy mùi thịt cháy liền buồn nôn.”

(*lạc thiết: dùng sắt nung đỏ đốt cháy da thịt người)

Khang phi oán hận nói: “Đều thành bộ dạng đức hạnh như vậy rồi mà còn nói những lời này chọc bỏn cung.”

“Không chọc nương nương không được mà, ta thấy dáng vẻ này của ngươi là lập tức muốn khóc rồi. Nương nương, trên người của ta đã rất đau, ngươi lại tiếp tục làm cho ta đau lòng, ta thật sợ sẽ đau chết mất.”

Khang phi nghe đến từ “Chết” lập tức vẻ mặt nghiêm nghị, “Nói nhảm cái gì? Ngươi còn nói bốn cung liền tức giận!”

Dương Quỳnh lập tức thỏa hiệp nói: “Được được, ta không nói.”

“Các nàng muốn ngươi nói gì?”

“Các nàng muốn ta thừa nhận ta là đồng mưu của Trần Chiêu nghi. Nói trước đó ta đã biết Trần Chiêu nghi sắp đặt chuyện ám sát, mượn cơ hội biểu hiện, lập được đại công.” Dương Quỳnh nói ra lời này cũng cảm thấy thực buồn cười. Nàng điên rồi mới có thể lấy mạng của mình đi lập công. Lúc ấy nàng có thể sống sót hay không, không ai biết. Coi như Hoàng thượng nguyên ý tặng ngôi vị Hoàng đế cho nàng, cũng phải để nàng còn mạng mới được.

Khang phi nghe xong cũng cảm thấy buồn cười, “Các nàng thật sự là suy nghĩ kì lạ. Lý do sát sọ như vậy cũng nghĩ ra được?”

“Còn nữa, sau đó các nàng bức ta thừa nhận người cũng là người biết chuyện.” Bây giờ Dương Quỳnh nghĩ lại cũng cảm thấy nhức đầu. Nếu như nói mình đồng mưu thì còn có lợi, như vậy Khang phi đồng mưu thì hoàn toàn là buồn bán lỗ vốn rồi. Chấp vả như vậy thật sự không sợ bị chê cười hay sao? Sau đó Dương Quỳnh hoàn toàn là nói nhăng nói cuội, nếu tất cả mọi người đều không sợ bị hạ thấp chỉ số thông minh, vậy ta liền nơi nơi giả ngu, xem ai lợi hại hơn ai.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Khảo nghiệm

Khang phi biết vì sao Chấp Hình Ti làm như vậy. Dù sao Hoàng hậu cũng biết, coi như Dương Quỳnh hoàn toàn dựa theo ý đồ của các nàng mà nhận tội, thì những lời khai đó cũng không lật đổ được Khang phi, thậm chí không dùng được. Như vậy liền đơn giản tiếp tục hoang đường một chút. Nói cách khác, mục đích của Hoàng hậu căn bản không phải là mượn cơ hội hãm hại Khang phi, mà là thông qua thương tổn Dương Quỳnh, đạt tới mục đích làm Khang phi thương tổn. Coi như không thương tổn được thì mượn cơ hội tìm về chút mặt mũi cũng tốt. Nếu ai cũng không ăn được của đối phương, vậy thì cọ xát một chút, coi như tình cảm vui vẻ.

“Ngươi cũng thật là. Biết rõ những lý do này là hoang đường, cần gì phải cứng rắn chống đối? Dựa theo ý của các nàng thành thật nhận tội không phải tốt sao? Làm gì phải chịu hình như vậy?” Khang phi nhìn tay Dương Quỳnh, trong lòng từng trận đau đớn.

Dương Quỳnh lúc này thu lại vẻ mặt vui đùa, nghiêm túc nói: “Nương nương, ta biết coi như ta nhận tội, những lời khai kia cũng không hãm hại được người. Thế nhưng ở trong lòng người, Dương Quỳnh ta sẽ biến thành một kẻ ham sống sợ chết. Vì không muốn chịu hình liền phản bội người. Nương nương, ta không phải người như vậy. Cho dù có chết trong tay các nàng, ta cũng sẽ không thừa nhận chuyện ta chưa từng làm, cũng sẽ không hãm hại người.”

Khang phi nghe xong đột nhiên quay mặt qua một bên, Dương Quỳnh không nhìn thấy mặt của nàng, chỉ có thể thông qua hai vai đang run run của nàng mà phán đoán, lúc này nàng đang khóc.

“Ta... Ta lại nói sai cái gì rồi?” Dương Quỳnh như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc. (Vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không nhận ra mình suy nghĩ gì)

Khang phi khóc một lúc, mới quay đầu lại, “Ngươi xưa nay không phải người ngu dốt. Ngươi đều biết phải không? Kỳ thật bốn cung ngay hôm đó có thể cứu ngươi ra, thế nhưng bốn cung không làm. Bốn cung biết rõ Chấp Hình Ti chính là hang quỷ ăn thịt người, thế nhưng bốn cung vẫn để ngươi ở nơi đó một đêm. Trong lòng ngươi đều hiểu đúng không?”

Dương Quỳnh rất muốn tới lau nước mắt cho Khang phi. Nhưng khi nhìn bàn tay giống như Doraemon của mình, thì chỉ có thể từ bỏ. “Thu Hoa, ngươi nói không sai. Ta đều biết...”

Nhưng Khang phi lại không tiếp tục nghe câu sau của nàng, kích động nói: “Ngươi rất thất vọng đúng không? Ngươi đối với ta như vậy, ta lại đối xử với ngươi như thế. Thậm chí Thu Hoa ta chính là nữ nhân như vậy! Tâm ta rét lạnh, ngươi làm nhiều chuyện hơn nữa cũng không ủ ấm nó được đâu!” Khang phi kích động đến gần như thất lễ. Nước mắt rơi càng nhiều hơn.

Giờ phút này Dương Quỳnh thật hận bản thân mình không cử động được, bằng không cũng sẽ không bắt lực nhìn Khang phi như vậy.

“Thu Hoa, đã khi nào ta thất vọng? Ngươi có thể bình tĩnh nghe ta nói một chút hay không?” Nôn nóng gào lên một câu, Dương Quỳnh nhất thời cảm thấy mất nổ đom đóm.

Khang phi thấy vẻ mặt Dương Quỳnh không đúng lắm, vội vàng lại hỏi: “Ngươi thế nào rồi?”

“Nếu ngươi ngoan ngoãn chịu nghe ta nói, ta nghĩ ta sẽ dễ chịu một chút.” Dương Quỳnh uể oải nói.

Lần này Khang phi thành thật, ngồi ở bên giường, “Ngươi nói đi, ta nghe.”

Rốt cuộc Dương Quỳnh cũng ở trước mặt Khang phi oai phong được một phen, cảm giác vô cùng tốt, “Ta biết ngươi có năng lực cứu ta nhưng không lập tức cứu ta, cũng biết mục đích ngươi làm như vậy chính là muốn khảo nghiệm ta. Thu Hoa, ta cũng không thất vọng. Ngược lại, tuy rằng trên người ta rất đau, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.”

“Tại sao?” Khang phi nhìn nàng khó hiểu nói.

Dương Quỳnh thở hắt hên mấy hơi, lúc này nàng thân thể suy yếu, thật sự không thích hợp nói nhiều như vậy. Thế nhưng nàng cũng biết, nếu không thừa dịp bây giờ nói cho rõ ràng, thì ngày sau mình còn phải nếm mùi đau khổ.

“Đi theo bên cạnh ngươi lâu như vậy, ta cuối cùng cũng biết ngươi là người thế nào. Ngươi đối với rất nhiều chuyện đều là thờ ơ, hoàn toàn không để tâm. Ngay cả Hoàng thượng sủng ái, vị trí Hoàng hậu, ngươi đều không để ý. Thậm chí... có đôi khi, ngay cả ta cũng không rõ, ngươi có thật lòng để ý đến ta hay không. Thu Hoa, ngươi nói tâm ngươi quá lạnh. Nhưng ta biết, kỳ thực là ngươi không dám đem tâm của mình giao cho một người. Ngươi sợ ủy thác sai người, si tâm sai chỗ. Ngươi bằng lòng khảo nghiệm ta, thuyết minh ngươi đã để ý đến ta. Để ý xem ta có phải là người đáng để ngươi giao tâm hay không. Ta nói có đúng không?”

Khang phi cho tới bây giờ cũng không hề biết Dương Quỳnh lại đem cảm tình của nàng nhìn thấu đáo như vậy. Ở trong mắt nàng, Dương Quỳnh không ngu, nhưng cũng không có tâm tư sắc bén như thế.

Dương Quỳnh nhìn biểu cảm giật mình của Khang phi, lắc đầu nói: “Thu Hoa, khi ngươi yêu một người, liền sẽ gửi gắm toàn bộ trí tuệ của mình vào người đó. Ta dùng tất cả thông minh của mình để nhìn một chút tâm tư kia của ngươi, hẳn là vẫn có thể nhìn thấu.”

Khang phi thở dài một hơi, “Hóa ra ngươi luôn suy nghĩ chuyện này, khó trách bình thường có chút ngốc.”

Dương Quỳnh cong miệng, thầm nghĩ Khang phi nhất định là bị mình nói trúng tâm tư, đây là đang lấy lại thể diện mà thôi.

Khang phi buồn cười chọc chọc đôi môi đang cong lên của nàng, cảnh cáo nói: “Không cho phép lại cắn ta.”

Dương Quỳnh bắt đắc dĩ, vừa mới nói nhiều như vậy, nàng hiện tại không khác gì con cá sắp chết, đâu còn khí lực đi cắn Khang phi?

Khang phi nhìn chung quanh một chút, lại xác định trong phòng không có ai, sau đó cúi đầu đồ mắt ở bên tai Dương Quỳnh nói một câu. Dương Quỳnh nghe xong trừng to hai mắt, không dám tin nhìn Khang phi, “Nương nương, người nói thật sao?”

Mặt Khang phi càng đỏ hơn, khẽ gật đầu.

“Lần này sẽ không lại chơi ta chứ?” Dương Quỳnh không thể không hỏi rõ ràng.

Khang phi nhướn lông mày, mắt thấy muốn trở mặt, Dương Quỳnh vội lấy lòng nói: “Ta nói đùa, nương nương người đừng nóng giận.”

Khang phi lúc này mới cho nàng sắc mặt tốt, “Ngươi biết mình nên làm thế nào rồi chứ?”

Dương Quỳnh vẫy vẫy cánh tay, “Đương thương thật tốt, sớm ngày khỏi hẳn.”

Khang phi nhìn tay nàng, trong lòng vẫn rất lo lắng, “Tay ngươi...”

Dương Quỳnh từ chỗ Phương Phi đã biết được tính nghiêm trọng của thương thế, “Nương nương, chỉ cần người không chê là tốt rồi.”

“Còn nói nhảm! Đã khi nào bốn cung ghét bỏ ngươi?” Khang phi không nhịn được lại xù lông.

Dương Quỳnh vội vàng trấn an, “Đúng đúng, ta lại nói sai rồi. Đến đây, chúng ta chơi kéo búa bao, thua cho ngươi đánh.”

Khang phi vừa thấy Dương Quỳnh chia tay ra, lập tức nở nụ cười, “Ngươi đúng là biết chọc bốn cung vui vẻ.”

Dương Quỳnh thăm nói: “Ai bảo ta yêu ngươi. Ngươi vui vẻ ta mới vui vẻ!”

Khang phi ở lại rất lâu, sau đó thấy Dương Quỳnh buồn ngủ nàng mới rời đi. Khang phi đi không bao lâu, Dương Quỳnh liền ngủ.

Khang phi đi vào phòng cách vách, nhóm người Thiên Linh đều đang đợi ở trong này, thấy Khang phi tiến vào, vội vàng thi lễ. Khang phi miễn lễ, ngồi xuống nói: “Bốn cung thấy Thanh Diệp tinh thần rất tốt. Đây đều là nhờ các ngươi hết lòng chăm sóc. Công lao này bốn cung sẽ nhớ kỹ.”

Thiên Linh vội vàng nói: “Nương nương quá khen rồi. Chúng nô tì cũng chỉ là làm tròn bổn phận, không dám kể công.”

Những người khác cũng dồn dập phụ họa theo.

Khang phi gật đầu, “Thanh Diệp thương thế trầm trọng, còn cần các ngươi chăm sóc. Đặc biệt là tay nàng, có thể hồi phục như lúc đầu hay không, bốn cung cũng không biết. Nàng là người tập võ, nếu ngày sau không thể cầm kiếm, đối với nàng chắc chắn là một đả kích lớn, cho nên còn phải nhờ mọi người cố gắng.”

Phương Phi nói: “Xin nương nương yên tâm, chúng nô tì nhất định sẽ dốc toàn lực.”

Khang phi hài lòng nở nụ cười, dẫn theo Như Quyên cùng Nguyên Hương trở lại tẩm điện, “Bốn cung thấy Thiên Linh cùng Phương Phi đều rất tận tâm. Nguyên Hương, nhớ phân phó xuống dưới, cơm canh của Thiên Linh, Phương Phi cùng Y Vân đều đưa đến trong phòng đi. Đừng để các nàng chạy tới chạy lui. Còn có, người nhớ đốc thúc các nàng cũng phải nghỉ ngơi, đừng mệt mỏi.”

Nguyên Hương gật đầu đáp ứng. Như Quyên nói: “Nương nương thật là dễ tâm nha.”

Khang phi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt kia hờ hững, nhưng lại làm cho Như Quyên sống lưng phát lạnh, “Nô tì... nói sai rồi.”

“Không, người nói không sai.” Khang phi nhìn Như Quyên cùng Nguyên Hương, “Hai người các người đối thực, tự nhiên nhìn ra được quan hệ của bốn cung cùng Thanh Diệp. Bốn cung không sợ các người biết, cho dù sau này các người có nảy sinh dị tâm, bốn cung cũng có biện pháp làm cho các người ngậm miệng.”

Như Quyên cùng Nguyên Hương sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống đất, cùng nhau nói: “Xin nương nương thứ tội. Chúng nô tì tuyệt không dám dò xét chuyện của chủ tử! Chúng nô tì tuyệt không dám sinh dị tâm!”

Khang phi nói: “Dọa các người rồi. Đừng đứng lên đi. Các người biết rồi cũng tốt, quan hệ của bốn cung cùng Thanh Diệp dù sao cũng không giấu được tất cả mọi người. Thế nhưng, cũng chỉ giới hạn ở bốn người chúng ta biết. Nếu bốn cung phát hiện có người thứ năm biết chuyện này, quyết không khoan dung.”

“Vâng, nô tì đã biết.” Như Quyên cùng Nguyên Hương vội vàng gật đầu.

Biểu tình của Khang phi vẫn là hờ hững, giống như chuyện gì cũng không để trong lòng. Nhưng Như Quyên cùng Nguyên Hương giờ khắc này lại cảm giác như tìm mình sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài. Biết được bí mật của chủ tử, tuyệt không phải là chuyện tốt. Cho dù hai người chưa từng sinh lòng phản bội, thì cũng biết sau này chính mình nhất định phải thận trọng từ lời nói đến hành động, nếu không sẽ bị Khang phi hoài nghi.

“Yên Xảo trở về chưa?”

Như Quyên trả lời, “Đã trở lại. Đang chờ ở bên ngoài.”

Khang phi phân phó nói: “Cho nàng vào đi.” Quay đầu nói với Nguyên Hương, “Người còn nhiều việc, mau đi đi. Chỗ này có Như Quyên là được rồi.”

Nguyên Hương nói: “Vâng, nương nương.”

Sau khi Nguyên Hương rời khỏi, Như Quyên dẫn Yên Xảo vào, hành lễ xong, Khang phi hỏi: “Có phát hiện gì không?”

Yên Xảo trả lời, “Thưa nương nương, nô tì thông qua một vài tỷ muội trong Cục Cung Chính thăm dò được, hiện tại Bích Hàm vẫn còn ở Cháp Hình Ti.”

Khang phi hài lòng nói: “Tốt. Người lại lập công lớn rồi.” Nói xong liếc mắt ra hiệu cho Như Quyên. Như Quyên xoay người đi vào nội thất mang ra một cái hộp gỗ nhỏ, đưa đến trước mặt Khang phi, mở ra. Khang phi nhìn đồ vật bên trong gật gật đầu. Lúc này Như Quyên mới giao hộp gỗ cho Yên Xảo.

“Đây là bốn cung thưởng người.” Khang phi ý bảo Yên Xảo mở ra xem.

Yên Xảo mở hộp ra, thấy bên trong là một cái lắc tay ngọc bích. Mỗi viên Trân Châu đều tròn trịa trong suốt, vừa nhìn cũng đã biết là thượng phẩm. Ít nhất cũng đáng giá ba trăm lượng bạc. Yên Xảo có chút không dám nhận, nghi hoặc nói: “Nương nương, cái này...”

“Nếu là thưởng người, thì không có gì là không dám nhận. Đồ bốn cung thưởng, cũng không thể quá không vừa mắt chứ.”

Yên Xảo nghe xong lời này mới dám nhận. Khang phi nói đúng, đồ của nàng sao có thể không tốt? Cái lắc tay này ở trong mắt mình là trân phẩm hiếm có, nhưng ở chỗ nàng có thể đã là đồ rẻ nhất rồi.

Cho Yên Xảo đi, Khang phi cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi. Như Quyên nhắc nhở nói: “Nương nương, người còn chưa ăn gì.”

“Bốn cung không đói bụng.” Khang phi có chút mệt mỏi, tựa vào trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Như Quyên nhìn nhẹ nhàng lắc đầu. Bộ dạng này của chủ tử nhà mình đúng là làm người ta đau lòng mà! Vốn dĩ sống yên bình lặng, không ngờ lại xảy ra chuyện náo loạn như vậy. Xem ý tứ của nương nương là không định dễ dàng dừng tay rồi. Cũng đúng, Như Quyên chỉ là lặng lẽ nhìn, liếc nhìn ra nương nương cùng Dương Quỳnh có nhiều mờ ám. Nương nương nhà mình là người kiểm chế cỡ nào, có thể làm như vậy, là đã đem Thanh Diệp đặt ở trong lòng. Hiện giờ Thanh Diệp lại bởi vì nàng mà chịu hình, nàng sao có thể không tức giận? Mà Khang phi tức giận, hậu quả luôn rất nghiêm trọng.

Editor: Ngủ ngon ^^

Chương 88: Tức giận

Đôi lời của editor: Không biết các bạn làm cách nào mà có thể được trên wattpad nhưng đề nghị các bạn nếu đã mang truyện của mình đi mà không xin phép thì nên có Ý THỨC một chút, GHI rõ NGUỒN vào ạ. (#`^`)

Dùng cơm trưa xong, Hoàng thượng tới. Khang phi nghênh đón Thánh giá tiến vào, ôn nhu dâng lên một chén trà. Hoàng thượng uống một ngụm, khen: “Quả nhiên chỉ có trà ở chỗ ái phi là thanh tâm ngưng thần nhất.”

Khang phi cười nói: “Thần thiếp đâu có bản lĩnh đó? Hoàng thượng lại trêu cười thần thiếp.”

Hoàng thượng kéo tay Khang phi ngồi xuống, “Trẫm mới nghe nói nữ quan kia của người bị người của Cháp Hình Ti dùng hình.”

Khang phi nói: “Đúng là dùng hình, có điều cũng không có gì đáng ngại. Nàng là người tập võ, chịu đựng một chút là tốt thôi.”

Hoàng thượng nhíu mày, nhìn nàng nói: “Ái phi, trẫm biết người rất coi trọng nữ quan đó. Lần này Hoàng hậu không hiểu chuyện, người nể mặt trẫm, không cần tính toán.”

Khang phi lập tức đứng dậy thì lễ nói: “Lời này của Hoàng thượng là muốn chiết sát thần thiếp sao? Hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, đâu có chỗ để thần thiếp xen vào. Chuyện này là do người của Cháp Hình Ti gây nên, thần thiếp làm sao dám đem món nợ này tính đến trên người Hoàng hậu nương nương?”

Hoàng thượng cười nói: “Được rồi được rồi, ái phi mau miễn lễ. Lại đây, hôm nay chúng ta không đề cập đến những chuyện này nữa.”

Khang phi tự nhiên là theo ý Hoàng thượng. Chuyển đề tài, cùng Hoàng thượng tán gẫu những chuyện khác.

Hoàng thượng trăm công nghìn việc, ở lại chỗ Khang phi gần nửa canh giờ liền đi. Khang phi đứng dựa cửa, nhìn theo kiệu của Hoàng thượng ly khai.

“Nương nương, Hoàng thượng lần này đến đây...” Như Quyên rất lo lắng. Nàng nghe ra Hoàng thượng là tới hòa giải. Thế nhưng Khang phi rõ ràng không nể mặt mũi.

Ánh mắt Khang phi lạnh lạnh, “Hoàng thượng sợ bốn cung đối đầu với Hoàng hậu. Kỳ thật là hấn lo xa rồi, bốn cung sẽ không bao giờ đối nghịch với Hoàng hậu.” Khang phi nói xong khoe môi nâng lên, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ.

Trước cơm chiều, Khang phi lại đến thăm Dương Quỳnh. Dương Quỳnh gần như ngủ một ngày. Bởi vì thời gian dài nằm ở trên giường, nàng cảm thấy bức bối. Hơn nữa thân thể cô vài bộ vị đã bắt đầu tê dại. Lúc này Phương Phi đang xoa bóp cho nàng. Thiên Linh ở một bên vừa nhìn vừa học.

“Có đỡ hơn chút nào không?” Cho mọi người lui xuống, Khang phi thân thiết hỏi.

Dương Quỳnh cười cười, “Không có việc gì. Hiện tại cũng không đau như sáng sớm lúc mới tỉnh lại nữa.”

“Không được gạt ta.” Khang phi đau lòng cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán cho nàng.

Dương Quỳnh thấy Khang phi dịu dàng như vậy, thật sự rất muốn kéo nàng vào lòng. Nhưng nhìn tay của mình, trong lòng lại không nhận được ai thán.

Khang phi thấy Dương Quỳnh luôn rất để ý đến tay của nàng, nhẹ giọng nói: “Người yên tâm đi. Bốn cung sẽ làm tay người tốt lên.”

Dương Quỳnh cười nói: “Nương nương người cũng đừng gạt ta. Ở Cháp Hình Ti, khi các nàng đeo giáp côn cho ta, ta liền biết các nàng là muốn phế bỏ tay của ta rồi. Đáng tiếc ta không có nội công như Âu Dương Đình, nếu không dù thế nào cũng sẽ không bị thương thành như vậy.”

Khang phi không hề biết, ở Cháp Hình Ti, khi Dương Quỳnh bị đeo giáp côn thì gần như đã sử dụng tất cả trí thông minh mà nàng có. Có thể kéo dài một giờ chính là một giờ, có thể thêm một khắc chính là một khắc. Nàng gần như từng phút từng giây kéo dài thời gian, chính là hy vọng bảo vệ được hai tay của mình. Nàng rất rõ ràng, Ly Yên kia hiển nhiên không dám muốn mạng của nàng, nhưng đem nàng đánh thành tàn phế thì lại có thể. Hơn nữa, Ly Yên dường như chính là có ý định này.

Nếu ở hiện đại, nàng cũng không sợ gãy xương gì đó. Dù sao đều có thể chữa. Nhưng ở đây thì không được. Nàng đối với y thuật của nhóm thái y một chút cũng đều không tin tưởng. Một khi mười ngón của mình bị kẹp gãy không nối lại được thì làm sao bây giờ? Thế nhưng hao tâm tổn sức cũng vẫn là kết quả như vậy. Xương ngón tay không gãy, nhưng lại giống như đều bị trật khớp. Hiện tại Dương Quỳnh cảm thấy vô cùng may mắn vì lúc ấy mình hôn mê. Nếu không khi Phương Phi nắm xương cho nàng, đoán chừng nàng sẽ đau chết.

“Đều sẽ có cách.” Ngón tay nhỏ nhắn của Khang phi lướt qua trán Dương Quỳnh, “Bốn cung sẽ không để cho người chịu khổ oan đâu.”

Dương Quỳnh vừa nghe lời này liền biết Khang phi là thật sự tức giận rồi, khuyên nhủ, “Nương nương, rất nhiều việc còn phải suy tính kỹ càng. Người đừng kích động.”

Khang phi dịu dàng cười: “Ngươi cảm thấy bốn cung là người kích động sao? Dương Quỳnh, ngươi là người của bốn cung. Nếu các nàng thương tổn ngươi là nhằm vào bốn cung. Như vậy, bốn cung liền cho các nàng biết, người của Cung Lung Hoa ta, các nàng thương tổn không được.”

“Nhưng mà chỗ Hoàng hậu...”

“Phía Hoàng hậu bốn cung tự có chủ trương. Những việc này cũng không phải chuyện trước mắt ngươi nên bận tâm, dưỡng thương cho tốt, đừng để bốn cung lo lắng.” Ngón tay Khang phi xuyên vào mái tóc dài của Dương Quỳnh, dịu dàng giúp nàng chải vuốt lại đầu tóc có chút rối loạn.

Dương Quỳnh quơ quơ tay bánh chưng của mình, cười nói: “Nếu như có thể làm nương nương đối đãi với ta như vậy, thì mỗi ngày bị thương cũng đáng.”

Khang phi dừng động tác, “Ngươi nha, chỉ thích nói hươu nói vượn. Nói cứ như ngày thường bốn cung nghiêm khắc với ngươi vậy.”

“Đâu có? Nương nương đối với ta là tốt nhất. Nếu không làm sao ta sẽ yêu nương nương đây?” Dương Quỳnh cười đến nghịch ngợm.

Mặt Khang phi lại đỏ: “Mới vừa nhạt được cái mạng trở về, lại còn nói lời phạm kỵ hử. Nếu ngày nào đó ngươi bị bắt vào Chấp Hình Ti vì chuyện này, bốn cung cũng sẽ không cứu ngươi.”

Mặc dù Dương Quỳnh biết Khang phi đang nói đùa, nhưng vẫn bày ra bộ mặt đáng thương, còn thiếu điều cắn cắn khăn tay nhỏ giả bộ nhu nhược nữa thôi. Thấy vậy Khang phi “Xi” cười, sắc mặt rốt cuộc cũng không cứng rắn được.

Đêm đến, Như Quyên hầu hạ Khang phi lên giường nghỉ ngơi xong cũng trở về phòng của mình.

Nguyên Hương trở về còn muộn hơn nàng, vừa bước vào phòng liền mang theo một luồng khí lạnh. Như Quyên cả người run rẩy, xuống giường rót một chén trà nóng đưa cho Nguyên Hương. “Trước uống chén trà ấm người đi.”

Nguyên Hương thấy Như Quyên chỉ khoác một cái áo mỏng, vội nói: “Ngươi mau trở lại trong chăn đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Như Quyên lại nói: “Lạnh cái gì? Ta đâu được nuông chiều như vậy? Ngươi mau tới sưởi ấm đi, xoa hân khí trên người.” Nói xong nhận lấy áo khoác của Nguyên Hương, gấp gọn để ở một bên.

Nguyên Hương ở cạnh chậu than, vừa sưởi vừa hỏi: “Hôm nay ở trước mặt nương nương, sao ngươi lại nói câu đó?”

Như Quyên nói: “Ta thấy nương nương một người quá khổ cực. Kỳ thật nói hay không nói cũng đều giống nhau. Sợ là nương nương đã sớm biết ta đã nhìn ra rồi. Lúc này ta nói ra, ngược lại có vẻ quang minh lỗi lạc hơn, không hai tâm.”

“Nhưng tình hình lúc đó, thật sự là làm ta khiếp sợ.” Nguyên Hương trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Như Quyên chui vào lòng Nguyên Hương. “Nương nương có ân bồi dưỡng chúng ta, nhìn nàng tự chuốc khổ như vậy, ta sao có thể nhẫn tâm? Thanh Diệp là một người trung nghĩa, đối với nương nương cũng là một tấm chân tình. Nương nương chúng ta mấy nay năm đã không dễ dàng gì! Hoàng thượng tuy rằng sủng ái, nhưng không thể giao tâm. Hiện giờ có Thanh Diệp, rốt cuộc cũng coi như có thể cho nương nương một ít an ủi.”

Nguyên Hương cũng gạt đầu, “Đúng vậy. Nương nương ở trước mặt Thanh Diệp luôn rất vui vẻ. Có điều nhìn tay của Thanh Diệp, sợ là sẽ lưu lại mầm bệnh.”

Hai người nghĩ đến đây không nhịn được đều thở dài.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi mọi người ở Cung Phượng Từ thảnh thơi, Phùng Mỹ nhân ở trước mặt mọi người xin ý Hoàng hậu về chuyện tình cung nữ Bích Hàm của mình. Xung nếu mình đã vô tội thì có thể thả Bích Hàm được hay không. Lúc này mọi người mới chú ý tới cung nữ Bích Hàm của Phùng Mỹ nhân cư nhiên còn ở trong Chấp Hình Ti.

Hoàng hậu lại không nói gì thêm, chỉ nói sẽ giao trách nhiệm cho Chấp Hình Ti tra xét.

Chu Cẩm phi ở một bên cười nói: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng. Có điều Chấp Hình Ti bẽ bộn công việc, chờ tra xong rồi báo lại Hoàng hậu nương nương, không biết là phải tới khi nào. Bích Hàm và cung nữ Hữu Nhi của Hoắc Tiệp dư cùng lúc bị đưa vào Chấp Hình Ti cũng đã được một khoảng thời gian. Hữu Nhi đã chết, tình hình của Bích Hàm chắc cũng không khá hơn chút nào.” Chu Cẩm phi nói tới đây nhìn thoáng qua Hoàng hậu nói: “Hiệu suất làm việc của Chấp Hình Ti, thế nhưng là rõ như ban ngày.”

Hoàng hậu nói: “Vậy theo ý của Chu Cẩm phi thì nên làm thế nào?”

Chu Cẩm phi nói: “Chọn ngày không bằng gặp ngày. Theo thần thiếp thấy không bằng hôm nay luôn đi. Nếu Chấp Hình Ti nhiều việc, vậy để Phùng Mỹ nhân tự mình đến đòi người là được. Hoàng hậu nương nương người ban cho cái ân điển là tốt rồi.”

Hoàng hậu nghĩ một chút liền cảm thấy chuyện này không ổn. Nàng liếc mắt nhìn Khang phi, nhất thời liền hiểu rõ. Chuyện này nhắm thẳng vào Chấp Hình Ti, hiển nhiên là Khang phi mượn chuyện Bích Hàm gây khó dễ. Hiện tại nàng không cần điều tra cũng có thể tưởng tượng ra hiện trạng của Bích

Hàm. Nếu để cho Phùng Mỹ nhân đi đòi người, chắc phải sẽ gây ra phong ba.

“Cầm phi nói rất có lý. Có điều nơi như Cháp Hình Tì, phi tàn đi vào không thích hợp. Phùng Mỹ nhân vẫn cứ trở về đi, bổn cung sẽ lập tức hạ chỉ, lệnh Cháp Hình Tì đưa người về Thiên Nhu Uyển.” Nói xong cũng không đợi mọi người phản ứng, liền chỉ định Cháp Hình Tì thả người.

Nói đến mức này, Phùng Mỹ nhân cũng không thể nói gì hơn. Mọi người sôi nổi giải tán, Chu Cầm phi cùng Khang phi song song bước ra Cung Phượng Từ.

“Người đúng thật là dám làm! Cứ như vậy trực tiếp gây khó dễ, cũng không sợ liên lụy đến Phùng Mỹ nhân.” Chu Cầm phi nói.

Khang phi cười sâu xa khó lường khó lường, “Tỷ tỷ người chờ xem, ta không chỉ không liên lụy đến nàng, mà còn có thể giúp nàng mưu tiền đồ tốt.”

“Thật sự?”

“Nếu không như thế, vì sao nàng giúp ta?” Khang phi nhún mày nói: “Phùng Mỹ nhân cũng không đơn giản. Có thể xem xét thời thế, nắm chắc thời cơ. Ngày sau còn phải chờ xem.”

Chu Cầm phi ngạc nhiên nói: “Người có thể được muội muội đánh giá như vậy cũng không nhiều.”

Khang phi cười nhạt không nói. Hai người lên kiệu, đi đến lối rẽ đều tự về cung của mình.

Dương Quỳnh thân thể nội tại tốt, mới có hai ngày, đã có thể ở trên giường bay nhảy. Thiên Linh vô cùng bất đắc dĩ, “Nữ quan đại nhân của ta, người không thể thành thật đường một chút hay sao? Vạn nhất làm vết thương nặng hơn, chúng ta làm nô tì sao có thể đảm đương nổi.”

Dương Quỳnh lý lẽ ngay thẳng nói: “Người cho rằng ta muốn hả? Đồi bại là người luôn nằm sấp như vậy thử xem? Eo của ta đều sấp gãy rồi. Nếu tiếp tục không động dậy, ta sẽ khó chịu chết mất.”

“Được được được, người có lý được chưa?” Thiên Linh nói tới nói lui, vẫn là ngồi cạnh giường nhẹ nhàng bóp eo cho nàng.

Khi Khang phi tiến vào liền thấy cảnh tượng như vậy. Dương Quỳnh được xoa bóp vô cùng thoải mái, mắt híp lại như con mèo được ăn no.

“Nương nương, người tới rồi.” Y Vân thấy Khang phi tiến vào vội vàng thi lễ.

Khang phi miễn lễ nói: “Đều lui xuống nghỉ ngơi đi. Bổn cung trò chuyện với Thanh Diệp một lúc.”

Mọi người nghe vậy đều đi ra ngoài.

Dương Quỳnh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khang phi lạnh lạnh, giống như đáng tức giận, hỏi: “Ai chọc nương nương tức giận rồi?”

Khang phi ngồi xuống ghế cạnh giường, nhìn Dương Quỳnh nằm sấp trên giường, mặt bị ép đến đỏ hồng, “Để bổn cung xem vết thương của người.”

“Ai! Đừng đừng, nương nương người tha cho ta đi. Chỗ bị thương không tốt, sợ bản mặt người.” Dương Quỳnh cố hết sức dịch người vào bên trong.

Khang phi bị dáng vẻ vụng về của Dương Quỳnh chọc cười, “Người sợ bổn cung xem như vậy?”

Dương Quỳnh không được tự nhiên nói: “Quan trọng là có chút khó coi.”

“Được rồi. Người thật sự nghĩ bổn cung muốn nhìn sao. Cũng không xem xem mình bị quán thành cái dạng gì nữa.” Tuy là nói như vậy nhưng Khang phi vẫn đứng dậy đắp lại chăn cho nàng, “Sắp cuối năm rồi, trời càng ngày càng lạnh, tự người chú ý một chút.”

“Ta biết.” Lúc này Dương Quỳnh làm cái gì cũng là có tâm vô lực, chỉ có thể dùng ánh mắt đáng thương nhìn Khang phi, bày tỏ tình cảm nhớ mong của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Uống rượu

Khang phi liếc nhìn nàng một cái, nói: “Đã như vậy rồi mà còn không thành thật? Rõ ràng là ngày thường người động tay động chân chọc ông trời phẫn nộ nên mới có kiếp nạn này.”

“Nương nương, ta đã thấm như vậy rồi, người đừng lấy ta làm trò cười nữa được không.” Dương Quỳnh nói xong mềm giọng, “Eo của ta vừa đau lại vừa xót.”

Khang phi bắt đầu đi lắc đầu, nhưng vẫn đưa tay giúp nàng xoa bóp, “Mới vừa rồi thấy Thiên Linh bóp eo ngươi, bồn cung còn tưởng ngươi lại bắt nạt nàng.”

“Ta nào dám?” Eo Dương Quỳnh được Khang phi xoa bóp vài cái, cảm giác tốt hơn nhiều. “Thế này cũng không biết khi nào mới có thể khỏi?”

Khang phi cười, “Thế nào? Sốt ruột?”

“Đương nhiên. Nương nương ngươi còn để cho ta một chỗ tốt mà.” Dương Quỳnh nhìn Khang phi, vẻ mặt tính mưu tính kế cười cười.

Khang phi đỏ mặt, tay đang xoa bóp cho Dương Quỳnh dùng sức véo nàng một cái, “Khi nào mới có thể đứng dậy được?”

Dương Quỳnh khoa trương kêu thảm một tiếng, “Nương nương, người mượn cơ hội trả thù.”

Khang phi không đếm xỉa, lại véo hông nàng vài cái, lúc này mới hả giận. Dương Quỳnh kháng nghị vung vẩy như múa tay Doraemon của mình. Khang phi cười nói: “Khi nào tay ngươi có thể động, thì hãy động những tâm tư kia.”

Ánh mắt Dương Quỳnh sáng trong, có lẽ Khang phi không biết, lúc này nàng cười thật đẹp. Không còn là nụ cười nhàn nhạt ngày thường, chỉ là khoe miệng cong lên, nhưng ngay cả trong ánh mắt cũng đều là ý cười. Hóa ra thần sắc vui vẻ của nàng lại động lòng người đến vậy, giống như thiếu nữ mới lớn, không lo không buồn.

“Làm sao vậy?” Khang phi thấy Dương Quỳnh mở to mắt nhìn mình, lại không nói lời nào, không khỏi kì lạ nói.

“Ta nguyện vứt bỏ thế sự phồn hoa, chỉ đổi lấy một nụ cười chân thành của ngươi.” Xưa nay Dương Quỳnh không phải thanh niên văn nghệ, thế nhưng lời nói cứ tự nhiên thoát ra khỏi miệng. Khi nàng còn chưa kịp phản ứng, lời cũng đã nói ra rồi.

Khang phi thu lại nụ cười, ngồi trở lại cạnh giường kéo tay Dương Quỳnh, “Dương Quỳnh, cho dù đôi tay này tàn, ta cũng muốn ngươi ở bên cạnh ta. Ngay sau sinh tử họa phúc khó lường, nhưng cho dù chết, ta cũng muốn ngươi theo ta đi đến cùng. Chắp thủ niên hoa, tương huê bạch thủ*, ngươi có nguyện ý không?”

(Tạm dịch: Thanh xuân nắm tay người, cùng nhau đến bạc đầu)

“Thu Hoa, từ lúc ta vì ngươi mà đỡ một kiếm trí mạng kia, cả đời này của ta, chỉ vì ngươi sinh, chỉ vì ngươi tử.” Vẻ mặt Dương Quỳnh trịnh trọng trước nay chưa từng có.

Con ngươi Khang phi chứa đầy sương mù, nhưng lại quật cường không chịu rơi lệ. Nàng cúi người, hạ xuống trán Dương Quỳnh một nụ hôn mềm nhẹ. Nhẹ như lông vũ lướt quá, nhưng lại nặng nề in dấu trong lòng Dương Quỳnh.

Khang phi thấy bộ dạng oan ức sắp khóc của Dương Quỳnh, kỳ lạ nói: “Ngươi lại làm sao vậy? Đau chỗ nào sao?”

Dương Quỳnh mếu máo nói: “Ngươi là người xấu. Biết rõ hiện tại cái gì ta cũng không làm được, vậy mà lại còn mê hoặc ta như vậy. A a a! Ta càng khó chịu!” Nói xong liền khóc thật.

Khang phi cau mày, giờ khắc này nàng thật sự rất hối hận, lời thâm tình như vậy, vừa rồi quả thật không nên nói ra. Xem bộ dạng này của nàng, là thật sự muốn làm mình mất mặt mà.

Dương Quỳnh nhìn trộm, vẫn là vẻ mặt oan ức, tội nghiệp đáng thương tìm cách giành sự đồng cảm.

Khang phi lại không hề bị lay động, đứng dậy nói: “Thôi được, ngươi tự khóc một mình đi, bồn cung đi đây.”

“Nương nương.” Dương Quỳnh tiếp tục khua khua bàn tay Doraemon của mình, “Ta sẽ dưỡng thương thật tốt, tay này nhất định có thể cầm kiếm một lần nữa. Vị trí sau lưng nương nương, chỉ có thể là của Dương Quỳnh ta.”

Khang phi đã đứng dậy đi tới phía cửa, nghe xong lời này, quay đầu nhìn lại, nở nụ cười. Quả nhiên là khuynh quốc khuynh thành, xuân hoa thu nguyệt mê say, vạn ngàn phồn hoa.

Khang phi đi rồi, Thiên Linh tiến vào thấy Dương Quỳnh như con cá chết, hỏi: “Mới vừa rồi nghe thấy ngươi kêu thảm một tiếng, làm sao vậy?”

Dương Quỳnh tựa hồ đã dùng tất cả tinh thần cùng khí lực để nói chuyện cùng Khang phi, lúc này nửa chết nửa sống mở miệng, “Không có việc gì. Nằm quá lâu, trong lòng buồn bức, hét một tiếng để giải tỏa tâm tình thôi.”

Thiên Linh vừa nghe lời này liền biết nàng đang nói hươu nói vượn, “Ngay cả với nương nương ngươi cũng không biết lớn nhỏ như vậy. Nhưng ta nhắc nhở ngươi, hiện giờ ngươi được sủng, làm gì cũng đều lọt mắt nương nương. Nhưng vạn nhất ngày nào đó nương nương không sủng ngươi nữa, thì việc gì ngươi làm cũng đều thành lỗi. Thanh Diệp, ta khuyên ngươi vẫn nên bớt phóng túng, khống chế bản thân một chút. Tuy rằng ngươi không phải nô tì, nhưng so với chủ tử rồi cuộc vẫn có khác biệt.”

Dương Quỳnh gạt đầu, “Ta biết rồi. Ta sẽ chú ý.”

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh không hề để trong lòng, ánh mắt có chút âm đạm, nhưng cũng không nói gì thêm.

Bởi vì có Thiên Linh, Phương Phi cùng Y Vân dốc lòng chăm sóc, hơn nữa Dương Quỳnh tích cực phối hợp mà thân thể của nàng khôi phục rất nhanh. Thời điểm đón Tết đã có thể khập khiễng đi lại. Ngoại thương ở móng cũng đã kết vảy. Băng vải trên tay cũng ít đi một chút, thoát nhìn không còn giống như Doraemon nữa.

Trong khoảng thời gian này, người của Cháp Hình Ti đưa trả Bích Hàm về Thiên Nhu Uyển. Tuy rằng bị hành hạ đến không ra hình người, nhưng Bích Hàm tốt xấu gì vẫn còn sống. Chẳng qua dường như bị kích thích quá lớn, cả người ngầy ngầy ngốc ngốc, ngay cả câu bình thường cũng không nói nên lời. Hơn nữa thời gian Phùng Mỹ nhân mở miệng đòi người, đã qua bảy ngày.

Bảy ngày, đã đủ làm rất nhiều chuyện.

Phùng Mỹ nhân thấy Bích Hàm như vậy, cũng không nói gì. Chỉ thường xuyên roi lê, cảm khái Bích Hàm số khổ. Bởi vì Bích Hàm trở nên ngu dại, cho nên ngày thường đều nhốt ở Thiên Nhu Uyển, không cho phép nàng đi ra ngoài. Không ngờ đến ngày thứ ba sau khi nàng trở về, dĩ nhiên lại nhân lúc mọi người không để ý chạy ra. Không biết vô tình hay cố ý, lại va vào nghi trượng* của Hoàng thượng. Lần này gây ra chuyện lớn, tầng tầng truy xét xuống dưới, Phùng Mỹ nhân bị đưa đến ngục tiền.

(*Nghi trượng: vũ khí, quạt, dù, cờ... mà đội hộ vệ mang theo khi vua, quan lại đi tuần hành thời xưa)

Phùng Mỹ nhân bề ngoài nhìn nhu nhược, nhưng thực tế cũng là người khéo ăn khéo nói. Một mặt xin thay Bích Hàm chịu tội, mặt khác lại thay Bích Hàm kêu oan. Hoàng thượng khó hiểu hỏi kỹ nguyên nhân mới biết được Bích Hàm đã ngu dại. Vì vậy miễn tội chết cho Bích Hàm, nhưng cũng không cho nàng tiếp tục ở lại Thiên Nhu Uyển mà đưa nàng đến Cung Thái Nghi. Việc này đến đây coi như xong, có điều cũng có lời đồn đại, sau đó Hoàng thượng đến Cung Phượng Tử, đối với hành động của Cháp Hình Ti rất bất mãn. Vì thế Hoàng hậu chỉ có thể thu lại chức vụ của Ly Yên, cho người khác đảm nhiệm.

Bởi vì chuyện của Bích Hàm, Hoàng thượng đối với Phùng Mỹ nhân trong lòng thương tiếc, lưu lại mấy đêm, ngược lại cũng sinh ra rất nhiều sủng ái. Phùng Mỹ nhân hậu sinh khả úy, nhảy một bước trở thành Mỹ nhân được sủng ái nhất.

“Diệt trừ Ly Yên, cũng coi như nguoi báo thù thay Thanh Diệp rồi.” Hôm nay Chu Cẩm phi đặc biệt đến thăm Thanh Diệp.

“Ta lại ngại không đủ.” Khang phi đưa trà đã pha xong cho Chu Cẩm phi.

“Nguoi nha, vẫn nên không cần làm thái quá. Dù sao Ly Yên cũng là người của Hoàng hậu, nếu nguoi xuống tay tàn nhẫn, chẳng khác nào cùng Hoàng hậu trực tiếp đối nghịch.” Chu Cẩm phi uống một ngụm trà, cảm thấy răng má lưu hương.

Khang phi cũng uống một ngụm, “Chuyện này là Hoàng hậu vô lý trước, ta cũng chỉ là đòi lại công bằng. Có điều, tỷ tỷ yên tâm, nếu Hoàng hậu giữ lại cho Thanh Diệp một mạng, ta cũng sẽ không cần Ly Yên chết.”

Không quá mấy ngày, khi Ly Yên làm việc bị ngã gãy chân, bởi vì nguoi chăm sóc không để tâm, làm cho thương tổn ở chân chậm chạp không thể khỏi hẳn. Hoàng hậu luôn không nuôi nguoi vô dụng, cho nên Ly Yên bị buộc phải dọn đến Cung Thái Nghi. Án Thanh Diệp bị dùng hình, mới coi như kết thúc.

Đêm giao thừa, toàn cung gia yến. Khang phi dẫn theo Nguyên Hương và Như Quyên cùng đi. Thiên Linh ở lại tiếp tục chăm sóc Dương Quỳnh. Bởi vì thương thế của Dương Quỳnh đã khá hơn nhiều, cho nên mấy ngày trước Phương Phi cũng đã trở về. Hiện giờ chỉ có Thiên Linh cùng Y Vân phụ trách chăm sóc Dương Quỳnh. Thiên Linh cả người đã gầy đi một vòng, nhưng vẫn như cũ mỗi ngày tận tụy với công việc, không chút oán giận. Dương Quỳnh nhìn mà cảm động, cho dù là thân nhân cũng chưa từng như vậy.

“Hôm nay đón Tết, nương nương thưởng rất nhiều đồ ăn. Thương thế của nguoi đã đỡ hơn nhiều, ăn mấy thứ này cũng không sao.” Thiên Linh cho Y Vân về phòng mình đón Tết. Nàng chuẩn bị một ít đồ ăn, còn hâm nóng một ít rượu. Kê một chiếc bàn nhỏ ở trên giường của mình, cùng Dương Quỳnh ăn cơm đón giao thừa.

“Được rồi được rồi, nguoi cũng đừng bận việc nữa.” Dương Quỳnh thấy Thiên Linh vội đến vội đi, mình lại không thể giúp, cảm thấy rất áy náy, “Nguoi xem ta thế này, cũng không ăn hết được đâu.”

Thiên Linh uống một chén rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, càng thêm dịu dàng động lòng nguoi, “Ai bảo nguoi động thủ? Không phải còn có ta sao?” Nói xong, gấp một miếng cá, tỉ mỉ gỡ xương, sau đó đưa đến bên miệng Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh há mồm ăn, tuy rằng cá rất ngon, nhưng ăn cơm như vậy cũng rất không tự nhiên. Tuy rằng lúc trước ăn cơm uống thuốc đều là như thế, nhưng lại không cảm thấy thân mật như bây giờ.

“Thiên Linh, nguoi đừng chỉ lo cho ta, nguoi cũng ăn đi. Nhìn xem cả nguoi nguoi đều gầy thành cái dạng gì rồi.” Dương Quỳnh dùng cổ tay đẩy đẩy đồ ăn trước mặt mình về phía Thiên Linh.

“Được. Ta cũng ăn. Có điều, nguoi phải uống chén rượu này trước đã.” Thiên Linh nói xong, đưa chén rượu đến trước mặt Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh uống, chỉ cảm thấy vị chua chua cay cay tiến vào cổ họng, sau khi uống xong, ngược lại cũng không cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Thiên Linh thấy Dương Quỳnh uống rượu, lúc này mới tự mình bắt đầu dùng bữa. Có điều vẫn như cũ thường thường dứt cho Dương Quỳnh mấy miếng

đồ ăn.

Đoán chừng là tâm tình tốt, nhất thời Dương Quỳnh uống thêm mấy chén. Nàng không có tư lượng, khi uống thật sự không cảm thấy gì, uống xong mới thấy đầu óc choáng váng, vô cùng khó chịu.

Tư lượng của Thiên Linh tốt hơn Dương Quỳnh, vừa thấy Dương Quỳnh ngủ gà ngủ gật, cười nói: “Thế nào lại không được việc như vậy. Mới uống vài chén đã say.” Nàng thấy Dương Quỳnh quả thật say rồi, liền đỡ Dương Quỳnh về giường của nàng. Để Dương Quỳnh nằm yên ổn xong lại cởi áo khoác giúp Dương Quỳnh, cuối cùng đắp chăn lên.

Thiên Linh làm xong những việc này, trở lại bên cạnh bàn, nhìn thức ăn với rượu, thở dài: “Người không ăn cùng ta, thức ăn và rượu này cũng khó mà nuốt xuống được.” Nói xong lại uống hết hai chén rượu, đã có năm phần men say. Nàng thu dọn tàn tiệc, rửa mặt chải đầu một chút, sau đó cũng ngã xuống giường ngủ thiếp đi.

Lúc Khang phi trở lại đã là rất muộn. Mặc dù nàng uống rượu, nhưng không nhiều, hơn nữa tư lượng của nàng không tệ. Trở lại Cung Lung Hoa, trong sân nơi nơi đều là đèn lồng đỏ, làm cả sân đều bừng sáng.

“Người đi xem tình hình của Thanh Diệp một chút.” Khang phi phân phó Như Quyên, còn mình thì để Nguyên Hương đi về tắm diện.

“Nương nương.” Khang phi vừa mới cởi áo khoác, Như Quyên rất nhanh liền trở lại. “Thanh Diệp cùng Thiên Linh đều đã ngủ. Nô tì nghĩ thấy mùi rượu, chắc là các nàng uống rượu, cho nên đều ngủ rất say.”

Nghe nói Dương Quỳnh đã ngủ, Khang phi cũng yên lòng. Như Quyên cùng Nguyên Hương hầu hạ Khang phi tắm rửa thay quần áo, gội lau tóc xong, Khang phi nói với hai người, “Giao thừa, hai người các người cũng về nghỉ ngơi đi. Hôm nay tính ra các người là người cực nhọc nhất, sáng sớm ngày mai bốn cung chắc chắn sẽ thưởng lì xì lớn nhất cho các người.”

Như Quyên cùng Nguyên Hương cười rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Năm mới

Khang phi ngồi ở trên giường, muốn ngủ nhưng không ngủ được. Lại là một năm từ cựu nghênh tân, mình ở trong cung này cũng sắp gần chín năm rồi. Nhận được cái gì? Lại mất cái gì? Nhiều khi Khang phi cũng không muốn nhớ lại quá khứ. Nàng luôn cảm thấy quá khứ có quá nhiều đau khổ, dễ dàng khiến người ta sa vào, không thể tự kiểm chế. Thế nhân đều thích mua dây buộc mình, nhưng nàng hiểu được, chỉ có thể vứt bỏ gông xiềng, mới có thể nhìn thấy tương lai.

Đang suy nghĩ, cửa mở một khe nhỏ, một bóng người khập khiễng nhảy vào. Khang phi vừa nhìn bộ dạng ngốc nghếch kia, liền muốn đỡ trán thở dài, “Không phải người đã ngủ sao?”

Dám không gõ cửa liền vào, hiển nhiên là Dương Quỳnh. Nàng khoác một cái áo choàng, ngay cả đai lưng cũng không buộc. Đương nhiên, hiện tại trông cạy vào tay nàng có thể buộc đai, thật sự là có chút khó khăn.

“Đêm giao thừa, làm sao có thể ngủ sớm như vậy? Ta thấy Thiên Linh cứ khuyến khích ta uống rượu, nếu ta không giả say, thì thật sự không dậy nổi rồi.” Dương Quỳnh nói xong, chạy tới bên giường, “Sao ta có thể để người một mình đón năm mới được?”

Trong lòng Khang phi ầm ập. Nhìn bộ dạng của nàng, nhìn không được cười nói: “Mau vào đi, cẩn thận cảm lạnh.”

Dương Quỳnh chỉ chờ những lời này, chui vào trong chăn của Khang phi, mang theo khí lạnh làm Khang phi hơi run rẩy.

Áo choàng của Dương Quỳnh được Khang phi đặt lên chiếc bàn con bên cạnh. Khang phi quay đầu lại nhìn vẻ mặt tha thiết của Dương Quỳnh, lắc lắc đầu, “Người không cần nhìn bốn cung như vậy. Cho dù bốn cung mặc người muốn gì cứ lấy, thì người có thể làm gì?”

Về mặt của Dương Quỳnh lập tức suy sụp, “Nương nương, người không thể tổn thương ta như vậy!”

Khang phi nhẹ nhàng cười, dưới ánh đèn chính là kiều mỵ vô hạn động lòng người. Thấy vậy sắc tâm Dương Quỳnh nổi lên.

Hôm nay hai người đều uống rượu, trong phòng ừ châu than ầm ập, rượu say liền trở thành một loại tình dục. Đừng nói là Dương Quỳnh, mà ngay cả Khang phi cũng đều có chút không kìm lòng được.

Tay Dương Quỳnh vẫn không thể động, đành phải dùng cánh tay ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Khang phi, làm cho thân thể của đối phương gắn sát vào mình.

Khang phi kiều nhan đỏ hồng, mắt hàm xuân thủy. Cánh môi mềm mại chủ động dán lên đôi môi mỏng của Dương Quỳnh. Vừa chạm vào nhau, hai người đều run lên, vị ngọt của đối phương hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của bản thân. Hai người đều không hẹn mà cùng hé miệng, cho phép đầu lưỡi đối phương tiến quân thần tốc.

Sự chủ động của Khang phi làm Dương Quỳnh rất không thích ứng. Cho tới nay, nàng đều là người chủ đạo trong loại chuyện này. Đột nhiên Khang phi có ý phản khách làm chủ, khiến Dương Quỳnh cảm thấy rất bất ngờ.

Bất tri bất giác, cánh tay Khang phi đã quấn lên cổ Dương Quỳnh, cả người cũng kề sát vào người Dương Quỳnh. Hai nữ tử đều là mặt đỏ tim đập, càng thêm động tình.

Kết thúc nụ hôn mắt hồng này, vẻ mặt Dương Quỳnh lại như đưa đám, “Nương nương, tay của ta...”

Khang phi bật cười, môi của nàng dán ở bên tai Dương Quỳnh nói: “Để ta tới.”

Dương Quỳnh bị Khang phi thổi ra nhiệt khí mà bỗng chốc run rẩy. Khang phi nhẹ giọng cười, vờn đầu lưỡi nhẹ liếm vành tai Dương Quỳnh.

“À!” Làm sao Dương Quỳnh đã được ném thử loại tư vị này? Nhất thời toàn thân mềm nhũn, nửa điểm khí lực cũng không có.

“Dương Quỳnh...” Giọng Khang phi run run, mềm mại truyền vào tai Dương Quỳnh.

Đột khi không khí đến đỉnh điểm, Dương Quỳnh nhìn tay của mình, hoàn toàn không phân được năm ngón tay thì khóc không ra nước mắt. Lúc này Khang phi cũng bị Dương Quỳnh trêu chọc đến khó có thể tự kiềm chế. Dừng ở đây, hai người đều khó chịu không yên.

Cái này gọi là tự gây nghiệt không thể sống mà! Khang phi ở trong lòng thở dài, “Lần này không phải ta không chịu, mà là vấn đề của người.” Khang phi thở hồng hển, lời nói ra đều mang theo ba phần xuân ý.

Dương Quỳnh buồn bực. Nhìn người dưới thân điểm sắc vô biên, nhưng không chịu buông tha. Cúi đầu tiếp tục thân hôn, hạ xuống trên người Khang phi ấn ký thuộc về mình.

Đêm trừ tịch*, ở thời điểm hai người đều tự bất đắc dĩ mà trôi qua. Khi trời sắp sáng, Dương Quỳnh chạy về phòng mình, còn Khang phi thì mặc lại trung y, âm thầm oán giận Dương Quỳnh hạ miệng không biết nặng nhẹ, bộ dạng như vậy nếu thị tẩm, nhất định sẽ bị Hoàng thượng phát hiện. Cũng may nàng đã sớm có chuẩn bị, Khang phi lấy một lọ thuốc mỡ từ trong hộp nhỏ đầu giường, đổ một ít lên tay, dùng ngón tay chậm rãi xoa lên. Bôi thuốc xong, lúc này Khang phi mới yên tâm nằm ngủ một lát.

(*Đêm trừ tịch: đêm cuối cùng của năm cũ trong Âm lịch)

Trời mới tờ mờ sáng, Như Quyên liền đứng giờ tới hầu hạ. Hôm nay là mừng một tết, chúng phi tần đều phải đến thỉnh an Hoàng thượng Hoàng hậu. Đây là đại sự, một chút cũng không thể qua loa. Tối hôm qua cả đêm Khang phi không ngủ, lúc này không khỏi có chút mệt mỏi. Vì thế khi trang điểm liền thêm một tầng phấn, che đi sắc mặt uể oải.

Tối Cung Phụng Từ đã tính là muộn. Mừng một tết, chúng nhân phi tần đều mặc y phục mới, trên mặt mỗi người đều là dáng vẻ hân hoan. Hoàng hậu cũng là vẻ mặt ôn hòa, đang cùng Thái Quyên ở bên cạnh nói gì đó. Tuy rằng hôm nay Khang phi cũng mặc y phục mới, nhưng vẫn là màu xanh nhạt, có vẻ đơn điệu. Cũng may ngày thường nàng thích màu sắc như vậy, nên cũng không ai trách móc nàng cái gì.

Chu Cẩm phi mặc cung trang màu đỏ mận (màu đỏ của hoa hồng), càng thêm đại khí trầm ổn. Trịnh Quý phi mặc cung y màu tím sẫm, có vẻ vô cùng trang trọng. Cốc Chiêu dung luôn không làm người khác quá chú ý cũng mặc một bộ cung y màu hồng phấn, trái lại làm cho cả người nàng kiều mỹ rất nhiều. Bởi vì hôm nay là năm mới, cho nên Lý Sung nghi ngày thường không hay ra ngoài cũng tới. Từ khi nàng bị thích khách thương tổn khuôn mặt, cũng dường như không lộ diện nữa. Bộ dạng của nàng, đương nhiên là không thể được Hoàng thượng sủng ái. Hiện giờ có điều là khoác trên người danh phận Sung nghi, nhưng thật ra cuộc sống còn kém xa những Mỹ nhân, Tài tử kia.

Trong số các Mỹ nhân, Tồn Mỹ nhân từ trước đến nay vẫn luôn rất thích màu đỏ, Giang Mỹ nhân chọn một bộ cung y màu ngọc bích, Đỗ Mỹ nhân ở bên cạnh mặc cung y màu xanh, hiển nhiên cũng có tâm tư giống như vậy, dự định ở một vườn hoa hồng dùng lá cây làm người chú ý. Phùng Mỹ nhân mặc một bộ cung y màu vàng đỏ, cả người lộ vẻ xinh đẹp đáng yêu. Khang phi nhìn y phục của bốn vị Mỹ nhân, cũng nhìn ra được các nàng tranh đấu rất gay gắt. Cùng là Mỹ nhân, khó tránh khỏi sẽ bị so sánh. Nếu như ai có thể được phong làm Tiếp dư, hoặc là vị trí chín tần đầu tiên, thì như vậy chính là tài trí hơn người.

Muốn tự mình vào cung chính là Khang phi, nhưng trái lại, lại hoàn toàn không có ý muốn trèo lên địa vị cao này.

Chu Cẩm phi kéo tay Khang phi, “Làm sao nhìn người tinh thần không tốt như vậy, tối hôm qua ngủ không ngon?”

Đây vốn là vô ý hỏi, lại khiến cho Khang phi nhớ tới chuyện hoang đường tối qua, nhin không được hơi hơi đỏ mặt. Nàng vội vàng cầm khăn xoa xoa mặt để che đi sự thất thố của mình. “Tối hôm qua uống vài chén rượu, vốn tưởng rằng có thể ngủ ngon giấc. Ai biết vậy mà lại mơ một giấc mộng không bình thường, cả đêm đều ngủ không ngon.”

Chu Cẩm phi nói: “Mộng gì?”

Khang phi thở dài: “Thật sự không nhớ rõ.”

Chu Cẩm phi gật đầu, “Ngươi nha, chính là vì suy nghĩ quá nhiều, cho nên ban đêm mới có thể nằm mơ.

“Tỷ tỷ nói rất đúng. Ta nghĩ ta nên nghỉ ngơi vài ngày.” Khang phi thấp giọng nói.

Đang nói chuyện, bên ngoài có thái giám cao giọng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Hoàng hậu và mọi người đồng loạt ra ngoài nghênh đón. Hoàng thượng một thân long bào vàng kim, vạn phần uy phong, hợp với áo phượng bào của Hoàng hậu càng thêm oai nghi bề thế. Khang phi nhìn Hoàng hậu cùng Hoàng thượng đứng song song, không khỏi cảm khái, vị trí bên cạnh Hoàng thượng, quả thật chỉ có thể thuộc về nàng, La Tiểu Nữ.

Nghênh đón Hoàng thượng tiến vào chính điện, chúng phi tần thỉnh an chúc tết Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, Hoàng thượng theo thứ tự ban thưởng lễ vật. Vì là năm mới, nên lễ vật coi như hậu hĩnh. Năm nay Khang phi được một bộ Hoa thái nghi thường. Nàng nhìn vật Hoàng thượng ban thưởng, có chút đoán không ra tâm tư của Hoàng thượng. Bộ Hoa thái nghi thường này rõ ràng là vũ y (y phục múa), vốn nên thưởng cho Tôn Mỹ nhân thiện vũ (sở trường về múa), tuyệt đối không nên vô cớ mà đưa cho nàng.

Mặc kệ trong lòng Khang phi nghĩ gì, nhưng Hoàng thượng ban thưởng là không thể dị nghị. Nàng để Như Quyên nhận lấy, quay đầu lại thấy ánh mắt không thân thiện của Tôn Mỹ nhân.

Chờ Hoàng thượng ban thưởng lễ vật xong, mọi người cảm tạ ân điển của Hoàng thượng, sau đó đều sôi nổi hồi cung.

Lúc này mặt trời đã từ từ phát huy uy lực của nó, rất nhiều tuyết đọng ngày thường không tan đều tan chảy vào lúc này. Như Quyên thấy mặt đất lầy lội, sợ thái giám nâng kiệu lại trượt chân, vạn nhất làm Khang phi ngã mà Dương Quỳnh lại không có ở đây thì làm sao bây giờ?

Lúc này Nguyên Hương kéo tay Như Quyên, nắm tay nàng cười nói: “Ngươi thật sự quên ta rồi sao?”

Như Quyên nghe xong cũng cười, “Ta cũng sắp quên ngươi cũng là cao thủ rồi.”

Nguyên Hương bắt mắt nói: “Biết ngay ngươi bắt công mà.”

Như Quyên nói: “Ai nha, tỷ tỷ tốt của ta, người tha cho ta đi.”

Nguyên Hương thấy ánh mắt Như Quyên chứa ý cười, không thể làm gì khác, nói: “Lần sau không được bắt công như vậy. Ngươi luôn nghĩ đến Thanh Diệp, ta sẽ ghen.”

Như Quyên phi phui nói: “Ban ngày ban mặt cũng không đứng đắn, không sợ nương nương nghe thấy sao.”

Nguyên Hương rút cuộc vẫn cẩn thận, lúc này mới không nói gì nữa.

Trở lại Cung Lung Hoa, Khang phi theo thông lệ cũng thưởng cho chúng cung nữ thái giám mỗi người một bao lì xì. Tuy rằng tiền bạc bên trong không nhiều, nhưng cũng đủ uống được hai lần rượu. Bởi vậy tất cả mọi người đều rất vui vẻ. Dương Quỳnh nhận được mười lượng bạc, trong các cung nữ, xem như tương đối cao. Thiên Linh cũng nhận được năm lượng tiền lì xì.

Trong tay mọi người có tiền, trong cung lại cho phép ba ngày liên tiếp nếu cung nữ thái giám không có nhiệm vụ được phép đi lại, liên lạc cảm tình. Bởi vậy người như Yên Xảo sớm đã không thấy bóng dáng. Dương Quỳnh thấy Thiên Linh không có ý định xuất môn, liền nói: “Thiên Linh, ngươi không cần ở đây với ta đâu, thương thế của ta đã khá hơn rất nhiều, có thể tự chăm sóc tốt cho mình.”

Thiên Linh nói: “Ta chỉ không muốn ra ngoài mà thôi.”

“À.” Dương Quỳnh nhìn Thiên Linh, cảm thấy nàng thật sự rất kì lạ. Không ở trước mặt chủ tử tranh sủng, cũng không thích náo nhiệt. Dường như trời sinh chính là không màng danh lợi. “Tại sao ngươi không ra ngoài? Bên ngoài rất náo nhiệt đó.”

Thiên Linh lắc đầu, “Ta chỉ muốn làm tốt chuyện của mình. Náo nhiệt này, ta không thích xem, cũng không thích tham dự.”

Dương Quỳnh cảm thấy trong lời nói của Thiên Linh chứa hàm ý sâu xa, liền im lặng nhìn nàng.

Thiên Linh cười nói: “Quan hệ trong cung này thật sự rất phức tạp, ta không muốn can thiệp. Cả đời này của ta cũng không có ước muốn gì lớn, chỉ muốn có thể thanh bạch làm người, sạch sẽ làm việc.” Nàng nhìn Dương Quỳnh nói: “Ta khuyên ngươi cũng nên ít tham gia vào những chuyện náo nhiệt trong cung thôi.”

Giờ Dương Quỳnh mới hiểu, Thiên Linh không ra khỏi cửa là vì muốn ít gây phiền toái.

“Ta hà, mới không có hứng thú tham gia vào náo nhiệt gì đó đâu. Tay của ta như vậy, làm thế nào để khôi phục mới là vấn đề trước mắt ta cần lo lắng nhất.” Dương Quỳnh nhìn tay của mình, vẫn còn trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Vũ phổ

Lúc này Khang phi đang ở trong tấm điện im lặng suy nghĩ. Hoàng thượng ban thưởng cho nàng Hoa thái nghi thường rất cuộc là có ý gì? Nàng đã lâu không khiêu vũ (múa, nhảy múa), thường cho nàng vũ y để làm gì?

“Từ khi nhận được đồ Hoàng thượng ban thưởng, nương nương người dường như luôn có tâm sự. Có phải bởi vì tặng phẩm này không?” Như Quyên dò hỏi.

“Hoàng thượng vô duyên vô cớ thưởng vũ y cho bốn cung làm gì?” Khang phi hỏi.

Như Quyên nói: “Chắc là Hoàng thượng muốn xem nương nương khiêu vũ. Vũ tư (dáng múa, kỹ thuật nhảy) của nương nương chính là thiên hạ hiếm có mà.” Như Quyên và Nguyên Hương đều là người từ Thâm gia đưa vào cung, đương nhiên ở Thâm gia đã nghe được một vài lời đồn đại về vị Đại tiểu thư này.

Thâm gia Đại tiểu thư vũ tư tuyệt luân, thiên hạ hiếm có. Năm đó vì một câu nói đùa kim liên hoa của Kỳ huynh* Thâm Minh Hoa mà về sau không khiêu vũ nữa, đổi sang thơ từ thư pháp, quả thực làm rất nhiều người nắm cổ tay thở dài.

(*Hữu kỳ huynh tất hữu kỳ muội: Tạm dịch: Ca ca thế nào thì muội muội như thế, ý chỉ Thâm Minh Hoa cũng tài giỏi hơn người như Thâm Thu Hoa)

“Khiêu vũ đã là chuyện lúc nhỏ của bốn cung, nhiều năm không luyện tập, sao còn có thể múa được nữa? Lần này Hoàng thượng là làm khó bốn cung rồi.” Khang phi nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có lý do này. Nhưng không biết tại sao Hoàng thượng lại làm vậy.

Hôm đó sau giờ ngo, Hoàng thượng dẫn dắt trăm quan lễ bái xã tắc (thần đất và thần lúa) xong mới hồi cung, lại cố ý đi vòng tới Cung Lũng Hoa thăm Khang phi.

“Phải chăng ái phi đang suy nghĩ vì sao trăm ban thưởng cho nàng bộ vũ y này?” Hoàng thượng thấy Hoa thái nghi thường đặt trên bàn, liền biết trong lòng Khang phi đang suy nghĩ gì.

Khang phi cười nói: “Hoàng thượng nói đúng. Thần thiếp quả thật không rõ Thánh ý.”

Hoàng thượng lấy một phong thư từ trong ngực ra đưa cho Khang phi, “Nàng xem thư liền hiểu.”

Khang phi nghi hoặc nhìn Hoàng thượng một cái, lúc này mới mở thư ra, vừa nhìn liền kinh ngạc. Thì ra phong thư này chính là do Lục Khuynh Nương mất tích nhiều năm viết. Năm đó vũ cơ đệ nhất giáo phường từng khiến cho bao người mê muội, nhưng ở năm hưng thịnh nhất nàng lại quy ẩn, về sau lại càng không biết tung tích, trở thành một điều bí ẩn. Hiện giờ gặp lại thư tay của cô nhân, sao có thể không khiến cho Khang phi giật mình?

“Bộ Hoa thái nghi thường này cũng là do Lục Khuynh Nương sai người giao đến tay trăm, để trăm chuyển tặng cho nàng.” Hoàng thượng chậm rãi nói. Tuy rằng Lục Khuynh Nương chỉ là một vũ cơ của giáo phường, nhưng khi trước lại có quan hệ thân thiết với sinh mẫu (mẹ đẻ) của Hoàng thượng. Bởi vậy Hoàng thượng đối với nàng là một loại cảm giác thân thiết không giống với người bên ngoài, cũng luôn luôn lưu ý đến hướng đi của nàng.

“Sư phụ nàng...” Lời vừa ra khỏi miệng Khang phi liền cảm thấy sai rồi. Nhưng lời nói ra thì không thể sửa đổi, vì thế vội vàng quỳ xuống nói: “Thần thiếp giấu diếm quan hệ với Lục Khuynh Nương, không thể nói rõ chuyện tình với Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hoàng thượng cười nói: “Trăm đã khi nào trách nàng? Được rồi, mau dậy đi, trên mặt đất lạnh.” Nói xong nâng Khang phi dậy. “Kỳ thật trăm đã sớm biết nàng là đệ tử nhập thất của Lục Khuynh Nương. Hơn nữa trăm còn biết, nàng là đệ tử nàng đặc ý nhất.”

“Hoàng thượng quá khen rồi.” Khang phi cười nhạt. Khi nàng năm tuổi quen biết Lục Khuynh Nương, được chọn làm đệ tử nhập thất, học tập vũ nghệ. Thân thể Khang phi thon dài, tính mềm dẻo rất tốt, vốn là một mầm non xuất sắc để học múa. Lục Khuynh Nương xét duyệt qua vô số người, liếc mắt một cái liền nhìn trúng Khang phi. Mấy năm sau đó, Lục Khuynh Nương luôn hết lòng chỉ dạy, cho nên Khang phi tuổi còn nhỏ mới có thể nhảy được kim liên vũ. Về sau Khang phi không khiêu vũ nữa, Lục Khuynh Nương cũng rời khỏi Thâm gia, ngao du khắp nơi, tiếp tục truyền dạy vũ đạo. Lần từ biệt đó, cũng chưa từng gặp lại.

“Quan hệ của Lục Khuynh Nương và Thái hậu không nhỏ. Trước khi Thái hậu lâm chung, còn từng nhắc nhở trăm phải chăm sóc tốt cho nàng. Hiện giờ nàng muốn trở lại để đó, trăm rất vui mừng.”

Khang phi nói: “Thần thiếp và Hoàng thượng là tâm tư giống nhau. Có thể gặp lại sư phụ, thần thiếp cũng không dám tin.”

Hoàng thượng cười nói: “Nàng cũng đừng vui quá sớm.” Nói xong, lại cầm lấy một quyển tập từ tiểu thái giám bên cạnh giao cho Khang phi, “Sư phụ này của nàng cũng không dễ gặp đâu. Bà ấy nói mình dùng ba mươi năm để sáng chế ra thiên sí vũ này, hi vọng nàng có thể nhảy được.”

Khang phi tiếp nhận thiên rực vũ phổ, lật xem vài trang, cau mày nói: “Bước nhảy thật phức tạp, thần thiếp sợ...”

Hoàng thượng nói: “Lục Khuynh Nương có nói với trăm, nếu nàng không nhảy được, thì trên đời này không ai có thể nhảy.”

Khang phi vốn nghĩ tới Tôn Mỹ nhân. Nàng cũng là đệ tử của Lục Khuynh Nương, hơn nữa tư chất quả thực không tệ. Nhưng nghĩ lại, nếu là sư phụ dặn dò, vậy tất nhiên có lý do của người. Chính mình thật sự không nên thoái thác.

“Nếu là ý của sư phụ, vậy thần thiếp sẽ tận lực thử một lần.”

Hoàng thượng nghe xong cao hứng nói: “Trẫm cũng vô cùng chờ mong điệu múa của ái phi.” Hắn thấy Khang phi dường như có điều băn khoăn, liền nói: “Ái phi yên tâm, đến lúc đó xem nàng khiêu vũ chỉ có trẫm cùng Lục Khuynh Nương, không có những người khác.”

Lúc này Khang phi mới cười nói: “Thần thiếp đa tạ Hoàng thượng thông cảm.”

Hoàng thượng kéo tay Khang phi nói: “Không cần đa lễ. Gần đây Trẫm triều chính bận rộn, khó tránh vắng vẻ nàng, để nàng chịu ủy khuất rồi.”

Khang phi ôn nhu dựa vào người Hoàng thượng, “Thần thiếp không ủy khuất. Chỉ cần Hoàng thượng không chê thần thiếp tùy hứng là tốt rồi.”

Tiền Hoàng thượng đi, cả buổi trưa Khang phi cũng chưa rời chỗ, cẩn thận xem kỹ bản ghi chép thiên sí vũ của Lục Khuynh Nương.

Hôm sau, Hoàng thượng đặc biệt phái người tới dựng một gian phòng để Khang phi luyện múa. Từ đó, mỗi ngày ngoại trừ đi Cung Phụng Từ thỉnh an Hoàng hậu, tới thăm sức khỏe Dương Quỳnh thì Khang phi đều ở trong gian phòng này. Động tác của thiên sí vũ cực kỳ khó. Khang phi nhiều năm không luyện tập, khó tránh khỏi cảm thấy mới lạ, mất vài ngày mới lấy lại được những thứ mình đã quên trước đó. Vào đầu tháng Giêng, Khang phi chính thức bắt đầu luyện tập thiên sí vũ. Mới hơn nửa ngày, liền mệt đến mồ hôi đầm đìa, cơ hồ là ngã xuống thảm.

“Nương nương...” Như Quyên lo lắng kêu lên.

“Không có việc gì. Bồn cung... đã lâu không luyện tập, thể lực... không theo kịp.” Khang phi thở hổn hển. Như Quyên nâng nàng dậy, ngồi trên ghế, “Không biết bồn cung có thể nhảy được thiên sí vũ này hay không?”

“Nương nương, xin thứ cho nô tì nói thẳng, người có hơi quá nóng vội rồi.” Như Quyên nói.

Khang phi nhìn nàng một cái, thở dài: “Khi bồn cung còn ở nhà, mặc dù tuyên bố với bên ngoài là sẽ không khiêu vũ nữa, nhưng rốt cuộc bởi vì không bỏ được mà vẫn lén lút luyện tập. Chỉ là sau khi vào cung, nhất cử nhất động đều bị người ta theo dõi, nên thật sự không có cách nào tiếp tục múa nữa. Một lần kéo dài chính là tám năm, hiện giờ bảo bồn cung nhảy thiên sí vũ khó như vậy, đúng là có chút khó khăn. Có điều... bồn cung cũng hiếu kỳ, chính mình còn có thể khôi phục lại trình độ lúc trước hay không.”

Như Quyên nói: “Nương nương người chính là quá hiếu thắng. Loại chuyện này cũng phải từ từ mới được. Người khổ cực như vậy cẩn thận làm mình bị thương.”

“Bồn cung biết.” Khang phi nghỉ ngơi một lúc, lại tập thêm nửa canh giờ nữa mới thôi. Tắm rửa thay y phục xong, vừa ra cửa liền thấy Dương Quỳnh đứng ở hành lang dưới mái hiên, đứng lại còn thẳng tắp.

“Làm sao người lại đứng ở đây?” Khang phi đi tới trước mặt Dương Quỳnh dừng lại hỏi.

Dương Quỳnh nói: “Ta nằm quá lâu, cảm giác xương cốt trên người đều cứng ngắc rồi. Cho nên nhân lúc hôm nay khí trời tốt mới ra ngoài phơi nắng một lúc.”

“Thương đều tốt rồi?”

Dương Quỳnh gật gật đầu, “Không có gì đáng ngại.”

Lúc này Thiên Linh lại đây thi lễ, “Nương nương, người đừng nghe nàng nói bậy. Một ngày trước Lý thái y còn dặn nàng cần phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Nàng nhất định không nghe. Nô tì cũng không ngăn được nàng, suốt ngày không chịu lên giường nằm.”

“A?” Khang phi nghe xong cười lạnh, “Bồn cung cũng không biết người lại cậy mạnh như vậy.”

Dương Quỳnh vừa thấy Khang phi cười lạnh cũng cảm giác sau lưng đổ mồ hôi. Nàng yên lặng lui về phía sau một bước, “Hiện tại ta trở về nằm giường nghỉ ngơi.”

Khang phi nhìn bóng lưng Dương Quỳnh nhanh như chớp rồi đi, bất đắc dĩ lắc đầu. Quay lại thấy Như Quyên đang mím chặt môi cười trộm. Hỏi: “Người cười cái gì?”

Như Quyên vội vàng lắc đầu.

“Nói đi, bồn cung muốn nghe.” Đây chính là ngữ điệu không cho phép lảng tránh.

Như Quyên nói: “Nương nương, kỳ thật Thanh Diệp ở đây chính là vì muốn chờ gặp nương nương một lần.”

Nghe Như Quyên nói xong, Khang phi ngây ngẩn cả người.

Như Quyên tiếp tục nói: “Mới vừa rồi khi nô tì chuẩn bị nước liền nhìn thấy nàng ló đầu ra, dường như đang nhìn xem khi nào thì người đi ra. Người

không cho phép nàng ra ngoài gặp người, lại bận luyện vũ không đi gặp nàng, nói vậy nàng cũng là nhớ người đến sốt ruột rồi.”

Mặt Khang phi có chút nóng. Một người dụng tâm mà ngay cả người xung quanh cũng đều nhìn ra, chính mình lại vẫn không chú ý. Có lẽ cho tới nay, Dương Quỳnh đối với nàng quá dụng tâm, cho nên nàng mới coi là đương nhiên. Đã thành thói quen, liền không quý trọng.

“Bổn cung...” Khang phi nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Trở lại tẩm điện, Nguyên Hương lệnh tiểu cung nữ đưa Mai Hoa Cao mà phòng bếp nhỏ mới làm tới. Khang phi luyện tập hơn nửa ngày, lúc này cũng đã đói bụng.

Cầm một miếng ăn, hoa mai mới hái hương thơm ngào ngạt, làm thành Mai Hoa Cao lại càng thêm thơm ngát ngon miệng. Miếng bánh mềm dẻo vào miệng lập tức tan chảy. Khang phi không ham đồ ngọt, Mai Hoa Cao này cũng là gần đây mới thích ăn. Truy cứu nguyên nhân... Khang phi nghĩ một chút, hình như là do Dương Quỳnh luôn thích những món điểm tâm này.

Khang phi cười khổ lắc đầu, ai nói mình không đặt nàng ở trong lòng. Ngay cả thói quen hàng ngày cũng thay đổi rồi, chỉ là mình luôn không phát hiện mà thôi.

“Có phải bổn cung đã quá lạnh nhạt với nàng không?” Khang phi thừa nhận, tính tình nàng rất nhạt, cho dù là đối với Hoàng thượng cũng là hờ hững không nhiệt tình. Cũng may xưa nay Hoàng thượng đối với nàng đều là lấy lễ tiếp đón. Nghiêm túc mà nói, hai người bọn họ không hề giống phu thê, mà lại giống bằng hữu hơn.

Có bằng hữu tất nhiên rất tốt, nhưng tâm của nàng lại dần dần đóng chặt. Nàng xuất thân Thâm gia, thuở nhỏ chính là thiên kiều vạn sủng, tính tình vô cùng kiêu ngạo. Đối với yêu thương của Hoàng thượng, nàng đã từng tranh giành. Nhưng rất nhanh liền thấy rõ, yêu thương của Hoàng thượng, chỉ dành cho La Tiểu Nữ. Người bên ngoài dù có vĩ đại thế nào cũng đều không thể chiếm được vị trí kia trong lòng Hoàng thượng. Sau khi nàng nhìn rõ ràng, cũng không cố chấp nữa. Lui một bước, chính là trời cao biển rộng. Hoàng thượng đối với nàng Thánh sủng không suy, là bởi vì nàng thức thời, biết tiến biết lùi. Bất cứ lúc nào nơi nào, cũng sẽ tuân thủ nghiêm ngặt nghi lễ quân thần, sẽ không vọng tưởng thứ không thuộc về mình. Chỉ là năm tháng cứ như vậy trôi qua, tâm của nàng đã hoang vu vắng lặng. Dương Quỳnh đột nhiên xông vào, nàng tiếp nhận. Nhưng không cách nào có thể yêu thương ngang hàng. Nàng biết mình thật có lỗi với Dương Quỳnh, thế nhưng, để nàng thay đổi, thì cũng nên cho nàng một ít thời gian.

Như Quyên rót chén trà nóng cho Khang phi, “Nương nương, tâm của người, Thanh Diệp sẽ hiểu.”

Khang phi quay đầu, thấy ánh mắt ôn hòa của Như Quyên. Trong lòng dâng lên rất nhiều ấm áp, “Như Quyên, cảm ơn người. Những lời mất đầu này, bổn cung chỉ có thể nói với người.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Thử thương

“Nương nương, đại ân của người đối với nô tì cùng Nguyên Hương, nô tì chết vạn lần cũng khó mà báo đáp. Mấy năm nay, tuy rằng nô tì không ở bên cạnh nương nương, nhưng cũng biết bề ngoài là nương nương phong quang vô hạn, nhưng những thứ đó đều không phải điều nương nương thực sự mong muốn. Nương nương là hoa Lan trong núi, là tiên trên trời, sống trong Hoàng cung này, là oan ức người rồi.” Như Quyên đau lòng Khang phi khổ, tất cả phong quang đều không phải thứ nương nương muốn. Mà thứ nương nương muốn, lại một chút cũng không đạt được.

Khang phi lại lắc đầu, “Bổn cung biết vào cung sẽ là cuộc sống như vậy, cho nên bổn cung không oan ức. Hiện giờ bổn cung... chỉ sợ sẽ hại Thanh Diệp.”

Như Quyên nghe đến đó cười cười, “Nương nương, Thanh Diệp không phải là người yếu đuối. Nương nương không cần lo lắng cho nàng.”

Khang phi gật đầu, nhớ tới bộ dạng chạy trốn vừa rồi của Dương Quỳnh, không nhịn được nở nụ cười, “Đĩa Mai Hoa Cao này người mang cho nàng đi. Bảo Thiên Linh trông chừng nàng, đừng cho nàng ăn hết một lúc. Bổn cung còn chưa từng thấy nàng thích đồ ngọt như vậy.”

Như Quyên hiểu rõ khom người thi lễ, cười nói: “Vâng, nô tì tuân mệnh.”

Dương Quỳnh nằm trên giường. Thương ở móng nàng cơ bản đã khỏi hẳn. Thuốc ngoại thương do Thái y viện phối chế quả nhiên dùng tốt. Chỉ là tay của nàng vẫn thực phiền toái. Vết thương trên tay cũng sắp khỏi rồi, vậy mà hiện tại tay nàng ngay cả cầm đũa cũng không cầm được, mỗi ngày ăn cơm đều phải dùng thìa. Lý Thái y nói là bởi vì kinh mạch trên tay tương đối nhiều, cho nên khôi phục tương đối chậm. Có điều nhìn bộ dạng úp úp mở mở của Lý Thái y, Dương Quỳnh liền hiểu, tay của mình là không thể lạc quan. Nếu đôi tay này bị phế bỏ, coi như Khang phi không chế nàng, thì nàng còn tư cách gì để ở lại bên cạnh Khang phi? Vừa nghĩ đến chuyện rời khỏi Khang phi, trong lòng Dương Quỳnh liền thấy rầu rĩ.

Thiên Linh trông nàng không cho nàng xuống giường. Nàng không thể làm gì khác là chậm rãi hoạt động mấy ngón tay của mình. Dương Quỳnh vẫn luôn cảm giác độ dài của gân mạch trên tay mình không giống như bình thường, không phải cảm thấy dài thì chính là cảm thấy ngắn. Tóm lại không quá nghe sự sai bảo của mình.

Rốt cuộc nên làm gì bây giờ? Thái y không giúp được mình thì còn ai có thể giúp? Dương Quỳnh âm thầm sốt ruột, nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì. Sau đó thành thật nhắm mắt lại, miễn cho một lúc nữa Thiên Linh lại tới đây liếc nhìn nàng.

Vừa nhắm mắt lại, liền nghe thấy tiếng gõ cửa. Thiên Linh đi qua mở cửa, người đến chính là Như Quyên. Sau khi đi vào hỏi: “Thanh Diệp đâu?”

Thiên Linh nói: “Vừa mới nằm xuống. Nếu không có lời của nương nương, lúc này nàng còn không thành thật đó.”

Như Quyên thấy Dương Quỳnh nhắm hai mắt, nói: “Ô, nhanh như vậy đã ngủ rồi. Nương nương lệnh cho ta mang Mai Hoa Cao tới cho nàng, xem ra nàng không có phúc hưởng rồi.”

Dương Quỳnh vừa nghe được ba chữ “Mai Hoa Cao”, lập tức mở mắt ra nói: “Ta vẫn chưa ngủ đâu.”

Như Quyên cười nói với Thiên Linh, “Ngươi mau nhìn cái người không tiền đồ này xem. Một đĩa điểm tâm liền lộ tẩy.” Nói xong, lấy Mai Hoa Cao từ trong hộp ra, cố ý đặt lên chiếc bàn con cạnh giường Dương Quỳnh.

Hương hoa Mai nhàn nhạt phiêu tán bay ra, Dương Quỳnh không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, đưa tay cầm một miếng, “A, hai người các ngươi cũng lại đây ăn đi.”

Thiên Linh cười nói: “Thôi. Đây là đồ ăn của nương nương. Tổng cộng cũng chỉ có mấy miếng, cố ý thưởng cho ngươi, ta xem vậy còn chưa đủ cho ngươi ăn đâu.”

Vừa nghe Thiên Linh nói, Dương Quỳnh trái lại thấy ngượng ngùng. Mấy ngày nay Thiên Linh vì chăm sóc cho nàng mà năm mới náo nhiệt như vậy cũng không đi ra ngoài. Tuy nói Thiên Linh không thích náo nhiệt, nhưng nếu mình không bị thương, thì nàng cũng không cần bận từ sớm đến tối muộn. Chung quy vẫn là mình nợ nàng. Nghĩ đến đây, Dương Quỳnh cũng ngượng ngùng ngậm miệng.

Như Quyên nói: “Ngươi ăn đi. Ta với Thiên Linh cũng không thích ăn những đồ ngọt như vậy. Ngươi cho rằng vì nhường cho ngươi chắc.”

Lúc này Dương Quỳnh mới cười cười, há miệng bắt đầu ăn.

“Nương nương dặn dò ngươi trông chừng nàng, đừng cho nàng ăn hết một lúc.” Như Quyên thấy Dương Quỳnh ăn xong một miếng, liền nhìn chăm chăm vào miếng tiếp theo, cảm thấy vẫn phải lấy nương nương ra để áp nàng.

Thiên Linh nghe xong quay đầu hỏi Dương Quỳnh nói: “Ngươi nghe thấy không? Đây chính là mệnh lệnh của nương nương.” Mắt thấy Dương Quỳnh định cầm một miếng Mai Hoa Cao nữa, Thiên Linh liền đi tới trực tiếp bưng cái đĩa đi.

Dương Quỳnh bĩu môi. Thiên Linh tốt thì tốt thật, nhưng mà cái gì cũng muốn quản, bà quản gia tiêu chuẩn mà.

“Được rồi, điểm tâm đưa đến rồi, ta phải về phục mệnh nương nương đây.”

“Ta tiễn ngươi.” Thiên Linh theo Như Quyên đi tới cửa.

Như Quyên kéo tay Thiên Linh, thấp giọng hỏi: “Tay nàng thế nào?”

Thiên Linh lắc đầu, “Hôm qua Lý thái y đã nói riêng với ta, gân tay của nàng bị gấp còn làm thay đổi hình dạng, rất khó khôi phục lại. Hiện tại đưa nàng cũng không cầm được, thật sự làm người ta lo lắng.”

Như Quyên hỏi: “Nàng biết không?”

“Ta nào dám nói cho nàng biết? Đó là tay nàng cầm kiếm, hiện tại cầm bút cũng run run. Ai! Ta thấy nàng nhiều ít cũng biết rồi, chỉ là làm bộ như không biết mà thôi. Ngươi thấy ta thường xuyên hung dữ với nàng, là vì ta sợ bình tĩnh nói chuyện với nàng ta sẽ không nhịn được... Ta sẽ không nhịn được mà khóc mất.” Thiên Linh nói xong, trong hốc mắt đã ngấn lệ.

Như Quyên cũng thở dài một hơi, “Trước tiên ngươi vẫn cứ gạt nàng đi. Ta thấy gần đây nương nương ngoại trừ khiêu vũ, thì lo lắng nhất chính là tay của nàng. Lại vẫn không có biện pháp gì, thật sự là gấp chết người mà.”

“Ai nói không phải. Hiện tại thời gian còn ngắn, vẫn có thể lừa nàng nói đến lúc đó sẽ khỏi. Nhưng nếu qua nửa năm một năm nữa, chúng ta nói hay không nói, nàng cũng sẽ hiểu.”

Như Quyên vỗ vỗ tay Thiên Linh, “Làm khó ngươi rồi.”

Dương Quỳnh nằm trên giường, trong miệng vẫn còn ngậm nửa miếng Mai Hoa Cao. Miếng bánh mềm dẻo đã tan ra, chảy xuống cổ họng của nàng, ngọt đến muốn sặc. Thiên Linh cùng Như Quyên ngồi ở ngoài cửa nhỏ giọng nói chuyện thì Dương Quỳnh sẽ không nghe thấy. Các nàng quả thật đánh giá thấp thính lực của người tập võ rồi. Dương Quỳnh không có nội lực, không so được với những cao thủ võ lâm kia. Nhưng ở khoảng cách gần như vậy, thính lực của nàng vẫn đủ để nghe rõ từng câu từng chữ các nàng nói. Trong lòng nàng cũng không đặc biệt bị thương hay tuyệt vọng. Đối với thương thế của mình, nàng đã sớm có phỏng đoán cơ bản. Hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là chứng thực suy đoán của mình mà thôi.

Như Quyên trở lại tầm điện, thuật lại lời Thiên Linh nói với nàng cho Khang phi nghe. Khang phi gật đầu nói: “Hôm qua Lý thái y cũng đã nói với bản

cung. Bồn cung không gấp nằng nhiều, cũng là không nhìn được đôi tay của nàng.”

Như Quyên không cần nhiều lời nữa. Nàng biết, trong lòng Khang phi khẳng định còn sót ruột hơn so với các nàng. Nhưng sót ruột thì có lợi ích gì? Các nàng ai cũng bắt lức.

Sau giờ ngo, Khang phi lại ở trong phòng luyện múa cả một buổi chiều. Ăn tối xong, Khang phi nói cần chuyên tâm nghiên cứu thiên sí vũ, cho tất cả mọi người đều lui ra ngoài.

Ước chừng qua một nén nhang, cửa sổ có tiếng động. Khang phi nhẹ giọng nói: “Vào đi.”

Cửa sổ khẽ mở, một bóng đen trèo vào, chính là Mặc Diệp.

Mặc Diệp thi lễ sau đó hỏi: “Nương nương gọi nô tài đến là có gì phân phó?”

Khang phi nói: “Mặc Diệp, ngươi là người tập võ, gân tay bị tổn thương của Thanh Diệp, theo ngươi, có biện pháp gì?”

Mặc Diệp cau mày nghĩ một lúc, nói: “Thưa nương nương, nô tài biết có một biện pháp, có thể thực hiện được.”

“A?” Lòng mày Khang phi hơi nhướng lên, “Biện pháp gì?”

“Tìm một cao thủ nội công giúp Thanh Diệp bác gân, đem gân sai chỗ kéo về chính vị.”

Khang phi ngẩng đầu nhìn ánh mắt Mặc Diệp, thận trọng nói: “Ngươi xác định có thể làm vậy?”

Mặc Diệp nói: “Năm đó khi nô tài tập võ có nghe sư phụ nói qua chuyện này. Bởi vì không phải là bản thân bị thương, cho nên nghe xong cũng không để trong lòng. Cụ thể có hữu hiệu hay không, nô tài cũng không biết.”

“Hiện tại cũng không cần biết nhiều như vậy. Có hiệu quả hay không thử một lần mới biết được. Mặc Diệp, nội công của ngươi thế nào?”

Mặt Mặc Diệp ửng hồng, “Thưa nương nương, nô tài học là kinh linh nhất lộ, thiên về kinh công và kiếm pháp. Nội công rất bình thường, không đủ để giúp Thanh Diệp bác gân.”

Khang phi ngưng mày suy tư một chút, nói: “Bồn cung biết rồi. Ngươi trở về đi, làm tốt chuyện của mình, cần ngươi thì bồn cung sẽ lại liên lạc.”

Mặc Diệp gật đầu, nhảy ra ngoài cửa sổ biến mất.

“Như Quyên!”

Như Quyên nghe thấy trong nội điện có tiếng Khang phi gọi, vội vàng đẩy cửa đi vào, “Nương nương, người gọi nô tì.”

“Đi gọi Thanh Diệp tới đây.”

“Vâng.”

Lúc này Dương Quỳnh đang hoạt động mấy ngón tay của mình. Nàng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể dựa vào phương pháp rất chậm, rất ngu ngốc này từ từ khôi phục. Nàng tin một ngày nào đó, tay của mình có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Thanh Diệp, nương nương gọi ngươi.” Lời của Như Quyên làm trong lòng Dương Quỳnh run lên.

Từ khi Khang phi luyện múa, nàng cũng từng nửa đêm lên vào tẩm điện của Khang phi. Nhưng nhìn thấy Khang phi ngủ say, nàng thật sự không đành lòng quấy nhiễu. Hơn nữa, tay của mình như vậy, chỉ sợ ngay cả cời đại lưng cũng không làm được. Tốt nhất vẫn là không cần bêu xấu.

“Nương nương.” Dương Quỳnh đi vào nội điện. Nhóm người Như Quyên hiểu rõ thức thời đều ở lại ngoài điện.

“Ngươi lại đây.” Khang phi nói.

Dương Quỳnh theo lời đến gần, Khang phi kéo tay của nàng lại nhìn. Ngoại thương cơ bản đã tốt rồi, chỉ còn hơi sưng đỏ. Nhìn bên ngoài cũng không thấy có vấn đề gì.

“Tay đã tốt chưa?”

Dương Quỳnh cũng không có ý định giấu diếm Khang phi, nói thẳng: “Ngoại thương sắp khỏi rồi. Nhưng tay là phế.”

Khang phi nghe xong trong lòng khó chịu. Trì hoãn một lúc mới ngẩng đầu hỏi: “Ngươi định làm thế nào?”

Dương Quỳnh lắc đầu, “Ta không biết. Nhưng ta sẽ cố gắng khôi phục. Mặc dù sẽ rất chậm, nhưng ta sẽ không từ bỏ.”

Khang phi gật đầu, “Bồn cung nghe nói, chỉ cần tìm người có nội công thâm hậu giúp ngươi nắn lại gân bị sai, tay ngươi có lẽ sẽ khôi phục.”

Ánh mắt Dương Quỳnh sáng lên, “Thật sự?”

Khang phi cười cười, “Xem ra ngươi đã chọn được người.”

“Chuyện như vậy tất nhiên là tìm Âu Dương Đình.” Dương Quỳnh hiển nhiên nói.

“Bỏn cung tìm người chính là vì việc này. Người hẳn là có biện pháp liên lạc với Âu Dương Đình. Nếu hẳn nhận người làm đồ đệ, thì hiển nhiên chuyện này cũng không thể đẩy trách nhiệm cho người khác.”

Dương Quỳnh gật đầu, “Đêm nay ta sẽ liên hệ với hẳn.”

Khang phi cười gật gật đầu. Bất luận nói thế nào, có hi vọng dù sao cũng tốt hơn.

Dương Quỳnh nhìn nét mặt tươi cười của Khang phi, rất muốn đi tới ôn tồn một phen. Nhưng tay của mình, vẫn luôn làm nằng như có gai ở sau lưng. Đang định rời đi, lại bị Khang phi giữ chặt, “Người cứ như vậy đi sao? Lẽ nào người không nhớ bỏn cung?” Giọng Khang phi rất nhẹ, mang theo sợi tơ mê hoặc quấn chặt lấy bước chân của Dương Quỳnh.

Ở phương diện chống lại sự hấp dẫn của Khang phi, quả thực Dương Quỳnh không hề có năng lực, huống chi lại là Khang phi cố ý mê hoặc. Bàn tay hơi lạnh quấn quanh cổ Dương Quỳnh, cả người Khang phi cũng ngã vào lòng Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh vì ý chí bạc nhược của mình mà bị ai một lúc rất nhanh, sau đó liền ôm chặt thân hình trong lòng. Mấy ngày không thân cận, giống như kẻ nghiện mấy ngày không có thuốc phiện, một khi tiếp xúc, quả thực là luống cuống tay chân.

Môi Khang phi chậm rãi dán lên. Dương Quỳnh vội vàng tiến lên nghênh đón. Hai người từ thiên lôi dẫn ra địa hỏa, nộ hôn này vô cùng triển miên. Chờ đến khi Dương Quỳnh dự định tiến thêm bước nữa thì Khang phi lại lui về sau, “Thời gian không còn sớm, người đi liên hệ với Âu Dương Đình đi.”

Dương Quỳnh thở hổn hển nhìn Khang phi, “Nương nương người lại chơi ta!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Bác gân

Khang phi nghe Dương Quỳnh lên án, đặc ý nhường mày, “Vậy thì thế nào?”

Dương Quỳnh cúi đầu nhìn tay của mình, âm thầm hối hận.

“Đi đi. Vị trí phía sau bỏn cung vẫn còn giữ lại cho người đó.” Khang phi đơn thuần nở nụ cười, cố ý lơ đãng ánh mắt giả bộ đáng thương của Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh bất đắc dĩ, nhìn sắc trời xác thực cũng nên đi, liền thi lễ cáo lui.

Dương Quỳnh đi rồi, Khang phi sờ lên môi mình, hơi hơi đỏ mặt.

Vào đêm, cạnh núi giả trong hậu viện của Cung Lung Hoa có bóng người chột lóe, đã đến trước mặt Dương Quỳnh.

Âu Dương Đình vẫn mặc y phục màu đen như trước, chỉ có điều khăn đen che mặt đã được tháo xuống, “Ta không ngờ nhanh như vậy người đã tìm ta tới.”

“Hả?” Dương Quỳnh khó hiểu nhìn hẳn.

“Đáng lẽ theo tính toán của ta, người còn phải nằm ở trên giường thêm năm mươi ngày nữa. Xem ra tư chất thân thể người không tệ, nhanh như vậy đã có thể nhảy nhót tung bưng.” Thấy Dương Quỳnh khỏi hẳn, tâm tình của Âu Dương Đình dường như cũng tốt hơn.

Dương Quỳnh cũng không nề tình nói: “Nói cứ như người rất quan tâm ta vậy.”

Âu Dương Đình nói: “Không quan tâm người thì sẽ không đến giúp người bác gân.”

Dương Quỳnh đột nhiên quay đầu lại, mở to hai mắt nhìn, “Người biết mục đích ta tìm người tới?”

Âu Dương Đình lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, “Ta là người tập võ. Tay của người bị thương thành cái dạng gì, ngày đó người chịu hình ta liền biết.”

“Đừng nói với ta là khi ta chịu hình ngục ở đó nhìn lên.” Dương Quỳnh nguy hiểm nói.

“Vốn không phải nhìn lên, mà khi ta đi qua Cháp Hình Ti bị tiếng kêu thảm thiết của ngục ở hấp dẫn, liền vụng trộm vào xem. Không ngờ bình thường ngục ở góc góc, thời khắc then chốt vẫn còn có thể nói hươu nói vượn.” Âu Dương Đình vừa nói vừa sờ sờ đầu Dương Quỳnh, đáng vẻ “Ta rất coi trọng ngục ở.”

Dương Quỳnh tức giận đến vỡ phổi. Đây là sự phụ gì vậy? Mắt thấy mình bị tra tấn, cũng không ra tay cứu. Nếu hắn xuất hiện, thì mình cần gì phải biến thành cái dạng này? “Ngục ở đó vì sao không cứu ta?”

Âu Dương Đình nhìn nàng, hỏi: “Vì sao ngục ở không tự cứu?”

“Ta...” Dương Quỳnh nghẹn lời. Công bằng mà nói, ngục ở của Cháp Hình Ti, Dương Quỳnh muốn đánh ngã tất cả có lẽ không dễ, nhưng muốn đào thoát từ trong tay bọn họ cũng không khó. Thế nhưng nàng thừa chịu hình cũng sẽ không phản kháng, còn không phải là vì không muốn gây phiền phức cho Khang phi. Nghĩ như vậy, nàng cũng liền được hiểu nguyên nhân vì sao Âu Dương Đình không ra tay cứu nàng. Hắn là thủ lĩnh của Cẩm Long Vệ, muốn cứu nàng đương nhiên không khó, thế nhưng sau đó thì sao? Một lần ra tay, liên lụy rất rộng, chỉ sợ đây cũng không phải kết quả mà Dương Quỳnh muốn thấy.

“Được rồi. Vậy ngục ở có thể giúp ta không?” Dương Quỳnh mềm giọng, đáng thương nhìn Âu Dương Đình.

“Không vội, trước tiên để ta xem tay ngục ở đã.” Âu Dương Đình bắt lấy tay Dương Quỳnh, xoa bóp vài cái, lại cẩn thận dọc theo gân mạch sờ sờ. Lúc này mới gật đầu nói: “Vấn đề không lớn.”

“Thật sự!” Dương Quỳnh hưng phấn nói.

Âu Dương Đình gõ đầu nàng một cái, “Ngục ở nhỏ giọng một chút.”

“A.” Dương Quỳnh mếu máo. Khi luyện công vẫn luôn bị hắn gõ, hiện tại mình thành cái dạng này rồi mà vẫn còn bị gõ.

“Bác gân giống như bó xương, là đưa gân sai chỗ của ngục ở chuyển về chính vị. Cho nên sẽ vô cùng đau đớn, ngục ở cần chuẩn bị tâm lý.” Âu Dương Đình giải thích nói.

Dương Quỳnh gật đầu: “Ta hiểu.”

“Có muốn tìm cái gì để cắn không? Hơn nửa đêm, nếu ngục ở không nhịn được đau mà kêu lên, ngục ở trong nửa Hoàng cung này cũng sẽ bị ngục ở đánh thức.” Âu Dương Đình vốn không phải người nói nhiều, nhưng đối mặt với Dương Quỳnh, hắn luôn không nhịn được mà sinh lòng vui đùa.

“Không cần! Ta chịu được!” Dương Quỳnh giận dỗi nói.

“Tốt.” Âu Dương Đình không cần nhiều lời nữa. Trước tiên nắm chặt lấy tay phải của Dương Quỳnh bắt đầu bác gân. Dương Quỳnh chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại xông thẳng vào tay của mình, sau đó chính là đau nhức, giống như gân tay của mình đều bị rút ra. Nàng cắn chặt răng không rên một tiếng. Mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán chảy xuống.

Âu Dương Đình cũng không dễ chịu. Nếu không có nội lực mạnh mẽ, làm sao có thể đem gân mạch đã cố định kéo về vị trí chính xác. Chờ đến khi tất cả gân mạch ở hai bàn tay đều được kéo về chính vị, thì Dương Quỳnh đã đau đến ngất đi, rốt cuộc nàng vẫn không thốt ra một lời. Âu Dương Đình một tay ôm nàng, một tay giúp nàng lau mồ hôi trên mặt.

Lúc này, một bóng người màu trắng đi về phía bọn họ. Âu Dương Đình ngẩng đầu, nhìn thấy thân ảnh người nọ, tâm vừa mới treo lên lại thả xuống.

Thân ảnh màu trắng đang đến gần, chính là Khang phi.

“Vi thần Âu Dương Đình tham kiến Khang phi nương nương.” Âu Dương Đình đang ôm Dương Quỳnh, không tiện hành lễ, chỉ gật gật đầu.

Khang phi nói: “Âu Dương ca ca không cần đa lễ. Huynh cứu Thanh Diệp, ta còn phải cảm tạ huynh mới đúng.”

Âu Dương Đình cười, “Cũng phải. Cho dù là nhắm vào ngục ở, ta cũng muốn cứu nàng.”

“Tay nàng thế nào?” Đây là chuyện Khang phi quan tâm nhất.

“Đã không còn đáng ngại. Chỉ cần dưỡng thật tốt, qua một tháng là có thể luyện kiếm.”

Nói đến luyện kiếm, Khang phi cười nói: “Đồ đệ này không dễ dạy đi?”

Âu Dương Đình nói: “Thanh Diệp thiên tư thông minh, có chút võ công căn bản. Chỉ là võ công căn bản này rất hỗn tạp, ảnh hưởng đến việc học kiếm pháp của nàng. Cũng may nàng coi như chịu khó, đối với nhiệm vụ ta giao không hề lười biếng. Nhìn chung cũng không tổn hại thanh danh của ta.”

“Vậy thì tốt rồi. Nếu là nàng không nên thân, ta lại phải xin lỗi huynh rồi.” Khang phi nói đùa.

Âu Dương Đình cũng cười cười, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Nương nương, thích khách ám sát ngày đó ta không ra tay...”

“Âu Dương ca ca.” Khang phi ngắt lời hắn, “Ngày đó huynh làm rất đúng. Ta chưa bao giờ trách huynh. Ngược lại, ở thời khắc cuối cùng huynh có thể cứu Thanh Diệp một mạng, trong lòng tiểu muội ta vẫn luôn cảm kích.”

Âu Dương Đình thấy ánh sáng nhàn nhạt trong mắt Khang phi, gật đầu nói: “Chuyện này vẫn luôn đặt ở trong lòng ta, hiện giờ nói với ngươi, ta cũng buồn được rồi.”

“Thấm gia cùng Âu Dương gia nhiều đời qua lại thân thiết, ta đương nhiên biết huynh dụng tâm lương khổ. Được rồi, sắc trời không còn sớm nữa. Âu Dương ca ca ôm Thanh Diệp đến tẩm điện của ta là được, huynh cũng nên về nghỉ ngơi đi.” Khang phi nói xong liền xoay người đi về phía tẩm điện.

Âu Dương Đình theo sát phía sau. Hai người cũng không nói gì thêm.

Đặt Dương Quỳnh ở trên giường Khang phi. Âu Dương Đình thì lễ nói: “Nương nương, vi thần cáo lui.”

Khang phi gật đầu, đưa mắt nhìn Âu Dương Đình rời đi. Quay đầu lại nhìn thoáng qua Dương Quỳnh nằm trên giường nói: “Ngươi thật sự là may mắn. Ngay cả người như Âu Dương Đình cũng đồng ý giúp ngươi.”

“Nương nương người biết hẳn?” Dương Quỳnh mở mắt ra, nhưng vẫn là vẻ mặt mệt mỏi.

Khang phi cũng không bắt ngờ khi Dương Quỳnh tỉnh lại, “Nếu bổn cung không nói gì, ngươi định cứ dựa vào lòng Âu Dương Đình như vậy sao?”

Dương Quỳnh vừa nghe thấy lời nói của đối phương không tốt, vội vàng nói: “Đâu có? Ta cũng mới tỉnh mà.”

Khang phi còn muốn nói nữa, nhưng nhìn thấy tóc rối trên trán Dương Quỳnh bị mồ hôi dính ở trên mặt, đáng vẻ rất chật vật. Nghĩ đến vừa rồi nàng nhịn đau bác gân, thì cũng không tiện nói gì nữa.

“Ngươi còn không nằm?” Khang phi nói.

Dương Quỳnh vội vàng nghe lời nằm xuống giường. Trong căn phòng tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, Dương Quỳnh ngủ được, cả người liền mềm yếu.

Khang phi cởi áo khoác ngoài, cũng đi tới lên giường. Thấy Dương Quỳnh ánh mắt sắc mị nhìn chằm chằm ngực mình, liền sẵn giọng, “Bổn cung cảnh cáo ngươi, bây giờ tay của ngươi vẫn chưa thể động, còn phải dưỡng một thời gian. Cho nên những tâm tư không đứng đắn kia, tốt nhất ngươi cũng không cần nghĩ.”

“Nương nương!” Dương Quỳnh thấp giọng kêu thảm.

Khang phi trộm cười, nằm xuống song song với nàng, “Ngươi ngủ yên một lúc đi, đừng dằn vặt lung tung nữa.”

Dương Quỳnh âm thầm rơi lệ. Có ngươi ở bên cạnh, làm sao ta ngủ yên được?

Mười lăm tháng giêng, ngày hội Thượng Nguyên.

Người trong Hoàng cung tuy rằng không thể đi ra ngoài dạo chợ đêm, ngắm hoa đăng (đèn hoa), thế nhưng trong cung cũng rất náo nhiệt. Hàng năm Tết Nguyên Tiêu đều sẽ tổ chức thi đấu hoa đăng. Chủ tử cũng được, nô tài cũng được, đều có thể tham gia. Đêm Tết Nguyên Tiêu, Hoàng thượng sẽ tự mình chọn ra hoa đăng đẹp nhất, ban thưởng cho trăm lượng bạc. Chuyện này đối với các nô tài đương nhiên là hấp dẫn rất lớn. Nhóm chủ tử tuy rằng không thiếu trăm lượng bạc thưởng kia, nhưng có thể được Hoàng thượng tán thưởng, thì chính là ban thưởng lớn nhất. Bởi vậy các cung các điện, từ năm ngoái đã bắt đầu rục rịch, tâm tư đều tính toán muốn một bước lên mây.

Xưa nay Khang phi không thích tham gia náo nhiệt. Năm nay lại muốn luyện tập thiên sí vũ, bởi vậy đem việc này cho Nguyên Hương phụ trách. Nguyên Hương cùng Như Quyên đều là người không tranh không đoạt, đối với chuyện này cũng không có hứng thú. Chuyện này tìm tới tìm lui liền rơi xuống đầu Yên Xảo. Yên Xảo là một người hiếu động, đương nhiên vui vẻ tiếp nhận. Từ lúc nhận việc thì cả ngày đều mình tư khổ tương. Khang phi ngược lại rất hào phóng, cho Yên Xảo hai mươi lượng bạc để làm hoa đăng. Yên Xảo liền quyết chí phải làm ra thành tựu.

“Tỷ tỷ tốt, ngươi vẽ hoa văn lợi hại nhất, ngươi giúp ta đi.” Yên Xảo đi theo sau Thiên Linh, van vài liên tục từ bên ngoài vào đến trong phòng.

Thiên Linh nói: “Không phải là ta không giúp ngươi. Nhưng thật sự ta không có bản lĩnh kia. Ta biết vẽ hoa văn, nhưng không biết vẽ đèn lồng. Ngươi đây không phải là làm khó ta sao?”

Yên Xảo cong môi nói: “Ta nào có biện pháp? Chuyện nương nương dặn dò, nếu làm không tốt, nương nương trách phạt không nói, nhưng ở trước mặt Hoàng thượng không phải là làm Cung Lung Hoa chúng ta mất mặt sao?”

Dương Quỳnh nằm ở trên giường rốt cuộc cũng hiểu, “Nương nương không để ý chuyện này đâu. Yên Xảo, ngươi coi như là làm hoa đăng để chơi thôi, đừng tạo cho mình áp lực lớn như vậy.”

Yên Xảo nói: “Đúng là nương nương dặn dò như vậy. Nhưng mà ta muốn tranh mặt mũi cho cung chúng ta, để các cung khác đều phải lau mắt mà nhìn.”

Tranh mặt mũi cũng phải có năng lực mới tranh được. Dương Quỳnh vốn định mở miệng nói câu đó. Nhưng nghĩ một chút vẫn là ngậm miệng. Nói thế nào thì Yên Xảo cũng là có ý tốt, mình vẫn không nên dă kích nàng.

“Ngươi muốn ta về, còn không bằng đi Văn Tàng Quán mời người ở đó về cho ngươi. Bọn hần mới là hành gia (người trong nghề).” Thiên Linh đề nghị nói.

Yên Xảo buồn rười rượi, “Đó đều là đại nhân, làm sao ta mời được?”

Thiên Linh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Ai bảo ngươi mời đại nhân? Bên cạnh bọn họ không phải là có tiểu thái giám học nghề sao? Ngươi lôi kéo một người, cho hần mấy lượng bạc, còn sợ hần không theo?”

Ánh mắt Yên Xảo sáng ngời, “Ai nha! Tỷ tỷ tốt của ta, ngươi đúng là cứu tinh của ta mà!” Nói xong bỏ nhào qua ôm lấy Thiên Linh, sau đó như một làn khói không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thiên Linh thở ra một hơi, “Cuối cùng cũng đuổi nàng đi được.”

Dương Quỳnh hỏi: “Ngươi nói có tin được hay không?”

Thiên Linh lắc đầu nói: “Không biết. Nhưng dù sao vẫn đáng tin hơn là tìm ta về.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Quan sát

Yên Xảo đi một lần chính là mấy ngày cũng không thấy bóng dáng. Thiên Linh cùng Dương Quỳnh đều cảm thấy xem bộ dạng của Yên Xảo, thì chuyện này là có thể thành. Quả nhiên tới mười bốn tháng giêng, Yên Xảo nâng một chiếc hoa đăng mới tinh đi vào phòng các nàng. Đó là một hoa đăng kim liên (sen vàng). Kiểu dáng cũng không phải xuất chúng, nhưng lại đặc biệt ở chỗ chế tác tinh xảo, hoa kim liên trông rất sống động. Dưới ánh đèn trong phòng còn hiện lên một vầng sáng vàng nhàn nhạt.

“Thế nào?” Yên Xảo đặc ý hỏi.

Thiên Linh cùng Dương Quỳnh đều vỗ tay tán thưởng. Thiên Linh hỏi: “Đã qua chỗ nướng nướng chưa?”

Yên Xảo nói: “Qua rồi. Nướng nướng cũng đã xem, nói tốt lắm.” Nghĩ đến lúc ấy Khang phi mỉm cười, Yên Xảo lại càng hưng phấn.

Dương Quỳnh cũng cảm thấy vô cùng xinh đẹp, “Yên Xảo ngươi cũng thật khéo tay. Xem sự cứng cáp lại tinh tế này, chính là thiên về chế tác, năm nay có khi cũng sẽ được ban thưởng.”

Yên Xảo cười nói: “Ta biết được ban thưởng là không có khả năng. Nhưng cũng không thể để người ngoài xem thường Cung Lung Hoa chúng ta được.”

Thiên Linh nói: “Được rồi, không còn sớm nữa. Ngươi cũng mau về ngủ đi. Sáng mai ta sẽ đem hoa đăng đến trước, buổi tối đều sẽ có thể nhìn thấy hoa đăng của ngươi.”

Yên Xảo vui vẻ nói cảm ơn với Thiên Linh, lúc này mới xoay người rời đi.

Sau khi Yên Xảo đi, hai người bọn họ cũng chuẩn bị ngủ. Mấy ngày nay tay Dương Quỳnh khôi phục rất nhanh, hiện tại đã có thể cầm kiếm. Mặc dù tính linh hoạt còn rất kém, nhưng rút kiếm xuất kiếm đã không thành vấn đề. Chẳng qua Khang phi lo lắng, vẫn luôn không cho nàng luyện kiếm.

Ngày hôm sau, Dương Quỳnh rời giường thì sắc trời đã sáng rõ. Khang phi đi thỉnh an Hoàng hậu cũng đã trở lại, đang dùng bữa sáng. Ăn xong, Khang phi gọi Dương Quỳnh vào phòng luyện múa, nói với Như Quyên, “Ngươi đi xuống đi. Nơi này có Thanh Diệp là được rồi.”

Như Quyên cười hi hi lui xuống. Dương Quỳnh nhìn Khang phi không chớp mắt. Khi Khang phi luyện múa đều sẽ thay vũ y bó sát người để thuận tiện cho việc thực hiện động tác. Y phục bó sát làm đường cong cơ thể linh lung của nàng đều hiện ra, Dương Quỳnh thấy vậy thì giống như sắc lang.

Khang phi đưa tay chọc đầu nàng một cái, sẵng giọng: “Ngươi không thể có chút tiền đồ sao?”

Dương Quỳnh nói: “Ở trước mặt nướng nướng, đại khái cả đời ta cũng không có tiền đồ.”

Khang phi không để ý tới nàng miệng lưỡi trơn tru, “Dạ yến hoa đăng đêm nay, ngươi với Nguyên Hương đi cùng bốn cung.”

Dương Quỳnh giật mình, chẳng lẽ nàng phát hiện được điều gì.

Khang phi thấy Dương Quỳnh vẻ mặt nghiêm trọng, an ủi nói: “Bốn cung chỉ là sợ thôi. Tất nhiên trong cung sẽ không xảy ra đại loạn gì, nhưng trong vạn lần luôn có nhất*, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ngươi cùng Nguyên Hương hai người cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

(*vạn=10000, luôn có số 1 (nhất) => vạn nhất)

Dương Quỳnh gật gật đầu.

Khang phi nói: “Được rồi. Hiện tại nói với ngươi một chuyện khác. Gần đây bốn cung vẫn luôn luyện tập thiên sí vũ do sự phụ Lục Khuynh Nương sáng chế. Chỉ là bốn cung cũng không biết mình đã luyện đến trình độ nào. Ngươi không phải người nơi này, ánh mắt cũng khác. Ngươi nhìn xem, sau đó nói cảm giác của ngươi cho bốn cung biết.”

Dương Quỳnh lại gật đầu.

Khang phi đi tới thăm trái ở giữa phòng. Thân mình ngửa ra sau, cong thành một vòng cung duyên dáng. Tay mảnh khảnh, chân thon dài bắt đầu múa. Mặc dù không có âm nhạc, nhưng động tác cơ thể của Khang phi lại chính là một khúc nhạc chuyển động. Ánh mắt Dương Quỳnh vẫn nhìn thẳng. Thân mình Khang phi mềm mại như không có xương, ở trên thăm trái sản thực hiện các loại động tác có độ khó rất cao. Dương Quỳnh nhìn những động tác này thôi cũng cảm đã thấy xương cốt phát đau, vậy mà Khang phi lại có thể dễ dàng thực hiện như vậy.

Màn múa kết thúc, Khang phi hơi thở hỗn hển, quay đầu lại hỏi: “Thế nào?”

Dương Quỳnh nghe thấy Khang phi hỏi, vỗ tay nói: “Dáng múa của nương nương quá đẹp! Những động tác đó là làm như thế nào vậy?”

Khang phi nghe xong cau mày nói: “Ngươi nói những động tác đó?”

“Đúng vậy! Những động tác khó như vậy, ta nghĩ mà cũng cảm thấy thật khó tin.” Dương Quỳnh tán thưởng từ đáy lòng nói.

Khang phi gật đầu, “Bốn cung hiểu rồi.” Nàng đi đến bên cạnh Dương Quỳnh cười nói: “Cảm ơn ngươi.”

Dương Quỳnh không rõ lời này của Khang phi là có ý gì. Đang muốn mở miệng hỏi, lại nghe Khang phi nói: “Ngươi gọi Như Quyên tới đây, nơi này không cần ngươi hầu hạ nữa.”

A? Dương Quỳnh cảm giác nhất định là mình nói sai cái gì rồi nên mới bị Khang phi đuổi ra ngoài. Vừa định giải thích liền thấy Khang phi đã xoay người đi về giữa phòng tiếp tục múa.

Tuy rằng Dương Quỳnh thường nổi nóng, nhưng cũng biết khi nào thì nên nghe lời. Bởi vậy nàng yên lặng rời khỏi phòng, quay người lại, Như Quyên đang đứng ở cửa, thấy nàng đi ra, kì lạ nói: “Làm sao ngươi đã ra rồi?”

Về mặt Dương Quỳnh như đưa đám nói: “Còn không phải là bị nương nương đuổi ra.”

Như Quyên thấy biểu cảm của nàng như vậy, không nén được bật cười: “Ngươi làm chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?”

“Ta chẳng làm gì cả. Nương nương để ta xem nàng khiêu vũ, ta xem xong, tán dương nàng vài câu, nàng đuổi ta ra ngoài.” Dương Quỳnh cảm giác mình còn oan hơn Đậu Nga*.

Như Quyên nhún nhún vai: “Ngươi đừng hy vọng ta sẽ nói cho ngươi biết tại sao. Nương nương cũng từng hỏi ta, chẳng qua chỉ có một lần.”

Dương Quỳnh thở dài: “Nương nương bảo ngươi đi vào.”

Như Quyên vỗ vỗ vai nàng, “Ngươi trở về nghỉ cho kỹ đi, rốt cuộc là đã đắc tội nương nương ở chỗ nào.” Nói xong liền vào phòng.

Dương Quỳnh trở lại phòng của mình, nằm trên giường, nghĩ nát óc cũng không rõ nguyên nhân vì sao Khang phi đuổi nàng ra ngoài.

Sắc trời bắt đầu tối, Thiên Linh đã giúp Dương Quỳnh sửa soạn xong. Đổi một bộ y phục được may riêng. Kỳ thật Dương Quỳnh có lẽ phục của nữ quan tứ phẩm chính quy, nhưng Dương Quỳnh vừa nhìn độ dày, nghi thức như vậy, liền không muốn mặc. Khang phi cũng không muốn nàng quá gây chú ý, liền đồng ý. Vì sợ có chuyện ngoài ý muốn hành động không tiện, Dương Quỳnh để Thiên Linh buộc hết tóc của nàng lên. Thiên Linh nghĩ một chút, ngón tay linh hoạt giúp nàng búi thành hai búi tóc. Trên búi tóc buộc một sợi dây tơ cùng màu với y phục, ngược lại có cảm giác mềm mại rất nhiều. Dương Quỳnh trái phải giật giật, thấy dây tơ sẽ không ảnh hưởng đến hành động của mình, nên cũng không có dị nghị.

Lúc ra cửa, Dương Quỳnh thấy Yên Xảo ở bên ngoài tầm điện của Khang phi, hỏi: “Yên Xảo, sao ngươi lại ở đây?”

Yên Xảo nói: “Nương nương dặn dò nói, nếu hoa đăng là do ta làm, thì cũng để cho ta đi theo.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Theo quy định, Khang phi được phép mang hai cung nữ vào điện, thêm Yên Xảo, không phải là nhiều hơn một người sao? Chẳng lẽ Nguyên Hương không đi?

Đang suy nghĩ, Nguyên Hương đã đỡ Khang phi đi ra. Khang phi liếc mắt nhìn Dương Quỳnh một cái, hờ hững nói: “Yên Xảo ở bên hồ trông giữ hoa đăng.” Nói xong, liền đi ra cửa.

Dương Quỳnh biết Khang phi xem hiểu về mặt mình, đây là đang giải thích nghi hoặc cho mình. Ở sau lưng cười trộm, đi theo Khang phi ra ngoài.

Lên kiệu, đi thẳng tới Lăng Tiêu Các. Lăng Tiêu Các này nằm bên hồ, đúng là chỗ tốt để ngắm hoa đăng.

Tới Lăng Tiêu Các, Khang phi lệnh cho Yên Xảo chờ ở ngoài. Lúc này bên hồ đều là các cung nữ thái giám đến ngắm đèn. Hôm nay tới đây ngắm đèn, mặc dù ồn ào một chút nhưng cũng không phạm kỵ hỷ. Yên Xảo mạnh vì gạo, bạo vì tiền, nhìn thấy rất nhiều người quen, bởi vậy, đợi ở đây cũng không cô quạnh.

Khang phi dẫn theo Nguyên Hương cùng Dương Quỳnh vào Lăng Tiêu Các. Bên trong đèn đuốc sáng trưng, đặc biệt náo nhiệt. Tới vị trí của mình, Khang phi trước tiên hướng về phía Hoàng hậu ở phía trên khom người, lại quay sang Trịnh Quý phi ở bên cạnh gật đầu. Chu Cẩm phi ở một bên thấy nàng ngồi xuống, liền nói: “Tay nha đầu Thanh Diệp thế nào rồi?”

Khang phi cười nói: “Coi như nàng có phúc khí. Hiện tại đã không có gì đáng ngại. Chờ dưỡng tốt là có thể khôi phục như lúc ban đầu.”

“A?” Chu Cẩm phi cao hứng nói: “Ta đã nói nha đầu kia có phúc khí mà. Cái này ngại yên tâm đi.”

Khang phi nói: “Ta thấy tỷ tỷ là người lo lắng mới đúng. Suốt ngày hỏi ta tình hình của Thanh Diệp. Người không biết còn tưởng rằng tỷ tỷ vừa ý Thanh Diệp nhà chúng ta rồi.”

“Ta vừa ý, ngại bằng lòng cho ta?” Chu Cẩm phi nửa đùa nửa thật đáp.

Lần này Khang phi không tiếp lời. Lời giống như vậy lúc trước đã từng nói qua. Cho dù Khang phi có đồng ý để Dương Quỳnh qua, thì Dương Quỳnh cũng không muốn qua. Nàng không phải cung nữ bình thường, nàng có suy nghĩ của mình, có chủ tử mình muốn theo. Nếu không thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện đi theo, như vậy ngay cả cung nữ bình thường nàng cũng không bằng.

“Được rồi được rồi, biết nha đầu kia lột mắt xanh của ngại, tỷ tỷ ta còn có thể muốn sao? Ta đã sớm nhìn ra, nàng với ngại giống nhau, nội tâm vô cùng cứng rắn. Chỉ có thể cầu, không thể ép.” Chu Cẩm phi nhìn qua là không có mưu trí gì, nhưng một người không có mưu trí, làm sao có thể ngồi lên vị trí Cẩm phi?

Khang phi nói: “Tâm tư của muội muội, tỷ tỷ thứ lỗi.”

Chu Cẩm phi vung khăn nói: “Thôi thôi, ta cũng chỉ là đùa một chút. Ngươi đừng nói nghiêm trọng như vậy, ngược lại làm ta ngượng ngùng. Tỷ tỷ ta cũng là người nóng nảy, sợ nhất người khác nói lời mềm dẽo với ta.”

Khang phi nghe xong cũng cười rộ lên.

Chu Cẩm phi bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì, hỏi: “Gần đây ngại đang bận chuyện gì vậy? Mời ngại đến xem tuyết rơi, ngại lại ba bốn lần không chịu ra. Rốt cuộc làm sao vậy?”

Khang phi nói: “Ta nói với tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ không được nói cho người khác biết.”

Chu Cẩm phi bất mãn nói: “Khi nào thì ta thành loại người khua môi múa mép rồi hả?”

“Tỷ tỷ ta tất nhiên tin tưởng. Lúc trước muội muội từng nhắc tới Lục Khuynh Nương, tỷ tỷ còn nhớ không?”

Chu Cẩm phi nghĩ một chút, gật đầu nói: “Ta nhớ. Ngươi từng nói, đó là vũ cơ đệ nhất giáo phường.”

“Đúng vậy. Ngày đó còn có một việc muội muội chưa nói rõ. Kỳ thật năm đó đệ tử thứ nhất Lục Khuynh Nương thu nhận chính là ta.”

“Cái gì?” Chu Cẩm phi kinh hãi. Vội vàng nhìn mọi người xung quanh, thấy không ai chú ý, lúc này mới thấp giọng nói: “Ngươi là đệ tử của Lục Khuynh Nương?”

Khang phi gật đầu.

“Nhưng mà...” Chu Cẩm phi có chút hồ đồ nói: “Muội muội ngại biết khiêu vũ? Tại sao ta chưa từng nghe nói?”

“Ta chưa bao giờ múa trước mặt người ngoài. Người ngoài đương nhiên không biết.”

Khang phi là tiểu thư khuê các chân chính, không xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người. Rất nhiều nhóm danh viện (mỹ nữ có danh tiếng) đều thích tham gia các loại yến hội, làm quen với các loại bằng hữu, để mai sau mình xuất giá hoặc vào cung lôi kéo thế lực. Mà trong yến hội biểu diễn tài nghệ cũng là một khâu rất quan trọng. Tài nghệ xuất chúng thường có thể được các con cháu nhà quyền quý ưu ái, càng có thể hơn là giành được một danh hiệu tài nữ. Cho nên những nữ tử Hoàng thượng tuyển tiến cung, phần lớn đều là có tiếng tăm bên ngoài, vào cung cũng coi như là thực tới danh về.

Nhưng Khang phi không giống. Nàng vào cung là bởi vì gia tộc. Với tư cách là Thảm gia, một đại gia tộc như vậy, không người nào vào cung làm sẽ làm Hoàng thượng kiêng kỵ. Mà làm nữ nhi Thảm gia, nàng cũng không cần tranh giành cái gì, nên có đều sẽ có. Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không để nữ nhi Thảm gia khó xử. Đối xử tử tế với nữ nhi của Thảm gia, vừa là để Thảm gia an tâm, cũng là để Hoàng gia vẻ vang. Đối với điểm này, Hoàng thượng, Thảm gia, Khang phi đều rất rõ ràng.

*Đậu Nga: một nhân vật trong vở kịch nổi tiếng “Đậu Nga oan” (tên đầy đủ là “Cảm thiên động địa Đậu Nga oan”, nghĩa là Nỗi oan của Đậu Nga cảm động đến trời đất) của Quan Hán Khanh. Nội dung vở kịch kể về một người đàn bà bình thường tên Đậu Nga chết oan, khiến trời đất cũng phải rung

động.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Vũ đạo

Chu Cẩm phi đương nhiên cũng hiểu được lời Khang phi nói. Nàng gật đầu, chờ câu sau của Khang phi.

Khang phi nói tiếp: “Ta với sư phụ nhiều năm không gặp. Mừng một ngày đó, Hoàng thượng mang tới một phong thư và một quyển vũ phổ của sư phụ. Trong thư nói sư phụ sắp quay về kinh, nàng tự viết ra một bộ vũ đạo, để ta múa cho nàng xem. Cho nên trong khoảng thời gian này ta đều đang luyện vũ, ngay cả tỷ tỷ mời, cũng chỉ có thể nhăn tâm từ chối.”

“Khó trách Hoàng thượng lại ban thưởng cho người bộ Hoa thái nghệ thường kia.” Chu Cẩm phi chợt nói: “Nhưng mà nàng là một vũ cơ giáo phường, dựa vào đâu có thể nhờ người?”

Khang phi cười nói: “Sư phụ với ta có ân dạy bảo, đối với tiên Thái hậu lại có ân tình cứu mạng.” Năm đó Tiên Hoàng đang trị vì, lúc ấy Hoàng thượng chỉ là một Hoàng tử bình thường. Vị trí của tiên Thái hậu không cao, ở trong cung vô cùng nguy hiểm. Tuy rằng Lục Khuyết Nương chỉ là một vũ cơ, nhưng lại là vũ cơ đệ nhất giáo phường, bởi vậy có rất nhiều cơ hội vào cung. Một lần, tiên Thái hậu bị người khác tính kế, hạ độc vào rượu. Cũng may khi Lục Khuyết Nương thay y phục nghe được chuyện này, nàng hiểu rõ Hậu cung hung hiểm, vì thế mượn cơ hội hiến vũ và đổ bả của tiên Thái Hậu, cứu tiên Thái hậu một mạng.

Chu Cẩm phi nghe xong chuyện này cũng không nhịn được thổn thức, “Không ngờ nàng lại là người trung nghĩa như vậy.” Nói tới đây dường như nhớ ra gì đó, hỏi: “Tỷ tỷ ta thuở nhỏ lớn lên ở trong quân doanh, không hiểu vũ đạo là cái gì. Ta chỉ hỏi người, người cùng Tôn Mỹ nhân, ai múa đẹp hơn?”

Khang phi hơi nhướng lông mày, cười nói: “Tỷ tỷ nghĩ thế nào?”

Nét mặt kiều ngạo như vậy, đâu cần phải nghĩ thế nào? Chu Cẩm phi cao hứng nói: “Trước kia luôn cho rằng trong cung này Tôn Mỹ nhân là đỉnh cao. Tuy nhìn nàng kiều ngạo không vừa mắt, nhưng nếu không bằng người ta, thì cũng chỉ có thể nhìn. Hiện giờ muội muội người cũng nên áp chế ngạo khí của nàng rồi.”

Khang phi cười nói: “Chuyện này chỉ sợ làm tỷ tỷ thất vọng rồi. Ta sẽ không so với nàng.”

Chu Cẩm phi nghe xong lập tức hiểu, “Xem ta này, chỉ biết tranh hơn thua kém với nàng, lại quên mất thân phận của chúng ta.”

“Tỷ tỷ nhớ là tốt rồi. Những người đó, giống nhau đều là hoa mềm. Không trải qua mưa gió, đương nhiên tự cho mình là điểm sắc vô song. Tỷ tỷ chỉ cần nhìn là được rồi.” Khang phi nhìn nhóm các Tài tử Mỹ nhân ở phía xa đang phân cao thấp, nụ cười càng thêm lạnh nhạt.

Hoàng hậu ngồi ở phía trên, nhìn phía dưới oanh oanh yến yến. Đúng như những bông hoa trong hoa viên, tranh kỳ đấu diễm, đẹp không sao tả xiết.

“Hằng năm đều là như vậy. Một mùa nở, một mùa tàn. Nhưng vẫn luôn có những bông hoa bất bại, người đầu không ngã.” Hoàng hậu ở trong lòng than một câu.

Ánh mắt Hoàng hậu nhìn về phía sau Khang phi, thấy Dương Quỳnh đang đứng thẳng tắp, “Nàng dĩ nhiên cũng tới.” Chuyện này làm Hoàng hậu rất bất ngờ. Ly Yên là một cao thủ dùng hình, đã từng nói với nàng, Thanh Diệp dù thế nào cũng phải nằm ở trên giường hai tháng. Bây giờ mới có một tháng, nàng đã có thể tham gia yến hội với Khang phi. Là Ly Yên tính toán sai? Hay là võ công của Thanh Diệp quá cao? Hoàng hậu cau mày, Thanh Diệp này đúng là không thể coi thường.

Chỉ là... ánh mắt Hoàng hậu dừng ở hai bàn tay Dương Quỳnh. Nàng thật sự vẫn còn có thể cầm kiếm sao? Hay chỉ đang giả bộ?

Dương Quỳnh cảm thấy có người đang nhìn mình, sắc mặt không khỏi quan sát bốn phía, phát hiện ánh mắt kia không có ở đây. Nàng mượn cơ hội ngẩng đầu lên quan sát hoa văn trang trí ở bên trên mà liếc nhìn Hoàng hậu, quả nhiên thấy Hoàng hậu đang nhìn nàng. Tay Dương Quỳnh nắm chặt Ánh Nguyệt kiếm, ngón tay mơ hồ phát đau. Nàng không hận Hoàng hậu, nhưng đối với nàng cũng sẽ không có bất kỳ hảo cảm gì.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng nói the thé của thái giám: “Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người đi ra ngoài nghênh đón. Một phen hành lễ xong, mọi người ngồi xuống. Hoàng thượng thoát nhìn khí sắc không được tốt, nhưng trên mặt vẫn đầy ý cười. Hắn thấp giọng nói với Hoàng hậu mấy câu, Hoàng hậu nghe xong khẽ gật đầu. Hoàng thượng lại quay đầu nói với mọi người, “Hôm nay là ngày hội Thượng Nguyên, trầm cùng các chư vị cầu chúc. Mong cho triều ta tứ hải thái bình, quốc thái dân an.”

Mọi người lại đứng dậy, đồng thanh nói: “Mong cho triều ta tứ hải thái bình, quốc thái dân an.”

Sau khi ngồi xuống lần nữa, yến hội bắt đầu. Dương Quỳnh đứng ở phía sau Khang phi, dần dần cảm thấy nhàm chán. Yến hội này vẫn như cũ, rượu,

thức ăn, ca múa, một điểm mới cũng không có. Khang phi cùng Chu Cẩm phi ở bên cạnh thấp giọng nói chuyện gì đó, xem ra là đề tài thoải mái, hai người đều nở nụ cười.

Nguyên Hương ở bên cạnh trước sau như một mang theo vẻ mặt nghiêm túc, cảnh giác nhìn bốn phía. Nhìn dáng vẻ của nàng, Dương Quỳnh liền nhớ tới khi mình mới làm vệ sĩ. Đầu tiên cảm thấy ai cũng là người tốt, cả ngày vô công rồi nghề. Sau đó lại cảm thấy ai cũng là người xấu, lúc nào cũng trông gà hóa cuốc. Cho đến khi bởi vì nàng không chịu nổi áp lực nữa mà chủ động từ chức. Sau đó được một đàn anh chỉ bảo, lúc này mới dần dần tìm thấy cảm giác. Quan sát, phân tích, phán đoán, đây đều là những kỹ năng bắt buộc của vệ sĩ. Thân là vệ sĩ, không thể cho rằng tất cả mọi người đều là quân địch. Nhất định phải chuẩn xác phán đoán được người xung quanh có ác ý hay không, nếu không sẽ vô cùng mệt mỏi. Khi tất cả các kỹ năng đều biến thành bản năng, thì dường như làm vệ sĩ cũng biến thành một chuyện tương đối đơn giản.

Một khúc ca múa trôi qua, Hoàng thượng đứng lên, dẫn theo mọi người cùng nhau ra ngoài xem hoa đăng. Chỉ thấy bên hồ dựng rất nhiều cột gỗ, nối với dây thừng, phía trên treo rất nhiều hoa đăng kiểu dáng khác nhau. Lúc này sắc trời đã tối thui, hoa đăng hiện lên càng thêm chói mắt. Mọi người cũng không cần cố kị quần thần chỉ lễ gì đó, nhóm năm nhóm ba dọc theo bên hồ ngắm hoa đăng.

Khang phi cùng Chu Cẩm phi tự nhiên là đi cùng nhau. Nguyên Hương ở bên cạnh Khang phi cẩn thận nâng đỡ, Dương Quỳnh vẫn đi theo phía sau. Dọc đường đi, các kiểu dáng hoa đăng khiến người ta hoa cả mắt. Dương Quỳnh cũng không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn. Bỗng nhiên, nàng thấy hoa đăng kim liên ở phía xa xa. Tối hôm qua xem cảm thấy vô cùng xinh đẹp, lúc này chìm ngập trong rất nhiều hoa đăng, ngược lại cũng không cảm thấy quá đặc sắc.

Đi không bao xa, liền nghe thấy tiếng kinh hô ở phía trước. Khang phi cùng Chu Cẩm phi bước nhanh hơn, phía trước đã tụ tập một nhóm người, chỉ vào trong hồ nghị luận gì đó.

Mấy người các nàng cũng dừng lại đi tới cạnh hồ xem, liền thấy một hoa đăng kim liên rất lớn trôi nổi trong hồ. Hoa kim liên lớn đến mức để một người đứng trong tâm hoa cũng không cảm thấy chật chội. Trên bốn phía của cánh hoa sen đều được đặt một cây đèn. Đèn trôi nổi ở trong hồ mà không bị gió thổi tắt, mỗi cây đèn đều được làm thêm một cái lồng xinh đẹp. Xa xa nhìn lại, thật sự giống như trong ngày đông giá rét trên mặt hồ nở rộ một đóa hoa kim liên.

Tất cả mọi người dồn dập tụ tại đây, chỉ vào hoa đăng kim liên mà ríu rít lấy làm kì lạ.

Khang phi nhìn thấy hoa đăng kim liên, ánh mắt lúc sáng lúc tối, nhớ tới lời nói đùa lúc nhỏ của đại ca là sẽ làm cho nàng một đóa hoa kim liên thật, để nàng khiêu vũ. Người làm đèn này, dụng ý chắc chắn không chỉ đơn giản là muốn được ban thưởng như vậy.

Mọi người vây xem làm Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng tới. Thấy Đế hậu tiến đến, mọi người dồn dập nhường đường.

Hoàng thượng cũng bị hoa kim liên lớn như vậy hấp dẫn, tán dương, “Quả nhiên trông rất sống động, khéo léo tuyệt vời!”

Hoàng hậu cũng cười nói: “Đúng vậy. Dụng tâm như thế, không biết là người nào làm?”

Lúc này một cung nữ trong đám người đi ra, quỳ nói: “Thưa Hoàng hậu nương nương, là Tôn Mỹ nhân dẫn theo chúng nô tì làm suốt một tháng mới hoàn thành.”

“A? Tôn Mỹ nhân?” Hoàng thượng hứng trí, “Tôn Mỹ nhân hiện giờ ở đâu?”

Cung nữ chỉ tay vào hoa kim liên ở trong hồ, tầm mắt mọi người đều nhìn tới nơi đó. Lúc này, hoa đăng bốn phía ào ào bị người thổi tắt, chỉ để lại hoa đăng lớn nhất trong hồ. Xa xa tiếng đàn sáo vang lên, một nữ tử thân mặc vũ y màu đỏ bó sát người, từ tâm hoa kim liên chậm rãi đứng lên, cùng tiếng đàn sáo nhẹ nhàng nhảy múa. Giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ thuần tha tuyệt diệu, không phải Tôn Mỹ nhân thì là ai?

Mặc kệ trong lòng không phục như thế nào, mọi người cũng không nhịn được cảm thán: Kỹ thuật của Tôn Mỹ nhân quả thật đứng đầu Hậu cung. Mỗi động tác đều là tao nhã ôn nhu, như nước chảy mây trôi, khiến người ta không tìm ra nửa điểm tí vết.

Chu Cẩm phi ở một bên nói nhỏ, “Nàng cũng là đệ tử của Lục Khuynh Nương, như vậy tính ra, hẳn là sư muội của người.”

Khang phi gật đầu, nhưng không nói chuyện.

Chu Cẩm phi thấy nàng dường như nhìn đến ngây ngốc, nhịn không được đẩy nàng một cái, “Đừng nói với ta, người còn không bằng nàng đấy.”

Lúc này Khang phi mới lên tiếng nói: “Ánh mắt của sư phụ luôn không sai. Tôn Mỹ nhân xác thực là một nhân tài luyện vũ rất tốt.”

“So với người thì thế nào?”

Khang phi nói: “Đều đã nói với tỷ rồi, ta sẽ không so với nàng.”

Đây chính là càng không nói càng nóng vội. Trong lòng Chu Cẩm phi khó chịu như con mèo trên chảo nóng. Nhưng nếu Khang phi đã nói không so, vậy hỏi nữa cũng sẽ không có kết quả. Chu Cẩm phi âm thầm tính toán, sáng mai nhất định phải đến Cung Lung Hoa xem Khang phi khiêu vũ.

Một khúc kinh hồng, mỹ nhân biên tiên*. Một màn kim liên vũ cứ như vậy lưu lại trong lòng các vị phi tần cùng đông đảo các cung nữ thái giám. Cho dù là nhiều năm sau, vẫn còn có người nhớ tới vũ giả hồng y năm đó, chân đạp kim liên, vũ tư uyển chuyển. Cái gọi là kiệt tác, đại khái chính là như vậy.

(*Biên tiền: Bước nhảy nhẹ nhàng nhanh nhẹn)

(Vũ giả hồng y: người múa mặc y phục màu đỏ)

Những cảm nhận đó, đương nhiên là cảm nhận sau này của Dương Quỳnh. Lúc này nàng lại đang hoàn toàn mê muội trong vũ tư tuyệt diệu của Tôn Mỹ nhân. Nàng đã từng xem Khang phi khiêu vũ, cảm thấy Khang phi múa thiên si vũ tuy rằng cũng rất mỹ lệ, nhưng động tác thật sự có chút quá khó, khiến người xem tâm tình căng thẳng. Ngược lại, Tôn Mỹ nhân múa lại nhẹ nhàng mềm chậm, làm cho lòng người thư thái, giống như có thể làm tan biến mọi mệt mỏi.

Khúc múa dừng lại, long nhan đại hỉ. Chờ Tôn Mỹ nhân ngồi thuyền trở lại bờ, Hoàng thượng tự mình kéo tay Tôn Mỹ nhân khen: “Vũ tư của ngươi quả nhiên là đương đại tuyệt luân! Hoa đăng kim liên kia cũng rất độc đáo, trầm thích!”

Tôn Mỹ nhân vừa mới khiêu vũ xong, trên trán còn lộ ra những giọt mồ hôi tinh mịn, nghe được Hoàng thượng tán thưởng, thẹn thùng nói: “Tạ ơn Hoàng thượng khích lệ!”

Hoàng thượng nói: “Hoa đăng đẹp nhất năm nay, thuộc về hoa đăng kim liên của Tôn Mỹ nhân.”

Mọi người tới tấp chúc mừng. Trên đường trở về, đột nhiên có người “Ồ” một tiếng, có thái giám cầm đèn lồng tiến lên, liền thấy Trịnh Quý phi giẫm phải một chiếc hoa đăng bị rơi xuống đất.

Dương Quỳnh vừa nhìn, dĩ nhiên lại là hoa đăng kim liên do Yên Xảo làm. Lúc này bị Trịnh Quý phi một bước giẫm lên không nhìn ra hình dạng.

“Hoa đăng này làm sao lại ở trên mặt đất?” Hoàng thượng không vui nói.

Có thái giám tiến lên quỳ nói: “Thưa Hoàng thượng, chắc là vừa rồi trời nổi gió bị thổi xuống. Chúng nô tài nhất thời không chú ý, lúc này làm vương chân Quý phi nương nương. Xin Hoàng thượng thứ tội.”

Trịnh Quý phi nói: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng chỉ là bị vấp một chút, cũng không bị thương, người cũng đừng trách tội chúng nô tài.”

Hoàng thượng gật đầu nói: “Còn không mau thu dọn.”

“Tạ ơn Hoàng thượng khai ân! Tạ ơn Quý phi nương nương khai ân!” Thái giám vội vàng cầm hoa đăng bị hỏng kia lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Ngang ngược

“Cái đó hình như...” Giữa lúc mọi người đang định trở về, Tôn Mỹ nhân đột nhiên mở miệng làm mọi người dừng bước. Tôn Mỹ nhân thấy mọi người đều nhìn mình, có chút ngượng ngùng nói: “Thần thiếp muốn nói, hoa đăng bị hỏng kia, hình như cũng là một hoa kim liên.”

Mọi người nhớ lại, thật đúng là một đóa kim liên. Có điều trước đó có hoa kim liên ketchup của Tôn Mỹ nhân, hoa đăng nhỏ như vậy liền có vẻ keo kiệt rất nhiều.

“Tôn tỷ tỷ nói rất đúng. Có điều hoa đăng nhỏ như vậy, chắc là do nô tài nào đó làm thôi. Vừa nhìn là biết không ra gì rồi.” Tổng Tài tử mới được tấn phong lấy lòng nói.

Dương Quỳnh nghe lời này như đâm vào tai, nhin không được nhìn Khang phi một chút. Chỉ thấy vẻ mặt Khang phi vẫn thản nhiên, giống như không biết hoa đăng kia chính là hoa đăng của cung mình.

Tôn Mỹ nhân nghe Tổng Tài tử nói xong rất đắc ý, “Tổng muội muội cũng không nên nói như vậy. Tốt xấu gì cũng là tâm ý của các nô tài. Đáng tiếc lại xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, vô duyên vô cớ lại làm vương đường người khác.”

Lúc này Dương Quỳnh chú ý tới Yên Xảo ở trong đám đông đang cực kì tức giận muốn lên trước lý luận, nàng chỉ cảm thấy không ổn. Không nhin được lại nhìn Khang phi, Khang phi liếc mắt ra hiệu cho Dương Quỳnh. Dương Quỳnh không dám tiếp tục chần chờ, hai bước liền tới bên cạnh Yên Xảo, giữ chặt Yên Xảo đang định bước ra ngoài.

“Ngươi làm cái gì?” Yên Xảo gần như là bị Dương Quỳnh kéo ra khỏi đám người, đi tới chỗ hẻo lánh.

“Là ta hỏi ngươi muốn làm gì mới đúng?” Ánh mắt Dương Quỳnh lạnh lùng hiem thấy, “Ngươi định đi ra ngoài lý luận?”

“Ta...” Yên Xảo tức giận đến khuôn mặt nhỏ cũng đỏ bừng. “Đó là ta làm mấy buổi tối mới làm xong. Coi như không tốt, cũng không cần các nàng nói như vậy?”

Dương Quỳnh nhìn dáng dấp nhỏ bé của Yên Xảo, trong lòng cũng mềm xuống, “Được rồi, nương nương cũng biết ngượng ngùng, có điều chuyện này không thể lơ đãng. Nếu hoa đăng đã không còn, ngượng về trước nghỉ ngơi đi.” Thấy Yên Xảo vẫn không chịu đi, Dương Quỳnh nghiêm mặt nói: “Hiện tại ta lấy thân phận nữ quan lệnh cho ngượng lập tức trở về.”

Yên Xảo cong môi nhìn hai mắt nàng, dậm chân một cái liền chạy xa.

Không đề cập tới Yên Xảo, Chu Cẩm phi cũng không nhìn nổi bộ dạng hết sức ngượng ngùng như vậy của Tôn Mỹ nhân nữa, đang muốn mở miệng nói nàng vài câu, lại bị Khang phi nắm lấy cánh tay. Chu Cẩm phi nghi hoặc quay đầu nhìn Khang phi, Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ, bên ngoài trời nổi gió, chúng ta vào điện thôi.”

Trở lại trong điện, Chu Cẩm phi thấp giọng hỏi: “Vì sao mới vừa rồi ngượng kéo ta? Ngượng biết đó là hoa đăng của ai?”

“Đương nhiên là biết. Đó là hoa đăng của Cung Lung Hoa ta.”

“Hà?” Chu Cẩm phi kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. Sau đó liền tức giận nói: “Là hoa đăng của ngượng tại sao không tìm nàng lý luận? Nàng rõ ràng là chỉ gà mắng chó. Một tiểu tiểu Mỹ nhân mà cũng dám đối nghịch với Phi tử, ai cho nàng lá gan lớn như vậy?”

Khang phi nói: “Tỷ tỷ, tính tình đĩnh hòa này của tỷ là không được. Tỷ cũng đã nói, nàng chỉ là một tiểu tiểu Mỹ nhân, làm sao dám đối nghịch với ta? Nếu sau lưng không có người chống đỡ, ta cho nàng mượn lá gan, nàng cũng không dám.”

Chu Cẩm phi tỉnh táo lại, gạt đầu nói: “Không sai. Ngượng biết là ai?”

Khang phi lắc đầu, “Là hồ ly thì đều sẽ lộ đuôi thôi.”

Dương Quỳnh trở lại nghe hai người đối thoại xong, không khỏi nhìn trộm Tôn Mỹ nhân ở phía xa xa. Dựa theo phẩm cấp, chỗ ngồi của Mỹ nhân đương nhiên cách khá xa Phi tử. Chỉ thấy lúc này Tôn Mỹ nhân đang rất được hoan nghênh, không chỉ có nhóm Tài tử sôi nổi nói chuyện với nàng, mà ngay cả Cốc Chiêu dung cũng tới cùng nàng nói mấy câu. Điều này làm Tôn Mỹ nhân càng thêm đắc ý. Đồng thời Dương Quỳnh cũng phát hiện, lúc Tôn Mỹ nhân nói chuyện luôn thỉnh thoảng nhìn về phía các nàng vài lần, dường như đang chú ý phản ứng của các nàng.

Dương Quỳnh cười lạnh, quả nhiên là mượn gan ông trời, dám đối nghịch với Khang phi. Qua mấy lần, Dương Quỳnh đối với tâm cơ mưu kế của Khang phi đã bội phục sát đất. Tính trước làm sau, Khang phi vĩnh viễn cũng không phải người xuống tay trước. Nhưng một khi đối phương đã động thủ, nàng vĩnh viễn cũng đều có thể kéo dài hậu chiêu không dứt. Kẻ địch như vậy mới là đáng sợ nhất. Sắc mặt không đổi vẫn có thể giải quyết toàn bộ vấn đề. Tôn Mỹ nhân có mấy cân mấy lượng mà dám đối nghịch với Khang phi. Chẳng lẽ lúc trước giáo huấn Liễu Thực phi, Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiệp dư vẫn còn chưa đủ thâm sao?

Kỳ thật điểm này Dương Quỳnh nghĩ sai rồi. Chuyện của đám người Liễu Thực phi, từ đầu đến cuối Khang phi đều không lộ diện, cho nên người có đẳng cấp tâm cơ giống như Tôn Mỹ nhân căn bản không biết rằng Khang phi mới là người giật dây phía sau. Không biết cũng sẽ không sợ hãi. Về sau Dương Quỳnh mới biết được, Tôn Mỹ nhân chính là giải thích tốt nhất cho câu “Người không biết không sợ.”

Chu Cẩm phi luôn không nhận được mà nhìn Tôn Mỹ nhân, nhìn lại không nhận được tức giận. “Ngượng dễ dàng tha cho nàng như vậy?”

Khang phi có chút bất đắc dĩ lắc đầu, “Tỷ tỷ, trong vườn này hoa nở không hết. Nếu mỗi bông đều giữ ánh mặt trời quá lâu, chúng ta còn không phải là bị phơi nắng đến chết sao? Nên giữ thì vẫn nên giữ, mưa gió một chút, thay chúng ta chắn ánh mặt trời cũng tốt.”

“Ta biết ngượng luôn có đạo lý. Việc này ta nghe lời ngượng, có điều ngượng cũng phải thay ta xả cơn giận này mới được.”

Khang phi lấy lòng nói: “Được rồi được rồi, tỷ tỷ can đảm, muội muội nào dám không theo?”

“Ngượng nha!” Chu Cẩm phi không nghiêm mặt được nữa, cười nói: “Chỉ biết trêu ta.”

Sau nhạc đệm hoa đăng, mọi người tiếp tục xem ca múa. Chỉ là trước đó có Tôn Mỹ nhân châu ngọc, nên tất cả màn múa phía sau mọi người đều thấy tẻ nhạt vô vị. Vì thế âm thanh ca ngợi Tôn Mỹ nhân lại vang lên lần thứ hai.

Dương Quỳnh cảm khái, cho dù có tốt thì cũng phải có chừng mực. Đề cập đến nhiều lần như vậy, không sợ phản ứng ngược sao?

Thật vất vả mới đợi đến khi yến hội tan, đoàn người trở lại Cung Lung Hoa. Khang phi thấy quá muộn, liền trực tiếp lệnh cho Dương Quỳnh cùng Nguyên Hương về nghỉ ngơi, kêu Như Quyên cùng Thiên Linh tới hầu hạ.

Đến khi Như Quyên trở lại phòng của mình, thì đã sắp sang canh hai.

“Còn chưa ngủ?” Thấy Nguyên Hương mở to mắt nằm trên giường, Như Quyên đi tới hỏi.

“Không có ngượng, không ngủ được.” Nguyên Hương thành thật nói.

Mặt Như Quyên ửng hồng, phi phui nói: “Làm sao hôm nay lại không đứng đắn như vậy? Chẳng lẽ bị Thanh Diệp dạy hư?”

Nguyên Hương bị lời này chọc cười, “Trong mắt ngượng Thanh Diệp chính là bất trị như vậy?”

Như Quyên nói: “Cũng không phải. Ngày thường mồm mép giáo hoạt, thật không biết nương nương vừa ý nàng điểm nào?”

“Giáo hoạt là miệng, không phải tâm là tốt rồi.” Nguyên Hương thuận miệng nói.

Như Quyên nghe xong dường như được dẫn dắt, còn thật sự nghĩ một chút nói: “Đúng là như vậy. Nương nương nhìn người chuẩn hơn chúng ta. Người nàng coi trọng, chắc cũng sẽ không kém.”

Nguyên Hương thở dài: “Nương nương nhìn người đương nhiên không sai. Có điều sự phụ nương nương còn kém xa.”

“Sự phụ nương nương?” Như Quyên nghĩ một chút nói: “Người nói Lục Khuynh Nương?”

“Đương nhiên. Người nói nương nương cũng là đệ tử của nàng, Tôn Mỹ nhân cũng là đệ tử của nàng, vì sao nhân phẩm lại kém nhiều như vậy?”

Như Quyên không hiểu, Nguyên Hương liền kể lại đầu đuôi ngọn ngành chuyện đêm nay cho nàng. Như Quyên nghe xong tức giận nói: “Tôn Mỹ nhân này cũng khinh người quá đáng! Tưởng rằng biết khiêu vũ thì giỏi lắm sao? Nương nương chúng ta là không muốn so với nàng, nếu không nàng đã sớm bị hạ thấp rồi. Hiện giờ dĩ nhiên lại kiêu ngạo giống như là mình hơn tất cả. Thật sự là chưa thấy qua cảnh đời!”

Nguyên Hương kéo tay Như Quyên cười nói: “Nhìn xem, làm người tức giận rồi. Bản lĩnh của nương nương chúng ta, người còn không biết sao? Tôn Mỹ nhân này ngày sau sẽ được lĩnh hội thôi. Người nhớ kỹ, ở trước mặt nương nương không được nói lung tung, tính tình nương nương nhạt, chưa chắc đã đồng ý lập tức làm gì đâu.”

Như Quyên dựa vào lòng Nguyên Hương, “Ta biết, người yên tâm đi.”

Ngày thứ hai, trong cung loan tin, bởi vì hôm qua Tôn Mỹ nhân có công hiến vũ, được tấn phong làm Tiệp dư, ban thưởng ở tại Loan Cư Hương. Chỉ một ngày, tặng phẩm như nước chảy vào. Các cung nữ của Tôn Tiệp dư nhận lễ vật đến mỏi tay.

Khi Yên Xảo trở về trực tiếp chạy vào phòng của Thiên Linh cùng Dương Quỳnh. Ngồi trên ghế bắt đầu khóc lớn. Lúc này đúng là thời gian dùng cơm trưa, Dương Quỳnh cùng Thiên Linh vừa mới ăn xong cơm trở về, thấy Yên Xảo như vậy thì đều bị dọa sợ.

Thiên Linh vội vàng hỏi nguyên nhân, Yên Xảo khóc nói: “Hôm nay ta đi Cục Thượng Thực lĩnh thuốc bổ cho nương nương. Đây vốn là thường lệ, bởi vì thuốc tháng này của nương nương đều cho Thanh Diệp, cho nên hôm qua đã hết. Hôm nay là ngày lĩnh thuốc bổ, sáng sớm ta liền đi. Không ngờ gặp phải cung nữ Thiên Thanh của Tôn Tiệp dư, chắn ở phía trước không cho ta lĩnh. Các người cũng biết quy củ trong cung, chủ tử vị phân thấp không thể tranh giành vị trí với chủ tử vị phân cao. Chủ tử của Thiên Thanh bất quá cũng chỉ là một Tiệp dư, làm sao có thể so với nương nương chúng ta? Ta nói ta lĩnh trước, nàng sống chết không cho. Còn nói trong cung này là nơi mượn gió bẻ măng, ai được sủng thì người đó lĩnh trước.”

Thiên Linh nghe xong tự nhiên cũng tức giận, không phải Yên Xảo cậy ai mạnh hơn, mà vị phân cao lĩnh đồ trước là quy củ trong cung. Thanh Thiên này cũng quá không biết điều, chủ tử mới được phong Tiệp dư mà đã dám ngang cuồng như vậy, đây không phải là gây phiền phức cho Tôn Tiệp dư sao?

Tức thì tức, nhưng Thiên Linh vẫn khuyên nhủ, “Người nha, cũng vì chút chuyện nhỏ mà khóc thành như này sao? Nhìn xem, khuôn mặt nhỏ đều khóc thành con mèo rồi.”

Nói chưa dứt lời, nhắc tới chuyện này, Yên Xảo lại càng khóc lớn hơn, “Làm sao lại là ta nhỏ mọn? Thanh Thiên còn nói là hôm qua cố ý vứt hoa đăng của ta xuống đất. Còn nói hoa đăng keo kiệt như vậy sao có thể không biết xấu hổ mà mang ra. Còn nói nương nương chúng ta giả thanh cao, đã không được sủng còn không chịu làm hoa đăng lớn để tranh Thánh sủng.”

Cuối cùng ngay cả Dương Quỳnh cũng không nghe nổi nữa, “Thanh Thiên này quả thật là không muốn sống rồi! Lời như vậy cũng dám nói ra.”

Thiên Linh thở dài, “Trong cung này chính là như vậy, nâng cao giảm thấp, sắc mặt mọi người ngày ngày biến đổi, cũng không biết một khắc sau liền nổi trận gió nào.” Nàng cầm khăn tay lau mặt cho Yên Xảo, “Gần đây nương nương luôn luyện vũ, nói những việc này ra là vô duyên vô cớ làm nàng phiền não. Tính tình của nương nương chúng ta như vậy, lẽ nào sẽ thật sự đi lý luận với Tôn Tiệp dư? Trước tiên người nhẫn nhịn đi, chờ nương nương bận xong, chúng ta lại từ từ nói với nàng.”

Yên Xảo khóc một trận, trong lòng dễ chịu hơn. Nàng là người nghe người khác khuyên, thút thút một chút, nhưng về mặt vẫn là bị oan ức.

“Thanh Diệp, tối hôm qua người còn nói ta. Kết quả thế nào? Hôm nay Thiên Thanh cũng dám nói móc ta. Lúc ấy ta nên cho nàng hai cái tát mới đúng!” Yên Xảo dường như mới nhớ ra, nhất thời cảm thấy có chút hối hận.

Dương Quỳnh bị chọc cười, “Người nha, vẫn nên thành thật một chút đi. Không cần gây thêm rắc rối, miễn gây phiền toái cho nương nương.”

“Nương nương cũng hơi quá dễ nói chuyện rồi. Rõ ràng địa vị cao hơn Tôn Tiệp dư nhiều, làm gì phải oan ức chính mình như vậy?” Đối với Khang phi năm lần bảy lượt nhường nhịn, Yên Xảo có chút bất mãn.

Lần này thì Thiên Linh không nghe nổi nữa, “Yên Xảo, lời phạm kỵ hù như vậy mà người cũng dám nói? Cũng may ta với Thanh Diệp đều giúp đỡ người, bằng không người đợi bị trách phạt đi.”

Bị Thiên Linh dọa như vậy, Yên Xảo lè lưỡi, không dám nói nhiều.

Chương 97: Triền miên

Sau giờ ngo, Khang phi còn đang khiêu vũ. Dương Quỳnh lại không có việc gì làm. Ngoại trừ lần đầu tiên Khang phi để Dương Quỳnh xem thiên sí vũ, sau đó cũng không cho phép nàng xem nữa. Dương Quỳnh vẫn luôn không hiểu rốt cuộc mình làm thương tâm vị chủ tử này ở chỗ nào, phạm vào điều kỵ hỷ gì của nàng, mà nàng lại không cho phép mình xem?

Đang buồn chán nhàn rỗi, Chu Cẩm phi đến. Tiến vào cũng không cho người đi thông báo, trực tiếp vào phòng Khang phi khiêu vũ. Khang phi nghe thấy tiếng mở cửa, ngừng lại, thấy là Chu Cẩm phi, cười nói: “Tỷ tỷ cũng không báo trước cho ta một tiếng, tỷ xem ta như vậy làm sao gặp người được?”

Chu Cẩm phi thấy nàng một thân đầm mồ hôi, vũ y bó sát người cũng bị mồ hôi ướt đầm, dáng người linh lung như ẩn như hiện, đúng là không giống với ngày thường.

“Thông báo cái gì, ta chính là tới xem ngươi khiêu vũ.” Chu Cẩm phi tìm cái ghế ngồi xuống.

Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ còn canh cánh trong lòng chuyện hôm qua. Tôn Tiệp dư ức hiếp đến trên đầu ta, ta còn không tức giận, tỷ tỷ cần gì phải nghiêm túc như vậy?”

“Ngươi không tức giận, đó là tính tình ngươi tốt. Nhưng ta khác, nếu muội muội ngươi không luôn kéo tay ta, ta đã sớm nói mấy câu cho nàng nghe rồi.” Về mặt Chu Cẩm phi biểu lộ “Ta không dễ chọc”.

Khang phi cũng hiểu nổi tại sao Chu Cẩm phi lại không ưa Tôn Tiệp dư như vậy. Lúc trước Liễu Thục phi cũng được thế ngông cuồng, nhưng không thấy nàng như thế.

“Không phải tỷ tỷ đến xem ta khiêu vũ sao? Vậy xem đi. Có điều chúng ta có thể nói, nhưng ra ngoài tỷ tỷ không được nói lung tung. Muội muội ta là cung phi, không phải vũ cơ, bỗng dưng khiêu vũ cho người ngoài xem, muội muội chắc chắn sẽ không làm. Tỷ tỷ ngàn vạn lần phải giữ bí mật cho ta.”

Chu Cẩm phi vội vàng gật đầu liên tục, “Ngươi yên tâm, tỷ tỷ ta cũng không phải người không có tính toán trước.”

Khang phi trở lại giữa phòng, mũi chân đạp nhẹ, dáng người lượn vòng. Nhẹ nhàng ôn nhu giống như tiên tử trên thiên cung. Chu Cẩm phi cẩn thận quan sát, ánh mắt di chuyển theo động tác của Khang phi. Đến khi Khang phi dừng lại, Chu Cẩm phi mới phát giác trên trán mình đều là mồ hôi.

Nhìn biểu cảm của Chu Cẩm phi, sắc mặt Khang phi có chút không tốt.

Chu Cẩm phi lại hưng phấn nói: “Muội muội ngươi múa quá đẹp, so với Tôn Tiệp dư còn mạnh hơn trăm lần.”

Khang phi lắc đầu, “Nét mặt của tỷ tỷ đã nói cho ta biết, thiên sí vũ này ta còn chưa nhảy được.”

“Hả?” Nét mặt hưng phấn của Chu Cẩm phi cố định ở trên mặt “Về mặt gì mới tính?”

Khang phi cười nói: “Chuyện này sao có thể nói trước được? Nói thật ta cũng không biết, nhưng ta tin nếu ta nhảy thành công, về mặt của tỷ tỷ không nên là như vậy.”

Đối mặt với vấn đề huyền bí như vậy, Chu Cẩm phi lựa chọn trực tiếp bỏ qua. Trái lại nàng lại ngồi được, ở trong phòng nhìn cả một buổi trưa, ở lại Cung Lung Hoa dùng luôn bữa tối xong mới trở về.

Gần đây Khang phi luôn chăm chỉ luyện tập, thể lực tốt lên không ít. Sẽ không giống như vừa mới bắt đầu đã mệt mỏi không đứng dậy nổi như vậy.

Trong tâm điện chỉ có hai người Khang phi cùng Dương Quỳnh. Dương Quỳnh thử nhiều lần, muốn nói ra chuyện của Yên Xảo, nhưng nhớ tới lời Thiên Linh nói, nàng cũng hiểu gần đây Khang phi rất mệt mỏi, vẫn không muốn để nàng phiền lòng.

“Có gì cứ nói đi. Ngập ngừng ấp úng như vậy không giống ngươi.” Khang phi đã sớm chú ý tới tiểu tâm tư này của Dương Quỳnh, đợi nửa ngày cũng không thấy nàng mở miệng, mình đành lên tiếng trước.

“Nương nương, là chuyện của Yên Xảo.” Trước tiên Dương Quỳnh thử tiết lộ một chút.

Khang phi nở nụ cười: “Là chuyện đến Cục Thượng Thực lĩnh thuốc?”

“A?” Dương Quỳnh sững sờ, làm sao Khang phi biết được? Chẳng lẽ có người nói cho nàng biết trước?

“Yên Xảo khóc chạy về, bao nhiêu người nhìn thấy? Nếu bản cung không biết, chẳng phải thật sự là thành kẻ điếc người mù sao?” Khang phi bình chân

như vại, đáng về một chút cũng không để trong lòng.

“Hiện tại Tôn Tiệp dư mới được phong Tiệp dư, liền đã nhằm vào người, như vậy chi sợ...”

Khang phi cắt ngang lời Dương Quỳnh nói: “Nàng muốn làm thế nào là chuyện của nàng. Trong cung này công bằng chưa chắc đã có, nhưng ánh mắt thì người người đều có. Trong lòng mọi người đều có một cán cân, chỉ là có muốn lấy ra đo hay không mà thôi. Người có biết bây giờ có bao nhiêu người chờ bốn cung cùng Tôn Tiệp dư khai chiến không?”

Dương Quỳnh cả kinh, thật ra điểm ấy nàng chưa từng nghĩ tới.

Khang phi tiếp tục nói: “Một Tôn Tiệp dư bất quá cũng chỉ là cái sùng nhỏ sắc, không nổi được gió to sóng lớn. Nhưng chỉ cần bốn cung hơi động, sẽ có vô số hậu chiêu tới theo, đến lúc đó liền sẽ phiền phức.”

Dương Quỳnh lại thầm khen tâm cơ của Khang phi. Quả nhiên nữ nhi của Thẩm gia, không thua gì quyền thần.

“Thế nhưng nương nương định tiếp tục nhẫn nhịn như vậy?” Rất hiển nhiên, Tôn Tiệp dư không phải loại người thấy được thì thôi. Cứ lui nhường khó bảo đảm nàng sẽ không được voi đòi tiên.

Ngón tay Khang phi gõ nhẹ lên mặt bàn, phát ra âm thanh có tiết tấu, “Không phải bốn cung không thể động thì người khác cũng không thể động.” Khang phi nói tới đây cười cười, “Lúc trước bốn vị Mỹ nhân của Thiên Uyển Nhu tranh kỳ đầu điểm, hiện giờ Tôn Mỹ nhân được tấn phong Tiệp dư, nói vậy các Mỹ nhân khác cũng rất sốt ruột rồi.”

Dương Quỳnh nghe hiểu ý tứ của Khang phi. Rốt cuộc cũng yên tâm, Khang phi vẫn như cũ là Khang phi không thể chọc. Trong lòng thả lỏng, trong đầu liền xuất hiện một ít thứ không nên có. Nàng nhìn khuôn mặt Khang phi, không nhìn được nuốt nước miếng.

Khang phi thấy vậy cau mày nói: “Người coi bốn cung là điểm tâm sao? Tại sao lại thèm thành như vậy?”

Dương Quỳnh đánh rần tủy gáy, lập tức dính lại đây nói: “Nương nương sao lại là điểm tâm được? Nương nương so với điểm tâm còn ngon miệng hơn.”

Khang phi đẩy nàng một cái, không mạnh, cũng không gãy dựa. Mấy ngày nay trong đầu đều là thiên sí vũ, thật vất vả mới được nhàn rỗi một chút, lại có người gây chuyện không tỉnh tâm được, thật sự là không được nghỉ ngơi chút nào, nhưng đúng là lạnh nhạt Dương Quỳnh.

“Tay người...” Khang phi cầm lấy tay nàng nhìn.

“Không có việc gì. Rút kiếm gì đi đó đều không có trở ngại, chỉ là tính linh hoạt còn phải cần thời gian.” Sau khi bác gần, Dương Quỳnh đối với tay của mình quả thực vô cùng vừa lòng.

“Có thể mất mà lại được, người vẫn nên quý trọng đi.” Khang phi nhẹ nhàng đem tay của mình cùng tay Dương Quỳnh đan vào nhau. Loại cảm giác kiên định này trước nay chưa từng có. Có lẽ, nàng cùng Dương Quỳnh, thật sự vẫn có thể tiếp tục như vậy.

“Nương nương...” Dương Quỳnh đáng thương nhìn chằm chằm Khang phi.

Khang phi biết nàng sẽ theo thói quen già bộ đáng thương, không nhìn được đưa tay chọc cái trán của nàng, “Người bày ra bộ dạng đáng thương này là cho ai xem?”

“Nương nương...” Dương Quỳnh ôm ý chí kiên cường quyết tâm, tiếp tục già bộ. Nhấp nháy ánh mắt tìm cách giành sự đồng tình của Khang phi.

Khang phi không để ý tới nàng, đứng dậy ngồi xuống giường. Dương Quỳnh đương nhiên theo lại đây, “Nương nương...” tiếp tục già bộ.

Khang phi thấy Dương Quỳnh như một hải tử không được kẹ thì không chịu dừng tay, thờ dãi: “Vô lại như vậy.”

Dương Quỳnh thấy Khang phi ngằm đồng ý, lập tức đưa tay ôm nàng vào lòng.

“Trước đây cũng không giống như vậy, bây giờ làm sao lại phải muốn ta đồng ý?” Khang phi đưa tay vòng lấy eo Dương Quỳnh, cũng mảnh mai như vậy, nhưng vì sao lại làm người ta có cảm giác kiên định như thế?

Dương Quỳnh chỉ ôm Khang phi, cũng không có động tác gì khác, “Gần đây nương nương rất mệt, ta sợ...” Chung quy nàng vẫn là đau lòng Khang phi.

Trong lòng Khang phi ảm áp, “Người a, thật không biết nên để người thế nào mới tốt.” Môi Khang phi dán lên bên tai Dương Quỳnh, “Bốn cung vắng vẻ người, đêm nay thị tẩm được không?”

“Khụ khụ...” Dương Quỳnh không nghĩ tới lời này có thể được thốt ra từ miệng Khang phi, nhất thời nghẹn khí, cúi đầu ho khan.

Chờ đến nàng khi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đắc ý cười cười của Khang phi, chỉ có thể cảm khái, mình ở trước mặt Khang phi, chỉ có thể bị đùa.

Nếu không dùng được trí, vậy chỉ có thể cường công. Dương Quỳnh nghiêng người về phía trước đẩy Khang phi ngã xuống giường, “Nô tì tuân lệnh.”

Câu “Nô tì” này đã lâu không nghe, Khang phi mi mịch như họa, mang theo ý cười nhàn nhạt, ngược lại khiến Dương Quỳnh bối ngỡ, tay chân luống cuống như lần đầu tiên cùng Khang phi triển miên, hoàn toàn không có quy tắc.

Khang phi nhu thuận giống như một con mèo, tùy ý Dương Quỳnh nhào nặn.

Môi Dương Quỳnh in xuống trên môi Khang phi. Cảm giác ngọt ngào quen thuộc đánh úp lại, khiến cho trái tim nhỏ của Dương Quỳnh phát run. Nhẹ nhàng gặm cắn, chậm rãi cọ xát, rốt cuộc Khang phi không chịu nổi loại tra tấn ngọt ngào này, há miệng ra...

Kết thúc nụ hôn, Dương Quỳnh bắt lấy hai tay của Khang phi, cố định ở trên đỉnh đầu, cúi đầu cắn cắn cổ Khang phi. Cổ Khang phi mảnh khảnh tuyệt đẹp dị thường, làm Dương Quỳnh có chút mất chừng mực.

“Hừ...” Khang phi đau đến hít khí.

“Thu Hoa, ta... quá không cẩn thận rồi.” Ngoài miệng Dương Quỳnh nói như vậy, nhưng động tác lại không dừng lại, tiếp tục tấn công cái cổ, xương quai xanh. Khang phi ngửa đầu, tiếp nhận sự dằn vặt của Dương Quỳnh. Trong lòng cũng rõ ràng, đêm nay là không thể tiếp tục trốn tránh.

Nếu đã giao tâm, vậy cũng không nên tiếp tục lo lắng.

Tay Dương Quỳnh cởi bỏ dây đai cung y của Khang phi. Từng tầng từng tầng mở ra, giống như đang mở lễ vật trân quý nhất. Dù Khang phi đã trải qua chuyện phòng the, nhưng vẫn khó tránh khỏi thẹn thùng. Nàng lấy tay che mặt, không nhìn tới động tác của Dương Quỳnh.

Da thịt trắng nõn lộ ra trước mắt Dương Quỳnh, nàng cảm giác trái tim mình đập có chút quá sức chịu đựng. Cúi đầu nhào nặn viên tròn tròn trước ngực Khang phi, từng chút từng chút khiêu khích nhiệt tình của Khang phi. Thân thể Khang phi rất nắn cảm, mới chạm mấy cái, hạt anh đào trước ngực liền hoàn toàn đứng thẳng. Dương Quỳnh kéo tay che mặt của Khang phi xuống, hôn lên môi nàng.

“Ừm...” Tay vốn dĩ đang ở trước ngực Khang phi tàn sát bừa bãi, đã trượt xuống dưới tiến vào giữa hai chân nàng. Khang phi khép chặt hai chân, ánh mắt mang theo khẩn cầu, nhưng cũng mang theo chờ mong.

Ở phương diện này Dương Quỳnh cũng là người học nghề, ngón tay không biết nên để ở chỗ nào mới có thể khiến cho Khang phi thoải mái. Cứ như vậy lộng ra lộng vào, trái lại biến thành hai người đều khó chịu. Trong lòng Khang phi thở dài, nhẫn nhịn xấu hổ thẹn thùng, mở hai chân ra, để cho tay Dương Quỳnh thuận lợi tiến vào. Lại nắm lấy tay Dương Quỳnh dẫn dắt tiến vào cơ thể mình. Dương Quỳnh được chỉ dẫn, lập tức giống như đệ tử giỏi, học một biết mười. Ngón tay của nàng chuyển động sâu cạn vài lần, Khang phi đã tước vũ khí đầu hàng.

Dương Quỳnh nhìn vẻ mặt của Khang phi giống như đau đớn lại giống như vui sướng, tìm được vị ngọt, càng thêm ra sức chuyển động ngón tay mình. Hầm răng Khang phi cắn lấy tay của mình, mới miễn cưỡng kiềm chế tiếng rên rỉ càng lúc càng lớn. Nhìn Khang phi động tình như vậy, Dương Quỳnh cũng cảm thấy toàn thân nóng lên, càng thêm ra sức.

Thân mình Khang phi bị từng đợt sóng nối tiếp nhau đánh đến run rẩy, trong đầu hoàn toàn hỗn loạn, không thể suy nghĩ. Nàng nằm trên giường, tùy ý Dương Quỳnh hạ xuống người mình vô số ngọn lửa, thiêu đốt lòng mình.

Một đêm hoang đường...

Dương Quỳnh mới nếm thử loại tư vị này, hoàn toàn không biết khống chế. Một đêm, dằn vặt Khang phi ba, bốn lần. Cho đến khi nàng cũng kiệt sức, lúc này mới ôm Khang phi ngủ. Khang phi chỉ vào hộp nhỏ cạnh giường, bảo nàng lấy thuốc mỡ xoa cho mình, miễn cho ngày mai xuất hiện dấu vết. Chờ đến khi Dương Quỳnh xong việc nhìn lại, thì Khang phi đã ngủ.

Ánh mắt tràn đầy Dương Quỳnh ôn nhu. Nàng vuốt mồ hôi ẩm ướt dính trên tóc dài của Khang phi, đặt xuống trán nàng một nụ hôn mềm nhẹ, “Mơ đẹp.”

Lần này Khang phi ngủ đặc biệt trầm. Đến khi Như Quyên gọi nàng, nàng mới mở to mắt. Chợt nhớ tới Dương Quỳnh ở bên cạnh, ngẩng đầu, mới phát hiện Dương Quỳnh đã sớm đi. Trong lòng có một tia cô đơn. Rốt cuộc nàng vẫn không thể ở nơi này đợi đến hưng đồng.

“Nương nương, nên dậy rồi.”

Khang phi chợt dạ, phái Như Quyên ra ngoài chuẩn bị nước, còn mình đứng dậy mặc y phục. Như Quyên tiến vào lần thứ hai, Khang phi đã xuống giường ngồi trước bàn trang điểm. Người cũng hoàn toàn thanh tỉnh.

Lúc này Thiên Linh cũng lại đây giúp Khang phi chải đầu trang điểm, “Hôm nay sắc mặt nương nương vô cùng đẹp đó.” Thiên Linh vô tình nói lại làm Khang phi mặt phỉm hoa đào, càng thêm mềm mại mỹ lệ.

Trang điểm thay quần áo xong, Khang phi vừa ra khỏi cửa, phát hiện Dương Quỳnh đã đợi ở đây. Xem ra nàng cũng là tinh thần sáng khoái, tâm tình vô cùng tốt. Hai người gặp mặt, đều có chút không được tự nhiên. Khang phi đành phải không nhìn tới nàng, ngồi kiệu xuất môn đi thỉnh an Hoàng hậu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ngày hôm nay có thịt, thật thật sự nha

Ta nói với nhóm bạn của ta ta viết thịt dài 600 chữ, bị bọn họ cười nguyên một ngày ==

Lẽ nào thịt dài 600 chữ rất buồn cười sao? Ít hơn nữa cũng là thịt mà

Editor: Bản hơn 200 chương truyện có H, bản 178 chương tác giả cắt luôn H T^T cũng may ta vẫn còn tìm được raw của bản 200 chương *hô hô* ta định post chương này bên bachgiatrang cơ (vì ta không muốn chương này bị cop ý mà =]]]) , nhưng mà có vài vấn đề về cách sử dụng máy tính mà ta không hiểu T^T cho nên thôi kệ đi, bên này cũng được :V hôm nay 9 chương, lại có thịt ăn :V sắp tới ta nghỉ dài hạn ôn thi, cho nên nếu ta có lặn lâu mọi người cũng đừng hỏi tại sao :V Và cuối cùng, theo cảm nhận của ta thì đúng là thịt có hơi ít so với mong đợi của ta, mọi người có thấy vậy không :3 nhưng mà theo như tác giả đã nói, thì ít hơn nữa cũng là thịt mà :V đợi dài cả người mới có thịt ăn, mọi người thỏa mãn rồi đi :V

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Cho mượn

Cung Phượng Từ.

Khang phi vừa vào cửa liền nhìn thấy một bầy oanh oanh yến yến* đang vây quang tân sủng Tôn Tiệp dư nói cười. Chu Cẩm phi cũng mới tiến vào, nhìn thấy như vậy thì rất không phục. Khang phi gọi một tiếng, “Tỷ tỷ.”

(*chim oanh chim yến)

Chu Cẩm phi quay đầu lại, cười nói: “Chúng ta đúng là chân trước chân sau nha.”

Theo sau Khang phi vào là Giang Mỹ nhân. Nàng nghe xong cũng cười nói: “Thần thiếp cùng hai vị nương nương cũng đúng là chân trước chân sau.”

Khang phi cùng Chu Cẩm phi đều thiện ý khẽ cười. Tôn Tiệp dư ở một bên nghe thấy, nói: “Lời này của Giang Mỹ nhân là không để ý đến thân phận rồi. Khang phi nương nương và Cẩm phi nương nương là thân phận gì, người lại là thân phận gì, sao có thể vơ đũa cả nắm được?”

Chu Cẩm phi vốn dĩ nhìn bộ dạng kiêu ngạo của Tôn Tiệp dư rất không vừa mắt, nghe nói hôm qua Hoàng thượng ngủ lại Loan Hương Cự, chẳng trách hôm nay nàng ta lại càng ngông cuồng như vậy. Đang muốn mở miệng, lại bị Khang phi kéo lại. Chu Cẩm phi không cam lòng quay đầu, thấy Khang phi nháy mắt ra hiệu với mình, rốt cuộc nàng cũng tỉnh táo lại, oán hận trừng mắt nhìn Tôn Tiệp dư một cái, lúc này mới đến chỗ của mình ngồi xuống.

Giang Mỹ nhân đương nhiên không dám giống như Chu Cẩm phi, chỉ cúi đầu không nói lời nào, yên lặng đến vị trí của mình ngồi xuống.

Tôn Tiệp dư thấy mình nói chuyện như vậy cũng không ai quản, không khỏi lại càng liều lĩnh hơn. Nàng đến trước mặt Khang phi, thì lễ nói: “Khang phi nương nương, năm mới Hoàng thượng thưởng cho người một bộ vũ y, thần thiếp thấy kiểu dáng mới mẻ, hơn nữa thần thiếp lại thích khiêu vũ, không biết thần thiếp có thể mượn xem một chút hay không?”

Khang phi nhẹ nhàng cười, hỏi: “Tôn Tiệp dư muốn mượn Hoa thái nghi thường?”

“Đúng vậy. Không biết Khang phi nương nương có đồng ý hay không?” Tôn Tiệp dư thấy vẻ mặt Khang phi hiền lành, lá gan cũng lớn hơn.

“Một bộ vũ y mà thôi, sao lại không đồng ý được? Hơn nữa Tôn Tiệp dư mượn để xem, không phải mượn để mặc. Bỏn cung cũng không phải người keo kiệt. lát nữa, người phải cung nữ đến lấy đi.”

Tôn Tiệp dư hơi biến sắc. Quả thật nàng định mượn sẽ không trả lại. Nói mượn để xem đương nhiên chỉ là cái cớ, xiêm y kia hoa lệ vô cùng, nàng chưa từng thấy bao giờ. Mặc nó khiêu vũ nhất định sẽ rất đẹp. Ban thường cho Khang phi không biết khiêu vũ, chẳng phải là phung phí của trời sao? Mặc dù Khang phi nói như vậy, nhưng Tôn Tiệp dư cũng không quá để bụng. Hiện tại nàng được sủng ái, ngày nào đó mặc Hoa thái nghi thường ở trước mặt Hoàng thượng biểu diễn một phen, Hoàng thượng sẽ lập tức biết vũ y này thường sai người rồi, sau đó sẽ thưởng lại cho nàng, có gì là không thể?

“Vậy, đa tạ Khang phi nương nương.”

Chu Cẩm phi thấy ánh mắt tính kế của Tôn Tiệp dư, quay đầu cũng thấy ánh mắt mưu tính ngầm của Khang phi. Chẳng qua mưu tính của Khang phi giấu thật sự rất sâu. Sâu đến mức nếu không phải người quen biết, sẽ không thể nhìn ra.

Thịnh an trở về, quả nhiên cung nữ của Tôn Tiệp dư tìm tới cửa. Khang phi phân phó Thiên Linh đem Hoa thái nghi thường giao cho nàng. Tuy rằng trong lòng Thiên Linh rất không muốn, nhưng vẫn giao y phục ra.

Lúc này Như Quyên, Thiên Linh đều cảm giận bất bình. Dương Quỳnh đứng ở vị trí của mình, tuy rằng không nói lời nào, nhưng cũng cảm thấy Khang phi đã quá nhường nhịn rồi.

Khang phi nhìn mấy người các nàng cười nói: “Chút chuyện nhỏ này lại làm các người tức giận thành như vậy?”

“Nurong nurong, Tôn Tiệp dư kia thật sự khinh người quá đáng!” Như Quyên nói.

“Nàng là tần sủng, đương nhiên ngao mạn. Chuyện trong cung không phải đều là như vậy sao? Phong thủy luân chuyển, có lên ắt sẽ có xuống. Để tùy nàng đi.” Khang phi thần nhiên nói.

Thiên Linh luôn không nói nhiều, lúc này cũng không nhịn được nữa, nói: “Nurong nurong, Tôn Tiệp dư ngang ngược như vậy, nô tì nghĩ, y phục kia chắc chắn nàng sẽ không trả lại cho người.”

Khang phi cười nói: “Tất nhiên nàng sẽ không trả lại.” Một câu này, làm cho Thiên Linh cùng Như Quyên đều kinh ngạc nhìn Khang phi. Nếu không trả lại, vì sao còn muốn đưa cho nàng? Khang phi tiếp tục nói: “Bổn cung chính là muốn cho nàng biết, đồ của Cung Lung Hoa ta, nàng lấy không được.”

Trong phòng không có kẻ ngu dốt. Khang phi nói đến đây, mấy người đều hiểu được. Khang phi là đang tương kế tựu kế, đào hố cho Tôn Tiệp dư nhảy vào. Trên mặt Thiên Linh cùng Như Quyên đều hiện nụ cười. Khang phi nhìn các nàng vui mừng như trẻ nhỏ, lắc lắc đầu. Không thể nhẫn, thì không thể làm đại sự.

Tôn Tiệp dư lấy được Hoa thái nghi thường, ánh mắt chăm chú, nhìn hơn nửa ngày cũng không nhìn ra được đây là loại vải dệt gì. Vuốt thì trơn mượt, cầm lại nhẹ nhàng.

Thiên Thanh nói: “Nurong nurong, nếu người mặc bộ này thì nhất định chính là quốc sắc thiên hương.”

Tôn Tiệp dư đang có ý đó, lập tức thay đồ. Quả nhiên Hoa thái nghi thường không giống với những bộ vũ y khác, nhẹ nhàng phiêu dật, cảm giác giống như tiên tử. Thiên Thanh cùng mấy cung nữ khác đều tấm tắc khen ngợi.

Thiên Thanh nói: “Nurong nurong, vũ y này giống như được làm ra cho người vậy, thật sự quá hợp!”

Một cung nữ khác tên Thủy Bích cũng nói: “Vũ y này đáng ra nên ban cho nurong nurong chúng ta mới phải. Tại sao lại thưởng cho Cung Lung Hoa?”

Thiên Thanh nói: “Nhất định là Khang phi nurong nurong nhìn thấy vũ y này trước, nên xin Hoàng thượng thưởng cho nàng.”

Thủy Bích nói: “Khang phi nurong nurong lại không biết múa, cần vũ y làm gì? Không bằng để nurong nurong chúng ta mặc.”

Tôn Tiệp dư quay mấy vòng, càng cảm thấy mình mặc vũ y này rất hợp. Không nhịn được nhảy một khúc, cảm thấy so với bất cứ lúc nào cũng có cảm giác hơn, lập tức vui sướng dị thường.

Thiên Thanh đề nghị nói: “Nurong nurong, người mặc bộ y phục này đi gặp Hoàng thượng đi. Hoàng thượng vừa thấy sẽ thưởng bộ y phục này cho người ngay.”

Vốn Tôn Tiệp dư cũng muốn làm như vậy, nhưng ngẫm lại hay là thôi đi. Đối phương suy cho cùng cũng là Khang phi, là một trong tứ phi chỉ đứng sau Hoàng hậu. Trong cung vẫn luôn đồn đại là Khang phi không dễ chọc, cũng không biết là thật hay giả. Nói thế nào thì mình cũng mới chỉ là một Tiệp dư, ngay cả cửu tần cũng không phải, ngang nhiên chống lại Khang phi như vậy, có chút không khôn ngoan. Huống chi mấy lần trước khiêu khích Khang phi, Khang phi cũng không có động tĩnh gì. Loại tình huống này chỉ có hai khả năng, nếu không phải đối phương quá khiếp nhược, thì chính là đối phương đang chờ cơ hội phản công. Bất luận là cái nào, mình cũng không cần phải nhanh như vậy đã đối nghịch với Khang phi. Vẫn nên chờ một chút, xem phản ứng của Khang phi rồi nói sau.

Cứ như vậy bình an vô sự qua tháng Giêng. Tôn Tiệp dư không nhắc lại chuyện vũ y, Khang phi cũng giống như đã quên mất.

“Gần đây Khang phi đang làm gì? Ta nghe nói nàng hỏi cung thì không ra ngoài nữa, ngay cả Chu Cẩm phi muốn gặp nàng cũng chỉ có thể đến Cung Lung Hoa.” Tôn Tiệp dư rút cuộc vẫn là chột dạ, sợ Khang phi đóng cửa không ra là vì đang tính kế mình.

Thiên Thanh nói: “Nô tì cũng không biết. Người của Cung Lung Hoa đều rất kín miệng. Không hỏi được cái gì.”

“Như vậy thì càng phải biết.” Tôn Tiệp dư tính toán, nói với Thiên Thanh, “Người đi tìm một nha đầu thông minh, đến Cung Lung Hoa nghe ngóng chút tình hình.”

Thiên Thanh phái người đi. Không quá nửa ngày liền nghe nói Cung Lung Hoa phát hiện người lạ, bị nhóm thái giám trong cung bắt được, đánh gần chết, bỏ lại ở bên ngoài. Tôn Tiệp dư vội vàng lệnh Thiên Thanh đi xem, quả nhiên là tiểu cung nữ các nàng phái đi.

Tôn Tiệp dư không dám đưa người về Loạn Hương Cư, lệnh cho thái giám kiểm tra đưa tiểu cung nữ đến một chỗ hẻo lánh, để nàng tự mình tra hỏi.

“Người nhìn thấy cái gì?”

Tiểu cung nữ nằm trên mặt đất, yếu ớt nói: “Nô tì không nhìn được bất cứ thứ gì.”

“Phế vật!” Tôn Tiệp dư mắng một tiếng, lại hỏi: “Các nàng hỏi người những gì?”

Tiểu cung nữ cố hết sức lắc đầu, “Cái gì cũng không hỏi. Gặp mặt liền đánh, nô tì còn không biết xảy ra chuyện gì thì đã bị đánh đến bất tỉnh.”

“Nương nương.” Thiên Thanh nói: “Nếu Khang phi nương nương muốn tra xét thì nhất định đã đưa nàng đến Cháp Hình Ti. Làm như thế này, ý tứ chính là không muốn truy cứu.”

Tôn Tiệp dư cảm thấy có lý, thấy tiểu cung nữ bị thương rất nặng nhưng tính mạng ngược lại không đáng lo. Để nàng ở chỗ này thì càng phiền phức, đành phải đưa nàng về Loan Hương Cư.

“Tại sao không truy cứu?” Dương Quỳnh khó hiểu.

Khang phi nhìn mấy ngón tay của mình, chậm rãi nói: “Bổn cung chỉ muốn dọa Tôn Tiệp dư. Một chút thiệt nhỏ này, để nàng ăn cũng không có ý nghĩa.”

Dương Quỳnh xoay xoay cái cổ, cảm thấy Tôn Tiệp dư này đúng là tự tìm đường chết. Bây giờ ánh mắt Khang phi nhìn nàng, giống như đang nhìn miếng thịt trên thớt vậy.

Lại qua hơn nửa tháng, hôm nay Khang phi gọi Dương Quỳnh vào phòng luyện vũ lần thứ hai, “Bổn cung cho ngươi xem thiên sí vũ một lần nữa, ngươi nhìn xem cảm giác như thế nào?”

Dương Quỳnh vừa nghe xong thì cảm thấy áp lực trong nháy mắt gia tăng. Lần trước đại khái là vì trả lời không tốt, làm cho nàng hơn một tháng qua không được xem múa. Lần này nên đáp như thế nào? Múa tốt hay không tốt?

Khang phi hoàn toàn không để ý đến rồi rắm trong lòng Dương Quỳnh, đi tới giữa phòng, bắt đầu múa. Dương Quỳnh đã xem qua thiên sí vũ một lần, lần này Khang phi múa vẫn hoàn toàn giống như lần trước. Bởi vì cơ hội hiếm có, Dương Quỳnh xem vô cùng chăm chú. Dần dần, Dương Quỳnh phát hiện ra, vũ đạo của Khang phi không giống như lần trước. Động tác vẫn như vậy, nhưng cảm giác lại hoàn toàn thay đổi. Rất nhanh, Dương Quỳnh phát hiện mình hoàn toàn không thể suy nghĩ được nữa, ánh mắt dõi theo vũ tư của Khang phi, dĩ nhiên lại không dứt ra được.

Khúc múa hoàn tất, Dương Quỳnh gần như quên cả hô hấp. Cho đến khi Khang phi đi tới hỏi cảm giác của nàng, thì Dương Quỳnh mới phát giác mình dĩ nhiên khóc, “Ta...” Miệng nàng động nửa ngày, thế nhưng lại không thể tìm ra từ ngữ thích hợp để hình dung khúc múa vừa rồi.

Khang phi cẩn thận quan sát vẻ mặt của Dương Quỳnh, một lúc sau cười nói: “Đây chính là hiệu quả mà bổn cung cần.”

“A?” Dương Quỳnh không hiểu. Điệu múa này là phải múa cho người ta khóc hay sao?

Nhưng Khang phi lại không hảo tâm giải thích cho nàng, chỉ thờ phào nhẹ nhõm, “Cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng của sư phụ.” Thiên sí vũ múa thành công, đối với nàng không có ích lợi gì đáng nói, nhưng đối với Lục Khuynh Nương lại khác.

Mười chín tháng hai, tin tức truyền đến, Lục Khuynh Nương đã về tới đế đô. Khoảng ngày hai mươi sẽ vào cung diện Thánh.

Loại tin tức này là không đùa được. Tôn Tiệp dư cũng nhận được tin. Nàng hưng phấn nói: “Lục sư phụ muốn vào cung!”

Thiên Thanh nói: “Nô tì nghe nói, Lục sư phụ với tiên Thái hậu có chút giao tình, chỉ là Lục sư phụ không chịu nói mà thôi. Xem ra Hoàng thượng rất kính trọng Lục sư phụ.”

Tôn Tiệp dư gật đầu nói: “Không sai. Nếu Lục sư phụ tiến cung, nhất định sẽ triệu ta vào, đến lúc đó tất nhiên là muốn ta khiêu vũ trợ hứng.”

“Nương nương, khi đó người có thể mặc bộ Hoa thái nghi thường, áp chế danh tiếng của tất cả mọi người rồi.” Thiên Thanh cũng hưng phấn theo.

Đang suy nghĩ, có tiểu cung nữ vào bẩm báo, nói nữ quan Thanh Diệp của Cung Lung Hoa đang đợi ở cửa.

Nụ cười của Tôn Tiệp dư cứng lại trên mặt, “Lúc này nàng tới làm gì?”

Thiên Thanh nói: “Nhất định là đến đòi bộ Hoa thái nghi thường kia!”

Tôn Tiệp dư cười lạnh: “Ta còn tưởng Khang phi nương nương lợi hại thế nào, đây còn không phải là sợ ngày mai ta đoạt mất danh tiếng của nàng sao. Ngươi đi đuổi nàng đi, nói bổn cung đi vắng, y phục cũng phải có bổn cung quyết định mới dám trả lại.”

“Vâng.” Thiên Thanh lĩnh mệnh đi ra cửa, thấy Dương Quỳnh đang chờ ở ngoài, đi cùng còn có một cung nữ, chính là Yên Xảo ngày ấy khắc khẩu với nàng.

Editor: Nhà hàng trước đã :V mai tính sau

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Yêu cầu

Lại nói Dương Quỳnh phụng mệnh Khang phi, tính toán đúng thời gian tới đòi xiêm y.

“Thanh Diệp, người nói Tôn Tiệp dư có trả xiêm y cho chúng ta hay không?” Yên Xảo không yên lòng.

Dương Quỳnh nhìn đại môn của Loạn Hương Cư, nói: “Nàng không muốn trả, chỉ sợ không có bản lĩnh này.”

Đang nói, đại môn của Loạn Hương Cư mở ra, một cung nữ từ bên trong đi tới.

“Nàng chính là Thiên Thanh.” Yên Xảo nói.

Thiên Thanh đã từng gặp Dương Quỳnh, tiến lên thi lễ nói: “Nô tì bái kiến nữ quan Thanh Diệp.”

Dương Quỳnh miễn lễ. Thiên Thanh nói: “Không biết nữ quan Thanh Diệp đến để làm gì?”

Dương Quỳnh nói: “Đến làm gì thì không dám nhận. Ta phụng mệnh Khang phi nương nương có việc cầu kiến Tôn Tiệp dư.”

Thiên Thanh cười nói: “Người tới thật không đúng lúc. Bây giờ Tiệp dư nương nương không có ở đây.”

“A?” Dương Quỳnh cùng Yên Xảo liếc mắt nhìn nhau, “Vậy... Để chúng ta vào đợi có được không?”

“Chuyện này...” Thiên Thanh ra vẻ do dự nói: “Không biết bao giờ thì Tiệp dư nương nương trở về, nô tì sợ người đợi vô ích.”

Dương Quỳnh cười nói: “Làm sao lại vô ích được? Chẳng lẽ Tôn Tiệp dư không trở về nữa? Như vậy đi, xin hỏi Tôn Tiệp dư đi đâu? Làm phiền người có thể phái người đi thông báo một tiếng không?”

Thiên Thanh nào dám nói Tôn Tiệp dư đi đâu. Chỉ cần phái người đi tìm liền biết nàng đang nói dối, đành phải cười nói, “Nữ quan Thanh Diệp nói rất đúng, mời người vào bên trong.”

Dương Quỳnh dẫn theo Yên Xảo vào Loạn Hương Cư. Thiên Thanh để các nàng vào thiên điện, cười nói: “Người chờ một chút, nô tì lập tức phái người đi thông báo Tiệp dư nương nương trở về.” Nói xong cũng rời đi.

Có cung nữ bưng trà và điểm tâm tới, cấp bậc lễ nghĩa ngược lại rất chu đáo.

Yên Xảo chờ một lúc, nhàm chán nói: “Thanh Diệp, người nói Tôn Tiệp dư vốn không hề ra ngoài đúng không, chỉ là trốn không muốn trả quần áo cho chúng ta?”

Dương Quỳnh uống trà, miệng của nàng bị Khang phi dưỡng đến sang rồi. Uống loại trà này rõ ràng cảm thấy chất miệng. “Đúng hay không đúng thì liên quan gì? Chúng ta tính toán thời gian đến đây. Thời điểm tới, ta xem các nàng còn có thể diễn trò được nữa không?”

Con người Yên Xảo chuyển động, hiểu ý Dương Quỳnh, vui vẻ nói: “Như vậy là có thể nhìn các nàng mất mặt rồi!”

Lại nói Thiên Thanh đi gặp Tôn Tiệp dư, “Nương nương, các nàng không chịu đi, khẳng khái ở đây chờ người. Nô tì để các nàng chờ ở Thiên điện.”

Tôn Tiệp dư vừa nghe xong cả giận nói: “Một cung nữ mà cũng dám ngông cuồng như vậy!”

Thiên Thanh giải thích: “Nương nương, người tới là nữ quan Thanh Diệp.”

“Nàng?” Tôn Tiệp dư hít một hơi. Cung nữ này đúng là nàng vẫn thật phải cân nhắc một chút. Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng thanh kiếm Ánh Nguyệt được ngự tứ trong tay Thanh Diệp thôi cũng đã không phải là vật mà nàng có thể tùy tiện trêu chọc. “Người lại bảo các nàng chờ đi. Kéo dài thêm lúc nữa rồi nói tiếp.”

“Dạ.” Thiên Thanh đáp.

Ngồi gần nửa canh giờ, Yên Xảo ở trong Thiên điện đi qua đi lại đã được hơn mười vòng.

“Người nói các nàng là cố ý đúng không?”

Dương Quỳnh cũng ngồi không yên. Không phải vì cái gì khác, mà chỉ vì nàng đã quen đứng rồi. Ngồi một lúc còn được, chứ lâu như vậy, nàng thà rằng đứng đợi. “Người muốn xem náo nhiệt thì phải bình tĩnh, không phải trời đã tối rồi sao?”

Yên Xảo bĩu môi, “Thật sự rất lâu!” Nàng rướn cổ lên nhìn ra ngoài, bên ngoài cũng không có ai đi qua, “Ta ra ngoài xem.” Nói xong muốn ra cửa.

“Đứng lại!” Dương Quỳnh nói, “Bây giờ người ra ngoài sẽ hỏng việc.”

Yên Xảo rõ ràng vẫn muốn đi ra ngoài, “Ta chỉ ra xem thôi, sẽ không gây chuyện.”

Dương Quỳnh đi tới chặn ở cửa, “Muốn xem kịch vui thì phải kiên nhẫn.” Trong giọng Dương Quỳnh nói mang theo một ít nghịch ngợm, còn nháy mắt một cái.

Có thể qua được sự quản lý của Dương Quỳnh, hiển nhiên là không phải người như Yên Xảo. Nàng cau mày nói, “Bây giờ lá gan của ngươi tại sao lại thu nhỏ rồi?”

“Ta chỉ không muốn làm trái phân phó của nương nương.”

Yên Xảo không nói nữa, ý tứ của Dương Quỳnh chính là nói thêm nữa thì chính là làm trái mệnh lệnh của Khang phi.

Xa xa mơ hồ có âm thanh truyền đến. Thính lực của Dương Quỳnh tốt hơn Yên Xảo, cười nói: “Đến rồi.”

Tôn Tiệp dư đang suy nghĩ xem làm sao có thể đuổi Thanh Diệp đi được, Thủy Bích ở ngoài cửa nói: “Nương nương, Hoàng thượng sai người đến truyền tin, một khắc nữa sẽ tới.”

Tôn Tiệp dư trong lòng mừng rỡ. Hoàng thượng hai ngày liên tiếp đều đến đây, đối với nàng mà nói, chính là chuyện chưa từng có. Lại nghĩ đến đám người Dương Quỳnh, con người khê động, trong đầu hiện mưu kế.

“Thiên Thanh, ngươi đem bộ Hoa thái nghi thường ra đây.”

Thiên Thanh đem y phục ra. Tôn Tiệp dư sờ sờ, sau đó liền mặc. Cúi đầu ở bên tai Thiên Thanh phân phó vài câu.

Lúc Hoàng thượng bước vào, chỉ thấy Thiên Thanh cùng cung nữ thái giám quỳ gối chờ ở cửa. Hỏi: “Chủ từ các ngươi đâu?”

Thiên Thanh nói: “Thưa Hoàng thượng, nương nương ở trong tẩm điện, muốn cho người một bất ngờ.”

“A?” Hoàng thượng hứng trí, bỏ lại mọi người, một mình tiến vào tẩm điện. Trong tẩm điện, tiếng tỳ bà kinh long mạn niệm (khê đánh chậm về), ánh đèn lay động, Tôn Tiệp dư mặc Hoa thái nghi thường, nhẹ nhàng khiêu vũ. Giai nhân nghệ thuật, tương đắc ích chương (hợp lại càng tăng thêm sức mạnh).

Tuy nhiên mặt Hoàng thượng lại đột nhiên biến sắc, “To gan!”

Thủy Bích đang gảy đàn đầu tiên sợ tới mức ném đàn tỳ bà xuống, quỳ trên mặt đất. Lúc này Tôn Tiệp dư cũng dừng lại. Nàng kinh ngạc nhìn về mặt thịnh nộ của Hoàng thượng, mờ mịt nói: “Thần thiếp...”

Hoàng thượng bước vài bước đến trước mặt Tôn Tiệp dư, tức giận nói: “Bộ y phục này của ngươi ở đâu ra?”

Tôn Tiệp dư oan ức nói: “Thưa Hoàng thượng, là Khang phi tỷ tỷ cho thần thiếp mượn.”

“Khang phi cho ngươi mượn mặc?” Hoàng thượng hỏi rất nguy hiểm.

Tim Tôn Tiệp dư thành thật đập không ngừng, “Khang phi tỷ tỷ không luyện vũ, thấy thần thiếp thích, liền cho thần thiếp mượn.” Nàng cố ý tránh nặng tìm nhẹ, hy vọng có thể lừa qua được ải này.

Nhưng Hoàng thượng lại không bị mắc bẫy, “Trẫm hỏi ngươi, có phải nàng cho ngươi mượn mặc hay không?”

Tôn Tiệp dư nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Hoàng thượng, sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, “Xin Hoàng thượng thứ tội. Thần thiếp thật sự rất thích bộ vũ y này, xin... xin Hoàng thượng ban bộ Hoa thái nghi thường này cho thần thiếp!”

“Ha ha!” Hoàng thượng giận quá hóa cười, “Đến lúc này mà ngươi còn dám nói như vậy? Ngươi đâu!”

Ngoài cửa, thái giám thiếp thân Thường Lộc của Hoàng thượng dẫn người tiến vào, “Hoàng thượng.”

“Đi mời Khang phi đến đây.”

“Vâng.” Thường Lộc lập tức đi ra ngoài phái người.

Tôn Tiệp dư vừa nghe Hoàng thượng muốn đối chất (kiểm chứng thực hư), vội vàng nói: “Hoàng thượng, người đây là muốn làm gì? Người muốn để thần thiếp mất mặt sao?”

“Là ngươi tự mình không cần mặt mũi, dĩ nhiên lại trách đến trên đầu trẫm? Ngươi chỉ là một tiểu tiểu Tiệp dư mà cũng dám mặc y phục của Khang phi, trong lòng ngươi còn có quý củ Hoàng cung, còn có trẫm là Hoàng thượng này sao?”

Lời này nói rất nặng. Tôn Tiệp dư không ngờ Hoàng thượng sẽ vì một bộ xiêm y mà phát hỏa lớn như vậy.

Ngoài cửa có tiểu thái giám tiến vào, ở bên tai Thường Lộc nói câu gì đó. Thường Lộc tiến vào báo lại, “Hoàng thượng, nữ quan Thanh Diệp của Cung Lung Hoa ở bên ngoài cầu kiến.”

“Thanh Diệp?” Hoàng thượng lâu không đi Cung Lung Hoa, có chút không nhớ được người như vậy.

Thường Lộc nhắc nhở nói: “Chính là cung nữ đã cứu Khang phi nương nương và Cẩm phi nương nương.”

“A, trầm nhớ ra rồi. Nàng là cung nữ bên cạnh Khang phi, để nàng vào.”

Dương Quỳnh được dẫn vào tẩm điện, quỳ thi lễ.

“Đứng lên đi. Thanh Diệp, người tới Loan Hương Cư làm gì?” Hoàng thượng ngồi trên ghế, tức giận vẫn còn chưa tiêu.

“Thưa Hoàng thượng, ta phụng mệnh của Khang phi nương nương tới lấy bộ Hoa thái nghi thường Tôn Tiệp dư mượn. Có điều...” Dương Quỳnh nhìn thoáng qua Tôn Tiệp dư đang quỳ trên mặt đất, nói tiếp: “Cung nữ Thiên Thanh nói Tôn Tiệp dư đi vắng, chúng ta đã đợi gần một canh giờ.”

Tôn Tiệp dư nhất thời có cảm giác ngửi lời oanh đỉnh. Làm sao nàng lại có thể lơ là như vậy được? Lời này của Dương Quỳnh không khác nào đổ thêm dầu vào lửa!

“Hoàng thượng! Thần thiếp không có! Thần thiếp quả thật mới hồi cung, còn chưa kịp gặp nàng! Hoàng thượng!” Tôn Tiệp dư quỳ bò đến trước mặt Hoàng thượng gào khóc nói. Lúc này nàng tóc mây tán loạn, trang dung đẹp đẽ cũng nhem nhuốc nửa khuôn mặt, trông mà làm cho người chán ghét.

Hoàng thượng nhìn Tôn Tiệp dư, hần bắt quá là nhất thời cao hứng, sủng ái nữ nhân này vài ngày. Nàng thật sự coi mình có thể lên trời sao? Ở trong lòng Hoàng thượng, tất nhiên sẽ chọn Khang phi, thật là nữ nhân ngu xuẩn. Tuy rằng hần không quá thích nữ nhân thông minh, nhưng tuyệt đối sẽ không muốn nữ nhân ngu xuẩn ở bên người.

Hoàng thượng đã không muốn nói chuyện với Tôn Tiệp dư. Cứ như vậy giằng co, khóe miệng Dương Quỳnh ngầm ý cười như có như không, lạnh lùng nhìn mọi chuyện trong điện. Yên Xảo ở phía sau nàng tuy rằng không dám ngăn đầu, nhưng cũng trộm ngắm bộ dạng chật vật của Tôn Tiệp dư, trong lòng cảm thấy vô cùng hả giận.

Một lát sau, Thường Lộc ở ngoài cửa báo lại: “Hoàng thượng, Khang phi nương nương đã tới.”

“Tuyên.” Hoàng thượng ngừng đầu, vừa vận nghênh đón dung nhan thanh lệ thoát tục của Khang phi.

“Thần thiếp cung thỉnh vạn tuế Thánh an.” Khang phi hơi hơi khom người.

“Ái phi bình thân.” Nhìn thấy Khang phi, sắc mặt Hoàng thượng cuối cùng cũng dễ nhìn hơn một chút.

Khang phi trông thấy Tôn Tiệp dư quỳ trên mặt đất, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng, người đây là...”

Nhắc tới chuyện này, Hoàng thượng lại tức giận nói: “Người nhìn y phục nàng mặc xem.”

Khang phi không hề liếc mắt nhìn, cười nói: “Không phải chỉ là một bộ vũ y sao? Đáng để Hoàng thượng tức giận như vậy, nên chú ý long thể một chút.”

Lời này ôn nhu mềm mại, Hoàng thượng nghe được trong lòng vô cùng thư thái. “Đó là trăm ban cho nàng.”

“Nếu Hoàng thượng đã ban cho thần thiếp, thì đó chính là của thần thiếp. Nếu Tôn Tiệp dư thích, đưa cho nàng thì có sao?” Khang phi thể hiện mình vô cùng rộng lượng.

Tôn Tiệp dư hoàn toàn không ngờ nội dung vở kịch sẽ thay đổi đột ngột như vậy, một bước chuyển ngoặt lớn như vậy. Nàng ngừng đầu lên nhìn Hoàng thượng, trong ánh mắt chứa đựng sự mong đợi. Chỉ cần Hoàng thượng gật đầu là nàng có thể thoát tội.

Hoàng thượng nhìn Khang phi, trong mắt đầy sự xét đoán. “Nếu là xiêm y khác, đương nhiên tùy nàng. Thế nhưng bộ này không giống, sao nàng có thể tặng cho người khác?”

“Hoàng thượng.” Khang phi yếu ớt gọi một tiếng, Dương Quỳnh nghe được mà xương cốt cũng đều muốn nhũn ra. Không khỏi âm thầm ghen tị với Hoàng thượng. Ở trước mặt nàng, Khang phi chưa bao giờ làm nũng như vậy.

“Dù sao thì Tôn Tiệp dư cũng đã mặc xiêm y này rồi, người sẽ không muốn thần thiếp tiếp tục mặc chứ? Việc đã đến nước này, vậy sao không giúp Tôn Tiệp dư hoàn thành ước vọng? Huống chi Tôn Tiệp dư cũng là đệ tử của Lục Khuynh Nương. Ngày mai để Tôn Tiệp dư hiến một khúc vũ, coi như lấy công chuộc tội, người thấy được không?”

Nghe Khang phi nói như vậy, Hoàng thượng cũng không còn cách nào khác. Khang phi nói đúng, dù sao cũng chỉ là một bộ xiêm y, nếu vì vậy mà xử phạt Tôn Tiệp dư, không khỏi có chút chuyện bé xé ra to. Kỳ thật Hoàng thượng tức giận như vậy, hơn phân nửa là vì Khang phi. Hiện giờ Khang phi rộng lượng, hần đương nhiên cũng không có ý định truy cứu. Nhưng hần lại mơ hồ cảm thấy được, chuyện này sẽ không đơn giản như vậy. Khang phi xác thực là người nhường nhịn vô tranh, nhưng cũng không phải một người có thể khinh thường. Hoàng thượng hơi có thâm ý liếc mắt nhìn Khang phi một cái, không biết nàng sẽ đi bước tiếp theo như thế nào.

“Nếu ái phi đã nói như vậy, trăm liền đồng ý. Tôn Tiệp dư, ngày mai khi Lục Khuynh Nương vào cung, trăm lệnh người hiến vũ trợ hứng.”

Tôn Tiệp dư vội vàng khấu đầu lạy tạ nói: “Thần thiếp tuân chỉ.”

Một hồi ảm ỉ, Hoàng thượng đương nhiên đã không còn hứng trí ngủ lại. Nhìn thấy Khang phi, ý tứ lại càng rõ ràng hơn.

“Hoàng thượng, đêm nay thần thiếp còn muốn múa một lần cuối, không cho phép người nhìn lên nha.” Khang phi nửa đùa nửa thật nói.

Dương Quỳnh trầm nghĩ: Dám cự tuyệt Hoàng thượng, toàn Hoàng cung này chắc cũng chỉ có thể tìm được một vị?

Vừa vặn Hoàng thượng vẫn thật đúng là bao che cho nàng. Nghe vậy cười nói, “Cũng được, hôm nay trầm đi chỗ Cẩm phi xem sao.”

Khang phi thì lễ nói, “Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.”

Đuổi người, còn chọc cho người vui vẻ như vậy. Dương Quỳnh thật không hiểu Hoàng thượng này là trúng độc gì của Khang phi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Giáo huấn

Tiền Hoàng thượng đi, Khang phi quay đầu lại nhìn thoáng qua Tôn Tiệp dư vừa mới đứng lên. Tôn Tiệp dư trong lòng rung mình. Lễ nào ở trước mặt Hoàng thượng Khang phi làm người tốt, sau lưng lại muốn thu thập mình?

“Khang phi nương nương, thần thiếp... thần thiếp biết sai rồi.”

Khang phi ôn hòa nói: “Biết sai có thể sửa là chuyện tốt. Ngày mai hiến vũ, bản cung hi vọng người đừng làm cho Lục Khuyên Nương thất vọng. Nếu không...”

Tôn Tiệp dư trong lòng căng thẳng.

Khang phi cười nói: “Nếu không năng sẽ đau lòng.” Nói xong, Khang phi xoay người dẫn theo Dương Quỳnh cùng Yên Xảo rời đi.

Đợi đến khi tất cả người ngoài đều rời khỏi, Tôn Tiệp dư giống như được giải thoát ngồi ở trên ghế, lúc này mới phát hiện ra mồ hôi lạnh đã làm bộ Hoa thái nghi thường ướt đầm.

“Nương nương, người không sao chứ?” Lúc này Thiên Thanh mới dám tiến lên.

Tôn Tiệp dư lắc đầu, “Chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa.”

Trở lại Cung Lũng Hoa, Dương Quỳnh có chút lo lắng hỏi: “Nương nương, không lấy lại Hoa thái nghi thường, ngày mai người mặc cái gì để múa đây?”

Khang phi nói: “Y phục kia tốt thì tốt thật, đáng tiếc quá mức hoa lệ. Nếu Tôn Tiệp dư có thể múa được thiên sí vũ, thì y phục kia quả thực rất hợp với nàng, đáng tiếc bản cung lại không hợp. Sư phụ có ý tốt, bản cung không thể khước từ. Nhưng quả thật bản cung không dùng được, không bằng đưa cho Tôn Tiệp dư.”

“Nương nương, người thật sự nghĩ như vậy?” Dương Quỳnh cảm thấy đây không phải là phong cách hành sự quen thuộc của Khang phi.

Chân mày Khang phi nhíu lại, hỏi ngược lại: “Người cho rằng bản cung sẽ trực tiếp giải quyết nàng? Ở trong lòng người, bản cung chính là người lòng dạ ác độc như vậy?”

Dương Quỳnh vội vàng cười làm lành, “Nương nương, người dịu dàng sẵn sàng như vậy, sao có thể là người lòng dạ ác độc được? Ta chỉ cảm thấy Tôn Tiệp dư kia liên tiếp khiêu khích, hôm nay mặc dù bị giáo huấn, nhưng vẫn chưa đủ để in sâu trong trí nhớ của người như nàng.”

“Giáo huấn hôm nay chỉ là để nhắc nhở nàng. Bản cung không phải người nàng có thể trêu chọc.” Khang phi nói đến đây thần bí cười cười, “Nếu nàng ngoan, đương nhiên là tốt nhất. Nếu không ngoan, tự nhiên sẽ có giáo huấn lớn hơn nữa đang chờ nàng.”

Dương Quỳnh có chút không ứng hộ, “Cảm giác nương nương người đối với Tôn Tiệp dư có phần ngoại lệ.”

Nghe xong lời này, mắt phượng của Khang phi liếc lại đây, hỏi: “Thế nào? Nghi ngờ rồi?”

Dương Quỳnh thành thật gật đầu.

“Dù sao nàng cũng là đệ tử cuối cùng của sư phụ. Bản cung vẫn muốn giữ lại cho nàng một con đường sống. Người không biết, sư phụ nhận đồ đệ yêu cầu rất cao, nhiều năm như vậy cũng chỉ có mấy đệ tử nhập thất. Người cũng đã xem vũ tư của Tôn Tiệp dư, nói thiên hạ vô song thì có hơi quá, nhưng nói trong Hậu cung có một không hai thì một chút cũng không giả. Nếu cứ như vậy phế đi, chẳng phải là rất đáng tiếc?” Lời Khang phi nói mang theo sự

nhân từ trách trời thương dân, nhưng cũng có cả sự thờ ơ hờ hững khi nắm sinh tử của người khác trong tay.

Quả nhiên vị sư muội này được đối đãi không giống với người ngoài. Ai nói Khang phi không phải người đa tình đây?

Trong lòng Dương Quỳnh nghĩ như vậy, người liền dính tới. Gần đây đối với động tác có chút trẻ con của Dương Quỳnh Khang phi rất dung túng, mỉm cười, nhắm hai mắt lại. Dương Quỳnh mừng rỡ, một tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của Khang phi, một tay cố định đầu Khang phi, cúi đầu hôn xuống. Bón cánh môi chạm nhau, ngọt ngào đến say lòng người. Khang phi thả lỏng bản thân, yếu ớt dựa vào lòng Dương Quỳnh. Ngọt ngào như vậy, yên bình như vậy, cho dù chỉ có thể được sống một ngày, nàng cũng đã thỏa mãn.

Một nụ hôn dài, cuối cùng kết thúc ở sát ranh giới của sự mất không chế.

Kỳ thật không cần Khang phi nói, Dương Quỳnh cũng biết, ngày mai Lục Khuynh Nương sẽ vào cung, đối với Khang phi mà nói là việc rất quan trọng. Nàng luyện thiên sí vũ lâu như vậy, chính là vì để ngày mai thể hiện. Cho nên bây giờ cái gì mình cũng không thể làm.

Khang phi vẫn còn dựa vào trong lòng Dương Quỳnh không chịu đứng dậy, “Ngươi thật sự không cảm thấy bốn cung lòng dạ ác độc sao?”

Dương Quỳnh không nghĩ tới nàng vẫn còn đang rối rắm chuyện này, “Nương nương, ta biết đây không phải là chủ ý của ngươi. Người hi vọng bình yên sống qua ngày, nhưng các nàng luôn nhắm vào người, người là bất đắc dĩ.”

Khang phi ngẩng đầu, cười cười, “Mặc dù như vậy, nhưng quả thật bốn cung cũng đã tính kế rất nhiều người. Cho dù là bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn là hại người. Trên đời này, rất nhiều việc không phải một câu bất đắc dĩ là có thể giải thích. Dương Quỳnh, trước đây bốn cung đã nói với người rồi, bốn cung không phải người tốt, cũng không làm được người tốt. Sau khi chết, đại khái là sẽ phải xuống mười tám tầng địa ngục.”

Dương Quỳnh nhìn Khang phi như vậy thì đau lòng, tay vòng ở bên hông Khang phi không khỏi nắm thật chặt. “Thu Hoa, cho dù là xuống địa ngục, vẫn còn có ta theo ngươi. Ngươi không cần sợ hãi, núi đao chảo dầu gì đó, cũng vẫn có ta đi đứng trước ngươi.”

Cổ nhân đều mê tín. Dương Quỳnh một phen như vậy, làm Khang phi vô cùng cảm động. “Lời này là chính ngươi nói, cho dù là xuống địa ngục, bốn cung cũng sẽ không thả ngươi ra.”

Dương Quỳnh thân nhiên cười, “Như vậy là tốt nhất. Miễn cho đến kiếp sau, trong biển người mệnh mông không tìm thấy ngươi.”

Hôm sau, buổi chiều ngày hai mươi tháng hai, Lục Khuynh Nương, vũ cơ đệ nhất giáo phường năm xưa phụng chỉ vào cung diện Thánh. Hoàng thượng triệu kiến ở Cung Ninh Thọ, tám cung khi xưa của Thái hậu. Hoàng hậu cùng chúng phi tần đều tham dự. Tuy rằng Lục Khuynh Nương có chuẩn bị tâm lý, nhưng đối mặt với thanh thế lớn như vậy, vẫn còn có chút thụ sủng nhược kinh.

“Dân nữ Lục Khuynh Nương tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Lục Khuynh Nương mặc y phục màu xanh, không trang điểm. Búi tóc chỉ dùng một cây trâm gỗ quán lên. Năm nay nàng đã gần bốn mươi tuổi, nhưng không thấy lão. Chỉ là khóe mắt chân mày có thêm chút vẻ tang thương. Khí chất phong nghi (tác phong, dáng điệu) này, không hề kém hơn so với những phi tần đang có mặt.

Hoàng thượng đối với nàng vô cùng trọng đãi, “Lục sư phụ miễn lễ. Ngươi đâu, tứ tọa (thường chỗ ngồi).”

Lục Khuynh Nương tạ ân xong, cũng không ngại ngừng, trực tiếp ngồi xuống. Ngẩng đầu nhìn lên Hoàng thượng ở ngự tòa phía trên, cười nói: “Nhiều năm không gặp Hoàng thượng, hiện giờ xem ra, long uy càng hơn trước kia. Có lẽ Thái hậu nương nương cũng nên vui mừng.”

Hoàng thượng nói: “Lục sư phụ nói rất có lý. Hôm nay trẫm an bài triệu kiến ngươi ở Cung Ninh Thọ, cũng là có tâm tư này. Thái hậu cùng Lục sư phụ qua lại thân thiết, lần này Lục sư phụ đến đây, cũng xem như là yết kiến Thái hậu rồi.”

Lục Khuynh Nương quay đầu nhìn ngắm Cung Ninh Thọ. Nơi này nàng đã tới không dưới mười lần. Năm đó Thái hậu cùng nàng cảm mến tương giao, cứ cách vài ngày lại triệu nàng tiến cung. Có lúc không cần nàng khiêu vũ, chỉ là cùng trò chuyện mà thôi. Khi đó Hoàng thượng vừa mới lên ngôi, rất nhiều việc cần giải quyết, không có nhiều thời gian ở bên cạnh Thái hậu, Thái hậu liền mời nàng bầu bạn.

Hiện giờ, Cung Ninh Thọ vẫn như trước, mà Thái hậu đã không còn.

Cảnh còn người mất, lòng đau như cắt.

Lục Khuynh Nương nghĩ đến đây, không nén nổi bi thương, rơi nước mắt.

Hoàng thượng thấy Lục Khuynh Nương như vậy, cũng nhớ tới mẫu hậu của mình, trong lòng cũng không dễ chịu.

Nhóm người Hoàng hậu thấy Hoàng thượng như thế, cũng rơi vài giọt lệ theo.

Lục Khuynh Nương vừa thấy tình cảnh này, vội vàng dùng khăn lau nước mắt, cười nói: “Hoàng thượng thứ tội, là dân nữ thất lễ. Nhân lão đa tình, khó tránh khỏi nhớ lại chuyện trước kia, làm Hoàng thượng cũng buồn theo rồi.”

Hoàng thượng gật gật đầu, “Lục sư phụ là người hoài cựu.”

Hoàng hậu cũng nói: “Nhiều năm không gặp, phong thái của Lục sư phụ vẫn giống như năm xưa.”

Lục Khuynh Nương nói: “Hoàng hậu nương nương quá khen rồi. Dân nữ rời xa chốn giang hồ, tùy hứng mà làm, ngược lại ràng buộc gò bó ít đi rất nhiều.” Mặc dù nàng nói chuyện với Hoàng hậu, nhưng ánh mắt lại không tự giác nhìn về phía Khang phi ở bên trái Hoàng hậu.

Hơn mười năm không gặp, tiểu cô nương năm đó đã trở nên xinh đẹp như vậy. Tâm tình của Lục Khuynh Nương có hơi xao động. Nàng gần như là nhìn Khang phi không chớp mắt.

Khang phi dường như cũng cảm giác được, ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của Lục Khuynh Nương. Khang phi không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Trái tim treo lơ lửng của Lục Khuynh Nương rốt cuộc cũng thả xuống được. Cũng còn tốt, nàng vẫn là Thẩm Thu Hoa lúc trước. Một Thẩm Thu Hoa linh động phi dương, di thể độc lập (thoát khỏi thể tục phạm trần). Giờ khắc này, Lục Khuynh Nương tin tưởng, thiên sứ vũ của mình, nàng nhất định có thể nhảy được.

Hai người Đế Hậu lại hỏi thăm cuộc sống mấy năm gần đây của Lục Khuynh Nương. Lục Khuynh Nương từng câu đều trả lời. Hơn nữa còn nói, nhiều năm như vậy nhưng cũng chưa thu nhận thêm đệ tử nhập thất nào. Chẳng qua ngẫu nhiên sẽ chỉ bảo cho người khác một chút, nhưng muốn thu đồ đệ, lại không tìm thấy mầm non tốt nào đáng để vun trồng.

Nói chuyện một lúc, Hoàng thượng liền lệnh khai yến. Trong yến tiệc ăn uống linh đình, một phen náo nhiệt. Có điều những phi tần khác đều chỉ nghe, cũng không đáp lời. Thứ nhất là bởi vì không quen biết Lục Khuynh Nương, thứ hai là nhiều phi tần đều xem thường vũ cơ xuất thân từ giáo phường. Nghe đến các nàng xuất thân không tốt cũng là con nhà quan lại, đâu dễ dàng để một vũ cơ vào mắt?

Rượu quá tam tuần, đồ ăn quá ngũ vị. Tôn Tiệp dư đứng lên, đi đến trước mặt Lục Khuynh Nương nói: “Lục sư phụ còn nhớ ta không?”

Lục Khuynh Nương cẩn thận phân biệt một lúc, hỏi: “Ngươi là Di Ca?”

Tôn Tiệp dư cười nói: “Đúng vậy. Hiện tại ta được phong là Tiệp dư.”

Lục Khuynh Nương vội vàng đứng dậy, vạn phúc* nói: “Dân nữ bái kiến Tôn Tiệp dư.”

(*vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa)

Tôn Tiệp dư đỡ nàng đứng dậy nói: “Lục sư phụ làm gì vậy? Ngươi là sư phụ của ta, vốn dĩ là ta nên hành lễ với ngươi. Có điều uy nghi của Thiên gia, ta không tiện như vậy.”

Lục Khuynh Nương kính cẩn nói: “Tiệp dư nương nương nói gì vậy, dân nữ làm sao dám nhận lễ của ngươi?”

Hoàng thượng ở phía trên ngự tòa nói: “Nếu Tôn Tiệp dư không tiện hành lễ, vậy hãy hiến một khúc vũ trụ hứng đi, cũng để cho Lục sư phụ xem vũ kỹ của ngươi có bị mai một hay không.”

Tôn Tiệp dư quay đầu lại cười nói: “Vâng. Thần thiếp tuân mệnh. Xin Hoàng thượng cho thần thiếp xuống dưới thay y phục.”

Hoàng thượng nói: “Trẫm cho phép.”

Lục Khuynh Nương có chút bất ngờ vì chuyển biến như vậy. Nhưng trước ngự tiền thì không thể hỏi, đành phải ngồi xuống chờ xem điệu múa của Tôn Tiệp dư.

Rất nhanh, Tôn Tiệp dư mặc Hoa thái nghi thường đi tới giữa đại điện. Nhạc sư ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị xong bắt đầu tấu lên khúc nhạc êm ái. Tôn Tiệp dư cùng khúc điệu nhẹ nhàng nhảy múa.

Lúc này Lục Khuynh Nương càng kinh ngạc hơn. Vì sao Hoa thái nghi thường nàng phái người đưa vào cung lại được mặc ở trên người Tôn Di Ca? Ánh mắt của nàng nhìn về phía Khang phi, Khang phi khẽ lắc đầu. Tuy rằng Lục Khuynh Nương không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết Khang phi muốn nàng bình tĩnh lại.

Xuất phát từ tín nhiệm đối với Khang phi, Lục Khuynh Nương thoáng khôi phục tâm tình, quay đầu nghiêm túc xem Tôn Tiệp dư múa. Nàng là người tinh thông vũ đạo, chỉ cần mấy động tác của Tôn Tiệp dư, nàng cũng đã biết mấy năm nay Tôn Tiệp dư bỏ khiêu vũ. Nếu không cũng không thể nào nhảy được phong vận như vậy.

Tôn Tiệp dư nhảy xong, mọi người vỗ tay. Mặc dù một ngày trước Hoàng thượng có trách mắng Tôn Tiệp dư một trận, nhưng lúc này cũng đã sớm nguôi giận. Vừa thấy Tôn Tiệp dư vũ tư biên tiên, bất giác lại thiên sủng mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Thiên sứ

“Lục sư phụ, người cảm thấy Tôn Tiệp dư múa như thế nào?” Hoàng thượng hỏi.

Lục Khuynh Nương vội vàng trả lời: “Thưa Hoàng thượng, Tôn Tiệp dư thiên phú cực cao, mấy năm nay lại siêng năng luyện tập, vũ tư uy mỹ, phong vận tuyệt hảo, dân nữ cam bái hạ phong.”

Kỳ thật trong lòng Tôn Tiệp dư rất căng thẳng. Lục Khuynh Nương là đại hành gia (người trong nghề), mình có một chút sơ xuất nào cũng sẽ đều bị nàng nhìn ra. Lúc này nghe được Lục Khuynh Nương khích lệ, ngoài mặt Tôn Tiệp dư không dám quá mức biểu lộ, nhưng trong lòng lại là đại hỉ.

Hoàng thượng nghe Lục Khuynh Nương nói xong, cũng là long nhan đại duyệt, “Nói như vậy, Tôn Tiệp dư có công hiến vũ, thưởng cho một đôi ngọc bích, hai xếp gấm Tứ Xuyên.”

Tôn Tiệp dư quý gối tạ ơn, ngẩng đầu lên thì khóe mắt liếc về phía Khang phi, ý tứ thị uy vô cùng rõ ràng.

Chu Cẩm phi nhìn thấy, trong lòng tức giận. Quay đầu nhìn Khang phi, lại thấy Khang phi khẽ lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc.

“Người nghĩ cái gì vậy? Hoa thái nghi thường của người cũng đưa cho nàng, nàng lại thị uy với người? Ta xem, chính là người đã quá nhường nàng rồi, mới để nàng vô pháp vô thiên như vậy.”

Khang phi thờ dãi, “Ái! Vẫn là câu nói kia, nàng là đệ tử của sư phụ, ta thật sự không đành lòng cứ như vậy hủy nàng.”

Chu Cẩm phi nghe cảm thấy không đúng, hỏi: “Người tính làm gì?”

Khang phi nhìn Tôn Tiệp dư đắc ý, khóe môi gọi lên một nét cười lạnh, “Rất nhanh tỷ tỷ sẽ biết.”

Tuy rằng Chu Cẩm phi cực kì bất mãn với giọng điệu ra vẻ thần bí như vậy của Khang phi, nhưng xác thực lòng hiếu kì bị gọi lên đến mười phần mười. Mở to hai mắt nhìn tình hình trong Chính điện một vòng, trong lòng ngóng trông thời gian trôi nhanh lên.

Sau khi Tôn Tiệp dư hiến vũ xong, yến hội cũng tới khúc nhạc cuối. Hoàng thượng liếc mắt ra hiệu với Hoàng hậu, Hoàng hậu đứng dậy nói: “Hoàng thượng, ngài cùng Lục sư phụ nhiều năm không gặp, nhất định là còn rất nhiều chuyện muốn hỏi. Ở đây có thần thiếp cùng nhiều người như vậy, Lục sư phụ cũng không tiện đáp lời. Vậy chúng thần thiếp xin cáo từ.”

Hoàng thượng nói: “Như vậy cũng được. Các người lui xuống đi. Khang phi ở lại, trẫm có lời muốn nói.”

“Vâng.” Khang phi đáp.

Hoàng hậu cùng chúng phi tần đồng thanh nói: “Thần thiếp cáo lui.”

Tuy rằng ngẫu nhiên có một hai người không muốn rời đi, nhưng nhìn thấy Hoàng hậu đi rồi, Hoàng thượng cũng không có ý tứ giữ người, đành rời đi theo.

Rất nhanh, trong đại điện chỉ lác đác còn lại mấy người. Hoàng thượng thấy Chu Cẩm phi ở lại, cười nói: “Ái phi thật sự ở lại.”

Chu Cẩm phi nói: “Ngày hôm qua chính Hoàng thượng đã đồng ý thần thiếp có thể xem vũ.” Ngày hôm qua Hoàng thượng ngủ lại Cung Hồng Huy, Chu Cẩm phi nhân cơ hội nấn nỉ Hoàng thượng chấp thuận cho nàng xem Khang phi múa hôm nay. Hoàng thượng cũng biết Chu Cẩm phi cùng Khang phi thường ngày thân thiết, đã nói chỉ cần Khang phi không phản đối, hẳn liền cho phép. Cho nên hôm nay Chu Cẩm phi mới ở lại.

Một người khác lưu lại đó là Tôn Tiệp dư. Lúc này nàng còn đang mặc Hoa thái nghi thường, kiêu ngạo giống như một con Khổng Tước. Lục Khuynh Nương thấy bộ dạng nàng như vậy, cũng không nhìn được mà âm thầm lắc đầu.

“Tôn Tiệp dư, vì sao người ở lại?” Hoàng thượng hỏi nhưng vẫn chứa ý cười, có thể thấy tâm trạng không tệ.

Tôn Tiệp dư đi tới trước mặt Hoàng thượng, mềm giọng nói: “Hoàng thượng, Lục sư phụ là sư phụ dạy múa của thần thiếp, nhiều năm không gặp, thần thiếp cũng muốn ôn chuyện với sư phụ. Người cho phép thần thiếp lưu lại, được không?”

Thật ra Hoàng thượng không có dị nghị gì, nhưng chính hắn đã đáp ứng với Khang phi, lúc khiêu vũ sẽ chỉ có hai người hắn và Lục Khuynh Nương. Thêm Chu Cẩm phi, là Khang phi cho phép. Hiện giờ lại thêm Tôn Tiệp dư, không biết Khang phi có bằng lòng hay không.

“Hoàng thượng,” Khang phi ở một bên nói: “Nếu Tôn Tiệp dư nguyện ý ở lại, thần thiếp cũng không dị nghị.”

Hoàng thượng nghe vậy cũng gật đầu.

Lục Khuynh Nương nhìn hai đệ tử của mình, trong lòng dường như đã hiểu ra chuyện gì rồi, “Tôn Tiệp dư, người vừa mới hiến vũ đã rất mệt rồi, không bằng hồi cung nghỉ ngơi đi, sau đó dân nữ sẽ qua cầu kiến.”

Khang phi nghe xong lời này, liền biết sư phụ là muốn cứu Tôn Tiệp dư, nếu Tôn Tiệp dư chịu nghe lời, thì chuyện này nàng cũng không muốn làm đến cùng.

Tôn Tiệp dư nghe xong lại không cảm kích, nói: “Lục sư phụ, ta chỉ ở lại thôi, sẽ không quấy rầy Hoàng thượng cùng người nói chuyện. Người đồng ý đi

mà.”

Lục Khuynh Nương lại nhìn thoáng qua Khang phi, chỉ thấy nàng con người như nước, bình yên phẳng lặng, không khỏi âm thầm thờ dài. Tôn Di Ca này là hồ đồ mất khôn mà, mình cứu được nàng lần này, nhưng không cứu được nàng lần sau. Ngu xuẩn như vậy sớm muộn gì cũng phải chết ở trong thâm cung. Thôi, mình chỉ là dân thường nhỏ bé, làm sao có thể quản chuyện Thiên gia?

Khang phi thấy Lục Khuynh Nương không nói lời nào, liền khom người nói: “Hoàng thượng, thần thiếp muốn xuống thay y phục. Xin người hãy cho lui những người không liên quan khác.”

Hoàng thượng gật đầu. Khang phi dẫn theo Dương Quỳnh cùng Thiên Linh tới phía sau thay y phục. Hoàng thượng phân phó nói: “Toàn bộ cung nữ thái giám thị vệ rời khỏi đại điện chờ ở ngoài. Bất luận kẻ nào cũng không được nhìn lên vào trong điện.”

Chúng nhân dồn dập rời khỏi điện, bao gồm cả cung nữ thiếp thân của Chu Cẩm phi và Tôn Tiệp dư. Tôn Tiệp dư không rõ đây là tình huống gì, lại không tiện hỏi, chỉ đành quan sát toàn bộ biến hóa xung quanh.

Lúc này lại thấy thái giám Thường Lộc bên cạnh Hoàng thượng sai người mang lên một cây đàn Không*. Lục Khuynh Nương đi tới, trước tiên sờ vào thân đàn, khen: “Thật sự là hảo cầm!”

(*Đàn Không: loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây)

Hoàng thượng nói: “Đây là vật ngoại bang cống nạp. Bởi vì đương thời khó tìm danh gia đàn Không, vì vậy mà luôn cất trong phủ kho. Nếu không có Lục sư phụ, nó còn không biết phải chờ tới khi nào mới có thể nhìn thấy mặt trời nữa.”

Lục Khuynh Nương khom người nói: “Dân nữ tạ ơn hậu ân của Hoàng thượng.”

“Lục sư phụ không cần đa lễ, mời đứng lên.”

Lục Khuynh Nương đứng dậy, ngồi trước đàn Không, ngón tay chạm vào dây đàn, một chuỗi nhạc linh động phát ra, làm người ta như được nghe thấy tiên nhạc.

Lúc này chúng cung nữ thái giám đã rời khỏi điện. Cửa điện cũng đã đóng. Một hồi tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Khang phi trở lại trong điện.

Vũ y màu xanh nhạt quen thuộc, kiểu dáng đơn giản, không quá cầu kì. Tôn Tiệp dư nhìn thấy thì vừa kinh ngạc lại vừa khinh thường. Kinh ngạc là vì Khang phi lại mặc vũ y đi ra, chẳng lẽ là muốn khiêu vũ hay sao? Khinh thường là vì vũ y đơn giản như vậy, vẫn là màu sắc đơn điệu như thế, cho dù là mình, cũng sẽ rất khó nhảy ra được trò trống gì. Hiệu quả so với Hoa thái nghi thường nhất định là kém đi rất nhiều. Nghĩ như vậy, trong lòng lại cao hứng vài phần. May mà mình đoạt vũ y của nàng, nếu không danh tiếng còn không phải là bị nàng chiếm mất.

Khang phi đi đến trước mặt Hoàng thượng thi lễ lần thứ hai. Sau đó đi tới đứng ở giữa điện. Quay đầu nhìn về phía Lục Khuynh Nương gật đầu.

Lục Khuynh Nương cảm giác mình có chút hồi hộp. Thiên sí vũ hoàn toàn là dựa theo tưởng tượng của nàng mà vẽ ra. Chính nàng bởi vì nguyên nhân tuổi tác đã không thể nhảy được. Khang phi là hi vọng duy nhất của nàng. Nếu Khang phi cũng không thể nhảy được, vậy thiên sí vũ này của mình chính là không thành công. Nàng phải sửa lại một lần nữa. Bởi vậy, thành bại chính là lúc này.

Đàn Không vang lên.

Thân mình Khang phi theo khúc nhạc mà chậm rãi di chuyển. Mọi người có mặt đều mở to mắt cẩn thận dõi theo nhất cử nhất động của Khang phi. Theo tiếng nhạc càng nhanh, động tác của Khang phi cũng càng lúc càng nhanh. Rồi sau đó là một chuỗi về dây đàn, động tác của Khang phi đột nhiên chậm lại.

Lúc này trong mắt mọi người lại hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Khang phi. Chỉ thấy thiên nữ phi tiên, mang theo vũ tư thánh khiết bay lượn phía chân trời. Đám mây Bách Điều Triệu Phụng, thanh thanh êm tai. Trong tiếng hát của Phật, thiên nữ từ trên trời hạ xuống nhân gian, dáng vẻ trang nghiêm, không thể khinh nhờn. Chỉ cần nhìn thấy, trong lòng liền dâng lên cảm giác ấm áp, rồi sau đó dần dần khuếch tán, chỉ cảm thấy được tấm mình trong ánh mặt trời như vậy chính là việc vui mừng nhất thế gian, trong lòng xao động, ở trước mắt rồi lại như vô hình vô vị.

Tiếng đàn Không dừng lại, Khang phi vừa vặn múa xong động tác cuối cùng, cả thân người ngửa ra sau, như say hoa Lê, nằm trên mặt đất.

Trong đại điện lặng ngắt như tờ. Ngay cả tiếng hít thở dừng như cũng ngừng lại. Theo một tiếng nước nở, mọi người mới dần khôi phục lại tinh thần. Không thấy ánh mặt trời chói lọi, cũng không thấy tiếng Phật thiêng liêng, vẫn là đang trong đại điện, vẫn là bày biện như cũ. Khang phi chậm rãi đứng lên, Thiên Linh cầm khăn trong tay, lại hoàn toàn không có phản ứng, vẫn là Khang phi tự mình đi tới lấy khăn lau mồ hôi.

Người phát ra tiếng nước nở chính là Lục Khuynh Nương. Hai tay nàng che mặt, khóc giống như lệ nhân. Khang phi vội vàng đi tới an ủi, “Sư phụ, người làm sao vậy? Đừng khóc.”

Lục Khuynh Nương khóc một lúc lâu mới dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng vừa lau nước mắt, vừa nói với Hoàng thượng, “Dân nữ thất lễ trước ngự tiền, xin Hoàng thượng giáng tội.”

Tình hình của Hoàng thượng cũng không khá hơn bao nhiêu. Hơn nửa ngày mới nói: “Lục sư phụ không cần như vậy. Trẫm không trách người.”

“Tạ Hoàng thượng.” Lục Khuynh Nương nhìn Khang phi, run run nói: “Bốn tuổi ta đã học múa, đến nay đã hơn ba mươi năm. Sáng chế ra thiên sí vũ, nhưng thùy chung lại không biết có người có thể nhảy được hay không. Thu Hoa, rốt cuộc người cũng không để ta thất vọng. Có thể nhìn thấy điệu múa hôm nay, nếu ta lập tức chết đi cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối.” Lục Khuynh Nương quả mức xúc động, hoàn toàn quên mất thân phận của người trước mặt.

Khang phi cũng không để ý. Kéo tay Lục Khuynh Nương nói: “Đệ tử có thể có thành quả ngày hôm nay, còn không phải là do sự phụ người vun trồng ngày đó sao.”

Hoàng thượng nói: “Khang phi nói rất đúng. Lục sự phụ không chỉ có vũ kỹ tuyệt hảo, mà tài nghệ đàn Không vừa rồi cũng đạt tới đỉnh cao.”

Tuy rằng Chu Cẩm phi không hiểu vũ, nhưng cũng thấy choáng váng. Lúc này kịp thời phản ứng nói: “Hóa ra phản ứng mười mươi nói, hẳn là như vậy.”

Khang phi cười nói: “Thiên sí vũ nặng ý không nặng hình. Lúc trước tỷ tỷ xem ta khiêu vũ còn có thể nhìn ra động tác của ta, đó chính là không thành công.”

Lúc này Dương Quỳnh cũng hoàn toàn hiểu rồi. Vì sao lần đầu tiên nàng nói động tác của Khang phi đẹp mắt lại bị lạnh nhạt lâu như vậy.

Nhìn được động tác chính là thất bại. Không nhìn được động tác mới là thành công.

Rốt cuộc vì sao Khang phi có thể chỉ dựa vào một quyền vũ phổ lại có thể nhảy được điệu múa huyền diệu như vậy, Dương Quỳnh cảm thấy lấy đầu óc của mình thì không nên đi nghiên cứu vấn đề này.

“A a a a!” Tiếng hét chói tai làm tất cả mọi người sợ tới mức biến sắc. Mọi người theo tiếng hét nhìn lại, người thét lên không ngờ là Tôn Tiệp dư. Vừa rồi tất cả mọi người đều như ở trong mộng mới tỉnh, ngược lại cũng không ai chú ý tới phản ứng của nàng.

Lúc này chỉ thấy Tôn Tiệp dư hai mắt đỏ ngầu, trừng mắt nhìn chăm chăm Khang phi, đi từng bước tới gần, “Không phải người không biết khiêu vũ sao? Không phải người chỉ biết thư pháp sao? Không phải người cũng đã đưa Hoa thái nghi thường cho ta sao? Tại sao người có thể khiêu vũ được như vậy? Ai dạy người? Là Lục Khuynh Nương sao? Tại sao nàng không dạy ta? Tại sao?”

Dương Quỳnh thấy tình hình không đúng, lập tức lách mình che ở trước mặt Khang phi, lạnh lùng nói: “Tôn Tiệp dư, người thất nghi (nghi thức, lễ nghi) rồi.”

Tôn Tiệp dư lại không hề bị lay động, tiếp tục tới gần phía trước. Khang phi ở dưới sự hộ vệ của Dương Quỳnh từng bước lui về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Bí mật

“Tại sao ông trời lại đối tốt với người như vậy? Tại sao ta là tân sủng, nhưng khi nhìn thấy người, Hoàng thượng lại vứt ta qua một bên?” Tôn Tiệp dư vẫn còn đang chất vấn. Dương Quỳnh không muốn ra tay, nhưng chính Tôn Tiệp dư lại duỗi tay muốn bắt Khang phi ở sau lưng nàng. Ánh mắt Dương Quỳnh hẹp lại, trước mặt nàng dám làm tổn thương Khang phi, tuyệt sẽ không có kết cục tốt!

Dương Quỳnh chặn tay Tôn Tiệp dư, khê đẩy. Tôn Tiệp dư liền ngã trên mặt đất.

“Người... To gan! Người dám đẩy ta?” Tôn Tiệp dư cả giận nói.

Mặt Dương Quỳnh không biểu cảm, chỉ lạnh lùng đứng ở trước Khang phi quan sát Tôn Tiệp dư đang chật vật trên mặt đất.

“Tôn Tiệp dư, người nào đủ chưa!” Rốt cuộc Hoàng thượng không thể nhìn được nữa. Hiện giờ Tôn Tiệp dư như một bà điên, làm sao còn chút nào là bộ dạng của phi tần.

“Người đâu!”

Một đoàn thị vệ cung nữ thái giám ngoài cửa cung tiến vào.

“Tôn Tiệp dư thất nghi trước ngự tiền, giáng làm Mỹ nhân, quay về Thiên Nhu Uyển, cấm túc ba tháng.” Hoàng thượng vung tay lên, có thái giám kéo Tôn Tiệp dư vẫn đang không ngừng khóc rống xuống.

Chung quy cũng là đệ tử của mình, Lục Khuynh Nương có chút không yên muốn mở miệng nói gì đó, nhưng lại bị Khang phi giữ lại, “Sự phụ, lần này Hoàng thượng phán quyết đã là nhẹ. Nếu không phải nể ở trước mặt người, thì đây vào lãnh cung, cũng là chuyện có thể.”

Lục Khuynh Nương không phải người hồ đồ, nghe vậy liền gật gật đầu.

Chu Cẩm phi ở một bên nói: “Hoàng thượng, màn múa này của Khang phi muội muội thật sự là từ cổ chí kim có một không hai. Thần thiếp không hiểu những thứ này, chỉ có thể thay nàng cầu một phần thưởng.”

Hoàng thượng nghe xong, vẻ mặt rớt cuộc cũng tươi cười, “Đương nhiên nên thưởng. Khang phi, ngươi muốn cái gì, chỉ cần ngươi nói, trăm điều sẽ đồng ý.”

Khang phi nghe vậy nhẹ nhàng cười. Bởi vì khiêu vũ mà mặt nàng ửng hồng càng lộ vẻ diễm lệ dị thường. Hoàng thượng nhìn thấy mà tâm ngứa ngáy không thôi.

“Hoàng thượng, thần thiếp nhận được Thánh ân, không cầu những thứ khác, thưởng này thần thiếp không dám nhận.”

“Ài.” Hoàng thượng nói: “Đã có công, nên khen thưởng. Ngươi ngẫm lại xem.”

Khang phi nghe Hoàng thượng nói như vậy, cũng không tiện tiếp tục từ chối, nói: “Nếu đã như vậy, thần thiếp cầu Hoàng thượng một ân điển.”

“Ngươi nói.”

“Hiện giờ thần thiếp không mong thứ gì khác. Xin Hoàng thượng hứa với thần thiếp một nguyện vọng. Đợi đến khi thần thiếp cần, Hoàng thượng tất sẽ đáp ứng thì thế nào?”

“Chuyện này...” Hoàng thượng trầm ngâm.

Khang phi biết Hoàng thượng lo ngại điều gì, cười nói: “Hoàng thượng yên tâm. Thần thiếp là phụ nhân thâm cung, đương nhiên sẽ không cần giang sơn xã tắc, tướng tướng vương hầu.”

Khang phi nói như vậy, liền xua tan lo lắng của Hoàng thượng. Hoàng thượng nói: “Nếu vậy, trăm lần thưởng ngươi ân điển này.”

“Tạ Hoàng thượng.” Khang phi quỳ xuống tạ ơn.

Đứng dậy xong, Khang phi nói: “Hoàng thượng, sự phụ sáng chế ra thiên sí vũ, có phải ngươi cũng nên thưởng cho nàng hay không?”

Hoàng thượng gật đầu, “Đương nhiên là phải như thế.”

Lục Khuynh Nương không nghĩ tới chủ đề sẽ chuyển sang mình, vội vàng nói: “Hoàng thượng, tuy rằng dân nữ lớn tuổi, nhưng nhiều năm dạy người khác luyện vũ, cũng coi như có chút dư tài, không dám nhận ân thưởng của Hoàng thượng.”

Hoàng thượng cũng biết Lục Khuynh Nương không thiếu bạc, nhưng nhìn vào quan hệ của nàng với Thái hậu, quan hệ của nàng với Khang phi, Hoàng thượng cũng không thể không thưởng. Có điều thưởng cái gì cũng là một chuyện phải bận tâm.

“Hoàng thượng,” Khang phi nhìn ra phiền não của Hoàng thượng, nhắc nhở nói: “Nếu sự phụ không thiếu ngân lượng, vậy người xây một tòa vũ phòng ở trong kinh thành, ban cho sự phụ thì thế nào?”

Hoàng thượng nghe xong thì cảm thấy chủ ý này rất tốt liền nói: “Lục Khuynh Nương nghe chỉ.”

Lục Khuynh Nương vội vàng quỳ rạp xuống đất.

“Dân nữ Lục Khuynh Nương nhiều năm nghiên cứu vũ kỹ, truyền thụ dữ nhân. Trăm cảm động trước lòng thiện đức này, tứ phong là thiên hạ đệ nhất vũ cơ. Ban thưởng cho một tòa vũ phòng, do Phủ Nội Vụ đốc trách kiến tạo. Ngoài ra cho phép người mở lớp thu đồ đệ, để vũ kỹ của ngươi lưu truyền hậu thế.”

“Tạ chủ long ân.” Lục Khuynh Nương vô cùng kích động. Trong những thứ Hoàng thượng ban thưởng cho nàng, nàng coi trọng nhất chính là một câu cuối cùng. Nếu có thể mở lớp thu đồ đệ, cũng không uổng một thân vũ kỹ của mình.

“Lục sự phụ không cần đa lễ, mau đứng lên.” Hoàng thượng cũng vô cùng vui vẻ. Ở ngay tại chỗ múa bút viết xuống sáu chữ lớn “Thiên hạ đệ nhất vũ cơ”, sai người cầm đi làm kim biên (biên vàng), đợi ngày vũ phòng hoàn thành, sẽ treo biên này ở trên đại môn. Kim biên được ban thưởng, đây là thiên đại quang vinh, Lục Khuynh Nương không nhận được lại quỳ xuống tạ Hoàng ân.

Tiến Lục Khuynh Nương đi, đêm đó, Hoàng thượng ngủ lại Cung Lũng Hoa.

Dương Quỳnh nhìn thấy ngọn đèn bên trong tấm điện được thổi tắt, trong lòng càng khó chịu hơn. Dù sao cũng không ngủ được, nàng đến cạnh núi giả ở hậu viện luyện kiếm. Vết thương trên tay đã khỏi hẳn, nàng cần tăng cường luyện tập, bỏ tức lại kiếm pháp bởi vì bị thương mà mai một.

Luyện một lần lại một lần, chớp mũi Dương Quỳnh cũng đã thấm mồ hôi. Nàng hít sâu một hơi, lại luyện thêm một lần.

“Ngươi luyện như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma.” Giọng nói không nóng không lạnh của Âu Dương Đình truyền tới.

Dương Quỳnh thu kiếm, chỉ cảm thấy trong lòng bức bách, rất khó chịu.

“Đêm nay lại là ngươi trực?”

Âu Dương Đình hiện thân, không trả lời, nhìn Dương Quỳnh từ trên xuống dưới, đột nhiên hỏi: “Ngươi như vậy là vì Khang phi nương nương?”

Mí mắt Dương Quỳnh giật giật, ậm ừ nói: “Ngươi nói cái gì?”

Âu Dương Đình lắc đầu nói: “Ngươi giả ngu cũng vô dụng. Ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, ngươi tức giận là vì Khang phi nương nương.”

Dương Quỳnh trầm nghĩ, làm sao bây giờ? Bị nhìn thấu rồi sao? Có cần thừa nhận không?

“Nói cứ như thật vậy. Mắt của ngươi như thế nào mà nhìn ra là ta đang tức giận?” Dương Quỳnh quyết định tiếp tục giả ngu.

“Bởi vì đêm nay Khang phi nương nương thị tẩm?” Âu Dương Đình lại hoàn toàn không để ý đến lời nói của Dương Quỳnh, vẫn hỏi ra vấn đề của mình.

Dương Quỳnh buồn bực không nói gì nữa.

“Người kia là Hoàng thượng. Thiên hạ đều là của hắn. Ngươi không thể tranh với hắn.”

“Dựa vào cái gì?” Lời Dương Quỳnh vừa ra khỏi miệng liền biết mình trúng quỷ kế của Âu Dương Đình rồi. “Ngươi quá xảo quyệt!”

Âu Dương Đình cười cười, không có độ ấm. “Ta xuất thân từ Âu Dương thế gia. Cha của ta là Bình Lăng Hầu. Sư phụ ta là kiếm khách lợi hại nhất chốn giang hồ. Ngươi có biết vì sao ta muốn vào cung làm Cẩm Long Vệ không?”

Rốt cuộc Dương Quỳnh cũng tỉnh táo lại, nàng nghĩ một chút, dò hỏi: “Chẳng lẽ trong cung có người ngươi thích?”

Âu Dương Đình gật đầu cười.

Hả? Nhân từ bát quái của Dương Quỳnh lập tức được kích phát, mở to hai mắt hỏi: “Là ai vậy?”

“Ngươi đoán đi. Đoán đúng ta sẽ nói cho ngươi biết.” Âu Dương Đình rất hào phóng nói.

“Sẽ không phải là Khang phi nương nương chứ.” Dương Quỳnh thật sự không muốn có một tình địch như vậy. Một Hoàng thượng cũng đã rất cường đại rồi, lại thêm một Âu Dương Đình nữa, thì chắc chắn mình sẽ bị miếu thành cặn bã.

Âu Dương Đình cười nói: “Nghĩ gì đấy? Khi ta biết Khang phi, thì nàng vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh. Nói lời vượt quy củ, thì ta vẫn luôn xem nàng là muội muội. Làm sao có thể có tư tình?”

Dương Quỳnh nhẹ nhàng thờ phào, “Không phải là tốt rồi.”

Âu Dương Đình nói: “Còn không thừa nhận quan hệ của ngươi với Khang phi?”

Dương Quỳnh bĩu môi, “Ngươi lại lừa ta!”

“Là tự ngươi nói. Ta chưa nói gì cả.” Âu Dương Đình vô tội nói.

Căn cứ vào nguyên tắc trao đổi bí mật, nhất định Dương Quỳnh phải đào ra được người trong lòng Âu Dương Đình là ai.

“Trong cung nhiều ngươi như vậy, làm sao ta đoán được?” Dương Quỳnh bắt đầu chơi xấu.

Âu Dương Đình biết rõ nàng chơi xấu, nhưng vẫn nhắc nhở nàng nói: “Ngươi nhất định có thể đoán được.”

“A?” Dương Quỳnh suy nghĩ một chút, “Là Cẩm phi nương nương?”

Âu Dương Đình gật đầu cười.

A? Dương Quỳnh há to miệng. Âu Dương Đình thích Chu Cẩm phi? Đây là chuyện gì vậy?

“Nhưng mà... vì sao ngươi phải nói cho ta biết?” Dương Quỳnh không hiểu. Đây vốn là một bí mật rất lớn, Âu Dương Đình làm sao có thể tùy tiện nói với người khác. Hắn không sợ chết sao?

“Ngươi có biết một người phải giữ bí mật là chuyện đau khổ thế nào không?” Âu Dương Đình vẫn cười, nhưng Dương Quỳnh lại phảng phất cảm nhận được sự đau đớn được che giấu sau nụ cười kia.

“Các ngươi... Khi đó đã xảy ra chuyện gì?” Dương Quỳnh theo Âu Dương Đình núp vào trong núi giả, hai người tìm chỗ ngồi xuống.

Âu Dương Đình hỏi: “Ngươi thật sự muốn nghe?”

Dương Quỳnh dùng sức gật gật đầu.

Âu Dương Đình liền kể cho nàng một câu chuyện xưa.

Mười năm trước, Âu Dương Đình thành tài xuống núi. Vốn dĩ ước vọng của hắn là được rong ruổi sa trường, vì triều đình thủ thổ khai cương (bảo vệ lãnh thổ mở rộng biên cương). Cho nên hắn đi biên ải, mà đóng ở biên ải lại là Chu gia quân. Ở nơi này hắn gặp được Chu Vân Tuyết khi đó vẫn chưa tiến cung. Chu Vân Tuyết tính tình ngay thẳng, nói chuyện thẳng thắn, rất ít động tâm cơ gì đó. Kết giao với Âu Dương Đình cũng là vô tư trong sáng. Điều này làm cho Âu Dương Đình cảm thấy rất mới mẻ. Ở kinh thành, Âu Dương Đình đã thấy nhiều tiểu thư nhà cao cửa rộng, người nào cũng đều tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, nói chuyện với nam nhân mặt cũng đỏ. Mà Chu Vân Tuyết ở trong Chu gia quân đã thành thói quen, làm gì cũng tùy theo tính khí. Chu Tướng quân dưới gối có tam tử nhất nữ, đối với nữ nhi nhỏ nhất này đương nhiên vô cùng cưng chiều. Cứ như vậy, Chu Vân Tuyết càng thêm tùy hứng. Đến nay Âu Dương Đình còn nhớ rõ, mùa đông mười năm trước, Chu Vân Tuyết cười một con ngựa đỏ thẫm, một thân kỵ trang màu đỏ, rong ruổi ở trên tuyết trắng, đó là một bức họa mỹ nhân cười ngựa đẹp như vậy. Ở trong lòng Âu Dương Đình, dù ít dù nhiều cũng đã hoa tiền nguyệt hạ. Hai người trẻ tuổi đó vào lúc này đã tình cảm thâm chủng.

Nhưng mà, cũng chính năm đó, Chu gia nhận được Thánh chỉ, yêu cầu tặng nữ vào cung. Khi Âu Dương Đình nghe được tin này thì cũng sắp điên rồi. Hắn cho rằng bọn hắn đều còn trẻ, hắn vốn định sẽ kiến công lập nghiệp, sau đó xin ý chỉ của Hoàng thượng, nỏ mảy nỏ mặt cưới nàng vào cửa. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, Chu Vân Tuyết đã thành nữ nhân của Hoàng thượng. Không còn thuộc về Âu Dương Đình nữa. Thế nhưng, Hoàng thượng ngay cả thấy cũng chưa thấy qua nàng, chỉ dựa vào một đạo Thánh chỉ, liền chia rẽ nhân duyên của bọn họ.

Chu Vân Tuyết tùy hứng nhưng không hồ đồ. Nàng biết hậu quả của việc mình không vào cung. Sau khi nghĩ thông suốt, nàng phái người đưa cho Âu Dương Đình một phong thư, trong thư viết Hoàng mệnh khó trái, ân đoạn nghĩa tuyệt. Từ ngày đó trở đi, Chu Vân Tuyết không bao giờ cười ngựa ra ngoài nữa, cũng không bao giờ đồng ý gặp Âu Dương Đình nữa.

Âu Dương Đình cũng từng hận Chu Vân Tuyết tuyệt tình. Nhưng về sau hắn lại nghĩ thông suốt, mình không có đủ dũng khí để đi tới trước mặt Hoàng thượng giải thích thực tình, thì sao có thể để một nữ tử yếu đuối ngang nhiên kháng chỉ? Thay vì vương vấn hai bên đều khổ, không bằng vung kiếm đoạn tình xong hết mọi chuyện. Sau khi hiểu rõ, hắn liền rời biên ải, về tới kinh thành. Năm đó, hắn trở thành một thị vệ bình thường của Hoàng cung. Một năm sau, hắn thành Cẩm Long Vệ chuyên biệt bảo vệ Hoàng thượng. Suy nghĩ của Âu Dương Đình rất đơn giản, hắn muốn bảo vệ Chu Cẩm phi. Nếu không thể có được, vậy thì chỉ hy vọng nàng có thể bình an.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Giảng giải

Từ xưa Hậu cung tranh đấu, quý kẻ đều xuất hiện rất nhiều. Chu Vân Tuyết không giống với Khang phi, sống ở biên quan, sở trường biên quan, không có bất kỳ kinh nghiệm tranh đấu chốn Hậu cung nào. Cộng thêm Hoàng thượng vì muốn tỏ lòng coi trọng với Chu tướng quân mà khi Chu Vân Tuyết vào cung liền phong vị cửu tần, khiến nhiều người ghen ghét. Vì thế mà Chu Vân Tuyết ăn không ít thiệt, ngay cả con của mình cũng không thể giữ được. Tuy rằng Âu Dương Đình cũng ở trong cung, nhưng hành động của thị vệ hoàn toàn bị kiểm soát. Việc hắn có thể giúp là vô cùng có hạn. Cũng chính vì nhận thức được điều này, Âu Dương Đình mới liều mạng thể hiện, ngăn ngừa ba năm, hắn liền ngồi lên vị trí thủ lĩnh Cẩm Long Vệ. Cũng chính từ đó trở đi, Chu Cẩm phi không còn phải nếm thiệt thòi gì nữa.

“Không ngờ các ngươi là một đôi uyên ương mệnh khổ!” Dương Quỳnh nghe xong cũng rất thẫn thức. Nhìn Chu Cẩm phi ngày thường tùy hứng, chuyện gì cũng giống như không để bụng, hóa ra trong lòng lại cất giấu nỗi khổ như vậy.

Âu Dương Đình vẫn cười, dường như đang nói một chuyện rất vui vẻ. “Được rồi, nói bí mật cho ngươi nghe, ta cũng được giải thoát rồi.”

“Này!” Dương Quỳnh không hiểu trong đầu hắn rốt cuộc là chứa cái gì. Hỏi: “Ngươi không sợ ta đi cáo trạng với Hoàng thượng sao?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn Hoàng thượng biết chuyện của ngươi với Khang phi?” Âu Dương Đình hỏi lại.

Dương Quỳnh lập tức lép xep. Chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Nếu ngươi thích Cẩm phi nương nương, vậy ngày đó khi thích khách ám sát, tại sao ngươi không chịu ra tay?” Ngày đó nguy hiểm như vậy, bất cứ lúc nào Chu Cẩm phi cũng có thể chết, Âu Dương Đình ở ngay tại hiện trường, vì sao không chịu ra tay?

Âu Dương Đình hỏi ngược lại: “Không phải có ngươi sao?”

“Ta?” Dương Quỳnh chỉ muốn đập đầu vào tường, “Một chút công phu như vậy của ta thì sao đủ để xem?”

“Tuy rằng không dễ nhìn, nhưng quả thật ngươi đã bảo vệ được Cẩm phi cùng Khang phi.” Hắn nói tới đây thì đổi giọng, “Bằng không ngươi nghĩ vì sao ta cứu ngươi? Vì sao sẽ dạy võ công cho ngươi? Âu Dương Đình ta không phải người tùy tiện thu đồ đệ.”

Dương Quỳnh nhìn hắn, xác định hắn nói chuyện rất nghiêm túc, “Ngươi là báo đáp ta?”

“Xem như vậy đi.” Âu Dương Đình thở ra một hơi, nói: “Nhiều lúc, ta chỉ có thể âm thầm ra tay. Ngày đó ta ở bên cạnh Hoàng thượng, ở ngoài sáng, trái lại không tiện xuất thủ. Người có thể liều chết bảo hộ hai người bọn họ, ta nên báo đáp người.”

Âu Dương Đình nói như vậy, ngược lại làm Dương Quỳnh ngưng ngừng. Nàng đem hai tay lạnh cóng giấu vào trong ngực, “Nhìn thấy Hoàng thượng ... ưm... người không buồn sao?”

“Lúc mới đầu cũng giống như người bây giờ, sẽ tức giận, sẽ đau lòng. Có điều sau đó lại nghĩ thông suốt. Nếu mình không có năng lực để có được nàng, vậy thì cũng không có tư cách để tức giận hay đau lòng.” Khi Âu Dương Đình nói ra lời này, ngữ khí nhàn nhạt, như một luồng khói, nói ra miệng, rất nhanh sẽ tan biến.

“Người thật vô dụng.” Dương Quỳnh cũng không nói được mình tức cái gì, chỉ cảm thấy Âu Dương Đình như vậy rất hèn nhát.

“Nếu người là ta, thì sẽ thế nào? Dẫn nàng trốn cung? Nhìn người nhà của chúng ta bị hoạch tội tịch biên (tịch thu tài sản)? Sau đó bỏ mạng nơi thiên nhai (chân trời)?”

Giọng điệu của Âu Dương Đình vẫn nhàn nhạt, nhưng lại làm Dương Quỳnh á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, nếu đoạt nữ nhân của Hoàng thượng, cũng chỉ có kết cục như vậy. Cho nên Âu Dương Đình không thể động, cũng không dám động.

“Người... Vì sao không quên nàng? Với xuất thân của người, còn rất nhiều cô nương nguyện ý gả cho người.”

Âu Dương Đình cười lắc lắc đầu, “Không thể quên được. Đã thử qua, nhưng không thể quên được.” Hơi dừng lại, hắn quay đầu hỏi: “Còn người? Tại sao không quên Khang phi nương nương?”

Dương Quỳnh buồn rười rượi, “Ta cũng không thể quên được.”

Âu Dương Đình vươn tay, xoa nhẹ tóc Dương Quỳnh, “Một khi đã như vậy, thì không thể tùy hứng. Các nàng đều không sai, Hoàng thượng cũng không sai. Sai chính là thân phận, là vận mệnh. Thanh Diệp, hôm nay ta nói với người những chuyện này, là sợ người không khống chế được tâm tình của mình, hại chính mình, hại Khang phi nương nương, cũng sẽ hại Thẩm gia.”

Dương Quỳnh rung mình. Xác thực, trong cung này có bao nhiêu ánh mắt đang theo dõi, chỉ cần một hành động bốc đồng của mình, cũng đều bị người có tâm nhìn ra manh mối. Đến lúc đó thêm mắm thêm muối không biết sẽ bị truyền thành dạng gì nữa. Cung nữ đối thực vốn không phải là chuyện ngạc nhiên gì, chuyện của nàng cùng Khang phi nói ra nhất định sẽ có số đông người tin tưởng. Huống chi Khang phi đối đãi với nàng là sự thật rất được công nhận. Xem ra chính mình vẫn còn sơ suất, phải thận trọng hơn nữa từ lời nói đến hành động mới được.

“Ta đã biết. Cảm ơn người đã thức tỉnh ta.” Dương Quỳnh chân thành nói.

Âu Dương Đình sờ sờ cằm, “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Sáng sớm hôm sau, khi Khang phi đứng lên thì thân thể bủn rủn. Hôm qua nàng nhảy thiên si vũ đã hao phí rất nhiều thể lực, ban đêm lại thị tẩm, hoàn toàn không có thời gian nghỉ ngơi.

Như Quyên nhìn thấy Khang phi như vậy thì đau lòng nói: “Nương nương, quý củ trong cung, sáng ngày thứ hai thị tẩm thì không cần vấn an. Không bằng người...”

Khang phi lắc đầu, “Bỏ cung không muốn mở tiền lệ này. Huống chi hôm nay Cung Phượng Từ nhất định sẽ rất náo nhiệt. Nếu bỏ cung không đi, thật sự có hơi đáng tiếc.”

Trong lòng Như Quyên biết chủ tử nhà mình từ xưa tới nay đều không phải người thích náo nhiệt. Nàng nói như vậy, nhất định là xảy ra chuyện. Lập tức cũng không khuyên nữa, động tác hầu hạ Khang phi hết sức mềm nhẹ.

Thiên Linh tiến vào chải đầu cho Khang phi, chải vài cái nói: “Nương nương, người...”

“Làm sao vậy? Có phải tìm thấy tóc trắng không?” Khang phi nửa đùa nói.

Thiên Linh nói: “Ôi ti nhỏ hộ nương nương được không?”

Khang phi gật gật đầu. Cảm thấy trên đầu đau nhói, một sợi tóc bạc được đưa đến trước mặt Khang phi. Khang phi nhìn thoáng qua, cười nói: “Thật sự là già rồi, tóc trắng cũng có rồi.”

Như Quyên đưa cây trâm cho Thiên Linh, nghe vậy cười nói: “Nương nương đâu có già? Nhìn qua còn tưởng là giai nhân hai mươi đây.”

Tinh thần Khang phi không tốt, cũng không có hứng thú nói cười với các nàng, nghe xong chỉ gật gật đầu.

Trang điểm thay quần áo xong, Khang phi ra cửa thì như cũ thấy Dương Quỳnh chờ ở ngoài. Nhìn thấy nàng, trong lòng Khang phi đều là hổ thẹn. Đêm qua, không biết trong lòng nàng nghĩ như thế nào.

“Như Quyên, hôm nay để ta đi.” Dương Quỳnh thái độ khác thường đi tới bên cạnh Khang phi, thay Như Quyên diu dắt Khang phi.

Như Quyên thức thời lui về phía sau, còn cố ý đặc biệt đi chậm, để lại không gian nhất định cho hai người phía trước.

Khang phi khó hiểu nghiêng đầu nhìn Dương Quỳnh.

“Nương nương, người dựa vào ta đi, như vậy sẽ thoải mái hơn.” Cánh tay mạnh mẽ của Dương Quỳnh đỡ lấy Khang phi, tay kia thì đặt trên lưng Khang phi, gần như là điều khiển Khang phi đi đường. Quả nhiên Khang phi cảm thấy thoải mái không ít.

“Bổn cung...” Khang phi mở miệng, rồi lại không biết nói gì.

Dương Quỳnh nở nụ cười: “Ngươi vất vả rồi.”

Tri kỉ như vậy, chỉ một câu, lại hơn hàng vạn hàng nghìn tặng phẩm. Khang phi quay đầu đi, chớp chớp mắt, bức sương mù trong mắt quay trở về, miễn cho làm hồng trang dung.

Lên kiệu, Dương Quỳnh lại lui về phía sau cùng. Rốt cuộc Khang phi không nhịn được quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, nhìn thấy nàng mỉm cười, lúc này mới quay đầu lại nói: “Đi thôi.”

Cung Phụng Từ.

Mọi người lục đục tới. Bởi vì thời gian còn sớm, cho nên tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ nói chuyện gì đó.

Khang phi đi tới chỗ của mình ngồi xuống xong, Chu Cẩm phi ân cần nói: “Nhìn sắc mặt ngươi không được tốt.”

Khang phi cười cười, “Không đáng ngại.”

“Vậy ta yên tâm rồi. Hồi ngươi một chuyện, tối hôm qua ta suy nghĩ mãi nhưng cũng không hiểu, chúng ta đều xem thiên sí vũ, tại sao chỉ có Tôn Tiệp dư... không đúng, là Tôn Mỹ nhân phản ứng lớn như vậy?”

Khang phi nghĩ một chút nói: “Hôm qua xem vũ, thì chỉ có sư phụ và Tôn Mỹ nhân là người biết khiêu vũ.”

Chu Cẩm phi dường như hiểu ra điều gì đó. Lại hỏi: “Vậy tại sao Lục sư phụ lại không có việc gì?”

Nếu luận về khiêu vũ đại hành gia, còn có người có thể ở trên Lục Khuynh Nương sao?

Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ nghĩ thiên sí vũ là cái gì? Đó cũng chỉ là dung hợp với Phạm âm Tây Vực mà thôi. Sư phụ là người chính trực, nhìn thấy thiên nữ phi tiên, lòng sinh ngóng trông. Còn về phản ứng của Tôn Mỹ nhân, đại khái là trong lòng quá mức ghen tị, bị thiên sí vũ kích phát ra, không thể không chế.”

Chu Cẩm phi gật gù đầu, cảm thấy Khang phi nói rất có lý, “Vậy... Nàng cứ như vậy điên rồi?”

Khang phi lắc đầu, “Nàng cũng chỉ là nhất thời. Lúc này chắc hẳn là đã tỉnh lại.”

“Đúng là tiện nghi cho nàng.”

Khang phi nở nụ cười nhân nhật, “Có điều...”

Chu Cẩm phi lập tức hứng trí, “Có điều cái gì?”

“Có điều nàng chịu đả kích quá sâu, chỉ sợ đời này cũng không thể khiêu vũ nữa.”

Cao thủ, sai một ly, đi ngàn dặm. Tôn Di Ca là cao thủ, cho nên mới hiểu được khoảng cách giữa nàng và Khang phi là vĩnh viễn cũng không thể bù đắp. Cho nên mới không không chế được cảm xúc. Sau này, mỗi khi nàng muốn khiêu vũ, đều nhớ lại thiên sí vũ của Khang phi, đều sẽ nhìn thấy khoảng cách không thể vượt qua giữa mình và Khang phi. Cũng giống như bóng đèn, không thể thoát ra, cũng không thể quên. Tâm trạng như vậy, làm sao còn có thể khiêu vũ? Đây cũng là một chiêu trí mạng mà Khang phi dành cho nàng. Nếu Tôn Di Ca biết điều, tự nhiên sẽ không đi đến bước này.

Đáng tiếc, rốt cuộc nàng vẫn là người không biết điều, cho nên mới đến mức không thể cứu vãn.

Tuy rằng Chu Cẩm phi luôn chú ý mắt Tôn Mỹ nhân, nhưng nghe từ này về sau nàng không thể khiêu vũ nữa, cũng không tránh được thổn thức. “Nếu không nói đến nhân phẩm, một thân vũ kỹ của nàng cũng là hiếm có.”

“Đúng vậy. Cho nên ta mới liên tiếp cho nàng cơ hội. Đáng tiếc...” Khang phi chỉ là cảm thấy có chút thẹn với Lục Khuynh Nương.

Lúc này, Hoàng hậu đi ra. Mọi người vẫn an xong, Hoàng hậu nói: “Hôm qua bổn cung nghe nói Tôn Tiệp dư đột nhiên phát điên, thất nghi trước điện, bị Hoàng thượng giáng xuống làm Mỹ nhân. Không biết hiện giờ nàng như thế nào? Có người chăm sóc hay không?” Hoàng hậu nói xong, nhìn về phía Phùng Mỹ nhân, Giang Mỹ nhân và Đỗ Mỹ nhân.

Ba vị Mỹ nhân ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi. Cuối cùng vẫn là Phùng Mỹ nhân trả lời, “Thưa Hoàng hậu nương nương, sau khi Tôn Mỹ nhân dọn về Thiên Nhu Uyển thì tự giam mình ở trong phòng không chịu ra ngoài gặp ai. Chúng thiếp cũng đã qua, nhưng gọi không mở cửa. Cung nữ Thiên Thanh, Thủy

Bích của nàng đều ở trong phòng hầu hạ nàng, chắc cũng sẽ không xảy ra đại sự gì.”

Hoàng hậu suy nghĩ một chút nói: “Thái Quyên, người dẫn người đi Thiên Nhu Uyển nhìn xem, đừng để xảy ra chuyện gì. Mặt khác khuyên Tôn Mỹ nhân chú ý thân thể, giận dữ với Hoàng thượng chính là đại bất kính, để cho nàng tự mình suy nghĩ.”

Thái Quyên lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Editor: Nửa tháng tiếp theo ta editor phải đi vào nam giải quyết công chuyện, nên chúng ta sẽ không có chương mới, 3/8 ta về ^^ . Mọi người buổi sáng vui về ^^

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Mê man

Hoàng hậu nhìn Khang phi nói: “Nói đến Tôn Mỹ nhân thất nghi trước điện, bôn cung cũng muốn hỏi Khang phi mọi một chút, hôm qua ở đại điện Cung Ninh Thọ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Khang phi cười nói: “Tại sao Hoàng hậu nương nương không hỏi Hoàng thượng xem sao? Thần thiếp phụng mệnh của Hoàng thượng, nên phải nói năng thận trọng.” Ngụ ý, nếu Hoàng hậu khẳng khái muốn hỏi thì chính là bức các nàng kháng Thánh chỉ. Một câu, trực tiếp đóng lại vấn đề này. Ngay cả cơ hội để Hoàng hậu hỏi Chu Cẩm phi cũng không có.

“Nếu đã như vậy, bôn cung cũng không hỏi nhiều nữa.” Hoàng hậu lại cùng mọi người nói vài câu chuyện phiếm, ngoài cửa Thái Quyên phụng mệnh trở về.

“Tình hình bên Tôn Mỹ nhân thế nào?”

Thái Quyên nói: “Thưa Hoàng hậu nương nương, tinh thần của Tôn Mỹ nhân không được tốt. Nó thì nói xong ý tứ của Hoàng hậu nương nương, Tôn Mỹ nhân là người nghe khuyên bảo, nên đã bắt đầu dùng cơm.”

Hoàng hậu gật đầu, khoát tay áo. Thái Quyên lui về một bên. “Nghe là tốt rồi. Trong cung này chuyện gì cũng đều có thể xảy ra. Giận dữ như vậy là rất không nên. Tôn hại thân thể của mình không nói, còn vô duyên vô cớ tiện nghi cho người khác. Các người cũng vậy, gặp chuyện thì đều muốn động chút gì đó. Tâm đã nhẹ rồi, thì sẽ không có ngọn núi nào mà không vượt qua được.”

Mọi người đều gật đầu phụ họa.

Hoàng hậu lại nói: “Mấy ngày trước bôn cung cùng Hoàng thượng thương lượng, năm này cũng đã qua. Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiếp dư vẫn còn đang bị giam giữ trong Chấp Hình Ti. Phạt thế nào đương nhiên phải xem Thánh ý. Chẳng qua hiện nay tứ phi không đủ, cửu tần lại thiếu sáu người, quả thật là không ra kiểu gì. Hơn nửa năm nay chúng tỷ muội đều tuân thủ nghiêm ngặt cung quy, cần mẫn thị quân (hầu vua), không thể thiếu tấn (phong) nhất tấn vị. Trong lòng mọi người tự cân nhắc, làm chuyện gì cũng đừng quá sơ suất.”

Không thể nghĩ ngờ là mấy câu nói của Hoàng hậu đều đem tâm của đám phi tần cấp thấp treo lên cao. Nào có ai không muốn ở hàng tứ phi, đầu được phủ Thánh sủng? Lúc trước Trần Chi Dao được phong Chiêu nghi lại không cam lòng, hướng chi là nhóm các tài tử mỹ nhân này? Trên mặt từng người đều lóe hào quang.

Hoàng hậu phát phát tay, “Bôn cung mệt mỏi, các người cũng giải tán đi.”

Mọi người đứng dậy thì lễ xong liền tới tấp rời khỏi Cung Phượng Từ.

Khang phi đứng dậy vừa đi đến cửa thì gặp Phùng Mỹ nhân cũng đi tới.

Phùng Mỹ nhân dừng bước, cười nói: “Khang phi nương nương mời trước.”

Khang phi cũng không chối từ, gật gật đầu. Đi qua bên cạnh Phùng Mỹ nhân thì cảm giác trên cánh tay đau xót. Nàng nhú mảy, theo bản năng nhìn về phía Phùng Mỹ nhân. Phùng Mỹ nhân vẫn mỉm cười nhìn nàng. Khang phi cũng không để bụng, lập tức ra khỏi Cung Phượng Từ.

Chân trước vừa mới bước ra khỏi cửa, Khang phi liền cảm thấy hơi choáng váng. Thân mình nàng hơi nghiêng, Như Quyên ở bên cạnh vội vàng giữ chặt nàng, “Nương nương...” Như Quyên thấp giọng nói.

Dương Quỳnh luôn đi theo phía sau, thấy bóng lưng Khang phi không đứng liền tiến lên. Lại nhìn thấy sắc mặt Khang phi tái nhợt, liền đưa tay thế chỗ Như Quyên, dìu Khang phi lên kiệu. Đồng thời nói với Như Quyên, “Mau đi mời thái y.”

Như Quyên gật đầu, xoay người chạy đến Thái Y Viện mời người.

Chu Cẩm phi vẫn luôn ở bên cạnh Khang phi đi tới, thấy tình hình của Khang phi không đúng, cũng sai người đi theo, một mạch trở về Cung Lung Hoa.

Tới cửa cung, Dương Quỳnh trực tiếp ôm Khang phi vào tấm điện. Đám người Nguyên Hương, Thiên Linh vừa nhìn thấy như vậy thì đều bị dọa sợ. Dương Quỳnh cởi áo choàng của Khang phi, để nàng nằm trên giường, đắp kín chắn.

“Nương nương, người cảm thấy thế nào?” Dương Quỳnh cầm tay Khang phi lo lắng hỏi.

Thần trí Khang phi rất thanh tỉnh, lắc lắc đầu, “Bổn cung không sao. Có lẽ là thời gian này quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Dương Quỳnh không nghĩ như vậy. Cảm giác bệnh này của Khang phi không bình thường. Quay đầu thấy Chu Cẩm phi cũng tiến vào theo, nàng vội vàng nhường chỗ.

“Muội muội, người sao rồi?” Chu Cẩm phi ngồi ở cạnh giường Khang phi, kéo tay nàng hỏi.

Khang phi cười cười, “Chỉ cảm thấy mệt, cũng không có cảm thấy gì khác.”

“Ta đã nói hôm nay nhìn người không được tốt rồi, nếu đã mệt mỏi thì sao không nghỉ ngơi? Đi thỉnh an thì có gì quan trọng chứ? Tội gì lại dày vò bản thân như vậy?” Chu Cẩm phi thẳng thắn, nhìn không được oán giận nói.

Lúc này, Lý Thái y theo Như Quyên chạy chậm một mạch tiến vào. Tất cả mọi người tránh ra, để Lý thái y vào bắt mạch cho Khang phi. Lý thái y chân mạch rất lâu, chỉ cau mày, lại không nói lời nào.

Chu Cẩm phi nhìn không được, hỏi: “Lý thái y, rốt cuộc là muội muội làm sao vậy?”

Lý thái y nói: “Thưa Cẩm phi nương nương, vì thần vẫn chưa chẩn ra là Khang phi nương nương có bệnh gì. Khang phi nương nương, rốt cuộc người khó chịu ở đâu?”

Khang phi lắc lắc đầu, “Chỉ cảm thấy mệt mỏi, tay chân đều không có khí lực. Bổn cung nghĩ, có lẽ là trong thời gian này quá mệt mỏi nên mới như vậy.”

Lý thái y lại cẩn thận chẩn mạch một lúc nữa, nói: “Nương nương, người quả thật không có bệnh. Tuy rằng mạch tượng yếu, nhưng cũng rất ôn hòa. Vì thần nghĩ, có lẽ đúng như lời nương nương nói, là do mệt mỏi mấy ngày nay gây ra. Như vậy, vì thần kê cho nương nương mấy thang thuốc bổ, nương nương uống thử một chút xem sao. Nếu không tốt, vì thần lại đến kiểm tra.”

Mọi người thấy quả thật khám không ra bệnh, cũng đều yên lòng. Nguyên Hương để Yên Xảo đi lĩnh thuốc theo đơn của Lý thái y. Lại phân phó phòng bếp hâm chút đồ bổ, khi trở về thấy Khang phi đã ngủ, Dương Quỳnh canh giữ ở một bên.

Nguyên Hương đến gần Dương Quỳnh nhẹ giọng nói: “Xem ra nương nương thật sự quá mệt mỏi rồi. Người cũng không cần phải lo lắng, để nương nương nghỉ ngơi nhiều một chút liền tốt.”

Dương Quỳnh gật đầu: “Hi vọng là như vậy.”

Đến trưa, Như Quyên đánh thức Khang phi, cho nàng uống hết chén thuốc bổ, lại ăn đồ bổ. Khang phi ăn no, tiếp tục ngủ. Buổi tối cũng như vậy. Sáng sớm hôm sau, Như Quyên đánh thức Khang phi, Khang phi còn phải đến Cung Phượng Từ thỉnh an Hoàng hậu, nhưng thật sự không xuống được giường, đành phải phân phó người đến chỗ Hoàng hậu xin nghỉ.

Hoàng hậu nghe nói Khang phi bị bệnh, cũng rất bất ngờ. Phân phó Thái Lãng đến xem một chút, thuận tiện tặng một ít thuốc bổ. Thái Lãng tiến vào vừa nhìn thấy dáng vẻ của Khang phi liền biết tuyệt đối không phải giả bệnh. Nàng nói một vài lời sau đó trở về chỗ Hoàng hậu phụng mệnh.

“Khang phi thật sự bệnh thành như vậy?” Hoàng hậu khó hiểu nói. Khang phi là người lương tâm lễ phải, hôm qua còn nói năng hùng hồn, làm sao mới một ngày liền bệnh liệt giường như vậy? Có điều cẩn thận ngắm lại, buổi sáng hôm qua sắc mặt Khang phi cũng không phải là quá tốt. Chẳng lẽ... thật sự bị bệnh gì đó?

“Thưa Hoàng hậu nương nương, Khang phi nương nương bị bệnh thật sự rất nặng.”

“Thái y nói như thế nào?”

Thái Lãng lắc đầu, “Mời Lý thái y, cũng chẩn không ra bệnh gì. Lúc nô tì rời đi, thấy Nguyễn Viện Phán cũng tới.”

Hoàng hậu nhíu mày, “Nói như vậy bệnh của Khang phi rất kì lạ.” Hoàng hậu đứng dậy đi qua đi lại trong phòng, một lúc lâu sau dừng lại nói: “Có người muốn hại nàng?”

Thái Lãng không dám nói tiếp. Mưu hại cung phi chính là tội lớn. Mất đầu cũng đã là nhẹ. Vững nước đục này nàng không dám khuấy động.

“Các người gần nhất cơ trí một chút, Cung Lung Hoa có động tĩnh gì, tùy thời báo lại cho bổn cung biết.”

“Dạ.”

Dương Quỳnh đứng ở bên giường, nhìn một phòng đầy người trong trong ngoài ngoài bận việc, có chút đau đầu. Ánh mắt của nàng chỉ nhìn Khang phi, sắc mặt Khang phi vẫn tái nhợt như cũ, nhưng không quá khó coi, trái lại có một loại mỹ cảm bệnh trạng.

Nguyễn Viện Phán cùng Lý thái y đang thương lượng. Hiện tại bọn hắn gặp vấn đề khó khăn nhất chính là không chẩn ra được rốt cuộc Khang phi bị bệnh gì. Hai người gấp đến mức đầu đầy mồ hôi. Bất đắc dĩ, đành phải xin trở về Y Thư, xem trong sách thuốc có tình huống tương tự hay không. Khang phi ngủ mê không tỉnh, cả Cung Lung Hoa chỉ có Dương Quỳnh là cấp bậc cao nhất, bởi vậy tất cả mọi chuyện đều do Dương Quỳnh làm chủ. Dương Quỳnh nghe nguyện vọng của nhóm thái y, nghĩ bọn hắn ở trong này cũng không có chỗ trọng dụng, liền để hai vị thái y trở về.

“Phải làm sao bây giờ?” Như Quyên lo lắng hỏi.

Đến lúc này, tất cả mọi người đều rõ ràng, Khang phi nhất định là bị người tính kế. Nhưng lời này phạm kỵ húy, ai cũng không dám nói.

Dương Quỳnh chỉ đứng ở bên giường nhìn, không nói câu nào. Nàng đang nhớ lại toàn bộ chi tiết từ trước ngày hiến vũ đến bây giờ. Vô luận là đối mặt với tình huống nào, tuyệt đối không thể loạn, một khi loạn thì tất cả xong rồi. Đây là điều mà nàng được giáo dục khi tham gia quân ngũ.

Nếu Khang phi bị người tính kế, vậy rốt cuộc là ai, dùng thủ đoạn gì để tính kế? Khang phi luôn luôn cẩn thận, bên cạnh có mấy cung nữ cũng đã theo nàng lâu như vậy, nên không có vấn đề gì.

“Thanh Diệp?” Như Quyên thấy vậy giờ Dương Quỳnh không nói gì, hơn nữa lại biết nàng và Khang phi có quan hệ không tầm thường, sợ nàng xảy ra chuyện.

Dương Quỳnh hỏi: “Như Quyên, Nguyên Hương, Thiên Linh, hai ngày nay các người có phát hiện chuyện bất thường nào không?”

Ba người nghĩ một lúc cùng lắc đầu. Một lát sau, Như Quyên đột nhiên nói: “Ta nhớ ra rồi, buổi sáng hôm qua lúc nương nương ra cửa Cung Phượng Từ gặp Phùng Mỹ nhân. Lúc ấy Phùng Mỹ nhân dừng lại, nhường nương nương ra cửa trước. Ta nhớ khi nương nương đi ngang qua Phùng Mỹ nhân thì cước bộ hơi dừng lại, còn quay đầu liếc nhìn Phùng Mỹ nhân một cái.”

Thấy dường như có một manh mối, Dương Quỳnh vội la lên, “Sau đó thì sao?”

Như Quyên nhíu mày, “Sau đó nương nương cũng không nói gì, liền trực tiếp ra cửa. Tới cửa liền không chống đỡ được nữa.” Nói tới đây, ngay cả Như Quyên cũng nghe ra là có vấn đề, “Chẳng lẽ... là Phùng Mỹ nhân động chân tay gì đó?”

Dương Quỳnh lắc đầu, “Ai động chân tay đều không quan trọng. Quan trọng là... nương nương cần tỉnh lại trước đã. Đầu óc của chúng ta không đủ dùng, loại chuyện này, vẫn phải dựa vào phán đoán của nương nương.”

Mấy người khác cũng đều thấy có lý. Nhưng hiện tại phải làm thế nào?

Vì sao Khang phi lại dừng lại cố ý nhìn Phùng Mỹ nhân? Nhất định là gặp chuyện bất thường. Có điều chỉ đi ngang qua bên cạnh, thì có thể gặp chuyện gì? Với năng lực quan sát của Khang phi, còn có gì có thể tránh được ánh mắt của nàng?

“Trước tiên chúng ta làm giả thuyết, nếu như Phùng Mỹ nhân động tay chân, trong nháy mắt như vậy, nàng có thể làm cái gì?” Tự Dương Quỳnh không nghĩ ra được, chỉ có thể đem vấn đề vớt cho mọi người.

Ba người khác cũng đều ôm đầu chăm chú suy nghĩ. Đột nhiên ánh mắt Thiên Linh sáng lên, nói: “Nếu ta là Phùng Mỹ nhân, trong thời gian ngắn như vậy, muốn động tay động chân lại không bị người phát hiện, ta sẽ chọn độc châm.”

“Độc châm?” Dương Quỳnh, Nguyên Hương, cùng Như Quyên trầm miệng một lời nói.

Thiên Linh thấy mọi người phản ứng như vậy có chút ngượng ngùng nói: “Bởi vì bình thường ta hay loay hoay may vá, cho nên chỉ có thể nghĩ đến cái này.”

Dương Quỳnh gật đầu, “Ta cảm thấy Thiên Linh nói rất có lý.”

Như Quyên cũng nói: “Không sai, nếu dùng châm cực nhỏ đâm vào người, thì người bị đâm có thể sẽ cảm thấy đau nhói, nhưng sẽ không để ý.” Cho nên Khang phi mới có thể dừng lại một chút, nhưng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Thức tỉnh

“Châm cực nhỏ...” Dương Quỳnh luôn cảm giác trong trí nhớ của mình có tồn tại thứ này.

“Là châm lông trâu.” Suy cho cùng Thiên Linh cũng là nữ công trong nghề, đối với may vá linh tinh tương đối mẫn cảm.

“Đúng vậy! Lúc trước trong lễ phục của nương nương tìm được châm lông trâu, còn bôi nhựa của quả mỹ nhân. Chẳng lẽ lần trước không hại được nương nương, lần này lại lặp lại chiêu cũ?” Dương Quỳnh nhớ lại chuyện lúc trước.

Nguyễn Hương luôn rất ít nói chuyện, lúc này nói: “Có muốn đi tìm Phùng Mỹ nhân hỏi một chút hay không?”

Như Quyên lắc đầu, “Cho dù là Phùng Mỹ nhân, nàng cũng sẽ tuyệt đối không thừa nhận. Một khi nhận, chính là tội chết. Phùng Mỹ nhân sẽ không ngu như vậy.”

“Kể trước mắt là xác định nương nương có thật sự trúng độc châm hay không.” Dương Quỳnh nghĩ một chút, “Như Quyên, ngươi tới kiểm tra thân mình nương nương xem có vết thương do châm đâm hay không.” Nàng quay đầu nói với Nguyễn Hương cùng Thiên Linh, “Chúng ta ra ngoài đợi.”

Như Quyên không hiểu, tại sao Dương Quỳnh không tự mình kiểm tra?

Kỳ thật Dương Quỳnh cũng không muốn mượn tay người khác. Có điều năng lực tự chủ của mình ở trước mặt Khang phi luôn rất kém, nếu là mình tới kiểm tra thì rất có khả năng sẽ bối vì quan hệ trong lòng mà bỏ sót cái gì đó.

Chờ trong chốc lát, Như Quyên đi ra nói: “Trên cánh tay nương nương quả thật có một vết thương rất nhỏ, còn thấy máu.”

“Xem ra quả thật là Phùng Mỹ nhân động tay động chân.” Thiên Linh nói.

Mặc dù ba người khác không nói gì, nhưng trong lòng cũng đồng ý với quan điểm của Thiên Linh.

“Lần này nương nương có thật là trúng nhựa của quả mỹ nhân không?” Như Quyên hỏi.

Không ai biết, cũng không ai dám thử giải độc cho Khang phi. Cuối cùng vẫn phải mời thái y tới đây.

Lý thái y ở bên kia còn chưa có manh mối gì rõ ràng, nghe phát hiện mới của đám người Dương Quỳnh xong, nhăn mày, “Nói như vậy, Khang phi nương nương là bị người ta hại?”

Dương Quỳnh nói: “Lý thái y, việc đó không quan trọng. Chúng ta chỉ muốn biết, ngài có biện pháp nào cứu nương nương không?”

“Cái này...” Lý thái y khó xử nói: “Tra không được là trúng độc gì, ta cũng không dám tùy tiện dùng thuốc.” Hắn lại chần chạch cho Khang phi, “Cũng may hiện tại mạch tượng của nương nương ôn hòa, nhất thời sẽ không có trở ngại gì. Ta đây trở về liên hợp với Viện Phấn đại nhân cùng nhau nghiên cứu, xem có chỗ nào giải thích độc Khang phi trúng hay không.”

Tiền Lý thái y, mấy người cũng đều không có chủ ý gì. Thiên Linh vài lần muốn đến hỏi Phùng Mỹ nhân đều bị Dương Quỳnh ngăn cản. So với bất cứ ai nàng cũng đều sốt ruột hơn, nhưng nàng không ngừng tự nói với bản thân rằng mình cần bình tĩnh. Hiện tại đi tìm Phùng Mỹ nhân, không có kết quả gì, ngược lại sẽ làm lớn chuyện hơn, khiến cho Cung Lung Hoa không yên.

Đến tối, Hoàng thượng tới, nhìn thấy Khang phi như vậy, vô cùng phẫn nộ. Nghe mấy người Dương Quỳnh thưa lại xong, không chỉ điều bốn thái y từ Thái Y Viện đến túc trực ở Cung Lung Hoa, mà còn dẫn Phùng Mỹ nhân đến chất vấn.

Sau khi Phùng Mỹ nhân đến nghe rõ đầu đuôi sự tình thì hô to oan uổng. Dưới cơn thịnh nộ, Hoàng thượng trực tiếp nhốt nàng vào Chấn Hình Tì. Dương Quỳnh cảm thấy sự việc càng ngày càng loạn, Hoàng thượng nhúng tay vào khiến cho thế cục ngày càng không thể không chế.

Ban đêm, nhóm thái y nghiên cứu nửa ngày vẫn như cũ không có biện pháp, Dương Quỳnh để cho bọn họ về nghỉ ngơi. Nhìn đám người Như Quyên ở bên cạnh vẻ mặt cũng đều mệt mỏi, Dương Quỳnh cũng đuổi các nàng đi nốt.

“Sáng mai các ngươi tới thay ta, mau về nghỉ ngơi đi. Đều mệt ngã, nương nương làm sao bây giờ?”

Nhóm người Như Quyên nghe xong cũng không nói gì nữa, đều yên lặng trở về phòng.

Không lâu sau, ngoài cửa sổ truyền tới âm thanh rất nhỏ. Dương Quỳnh đi tới mở cửa, gương mặt rất giống nàng của Mặc Diệp liền thò vào.

Dương Quỳnh nghiêng đầu, ý bảo hắn mau vào. Mặc Diệp lại không vào, thân mình hơi lui lại, phía sau hắn liền xuất hiện một khuôn mặt khác. Người này Dương Quỳnh nhất định đã gặp qua, nhưng ấn tượng lại rất mơ hồ. Nàng cau mày nhìn kỹ vài lần, chợt nói: “Là ngươi!”

Người tới cười nói: “Trí nhớ của Thanh Diệp cô nương thật tốt. Tại hạ Ngô Đồng.” Hắn không biết võ công, nhưng động tác leo qua cửa sổ lúc này cũng rất nhanh nhẹn. Mặc Diệp nhìn thấy Ngô Đồng vào phòng sau đó mới điếm mũi chân, lật nhào một cái tiến vào.

Dương Quỳnh đóng kín cửa sổ, quay đầu lại thấy Ngô Đồng đang bắt mạch cho Khang phi. Nàng dùng ánh mắt nghi vấn nhìn Mặc Diệp, Mặc Diệp nói: “Ngô Đồng là thái y của thái y viện, có quan hệ sâu xa với Thẩm gia, đối với độc dược rất thành thạo, cho nên ta mời hắn đến đây xem một chút.”

Dương Quỳnh gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Một lát sau, Ngô Đồng quay đầu lại bị hai cặp mắt to của Dương Quỳnh cùng Mặc Diệp dọa sợ.

“Thế nào?” Mặc Diệp hỏi.

“Trúng một loại cỏ (sâu độc). Nếu không giải trừ, nướng nướng sẽ cứ mê man như vậy cho đến chết.” Về mặt của Ngô Đồng rất nghiêm túc.

“Người có thể giải không?” Dương Quỳnh đã từng nghe qua chuyện xưa về cỏ, vẫn cảm thấy thứ nói không rõ đó thật đáng sợ. Bây giờ nghĩ đến Khang phi đang bị thứ này giày vò, nháy mắt trong lòng như bị bóp nghẹt.

Ngô Đồng nghe xong vấn đề này cười cười, “Trên đời này không có loại cỏ nào ta không giải được. Nhưng mà...”

Hai chữ đằng sau làm trái tim vừa mới thả lỏng của Dương Quỳnh lại lập tức bị buộc chặt, “Nhưng mà cái gì?”

“Ta cần thời gian ba ngày. Trong khoảng thời gian này nướng nướng sẽ không có nguy hiểm, điều kiện tiên quyết là không người nào được động tay động chân.” Ngô Đồng nói.

Dương Quỳnh gật đầu, “Ta sẽ trông coi nướng nướng.”

Ngô Đồng đứng dậy đi tới cửa sổ, “Sau khi có giải được, ta sẽ để Mặc Diệp đưa tới.” Nói xong liền mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Mặc Diệp gật gật đầu với Dương Quỳnh, cũng trào ra ngoài.

Nghe được lời Ngô Đồng nói, rốt cuộc Dương Quỳnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ba ngày, Khang phi vẫn hôn mê bất tỉnh. Thêm vào đó thuốc đã không thể nuốt xuống được nữa. Chu Cẩm phi gần như là sinh trưởng ở Cung Lung Hoa, cho đến khi thân thể của nàng không chịu được nữa, mới bị người đi về cung.

Dương Quỳnh canh giữ ở bên giường, chỉ cảm thấy chân tay lạnh như băng. Kỳ hạn ba ngày đã đến, bên phía Ngô Đồng vẫn không có tin tức. Chẳng lẽ... Nàng luôn không chịu tin rằng Khang phi sẽ chết như vậy. Nhưng nàng biết, khi không thể đưa đồ ăn vào cơ thể, người này đã sắp không được rồi. Không có phương pháp điều trị của hiện đại, nếu không dựa vào việc truyền dịch thì Khang phi còn có thể chống đỡ thêm được một quãng thời gian.

Đêm hôm ấy, Dương Quỳnh ra khỏi tầm điện của Khang phi. Nàng cảm giác nếu mình tiếp tục canh giữ Khang phi, thì ngay cả bản thân cũng sắp điên rồi. Nàng cần bình tĩnh, nhưng khi nhìn đến Khang phi, nàng lại hoàn toàn không thể suy nghĩ. Trong đầu đều là từng cái nhăn mày, từng nụ cười ngày thường của Khang phi.

Trong đêm tối, mơ hồ có một bóng người lướt qua. Dương Quỳnh cả kinh, vội vàng đuổi theo. Đến hành lang gấp khúc dưới bóng tối, bóng đen kia ngừng lại. Dương Quỳnh nói: “Mặc Diệp, cuối cùng ngươi đã tới?”

Bóng đen xoay người, đúng là gương mặt cực kỳ giống Dương Quỳnh. “Thanh Diệp, ta tới đưa thứ này.” Mặc Diệp giơ tay lên, ném một bình sứ nhỏ lại đây.

Dương Quỳnh đưa tay tiếp nhận, cúi đầu nhìn thoáng qua, hẳn là thuốc, “Đây là giải được?”

Mặc Diệp gật đầu, “Người nhanh đi cứu nướng nướng đi. Nhớ kỹ, cứ hai canh giờ cho nướng nướng ăn một viên. Còn nữa, chú ý người bên cạnh người.” Mặc Diệp nói xong, thân ảnh chợt lóe, liền biến mất không dấu vết.

Dương Quỳnh nắm chặt bình sứ nhỏ trong tay, cảm giác mình lại được sống lại.

Quay về tầm điện, Như Quyên đang canh giữ bên giường. Dương Quỳnh vốn định kêu Như Quyên hỗ trợ mớm thuốc, nhưng nhớ đến câu nói sau cùng của Mặc Diệp, “Chú ý người bên cạnh người.” Nàng lại đem lời nói nuốt xuống.

“Như Quyên, người trông một ngày cũng mệt mỏi rồi, nơi này có ta, người đi về nghỉ ngơi đi.”

Như Quyên lắc đầu, “Ta không mệt. Có thể canh giữ nướng nướng, một chút ta cũng không mệt.”

Dương Quỳnh thở dài, “Để cho ta với nướng nướng một chút thời gian được không?”

Lời này vừa nói ra, Như Quyên chỉ có thể biết điều rồi đi.

Dương Quỳnh thấy nàng rời đi, lập tức lấy bình sứ nhỏ đổ ra tay một viên thuốc. Viên thuốc nhỏ màu đỏ, chỉ to bằng hạt đậu tương. Dương Quỳnh nâng Khang phi dậy, để nàng dựa vào người mình, đem viên thuốc nhét vào trong miệng của nàng. Chờ một lúc, nhưng lại không thấy động tác Khang phi nuốt xuống. Lúc này nàng mới nhớ, Khang phi đã không thể nuốt vào đồ ăn gì đó nữa.

Không quan tâm nhiều, Dương Quỳnh giữ chặt thân thể Khang phi, cúi đầu hôn lên môi Khang phi. Đầu lưỡi cạy mở hàm răng, ở trong miệng đối phương rốt cuộc cũng tìm được viên thuốc, sau đó đem viên thuốc đẩy đến cổ họng Khang phi. Cảm giác yết hầu Khang phi bỗng nhúc nhích, giống như viên thuốc bị nuốt xuống, lúc này Dương Quỳnh mới yên tâm. Không đành lòng, hôn môi Khang phi một chút, sau đó đặt nàng nằm xuống, đắp kín chắn.

“Nhất định ngươi sẽ không có chuyện gì.”

Tối nửa đêm, Dương Quỳnh canh giữ không dám có một chút lơ là. Vừa thấy qua hai canh giờ, nàng lại đổ ra một viên thuốc, giống như lần thứ nhất giúp Khang phi nuốt xuống. Trời còn chưa sáng, Khang phi có phản ứng, bắt đầu nôn mửa không ngừng. Nhóm người Như Quyên, Thiên Linh tiến vào hầu hạ. Những chuyện lật vật này Dương Quỳnh luôn không làm. Tất cả mọi người tập mãi cũng thành thói quen. Dương Quỳnh luôn nhớ kỹ lời Mặc Diệp nói, để ý từng động tác của những người tiếp cận Khang phi.

Khang phi nôn ra vài lần, hô hấp dường như thông thuận hơn nhiều. Như Quyên dứt nàng ăn một chén tổ yến, thế nhưng lại ăn vào được. Mọi người mừng rỡ.

“Thanh Diệp, nương nương làm sao lại đột nhiên tốt lên rồi?” Như Quyên vui vẻ nói.

“Tốt rồi, đây chính là chuyện tốt. Nương nương chúng ta là người lương thiện, luôn có Bồ Tát phù hộ mà.” Thiên Linh cũng vô cùng vui vẻ.

Dương Quỳnh không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát.

Bốn vị thái y túc trực ở Cung Lung Hoa thấy tình hình này cũng tấm tắc lấy làm lạ.

Lý thái y bắt mạch cho Khang phi, vui vẻ nói: “Mạch tượng của Khang phi nương nương có lực, xem ra là sống qua cửa ải này rồi.”

Nghe Lý thái y nói xong, mọi người lại được một trận mừng rỡ. Nguyên Hương tự mình đi báo tin cho Hoàng thượng. Hoàng thượng rất nhanh liền tới, nghe thái y nói xong cũng vô cùng cao hứng. Nói chờ Khang phi tỉnh lại sẽ hạ chỉ phong thưởng cho bốn vị thái y cùng mọi người ở Cung Lung Hoa.

Chờ Hoàng thượng đi rồi, nhóm thái y lại trở về phòng nghiên cứu xem làm thế nào để Khang phi điều dưỡng thân thể.

Lúc này vừa vặn qua hai canh giờ, Dương Quỳnh tìm lý do để người trong phòng ra ngoài, lại cho Khang phi ăn một viên thuốc. Lần này không phải khó khăn như trước, trực tiếp nhét vào miệng Khang phi là được rồi.

Cứ như vậy tổng cộng năm lần, đến lúc cơm chiều, Khang phi dĩ nhiên tỉnh. Nàng mở to mắt, nhìn thấy chính là hai mắt che kín tơ máu của Dương Quỳnh. “Ngươi đã tỉnh.” Dương Quỳnh cố gắng áp chế kích động trong lòng, tận lực dùng ngữ khí bình tĩnh nhất nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Tấn phong

Môi Khang phi giật giật, muốn nói chuyện, nhưng lại không phát ra tiếng.

Dương Quỳnh cầm lấy chén nước trắng ở trên bàn, uống một ngụm, cúi người đẩy vào trong miệng Khang phi.

Khang phi hiện tại sức đề kháng cũng không có, chỉ đành lộ ra ánh mắt sùng nịnh bất đắc dĩ.

“Ta biết ngươi sắp tỉnh, liền đuổi hết các nàng đi. Ta muốn khi ngươi tỉnh lại sẽ nhìn thấy ta, chỉ có thể nhìn thấy ta.” Dương Quỳnh có chút bá đạo nói.

Khang phi lại gắng sức, rốt cuộc cũng nói ra được, “Ngươi lại đang giận dữ.” Âm thanh yếu như muỗi kêu, nhưng lại làm nước mắt Dương Quỳnh lập tức rơi xuống.

“Thu Hoa, ngươi không biết ta đã sợ hãi thế nào. Ta nghĩ, nếu ngươi chết rồi thì ta làm sao bây giờ? Ta cảm thấy không có ngươi, ta tồn tại cũng không có ý nghĩa.” Dương Quỳnh thô lỗ lau nước mắt, toét miệng cười nói: “Cũng may ngươi đã tỉnh, ta cảm thấy ta cũng sống lại rồi.”

Ánh mắt Khang phi rất bình tĩnh, “Vừa khóc vừa cười, cũng không sợ người ta chê cười.”

Dương Quỳnh cười nói: “Ai dám chê cười ta? Ta chỉ cho ngươi chê cười.”

Khang phi tỉnh được một lúc, thân thể tốt hơn nhiều. Dương Quỳnh không muốn phá hỏng bầu không khí này, chậm chậm không đem tin tức tốt lành truyền ra. Cuối cùng Khang phi cũng có chút bất đắc dĩ, liếc nàng một cái nói: “Ngươi định để người khác lo lắng tới khi nào?”

Dương Quỳnh “hì hì” cười. “Các nàng lo lắng của các nàng, chúng ta nói chuyện của chúng ta.”

Khang phi không còn cách nào khác, trước mắt mình còn không có sức so đo với người này, tùy nàng đi.

Đến khi Dương Quỳnh cùng Khang phi chán đủ rồi, lúc này mới ra ngoài gọi người. Đám người Như Quyên vừa nghe tin Khang phi tỉnh lại, mừng rỡ không thôi. Vào trong tầm điện vây quanh Khang phi hỏi han ân cần. Khang phi cũng cảm thấy không khí vui vẻ hòa thuận này rất ấm áp.

Bởi vì đêm đã khuya, Khang phi ngăn không cho Nguyên Hương định đi thừa bảm Hoàng thượng.

Tối nay Dương Quỳnh như cũ nhận gác đêm, để những người khác đều trở về ngủ.

“Ta nghe nói hôm qua cũng là người gác đêm, như vậy thân thể người chịu được không?” Khang phi lúc này so với khi vừa tỉnh lại đã khỏe hơn nhiều, nhỏ giọng nói chuyện đã không thành vấn đề.

Dương Quỳnh gian xảo nói: “Nếu nương nương đau lòng ta, vậy cho ta nửa cái giường thì thế nào?”

Khang phi nở nụ cười. Người nọ là bị mình chiều hư rồi. Lúc nào cũng không quên chơi xấu.

Dương Quỳnh cởi áo khoác, nằm bên cạnh Khang phi, đưa tay miêu tả dung nhan tiêu tụy của Khang phi, “Người chịu khổ rồi.”

Khang phi lắc đầu, “Ta biết trong lòng người cũng không dễ chịu.”

Tuy rằng Dương Quỳnh định đợi sau khi thân thể của Khang phi tốt hơn mới đem nguyên do đầu đuôi sự việc nói cho nàng biết, nhưng Khang phi kiên trì lập tức phải biết tình hình. Bệnh nhân là lớn nhất, Dương Quỳnh đành phải nói hết mọi chuyện cần thiết.

Khang phi nghe xong nhũn mày trầm tư một chút, Dương Quỳnh nói: “Người đừng suy nghĩ nữa, nghĩ chuyện này hao tổn tinh thần, chú ý thân thể của người.”

“Được. Ta không nghĩ. Có điều người nhớ kỹ, sáng mai đi Cháp Hình Ti, nói Phùng Mỹ nhân không phải người hại ta, rất nhanh sẽ có thể ra ngoài, để cho bọn họ tự có cân nhắc.”

“Không phải Phùng Mỹ nhân?” Dương Quỳnh còn muốn tiếp tục hỏi, thế nhưng nghĩ lại, hỏi tới hỏi lui như vậy thì đến hừng đông cũng không nói xong. Vì vậy để xuống lòng hiếu kỳ, kéo Khang phi vào trong lòng mình, ngủ.

Khang phi nhu thuận tiến vào ngực Dương Quỳnh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của đối phương, loại cảm giác an tâm này, thật tốt.

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Hương đi báo cho Hoàng thượng tin Khang phi đã tỉnh. Dương Quỳnh thì đi Cháp Hình Ti. Tân nhiệm cô cô của Cháp Hình Ti tên là Ngân Châu, nhìn theo giáo huấn của tiền nhiệm Ly Yên, vì vậy đối với người của Cung Lung Hoa đều rất cung kính.

“Ta phụng mệnh Khang phi nương nương đến thông báo với Ngân Châu cô cô một tiếng. Khang phi nương nương đã tỉnh lại, hơn nữa bác bỏ chuyện nàng trúng độc có liên quan đến Phùng Mỹ nhân. Phùng Mỹ nhân như thế nào, cô cô hẳn đã rõ. Nên làm như thế nào, cô cô hẳn là càng rõ ràng hơn.” Trên mặt Dương Quỳnh mang theo ý cười.

Ngân Châu vội vàng nói: “Vâng, ta đã biết nên làm thế nào. Nữ quan Thanh Diệp yên tâm, Phùng Mỹ nhân rất tốt.”

“Đó là chuyện của Cháp Hình Ti. Khang phi nương nương ở tâm nhân hậu nên mới để ta tới nơi này một chuyến.” Dương Quỳnh nói xong, đứng dậy rời đi.

Trong lòng Ngân Châu thầm kêu một tiếng, “Nguy hiểm thật!” Bởi vì Phùng Mỹ nhân không nhận tội, Hoàng thượng gây áp lực càng lúc càng lớn. Vốn dĩ nàng tính toán nếu hôm nay Phùng Mỹ nhân không cung khai, nàng liền dùng một ít hình phạt ngầm để bức nàng nhận tội. Trong Cháp Hình Ti có rất nhiều hình phạt để cho người ta đau đến chết, nhưng lại không nhìn ra thương tích gì. Tùy tiện làm một hai cái, đoán chừng Phùng Mỹ nhân liền không chống đỡ được.

Nếu không phải Thanh Diệp đến chuyến này, có lẽ là mình đã rước đại họa vào thân rồi. Ngân Châu vừa nghĩ vừa lau mồ hôi lạnh.

Lúc Dương Quỳnh trở lại, Hoàng thượng đang ở trong tắm điện. Dương Quỳnh thấy thế liền không đi vào, trở về phòng của mình. Thiên Linh đi vắng, nàng ngã xuống giường, công việc bận bịu không dứt thật ra cũng không cảm thấy mệt, nhưng vừa nằm xuống, toàn bộ mệt nhọc lập tức đè sụp xuống nàng, một chút khí lực để ngo nguẩy cũng không có, liền ngủ mất.

Sau khi Thiên Linh vào cửa liền nhìn thấy Dương Quỳnh nằm nghiêng ở trên giường, giày không cởi, áo khoác không cởi, chân cũng không đắp, không khỏi lắc đầu, “Vẫn luôn không tự chăm sóc mình như vậy.” Nói xong, nàng đi qua nhẹ chân nhẹ tay cởi giày cho Dương Quỳnh, dịch lại thân mình, đắp chăn cho nàng.

“Nếu như người đối với ta, chỉ cần bằng một nửa ta đối với người, vậy ta liền thỏa mãn.” Thiên Linh giống như đang tự nói chuyện với mình.

“Nương nương...” Dương Quỳnh xoay người, phát ra một tiếng nói mơ.

Thiên Linh nghe xong, thở dài nói: “Trong lòng người chỉ có một mình nương nương. Vì nàng liều mạng, vì nàng bị thương, vì nàng chịu hình, nhưng nàng là nương nương, là nữ nhân của Hoàng thượng, tại sao người không hiểu chứ?”

Quả thật Dương Quỳnh không hiểu. Nàng chỉ biết thích một người thì sẽ đối tốt với nàng, toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng. Còn về những thứ khác, nàng không muốn nghĩ.

Giữa trưa, Dương Quỳnh tỉnh lại, cảm thấy đói bụng. Mấy ngày nay, vì chuyện của Khang phi mà quả thật nàng nuốt không trôi, đã lâu rồi không có cảm

giắc đói bụng.

Ra ngoài dạo một vòng, phát hiện đã qua giờ cơm trưa. Dương Quỳnh đành phải trở về, lại thấy Thiên Linh xách theo hộp đựng cơm, đang lấy đồ ăn bày ra bàn.

“Thiên Linh, người lấy ở đâu vậy?” Dương Quỳnh nói chuyện mà bắt đầu chảy nước miếng.

Thiên Linh liếc nàng một cái: “Còn có thể ở đâu được? Thấy người ngủ say nên không nhẫn tâm đánh thức. Ta cố ý bảo phòng bếp nhỏ giữ lại cho người. Mau ăn đi cho nóng. Cái bụng của người kêu, ta cũng nghe thấy rồi.”

Dương Quỳnh có chút ngượng ngùng. Chung quy cũng là một cô nương, bụng kêu ục ục như vậy, thật sự là quá mất mặt rồi. Giống như gió cuốn mây tan quét sạch đồ ăn trên bàn, Dương Quỳnh lau miệng, “Rót cuộc cũng ăn no rồi.”

Thiên Linh lắc đầu, “Người cũng còn có thể ăn! Rõ ràng là mấy ngày nay chưa ăn cái gì nghiêm chỉnh cả. Người cũng không suy nghĩ xem, nếu nương nương xảy ra chuyện thì không phải tất cả chúng ta đều trông cậy vào người sao. Nếu người để mình mệt ngã rồi, chúng ta trông cậy vào ai đây?”

Dương Quỳnh biết Thiên Linh là vì muốn tốt cho mình, vội vàng an ủi nói: “Được rồi được rồi, Thiên Linh tốt của ta, ta biết rồi. Lần sau nhất định sẽ ăn cơm đúng giờ.”

Thiên Linh phì phui nói: “Không có câu nào nghiêm chỉnh cả.”

Sau khi Hoàng thượng gặp Khang phi, liền hạ chỉ thả Phùng Mỹ nhân. Không biết Khang phi nói như thế nào, Hoàng thượng cảm thấy hai lần oan uổng Phùng Mỹ nhân xác thực không phải, liền hạ chỉ tấn phong Phùng Mỹ nhân là Tiệp dư, chuyển vào Loan Hương Cư lúc trước Tôn Mỹ nhân từng ở.

“Tại sao nương nương lại khẳng định không phải là Phùng Mỹ nhân hạ độc?” Như Quyên không hiểu.

Khang phi nghỉ ngơi hai ngày, đã có thể ngồi dậy. Hiện giờ nàng chỉ mặc một chiếc áo trung y màu trắng, tựa vào gối mềm, thân thể gầy yếu còn chưa khôi phục, càng thêm mỏng manh, làm người ta thương tiếc.

“Người còn nhớ nha đầu bốn cung để lại bên cạnh Phùng Mỹ nhân không?”

“Người họ tên Từ Kinh?” Như Quyên đương nhiên nhớ rõ.

“Không sai. Ngày ấy đúng là Từ Kinh đi theo bên cạnh Phùng Mỹ nhân. Nếu Phùng Mỹ nhân có động tác gì, Từ Kinh sẽ báo hiệu cho bốn cung.” Ngày ấy Khang phi quay đầu lại, không phải để nhìn Phùng Mỹ nhân, mà là nhìn Từ Kinh ở bên cạnh Phùng Mỹ nhân. Nếu Từ Kinh không biểu thị gì, thì chứng tỏ cái châm kia không phải do Phùng Mỹ nhân làm.

Hôm ấy xác thực cũng là do Khang phi sơ suất. Tuy rằng nàng biết rõ điểm này, nhưng lại không ngờ độc mình trúng phải lại lợi hại như vậy. Đợi đến khi nàng ý thức được thì đã không thể mở miệng nói chuyện.

Như Quyên gật đầu. Khang phi rất ít khi trực tiếp phái người đến chỗ những chủ tử khác. Nếu đã phái đi, vậy nhất định phải là người cực kì trung tâm. Thậm chí so với nàng và Nguyên Hương còn phải trung tâm hơn. Bởi vì người được phái đến nơi đó, thật sự rất dễ dàng bị thu mua. Một khi bị thu mua, cho dù là truyền về một tin tức giả, cũng có thể khiến các nàng lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

“Nếu không phải Phùng Mỹ nhân, vậy sẽ là ai? Nương nương người bị trúng độc gì vậy? Tại sao lại lợi hại như vậy?”

Khang phi cười nói: “Các người là người tinh táo còn không biết, lại tới hỏi người bệnh như ta?”

Như Quyên đỏ mặt, nói: “Nô tỳ nào có thông minh như nương nương vậy đâu.”

“Như Quyên, việc này không được gấp. Từ từ quan sát, đều sẽ có manh mối.” Khang phi nhìn tuyết lại rơi ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói.

“Vâng, nô tỳ nhớ kỹ.”

Bởi vì Khang phi trúng độc, Hoàng thượng nghiêm chỉ tra rõ. Chuyện đại phong Hậu cung cũng bị trì hoãn.

Ngày hôm đó Chu Cẩm phi đến Cung Lung Hoa thăm Khang phi. Bởi vì trông giữ Khang phi mà nàng mệt đến sinh bệnh, dưỡng vài ngày mới khỏe.

“Bệnh của tỳ tỳ mới khỏi, làm sao lại đến đây rồi?” Thân mình Khang phi cũng tốt lên rất nhiều. Chẳng qua tất cả mọi người đều không cho nàng xuống giường, chỉ khi có Dương Quỳnh ở đây mới để nàng xuống đất đi lại một chút.

Chu Cẩm phi ở bên ngoài tắm điện cời áo choàng, lại ở cạnh chậu than xua tan khí lạnh trên người, lúc này mới vào nội điện. “Sớm đã muốn tới thăm người. Nhưng mà lúc trước tuyết cứ rơi mãi, thân thể của ta đây còn chưa thật lưu loát. Bọn nha đầu nói gì cũng không cho ta ra ngoài, nên mới trì hoãn đến hôm nay.” Chu Cẩm phi đến bên giường Khang phi, kéo tay nàng hỏi: “Thế nào? Còn cảm thấy khó chịu không?”

Khang phi cười lắc đầu, “Đã sớm tốt rồi, chỉ là thân mình còn hư nhược. Đám nha đầu này của ta cũng vậy, một hai đều không cho ta xuống giường. Cả ngày nằm trên giường, tỳ tỳ xem, ta đều nập một vòng rồi.” Khang phi vội vàng kể khổ.

Chương 107: Hiềm nghi

Chu Cẩm phi cười nói: “Béo một chút còn không tốt? Ngươi vốn dĩ quá gầy. Nhân dịp này phải tâm bồi.”

“Tỷ tỷ cũng trên ta!” Khang phi không thuận theo nói.

“Tỷ tỷ ta là đau lòng ngươi, giờ chưa được một năm, vậy mà đã hai lần trúng độc, ngay cả thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Lần này Hoàng thượng hạ chỉ nghiêm tra, nhất định sẽ tìm ra được kẻ hại ngươi.”

Khang phi gật gù đầu, “Tỷ tỷ cũng không cần phải lo lắng cho ta, hiện tại không phải ta đã khỏe rồi sao?”

Lời nói chưa dứt, Chu Cẩm phi liền nói: “Ngươi như vậy mà gọi là khỏe? A di Đà Phật, ngươi là muốn hù chết người khác mà! Ngươi không biết, chỉ cần bộ dạng của nha đầu Thanh Diệp kia thôi cũng đã đủ dọa người rồi. Sắc mặt của nàng so với ngươi cũng không tốt hơn là mấy, lúc đầu ta còn tưởng rằng nàng cũng trúng độc giống ngươi chứ.”

Khang phi nhìn thoáng qua Dương Quỳnh đứng bên giường, người đằng sau nháy mắt đỏ mặt.

Hiềm khi được thấy Dương Quỳnh đỏ mặt, Khang phi cảm thấy rất thú vị.

“Ta biết nàng là người trung tâm.”

Chu Cẩm phi vỗ vỗ tay Khang phi, hỏi: “Muội muội ngươi cố gắng dưỡng thân mình cho tốt, chờ dưỡng tốt rồi, chúng ta nhất định sẽ khiến cho kẻ hại ngươi nhận quả báo.”

“Chỉ sợ đến lúc đó lại muốn làm phiền tỷ tỷ thay ta ra mặt.”

“Muội muội ngươi nói lời này là khách khí rồi. Mấy năm nay ngươi giúp ta nhiều ít trong lòng tỷ tỷ đều biết. Coi như không có những thứ này, dựa vào tính tình của ta đối với ngươi, tỷ tỷ ta nhất định cũng sẽ giúp ngươi. Huống chi...” Chu Cẩm phi nói tới đây cười cười, “Năm tháng trong cung rất nhàm chán, đi theo ngươi còn có thể xem vài chuyện vui.”

Khang phi thở dài: “Đúng vậy, quá nhàm chán, cho nên mới có người muốn gây sóng gió.”

Đêm hôm ấy, Mạc Diệp từ cửa sổ lộn vòng vào trong tầm điện Khang phi, ngoại trừ Khang phi, còn có Dương Quỳnh.

“Nghe Thanh Diệp nói, là ngươi đưa giải dược tới.” Khang phi tựa vào gối mềm, lời nói ra rất nhẹ nhàng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

“Vâng.”

“Ngươi tra được cái gì? Nói đi.”

Mạc Diệp ngẩng đầu nhìn thoáng qua Khang phi, lại nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, lúc này mới nói: “Thưa nương nương, đại nhân Ngô Đồng nói, loại cổ này chỉ có ở Miêu Cung. Hơn nữa bình thường đều ở trạng thái ngủ, chỉ có người Miêu Cung mới đánh thức được nó, để nó đi hại người. Hơn nữa, một khi nó tỉnh lại, trong vòng nửa ngày nhất định phải tìm được kí chủ, nếu không nó sẽ chết.”

Khang phi mất một lúc để tiêu hóa lời Mạc Diệp nói, “Nói cách khác, người hạ cổ nhất định là người trong cung, hơn nữa phải là người đến từ Miêu Cung.”

Mạc Diệp không nói. Hắn chỉ thuật lại chi tiết lời nhắn của Ngô Đồng, còn về phần phán đoán, đầu óc của hắn không đủ dùng, cũng không dám phán đoán cái gì.

You'll also like

[BH] [EDIT] Trọng sinh chi thứ nữ - Shu by azami8486

[BH] [EDIT] Trọng sinh chi thứ nữ - Shu

By azami8486

25.9K 1.8K

[BH TT][HĐ][Edit] Ôn Nhu Như Em Muốn - Bì Ngạn Tiêu Thanh Mạc by KchanLHN

[BH TT][HĐ][Edit] Ôn Nhu Như Em Muốn - Bì Nga...

By KchanLHN

15.5K 1.2K

[BH-Edit] Phụng Linh Kỳ - Tái Kiến Đông Lưu Thủy by BlackSa

[BH-Edit] Phụng Linh Kỳ - Tái Kiến Đông Lưu...

By BlackSa

3.5K 310

[BH TT] [Edit] Giang Hồ - Tái Kiến Đông Lưu Thủy by BachLacY

[BH TT] [Edit] Giang Hồ - Tái Kiến Đông Lưu T...

By BachLacY

3.9K 197

[BH TT] [CĐ] [EDIT] Trương Công Chúa Trọng Sinh by dontcry0510

[BH TT] [CĐ] [EDIT] Trương Công Chúa Trọng Si...

By dontcry0510

11.8K 1.2K

[BH TT] [Edit] Ngốc Phò Mã 傻驸马[GL] - Vô Tình Vô Sai. by cinniekwonjung

[BH TT] [Edit] Ngốc Phò Mã 傻驸马[GL] - Vô Tình...

By cinniekwonjung

5.6K 298

[BH TT] [Edit] Trường Phụng Khuynh Nhan - Tang Lý by nickynhi

[BH TT] [Edit] Trường Phụng Khuynh Nhan - Ta...

By nickynhi

50K 2.5K

“Còn có chuyện gì muốn nói sao?”

Mặc Diệp suy nghĩ một chút, nói: “Gần đây nô tài phát hiện công chúa Triều Vân thường xuất hiện trong ngự hoa viên.”

“Ừm?” Khang phi có chút khó hiểu nhìn Mặc Diệp.

“Có lẽ... là nô tài đa nghi rồi.”

Khang phi tự suy nghĩ một chút, nói: “Ý của người là, trời lạnh thế này, mấy ngày hôm trước còn có tuyết rơi, Quý phi làm sao lại để công chúa Triều Vân ra ngoài chơi, đúng không?”

Mặc Diệp nói: “Nô tài đúng là có ý này.”

“Ta nhớ rồi. Còn có chuyện gì không?”

Mặc Diệp cẩn thận suy nghĩ, nói: “Không có.”

“Người trở về nói với Ngô Đồng, bôn cung mang ơn hần chuyện này, ngày sau có cơ hội nhất định báo đáp.”

“Nô tài đã biết.” Mặc Diệp nói xong quỳ xuống dập đầu lần nữa, sau đó mới nhảy ra cửa sổ rồi đi.

Mặc Diệp đi rồi, Dương Quỳnh lại đóng kỹ cửa sổ, xoay người nhìn thấy Khang phi giống như có chuyện muốn nói.

“Người muốn biết Ngô Đồng là ai?” Khang phi thấy Dương Quỳnh gật đầu, hào phóng nói: “Hắn là đệ tử của cha ta, chỉ là có rất ít người biết. Ngô gia nhiều đời hành y, hắn lại càng là một quái tài. Đối với độc, cô đều rất thành thạo. Có điều nếu để cho hắn trị một bệnh phong hàn nhỏ thôi, ngược lại hắn có thể trị nó thành bệnh nặng hơn.” Khang phi nói tới đây, cũng bắt đầu đi lắc lắc đầu.

“Vô luận nói thế nào, lần này chính là nhờ có hắn.” Dương Quỳnh quả thực không cách nào tưởng tượng được nếu không có Ngô Đồng thì tình huống hiện giờ sẽ tới trình độ nào.

Khang phi hơi điều chỉnh tư thế, để cho mình dựa thoải mái hơn, “Có manh mối, bước tiếp theo là cần tìm hiểu nguồn gốc.”

Dương Quỳnh nghe xong cũng nóng lòng muốn thử, “Nương nương cần ta làm gì?”

Khang phi thấy nàng như vậy, cười nói: “Người là nữ quan bên cạnh ta, cần người làm gì? Loại chuyện tìm người này đương nhiên là phải giao cho Cục Cung Chính và Chấp Hình Tì làm việc, chúng ta chỉ cần nhìn từ xa là được rồi.”

Dương Quỳnh vừa mới lên tinh thần lập tức hóa thành tro tàn. Cảm tình không cần mình làm việc mà! Nói đến náo nhiệt như vậy.

Khang phi điểm đầu Dương Quỳnh nói: “Hiện tại chúng ta nói một chút đến người bên cạnh người đi.”

Lúc này Dương Quỳnh mới nhớ tới chuyện này, khó hiểu nói: “Vì sao vừa rồi nương nương không hỏi Mặc Diệp?”

“Vì sao phải hỏi? Không phải đáp án đã rất rõ ràng rồi sao?”

Dương Quỳnh “Hả?” một tiếng, “Nương nương nghĩ là ai?”

Con người Khang phi sáng ngời, nhìn ánh mắt Dương Quỳnh, từng câu từng chữ nói: “Người nghĩ là ai?”

“Ta...” Dương Quỳnh không muốn nghĩ. Bên cạnh Khang phi tổng cộng có vài người, Nguyên Hương, Như Quyên, Thiên Linh, thêm cả mình. Yên Xảo không phải người hầu hạ bên cạnh. Ba người kia ở cùng nàng lâu như vậy, luôn giúp đỡ lẫn nhau, đối với Khang phi lại càng trung thành và tận tâm. Hiện giờ muốn mình hoài nghi từng người trong số đó, vô luận người này là ai, nàng đều không nguyện ý. Nếu là địch nhân, tiếp tục hung ác nàng còn không sợ, nhưng nếu là bằng hữu thì sao? Người phản bội như vậy, mình thật sự có thể nhẫn tâm xuống tay sao?

Khang phi thấy vẻ mặt Dương Quỳnh do dự, thờ dài, “Bổn cung đã nói với người. Bổn cung cần là người tuyệt đối trung tâm. Bất luận kẻ nào, một khi phản bội, thì sẽ không có cơ hội thứ hai. Trong lòng người đã biết, chỉ là người không muốn nói ra. Thế nhưng, người không nói thì sẽ coi như bổn cung không biết sao? Mặc Diệp nói rất đúng ‘Chú ý người bên cạnh người’. Nếu nói bên cạnh bổn cung thì còn có mấy người, cần đoán một người, nhưng bên cạnh người thật ra chỉ có một người mà thôi.”

“Nương nương...” Dương Quỳnh há to miệng, lại không biết phải nói gì. Nàng không thể xin Khang phi tha thứ. Bất luận kẻ nào dám thương tổn đến Khang phi, nàng sẽ đều không bỏ qua. Thế nhưng... người này cũng là bằng hữu của nàng.

“Bổn cung không hận Thiên Linh. Bổn cung chỉ muốn biết, nàng đang làm việc cho ai.” Khang phi chậm rãi nói.

“Nương nương, người không thể chỉ dựa vào một câu của Mặc Diệp mà định Thiên Linh có tội được. Có lẽ người hắn nói không phải Thiên Linh.” Dương Quỳnh không muốn nghi ngờ Thiên Linh. Nàng sống cùng mình dưới một mái hiên, là một nữ tử thông minh nhanh nhẹn. Sau khi mình được đưa về từ Chấp Hình Tì, chính Thiên Linh đã cực nhọc ngày đêm, không quản ngại nơi chốn chăm sóc nàng. Hai tay của mình không thể cử động, chính Thiên Linh từng múng từng múng dứt cơm cho nàng ăn. Nữ tử như vậy, sao có thể gọi là phản đồ?

“Bổn cung không định tội nàng. Vậy người nói cho bổn cung, người trong lòng người hoài nghi, có phải Thiên Linh hay không?”

Dương Quỳnh không nói. Đúng vậy, ngay cả mình còn hoài nghi Thiên Linh, thì làm sao có thể đòi hỏi Khang phi không nghi ngờ được đây? Đến cả bản thân nàng cũng không thuyết phục được, thì đừng nói đến việc thuyết phục Khang phi tin tưởng Thiên Linh.

Trầm lặng một lúc lâu, Dương Quỳnh mới nặng nề thở ra một hơi, “Nương nương định làm như thế nào?”

Khang phi nhìn bộ dạng đau khổ của Dương Quỳnh, không nhịn được đau lòng, “Nếu như vậy đã định tội nàng, người chắc chắn sẽ không phục. Dù sao bổn cung cũng chỉ muốn biết nàng làm việc cho ai. Không bằng chúng ta án binh bất động, nhìn xem rốt cuộc có phải nàng động tay động chân hay không.”

“Nương nương, cho dù là Thiên Linh, nhưng nàng làm thế nào để động thủ?” Dương Quỳnh chưa từ bỏ ý định, vẫn cố gắng xóa tội cho Thiên Linh.

Khang phi cười lạnh, “Người đừng quên, nàng là cung nữ bên cạnh bổn cung, chỗ có thể động tay động chân có rất nhiều.” Thấy bộ dạng vẫn còn muốn nói của Dương Quỳnh, Khang phi nhịn không được thờ dài, “Thiên Linh chẳng qua cũng chỉ là thanh đao mưu hại bổn cung. Nếu như nàng lạc đường biết quay đầu lại, bổn cung đồng ý giữ lại cho nàng một mạng.” Như vậy, đã là nhượng bộ lớn nhất của Khang phi.

Dương Quỳnh đi tới kéo tay Khang phi nói: “Cảm tạ nương nương.”

Khang phi tức giận liếc nàng một cái, “Lần này hài lòng rồi chứ? Cũng không thấy nguoi đối với bổn cung để tâm như vậy.”

A? Dương Quỳnh chớp chớp mắt, đây là ý gì? Chẳng lẽ Khang phi... đang ghen?

“Nương nương tốt của ta, người đang oán giận ta?” Dương Quỳnh cười kéo chặt tay Khang phi. Khang phi bất ngờ không kịp chuẩn bị, ngã vào lòng Dương Quỳnh.

Khang phi xấu hổ đỏ mặt, nhưng không giẫy dụa, tựa đầu khẽ sát ở cổ Dương Quỳnh, “Dương Quỳnh, mấy ngày nay, để nguoi lo lắng rồi.”

Dương Quỳnh cảm giác chỗ xương quai xanh của mình bị Khang phi nói chuyện mà khiến cho hơi ngứa. Nàng cúi đầu, hôn lên môi Khang phi. Bốn cánh môi chạm nhau, mang theo sự dè dặt cẩn thận sau hồi đại nạn sinh tử, mang theo nùng tình mật ý đã lâu không gặp, từng chút từng chút từ từ thêm sâu sắc.

“Ai! Nguoi...” Khang phi bất lấy cái tay đang luồn vào trong vạt áo nàng của Dương Quỳnh, cau mày nói: “Làm sao lại không quy củ như vậy?”

“Nương nương, ta lo lắng cho nguoi lâu như vậy.” Dương Quỳnh sử dụng sách lược đau buồn, rù mi mắt giả bộ đáng thương.

Tuy rằng Khang phi biết rõ nàng đang giả vờ, nhưng sự lo lắng kia là thật không thể nghi ngờ. Tay Khang phi quẩn lên cổ Dương Quỳnh, thở khí như lan nói: “Ta còn đang bệnh, nguoi đừng quá mức.”

Dương Quỳnh mừng rỡ gạt đầu, nhẹ nhàng đặt Khang phi xuống giường, há miệng ngậm lấy vành tai Khang phi. Khang phi thế nào cũng không nghĩ tới nàng sẽ xuống tay từ nơi này, vành tai hắn cảm bị chiếc lưỡi ấm áp của Dương Quỳnh liếm qua, nhất thời cả người run rẩy.

Khang phi hơi rụt cổ, lại bị Dương Quỳnh đưa tay cố định đầu. Tay kia của Dương Quỳnh rút cây trâm đang cài tóc của Khang phi xuống, ba ngàn tóc đen tán mát trên giường, làm nổi bật sắc mặt càng tái nhợt của Khang phi.

Dương Quỳnh ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, tình ý trong ánh mắt lưu chuyển. Ánh mắt Dương Quỳnh trong suốt, tình tường truyền đạt tình yêu của mình. Trái tim Khang phi ấm áp, từng chút ngọt ngào tràn ra.

Dương Quỳnh cúi đầu hôn lên gương mặt của Khang phi, nhẹ giọng nói: “Lần này tính nương nương nợ ta, lần tới phải bồi thường cho ta.”

Khang phi sững sốt, đã thấy Dương Quỳnh xuống giường, “Thân mình nương nương còn chưa khỏe. Ta là người không biết kim chế, thật sự không nỡ để nguoi mệt.”

Khang phi không nhịn được cười thành tiếng, “Bổn cung còn tưởng rằng mị lực của mình không đủ.”

“Nương nương...” Dương Quỳnh nói: “Lực ý chí của ta không mạnh, người cũng đừng tiếp tục mê hoặc ta.” Nàng không dám nhìn tới dáng vẻ của Khang phi, tóc đen tán loạn, y phục nửa mặc nửa cởi, quả thật là muốn mạng người.

“Nguoi cũng trở về nghỉ ngơi cho tốt đi. Mấy ngày nay vất vả cho nguoi rồi.” Khang phi nhìn thấy bóng lưng gầy yếu của Dương Quỳnh, rất đau lòng.

Dương Quỳnh gạt đầu, “Ta đi gọi Như Quyên lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Quy hàng

Như Quyên đi vào tầm điện, dựa theo phân phó của Khang phi tắm rửa thay y phục cho nàng, bận đến khuya mới hầu hạ Khang phi đi ngủ xong.

Qua mấy ngày điều dưỡng, thân thể Khang phi đã khá hơn rất nhiều, chỉ là mấy ngày nay lại có tuyết rơi lớn. Hoàng thượng thương tiếc Khang phi thể yếu, miễn cho nàng một tháng thỉnh an, còn đưa tới một lượng thuốc bổ lớn. Chu Cẩm phi cũng thường tới nói chuyện với Khang phi, đem chuyện tình trong cung nói cho Khang phi nghe.

Sau khi Phùng Tiệp dư được tấn phong, dường như liền thành tân sủng của Hoàng thượng. Ban đầu Hoàng thượng chỉ mang theo áy náy tới thăm nàng một lúc, lại không ngờ Phùng Tiệp dư dốc sức nắm lấy cơ hội. Qua vài lần, Hoàng thượng dĩ nhiên lại mê thích, lúc nhàn hạ luôn đến ngồi một chút, số ngày ngủ lại cũng ngày càng nhiều.

Khang phi nghe xong lời này, cười nói: “Ta đã sớm nói Phùng Tiệp dư là người có phúc khí mà.”

Chu Cẩm phi lại nói: “Muội muội, cũng đừng nói tỷ tỷ không nhắc nhở nguoi. Tuy rằng nguoi được Thánh sủng lâu dài, nhưng nam nhân đều ham mới mẻ. Gần đây ngày nguoi thị tẩm cũng không nhiều lắm, đừng để cho nguoi bên ngoài đoạt mất vị trí của nguoi.”

“Tạ tỷ tỷ nhắc nhở, muội muội tự có chừng mực.”

Chu Cẩm phi gật đầu, “Vây là tốt rồi. Hiện giờ thân thể ngươi cũng đã hồi phục. Bước tiếp theo tính toán làm thế nào?”

Khang phi cười, “Có chút manh mối, nhưng còn phải quan sát một khoảng thời gian. Nếu đối phương không sót ruột, chúng ta tự nhiên cũng không gấp gáp.” Hơi dừng lại, Khang phi dường như nhớ tới một chuyện, nói: “Có chuyện này muốn làm phiền tỷ tỷ hỏi thăm giúp ta.”

“Ngươi nói.”

“Nghe nói công chúa Triều Vân gần đây luôn xuất hiện trong ngự hoa viên, thời tiết không tốt, nàng là một đứa bé, nếu cảm lạnh thì làm sao bây giờ?”

Chu Cẩm phi cười nói: “Muội muội ngươi lại thích quan tâm những việc đó. Bên cạnh Triều Vân có nhiều người đi theo như vậy, làm sao có thể bị cảm lạnh được?”

“Tỷ tỷ hãy cứ hỏi thăm giúp ta một chút. Tại sao Quý phi tỷ tỷ không chăm sóc kỹ công chúa Triều Vân?”

Lúc này Chu Cẩm phi cũng hiểu ra, gật đầu nói: “Ta sẽ đi Cung Hưng Hòa xem sao.”

Tiền Chu Cẩm phi, sau giờ ngọ, Cung Lũng Hoa nghênh đón một vị khách hiếm thấy, không ngờ là tân sủng Phùng Tiệp dư.

Dương Quỳnh nhìn Phùng Tiệp dư gần mấy ngày không gặp mà đáng vẻ đại biến. Quan hệ thân y phục, trang sức ngay cả khăn tay cũng đều quý phái hơn. Sẽ không phải là một người mất không mở nữa chứ? Một người hai người, Dương Quỳnh đều thấy phiền.

Khang phi sai người dẫn Phùng Tiệp dư đến tắm điện. Phùng Tiệp dư ngồi bên giường ân cần thăm hỏi vài câu, rồi sau đó lệnh cung nữ Bích Nhã dâng lên thuốc bổ nói: “Thần thiếp biết nơi này của nương nương tất nhiên không thiếu thứ gì. Có linh chi này là khi thần thiếp tiến cung thì phụ thân đưa cho, giờ tặng cho nương nương bồi bổ thân thể. Dù sao cũng là một chút tâm tư của thần thiếp, mong nương nương đừng từ chối.”

Khang phi nghe xong lời này liền sai người nhận lấy, “Ý tốt của Phùng Tiệp dư, bổn cung đương nhiên hiểu được.”

Phùng Tiệp dư cười cười, quay đầu nhìn người xung quanh, bộ dạng muốn nói lại thôi. Khang phi cười cho mọi người rồi đi, chỉ để lại hai người Dương Quỳnh cùng Như Quyên.

“Phùng Tiệp dư có chuyện gì cứ nói đừng ngại.”

Phùng Tiệp dư nói: “Nương nương, thần thiếp có thể có ngày hôm nay, tất cả là nhờ chỉ điểm ngày đó của nương nương. Thần thiếp không phải là người vong ân bội nghĩa, sau này thần thiếp vẫn như cũ theo nương nương như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Mong nương nương đừng xa lạ với thần thiếp.”

“Hiếm thấy ngươi có phần tâm này. Hiện giờ ngươi là tân sủng, cho dù không có bổn cung, ngươi cũng có thể sống rất tốt.” Thái độ của Khang phi rất không mờ mịt, chỉ nhàn nhạt thản nhiên.

Phùng Tiệp dư cười khổ nói: “Thần thiếp vào cung đã lâu, biết rõ những gian khổ trong Hậu cung. Cho dù thần thiếp có vô danh như lúc trước, cũng không ngừng bị người hãm hại, huống chi là hiện giờ? Nói tân sủng gì đó, chẳng qua là bị Hoàng thượng đưa lên nơi đầu ngọn gió mà thôi. Trong lòng thần thiếp hiểu được, Hoàng thượng coi trọng nương nương, vì muốn di dời ánh mắt của người ngoài, để nương nương an tâm dưỡng bệnh nên mới sủng ái thần thiếp.” Phùng Tiệp dư nói tới đây có hơi xúc động, “Nương nương, thần thiếp không cầu vinh hoa phú quý, quan sủng Hậu cung, chỉ cầu có thể bình an qua ngày, tháng năm an tĩnh.”

Nghe những lời này của Phùng Tiệp dư, Dương Quỳnh hoàn toàn sợ ngây người. Hóa ra nữ tử này đã nhìn thấu sự tình như vậy. Xem ra chính mình luôn xem nhẹ Phùng Tiệp dư rồi.

Nàng là người chân chính có thể không vì sự mê hoặc của danh lợi mà nhìn thấu bản chất. Không chỉ nhìn rõ mục đích của Hoàng thượng, cũng nhìn rõ chính xác người nên dựa vào. Khang phi quan sủng lục cung, đây là bản lĩnh. Điều này không phải chỉ cần buộc tâm của Hoàng thượng, mà còn phải có khả năng đối phó với toàn bộ đã kích.

“Phùng Tiệp dư nhìn thoáng được là tốt. Ở trong cung này, người không tranh không đoạt, luôn là người sống lâu nhất. Ông trời có mắt nhìn.” Lời Khang phi nói rất không rõ ràng, không đồng ý cũng không phản đối, cứ như vậy đuổi Phùng Tiệp dư đi.

Phùng Tiệp dư đi rồi, Như Quyên cau mày giống như đang suy nghĩ gì đó.

Khang phi nhìn nàng như vậy, buồn cười nói: “Ngươi nha đầu kia cũng học giấu tâm tư, nói đi, có gì muốn hỏi?”

Như Quyên nói: “Nô tỳ cảm thấy Phùng Tiệp dư thật ra là người có đầu óc.”

Khang phi cười nói: “Ánh mắt của bổn cung sẽ không sai.”

“Nương nương nói rất đúng. Có thành ý như vậy, cũng không uổng lúc trước nương nương lo lắng cứu nàng. Nhưng vì sao nương nương không đáp ứng nàng? Như vậy không phải người sẽ có thêm trợ lực sao?” Như Quyên nghĩ mãi không hiểu, đồng mình đưa tới cửa, tại sao không tiếp nhận?

Khang phi không giải đáp vấn đề của Như Quyên, chỉ hỏi ngược lại, “Bồn cung cần trợ lực làm gì?”

Như Quyên há miệng, lại phát hiện căn bản không thể trả lời được.

Khang phi gật gật đầu, “Các người đều phải nhớ kỹ, bồn cung là phi tử, ở trong cung này, bên trên có Hoàng hậu, bên dưới có vô số phi tần. Bồn cung chỉ cần làm tốt chuyện bên trong, những thứ khác, bồn cung không nên đi làm. Kéo bè kết phái ở Tiền triều là tối kỵ, huống chi là ở Hậu cung? Nếu bồn cung đã không muốn làm gì cả, thì tại sao phải đi phạm kỵ hử?”

“Vâng, nô tỳ đã hiểu. Tạ nương nương dạy bảo.” Như Quyên nghe xong lời này giống như được khai sáng.

Trong lòng Dương Quỳnh rất tán thành với ý này của Khang phi. Khang phi quan sủng Hậu cung nhiều năm, không phải là không có đạo lý. Một mặt nài nỉ cùng Hoàng hậu địa vị ngang nhau, nhưng mặt khác, lại chưa bao giờ đi che lấp hào quang của Hoàng hậu. Nếu đã là sủng phi, vậy nên làm tốt chuyện nên làm của một sủng phi.

Phục cừ giả phi tất cao, khai tiên giả tạ độc tảo*. (Sự vật ẩn tàng đã lâu, một khi lộ ra, nhất định sẽ lên như điều gặp gió. Khai phá sự vật quá sớm, thường sẽ kết thúc rất nhanh.)

Nếu mọi chuyện đều phải rút một cái kim, vậy chỉ sợ đã sớm điều tàn còn một đồng bùn đất.

Phùng Tiệp dư trở lại Loan Hương Cư, Bích Nhã nói, “Nương nương, lần này người đến vô ích rồi. Nô tỳ nhìn thái độ của Khang phi nương nương, là không muốn che chở cho chúng ta.”

Phùng Tiệp dư cời áo choàng, ngồi bên cạnh chậu than sưởi ấm, “Bích Nhã, ánh mắt là phải nhìn xa một chút. Người còn nhớ chủ nhân trước của Loan Hương Cư này không?” Phùng Tiệp dư ám chỉ chính là Tôn Mỹ nhân.

“Nô tỳ đương nhiên nhớ rõ.”

“Lúc trước Tôn Mỹ nhân được phong Tiệp dư thì phong quang cỡ nào? Nói một cách công bằng, ta cảm thấy Hoàng thượng đối với nàng là có vài phần tình ý. Nàng dùng vũ kỹ để lấy cảm tình của Hoàng thượng, được phong Tiệp dư nhưng cuối cùng cũng chỉ là quá khứ. Thế nhưng ta dựa vào cái gì? Tại sao Hoàng thượng lại chỉ phong mình ta?”

Nghe Phùng Tiệp dư nói xong, Bích Nhã suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ thật sự giống như người nói, Hoàng thượng chỉ vì muốn bảo hộ Khang phi nương nương mà để người làm bia ngắm?”

Phùng Tiệp dư gật đầu, “Hiện tại người đã hiểu rõ rồi chứ, vì sao ta nhất định phải quy phục Khang phi nương nương? Bây giờ chúng ta không hề có chỗ dựa, tùy tiện trở thành bia ngắm, sẽ bị hại rất thảm.”

Hiện tại Bích Nhã mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi, “Nương nương nói đúng. Nhưng mà Khang phi nương nương lại không tiếp nhận người.”

“Khang phi nương nương là người thông minh. Giữ ta lại, ít nhất còn có người che chắn ở trước mặt nàng. Cho nên... ta cảm thấy, tuy rằng nàng không nói gì nhiều, nhưng nếu ta xảy ra chuyện, nàng hẳn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Mục đích Phùng Tiệp dư đi Cung Lung Hoa mặc dù không đạt được, nhưng dù sao Khang phi cũng không từ chối nàng. Đây chính là để lại vô vàn đường lui. Về sau sẽ xảy ra chuyện gì, Khang phi đối với nàng sẽ là thái độ gì, trước tiên phải xem chính nàng sẽ đi tiếp như thế nào đã.

Chuyện Khang phi trúng độc tra xét bảy tám ngày, bởi vì không có phương hướng, đến cùng vẫn không tra được gì. Hoàng thượng phát hỏa một trận, nhưng không tra được vẫn là không tra được.

“Ngay cả phương hướng đều không có, cũng làm khó người của Cục Cung Chính với Chấp Hành Ti rồi. Hoàng thượng người phát hỏa lớn như vậy, làm các nô tài sợ hãi là chuyện nhỏ, nếu tổn hại đến Long thể, ngược lại là thần thiếp có tội rồi.” Khang phi dùng com trừa với Hoàng thượng, thuận tiện cầu tình thay nhóm nô tài đang gấp đến mức như treo trên dây.

Nhắc tới chuyện này, Hoàng thượng liền tức giận, “Đều là nô tài vô dụng! Chuyện lớn như vậy, ngay cả một chút dấu vết cũng không điều tra ra, trẫm còn cần bọn hèn làm cái gì?”

“Người cũng đừng tức giận. Dù sao thần thiếp cũng không có việc gì, trước tiên người cứ để bọn họ điều tra, đừng nóng vội. Nóng vội còn không ăn được đậu hũ nóng, huống chi là loại tội mất đầu này.” Hiện tại Khang phi thỉnh cầu Hoàng thượng bởi vậy đặc biệt dịu dàng, mang theo một chút hồn nhiên, ngược lại không giống với ngày thường.

Hoàng thượng yêu nhất đáng vẽ nửa làm nũng nửa trêu đùa này của nàng, nghe vậy cười nói: “Cũng được, nếu nàng đã cầu tình thay những nô tài đó, trước hết trẫm tha cho bọn hèn, hơn nữa cho thêm chút thời gian.”

Khang phi lập tức đứng dậy vạn phúc nói: “Thần thiếp tạ Hoàng thượng khai ân.”

Hoàng thượng vội vàng kéo Khang phi ngồi xuống, oán giận nói: “Thân mình nàng còn chưa khỏe, những hư lễ đó liền miễn đi. Có điều chúng ta nói rõ, mặt lòng trước được lòng sau, lần này nàng suýt nữa mất mạng, bất luận như thế nào trẫm cũng không thể cho qua. Nếu không Hậu cung này còn có cái gì để người ta yên tâm được.”

“Được được, Hoàng thượng người thương tiếc thần thiếp, thần thiếp đương nhiên cảm động. Như vậy đi, lát nữa gọi Doãn Cung Chính tới đây một

chuyển, thần thiếp thuật lại quá trình cho nàng nghe, cũng để cho nàng có phương hướng điều tra.” Vốn dĩ Khang phi không muốn làm lớn chuyện, đây không phải là phong cách hành sự của nàng. Sự việc ở trong tối, nàng còn có thể có nhiều phương pháp xử lý, muốn giữ lại người nào, muốn bóc trần người nào cũng có thể nắm trong lòng bàn tay. Một khi sự việc bày ra ngoài thì nàng khó khổng chế hơn rất nhiều.

Có điều nếu Hoàng thượng đã hạ quyết tâm như vậy, không tra được kết quả gì, chuyện này chắc chắn sẽ không kết thúc.

Hoàng thượng nghe xong gật đầu nói, “Ái phi nói cũng rất có đạo lý. Có điều thân thể nàng không khỏe, không cần nói quá lâu với bọn hần, phải nghỉ ngơi nhiều.”

Khang phi cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Hiềm nghi

Chu Cẩm phi cười nói: “Béo một chút còn không tốt? Ngươi vốn dĩ quá gầy. Nhân dịp này phải tăng bổ.”

“Tỷ tỷ cũng trên ta!” Khang phi không thuận theo nói.

“Tỷ tỷ ta là đau lòng ngươi, giờ chưa được một năm, vậy mà đã hai lần trúng độc, ngay cả thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi. Lần này Hoàng thượng hạ chỉ nghiêm tra, nhất định sẽ tìm ra được kẻ hại ngươi.”

Khang phi gật gật đầu, “Tỷ tỷ cũng không cần phải lo lắng cho ta, hiện tại không phải ta đã khỏe rồi sao?”

Lời nói chưa dứt, Chu Cẩm phi liền nói: “Ngươi như vậy mà gọi là khỏe? A đi đã Phật, ngươi là muốn hù chết người khác mà! Ngươi không biết, chỉ cần bộ dạng của nha đầu Thanh Diệp kia thôi cũng đã đủ dọa người rồi. Sắc mặt của nàng so với ngươi cũng không tốt hơn là mấy, lúc đầu ta còn tưởng rằng nàng cũng trúng độc giống ngươi chứ.”

Khang phi nhìn thoáng qua Dương Quỳnh đứng bên giường, người đằng sau nháy mắt đỏ mặt.

Hiềm khi được thấy Dương Quỳnh đỏ mặt, Khang phi cảm thấy rất thú vị.

“Ta biết nàng là người trung tâm.”

Chu Cẩm phi vỗ vỗ tay Khang phi, hỏi: “Muội muội ngươi cố gắng dưỡng thân mình cho tốt, chờ dưỡng tốt rồi, chúng ta nhất định sẽ khiến cho kẻ hại ngươi nhận quả báo.”

“Chỉ sợ đến lúc đó lại muốn làm phiền tỷ tỷ thay ta ra mặt.”

“Muội muội ngươi nói lời này là khách khí rồi. Mấy năm nay ngươi giúp ta nhiều ít trong lòng tỷ tỷ đều biết. Coi như không có những thứ này, dựa vào tính tình của ta đối với ngươi, tỷ tỷ ta nhất định cũng sẽ giúp ngươi. Huống chi...” Chu Cẩm phi nói tới đây cười cười, “Năm tháng trong cung rất nhàm chán, đi theo ngươi còn có thể xem vài chuyện vui.”

Khang phi thở dài: “Đúng vậy, quá nhàm chán, cho nên mới có người muốn gây sóng gió.”

Đêm hôm ấy, Mạc Diệp từ cửa sổ lộn vòng vào trong tấm điện Khang phi, ngoại trừ Khang phi, còn có Dương Quỳnh.

“Nghe Thanh Diệp nói, là ngươi đưa giải dược tới.” Khang phi tựa vào gối mềm, lời nói ra rất nhẹ nhàng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi.

“Vâng.”

“Ngươi tra được cái gì? Nói đi.”

Mạc Diệp ngẩng đầu nhìn thoáng qua Khang phi, lại nhìn thoáng qua Dương Quỳnh, lúc này mới nói: “Thưa nương nương, đại nhân Ngô Đồng nói, loại cổ này chỉ có ở Miêu Cương. Hơn nữa bình thường đều ở trạng thái ngủ, chỉ có người Miêu Cương mới đánh thức được nó, để nó đi hại người. Hơn nữa, một khi nó tỉnh lại, trong vòng nửa ngày nhất định phải tìm được kí chủ, nếu không nó sẽ chết.”

Khang phi mất một lúc để tiêu hóa lời Mạc Diệp nói, “Nói cách khác, người hạ cổ nhất định là người trong cung, hơn nữa phải là người đến từ Miêu Cương.”

Mạc Diệp không nói. Hần chỉ thuật lại chi tiết lời nhắn của Ngô Đồng, còn về phần phán đoán, đầu óc của hần không đủ dùng, cũng không dám phán

đoán cái gì.

“Còn có chuyện gì muốn nói sao?”

Mặc Diệp suy nghĩ một chút, nói: “Gần đây nô tài phát hiện công chúa Triều Vân thường xuất hiện trong ngự hoa viên.”

“Ừm?” Khang phi có chút khó hiểu nhìn Mặc Diệp.

“Có lẽ... là nô tài đa nghi rồi.”

Khang phi tự suy nghĩ một chút, nói: “Ý của người là, trời lạnh thế này, mấy ngày hôm trước còn có tuyết rơi, Quý phi làm sao lại để công chúa Triều Vân ra ngoài chơi, đúng không?”

Mặc Diệp nói: “Nô tài đúng là có ý này.”

“Ta nhớ rồi. Còn có chuyện gì không?”

Mặc Diệp cẩn thận suy nghĩ, nói: “Không có.”

“Người trở về nói với Ngô Đồng, bôn cung mang ơn hần chuyện này, ngày sau có cơ hội nhất định báo đáp.”

“Nô tài đã biết.” Mặc Diệp nói xong quỳ xuống dập đầu lần nữa, sau đó mới nhảy ra cửa sổ rồi đi.

Mặc Diệp đi rồi, Dương Quỳnh lại đóng kỹ cửa sổ, xoay người nhìn thấy Khang phi giống như có chuyện muốn nói.

“Người muốn biết Ngô Đồng là ai?” Khang phi thấy Dương Quỳnh gật đầu, hào phóng nói: “Hắn là đệ tử của cha ta, chỉ là có rất ít người biết. Ngô gia nhiều đời hành y, hần lại càng là một quái tài. Đối với độc, cổ đều rất thành thạo. Có điều nếu để cho hần trị một bệnh phong hàn nhỏ thôi, ngược lại hần có thể trị nó thành bệnh nặng hơn.” Khang phi nói tới đây, cũng bắt đầu dãi lắc lắc đầu.

“Vô luận nói thế nào, lần này chính là nhờ có hần.” Dương Quỳnh quả thực không cách nào tưởng tượng được nếu không có Ngô Đồng thì tình huống hiện giờ sẽ tới trình độ nào.

Khang phi hơi điều chỉnh tư thế, để cho mình dựa thoải mái hơn, “Có manh mối, bước tiếp theo là cần tìm hiểu nguồn gốc.”

Dương Quỳnh nghe xong cũng nóng lòng muốn thử, “Nương nương cần ta làm gì?”

Khang phi thấy nàng như vậy, cười nói: “Người là nữ quan bên cạnh ta, cần người làm gì? Loại chuyện tìm người này đương nhiên là phải giao cho Cục Cung Chính và Chấp Hình Tì làm việc, chúng ta chỉ cần nhìn từ xa là được rồi.”

Dương Quỳnh vừa mới lên tinh thần lập tức hóa thành tro tàn. Cảm tình không cần mình làm việc mà! Nói đến náo nhiệt như vậy.

Khang phi điểm đầu Dương Quỳnh nói: “Hiện tại chúng ta nói một chút đến người bên cạnh người đi.”

Lúc này Dương Quỳnh mới nhớ tới chuyện này, khó hiểu nói: “Vì sao vừa rồi nương nương không hỏi Mặc Diệp?”

“Vì sao phải hỏi? Không phải đáp án đã rất rõ ràng rồi sao?”

Dương Quỳnh “Hả?” một tiếng, “Nương nương nghĩ là ai?”

Con người Khang phi sáng ngời, nhìn ánh mắt Dương Quỳnh, từng câu từng chữ nói: “Người nghĩ là ai?”

“Ta...” Dương Quỳnh không muốn nghĩ. Bên cạnh Khang phi tổng cộng có vài người, Nguyên Hương, Như Quyên, Thiên Linh, thêm cả mình. Yên Xảo không phải người hầu hạ bên cạnh. Ba người kia ở cùng nàng lâu như vậy, luôn giúp đỡ lẫn nhau, đối với Khang phi lại càng trung thành và tận tâm. Hiện giờ muốn mình hoài nghi từng người trong số đó, vô luận người này là ai, nàng đều không nguyện ý. Nếu là địch nhân, tiếp tục hung ác nàng còn không sợ, nhưng nếu là bằng hữu thì sao? Người phản bội như vậy, mình thật sự có thể nhẫn tâm xuống tay sao?

Khang phi thấy vẻ mặt Dương Quỳnh do dự, thờ dãi, “Bôn cung đã nói với người. Bôn cung cần là người tuyệt đối trung tâm. Bất luận kẻ nào, một khi phản bội, thì sẽ không có cơ hội thứ hai. Trong lòng người đã biết, chỉ là người không muốn nói ra. Thế nhưng, người không nói thì sẽ coi như bôn cung không biết sao? Mặc Diệp nói rất đúng ‘Chú ý người bên cạnh người’. Nếu nói bên cạnh bôn cung thì còn có mấy người, cần đoán một người, nhưng bên cạnh người thật ra chỉ có một người mà thôi.”

“Nương nương...” Dương Quỳnh há to miệng, lại không biết phải nói gì. Nàng không thể xin Khang phi tha thứ. Bất luận kẻ nào dám thương tổn đến Khang phi, nàng sẽ đều không bỏ qua. Thế nhưng... người này cũng là bằng hữu của nàng.

“Bôn cung không hận Thiên Linh. Bôn cung chỉ muốn biết, nàng đang làm việc cho ai.” Khang phi chậm rãi nói.

“Nương nương, người không thể chỉ dựa vào một câu của Mặc Diệp mà định Thiên Linh có tội được. Có lẽ người hần nói không phải Thiên Linh.” Dương Quỳnh không muốn nghi ngờ Thiên Linh. Nàng sống cùng mình dưới một mái hiên, là một nữ tử thông minh nhanh nhẹn. Sau khi mình được đưa

về từ Cháp Hình Tỉ, chính Thiên Linh đã cực nhọc ngày đêm, không quản nghỉ ngơi chăm sóc nàng. Hai tay của mình không thể cử động, chính Thiên Linh từng muổng từng muổng dứt com cho nàng ăn. Nữ tử như vậy, sao có thể gọi là phản đồ?

“Bồn cung không định tội nàng. Vậy người nói cho bồn cung, người trong lòng người hoài nghi, có phải Thiên Linh hay không?”

Dương Quỳnh không nói. Đúng vậy, ngay cả mình còn hoài nghi Thiên Linh, thì làm sao có thể đòi hỏi Khang phi không nghi ngờ được đây? Đến cả bản thân nàng cũng không thuyết phục được, thì đừng nói đến việc thuyết phục Khang phi tin tưởng Thiên Linh.

Trầm lặng một lúc lâu, Dương Quỳnh mới nặng nề thở ra một hơi, “Nurong nurong định làm như thế nào?”

Khang phi nhìn bộ dạng đau khổ của Dương Quỳnh, không nhìn được đau lòng, “Nếu như vậy đã định tội nàng, người chắc chắn sẽ không phục. Dù sao bồn cung cũng chỉ muốn biết nàng làm việc cho ai. Không bằng chúng ta án binh bất động, nhìn xem rốt cuộc có phải nàng động tay động chân hay không.”

“Nurong nurong, cho dù là Thiên Linh, nhưng nàng làm thế nào để động thủ?” Dương Quỳnh chưa từ bỏ ý định, vẫn cố gắng xóa tội cho Thiên Linh.

Khang phi cười lạnh, “Người đừng quên, nàng là cung nữ bên cạnh bồn cung, chỗ có thể động tay động chân có rất nhiều.” Thấy bộ dạng vẫn còn muốn nói của Dương Quỳnh, Khang phi nhìn không được thờ dãi, “Thiên Linh chẳng qua cũng chỉ là thanh đao mưu hại bồn cung. Nếu như nàng lạc đường biết quay đầu lại, bồn cung đồng ý giữ lại cho nàng một mạng.” Như vậy, đã là nhượng bộ lớn nhất của Khang phi.

Dương Quỳnh đi tới kéo tay Khang phi nói: “Cảm tạ nurong nurong.”

Khang phi tức giận liếc nàng một cái, “Lần này hài lòng rồi chứ? Cũng không thấy người đối với bồn cung để tâm như vậy.”

A? Dương Quỳnh chớp chớp mắt, đây là ý gì? Chẳng lẽ Khang phi... đang ghen?

“Nurong nurong tốt của ta, người đang oán giận ta?” Dương Quỳnh cười kéo chặt tay Khang phi. Khang phi bất ngờ không kịp chuẩn bị, ngã vào lòng Dương Quỳnh.

Khang phi xấu hổ đỏ mặt, nhưng không giãy dụa, tựa đầu kê sát ở cổ Dương Quỳnh, “Dương Quỳnh, mấy ngày nay, để người lo lắng rồi.”

Dương Quỳnh cảm giác chỗ xương quai xanh của mình bị Khang phi nói chuyện mà khiến cho hơi ngứa. Nàng cúi đầu, hôn lên môi Khang phi. Bốn cánh môi chạm nhau, mang theo sự dè dặt cẩn thận sau hồi đại nạn sinh tử, mang theo nùng tình mật ý đã lâu không gặp, từng chút từng chút từ từ thêm sâu sắc.

“Ai! Người...” Khang phi bất lấy cái tay đang luôn vào trong vạt áo nàng của Dương Quỳnh, cau mày nói: “Làm sao lại không quy củ như vậy?”

“Nurong nurong, ta lo lắng cho người lâu như vậy.” Dương Quỳnh sử dụng sách lược đau buồn, rù mi mắt giả bộ đáng thương.

Tuy rằng Khang phi biết rõ nàng đang giả vờ, nhưng sự lo lắng kia là thật không thể nghi ngờ. Tay Khang phi quán lên cổ Dương Quỳnh, thở khí như lan nói: “Ta còn đang bệnh, người đừng quá mức.”

Dương Quỳnh mừng rỡ gật đầu, nhẹ nhàng đặt Khang phi xuống giường, há miệng ngậm lấy vành tai Khang phi. Khang phi thế nào cũng không nghĩ tới nàng sẽ xuống tay từ nơi này, vành tai mẫn cảm bị chiếc lưỡi ấm áp của Dương Quỳnh liếm qua, nhất thời cả người run rẩy.

Khang phi hơi rụt cổ, lại bị Dương Quỳnh đưa tay cố định đầu. Tay kia của Dương Quỳnh rút cây trâm đang cài tóc của Khang phi xuống, ba ngàn tóc đen tán mát trên giường, làm nổi bật sắc mặt càng tái nhợt của Khang phi.

Dương Quỳnh ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, tình ý trong ánh mắt lưu chuyển. Ánh mắt Dương Quỳnh trong suốt, tình tường truyền đạt tình yêu của mình. Trái tim Khang phi ấm áp, từng chút ngọt ngào tràn ra.

Dương Quỳnh cúi đầu hôn lên gương mặt của Khang phi, nhẹ giọng nói: “Lần này tính nurong nurong nợ ta, lần tới phải bồi thường cho ta.”

Khang phi sững sốt, đã thấy Dương Quỳnh xuống giường, “Thân mình nurong nurong còn chưa khỏe. Ta là người không biết kim chế, thật sự không nỡ để người mệt.”

Khang phi không nhìn được cười thành tiếng, “Bồn cung còn tưởng rằng mị lực của mình không đủ.”

“Nurong nurong...” Dương Quỳnh nói: “Lực ý chí của ta không mạnh, người cũng đừng tiếp tục mê hoặc ta.” Nàng không dám nhìn tới đáng vẻ của Khang phi, tóc đen tán loạn, y phục nửa mặc nửa cởi, quả thật là muốn mạng người.

“Người cũng trở về nghỉ ngơi cho tốt đi. Mấy ngày nay vất vả cho người rồi.” Khang phi nhìn thấy bóng lưng gầy yếu của Dương Quỳnh, rất đau lòng.

Dương Quỳnh gật đầu, “Ta đi gọi Như Quyên lại đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Như Tuyết

Như Quyên nói: “Nương nương, việc này phải bẩm báo ngay với Hoàng thượng, để Hoàng thượng làm chủ cho người!”

Khang phi khoát tay chặn lại, “Không vội, bốn cung muốn suy nghĩ thật kỹ.”

Vốn dĩ mọi người cho rằng việc này lại muốn âm ỉ ra ngoài, không ngờ Khang phi đột nhiên yên tĩnh, không chỉ không cho người báo cho Hoàng thượng, thậm chí còn dặn Lý thái y phải miệng kín như bưng, không được đề lộ.

“Nương nương, người tính làm thế nào?” Tiền Lý thái y rời đi, Dương Quỳnh rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Khang phi vuốt vuốt góc áo của mình, dăm chiêu.

“Các người không cảm thấy chuyện này có chút kì lạ sao?”

Lúc này Nguyên Hương cũng tiến vào, nghe được câu hỏi của Khang phi, nói: “Ý của nương nương là...”

Dương Quỳnh trầm ngâm nói, “Nương nương là nói chuyện này làm quá lộ liễu sao?”

Khang phi gật đầu, “Nếu quả thật muốn hại bốn cung, chỉ cần hạ thạch tín vào tổ yến, chờ Như Quyên đến lấy là được rồi. Cần gì phải uổng công đưa tới. Bốn cung xưa nay cẩn thận, hành vi này cũng đã đủ khiến cho bốn cung hoài nghi. Huống chi...” Khang phi nhìn chén nhỏ trước mặt mình, “Huống chi lại là dùng loại độc thạch tín thường thấy nhất này, sau đó chỉ cần truy xét, lập tức có thể tra ra. Mặc dù hại chết bốn cung, nhưng người nọ cũng sẽ không trốn được, chuyện này quả thật không phải hành động sáng suốt.”

Ba người nghe xong đều cảm thấy có lý. Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa.

Như Quyên đi mở cửa, đứng ở bên ngoài chính là Thiên Linh. Dương Quỳnh vừa thấy Thiên Linh, trong lòng liền căng thẳng. Máy ngày nay, tuy rằng nàng và Khang phi đều đang hoài nghi Thiên Linh, nhưng lại án binh bất động, cũng không nói cho những người khác. Mỗi ngày Thiên Linh đều đứng quy củ làm việc, không bắt được bất kì nhược điểm nào.

Thiên Linh tiến vào nói với Khang phi, “Nương nương, cây trâm ngọc hôm trước bị gãy đã được người của Cục Thượng Phục sửa xong.” Nói xong, đưa tới một cái hộp gỗ.

Khang phi mở ra nhìn, thấy là cây trâm ngọc mấy ngày trước mình vô ý làm rơi xuống đất vỡ thành hai đoạn đã được ghép lại, nối bằng tơ vàng, làm thành điều khắc, xem ra đúng là rất độc đáo. Cây ngọc trâm này cũng không phải danh phẩm quý giá gì, chỉ là ngày thường Khang phi cài quen rồi, không ngờ vỡ mà thôi. Hiện giờ sửa được rồi, nàng cũng rất vui mừng.

“Nhìn tay nghề, hẳn là từ tay của Lý Tư Súc rồi.”

Thiên Linh cười nói: “Ánh mắt của nương nương thật tinh tường. Bởi vì là đồ của nương nương, nên Lý Tư Súc không dám mượn tay người khác, tự mình động thủ ghép lại.”

Khang phi gật gù, “Cũng vất vả cho người rồi.”

Thiên Linh vạn phúc nói, “Làm việc cho nương nương, nào có chỗ nào khổ cực. Nếu không còn chuyện gì khác, nô tỳ xin lui xuống trước.”

“Đi đi.”

Thiên Linh đi rồi, Khang phi nói: “Như Quyên, người dẫn người đưa tổ yến đến đây, nhớ kỹ, đừng đề lộ. Nguyên Hương, người đi thông báo, gác cửa cung chặt chẽ, bất luận là người nào của Cung Lung Hoa cũng không được ra ngoài.”

Như Quyên cùng Nguyên Hương đáp lời, chia nhau ra làm việc.

“Nương nương vẫn nghi ngờ Thiên Linh?” Dương Quỳnh hỏi.

Khang phi vuốt vuốt cây trâm ngọc, hỏi ngược lại, “Người không nghi ngờ nàng sao?”

“Thế nhưng ta cẩn thận quan sát, nàng làm chuyện gì cũng đều rất bình thường, không có chỗ đáng để hoài nghi.”

Khang phi quay đầu nhìn nàng, thờ dãi, “Chúng quy người vẫn không muốn tin nàng phản bội bốn cung. Chuyện này cũng khó trách, nàng đối với người, quả thật rất tốt.”

Dương Quỳnh vò đầu, nhỏ giọng thì thầm, “Ta chỉ tin tưởng chứng cứ.”

“Bồn cung bất động lâu như vậy, không phải là đang đợi chứng cứ sao? Gần đây ngươi vẫn phải chú ý đến Thiên Linh, có điều không cần để lộ chân tướng, làm nàng phòng bị.”

“Ta biết.”

Như Quyên dẫn cung nữ đưa tổ yến vào tẩm điện, “Thưa nương nương, đây là cung nữ đến đưa tổ yến, tên là Như Tuyết.”

Như Tuyết là một cung nữ tuổi xấp xỉ với Y Vân, bộ dạng rất bình thường, không có điểm gì xuất sắc. Lúc này nàng thi lễ nói: “Nô tỳ Như Tuyết tham kiến nương nương.” Tuy rằng cùng làm người hầu ở Cung Lung Hoa, nhưng Như Tuyết không có tư cách tiếp xúc trực tiếp với Khang phi. Vì thế đã lâu như vậy, nhưng đây lại là lần đầu tiên nàng đối mặt nói chuyện với Khang phi.

“Đứng lên đáp lời.” Thân thể Khang phi còn chưa khỏe hẳn, lại vừa mới trải qua chuyện hạ độc kinh tâm độc phách này, tuy rằng ở trước mặt người ngoài thì rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nghĩ đến thôi cũng đã thấy sợ. Lúc này thái độ có chút mệt mỏi. Dương Quỳnh thấy vậy nói: “Nương nương, người mệt rồi, giao cho chúng ta hỏi đi, người nghe là được rồi.”

Khang phi gật gật đầu, tựa đầu vào gối mềm nghỉ ngơi.

Dương Quỳnh liếc mắt về phía Như Quyên ra hiệu, ý là để Như Quyên hỏi trước.

Như Quyên hiểu được, hỏi: “Như Tuyết, đồ bỏ của nương nương là ai sai người đưa tới?”

Như Tuyết ngập ngừng nói: “Là... là nô tỳ thấy tổ yến hàm xong rồi, sợ cứ để như vậy sẽ làm hỏng hương vị, cho nên mới tự chủ trương đưa tới cho nương nương.”

“Thật vậy sao?” Như Quyên nói xong sắc mặt trầm xuống, quát: “Nha đầu to gan! Ở trước mặt nương nương ngươi còn dám nói dối? Không muốn sống nữa phải không?”

Như Tuyết sợ tới mức quỳ trên mặt đất, khóc ròng nói: “Nương nương tha mạng! Như Quyên tỳ tỳ tha mạng! Nô tỳ không nói dối. Đúng là tổ yến hàm xong rồi, nô tỳ liền đưa tới.”

Như Quyên còn muốn mắng nữa, Dương Quỳnh ngăn lại, nói: “Như Quyên, ngươi dọa nàng như vậy cũng không hỏi được gì.” Dương Quỳnh nói xong chậm rãi bung chén tổ yến ở trước mặt Khang phi, đi tới trước mặt Như Tuyết, “Chén tổ yến này là nương nương thưởng cho ngươi. Ngươi ăn đi.”

Như Quyên giật mình nhìn Dương Quỳnh. Nàng không nghĩ tới bình thường Dương Quỳnh ôn hòa thế nhưng lúc này lại hung ác như vậy? Nhưng nàng không biết, ở trong lòng Dương Quỳnh nghĩ đến mà sợ cũng không kém gì Khang phi. Các nàng đều cho rằng vừa mới qua việc trúng độc kia, lúc này đối phương hẳn sẽ ngừng công kích, tránh mũi sào, không ngờ lại lập tức ra tay, đây quả thật chính là khiêu khích.

Trước giờ Dương Quỳnh cũng không phải người nương tay nhân từ. Đối đãi với địch nhân, nàng ra tay luôn tàn nhẫn và quyết đoán.

Chén nhỏ bị đưa đến bên miệng Như Tuyết. Như Tuyết sợ tới mức từng bước lui về phía sau, “Thanh Diệp tỳ tỳ tha mạng! Thanh Diệp tỳ tỳ tha mạng!”

“Đồ ngon như vậy, tại sao không ăn?” Dương Quỳnh cười giống như lưỡi đao, cắt xuống một vết thương trong lòng Như Tuyết.

“Nô tỳ... nô tỳ sao dám ăn đồ bỏ của nương nương?” Sắc mặt Như Tuyết trắng bệch, lời nói ra run rẩy bầy.

“Không phải nương nương đã thưởng cho ngươi rồi sao?” Dương Quỳnh lại đưa chén nhỏ đến gần.

Như Tuyết lại như cũ né tránh như hồng thủy mãnh thú, tiếp tục lùi về sau.

Dương Quỳnh không cười, trầm thấp thờ dài, “Như Tuyết, nếu ngươi muốn chúng ta tin lời ngươi nói, vậy ngươi hãy ăn bát tổ yến này. Nếu không ăn, chúng ta sẽ đưa ngươi đi Cháp Hình Tĩ, nói ngươi có ý đồ mưu hại nương nương. Hai con đường, tự ngươi chọn đi.”

Như Tuyết khóc đập đầu nói: “Hai vị tỳ tỳ, nô tỳ van cầu mọi người, thả cho nô tỳ một con đường sống đi! Nô tỳ thật sự không làm gì cả, nô tỳ chỉ đến đưa đồ bỏ mà thôi!”

Lời này của Như Tuyết rõ ràng là có hàm ý khác. Dương Quỳnh nói: “Nhìn bộ dáng của ngươi đáng thương như vậy, chúng ta cũng không phải ác nhân vô tình. Như vậy đi, đem tất cả những gì ngươi biết nói hết cho chúng ta, chúng ta sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, thế nào?”

Như Tuyết nức nở không nói lời nào, dường như đang cân nhắc.

“Nếu ngươi còn định nói dối, ta sẽ cầm bát tổ yến này tự mình đổ vào miệng ngươi.” Dương Quỳnh nhếch miệng, lộ ra hàm răng trắng tinh, vẻ mặt khát máu.

Như Tuyết nhìn bát tổ yến trong tay nàng, thấp giọng nói: “Ở trong đó... ở trong đó có độc.”

Như Quyên vội vàng hỏi: “Là ngươi hạ độc?”

Như Tuyết lắc đầu, “Làm sao nô tỳ dám hạ độc? Là lúc nô tỳ bung tỏ yến, không cẩn thận làm đổ một ít ra ngoài, bị một con mèo hoang ăn, lúc sau nó liền sùi bọt mép chết. Thế nên nô tỳ mới biết trong này có độc.”

“Nếu đã biết có độc, vì sao ngươi còn muốn đưa tới đầu độc nương nương?” Như Quyên tức giận nói. Biết rõ có độc còn dám đưa tới, không muốn sống nữa sao?

Như Tuyết khóc rống nói: “Nô tỳ thấy có độc, liền muốn đến thừa bầm với nương nương. Nhưng không ngờ gặp được Trương công công, hắn nghe nói trong tỏ yến có độc, liền cầu nô tỳ đừng để lộ, nói nếu bầm báo nương nương, hắn liền không sống được. Nô tỳ thấy bộ dạng của hắn đáng thương liền đồng ý. Rồi sau đó hắn hầm một bát tỏ yến khác, bởi vì phải cho kịp giờ dùng đồ bỏ của nương nương, nên hắn đun bằng lửa lớn, mùi vị kém hơn ngày thường rất nhiều. Vì muốn không có chênh lệch lớn, hắn mới sai nô tỳ đem tỏ yến vừa mới nấu xong đưa đến trước. Nếu đợi đến lúc Như Quyên tỷ tỷ đến lấy, tỏ yến kia sẽ bị tan ra mất.”

Nghe được câu nói sau cùng của Như Tuyết, Dương Quỳnh cùng Như Quyên không hện mà cùng nhìn về phía bát tỏ yến, lại thấy tỏ yến không có gì thay đổi.

“Ngươi đang nói dối!” Như Quyên cả giận nói.

“Oan uổng! Những lời nô tỳ nói đều là thật. Nếu có một câu nói dối, nô tỳ sẽ lập tức chết ở đây!” Lúc này vì muốn thoát tội mà Như Tuyết không để ý đến bất kì cái gì nữa.

Dương Quỳnh với Như Quyên liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy lời Như Tuyết nói đúng là có vài phần có thể tin.

Dương Quỳnh nói: “Nếu như đã đổi bát tỏ yến khác, vậy tại sao ngươi lại nói bát tỏ yến này có độc?”

Một lúc lâu sau Như Tuyết mới đáp. “Nô tỳ không biết. Chỉ là... chỉ là trong lòng nô tỳ chột dạ, thấy Như Quyên tỷ tỷ đến tìm, liền biết sự việc có khả năng đã bị phát hiện, lại thấy bát tỏ yến một miếng cũng không vui, Thanh Diệp tỷ tỷ còn bắt nô tỳ nhất định phải ăn. Nô tỳ liền cảm thấy trong bát này nhất định là có vấn đề, nhất định là có độc.”

“Ngươi có thấy người hạ độc hay không?” Dương Quỳnh hỏi.

Như Tuyết lắc đầu, “Lúc nô tỳ phát hiện, trong tỏ yến đã có độc rồi.”

Dương Quỳnh nhìn ánh mắt Như Tuyết một lúc, nàng không nói gì, quay đầu lại nhìn Khang phi đang dựa vào gối mềm.

Khang phi gật gật đầu, Dương Quỳnh liền cho người vào dẫn Như Tuyết xuống trông giữ.

“Nương nương, chúng ta có cần đi tìm Trương Yến không?” Như Quyên hỏi.

“Vừa rồi Như Tuyết đã nói, bát tỏ yến Trương Yến hầm rất nhanh sẽ bị tan, cho nên mới lập tức đưa tới. Thế nhưng các ngươi xem bát này, đã lâu như vậy rồi mà vẫn rất tốt. Điều này nói lên cái gì?” Khang phi ngồi dậy, nhìn hai người trước mặt.

Như Quyên nói: “Chẳng lẽ đây là bát lúc đầu có độc kia?”

Khang phi gật đầu, nói với Dương Quỳnh, “Ngươi đến phòng bếp nhỏ theo dõi Trương Yến, hẳn nhất định sẽ để lộ sơ hở?”

Dương Quỳnh không rõ tại sao Khang phi lại chắc chắn như vậy, nhưng vẫn theo phân phó của Khang phi đi làm.

Lúc này Nguyên Hương tiến vào, đi đến trước giường Khang phi nói: “Nương nương, thái giám thủ vệ nói, một khắc trước, Trương Yến của phòng bếp nhỏ định xuất cung, bị ngăn lại xong liền trở về.”

Khang phi cười nói: “Có lẽ, rất nhanh Thanh Diệp sẽ có phát hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Nam Nhân

Tiếp theo Như Quyên nghĩ đến Chu Cẩm phi và Trịnh Quý phi. Chu Cẩm phi không cần phải nói, Trịnh Quý phi với Khang phi luôn bình an vô sự, không có khả năng là các nàng. Trong cửu tần, Cốc Chiêu dung luôn yên lặng, không có lý do gì đột nhiên lại làm ra chuyện này. Còn lại là Lý Sung nghi và Tề Sung dung nhưng một chút cảm giác tồn tại cũng không có, có thể bỏ qua không tính. Còn Phùng Tiệp dư, vừa mới quy phục Khang phi, sẽ không làm chuyện này. Đỗ Mỹ nhân, Giang Mỹ nhân và Tôn Mỹ nhân, ba người này luôn tranh giành cấu xé lẫn nhau rất gay gắt, thế nhưng các nàng sẽ mưu hại Khang phi sao? Nếu nói là Tôn Mỹ nhân trong lòng ghi hận Khang phi thật ra thì có thể, nhưng mà thù hạ của Tôn Mỹ nhân là Thiên Thanh rõ ràng cùng với Yên Xảo thủy hỏa bất dung, Yên Xảo làm sao có thể làm việc cho nàng? Hai Mỹ nhân khác thì càng không cần phải nói, coi như Khang phi

chết, cũng không tới phiên các nàng tấn phong. Tiếp tục xuống dưới là nhóm Tài tử lại càng như vậy, hoàn toàn không có động cơ hạ độc.

“Thế nào?” Khang phi nhìn đáng vẻ suy nghĩ cẩn thận của Như Quyên, gửi gắm kỳ vọng rất lớn.

“Nương nương, thật sự ta không đoán được.” Về mặt Như Quyên suy sụp.

Khang phi thờ dài, “Như Quyên, người đi thả Như Tuyết ra, nói với nàng Trương Yến đã nhận tội, là hấn hạ độc vào tổ yến. Đồng thời nói bốn cung định thừa bẩm với Hoàng thượng, nhắc nhở Như Tuyết phải kín miệng, không được nói lung tung.”

Như Quyên không hiểu lắm đây là muốn làm gì, nhưng vẫn như cũ làm theo.

Như Tuyết được thả về, như cũ làm việc ở phòng bếp nhỏ. Giới nghiêm cửa cung của Cung Lũng Hoa cũng được hủy bỏ.

Yên Xảo đi vào phòng bếp nhỏ, thấy Như Tuyết ở bên trong, kinh ngạc nói: “Như Tuyết, nghe nói người bị Như Quyên dẫn đi, thế nào lại về nhanh như vậy?”

Như Tuyết tức giận nói: “Chẳng lẽ ta nên bị nương nương giam lại sao?”

Yên Xảo vừa nghe lập tức nhận lỗi nói: “Người xem cái miệng này của ta, vô tâm như vậy. Ý của ta là, người đã được thả về, thì Trương Yến cũng sắp được thả phải không?”

Như Tuyết cười lạnh một tiếng, “Hấn hả, có lẽ là không về được rồi.” Vừa nói một câu, Như Tuyết tự biết mình nhiều lời, vội vàng ngậm miệng lại, cúi đầu làm việc của mình.

Yên Xảo vẫn quán quýt lấy Như Tuyết, hỏi nàng bị Khang phi hỏi những gì. Như Tuyết sợ nói nhiều sơ suất, mặc kệ Yên Xảo hỏi như thế nào, cũng không mở miệng nữa.

Yên Xảo hỏi một lúc, thấy Như Tuyết quyết tâm không nói lời nào, nàng cũng không có biện pháp, đành hậm hực rời đi. Vừa mới trở lại phòng của mình liền bị Nguyên Hương kêu đi, nàng luôn đi lĩnh thuốc bổ cho Khang phi, hôm nay lại là ngày đến lĩnh thuốc bổ. Yên Xảo được Nguyên Hương phân phó, liền xuất môn tới Cục Thượng Thực.

Nguyên Hương lập tức phái hai tiểu cung nữ tâm phúc đi theo. Mặt khác báo cho Dương Quỳnh. Mặc kệ Dương Quỳnh đối với chuyện này mâu thuẫn như thế nào cũng lập tức xuất phát. Nàng đi theo sau hai tiểu cung nữ, duy trì một khoảng cách thích hợp với Yên Xảo.

Lại nói Yên Xảo, lĩnh thuốc bổ từ Cục Thượng Thực đi ra sau đó nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai liền xoay người đi theo hướng khác. Hai tiểu cung nữ một xa một gần luân phiên đi theo, Dương Quỳnh nhìn phương hướng, âm thầm nhủ mảy. Đây không phải là hướng đi Lăng Tiêu Các sao?

Xa xa thấy Yên Xảo vào Lăng Tiêu Các, tiểu cung nữ không dám đi theo nữa, cách Lăng Tiêu Các một khoảng thì dừng lại. Dương Quỳnh phân phó hai người các nàng tìm một nơi ẩn náu kỹ, chờ Yên Xảo đi ra lại tiếp tục theo dõi, còn chính mình thì đến phía sau Lăng Tiêu Các, nơi này có tường cao bao quanh. Dương Quỳnh nhìn trái phải, thấy không có người, lui về sau mấy bước, hít sâu một hơi, chạy lấy đà, leo tường, mấy bước đã leo lên được tường, thở ra một hơi, dưới chân dùng sức đạp một cái, vịn được vào mái hiên lầu hai của Lăng Tiêu Các. Hai chân nàng đứng đưa, bật người lên lầu hai. Một loạt các động tác gọn gàng này chính là bài huấn luyện mỗi ngày khi nàng tham gia quân ngũ. Nàng bám vào cửa sổ lầu hai nhìn vào bên trong, thấy bên trong không có người, có lẽ Yên Xảo đang ở lầu một. Lúc này nàng nghe thấy tiếng nói chuyện ở lầu một mơ hồ truyền đến. Dương Quỳnh mở cửa sổ rón rén nhảy vào, đi đến đầu cầu thang vừa muốn xuống thăm dò liền nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng biết là có người đang đi lên lầu.

Dù sao cũng đã từng đi lính, đã làm vệ sĩ, Dương Quỳnh gặp nguy không loạn, nhảy mấy bước đã lui về bên cửa sổ. Nàng nhẹ nhàng mở cửa, nghiêng người nhảy ra ngoài. Vừa mới đóng cửa sổ lại liền nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng lớn, hiển nhiên có người đã lên tới lầu hai.

Tiếng bước chân dừng lại, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng nói chuyện. Dương Quỳnh cảm thấy lạ, tại sao lại không nói lời nào? Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra điều gì? Đang suy nghĩ, thì cánh cửa sổ nàng đang ẩn náu đột nhiên bị mở ra, một nam nhân hơn hai mươi tuổi đứng ở cạnh giường nhìn nàng.

Điều này làm Dương Quỳnh thực sự kinh hãi, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào. Ánh mắt của nàng lướt qua người nam nhân xem Yên Xảo có ở bên trong hay không, nhưng lại chỉ thấy mỗi một người này, Yên Xảo lại không thấy đâu. Dương Quỳnh có chút mơ hồ, chuyện gì đây?

“Thanh Diệp, đã lâu không gặp.” Nam nhân vừa nói vừa vờn tay ra, dường như muốn kéo nàng vào.

Dương Quỳnh bất động, ánh mắt lạnh lùng nhìn nam nhân, vô cùng đề phòng.

Nam nhân thờ dài, “Làm sao, hiện giờ người thân là nữ quan liền không nhớ ta sao?”

Dương Quỳnh nghe lời này xong suýt nữa rơi vào phòng. Tình huống gì đây? Sao lại biến thành mình giống như nữ nhân ngại bản yêu phú vút bỏ trượng phu như vậy?

“Người là ai?” Tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải là cách. Dương Quỳnh không đáp trả lại cánh tay đang đưa ra của nam nhân, tự mình nhảy vào phòng.

“Thân thủ của người lúc nào thì tốt như vậy? Hơn nữa cư nhiên lại không nhận ra ta?” Nam nhân rất anh tuấn, khi nói lời này giọng điệu vô cùng đau lòng.

Dương Quỳnh cảm giác mình vô cùng không thích hợp với loại tiết mục như thế này, hơn nữa hiện tại Yên Xảo đi đâu vẫn chưa biết. Trong lòng nàng sốt ruột, nhưng lại không dám tùy tiện rời đi. Nam nhân trước mắt này rốt cuộc là ai? Rõ ràng không phải thái giám, vậy chính là thị vệ. Nhưng nhìn y phục của hắn lại không quá giống thị vệ.

Nghĩ đến đây, tay nàng đột nhiên bị nam nhân giữ chặt. Dương Quỳnh kinh hoàng, không nghĩ ngợi liền trực tiếp dùng thủ pháp cảm nã muốn trở tay chế trụ nam nhân. Không ngờ võ công của nam nhân này lại cao hơn nàng rất nhiều, lần này không chế trụ được người ta, ngược lại bản thân lại bị chế trụ. Dương Quỳnh buồn bực, người cổ đại rốt cuộc là luyện võ công gì vậy, sống chết cũng đánh không lại.

“Người rốt cuộc là ai? Muốn thế nào? Nếu không buông tay ta sẽ gọi người!” Dương Quỳnh cũng không ngốc, lúc này kêu “vô lễ” khẳng định hữu hiệu.

Nam nhân dùng vài chiêu liền kéo nàng vào lòng, ở bên tai nàng nói: “Được rồi, đừng nháo nữa. Lâu như vậy ta mới có cơ hội đến tìm người, người cũng từng giận đối với ta.”

Dương Quỳnh đột nhiên quay đầu lại, thế nhưng lại nhìn thấy trong mắt đối phương một thứ gọi là “Nhu tình” gì đó.

“Người...” Dương Quỳnh dùng giấy dựa, cơ thể căng cứng rốt cuộc cũng mềm xuống.

Nam nhân nở nụ cười, lực đạo trên tay liền nói lỏng vài phần. “Thanh Diệp, lúc trước người làm rất tốt. Lần này người thành tâm phúc của Khang phi, cơ hội động thủ càng nhiều.”

Dương Quỳnh hơi cụp mí mắt, giống như đang ngượng ngùng nhìn đối phương, nhẹ giọng nói: “Người muốn ta làm gì?”

“Người quả thật chịu làm?” Nam nhân hỏi.

Đầu Dương Quỳnh càng cúi thấp hơn, chỉ khẽ gật đầu, không nói lời nào. Tay nàng bị nam nhân giữ chặt, một thứ gì đó được nhét vào trong tay nàng.

“Thanh Diệp, chỉ cần người làm tốt chuyện này là chúng ta có thể bên nhau rồi.” Giọng nói của nam nhân có chút hưng phấn.

Dương Quỳnh nhìn thoáng qua đồ vật ở trong tay mình, là một khối ngọc bội. Nàng khó hiểu ngẩng đầu lên.

Nam nhân nói: “Giấu ngọc bội này ở trên giường Khang phi, chuyện này hẳn là không khó với người.”

Dương Quỳnh cười, “Đương nhiên không khó. Nương nương chưa bao giờ nghi ngờ ta.”

“Vậy là tốt rồi. Người vạn lần phải cẩn thận, đừng để mình gặp nguy hiểm” Tay nam nhân vòng ở eo Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh lại cúi đầu, tay nàng cũng ôm lấy lưng nam nhân, “Ta sẽ làm thật tốt.”

Nam nhân vừa lòng, trong ánh mắt Dương Quỳnh không nhìn thấy lộ ra ánh sáng đắc ý, nhưng tia sáng này nháy mắt liền tiêu tan, thay vào đó là giạt mình và không thể tin. Hắn ngã trên mặt đất, đưa tay chỉ vào Dương Quỳnh, nhưng lại không phát ra được bất kì âm thanh nào.

Mới vừa rồi còn xấu hổ mang theo e sợ, hiện giờ Dương Quỳnh lại lạnh lùng nhìn nam nhân trên mặt đất, “Luận võ công ta không bằng người. Luận kỹ xảo giết người, người còn kém xa lắm” Nàng giả bộ đóng kịch lâu như vậy chính là vì muốn tìm cơ hội ra tay giết người. Từ chối thoái vừa rồi, tuy rằng nàng không biết đối phương là ai, lại nhớ tới rất lâu trước đây Khang phi từng nói với nàng, Khang phi nói bị đẩy vào Lâm Phụng Các là bởi vì Thanh Diệp phản bội. Rất hiển nhiên, chính nam nhân này khiến Thanh Diệp phản bội.

Nghĩ như vậy Dương Quỳnh dường như hoàn toàn hiểu rồi, khiến cho một nữ tử cả đời vô vọng xuất cung phản bội, thì hấp dẫn tốt nhất không phải là một nam nhân yêu nàng hay sao? Đáng tiếc... mình không phải Thanh Diệp kia.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, hơn nữa không phải là một người. Dương Quỳnh kinh hoàng, loại tình huống này nếu bị người khác nhìn thấy, nàng sao có thể giải thích rõ ràng. Nghĩ như vậy, nàng lập tức nhảy ra ngoài từ cửa sổ ban này, một lần nữa ẩn thân.

Vừa mới đóng cửa sổ lại, liền nghe thấy tiếng nữ nhân hít khí.

“Đây là có chuyện gì? Thanh Diệp đâu?” Giọng nói chất vấn của một nữ nhân. Dương Quỳnh cảm thấy giọng nói này tương đối xa lạ, nàng nghĩ một lúc mới nhớ ra giọng nói này không ngờ là của Lý Sung nghi.

Dương Quỳnh gần như bị phát hiện này làm kinh hoàng rơi xuống lầu. Làm sao có thể? Lý Sung nghi cùng mình không có bất kì đụng chạm gì, vì sao phải hại mình? Nàng điên rồi phải không?

“Chuyện này... Lúc trước quả thật nô tỳ dẫn nàng tới nơi này, cũng nghe thấy Tiết Hàm Anh kêu tên của nàng rồi mới rời đi!” Yên Xảo dường như cũng thật không ngờ cục diện lại như thế này.

“Mau tới xem Tiết Hàm Anh như thế nào rồi?” Giọng nói của Lý Sung nghi có vẻ căng thẳng.

Một hồi âm thanh rất nhỏ trôi qua, một giọng nữ khác nói: “Chủ tử, hắn... hắn đã chết.”

“Sao có thể? Võ công của hần cao như vậy, chẳng lẽ còn không phải là đối thủ của Thanh Diệp? Nhưng mà... Thanh Diệp sao có thể giết hần?” Ngừ điệu của Lý Sung nghi trăn đầy sự khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Thẩm Vấn

Lại nói sau khi Dương Quỳnh đi vào phòng bếp nhỏ, không nhìn thấy Trương Yên liền xoay người đi vào phòng nghỉ của các nô tài ở bên ngoài, thấy bên trong mờ mờ lấp lấp bóng người. Dương Quỳnh không làm kinh động đến người bên trong, trở mình leo lên, nằm trên mái ngói nghe động tĩnh trong phòng.

Trong phòng có tiếng người đi qua đi lại, cùng với tiếng thở dài, có thể tưởng tượng người trong phòng đang rất lo lắng.

“Người sợ cái gì?” Một giọng nữ truyền đến, Dương Quỳnh vừa nghe thấy giọng nói này, cảm giác máu đều đông lại, không ngờ là giọng của Yên Xảo.

“Bà cô của ta, ta có thể không sợ sao? Nếu Như Tuyết khai ra ta, ta chỉ có một con đường chết?” Là giọng của Trương Yên.

Yên Xảo nói: “Cũng không phải người hạ độc, coi như Như Tuyết khai ra người thì người ăn ngay nói thật, không làm việc trái với lương tâm, thì không cần phải sợ quỷ gỗ cửa.”

Trương Yên thở dài, “Người nói thì dễ lắm. Loại chuyện này thà rằng oan uổng chứ sẽ không bỏ qua. Lúc ấy ta nên trực tiếp đến thừa bầm với nương nương mới đúng. Chuyện này... Ai, chuyện này có giải thích thế nào cũng không rõ ràng.”

“Không phải lúc ấy người đã nấu lại tổ yến sao? Làm sao lại xảy ra chuyện được?” Yên Xảo hỏi.

“Nếu ta biết thì cũng không cần ở trong này lo lắng.” Trương Yên lẩm bẩm nói: “Ta có cảm giác bị người khác tính kế.”

“Người nghi ngờ ai?” Yên Xảo hỏi.

Trương Yên không nói tiếp. Trong phòng lập tức yên tĩnh lại. Một lúc lâu sau Trương Yên mới nói: “Yên Xảo, nể tình chúng ta quen biết, nếu ta xảy ra chuyện, người nói với nương ta giúp ta, nói ta không đầu độc người khác, là ta bị oan.”

Yên Xảo gật đầu, “Nương nương nhẹ dạ, có lẽ người sẽ không chết đâu.”

Trương Yên không nói gì, dùng một tiếng thở dài kết thúc đối thoại của hai người.

Dương Quỳnh nghe hai người nói chuyện, rất khó phán đoán bọn họ đang nói thật hay giả. Nhìn dáng vẻ của Yên Xảo có vẻ là hiểu rõ tình hình, nhưng hai người kia cũng không giống như người hạ độc. Vậy là ai hạ độc? Là ai đối bát tổ yến kia?

Dương Quỳnh đang rối rắm, liền thấy Yên Xảo từ trong phòng đi ra, nhìn xung quanh một chút, thấy không có người, lúc này mới an tâm rời đi.

Dương Quỳnh lại quan sát trong chốc lát, thấy Trương Yên không có hành động gì, nàng nóng lòng muốn trở về báo cho Khang phi phát hiện này, liền trở lại thăm điện báo với Khang phi nội dung vừa mới nghe được.

Khang phi nghe xong, suy nghĩ một lúc, “Đi gọi Trương Yên tới đây.” Đồng thời quay đầu nói với Như Quyên, “Thay y phục cho bản cung.”

Như Quyên lưu loát mặc áo khoác cho Khang phi, búi lại tóc cho nàng, rồi sau đó dìu Khang phi đến thư phòng.

Trương Yên đã bị đưa đến thư phòng, sau khi Khang phi bước vào, Trương Yên lập tức quỳ rạp xuống đất nói: “Nô tài biết tội, mời nương nương trách phạt!”

Khang phi nói: “Bản cung còn chưa hỏi, người đã vội vàng nhận tội. Đây không phải rất kì lạ sao?”

Trương Yên nói: “Nương nương nhìn rõ mọi việc, coi như nô tài chối cãi cũng vô dụng. Nương nương, nô tài nhất thời hồ đồ, không đúng lúc bẩm báo chuyện hạ độc, nhưng nô tài thật sự không phải người hạ độc! Nương nương đối đãi với chúng nô tài tốt như vậy, làm sao nô tài có thể che mờ lương tâm mà đi đầu độc nương nương?”

“Nếu không phải người làm, vậy người kể lại tường tận chuyện ban nãy cho bản cung nghe.” Khang phi phân phó nói.

“Vâng.” Trương Yên xoa mồ hôi trên trán, kể lại đầu đuôi chuyện xảy ra.

Sự tình đại khái cũng như Như Tuyết nói. Có chút không giống chính là bát tổ yến kia bị Yên Xảo va vào Như Tuyết nên mới rớt một ít ra ngoài, lúc này mới phát hiện trong đó có độc. Cũng là Yên Xảo khuyên Trương Yến không cần để lộ, hầm lại một bát thay thế là được rồi.

Khang phi nghe xong ngưng mi trầm tư một lúc, cho người dẫn Trương Yến xuống, giam lại.

“Nương nương, có cần dẫn Yên Xảo tới hỏi không?” Như Quyên hỏi.

Khang phi lắc đầu, “Các người có cảm thấy gần đây Yên Xảo hơi kỳ lạ không?”

Nghe nàng nói vậy, Dương Quỳnh nói: “Nói vậy, ta cũng nhớ tới hai chuyện. Thứ nhất là đêm tiết Nguyên tiêu biểu hiện của nàng có chút kích động. Thứ hai là mấy ngày trước khi ta với nàng cùng đi đồi Hoa thái nghệ thường, dường như nàng cũng muốn gây chuyện, nhưng bị ta ngăn cản.”

Như Quyên tiếp lời nói: “Nghe nói gần đây nàng ở bên ngoài cũng hiếu thắng hơn, đôi khi còn bắt nạt một vài tiểu cung nữ trong cung.”

Con người Khang phi hơi híp lại, “Yên Xảo là một nha đầu lạnh lợi. Nàng phải biết việc này là không nên làm. Bỏ cung thấy, xem ra gần đây nàng rất áp lực.”

“Chẳng lẽ...” Như Quyên dò xét nói: “Yên Xảo không trung thực?”

Gần đây Dương Quỳnh nghe được có người phản bội gì gì đó đều cảm thấy phiền lòng, nói thẳng: “Yên Xảo làm rất nhiều việc cho nương nương, có phải thay lòng đổi dạ hay không chỉ cần nói chuyện này ra là được rồi, cần gì phải gây sức ép như vậy?”

Như Quyên ngán ra, nghĩ đến loại khả năng này, đều cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng.

“Thanh Diệp, thời gian này người chú ý Yên Xảo, không được rút dây động rừng. Bỏ cung không muốn hoài nghi nàng, nhưng bỏ cung không thể không hoài nghi nàng. Người có hiểu ý bỏ cung không?” Khang phi nhìn thẳng Dương Quỳnh.

“Ta hiểu được.” Dương Quỳnh đáp lời, trong lòng cũng hiểu được đạo lý kia, thế nhưng loại cảm giác hoài nghi bằng hữu này thực sự rất khó tiếp nhận. Suy cho cùng nàng không có sự bình tĩnh và lý trí như Khang phi, lúc trước nghi ngờ Thiên Linh đã làm nàng rất khó chấp nhận, bây giờ lại muốn theo dõi Yên Xảo, chỉ cảm thấy khi bị ghen ở ngực, không lên được mà cũng không xuống được.

Khang phi nhìn vẻ mặt của nàng, âm thầm lắc đầu. Dương Quỳnh, người này đủ thông minh, nhưng có khi sẽ lại hành động theo cảm tính. Trọng tình vốn không phải chuyện gì xấu, nhưng ở trong cung này, khó đảm bảo sẽ không bị người lợi dụng.

“Các người đều lui xuống đi, bỏ cung muốn suy nghĩ lại thế cục trước mắt.” Khang phi mệt mỏi khoát tay.

Như Quyên liếc mắt một cái, kéo tay Dương Quỳnh ra khỏi thư phòng.

“Thanh Diệp, nương nương suýt nữa bị độc chết, sao người có thể không hiểu chuyện như vậy?” Lúc này Như Quyên đều tận mắt nhìn thấy, trước mặt Khang phi nàng không thể nói gì, nhưng không có nghĩa là nàng đồng ý với cách làm của Dương Quỳnh.

Dương Quỳnh quay đầu nhìn cửa thư phòng, thờ dài nói: “Chẳng lẽ người cũng không để tâm sao? Hoài nghi bằng hữu sớm chiều ở chung với mình, trăm phương ngàn kế tìm ra sơ hở của các nàng, sau đó đưa các nàng vào chỗ chết?”

Như Quyên kéo tay Dương Quỳnh đi ra xa, lúc này mới nói: “Nếu đã là bằng hữu, thì sẽ không phản bội.”

Dương Quỳnh không có lời nào để nói. Trong lòng nàng vẫn có một trở ngại không vượt qua được. Đối với việc tín nhiệm đồng nghiệp, đã là thói quen nhiều năm khi nàng tham gia quân ngũ, thâm căn cố đế. Đó là có thể giao tính mạng của mình cho đồng nghiệp, hiện giờ lại người lừa ta gạt như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? Vì sinh tồn sao? Ngay cả tín nhiệm cơ bản nhất giữa người với người cũng không có, vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Như Quyên rất lo lắng, cảm xúc hiện tại của Dương Quỳnh là trước nay chưa từng có. Căn bản Như Quyên cũng không nghĩ tới đối với việc theo dõi Yên Xảo nàng lại mâu thuẫn như vậy, “Nếu người không muốn làm, vậy để ta theo dõi Yên Xảo đi.”

“Không cần. Dù sao cũng là nương nương phân phó, để ta đi đi.” Dương Quỳnh thờ ra một hơi phiền muộn, ngẩng đầu lên nhìn Như Quyên, “Tuy ta có khó thể tiếp nhận, nhưng ta có người muốn bảo vệ, yên tâm đi, ta sẽ không làm hỏng việc.”

Rốt cuộc Như Quyên cũng thở phào nhẹ nhõm, “Chỉ hy vọng thế.”

Khang phi nhắc bút Lang Hào lên, hồi lâu lại buông xuống. Thế cục hỗn loạn trước mắt, Cung Lung Hoa của nàng lập tức có hai cung nữ có vấn đề, cũng đều là người mình tin cậy, không thể không nói đây chính là đánh nàng trở tay không kịp. Đúng lúc này Dương Quỳnh lại còn nghĩ không thông, người trong tay nàng có thể sử dụng đã không nhiều nữa.

“Ai!” Thở dài một tiếng, Khang phi xoa nhẹ mi tâm. Sống trong thâm cung chín năm, nàng hiểu rõ đạo lý rút dây động rừng. Hôm nay là một bàn cờ loạn, chỉ cần hạ sai một quân cờ, chính là sinh tử hai đường.

Nghĩ như vậy, Khang phi lại thăm vấn Trương Yến, hỏi quan hệ của hắn và Yên Xảo. Hóa ra trước khi vào cung Yên Xảo và Trương Yến đã quen biết. Khi Yên Xảo còn ăn xin ở ven đường, Trương Yến từng bố thí thức ăn cho nàng. Có điều nhà Trương Yến cũng nghèo, lúc này mới học nghề trong tù.

lâu (quán rượu). Sau đó ông chủ của tửu lâu bị hoạch tội liền bắt hắn đi gánh tội thay, mà hắn còn nhỏ tuổi, nên liền tịnh thân* vào cung.

(*tịnh thân: trước khi vào cung làm thái giám thì phải ... mọi người hiểu rồi đây :))

Về sau lại gặp Yên Xảo ở Cung Lung Hoa. Hai người coi như người quen cũ, thường xuyên qua lại, thân thiết hơn so với những người khác. Yên Xảo ham ăn, Trương Yên thường xuyên giữ lại thức ăn ngon cho nàng. Yên Xảo cũng thường cho hắn một ít bạc vụn. Trương Yên từng hỏi Yên Xảo bạc ở đâu ra, Yên Xảo chỉ nói là Khang phi thưởng. Trương Yên biết tuy rằng Yên Xảo không phải là người hầu hạ bên cạnh Khang phi, nhưng ở trước mặt Khang phi xem như được yêu thích, nên cũng không nghĩ nhiều.

Chuyện lần này vốn dĩ hắn cũng không biết gì, đến khi nghe Như Tuyết nói trong tổ yến có độc, thì Yên Xảo mới qua nhỏ giọng nói cho hắn biết chuyện hằm lại một bát tổ yến mới. Còn uy hiếp nói, một khi chuyện bị vỡ lở, hắn tuyệt đối không có đường sống. Coi như Khang phi không truy cứu, thì Cung Lung Hoa này tất nhiên cũng sẽ không dung nạp hắn nữa. Mà hắn đã sơ suất như vậy, thì còn chủ tử nào dám dùng hắn? Trương Yên từng chịu khổ, từng bị người ta bắt nạt, hắn biết sự đau khổ của những loại ức hiếp này. Nghĩ như vậy, ma xui quỷ khiến liền đồng ý.

Đến khi Như Tuyết mang đi, Trương Yên dự cảm sự việc không đúng, tìm Yên Xảo thương lượng. Sự tình về sau Dương Quỳnh cũng đã nói với Khang phi.

Khang phi nghe xong, lại hỏi lại vài chi tiết mấy lần. Thấy Trương Yên trả lời cơ bản nhất trí, đoán lời hắn nói là thật. Trương Yên này cũng đúng thật là xui xẻo. Hồ đồ bị kéo vào, nhưng có tội chính là có tội, cho dù không phải chủ mưu, thì cũng là đồng phạm.

Khang phi lệnh Nguyên Hương tiến vào dẫn Trương Yên xuống giam giữ, “Ở trong cung này, ngu xuẩn cũng là một loại tội lỗi. Cho nên bốn cung đã nói, bên cạnh bốn cung không cần kẻ ngu dốt.”

Lúc này Dương Quỳnh đi vắng, ở cạnh Khang phi chỉ có mình Như Quyên, “Như vậy xem ra, người hạ độc chính là Yên Xảo?” Như Quyên hỏi.

Khang phi có chút hứng trí hỏi lại, “Mặc kệ có phải là Yên Xảo hay không, ngươi đoán thử xem, chủ tử sau lưng Yên Xảo là ai?”

Như Quyên kinh ngạc nói: “Nương nương người đã biết?”

Khang phi cười lắc đầu, “Ngươi nghĩ bốn cung là thần tiên sao? Không có manh mối thì sao biết được?”

Như Quyên khó xử nói: “Nương nương cũng nói là không có manh mối, thì sao nô tỳ có thể đoán được?”

Khang phi nói: “Có manh mối rồi thì ngươi còn đoán làm gì? Mau đoán đi.”

Về mặt Như Quyên đau khổ. Thế nào lại cảm giác như đang chơi trò chơi với Khang phi vậy? Trong đầu nàng loại trừ từng vị chủ tử một, nghĩ đến đầu tiên đương nhiên là Hoàng hậu. Nhưng nếu Hoàng hậu muốn động thủ thì tình hình tuyệt đối sẽ không như bây giờ, cũng sẽ không dùng thủ đoạn thấp kém như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Bỏ Qua

Dương Quỳnh đang nghe động tĩnh bên trong, dư quang khóe mắt thấy xa xa vài người đi tới. Tập trung nhìn kỹ, không ngờ là Khang phi và Chu Cẩm phi dẫn người tới. Nàng cũng không sợ bị hai vị này nhìn thấy, nhưng bộ dạng hiện giờ của mình thật không ra thể thống gì, bèn lật người nhảy ra ngoài tường.

Khi Khang phi cùng Chu Cẩm phi đi vào Lăng Tiêu Các, Dương Quỳnh vừa vặn đi tới trước mặt các nàng. Hai vị đều là người đã chìm nổi đã lâu trong Hậu cung, lập tức liếc mắt nhìn nhau, cái gì nên hiểu cũng đã hiểu. Bước chân của hai người không dừng lại, trực tiếp vào Lăng Tiêu Các, lên lầu hai.

Lúc này Lý Sung nghi cũng nghe thấy tiếng bước chân, muốn đi nhưng không kịp nữa rồi.

Ánh mắt của Khang phi và Chu Cẩm phi chuyển từ trên người Lý Sung nghi sang nam nhân đang nằm trên mặt đất.

“Thần thiếp tham kiến Khang phi nương nương, Cẩm phi nương nương.” Sắc mặt Lý Sung nghi trắng bệch, cúi đầu thỉnh an.

“Đây là có chuyện gì?” Chu Cẩm phi hỏi.

“Thần thiếp cũng không biết. Thần thiếp vừa mới đến đây thì thấy người này đã chết rồi.” Lời Lý Sung nghi nói cũng không hoàn toàn là giả dối, chỉ là sức mạnh không đủ.

”Vậy sao?” Chu Cẩm phi tiến lên vài bước, đi đến bên cạnh Tiết Hàm Anh, cúi đầu nhìn thoáng qua, kinh ngạc nói: “Đây không phải là Tiết Phó thống lĩnh sao? Thế nào lại chết ở đây?”

Lời này cũng không biết là nàng đang hỏi ai, cũng không ai trả lời. Tiết Hàm Anh là Phó thống lĩnh thị vệ Hoàng cung, bản thân xuất hiện ở loại địa phương này đã là phạm húy kị. Huống chi còn là một người chết?

”Yên Xảo, tại sao ngươi lại ở đây?” Khang phi đột nhiên hỏi.

Thân mình Yên Xảo run lên, lập tức quỳ rạp xuống đất nói, “Nương nương thứ tội, hôm nay nô tỳ đi lĩnh thuốc bổ, đi ra liền thấy Tâm Xảo, nói với nàng mấy câu. Nô tỳ tuyệt đối không làm chuyện khác, xin nương nương minh xét.”

Lúc này Dương Quỳnh chú ý tới bên cạnh Lý Sung nghi còn có một cung nữ, nghĩ chắc là Tâm Xảo.

Khang phi nở nụ cười, “Bốn cung cũng chưa nói gì, nhìn xem, dọa ngươi sợ rồi.” Nàng nói với Chu Cẩm phi, “Tỷ tỷ, hiện giờ việc này nên xử lý như thế nào?”

Chu Cẩm phi lại nhìn Lý Sung nghi, “Chuyện này liên quan đến nam nhân bên ngoài, đương nhiên là phải bẩm báo Hoàng thượng. Lý Sung nghi, ngươi nói có đúng không?”

Lúc này Lý Sung nghi trái lại trấn định. Nàng cười khở một cái, “Hai vị nương nương muốn đưa thần thiếp vào chỗ chết sao?”

”Sao lại nói như vậy?” Dù đang trong lúc quan trọng nhưng Chu Cẩm phi vẫn ung dung tìm cái ghế ngồi xuống. Khang phi cũng ngồi xuống cạnh nàng.

”Việc này bất luận có phải do thần thiếp gây nên hay không, một khi truyền ra ngoài, Hoàng thượng vì chú ý đến thể diện của Thiên gia, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho thần thiếp. Chiêu này của hai vị nương nương thật sự rất cao minh, giết người không thấy máu.” Lý Sung nghi nhìn hai người đối diện, cùng là nữ nhân của Hoàng thượng, nhưng sao nàng có thể bị kị với vạn nhất phong quang của hai vị này?

Chu Cẩm phi vừa muốn mở miệng, Khang phi lại nói: “Như vậy theo ý của Lý Sung nghi thì sao?”

Lý Sung nghi sừng sốt, nàng không ngờ Khang phi lại nói ra lời này, chẳng lẽ Khang phi sẽ thả cho nàng một con đường sống?

”Ngươi nói đúng, mọi người đều là tỷ muội. Bốn cung với Chu tỷ tỷ cũng không mong ngươi uống tính mạng. Chỉ là việc này không thể tùy tiện giải quyết, nếu Lý Sung nghi có phương pháp giải quyết, chúng ta cũng không mong phát sinh thêm rắc rối.” Giọng điệu Khang phi bình thản, mang theo thương xót.

Lý Sung nghi không xác định được là Khang phi đang nói thật hay giả, muốn nàng cứ như vậy gánh vác chuyện này, hiện giờ nàng không nguyện ý. Nhưng thi thể của Tiết Hàm Anh không thể nào giấu diếm, kể sách bây giờ, là chỉ có thể tìm người gánh tội thay. Ánh mắt của nàng nhìn về phía Yên Xảo. Tâm Xảo là người nàng luôn dẫn theo bên mình, nhiều ít có chút luyến tiếc. Mà Yên Xảo... chung quy cảm tình vẫn kém một tầng. Nếu nhất định phải hy sinh một người, nàng sẽ hy sinh Yên Xảo.

”Ai!” Khang phi thở dài, “Tha cho làm người không làm, cố tình lại muốn làm quỷ. Uống phí bốn cung khổ tâm.”

Yên Xảo tâm tư thông minh lanh lợi. Cái nhìn vừa rồi của Lý Sung nghi, nàng đâu còn điều gì chưa hiểu. Nước mắt của nàng rơi xuống, quỳ rạp xuống đất nói: “Chủ tử, nếu người để nô tỳ gánh tội thay, nô tỳ sẽ đi gánh tội. Sống hay chết, toàn bộ bằng một câu của chủ tử.”

Lời này làm Dương Quỳnh xúc động. Ngày thường Yên Xảo thoát nhìn là một nữ tử vui tươi hoạt bát, không nghĩ tới lại cũng có một mặt trung thành như vậy.

”Yên Xảo, là ta có lỗi với ngươi.” Nước mắt của Lý Sung nghi cũng chảy xuống. Bỏ Yên Xảo, không phải là mong muốn của nàng, nhưng nàng không thể không làm như vậy.

Yên Xảo quỳ xuống đất dập đầu một cái, khi ngẩng lên thần sắc đã khôi phục. Nàng đứng dậy nói với Khang phi, “Nương nương, nô tỳ biết một chút tâm tư kia của nô tỳ không giấu được người. Nô tỳ có ngày hôm nay cũng là quả báo. Van người nể tình nô tỳ làm nhiều việc cho người như vậy, mà thành toàn cho nô tỳ.”

Khang phi lắc đầu, “Ngươi đủ trung tâm, chỉ là theo nhầm chủ tử. Thôi được, dù gì cũng là chủ tớ, bốn cung sẽ không nhiều lời, cũng hi vọng ngươi không cần nhiều lời.”

Yên Xảo ngẩng đầu, nàng biết là Khang phi đang cảnh cáo nàng không cần phải nói ra những chuyện trước kia làm cho Khang phi. Kỳ thật Yên Xảo không phải kẻ hồ đồ, từ lúc bắt đầu đã không nghĩ đến chuyện nói ra những chuyện đó, nếu không cần gì phải chờ đến bây giờ?

”Nô tỳ hiểu được. Tạ nương nương thành toàn.” Nói xong nàng lại quỳ xuống dập đầu với Khang phi một cái.

Chu Cẩm phi nhìn hồi lâu, lúc này mới nói, “Phù Dung, gọi người tới đây.”

Yên Xảo bị gán tội tư thông với thị vệ đưa đến Cháp Hình Ti. Thi thể của Tiết Hàm Anh cũng bị mang đi. Đối với cái chết của hắn, Yên Xảo nói rằng là Tiết Hàm Anh có ý đồ bất chính với nàng, dưới tình thế cấp bách nàng lỡ tay giết người.

Lúc gần đi Khang phi nhìn thoáng qua Lý Sung nghi, trong ánh mắt dĩ nhiên lộ ra sự thương hại. Ánh mắt Lý Sung nghi gần như phun ra lửa, nhưng nàng không thể làm gì, chỉ oán hận nhìn bóng lưng Khang phi rời đi.

Giữa đường chia tay với Chu Cẩm phi, Khang phi dẫn người trở về Cung Lung Hoa. Cho những người khác lui xuống, Dương Quỳnh kể lại chi tiết chuyện đã xảy ra.

“Tiết Hàm Anh võ công cao cường, làm sao ngươi giết được hắn?” Đây là chuyện Khang phi không hiểu nhất.

Dương Quỳnh gãi gãi đầu, “Ta ở thế giới kia từng học qua rất nhiều kỹ thuật giết người, bao gồm cả tình huống thân cận, lợi dụng huyết vị khung xương của thân thể đối phương như thế nào để giết người.”

“Ngươi đã giết rất nhiều người sao?” Khang phi hỏi.

“Đúng vậy.” Dương Quỳnh trả lời rất mơ hồ. Trước đây trong lúc thi hành nhiệm vụ quả thật nàng đã từng giết người, đó là yêu cầu của nhiệm vụ, nàng cũng không biết có gì là không đúng, “Nương nương người có cảm thấy ta là người xấu hay không?”

“Người xấu cũng được, bổn cung cũng không phải người tốt gì.” Khang phi cười nói.

“A...” Dương Quỳnh không ngờ Khang phi sẽ nói như vậy, ý tứ là hai người bọn họ là một đôi trời sinh sao?

“Chuyện hôm nay rất nguy hiểm, may mà ngươi hiểu tùy cơ ứng biến. Bổn cung vừa nhận được tin liền chạy tới, sợ ngươi trúng bẫy của đối phương.” Khang phi nghĩ lại vẫn còn thấy sợ. Ván này nhìn như nàng thắng chắc, nhưng kỳ thật các nàng hoàn toàn là gặp chiêu phá chiêu. Có thể thuận lợi vượt qua chỉ có thể nói là ông trời phù hộ.

“Làm sao nương nương biết ta xảy ra chuyện?” Dương Quỳnh không ngờ Khang phi lại đến nhanh như vậy.

“Hai cung nữ phụ trách theo dõi kia lập công. Vừa thấy bên cửa sổ xuất hiện thân ảnh của nam nhân thì lập tức có một người chạy về báo tin. Đúng lúc Chu tỷ tỷ đến chơi, loại chuyện náo nhiệt này đương nhiên nương nương muốn đến xem.” Khang phi đưa tay giữ chặt tay Dương Quỳnh, “Hiện giờ còn trách bổn cung hoài nghi Yên Xảo hay không?”

Dương Quỳnh trở tay ôm lấy Khang phi nói: “Là ta sai rồi, nương nương người đừng nóng giận.”

Khang phi cung chiêu nở nụ cười, “Bổn cung cũng không muốn tức giận với ngươi. Hiện giờ thế cục bên ngoài quá phức tạp. Máy cỗ thế lực quá nhiều, bổn cung thật sự không còn sức. Nếu ngươi giận đối với bổn cung, rất nhanh bổn cung sẽ không chịu nổi.”

Dương Quỳnh nhìn Khang phi chui vào trong lòng mình, cảm giác giống như thờ phào nhẹ nhõm.

“Thu Hoa, thực xin lỗi. Ta không thông cảm cho ngươi.” Nụ hôn áy náy, nhẹ nhàng rơi trên môi Khang phi.

“Ngươi nha...” Châm dứt nụ hôn, Khang phi điểm nhẹ trán Dương Quỳnh.

Lúc này Như Quyên gõ cửa tiến vào đưa điểm tâm lên, thấy không khí tốt đẹp trong phòng, không nhịn được hỏi: “Nương nương, vì sao lại có Lý Sung nghi? Nàng liên thủ với Tiết Hàm Anh muốn hại Thanh Diệp sao? Hay là muốn thông qua hại Thanh Diệp để hại nương nương?”

“Thanh Diệp nói Tiết Hàm Anh cho nàng một khối ngọc bội, để nàng giấu ngọc bội ở trên giường bổn cung. Bổn cung nhìn kiểu dáng, là đồ nam tử thường dùng. Ngươi nói mục đích của Tiết Hàm Anh là gì?”

Như Quyên biến sắc, “Đây là vu oan!”

Khang phi thở dài nói: “Danh tiết của nữ tử to bằng trời. Nếu lần này thành công, bổn cung vĩnh viễn cũng không thể trở mình.”

Lúc này Dương Quỳnh nghĩ lại cũng có chút sợ. Nếu thân thể này không phải là mình, nếu chính là Thanh Diệp, vậy Khang phi không phải là sẽ nguy hiểm sao?

Như Quyên không nhịn được liếc nhìn Dương Quỳnh một cái, Dương Quỳnh lập tức bất mãn nói: “Này này, Như Quyên ngươi nhìn ta bằng ánh mắt gì vậy, ta sẽ không phản bội nương nương.”

Như Quyên không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Nương nương, nô tỳ không hiểu, nếu Tiết Hàm Anh có kế hoạch vu oan, thì vì sao Lý Sung nghi lại xuất hiện ở Lăng Tiêu Các? Đây không phải là mâu thuẫn sao?”

Nói đến đây Khang phi cũng có chút đau đầu, “Điều này chỉ có thể nói rằng Lý Sung nghi không biết kế hoạch của Tiết Hàm Anh. Nàng cho rằng bất gian chuyện của Thanh Diệp và Tiết Hàm Anh là có thể trị tội Thanh Diệp, từ đó đạt tới mục đích đả kích bổn cung. Đồng thời Tiết Hàm Anh cũng không biết Lý Sung nghi sẽ xuất hiện.”

“A?” Dương Quỳnh cảm thấy não mình xoắn lại rồi, có cần phức tạp như vậy không?

“Nói như vậy...” Không đợi Như Quyên nói tiếp, Dương Quỳnh liền nói: “Bọn họ thuộc hai thế lực khác nhau.”

Khang phi gật đầu, “Cho nên bốn cung mới nói hiện giờ thế cục bên ngoài rất hỗn loạn. Bốn cung không biết vì sao lại có nhiều người muốn gây bất lợi cho bốn cung như vậy, nhưng lần này quả thật khó giải quyết.”

”Tại sao Lý Sung nghi lại gây bất lợi cho nương nương?” Nãi Như Quyên cũng sắp xoắn lại rồi.

Khang phi hỏi, “Lý Sung nghi người này, các người có ấn tượng gì?”

Dương Quỳnh nghĩ một lúc, ngoại trừ ở bữa tiệc tẩy trần bị hành thích khiến nàng trọng thương thì cũng không có ấn tượng cụ thể nào khác. Như Quyên cũng lắc đầu.

”Được rồi. Sau khi Lý Sung nghi bị thương liền trở nên âm trầm, nhưng vốn dĩ nàng không phải người như vậy. Nàng với bốn cung là đồng hương, đều xuất thân từ Giang Nam. Phụ thân của nàng là Tri Phủ Dương Châu. Không chỉ như vậy, nàng và bốn cung đều tiến cung cùng năm.” Dương như Khang phi đang nhớ lại, “Bốn cung nhớ rõ, năm đó chúng ta cũng cùng nhau vào kinh.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Chuyện Riêng

Dương Quỳnh và Như Quyên hoàn toàn không hiểu. Dựa theo lời Khang phi nói, hai người các nàng là đồng hương, cùng vào kinh, cùng tiến cung, hẳn là phải tình như tỷ muội mới đúng, dù thế nào cũng nên thân cận hơn so với người ngoài. Sao Lý Sung nghi lại muốn hại chết Khang phi?

Khang phi thở dài, “Các người không hiểu, chứng tỏ các người vẫn chưa hiểu được lòng người. Lòng người đều có ma chướng. Nhiều khi, rất nhiều việc nhìn như không hợp lý, nhưng lại phù hợp với suy nghĩ của mỗi người.”

Dương Quỳnh và Như Quyên vẫn không hiểu.

“Bốn cung và nàng có nhiều điểm tương đồng, cũng có quá nhiều chỗ có thể so sánh.”

Nói tới đây, Dương Quỳnh đột nhiên hiểu ra, “Lý Sung nghi đố kị với nương nương!”

Khang phi gật đầu, “Khi còn ở Giang Nam, nàng cũng là một tài nữ, dung mạo không tệ. Đáng tiếc luôn bị bốn cung lấn át, không thể nổi danh. Đến kinh thành, bốn cung vào phủ đệ của đại ca, không hề lộ diện. Nàng thì lại muốn tham gia yến hội ở khắp nơi, kết bạn với những thiên kim nhà cao cửa rộng ở kinh thành, dù sao cũng phải vì bản thân mà dành được một thanh danh tài nữ thật tốt. Dù là như thế, nhưng khi nàng vào cung cũng chỉ được phong là một Bảo lâm. Mà bốn cung vào cung, tức khắc liền thành Khang phi, đối lập lớn như vậy, nếu là các người, thì các người sẽ đối đãi với bốn cung như thế nào?”

Như Quyên cũng hiểu rồi. “Nhưng đó không phải là lỗi của nương nương!”

“Đúng vậy.” Khang phi thở dài nói: “Số mệnh của mỗi người không giống nhau. Ở trong mắt nàng, bốn cung chỉ là tốt số mà thôi. Làm người thì không thể tranh giành với số mệnh, cho nên những năm gần đây nàng đều ân nhân không bộc phát.”

“Nếu đã nhịn nhiều năm như vậy, thì tại sao bây giờ lại muốn hại nương nương?” Như Quyên hỏi.

Dương Quỳnh đã nghĩ đến vấn đề này, “Chẳng lẽ là bởi vì lần ám sát đó?”

Khang phi không cho ý kiến, “Nàng chắc hẳn luôn hận bốn cung. Lần ám sát đó, nàng bị liên lụy liền trọng thương, sau này cũng không thể tiếp tục được sủng ái. Mà bốn cung rõ ràng là mục tiêu của nhóm người Trần Chiêu nghi, lại vì có Thanh Diệp bảo hộ mà lông tóc không hao tổn. Bốn cung nghĩ, Lý Sung nghi có lẽ là hận chết bốn cung.”

Dương Quỳnh cau mày nói: “Cố chấp như vậy, sợ là thật sự muốn điên rồi.”

Như Quyên nói: “Đã biết Lý Sung nghi sẽ gây bất lợi cho người, nương nương định làm gì? Có cần thừa bầm với Hoàng thượng không?”

Khang phi thở dài nói: “Nàng cũng là người đáng thương. Thời gian sau khi nàng bị thương chắc hẳn là sống không dễ chịu. Nếu bốn cung thừa bầm với Hoàng thượng, đừng nói là nàng, mà ngay cả người nhà của nàng cũng sẽ bị liên lụy.”

Như Quyên nhíu mày, dò hỏi: “Ý của nương nương là... bỏ qua cho Lý Sung nghi?”

“Tuy rằng bốn cung thương cảm nàng, nhưng cũng sẽ không mềm lòng như vậy. Bốn cung sẽ không hao tâm lung tung để mình bị vây trong cảnh nguy hiểm.” Khang phi nghiêm túc trầm ngâm trong chốc lát, lúc này mới nói: “Bốn cung sẽ nói chuyện với nàng.”

“Vậy Yên Xảo xử lý thế nào?” Dương Quỳnh hỏi.

“Vô luận Lý Sung nghĩ ra sao, Yên Xảo tuyệt đối không có đường sống.” Khang phi nhìn Dương Quỳnh, chậm rãi nói: “Nàng biết quá nhiều chuyện, bổn cung không thể giữ nàng lại.”

“Ta hiểu được.” Trong lòng Dương Quỳnh vẫn như cũ không thoải mái, nhưng nếu không đối nghịch với Khang phi, lần này Yên Xảo bị Lý Sung nghĩ vứt bỏ, thì khoản nợ này cũng có thể coi như tính sang cho Lý Sung nghĩ.

Một ngày này có quá nhiều sức ép, sau bữa cơm chiều, Dương Quỳnh lẳng lặng Dương Quỳnh đi nghỉ ngơi. Như Quyên vội vã nói chuyện này cho Nguyên Hương, thấy Khang phi cũng không cần mình hầu hạ, thì sẽ không đi theo vào tầm điện.

Trong điện không có người, vừa vận thuận lợi cho Dương Quỳnh. Nàng ôm Khang phi vào ngực, lòng còn sợ hãi nói: “Cũng may ngươi không có chuyện gì.”

Chân mày khỏe mắt Khang phi đều nhắm ý xuân, dịu dàng nói: “Có người ở bên cạnh ta, ta sẽ không sao.”

“Thu Hoa, hôm nay thật sự làm ta sợ muốn chết.” Dương Quỳnh lại giả bộ đáng thương.

Khang phi cười dễ dàng nói: “Được rồi, ngươi muốn ta bồi thường cho ngươi như thế nào?”

Dương Quỳnh gian tà nhìn thân mình Khang phi, hỏi: “Thân thể của ngươi sắp khỏe rồi chứ?”

Nói tới đây, Khang phi đâu còn có thể không hiểu, mặt liền đỏ lên, “Làm sao ngươi đều...”

Lời còn chưa dứt đã bị ánh mắt tội nghiệp của Dương Quỳnh chọc cười, “Thu Hoa, lần trước ta không làm gì cả. Ngươi phải bồi thường cho ta.”

Khang phi bắt đầu đi, e lệ gật đầu.

Dương Quỳnh mừng rỡ, kéo Khang phi về phía giường.

Khang phi lên giường, chui người rút vào trong chăn. Dương Quỳnh nhìn thấy, thế này xử lý thế nào?

Giương mắt nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hồng của Khang phi, hai mắt liền cười thành hình trăng khuyết. Nàng biết Khang phi chỉ đang xấu hổ, chứ không phải không muốn.

Cái chăn đương nhiên không ngăn được móng vuốt sói của Dương Quỳnh. Vài lần đã bị Dương Quỳnh vứt ở một bên. Để trừng phạt Khang phi không thành thật, Dương Quỳnh cù khắp người nàng. Khang phi rất sợ ngứa, lần này xem như đã bị chế trụ từ huyết. Không đến hai chiêu liền cười đến chảy nước mắt, nằm trên giường liên tục xin tha.

Dương Quỳnh gọi cầm Khang phi lên, cúi đầu, hôn lên môi Khang phi.

Thân mình Khang phi khẽ run rẩy, dường như so với ngày thường càng miễn cảm hơn.

Tay Dương Quỳnh cõm bỏ y phục của Khang phi, từng cái từng cái, cho đến khi ngón tay chạm đến được da thịt ôn nhuận mịn màng, giống như mê muội lưu luyến trên da thịt không chịu rời đi.

Thân mình Khang phi còn chưa khỏe hẳn, lại mệt mỏi một ngày, lúc này lực tự chủ quả thật rất kém. Dương Quỳnh chạm một cái, liền khiến nàng run rẩy. Cảm giác mới mẻ không ngừng tiến vào đại não, Khang phi ngày càng cảm thấy tiếp đón không kịp.

Âm thanh kiều mỹ khẽ tràn ra khỏi cánh môi bị hôn đến kiều diễm ướt át, chui vào lỗ tai Dương Quỳnh. Đây cũng chính là cổ vũ lớn nhất, Dương Quỳnh càng ra sức châm lên từng ngọn lửa trên người Khang phi.

Khang phi khó chịu vặn vẹo thân mình, kéo tay Dương Quỳnh, rồi lại không biết làm gì.

Dương Quỳnh thích nhất dáng vẻ Khang phi bất lực nhìn mình như vậy. Ánh mắt trong veo lại mê man của nàng chính là liều thuốc thúc tỉnh tốt nhất trên thế gian này.

“Rất khó chịu phải không? Ta tới giúp ngươi.” Có kinh nghiệm lần trước, lần này Dương Quỳnh sẽ không lúng túng không tìm thấy đường nữa. Tay nàng quét qua chiếc bụng bằng phẳng của Khang phi, khẽ chạm một cái liền khiến cho thân mình Khang phi run rẩy.

Thân thể thật sự là vô cùng miễn cảm! Dương Quỳnh cảm thán trong lòng.

Trên da thịt Khang phi lưu lại dấu vết mờ hời cháy qua, vô cùng ái muội.

Theo động tác của ngón tay Dương Quỳnh, thân thể Khang phi cong lên, nghênh hợp cùng động tác của nàng.

Trong tầm điện xuân ý dạt dào, trong màn trướng kiều ngâm không dứt. Hai nữ tử đều muốn giao thân thể và trái tim của mình cho đối phương.

Đêm khuya, thấy Khang phi mệt mỏi mà thiếp đi, Dương Quỳnh không thể không lại tự trách mình. Lực tự chủ của mình đúng là yếu kém, biết rõ Khang

phi còn chưa khỏe hẳn, nhưng vẫn không khống chế nổi bản thân.

Nàng xuống giường, đi vắt khăn sạch. Lại nói vẫn là Như Quyên tri kỷ, cố ý dùng chậu đồng đựng nước ấm đặt trên chậu than, như vậy sẽ không sợ bị lạnh.

Dương Quỳnh tiến vào trong màn, tỉ mỉ giúp Khang phi lau chùi thân thể. Khang phi chỉ động nhẹ, nhưng không tỉnh. Dương Quỳnh thấy động tác không hề đề phòng của nàng, cười lắc đầu.

Có lẽ lúc thanh tỉnh đã nguy trang cho bản thân mình quá tốt rồi, lúc này Khang phi lại vô cùng an tĩnh nhu thuận, giống như động vật nhỏ, khiến người ta muốn che chở.

Ngày hôm sau, dùng xong bữa sáng, Khang phi dẫn theo Dương Quỳnh cùng Như Quyên đến Điện Phong Nguyên. Điện Phong Nguyên là nơi ở của Lý Sung nghị và Tề Sung dung. Chủ yếu là bởi vì bộ dạng của Lý Sung nghị bây giờ giống như nửa phế nhân, nếu ở đây một mình, vậy chẳng khác nào là nàng bị đẩy vào lãnh cung. Thế nhưng hiện giờ an bài như vậy, lại khiến cho hai người các nàng đều rất khó xử.

Một người cảm thấy nếu mình đã là phế nhân thì nên tự sinh tự diệt, vậy mà lại còn sắp xếp cho nàng ở cùng với một người cả ngày cười nhạo nàng. Người kia cảm thấy mình có một vị hàng xóm tốt như vậy, còn muốn tranh sủng như thế nào? Hoàng thượng chỉ cần nghĩ đến Lý Sung nghị thì sẽ không chịu đến Điện Phong Nguyên nữa.

Lâu ngày, tuy rằng hai người ở dưới cùng một mái hiên nhưng lại ít trò chuyện.

Lần này Khang phi đến, hai người đương nhiên phải ra ngoài tiếp đón. Khang phi nói với Tề Sung dung, “Bốn cung có mấy lời muốn nói với Lý Sung nghị, Tề Sung dung sẽ không để tâm chứ?”

Tề Sung dung vội vàng cười làm hòa nói: “Khang phi nương nương nói gì vậy, thần thiếp đương nhiên sẽ không để tâm. Nếu Khang phi có lời muốn nói với Lý Sung nghị, vậy thần thiếp xin trở về phòng trước.”

Dù Lý Sung nghị không nguyện ý, nhưng vẫn phải dựa theo cấp bậc lễ nghĩa đưa Khang phi về phòng mình.

Khang phi cười nhẹ nhàng, quay đầu nói với nhóm người Dương Quỳnh, “Các người ở bên ngoài chờ, bốn cung có mấy lời muốn nói riêng với Lý Sung nghị.”

Dương Quỳnh có chút không yên lòng, liếc mắt nhìn Khang phi một cái, Khang phi khẽ gật đầu, lúc này Dương Quỳnh mới không tình nguyện đứng ngoài cửa. Lý Sung nghị biết Khang phi đến đây nhất định là vì chuyện hôm qua. Nhưng rõ ràng nàng đã đồng ý thả cho mình một con ngựa, chẳng lẽ hôm nay liền đổi ý? Hơn nữa điều kì lạ chính là, Lý Sung nghị cũng không cảm thấy sợ hãi.

Nàng nói với Tâm Xảo, “Người cũng ra bên ngoài chờ đi.”

Tâm Xảo yên lặng gật đầu, lui ra khỏi phòng.

Cửa phòng bị đóng lại, chỉ lưu lại hai nữ tử đã quen biết từ nhỏ.

Biểu tình của Lý Sung nghị rất bình tĩnh. Nàng nhìn Khang phi, nói: “Nương nương có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Khang phi nói: “Người không có gì muốn nói với bốn cung sao?”

Lý Sung nghị cười, cười đến mức rất có tố chất thần kinh, “Người là phi, thần thiếp là tần, theo quy củ, đương nhiên là nương nương nói trước.”

Khang phi lắc đầu, “Người đối với bốn cung thành kiến quá sâu.”

“Thần thiếp không nên có thành kiến sao?” Lý Sung nghị gắt gao nhìn chằm chằm Khang phi nói. “Chẳng lẽ thần thiếp còn phải vui vẻ vì có một vị đồng hương như nương nương sao?”

Khang phi không nói, mím môi mỏng chờ Lý Sung nghị nói tiếp.

Lý Sung nghị thấy bộ dạng này của Khang phi, giọng căm hận nói: “Ta ghét nhất dáng vẻ này của người. Cái gì cũng không nói, chỉ nhìn, để cho người khác nghĩ rằng bản thân chắc chắn sẽ thắng. Sau đó người lùi một bước đánh trả đối phương, ép người khác không thể xoay người. Người vĩnh viễn đều như vậy, trước mặt người ngoài thì giả bộ làm người tốt, sau lưng lại lòng dạ độc ác. Đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều là người mù. Chuyện của Liễu Thực phi, Trần Chiêu nghi cùng Hoắc Tiếp dư đều không thoát được có liên quan tới người. Người lừa được người khác, chứ không lừa được ta.”

Khang phi thấy ánh mắt Lý Sung nghị có hơi phiếm hồng, không khỏi thở dài, “Lý Ngừ Khanh, xưa nay bốn cung chưa từng nói mình là người tốt. Bốn cung làm những chuyện kia, trước nay đều là ghi nợ. Người nói trước mặt người khác bốn cung giả làm người tốt, có ai mà không như thế? Không phải người cũng vậy sao? Rõ ràng hận bốn cung đến chết, nhưng trước mặt người ngoài không phải vẫn cần thận cung kính bốn cung sao?”

Lý Sung nghị không phản bác được.

Chương 115: Thiện Tâm

Khang phi tiếp tục nói: “Người nên biết, nhiều khi giả dối so với sự thật càng quan trọng hơn. Không có giả dối che lấp, thế tục sẽ biến thành dạng gì? Chúng ta đều giống nhau, đối mặt với những người khác nhau sẽ nói những lời khác nhau. Người có thể hận bản cung, dù sao nhiều năm như vậy, sự tồn tại của bản cung cũng thành cái cớ để người khác chê cười người. Thế nhưng người không có lý do gì để hại bản cung. Bản cung cũng chưa từng hại người, cũng chưa từng chê cười người.”

“Không có lý do gì để hại người? Ha ha ha ha ha!” Lý Sung nghi cười to. “Thẩm Thu Hoa! Từ lúc ta hiểu chuyện, ta chính là đệ nhất tài nữ của Dương Châu. Vô số người đều khen ngợi ta, nói ta xinh đẹp, nói ta tài hoa. Cha mẹ kiêu hãnh vì ta, nhắc tới người cầu hôn thì gần như san bằng bậc cửa. Thế nhưng... nhưng người lại đột nhiên xuất hiện! Mọi người lập tức không nhìn thấy ta nữa. Kỳ lạ cỡ nào, rõ ràng người chỉ lộ mặt một lần duy nhất ở yến hội nghênh đón Trữ Vương gia, chỉ duy nhất một lần, nhưng người liền thành thần thoại của thành Dương Châu, của toàn bộ Giang Nam! Không còn ai nhớ Lý Ngữ Khanh là ai. Bọn hân chỉ đổ xô về phía người. Vậy ta tính là cái gì? A? Người nói xem, rốt cuộc ta tính là cái gì? So với người ta kém nhiều như vậy sao?”

Khang phi thấy Lý Sung nghi đang bị vây trong hồi ức, tuy rằng trong lòng không đồng ý, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm thán. Hóa ra nhiều năm như vậy, sự hiện hữu của mình lại làm nản phải chịu áp lực lớn như thế. Nói vậy, nàng có thể nhìn đến lúc này mới ra tay, cũng là hiếm thấy.

“Không ai muốn so sánh người với bản cung, là người tự tìm phiền não.”

“Đúng! Sẽ không ai so sánh ta với người. Bọn họ đều cảm thấy ta không xứng. Ha ha, một nữ nhi của Tri Phủ, sao có thể so với tiểu thư của Thẩm gia Giang Nam? Thẩm Thu Hoa, người xinh đẹp, người có tài, dòng dõi cao sang, tại sao tất cả những thứ tốt đều cho người? Tại sao ông trời lại không công bằng như vậy?” Lý Sung nghi nói xong nước mắt chảy xuống. Áp lực nhiều năm, rốt cuộc ở một khắc này cũng được giải phóng.

“Người đã mạnh hơn rất nhiều người rồi, đáng tiếc người không nên so đo những thứ này với bản cung. Bản cung không phải người hoàn mỹ, cũng có rất nhiều chỗ không bằng người thường.”

Lý Sung nghi nghe xong, rơi nước mắt cười nói: “Không bằng người thường? Ha ha, ta tin. Nhưng người cho rằng là ta so dung mạo, so tài hoa, so gia thế với người sao? Nhưng thế nhân đều nhìn vào những thứ đó, ta nào có biện pháp? Hoàng thượng tuyển tú, cha ta chạy bao nhiêu quan hệ, cầu bao nhiêu người mới có thể đưa ta vào cung. Khi ta nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể thoát khỏi người, người lại dựa vào một đạo Thánh chỉ trực tiếp vào cung. Ha ha, người biết không? Lúc ấy ta nghe được tin này thì buồn cười cỡ nào. Ta tưởng rằng có thể né tránh được người, nhưng cả đời lại phải sống chung một chỗ với người. Vào cung, ta chỉ là Bảo lâm, mà người, lại là Khang phi cao cao tại thượng. Ngay cả tư cách nói chuyện với người ta cũng không có. Thẩm Thu Hoa, người có biết tâm tình của ta như thế nào không? Mỗi ngày ta đều thành tâm cầu khẩn trời xanh, để người bị thất sủng sớm một chút, bị đẩy vào lãnh cung sớm một chút. Nhưng ta lại còn khẩn cầu cho người sống lâu trăm tuổi. Ta muốn người nhìn thấy ta từng bước leo lên cao, lên đến vị trí cao hơn của người, hung hăng dẫm nát người dưới chân.”

Khang phi nghe xong lắc đầu. Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma. Lý Sung nghi đã bị đồ kị che mờ tâm trí, nói năng đáng thương, nhưng cũng đáng giận.

“Thế nhưng ông trời không phù hộ. Người dĩ nhiên Thánh sủng nhiều năm không suy. Mà ta, chịu đựng nhiều năm như vậy mới chỉ là Sung nghi. Sau khi ta bị thương, thì ta biết đời này của mình hết rồi. Thế nhưng ta không cam lòng! Ta có thể chết, nhưng ta không thể chết sớm hơn người.” Lý Sung nghi lau nước mắt trên mặt, tiếp tục nói: “Người biết không? Ta có ân cứu mạng Yên Xảo, thế nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng để nàng làm việc. Vốn dĩ ta có rất nhiều cơ hội hạ độc hại chết người, nhưng ta không nỡ, ta không nỡ độc chết người. Như vậy thì quá lợi cho người rồi. Người coi trọng Thanh Diệp, vậy ta sẽ hại chết nàng để người đau lòng. Chỉ cần có thể khiến người khó sống, trả giá đại giới lớn như thế nào ta đều cam tâm tình nguyện.”

Khang phi thương xót nhìn Lý Sung nghi, “Bản cung chưa bao giờ là người tốt, thế nhưng bản cung nguyện ý tha cho người một con đường sống.”

Lý Sung nghi cười lạnh nói: “Người nghĩ người là ai? Năm giữ quyền sinh sát chính là Hoàng thượng, không phải người Thẩm Thu Hoa.”

“Nếu bản cung nói chính Yên Xảo hạ độc vào tổ yến, mà nàng là người của người. Người cảm thấy Hoàng thượng có tin hay không?” Khang phi chậm rãi nói.

“Người đang uy hiếp ta?” Lý Sung nghi cảnh giác nói.

Khang phi cười lắc đầu, “Lý Ngữ Khanh, thời điểm bản cung muốn diệt trừ một người, xưa nay chưa từng uy hiếp.”

Trầm lặng. Sau một khoảng trầm lặng dài, Lý Sung nghi ngẩng đầu nghi ngờ nói: “Hôm nay người đến không phải để khởi binh vấn tội?”

“Nếu bản cung muốn khởi binh vấn tội, thì sẽ không một mình nói chuyện với người.” Nàng thấy ánh mắt vẫn đang không tin của Lý Sung nghi, tiếp tục nói: “Người chỉ là một Sung nghi nhỏ, bản cung còn không để vào mắt. Nếu muốn diệt trừ người, căn bản không cần đi chuyển này. Người coi như

bồn cung nhân tử nương tay làm việc thiện cũng tốt, hay là nhớ đến tình đồng hương không đành lòng xuống tay cũng được, tóm lại chỉ cần người chịu theo khuôn phép cũ không gây chuyện với bồn cung, chuyện xảy ra lúc trước, bồn cung sẽ coi như không tồn tại.”

Thái độ nghi hoặc của Lý Sung nghi cũng không bởi vì lời nói này mà biến mất, “Người không sợ hiện tại ta đáp ứng người, sau đó lại động thủ sao?”

Khang phi lại cười, có điều lần này là nụ cười châm chọc, “Bồn cung dám thả người, đương nhiên cũng có phương pháp trị người. Lý Ngừ Khanh, người ở trong cung cũng đã chín năm, thủ đoạn của bồn cung có lẽ cũng hiểu biết không ít. Bồn cung không tranh, là không muốn tranh, nhưng không muốn tranh, không có nghĩa là không dám tranh.”

Lời Khang phi muốn nói cũng đã nói xong, thấy Lý Sung nghi chậm chạp không tỏ thái độ, cũng không định đợi nữa, đứng dậy đi ra cửa.

“Có thể tha cho Yên Xảo hay không?” Lý Sung nghi đột nhiên hỏi.

Tay Khang phi mở cửa dừng lại. Ở trước mặt nàng Yên Xảo cũng rất đặc lực, nếu như có thể, làm sao nàng nguyện ý đưa Yên Xảo vào chỗ chết? Nhưng dùng người chính là như vậy, tâm phúc của mình không trung thực, nhất định phải loại bỏ, thương xót một người, tất sẽ dẫn tới họa sát thân.

“Bồn cung không thể cứu nàng.” Khang phi nói: “Nhưng bồn cung có thể cứu người.”

Lý Sung nghi khó hiểu.

“Nếu người không muốn ở lại Điện Phong Nguyên, bồn cung có thể cầu Hoàng thượng cho người chuyển đến cung điện khác. Lý Ngừ Khanh, năm tháng trong cung không phải chỉ có một đường tranh sủng mới có thể đi. Bồn cung là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nhưng người vừa vặn lại có nguyên cớ để rời xa thị phi, vậy tại sao không lùi một bước?” Lời nói này quả thật xuất phát từ đáy lòng của Khang phi. Tuy rằng vết thương trên mặt mà Lý Sung nghi không thể nhận sủng ái, nhưng đây vừa đúng lại là một cơ hội để giải thoát.

“Người để ta suy nghĩ.” Ngừ điệu của Lý Sung nghi không hề kích động.

Khang phi không nói gì nữa, đẩy cửa ra khỏi phòng. Dương Quỳnh cùng Như Quyên đều tiến lên nghênh đón. Dương Quỳnh lo lắng nhìn từ trên xuống dưới, giống như sợ nàng thiếu mất thứ gì đó.

“Hồi cung.” Khang phi không nói gì thêm, dẫn người trở về Cung Lũng Hoa.

Khi Dương Quỳnh cùng Như Quyên nghe nói Khang phi bỏ qua cho Lý Sung nghi, cũng không hỏi tại sao.

“Chúng quy là bồn cung không đành lòng. Vốn nghĩ cho nàng một ít giáo huấn, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của nàng như vậy, nhìn bài trí trong phòng của nàng, bồn cung liền biết sau khi nàng bị thương, tháng ngày nhất định không dễ chịu. Rốt cuộc nàng cũng là bị bồn cung liên lụy.” Khang phi cũng không biết lần này mình làm có đúng hay không. Nhưng sau khi ở cạnh Dương Quỳnh, nàng ngẫu nhiên cũng muốn làm một vài chuyện xuất phát từ chủ tâm, một vài chuyện dứt bỏ lợi ích, hoàn toàn là tùy tính.

“Nương nương chuyện này cứ kết thúc như vậy? Nhưng Trương Yến vẫn còn đang bị giam giữ.” Như Quyên nhắc nhở nói.

“Hắn cũng thật hồ đồ, loại việc này cũng dám phạm sai. Nhưng chúng quy không phải cố ý, bồn cung cũng không muốn tổn thương nhiều sinh mệnh. Phạt hắn hai mươi bản tử, tùy tiện tìm cái cỏ trả về Phủ Nội Vụ đi.” Lần này Khang phi làm người tốt liền làm đến cùng.

“Nương nương đúng là ở trạch tâm nhân hậu.” Như Quyên nói.

“Bồn cung còn có cách gì? Chuyện này không thể giải quyết ngoài ánh sáng, chỉ có thể xử lý như vậy. Còn nữa, chuyện này sợ là sẽ rất khó giấu được Hoàng thượng, người để Nguyên Hương thả một ít tin đồn ra ngoài, nói độc là do Yên Xảo hạ.” Khang phi nghĩ đến đây, lại thở dài, “Nha đầu Yên Xảo kia ngày thường cũng rất đặc lực, thay bồn cung làm nhiều việc như vậy. Thanh Diệp, xé chiếu người đến Chấp Hình Ti một chuyến, hỏi Yên Xảo xem còn tâm nguyện gì chưa xong, có thể làm thay nàng thì làm đi.”

“Vâng, nương nương.” Dương Quỳnh đáp.

Mặc dù nói là giải quyết chuyện tố yến bị hạ độc, nhưng trong lòng mọi người lại không thấy sáng tỏ bao nhiêu. Vụ án Khang phi trúng độc vẫn lơ mơ không nói, người ở sau lưng giật dây Tiết Hàm Anh cũng không có đầu mối.

Trước bữa trưa, Khang phi tìm Doãn Cung chính tới, để nàng lấy lý do Tiết Hàm Anh mê hoặc Yên Xảo hạ độc mưu hại Khang phi để kết thúc án trúng độc lần trước. Doãn Cung chính nhiều năm làm việc trong Hậu cung, lập tức hiểu được đây là Khang phi đang giúp nàng. Sau khi thiên ân vạn tạ liền trở về Cục Cung Chính viết tấu chương kết thúc vụ án.

“Tại sao nương nương muốn Doãn Cung chính kết thúc vụ án? Rõ ràng chúng ta còn chưa tìm được người hạ độc?” Như Quyên khó hiểu.

Khang phi cười nói. “Nếu không kết thúc vụ án, sợ là Doãn Cung chính sẽ càng làm lớn hơn. Như Quyên, là kẻ bề trên thì không thể chỉ lo cho lợi ích của mình, phải nên nghĩ cho những người phía dưới. Chúng ta muốn sống, cũng không thể không cho người khác đường sống. Xưa nay Tiên tiếu Hậu cung đều là như vậy. Chuyện này đã kéo dài quá lâu, phía Hoàng thượng cũng chưa nhìn thấy khai báo. Nếu đã có cơ hội này, không bằng sớm kết thúc vụ án. Hơn nữa, người phía sau bức màn thấy tình hình trong cung căng thẳng như vậy, tất phải ngừng công kích. Như vậy chúng ta còn có thể tra được cái gì? Chỉ có thể chờ tình thế qua đi, đối phương thả lỏng cảnh giác, chúng ta mới có cơ hội.”

Trong lòng Dương Quỳnh thâm than, rốt cuộc Thẩm gia này đã dạy Khang phi những gì? Trị quốc an bang không phải cũng như vậy chứ?

Buổi trưa, Hoàng thượng tới. Mọi người nghênh giá tiến vào. Hoàng thượng đã nghe nói chuyện tổ yến bị hạ độc, cố ý đến thăm Khang phi, không khỏi oán giận nói: “Loại chuyện này sao có thể không nói cho tẩm biết?”

Khang phi dịu dàng nói: “Hoàng thượng trăm công nghìn việc. Thần thiếp không dám bởi vì việc nhỏ của bản thân mà quấy rầy Hoàng thượng.”

Hoàng thượng không đồng ý nói: “Tính mệnh quan trọng, làm sao lại là chuyện nhỏ được? Lần này bọn hần có thể hạ độc nàng, lần sau sẽ dám hạ độc tẩm.” Hoàng thượng nghĩ một lúc, “Trong cung này nên dọn dẹp sạch sẽ một chút, đều là những hỗn trướng, làm Hoàng cung này chướng khí mù mịt!”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Thăm ngục

Chương thứ một trăm mười lăm: Thăm ngục

Khang phi nghe xong nhân cơ hội nói: “Hoàng thượng muốn dọn dẹp Hậu cung đương nhiên là việc nên làm. Có điều cũng không thể chỉ phạt mà không thưởng được. Mấy ngày trước Hoàng hậu nương nương còn nói người muốn đại phong Hậu cung, bởi vì chuyện thần thiếp trúng độc mà phải lùi lại. Thần thiếp luôn cảm thấy rất áy náy. Hiện giờ thần thiếp thỉnh cầu người một ân điển, nếu người muốn dọn dẹp, vậy hãy bắt đầu từ địa vị, có thể để các tỷ muội bên dưới tấn phong lên được không? Như vậy mọi người đều có hi vọng, mỹ mãn vui vẻ, Hậu cung mới có thể an lành.”

Hoàng thượng cười nói: “Ái phi mở miệng, mười thánh thủ quốc biện cũng kém xa nàng. Được, nếu ái phi đã nói như vậy, tẩm sẽ thưởng ân điển này cho nàng. Vậy nàng xem, lần này đại phong Hậu cung nên làm thế nào mới thỏa đáng đây?”

Khang phi cười khẽ, “Lời này của Hoàng thượng là làm khó thần thiếp rồi. Chuyện đại sự như vậy đương nhiên phải là Hoàng thượng thương lượng với Hoàng hậu nương nương, thế nào lại hỏi thần thiếp? Hoàng thượng đổi sang hỏi thần thiếp, nhưng thần thiếp cũng sẽ không thuận theo.”

Hoàng thượng bị Khang phi nói không phản bác được, quả thực là hần có tâm tư này. Hần luôn sủng ái Khang phi, là bởi vì Khang phi sẽ không được sủng mà kiêu, làm ra chuyện vượt quy củ. Nhưng lòng người vạn biến, hôm nay không làm, nhưng chưa chắc ngày mai sẽ có thể hiểu được tiến thoái. Cho nên có lúc Hoàng thượng sẽ cố tình lơ đãng thăm dò Khang phi, nếu nàng quá vui mừng, đối với việc tấn phong khoa tay múa chân, vậy Hoàng thượng sẽ lạnh nhạt nàng một thời gian.

Không chỉ với Khang phi, đối với mỗi phi tần, mà ngay cả Hoàng hậu, Hoàng thượng cũng đều đối đãi như vậy. Mà tới nay, Khang phi lại là người duy nhất có thể tuân thủ nghiêm ngặt thân phận. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao Hoàng thượng luôn sủng ái nàng.

Hoàng thượng dùng cơm trưa với Khang phi, thấy món ăn có hơi ít, liền hỏi chuyện tình. Nghe được Trương Yến phạm lỗi bị đưa về Phủ Nội Vụ, hiện giờ trong phòng bếp nhỏ của Cung Lung Hoa thiếu một đầu bếp, Hoàng thượng liền sai người điều một đầu bếp ở Ngự Thiện Phòng đến.

Ăn cơm trưa xong, Dương Quỳnh trở về phòng nghỉ ngơi. Thiên Linh cũng ở trong phòng, thấy Dương Quỳnh vào liền hỏi. “Ta nghe nói hôm qua tổ yến của nương nương bị hạ độc.”

Trong lòng Dương Quỳnh khẽ động, gật đầu nói: “Đúng vậy. Nương nương dặn dò không được để lộ, cho nên ta không nói cho người biết.”

Thiên Linh không để ý nói: “Chỉ cần bắt được người hạ độc là tốt rồi. Nhưng mà... Yên Xảo đúng là đáng tiếc.”

Dương Quỳnh nghĩ đến Yên Xảo, cũng vạn phần không muốn. Nha đầu kia lanh lợi, lại rất hoạt bát, có chuyện gì không vui, tán gẫu với nàng một chút, tâm tình cũng đều tốt lên.

“Là nàng hạ độc, nếu đã đăng báo cho Hoàng thượng, vậy thì không có khả năng sống sót. Có điều nàng gây tội thì phải chịu tội, không thể trách người ngoài. Người phản bội nương nương, đều sẽ không có kết cục tốt.” Dương Quỳnh lời ít ý nhiều nói. Thiên Linh gật gù, “Đúng vậy, nương nương là chủ tử tốt như vậy, Yên Xảo làm sao có thể hạ thủ được? Đúng là tâm trí bị mê muội rồi.”

Dương Quỳnh lặng lẽ quan sát biểu tình của Thiên Linh, thế nhưng không nhìn ra nửa điểm sơ hở. Trong lòng âm thầm kì lạ, nếu không phải kỹ năng diễn xuất của Thiên Linh quá tốt, vậy nhất định là một người hoàn toàn khác.

Sau giờ ngo, Dương Quỳnh đến Chưởng Hình Ti. Cô cô chấp sự mới tới tên là Ngân Châu, đối với nàng rất khách khí, tự mình ra tiếp đón. Dương Quỳnh cũng không dài dòng, nói thẳng, “Nương nương với Yên Xảo chung quy cũng là chủ tớ, vẫn sẽ có cảm tình, nên đặc biệt phân phó ta đến thăm.”

Cô cô Ngân Châu nghe xong liền sai người dẫn nàng đi nhà lao. Lúc này vẫn đang là mùa đông, trong lao vô cùng rét lạnh. Dương Quỳnh đi theo sau cô cô coi ngục, dọc đường đi nghe được các loại tiếng kêu oan, cảm thấy nơi này quả thực là oán khí tận trời. Cô cô ở phía trước quát người kêu oan hai

câu, những người đó không hề lên tiếng nữa.

Đi đến cửa một phòng giam, cô cô dừng lại, quay đầu nói với Dương Quỳnh, “Nữ quan Thanh Diệp, Yên Xảo ở trong này, tự người có thể vào được không?”

Ngụ ý của cô cô là sợ Yên Xảo tập kích Dương Quỳnh. Dù sao hôm nay nàng đã là người phải chết, có hành động gì quá khích cũng không bắt ngờ.

Dương Quỳnh cười nói, “Không sao, nhờ cô cô mở cửa.”

Cô cô gạt đầu, mở cửa lao để Dương Quỳnh đi vào, sau đó lại khóa cửa lại, “Nữ quan Thanh Diệp, nô tỳ ở bên ngoài, người xong thì gọi một tiếng, nô tỳ tới mở cửa cho người.”

Dương Quỳnh gạt đầu, cô cô liền đi ra ngoài. Có thể được nhốt vào nơi này, thân phận không phải hạng tầm thường. Có thể đến đây thăm ngục, đương nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Những người này nói chuyện, các nàng làm nô tài, không nên nghe cũng không dám nghe.

Yên Xảo tóc tai bù xù ngồi dưới đất. Hiển nhiên là đã qua công đường, thấy có người bước vào, nàng vén tóc ra sau đầu, nhìn Dương Quỳnh bước tới.

“Sao lại là người?” Yên Xảo kinh ngạc nói.

Dương Quỳnh thấy trên mặt nàng hồng tím đan xen, thoạt nhìn là bị vả miệng, đáy lòng không khỏi thờ dài, mới hơn nửa này, mà nàng đã biến thành dạng này.

“Nương nương bảo ta tới thăm người.”

“Nương nương?” Yên Xảo hơi nghi hoặc, “Nương nương còn nhớ ta sao?”

Dương Quỳnh nói: “Ta đã sớm nói, nương nương là một chủ tử tốt. Người lại muốn nói giáo cho giặt, cho nên mới ra nông nổi này.”

Yên Xảo cười khổ nói: “Ta biết trong lòng người hận ta. Nếu kế hoạch của ta thành công, thì bây giờ người ở chỗ này chính là người. Thanh Diệp, là ta có lỗi với người. Người đối tốt với ta như vậy, mà ta lại muốn đưa người vào chỗ chết. Thế nhưng người biết không? Làm nô tỳ cũng có bất đắc dĩ của nô tỳ. Lý Sung nghi có ân với ta, tuy rằng ta hèn mọn như rom như rạ, nhưng có ân không thể không báo.”

“Là nàng hiệp ân đồ báo*?” Dương Quỳnh hỏi.

(* hiệp ân đồ báo: vì mình có ân với người khác nên cho rằng người khác cũng nên báo đáp mình, nghĩa rộng là dùng thế lực hoặc nhược điểm để ép người khác phục tùng) Yên Xảo lắc đầu, “Lý Sung nghi là chủ tử tốt, nàng biết ta ở Cung Lung Hoa, rõ ràng nàng hận nương nương, nhưng chưa từng báo ta làm bất cứ chuyện gì. Là ta, là ta không đành lòng nhìn nàng sống như cái xác không hồn. Ta nghĩ nếu ta có thể gây rối, giúp Lý Sung nghi trút giận, có lẽ nàng sẽ sống lại. Coi như không có được ân sủng của Hoàng thượng, nàng cũng sẽ không cần phải chịu khổ như vậy!” Yên Xảo đỏ mắt. Nàng chưa từng nghĩ sẽ phản bội Khang phi, nếu không cục diện sớm đã không phải như hôm nay. Nhưng nàng cũng hiểu, nàng biết rất nhiều chuyện, Khang phi không lập tức diệt trừ nàng đã là hạ thủ lưu tình rồi.

“Nếu quả thật người đau lòng Lý Sung nghi, vậy nên khuyên nàng buông bỏ chấp niệm, chứ không phải để nàng mắc thêm lỗi lầm.” Dương Quỳnh thương tiếc Yên Xảo, nhưng cũng thăm hận nàng ngu xuẩn.

Yên Xảo lắc đầu nói: “Ta không nghe, ta không muốn nghe! Ta báo ân thì sai sao?”

“Người báo ân đương nhiên là đúng. Nhưng người không nên dùng tính mạng của người khác để báo ân, không ai có nghĩa vụ phải chết vì người cả.” Dương Quỳnh nói tới đây, nộ khí dâng lên, “Người báo ân, đó là chuyện của người, nhưng không nên liên lụy đến nhiều người chết vì người như vậy. Trương Yên sai sao? Khi người ăn xin hần giúp đỡ người, chẳng lẽ cũng không phải ân nhân của người sao? Người lại lợi dụng hần giúp người mưu hại người. Người không có lỗi với hần sao? Còn có Như Tuyết, từ đầu đến cuối đều không rõ xảy ra chuyện gì, cứ như vậy mơ hồ hồ bị liên lụy.” Chính là bởi vì quen biết Yên Xảo, nàng quan tâm Yên Xảo nhiều hơn một phần, nhưng lúc này cũng tức giận nhiều hơn một phần.

“Ta...” Môi Yên Xảo run rẩy, “Ta không biết, ta không quan tâm được nhiều như vậy. Ta chỉ muốn giúp Lý Sung nghi mà thôi.”

Dương Quỳnh cười lạnh nói: “Người thật sự là đang giúp Lý Sung nghi sao? Mưu hại cung phi, là thiên đại tội, chỉ sau mưu đại nghịch. Vết xe đổ của Liễu Thục phi, người hẳn là còn nhớ rõ?”

Yên Xảo run run. Nàng mờ mịt nhìn Dương Quỳnh, hỏi: “Ta sai rồi sao? Ta thật sự sai rồi sao?”

Dương Quỳnh nhìn bộ dạng đáng thương của nàng, thờ dài, “Đúng hay sai, giờ đều không quan trọng nữa. Sai lầm lớn nhất đã đúc thành, người đã không còn cơ hội để ăn hận nữa rồi. Nương nương để ta tới hỏi người, còn có tâm nguyện gì chưa làm xong không?”

Yên Xảo lệ rơi đầy mặt, bò đến trước mặt Dương Quỳnh, “Thanh Diệp, ta biết người là người tốt. Người thay ta cảm tạ nương nương. Đời này ta nợ nương nương, nợ người, kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp các người, chỉ van cầu nương nương không cần khó xử Lý Sung nghi, nàng đã đủ đáng thương rồi.”

Dương Quỳnh kéo tay Yên Xảo, vỗ vỗ, “Nương nương chưa từng làm khó Lý Sung nghi, ngược lại, nương nương nói nếu Lý Sung nghi nguyện ý, nàng sẽ nghĩ cách để Lý Sung nghi rời khỏi Điện Phong Nguyên.”

“Ta on nương nương.” Nước mắt Yên Xảo rơi càng nhiều.

“Nương nương đem tất cả chuyện trúng độc lúc trước đổ lên đầu người, người biết vì sao rồi chứ?” Khang phi đem tất cả tội danh đổ hết lên người Yên Xảo làm Dương Quỳnh có chút buồn bực. Trong mắt nàng, Khang phi không phải là người bỏ đá xuống giếng như vậy.

Yên Xảo lau nước mắt, “Ta biết. Nương nương là vì muốn để ta chịu khổ ít một chút. Dù gì cũng là chết, ai còn để ý hơn một tội hay bớt một tội. Sau cùng ta còn có thể giúp đỡ nương nương, trong lòng ít nhiều cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Dương Quỳnh thầm khen Yên Xảo thông minh, đạo lý kia nàng nghĩ một lúc mới nghĩ thông. Yên Xảo phạm phải tội tư thông với nam nhân bên ngoài, thuộc quản lý của Chưởng Hình Ti. Nhưng ai cũng biết ở trước mặt Khang phi, Yên Xảo rất đặc lực, Khang phi tất sẽ phải chịu liên lụy, hơn nữa người có tâm khó tránh khỏi sẽ nghĩ có thể đào được thứ gì đó từ miệng Yên Xảo. Mà chuyện Khang phi trúng độc lại đang được Cục Cung Chính xử lý, cứ như vậy, Yên Xảo liền trở thành nghi phạm của hai vụ án. Hơn nữa rõ ràng tội mưu hại cung phi lớn hơn, dựa theo quy củ trong cung, rất nhanh Yên Xảo cũng sẽ bị chuyển sang giam giữ ở Cục Cung Chính. Tuy rằng Doãn Cung chính không tính là người của Khang phi, nhưng thái độ làm người coi như chính trực, có thể kết thúc vụ án này cũng coi như nhận ân tình của Khang phi, đương nhiên sẽ không làm khó Yên Xảo. Như vậy, không chỉ Khang phi sẽ không bị liên lụy, mà Yên Xảo cũng sẽ không phải tiếp tục chịu hình. Một công đôi việc như vậy, Khang phi nhất định sẽ không bỏ qua.

“Yên Xảo đừng trách nương nương.” Dương Quỳnh ngồi xổm xuống, giúp Yên Xảo lau nước mắt vương trên mặt.

Yên Xảo lấy một cái khóa vàng từ trong ngực ra đưa cho Dương Quỳnh, “Đây là đồ vật duy nhất mà nương ta để lại, kể cả khi ta sắp chết đói cũng không nỡ mang bán. Người hãy giao nó cho nương nương, đây là tâm nguyện cuối cùng của ta.”

Trong lòng Dương Quỳnh khó hiểu, tại sao tâm nguyện cuối cùng của Yên Xảo lại là cái này? Nhưng nếu là tâm nguyện của Yên Xảo, nàng cũng chỉ có thể nghe theo.

Editor: Xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu :))

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Nội gián

Chương thứ một trăm mười sáu: Nội gián

Rời khỏi phòng giam, trở lại tiền sảnh của Chưởng Hình Ti, cô cô Ngân Châu cười nói: “Nữ quan Thanh Diệp làm xong việc rồi sao?”

Dương Quỳnh nói: “Làm xong rồi.” Nói xong lấy chiếc khóa vàng từ trong ngực ra, nói: “Đây là đồ Yên Xảo nhờ ta đưa cho Khang phi nương nương, cô cô có cần kiểm tra không?”

Cô cô Ngân Châu cười nói, “Nữ quan Thanh Diệp nói gì vậy? Nếu là đưa cho nương nương, nô tỳ sao dám kiểm tra? Nữ quan Thanh Diệp cũng đừng nói như vậy.” Tuy nói như thế, nhưng nàng vẫn bí mật quan sát vài lần chiếc khóa vàng kia, thấy quả thật cũng chỉ là đồ vật bình thường của người nhà, nên cũng giả bộ hào phóng.

Khi Dương Quỳnh trở lại Cung Lung Hoa thì Khang phi cũng mới thức giấc ngủ trưa, vừa uống thuốc bổ vừa nghe Dương Quỳnh nói, cuối cùng nhận lấy chiếc khóa vàng của Yên Xảo nhìn một chút, “Cũng không phải đồ hiếm lạ gì.” Khang phi suy nghĩ một chút, nói: “Lúc này Yên Xảo lại giao cái này cho bản cung, nhất định không thể không có nguyên do.” Nàng đưa chiếc khóa vàng cho Dương Quỳnh, phân phó nói: “Người và Như Quyên nhìn xem bên trong có cơ quan gì hay không?”

Dương Quỳnh cùng Như Quyên quan sát hồi lâu cũng không thấy có vấn đề gì. Dương Quỳnh cố gắng hồi tưởng trí nhớ của mình, nàng cảm thấy trong chiếc khóa vàng này nhất định cất giấu cái gì đó.

“Có muốn mở ra xem không?” Như Quyên đề nghị nói.

Dương Quỳnh cảm thấy có khả năng, xin chỉ thị của Khang phi. Khang phi cũng không phản đối. Dương Quỳnh rút kiếm Ánh Nguyệt ra, dùng đầu kiếm cạy mở chiếc khóa vàng, quả nhiên bên trong có giấu đồ.

“Nương nương!” Dương Quỳnh đưa tờ giấy nhỏ giấu trong khóa vàng cho Khang phi.

Khang phi mở ra xem, chỉ thấy bên trong có một hàng chữ nhỏ, “Độc châm, chải đầu, Thiên Linh.”

Khang phi đưa tờ giấy cho Dương Quỳnh, Dương Quỳnh xem xong lại đưa cho Như Quyên. Như Quyên không biết chuyện Khang phi trúng độc có liên quan đến Thiên Linh, lúc này nhìn tờ giấy, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Thiên Linh có vấn đề? Chuyện này sao có thể?”

Dương Quỳnh nói: “Bất cứ chuyện gì cũng đều có thể. Lúc trước Yên Xảo hạ độc, có ai từng nghĩ nàng là nội gián?”

Như Quyên không nói, biểu tình của ba người đều rất nghiêm trọng.

Một lúc lâu sau, Khang phi ho một tiếng, “Chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật. Trước tiên các người phục hồi lại khóa vàng, đừng để người ngoài nhìn ra sơ hở.”

Dương Quỳnh cùng Như Quyên hợp lực đưa khóa vàng trở lại trạng thái ban đầu. Như Quyên nói: “Nurong nurong, Yên Xảo viết trong giấy là ‘Độc châm, chài đầu’ rốt cuộc là có ý gì?”

Khang phi không nói lời nào, dường như đang lâm vào trầm tư. Dương Quỳnh cùng Như Quyên cũng không dám quấy rầy, ở một bên yên lặng canh giữ.

“Như Quyên.” Khang phi đột nhiên nói: “Người có nhớ sáng hôm bốn cung trúng độc, Thiên Linh nhổ một sợi tóc bạc cho bốn cung hay không?”

“Nô tỳ nhớ rõ. Lúc đấy nurong nurong còn cười nói mình già rồi.”

Khang phi nói: “Lúc ấy bốn cung cảm thấy trên đầu đau nhói, bây giờ nghĩ lại, cảm giác giống như là bị châm đâm.” Mạnh mối Khang phi cung cấp này vô cùng có giá trị. Mọi người lập tức khởi động tư duy, đọc theo mạnh mối suy nghĩ tiếp.

“Bây giờ nghĩ lại, sau khi nurong nurong trúng độc hôn mê, trong lúc chúng ta đang phân tích chuyện này, quả thật Thiên Linh nói nhiều hơn mọi khi.” Như Quyên nhớ lại nói.

Thiên Linh luôn luôn hòa nhã ít lời. Lần đó không chỉ nói nhiều, mà còn ở chỗ quan trọng đưa ra ý kiến then chốt, do đó tầm mắt mọi người đều bị dẫn về phía Phùng Tiếp dư. Lúc ấy tình hình hỗn loạn, nên cũng không cảm thấy có gì không đúng, hiện giờ ngẫm lại mới phát hiện bất thường.

Nhưng chỉ như vậy thì không đủ, hiện tại vấn đề lớn nhất của các nàng là không biết chủ tử đứng sau Thiên Linh là ai. Thiên Linh không giống với Yên Xảo, sau khi Yên Xảo hạ độc các nàng mới phát hiện, hướng chỉ là người luôn cẩn thận ôn hòa như Thiên Linh?

“Bất Thiên Linh tới, nghiêm hình tra khảo, không tin nàng không nhận tội.” Như Quyên nói.

Khang phi lắc đầu, “Một khi động đến Thiên Linh, người sau lưng lập tức sẽ rút tay về, chúng ta sẽ rất khó có thể tra được gì nữa. Có một cao thủ ở gần như vậy, bốn cung thật sự cảm thấy lo lắng.” Hiển nhiên, người sai khiến Thiên Linh không giống như đám người Liễu Thục phi, người này kiên nhẫn hơn, gian xảo hơn, cũng thông minh hơn. Khang phi linh cảm, có lẽ đây là đối thủ lớn nhất mà mình từng gặp trong Hậu cung. Nàng cũng không thấy sợ hãi, chỉ là, nàng nhất định phải thắng!

“Vậy thời khắc giám thị Thiên Linh, dù sao nàng cũng phải liên lạc với chủ tử của nàng.” Như Quyên lại đề nghị nói.

“Chuyện này đương nhiên phải làm, có điều trong thời gian ngắn chưa chắc đã có hiệu quả. Chúng ta phải nghĩ cách khác.”

Ba ngày sau, Lý Sung nghị truyền tin đến, nhận lời đề nghị của Khang phi, nguyện ý rời khỏi Điện Phong Nguyên. Khang phi cũng không qua loa, tìm lý do góp ý với Hoàng thượng. Đối với Lý Sung nghị, Hoàng thượng đã hoàn toàn không thêm đề ý, nên muốn đi đâu cũng không nghĩ nhiều, liền chấp thuận đề nghị của Khang phi.

Đồng thời truyền đến tin tức, có kết quả tuyên án Trần Chiêu nghị và Hoắc Tiếp dư. Vụ án của các nàng sơ dĩ kéo dài lâu như vậy là bởi vì Hoàng thượng muốn diệt trừ Trần gia và Hoắc gia. Trần gia và Hoắc gia tuy không phải đại gia tộc nhưng lại liên quan đến thủy vận của Giang Nam, quan hệ lợi ích rắc rối khó gỡ, chỉ cần xử lý không cẩn thận sẽ ảnh hưởng đến việc triều đình thu thuế, do vậy nên kéo dài lâu như vậy mới kết án. Trần Chi Dao bị kết tội mưu đại nghịch, thường lăng trì*. Trần gia chu di năm tộc, những người còn lại nhập nô tịch. Hoắc Ký Ngạo bị phán là đồng mưu của Trần Chi Dao, thường lựa trắng tự sát. Hoắc gia chu di tam tộc, những người còn lại lưu đầy tám nghìn dặm, ngộ xá không được hồi hương. Người Hoắc gia từ nay không được vào triều làm quan.

(*lăng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu)

Thánh chỉ hạ xuống, toàn triều chấn động. Hoàng thượng lấy thể sắc vàng lỏi đình vừng vàng khổng chế thủy vận Giang Nam ở trong tay mình, làm rất nhiều nguyên lão trong triều nhìn với cặp mắt khác xưa. Cung Phụng Từ.

“Nghe nói khi Trần Chiêu nghị bị lăng trì vẫn không ngừng mắng chửi. Bộ dạng kia, muốn bao nhiêu đáng sợ thì có bấy nhiêu đáng sợ.” Các cung nữ nhỏ giọng nghị luận.

Thái Quyên nghe thấy, vừa định ra ngoài mắng các nàng vài câu thì bị Hoàng hậu gọi lại.

“Phi tần bị phán lăng trì, cũng là lần đầu tiên của triều đại ta. Ngay cả Hậu cung cũng nghị luận thành như vậy, không biết bên ngoài sẽ nói thành dạng gì nữa? Nhiều chuyện là bản tính của các nàng, muốn cấm cũng không được. Để các nàng truyền tai nhau cũng tốt, cho những kẻ muốn trèo cao nghe một chút, miễn cho đến lúc đánh sai bèn cờ, lại rơi vào kết cục cả nhà rơi đầu, thiên đao vạn quả.”

“Vâng, nurong nurong.”

Thái Lăng nói: “Không ngờ lần này Hoàng thượng tức giận lớn như vậy, dĩ nhiên lại phán quyết lăng trì. Trần Chiêu nghị cũng có chút oan uổng.” Mọi người đều biết Trần Chi nghị cũng chỉ là muốn diệt trừ Khang phi, không phải muốn giết Hoàng thượng, tội mưu đại nghịch này, cũng thật là có chút oan

uồng.

“Oan uồng?” Hoàng hậu cười nói: “Tình huống ngày đó các ngươi cũng nhìn thấy. Bên cạnh Hoàng thượng có Cẩm Long Vệ bảo hộ, thích khách đương nhiên không thể đến gần. Nhưng nếu không có thì sao? Có lẽ Trần Chiêu nghi không có tâm tư kia, nhưng ai biết thích khách này có nghe lời hay không? Dù sao đó cũng là Hoàng thượng!” Hoàng hậu thở dài, “Bên cạnh Hoàng thượng không cho phép tồn tại nguy hiểm, dù chỉ là một chút ít. Bất luận kẻ nào dám vi phạm điều cấm này, đều chỉ có một tội mưu đại nghịch chờ sẵn. Trần Chiêu nghi là tự mình hồ đồ, nàng với Khang phi tranh đấu như thế nào, bốn cung sẽ không quản, Hoàng thượng cũng sẽ không quản, nhưng cố tình nàng lại muốn làm ra chuyện ám sát? Đâm đầu vào chỗ chết như vậy, còn oán được ai?”

“Nương nương nói đúng. Nô tỳ hiểu rồi.” Thái Lăng nói.

Thái Uyên nghĩ một chút, thở dài, “Từ khi nương nương hồi cung, trong cung này chưa từng yên ổn. Hai ba ngày lại xảy ra chuyện. Hiện giờ nương nương có vị phân cao, cũng không còn mấy người.”

Thái Lăng cười nói: “Thế nào? Ngươi sợ không còn nương nương để gọi sao?”

Hai người các nàng đã theo Hoàng hậu từ khi vào cung, luôn rất đặc lực. Hoàng hậu cũng không phải người nghiêm khắc với nô tài, bởi vậy hai người các nàng mới dám buông thả như vậy.

“Nói đến việc này, bốn cung đúng là muốn ngầm nghĩ một chút. Từ phi vẫn còn trống một vị trí, nhưng bốn cung cũng chưa thấy gấp gáp. Dù sao cửu tần hiện giờ chỉ còn lại ba người, tương mạo xuất thân đều thuộc hạng thượng. Trước tiên vẫn là thêm một vài người vào cửu tần đi. Hiện giờ như vậy ngay cả bốn cung cũng không nhìn được.”

Thái Uyên cười nói, “Nương nương nói rất đúng. Mấy ngày nay nô tỳ ở bên ngoài nghe nói nhóm chủ tử các cung đều chờ đợi phong Hậu cung đến dài cổ rồi.”

Hoàng hậu gật đầu, “Mặc dù bốn cung chưa từng làm phi tần cấp thấp nhưng cũng biết các nàng không dễ dàng. Nếu tất cả mọi người đều ngóng trông, vậy việc này phải làm nhanh một chút.”

Cung Lung Hoa.

Sau giờ Ngọ Chu Cẩm phi tới chơi.

Giờ đã sang tháng ba, thời tiết dần dần chuyển ấm, Khang phi liền cho người thường xuyên mở cửa sổ thông khí.

Lúc Chu Cẩm phi tiến vào, Khang phi đang cho người mở tất cả cửa sổ ở hậu điện ra.

“Hôm nay vẫn lạnh, thân thể ngươi còn chưa khỏe, cũng đừng vội mở cửa sổ, vạn nhất lại cảm lạnh thì sao khỏe được?”

Khang phi đưa Chu Cẩm phi vào tắm điện, nơi này vẫn là nơi ấm áp nhất.

“Tỷ tỷ biết từ trước đến nay ta đều như vậy, không khí ngột ngạt thì cả người cũng cảm thấy khó chịu. Chịu đựng cả một mùa đông, hôm nay mặt trời vừa vãn, nên sai các nô tài mở cửa sổ thông khí một lúc.”

“Ngươi nhớ chú ý thân mình là tốt rồi. Ta thấy ngươi ba bốn lần thỉnh thoảng lại trúng độc với sinh bệnh, bụng cũng lại không có động tĩnh gì, thật là khiến người ta sốt ruột.” Chu Cẩm phi cười áo choàng, ngồi đối diện với Khang phi.

Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ thế nào lại chỉ nói ta. Mấy ngày nay tỷ tỷ được Thánh sủng không ít, thế nào cũng không có động tĩnh?”

Chu Cẩm phi phì phui nói: “Ta là thật lòng thương ngươi, ngươi thì hay rồi, chỉ biết trêu chọc ta.”

Khang phi kéo cánh tay Chu Cẩm phi làm nũng nói: “Tỷ tỷ tốt, muội muội biết tỷ quan tâm ta, đừng nóng giận được không?”

Dáng vẻ xinh đẹp, vẻ mặt lại giả bộ ngốc nghếch, miễn cưỡng cũng chọc Chu Cẩm phi cười.

Khang phi thấy Chu Cẩm phi cười, cũng cười rộ lên, hỏi: “Sao hôm nay tỷ tỷ lại nói tới chuyện này?”

Chu Cẩm phi thở dài, “Không phải ngươi nhờ ta lưu ý tình hình trong Cung Hưng Hòa sao? Mấy ngày trước ta sang chơi ngồi một lúc, thấy Trịnh Quý phi mệt mỏi, không quá nguyên ý cử động. Ta thấy tình hình có chút không đúng, liền phái người chú ý Cung Hưng Hòa. Hôm qua các nô tài của Cung Hưng Hòa đi đồ bã thuốc. Ta tìm người kiểm tra, là bã thuốc giữ thai.”

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Thuốc bột

Chương thứ một trăm mười bảy: Thuốc bột

Nghe Chu Cẩm phi nói xong, Khang phi cũng rất gật mình: “Trịnh Quý phi có thai?”

Chu Cẩm phi gật đầu, “Có lẽ là thai còn chưa vững nên chưa đăng báo.”

Khang phi nghe xong cười nói: “Xem ra rốt cuộc trong cung cũng có thêm tân đình, khó trách nàng không trông nom công chúa Triều Văn.”

Chu Cẩm phi cười khỏ: “Nghĩ đến phi vị, người ta và nàng ba người, người ta cũng sắp sinh được hai hài tử, mà tỷ muội ta một đứa cũng không có. Năm tháng trong cung này, thật sự là càng ngày càng khó khăn rồi.”

Trong Hậu cung, cái gì cũng không đáng tin, chỉ có hài tử mới là chỗ dựa cuối cùng của phi tần. Do vậy gần như toàn bộ phi tần đều tha thiết mơ ước có một đứa con của mình, cho dù là nữ nhi cũng được.

Khang phi khuyên giải an ủi nói: “Tỷ tỷ, loại chuyện này muốn gấp cũng không được. Huống chi chúng ta còn trẻ, Thánh sủng cũng không suy, sẽ có cơ hội.”

Chu Cẩm phi gật đầu. Đạo lý này, không phải nàng không hiểu, chỉ là khi nghe được tin Trịnh Quý phi có thai, trong lòng không đối mặt được mà thôi. Hai người đều ăn ý chuyển đề tài, nói đến chuyện đại phong Hậu cung.

“Nghe nói Hoàng hậu nương nương đã trình chủ ý của mình lên cho Hoàng thượng, còn chờ xem ý của Hoàng thượng thế nào.” Chu Cẩm phi nói.

Khang phi uống ngụm trà, nói: “Trong cung xưa nay không phải đều như thế sao? Một khóm hoa nở rồi tàn, lại một khóm hoa nở. Tuy rằng tranh kì đấu diễm, nhưng ai có thể chiếm hết cảnh xuân tươi đẹp đây? Chúng ta chờ mà xem, tấn phong xong, mọi người lại nên có động tác.”

“Đúng vậy, lặp đi lặp lại, người ngoài xem cũng đều có chút phiền. Người phải cẩn thận, luôn có vài kẻ mắt không mở, cứ thích cầm gậy chọc trời.” Chu Cẩm phi nói xong, cầm lấy một cái hộp nhỏ từ tay Phù Dung, “Người xem chút đi, đồ mang tới cho người, nói chuyện liền quên mất.”

Khang phi nhận lấy hộp mở ra, thấy bên trong là một cái hủ bao (túi đựng tiền) thêu tay rất tinh xảo.

Chu Cẩm phi giải thích nói: “Hôm qua ta đến Điện Tuệ An xin Sư thái Tĩnh Hiền đấy, nói là có thể phù hộ sinh con.”

Khang phi cười nói: “Tỷ tỷ cũng tin những chuyện đó?”

Chu Cẩm phi đỏ mặt: “Không tin không được, dù sao tin cũng không hại gì. Ta xin hai cái, cái này tặng người, xem chúng ta ai có tin vui trước.”

Xưa nay Khang phi không tin những chuyện này. Nhưng Chu Cẩm phi có ý tốt, nàng vẫn rất cảm kích, để hủ bao vào lại trong hộp, giao cho Như Quyên cất đi.

“Nhớ kỹ, mỗi ngày trước khi đi ngủ để dưới gối, Bồ Tát sẽ phù hộ.” Chu Cẩm phi cẩn thận dặn dò.

Như Quyên cười nói: “Cẩm phi nương nương yên tâm, mỗi ngày nô tỳ nhất định sẽ để dưới gối của nương nương, một ngày cũng sẽ không quên.”

Như Quyên ăn nói lanh lợi, Chu Cẩm phi thấy vậy vui vẻ nói: “Chờ nương nương các người có tin tốt, bổn cung làm chủ, nhất định sẽ bảo nàng thưởng lớn cho các người.” Như Quyên vạn phúc nói: “Vậy nô tỳ thay mặt các nô tài của Cung Lung Hoa tạ ơn Cẩm phi nương nương.”

Khang phi cười nói: “Như Quyên, người nghe cho cẩn thận, nàng nói thế, nhưng đến lúc đó vẫn là bổn cung thưởng các người.”

Như Quyên lại vạn phúc nói: “Nô tỳ đương nhiên cũng phải tạ nương nương ban thưởng.”

“Mấy người một câu hai câu nói giống như chuyện nhỏ vậy.” Khang phi không nhịn được lắc đầu.

Lúc Khang phi lắc đầu Chu Cẩm phi chú ý tới cây trầm trên đầu Khang phi, “Cây ngọc trầm ở trên đầu muội muội...”

Khang phi thấy thế đưa tay lấy cây trầm xuống, “Lúc trước bị ta làm rơi vỡ, sau đó Thiên Linh đi tìm Lý Tư Súc dùng tơ vàng nối lại rất tốt.”

“A?” Chu Cẩm phi cầm lấy tỉ mỉ nhìn qua, “Ta cũng có cây trầm ngọc bị vỡ, cũng muốn tìm Lý Tư Súc để ghép lại, nhưng vài ngày trước bọn nha đầu lại nói tay Lý Tư Súc bị thương, nên chuyện này cũng trì hoãn.”

“Mấy ngày trước?” Khang phi hỏi: “Chuyện khi nào?”

Chu Cẩm phi nhìn về phía Phù Dung ở bên cạnh. Phù Dung vội vàng trả lời, “Thưa Khang phi nương nương, khoảng chừng chính là tháng trước khi người trúng độc. Nô tỳ nhớ lúc ấy nương nương trông người, tinh thần không tốt, nên mới vô ý làm rơi vỡ trầm ngọc. Lúc nô tỳ đến Cục Thượng Phục tìm Lý Tư Súc thì tay nàng quả thật đang bị thương, nói trong vòng một tháng không thể làm những việc tinh xảo như vậy.”

Khang phi cúi đầu nhìn cây trầm ngọc. Tay nghề này, ngoại trừ Lý Tư Súc, còn ai có thể làm được? Hơn nữa chuyện này là Thiên Linh làm, hiện giờ nàng lại đang bị tình nghi là nội gián, thì cây trầm này lại càng có vẻ đặc biệt.

“Có vấn đề gì sao?” Chu Cẩm phi thấy sắc mặt Khang phi không tốt, quan tâm hỏi.

“Ta cũng không chắc có vấn đề hay không, đợi đến khi muội muội tra được kết quả sẽ nói cho tỷ tỷ.” Bây giờ Khang phi không tiện nói chuyện của Thiên Linh cho Chu Cẩm phi nghe.

Chu Cẩm phi biết xưa nay Khang phi đều có tính toán trước. Nàng không nói tự nhiên là chưa tới lúc, coi như mình biết cũng không giúp đỡ được gì, vì thế đứng dậy nói: “Vậy trước hết ngươi tra đi, có việc gì cần tỷ tỷ, nhất định phải nói. Tỷ tỷ ta rảnh rồi rất nhàn chán nha.”

Khang phi bật cười, “Tính tỷ tỷ như vậy, thật giống trẻ con.”

Tiền Chu Cẩm phi, Khang phi dẫn theo Như Quyên cùng Dương Quỳnh trở lại tắm điện. Bởi vì trong Cung Lung Hoa có nội gián, nên bình thường Nguyên Hương không vào tắm điện, bất kể có chuyện gì hay không đều ở ngoài trấn thủ. Nàng là người tập võ, trong thần thái luôn có một loại khí thế làm các nô tài trong Cung Lung Hoa vô cùng tin phục nàng.

“Nương nương nghi ngờ cây trầm có vấn đề?” Như Quyên hỏi.

Khang phi lắc đầu, “Bây giờ không phải lúc để suy đoán. Như Quyên, ngươi lập tức cầm cây trầm này đến Cục Thượng Phục tìm Lý Tư Súc, hỏi có phải nàng ghép cây trầm này không. Nếu như phải, ngươi liền trở về. Nếu không phải, ngươi xin nàng mở tờ vàng ở cây trầm ra, sau đó mang cây trầm về. Việc này nhớ phải giữ bí mật, không được để lộ dấu vết.” “Vâng, nô tỳ đã hiểu.” Như Quyên lập tức cầm cây trầm ra ngoài.

Dương Quỳnh hiểu được ý của Khang phi. Nàng hoài nghi Thiên Linh động tay chân gì đó ở trong cây trầm. Hiện tại để Thiên Linh ở bên cạnh quả thức chính là đặt một quả bom không hẹn giờ. Ai biết nàng sẽ làm ra chuyện gì, nhưng vẫn chưa tìm ra chủ mưu đằng sau, các nàng cũng không thể động tới Thiên Linh.

Khang phi quay đầu liền nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Dương Quỳnh. Khang phi cười nói: “Không cần nhìn bồn cung như vậy, bồn cung không sao.”

“Ta không bảo vệ được ngươi, là ta vô dụng.” Nếu như là đao thật súng thật, Dương Quỳnh cũng sẽ không e ngại. Thế nhưng loại chuyện âm mưu tính kế không thấy mặt này, thật sự không phải sở trường của nàng. Biết rõ Khang phi khổ cực, nhưng vẫn phải dựa vào trí tuệ của Khang phi, từ từ tìm ra chân tướng.

Khang phi lắc đầu nói: “Ngươi đã rất tốt rồi. Ngươi cứu bồn cung rất nhiều lần. Có ngươi ở bên cạnh, bồn cung luôn rất an tâm.”

Phân an tâm này, mới là điều Khang phi muốn có được nhất. Ở trong cung chín năm, cho dù là quan sủng Hậu cung, cũng vẫn cảm thấy trong lòng trống vắng. Cũng may, nàng gặp được Dương Quỳnh. Nữ tử này tâm tư không khéo, cũng không có tài ăn nói lanh lợi, rất nhiều lúc, nàng chỉ biết yên lặng đứng sau mình. Thế nhưng, chính sự chờ đợi không rời đi này lại để cho nàng biết được rằng không phải chỉ có một mình mình, phía sau mình luôn có một đôi mắt, luôn quan tâm đến hi vọng ái ố của mình.

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm*.

(Ái tình không biết nảy nở từ đâu lại càng ngày càng sâu, được trích từ lời đề của “Mẫu Đơn đình” của Thang Hiến Tổ)

Phía trước là ngọc đài tiên cảnh cũng được, là a tỳ địa ngục cũng được, nàng Thẩm Thu Hoa đều không sợ hãi.

Như Quyên đi gần nửa canh giờ mới trở về, “Nương nương, Lý Tư Súc nói đây không phải do nàng làm. Có điều tay nghề của người này rất cao siêu, cũng không thấp hơn nàng.” Như Quyên nói xong, lấy cây trầm đã được tách ra làm hai đoạn. Cây trầm được nàng dùng một cái khăn bọc lấy, lúc này đưa cho Khang phi.

Khang phi mở khăn tay ra, nhìn kỹ mặt cắt của cây trầm, quả nhiên thấy bên trong có một cái lỗ rất nhỏ. Khang phi úp mặt cắt xuống, gõ vài cái xuống bàn, liền thấy một loại bột màu xanh lục rơi ra. Khang phi không dám khinh thường, vội vàng dùng khăn che miệng mũi, sợ là độc được gì đó.

“Như Quyên, đi mời Lý thái y, nói bồn cung không thoải mái.”

Đợi Như Quyên đi rồi, Khang phi nói với Dương Quỳnh, “Thu lại một ít bột phấn này, đưa một nửa cho Ngô Đồng, xem có vấn đề gì.”

Dương Quỳnh ngầm hiểu, tay chân nhanh nhẹn tìm hai mảnh giấy, chia bột phấn trên bàn thành hai phần, dùng giấy gói riêng lại. Dương Quỳnh cầm theo một cái gói giấy, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Trong tắm điện chỉ còn lại một mình Khang phi. Khang phi dựa vào giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Cùng thời gian đó, Thiên Linh ở trong phòng cũng đứng ngồi không yên. Nàng không biết mình nên làm thế nào, làm thế nào mới có thể bảo vệ bản thân, đồng thời cũng bảo vệ được người mà nàng muốn bảo vệ.

Mưa gió sắp tới, nàng đã ngủ được dấu hiệu rồi.

Vừa nhìn thấy Dương Quỳnh rời đi, nàng gần như muốn bất chấp tất cả để ngăn Dương Quỳnh lại. Nhưng nàng không thể, nàng đột nhiên xuất hiện như

vậy sẽ khiến mọi người hoài nghi. Tay chân Thiên Linh lạnh như băng, chỉ mới do dự một chút, Dương Quỳnh cũng đã ra khỏi Cung Lung Hoa.

Thiên Linh nhìn cửa cung mở rồi lại đóng, trong lòng đã có quyết định.

Lúc này cửa tấm điện mở ra, một bóng người rón rén đi tới.

Khang phi mở mắt, là Thiên Linh.

“Có chuyện gì sao?” Khang phi mặt không biến sắc hỏi.

Thiên Linh đóng kỹ cửa sau lưng lại, đi tới trước mặt nhìn Khang phi.

Khang phi đón nhận ánh mắt của nàng, không tránh né.

Ánh mắt Thiên Linh rất phức tạp, nhưng vẫn trong suốt như cũ, không có bất kì một tia cừu hận nào. Nàng đột nhiên quỳ rạp xuống đất nói: “Nương nương, nô tỳ biết người luôn hoài nghi nô tỳ, là nô tỳ dùng châm đâm vào đầu của người, khiến người trúng độc hôn mê, cũng là nô tỳ động thủ trong trâm ngọc của người, thả thuốc bột tuyết tử (không thể sinh con) vào đó. Nô tỳ làm những việc này, nô tỳ đều nhận hết. Nương nương, nô tỳ biết thật có lỗi với người, nô tỳ chỉ cầu được chết nhanh chóng, mong nương nương thành toàn.”

Nội dung vở kịch thay đổi đột ngột như vậy làm Khang phi cũng có chút phản ứng không kịp. Nàng cẩn thận tiêu hóa ý tứ trong lời của Thiên Linh, lúc này mới nói: “Nếu những chuyện này là do người làm, vậy vì sao người lại nhận tội với bản cung?”

Thiên Linh nói: “Nương nương, nô tỳ van cầu người đừng hỏi. Nô tỳ chỉ xin lấy cái chết để tạ tội.”

Khang phi nhìn nàng không nói lời nào. Một lúc lâu sau, ngoài cửa có tiếng nói: “Nương nương, Lý thái y tới rồi.” Là giọng của Như Quyên.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Nhận tội

Chương thứ một trăm mười tám: Nhận tội

Về mặt Thiên Linh rõ ràng rất lo lắng. Khang phi lặng lẽ nhìn, xem ra Thiên Linh cũng không hy vọng người khác biết được chuyện này.

Khang phi đứng dậy đi tới cạnh cửa nói: “Như Quyên, mời Lý thái y đến thiên điện nghỉ ngơi, bản cung nơi này còn có việc phải xử lý.”

Như Quyên nghĩ Khang phi còn đang ở cùng với Dương Quỳnh nên cũng không hỏi nhiều, liền đi xuống.

Khang phi trở lại ngồi xuống giường nhỏ, hỏi: “Người đang sợ điều gì?”

Thiên Linh khẽ run một cái: “Nô tỳ không có.”

“Người nói vậy, rõ ràng người đang sợ hãi. Người sợ người khác vào. Nếu không người cũng sẽ không chờ đến lúc nơi này của bản cung không có ai mới vào nhận tội. Bản cung không hiểu, nếu ngay cả tội lớn như vậy mà người cũng dám nhận thì người còn sợ cái gì?” Khang phi cau mày. Thiên Linh càng thẳng thắn nhận tội, nàng càng cảm thấy chuyện này kỳ lạ.

“Nương nương, nô tỳ van cầu người đừng hỏi nữa. Cái gì nô tỳ cũng không thể nói. Người ban chết cho nô tỳ đi.” Thiên Linh vừa khóc nức nở vừa cầu xin nói.

“Trong cung tự sát là tội lớn, nhất là cung nữ. Nghe nói, cung nữ tự sát thì sau khi chết thi thể sẽ bị ném cho chó hoang, kiếp sau đầu thai cũng không thể làm người.” Khang phi trầm tĩnh nói, cũng chú ý đến biểu tình thay đổi của Thiên Linh.

Quả nhiên, Thiên Linh dường như rất sợ nghe được chuyện như vậy, cả người đều rụt lại.

“Người không dám tự sát, cho nên mới cầu bản cung ban chết. Thế nhưng, tại sao bản cung phải thuận theo người?” Về mặt Khang phi mang theo ý cười. Ngón tay khẽ chạm vào bọc giấy trên bàn. Đó là bột phấn xanh mà Dương Quỳnh gói lại, “Người nói đây là thuốc tuyết tử. Nếu phi tần không thể sinh con, cảnh già sẽ thế lương đến cỡ nào người không hề tưởng tượng được. Người đầu độc bản cung như vậy, bây giờ bản cung còn chịu nói chuyện với người đã là rộng lượng rồi.”

Thiên Linh trầm lặng một lúc mới ngẩng đầu lên nói: “Nương nương đối đãi với nô tỳ luôn rất tốt. Nô tỳ lại hại nương nương, cho dù là bất đắc dĩ nhưng cũng tự thẹn với lòng. Nhưng có một số việc thật sự nô tỳ không thể nói, mong nương nương tha thứ.”

“Người đã không thể nói, vậy tại sao lại đến nhận tội?” Khang phi thật sự không hiểu được hành động này của Thiên Linh. Rõ ràng mình còn chưa bắt được nhược điểm gì của nàng, tất cả cũng chỉ là suy đoán, vậy mà nàng lại chủ động đến nhận tội, còn một lòng muốn chết. Chuyện này thật sự trái với lẽ thường.

“Người làm như vậy, là vì Thanh Diệp?”

Thiên Linh mở to mắt, không dám tin nhìn Khang phi.

“Xem ra bốn cung đoán đúng rồi.” Đáy lòng Khang phi thờ dài một tiếng, “Chẳng lẽ chủ tử của người sẽ gây bất lợi cho Thanh Diệp?”

Thiên Linh che giấu sự giật mình, cúi đầu nói: “Nương nương quả thật lợi hại. Các nàng biết đối phó với nương nương không dễ, cho nên mới quyết định trước tiên loại trừ người bên cạnh nương nương, mà đứng mũi chịu sào chính là Thanh Diệp. Nương nương, nô tỳ nghiệp chướng nặng nề, chết không có gì đáng tiếc, chỉ hy vọng nương nương có thể bảo vệ Thanh Diệp bình an.” Nhân sinh tất nhiên có si tình, hận này không liên quan đến phong và nguyệt*.

(*phong nguyệt: gió và trăng, ví với chuyện yêu đương.)

Khang phi lắc đầu thờ dài, “Người vì nàng làm như vậy, đáng giá không?”

Thiên Linh cười khổ, “Nếu nương nương là nô tỳ thì cũng sẽ làm như vậy. Nương nương, nô tỳ vô tâm hại người, nhưng nô tỳ là thân bất do kỷ. Cả đời nô tỳ chưa từng cầu xin điều gì, tám nguyện cuối cùng này, khẩn cầu nương nương thành toàn.”

Khang phi tất nhiên có thể từ chối Thiên Linh. Nhưng nhìn thấy nàng cười khổ, lời cự tuyệt ở bên miệng khẽ chuyển, lại nuốt xuống. Nàng cũng thích Dương Quỳnh, đương nhiên có thể hiểu được tâm tình của Thiên Linh. Nữ tử này, thần bí xuất hiện trong thâm cung, thâm tình như vậy, trung thành như vậy, mình đã không còn là tiểu cô nương hoài xuân, nhưng vẫn không chạy thoát được khỏi thâm tình của nàng. Thiên Linh sớm chiều ở chung với nàng, chỉ sợ chuyện này cũng sớm đã thâm sâu. Nhớ lại thì Thiên Linh rất quan tâm tới Dương Quỳnh, khi nàng bị thương thì tỉ mỉ chu đáo chăm sóc, trong lòng Khang phi đều hiểu rồi.

Khang phi biết Thiên Linh sẽ không nói thêm gì với mình. Nếu còn có người có thể cạy miệng của nàng, thì người này nhất định là Dương Quỳnh.

“Người không muốn gặp lại Thanh Diệp?”

Trong mắt Thiên Linh lóe lên mong ước, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. Khang phi cũng không nói gì thêm, bảo nàng đứng dậy, lại gọi Nguyên Hương tiến vào, phân phó dẫn Thiên Linh xuống trông coi cẩn thận.

“Mời Lý thái y đến đây.”

Như Quyên dẫn Lý thái y vào tắm điện, sau khi vấn an, trước tiên Lý thái y bắt mạch cho Khang phi, không thấy có vấn đề gì. Khang phi đưa bọc giấy cho Như Quyên, “Đề Lý thái y kiểm tra một chút.”

Lý thái y vừa mở ra nhìn thì vô cùng kinh hãi, vẻ mặt không dám tin, “Làm sao nương nương có được thứ này?”

Khang phi nhàn nhạt nói: “Lý thái y chỉ cần nói đây là cái gì là được.”

“Thưa nương nương, đây là phần mê tình.”

Khang phi nhíu mày, xác nhận nói: “Người nói đây là phần mê tình? Người dám khẳng định?”

Lý thái y gật đầu, “Đây là thuốc cấm trong cung, mỗi thái y đều vô cùng hiểu rõ. Vì thần tuyệt đối sẽ không nói sai.”

“Loại phần mê tình này có chỗ nào đặc biệt?” Khi Hoàng thượng sủng hạnh phi tần, ngẫu nhiên cũng sẽ dùng vật mê tình. Nếu phần mê tình là thuốc cấm, tất nhiên sẽ hiếm đặc thù.

Lý thái y giải thích nói: “Thưa nương nương, loại thuốc bột này là vật mê tình mạnh nhất. Một khi dính phải, cho dù chỉ là đụng vào da thịt cũng đều sẽ đưa đến tác dụng của mê tình. Đến lúc đó người dính phải thần chí không rõ, khó có thể tự kiềm chế.”

Khang phi nghe xong tái người, hét lớn, “Nguyên Hương!”

Nguyên Hương nghe được tiếng gọi lập tức tiến vào, chưa kịp hành lễ Khang phi đã phân phó nói: “Lập tức đi Thái Y Viện tìm Thanh Diệp. Bốn cung mặc kệ người dùng phương pháp gì, nhất định phải mau chóng tìm Thanh Diệp trở về.” Nói xong lấy một khối yêu bài từ trong ngực ra ném cho Nguyên Hương. Có thể khiến cho Khang phi mất chuẩn mực như vậy, chắc chắn là chuyện vô cùng gấp gáp. Nguyên Hương tiếp nhận yêu bài, cũng không hỏi nhiều, lập tức xuất môn.

Như Quyên bị một màn này làm cho sững người. Nàng biết thứ Khang phi đưa cho Nguyên Hương chính là yêu bài mà nàng luôn mang bên mình. Đó là yêu bài Hoàng thượng đặc biệt thưởng cho Khang phi, ngay cả Trịnh Quý phi và Chu Cẩm phi cũng không có. Có yêu bài này, Nguyên Hương gần như có thể thông suốt trong Hậu cung. Cho dù gây họa, cũng sẽ do Khang phi gánh chịu. Đây là chuyện khẩn cấp cỡ nào mới có thể khiến Khang phi thận trọng như vậy.

Lý thái y cũng giật mình đứng ở một bên. Khang phi thất lễ như vậy, đúng là rất hiếm khi nhìn thấy.

Khang phi từ từ bình tĩnh lại, “Lý thái y, nếu trúng phần mê tình, thì phải giải như thế nào?”

“Chuyện này...” Lý thái y nói, “Ngoại trừ việc hoan hảo, cũng chỉ có thể ngâm mình trong nước lạnh, cho đến khi được tính tan hết.”

“Đối với thân thể có tổn hại hay không?”

Lý thái y gật đầu, “Thuốc này rất thương thân, phải nằm trên giường nghỉ ngơi điều dưỡng mấy ngày. Một khi sơ suất, rất có khả năng sẽ để lại mầm bệnh.”

Khang phi gật gù, “Như vậy Lý thái y kê vài đơn thuốc bổ thân cho bốn cung đi, bên cạnh bốn cung có đồ vật dơ bẩn như vậy, khó đảm bảo sẽ không có người dính phải, chuẩn bị đề phòng, dù sao cũng vẫn phải lo trước khỏi họa. Lý thái y, người nói có đúng không?”

Khang phi ý cười nhẹ nhàng. Lý thái y nhìn thấy nhưng sau lưng mồ hôi lạnh lại ứa ra. Bây giờ tâm tình của vị nương nương này khẳng định rất không tốt, tươi cười như vậy, nhưng âm u lạnh lẽo. Hắn làm sao còn dám có dị nghị, lập tức đi kê đơn. Như Quyên cầm đơn thuốc, lúc tiễn Lý thái y ra cửa nhẹ giọng nói: “Lý thái y, chuyện của Cung Lung Hoa luôn không cho phép truyền ra ngoài. Nô tỳ nghĩ ngài đã hiểu rồi.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Lý thái y đáp liên tục, dẫn theo tiểu thái giám rời đi.

Như Quyên trở lại tầm điện, thật sắc mặt Khang phi trắng bệch, lo lắng nói: “Nương nương...”

“Dẫn Thiên Linh đến đây, bốn cung có chuyện muốn hỏi nàng.” Khang phi miễn cưỡng tự ổn định tâm tình của mình. Sự tình còn chưa có kết luận, có lẽ mình không cần quá lo lắng.

Như Quyên dẫn Thiên Linh vào, Khang phi nói: “Người nói trong cây trầm là thuốc bột tuyệt tử?”

Thiên Linh quỳ trên mặt đất, có chút mờ mịt gật đầu.

“Như Quyên, người nói cho nàng biết Lý thái y nói như thế nào!” Khang phi lộ khí dăng lên, thậm chí còn có chút nói không ra hơi.

“Vâng.” Như Quyên nói: “Lý thái y nói thuốc bột trong cây trầm là phần mê tình.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Thiên Linh còn trắng hơn cả Khang phi. Hiển nhiên, nàng biết mê tình phần là gì. “Làm sao có thể? Không! Chuyện này không có khả năng!”

Khang phi cười lạnh một tiếng, “Người nhận người ta là chủ tử, nhưng người ta lại không nhận người là nô tì! Người cũng chỉ là một con cò bị lợi dụng mà thôi, ngay cả tư cách biết thực tình cũng không có. Người cũng biết rồi? Mới vừa rồi Thanh Diệp tự mình gói thuốc này vào bọc giấy. Bốn cung phải nàng đi Thái Y Viện, trên đường sẽ có bao nhiêu biến số? Vạn nhất nàng bị đồ vật dơ bẩn này mê hoặc tâm trí, bốn cung xem người làm sao nhẫn tâm!”

Lần này Thiên Linh thật sự hoảng sợ. Nàng liều mạng cũng muốn bảo vệ Dương Quỳnh bình an. Hiện giờ phát hiện mình có thể sẽ hại Dương Quỳnh, chuyện này làm nàng không cách nào tiếp nhận nổi.

“Nương nương, người nhanh tìm nàng trở về! Nô tỳ biết phần mê tình lợi hại, chỉ cần hơi dính cũng sẽ khiến người ta mất đi lý trí. Nếu Thanh Diệp dính phải, giờ này... Nương nương, nô tỳ van người!” Thiên Linh dập đầu liên tục.

Khang phi con giận chưa tiêu, lại không muốn dây dưa nhiều với Thiên Linh, “Bốn cung đã phái Nguyên Hương đi. Thiên Linh, nếu Thanh Diệp bình an trở về, chuyện của người bốn cung còn có thể cân nhắc. Nếu Thanh Diệp xảy ra chuyện, đừng nói đầu thai làm người, bốn cung sẽ khiến người ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có! Như Quyên, mang nàng đi!”

Lúc này Như Quyên rốt cuộc cũng hiểu được lợi và hại trong đó, cũng hiểu Thiên Linh đã nhận tội với Khang phi. Nàng với Thiên Linh và Dương Quỳnh tình cảm luôn rất tốt, chính bởi vì như vậy, nàng mới không thể tiếp nhận rằng Thiên Linh phản bội. Lúc trước nàng luôn nghĩ rằng, có lẽ là Thiên Linh bị oan. Nhưng hiện giờ sự thật phơi bày, đâu còn gì để nói. Đau lòng đồng thời lại càng căm hận, nếu quả thật Dương Quỳnh bị phần mê tình đầu độc, như vậy hậu quả thế nào, các nàng tự mình biết rõ. Nếu đối phương có thể bỏ phần mê tình vào trong cây trầm, vậy nhất định sẽ có hậu chiêu.

“Thiên Linh, chúng ta vốn dĩ tình như tỷ muội. Ta một mực không tin người làm ra chuyện phản bội nương nương. Nhưng hiện giờ... ta nhìn lầm người rồi. Người lại còn muốn hại Thanh Diệp? Tâm của người quá ác độc!”

Đối mặt với những lời chỉ trích của Như Quyên, Thiên Linh không nói được một lời. Nàng không quan tâm Như Quyên nhìn nàng như thế nào, người đời nhìn nàng như thế nào. Nàng chỉ biết có một số việc, mình nhất định phải làm. Nhưng hèn mọn như nàng, trong lòng cũng có người mình thích, cũng muốn bảo vệ người đó. Nếu như ngay cả một chút hi vọng này cũng bị phá hủy, vậy nàng còn lý do gì để sống tiếp đây?

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Vây xem

Chương thứ một trăm mười chín: Vây xem

Lại nói Nguyên Hương phụng mệnh Khang phi đến Thái Y Viện tìm Dương Quỳnh. Từ vẻ mặt và giọng nói của Khang phi, nàng biết được tính nghiêm trọng của chuyện này, cho nên chọn con đường nhỏ ít người thì triển khai công, rất nhanh liền chạy tới Thái Y Viện. Vào cửa liền hỏi thăm nhưng tiểu thái giám nói không thấy Dương Quỳnh. Trần Nguyên Hương toát mồ hôi, vội vàng đi theo đường thường trở về. Còn chưa đi được bao xa liền nhìn thấy mấy tiểu thái giám ở bên đường đang chỉ chỗ cái gì đó. Nàng lại gần nhìn, là bụi cây ở bên đường bị một vật sắc bén cắt xuống một ít. Bọn thái giám đang nghị luận xem là ai gan lớn như vậy, dám tùy tiện phá hoại cây cối.

Nguyên Hương vừa nhìn thấy liền biết đây là bị một loại đao kiếm chém qua. Nhìn chỗ đứt gãy, người này nhất định biết võ công, hơn nữa quen dùng binh khí. Có thể mang theo binh khí đi lại trong cung, Nguyên Hương lập tức nghĩ tới Dương Quỳnh. Nàng cẩn thận nhìn dưới đất, phát hiện có một vài dấu vết bị lôi kéo.

Nguyên Hương tra theo dấu vết, đi không bao xa dấu vết liền biến mất. Nàng xem xét xung quanh, quả nhiên ở trên cành cây phát hiện được một chiếc khuyên tai.

Nguyên Hương liếc mắt một cái liền nhận ra đó là khuyên tai của Dương Quỳnh. Dương Quỳnh luôn không thích đeo khuyên tai, Khang phi cũng ái nàng, liền mệnh cho Cục Thượng Phục đặc biệt làm một đôi khuyên tai hình giọt nước cho nàng, cực kỳ đơn giản. Dương Quỳnh thích liền thường xuyên đeo.

Nguyên Hương cầm khuyên tai trong lòng bàn tay, tiếp tục tìm kiếm manh mối. Quả nhiên đi tiếp khoảng hai mươi bước lại thấy chiếc khuyên tai còn lại của Dương Quỳnh. Tìm tới đây, Nguyên Hương ít nhiều cũng có chút an tâm. Nếu một chiếc khuyên tai thì có thể là khi giả dụ Dương Quỳnh vô ý làm rơi, nhưng chiếc còn lại cũng rơi xuống thì quá trùng hợp rồi. Hiển nhiên, là Dương Quỳnh cố ý để lại manh mối. Chuyện này chứng minh, đi đến đây, Dương Quỳnh vẫn thanh tỉnh.

Nguyên Hương ngẩng đầu nhìn phương hướng trước mặt, phía trước đã gần tới Ngự hoa viên. Nàng đang muốn vào Ngự hoa viên xem xét, liền thấy một đám người từ xa đi tới, tiến vào Ngự hoa viên.

“Sao Tôn Mỹ nhân lại ở cùng với Cốc Chiêu dung?” Hai nữ nhân này chưa từng qua lại.

Không đợi Nguyên Hương nghĩ nhiều liền nghe thấy một tiếng thét chói tai. Nguyên Hương hoảng sợ, theo bản năng nghĩ tới Dương Quỳnh, nàng vội vàng theo vào Ngự hoa viên xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Trong Ngự hoa viên, vẻ mặt Cốc Chiêu dung tức giận, Tôn Mỹ nhân tỏ vẻ khinh thường. Nhóm các cung nữ khác thì đỏ bừng mặt, chỉ dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn bụi cỏ phía trước.

“Dưới ban ngày ban mặt lại làm chuyện dơ bẩn này, các người còn muốn thể diện sao?” Hiện giờ Cốc Chiêu dung đứng đầu cửu tần, sau tam phi, lời nói ra đương nhiên cũng khí thế mười phần.

“Không phải sao? Loại dã hợp này, chao ôi, đúng là thẹn chết người.” Tôn Mỹ nhân thêm mắm thêm muối nói, quay đầu nhìn một đám cung nữ, quát, “Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Còn không đi tìm thị vệ kéo bọn họ ra.” Lập tức có cung nữ đi tìm thị vệ. Nguyên Hương nhân cơ hội chen vào đám người. Nghe những lời vừa rồi, Nguyên Hương đã muốn đoán ra đại khái là xảy ra chuyện gì. Trong lòng nàng không ngừng niệm Phật, ngàn vạn lần đừng là Thanh Diệp! Nếu không nương nương còn không phải sẽ lật tung toàn bộ Hậu cung.

Đến gần quan sát, quả nhiên ở bụi cây phía trước thấp thoáng một cặp nam nữ đang hoan hảo. Cho dù bị những người này nhìn thấy, bọn họ cũng hoàn toàn không có ý dừng lại. Mọi người nghe thấy tiếng rên rỉ yêu kiều của nữ tử đều đỏ mặt tai nóng, nhưng vẫn cứ không chịu rời đi.

Bởi vì nữ tử bị nam tử áp dưới thân, nên không thấy rõ mặt. Trong lòng Nguyên Hương lo lắng, nhưng lại sợ bị người phát hiện nên cũng không dám đến gần. Lúc này thị vệ đến tách hai người ra. Có ma ma nhặt áo khoác của hai người lên khoác cho bọn họ, cuối cùng cũng coi như che đi cái xấu.

Nguyên Hương trốn ở trong đám người, ngay cả ánh mắt cũng không dám chớp, rốt cuộc cũng nhìn rõ diện mạo của nữ tử. Không ngờ là cung nữ Thiên Thanh ở cạnh Tôn Mỹ nhân!

Cốc Chiêu dung và Tôn Mỹ nhân cũng thấy rõ nữ tử trước mắt, vừa nhìn thấy, Tôn Mỹ nhân vô cùng kinh hãi, “Sao lại là người?”

Trái tim Nguyên Hương rốt cuộc cũng được thả lại vào trong ngực, vừa rồi nàng vội vàng nhìn thoáng qua nhưng lại chứng kiến được vẻ mặt thay đổi từ đắc ý sang kinh hãi của Tôn Mỹ nhân. Nguyên Hương không xem nào nhiệt nữa, lạnh lẽo rời khỏi đám đông, nhưng cũng mất phương hướng tìm kiếm. Nàng đang nghĩ xem nên tìm người như thế nào, cúi đầu lại thấy đằng trước hình như có vết máu. Nàng đi tới nhìn kỹ, quả nhiên là vết máu.

“Hương này...” Nguyên Hương ngẩng đầu nhìn phía trước, đúng là một hồ nước. Bây giờ thời tiết đã bắt đầu ấm dần, băng trên mặt hồ đã tan. Nguyên Hương chạy tới cạnh hồ, rốt cuộc cũng phát hiện Dương Quỳnh. Toàn thân Dương Quỳnh đều ngâm trong hồ nước, nhìn thấy Nguyên Hương tới, cư nhiên còn có tâm trạng cười cười.

Nguyên Hương gần như sắp khóc rồi, “Thanh Diệp, người thế nào rồi?”

“Cũng may, tạm thời còn chưa chết được.” Dương Quỳnh đưa tay, Nguyên Hương kéo nàng lên bờ.

Hồ nước thảng ba, lạnh đến thấu xương. Nguyên Hương chỉ giữ chặt tay Dương Quỳnh, liền bị lạnh đến mức giật mình. Dương Quỳnh lại ngâm trong nước lâu như vậy, không cần nghĩ cũng biết là tư vị gì.

Không kịp hỏi nguyên do, Nguyên Hương cởi áo ngoài của mình choàng lên người Dương Quỳnh. Nửa đỡ nửa nâng Dương Quỳnh trở về. Đi không được bao xa liền bị Cốc Chiêu dung ở phía trước chặn lại.

“Các người là ai?” Cốc Chiêu dung vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

Nguyên Hương nói: “Thưa Chiêu dung nương nương, nô tỳ là Nguyên Hương, cung nữ quản sự của Cung Lung Hoa, đây là nữ quan tứ phẩm Thanh Diệp được Hoàng thượng khâm phong.” Nguyên Hương nói ra thân phận của Dương Quỳnh, là sợ Cốc Chiêu dung gây khó dễ cho các nàng.

Cốc Chiêu dung nhìn Dương Quỳnh cả người chặt vật, hỏi: “Nàng bị làm sao vậy?”

Nguyên Hương nói: “Thanh Diệp không cẩn thận ngã xuống hồ nước, nô tỳ đang muốn đưa nàng trở về Cung Lung Hoa.” Tôn Mỹ nhân bị chuyện của Thiên Thanh làm cho mất hết thể diện, lúc này nhìn thấy Dương Quỳnh, cười lạnh nói: “Ngã xuống hồ vì sao không kêu cứu? Ở đây chúng ta nhiều người như vậy, ngay cả một câu ‘Cứu mạng’ cũng đều không nghe thấy.”

Dương Quỳnh ngâm trong nước, thân thể bị đông cứng. Giờ này gió bắc thổi qua, càng lạnh thấu tim. Nàng miễn cưỡng không chế hàm răng đang run lên, lạnh lùng nói: “Nơi này có kịch hay như vậy, Tôn Mỹ nhân sao còn có thể để ý ta có kêu cứu hay không?”

Tôn Mỹ nhân nghe xong tức giận, “Ta thấy người rõ ràng là trong lòng có quỷ. Nếu không sao có thể ngã vào trong hồ? Thanh Diệp, ta nhớ người biết võ công, tại sao lại không can thiệp như vậy?”

Dương Quỳnh đã nói không ra lời. Chỉ cần nàng há miệng, răng sẽ run lên. Nàng chỉ có thể cắn chặt răng không mở miệng.

Nguyên Hương lo lắng, nhìn sắc mặt Dương Quỳnh đã tái mét, tiếp tục kéo dài như vậy, người khỏe mạnh cũng sẽ lạnh đến mức sinh bệnh.

“Tôn Mỹ nhân, nô tỳ phụng mệnh Khang phi đến đưa Dương Quỳnh trở về. Người có phân phó gì chỉ bằng đi Cung Lung Hoa thỉnh giáo Khang phi nương nương. Chuyện nương nương dặn dò nô tỳ không dám chậm trễ, xin cáo từ.” Nói xong, Nguyên Hương đỡ Dương Quỳnh xoay người người chuẩn bị đi.

Tôn Mỹ nhân nói: “Khá lắm nô tài không biết quy củ! Chiêu dung nương nương còn chưa mở miệng, các người lại dám đi? Nô tài của Cung Lung Hoa đều không hiểu quy củ như vậy sao?”

Vốn dĩ Nguyên Hương muốn nhân nhượng tránh phiền phức, đưa Dương Quỳnh trở về rồi hẵng nói. Nhưng hiện giờ xem ra, Tôn Mỹ nhân này là có ý bói móc. Nguyên Hương không thích mở miệng, nhưng cũng không phải là không biết ăn nói.

“Tôn Mỹ nhân, nếu nô tài của Cung Lung Hoa không hiểu quy củ, cũng sẽ không cùng với thị vệ làm ra chuyện cầu thả. Người rảnh rỗi ở đây dạy bảo nô tỳ, chỉ bằng trước tiên hãy quản người bên cạnh người đi.”

Tôn Mỹ nhân nghe vậy tức đến trắng mặt, “Người cư nhiên dám nói như vậy với ta? Người đâu, bắt lại cho ta!”

Thị vệ lúc nãy tới còn chưa đi, vừa thấy Tôn Mỹ nhân ra lệnh, thì hai người có mắt như mù liền tiến lên chuẩn bị bắt người.

Nguyên Hương lấy yêu bài Khang phi đưa cho nàng từ trong ngực ra, cao giọng nói: “Có yêu bài được ngự tứ của Khang phi nương nương ở đây, ai dám lỗ mãng?”

Hai thị vệ kia lập tức lui xuống. Tôn Mỹ nhân vừa nhìn thấy yêu bài cũng biết mình không động được Nguyên Hương với Dương Quỳnh, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng quay đầu nhìn về phía Cốc Chiêu dung.

Cốc Chiêu dung nói: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau tránh đường để các nàng đi?”

Lần này, Tôn Mỹ nhân hoàn toàn ủ rũ, trơ mắt nhìn Nguyên Hương đưa Dương Quỳnh đi.

Nguyên Hương không rảnh để tìm hiểu biểu cảm chặt vật vừa rồi của Tôn Mỹ nhân, dẫn theo Dương Quỳnh dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Cung Lung Hoa. Vừa mới bước vào đại môn của Cung Lung Hoa, Dương Quỳnh không chịu được nữa. Thân thể mềm nhũn, mất đi tri giác.

Khang phi nghe nói Nguyên Hương đã đưa Dương Quỳnh trở lại, kinh ngạc vui mừng có chút không dám tin. Nhưng đến khi nhìn thấy bộ dạng của Dương Quỳnh, nước mắt lại không kiềm chế được mà rơi xuống.

Nguyên Hương cho những cung nữ thái giám khác đều lui ra ngoài, miễn cho bọn họ nhìn thấy Khang phi thất lễ.

Khang phi tự mình động thủ cởi bỏ y phục đã ướt sũng cho Dương Quỳnh. Như Quyên thấy tay Khang phi đều đang run rẩy, liền nhẹ giọng nói: “Nương nương, để nô tỳ làm cho. Người nhanh nghĩ cách, tình hình của Thanh Diệp thoạt nhìn không được tốt.”

Lúc này Khang phi mới phát hiện mình hoàn toàn rối loạn. Nàng cố gắng ép bản thân tỉnh táo lại, tặng giường cho Dương Quỳnh, còn mình thì đi tới giường nhỏ ngồi xuống.

“Sai người gọi nữ y Phương Phi tới đây.” Đây là mệnh lệnh thứ nhất Khang phi hạ xuống. Nguyên Hương đi ra ngoài truyền lời, đương nhiên có tiểu cung nữ chạy đi thỉnh nhân.

“Rốt cuộc tình hình như thế nào?” Khang phi hỏi.

Nguyên Hương đem đầu đuôi câu chuyện sau khi mình ra khỏi Cung Lung Hoa nói cho Khang phi nghe, chuyện cung nữ Thiên Thanh của Tôn Mỹ nhân làm chuyện cầu thả với thị vệ cũng nói ra.

Khang phi nghe xong chậm rãi thở ra một hơi, quay đầu nhìn Dương Quỳnh đang nằm trên giường, “Bổn cung nói rồi, nàng không phải người ngu.”

Sau khi Phương Phi đến, Khang phi phân phó nàng kiểm tra toàn thân cho Dương Quỳnh.

Kết quả kiểm tra, quả thật Dương Quỳnh trúng phần mê tình, có điều nàng ngâm mình trong hồ nước, nên được tính của phần mê tình đã giảm đáng kể. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy mà thân thể của nàng bị tổn hại rất nghiêm trọng. Hơn nữa nhiều chỗ trên tay chân xuất hiện thương tích do giá rét.

Như Quyên biết tâm tư của Khang phi, nhỏ giọng hỏi Phương Phi, “Thanh Diệp nàng... danh tiết...”

Phương Phi là y nữ, đối với loại chuyện này đương nhiên biết rõ, lập tức lắc đầu nói: “Nữ quan Thanh Diệp không sao.”

Lúc này Như Quyên mới yên tâm, quay đầu nhìn Khang phi đang ngồi ở trên giường nhỏ, quả nhiên sắc mặt thoáng dễ nhìn hơn một chút.

Có Phương Phi ở đây, mọi chuyện dễ làm hơn nhiều. Khang phi thấy Phương Phi phân phó cung nữ làm việc đâu vào đấy, trong lòng thoáng yên ổn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Chăm sóc

Chương thứ một trăm hai mươi: Chăm sóc

Sau khi bình tĩnh lại, phần nộ liền dâng lên, Khang phi là một người cực kì bao che khuyết điểm. Nàng biết, nếu những thù hận của mình bị người ta hãm hại, vậy tuyệt đối là nhắm vào mình. Nếu các nàng chịu bán mạng vì mình, vậy chính mình phải có nghĩa vụ bảo hộ các nàng không bị thương tổn. Trung tâm là một chuyện, nhưng người trung tâm cũng muốn sống.

“Nguyên Hương, phái người đi tìm hiểu xem gần đây Tôn Mỹ nhân đang làm gì.” Đây là mệnh lệnh thứ hai Khang phi hạ xuống.

Cung nữ Thiên Thanh của Tôn Mỹ nhân và thị vệ làm chuyện cầu thả ở Ngự hoa viên không đến nửa ngày đã bị truyền khắp Hậu cung. Hoàng hậu vô cùng tức giận, gọi Tôn Mỹ nhân đến mắng cho một trận. Cung nữ Thiên Thanh và thị vệ kia bị đánh chết. Tôn Mỹ nhân bị xử phạt tội danh quản lý không nghiêm, cấm túc ba tháng, phạt theo quy định nửa năm.

Đồng thời Hoàng hậu hạ chỉ hiệu dụ các vị phi tần trong Hậu cung, chuyện làm tổn hại đến phong hóa (phong tục và giáo hóa) như vậy quyết không cho phép xuất hiện lần thứ hai.

Sắc trời vừa mới tối, Dương Quỳnh liền tỉnh lại. Nàng mở mắt ra, cảm giác toàn thân đau buốt. Trí nhớ mơ hồ, nàng nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng nhớ được mình đã về Cung Lung Hoa.

Cửa mở, có người tiến vào, thấy nàng tỉnh, vui mừng nói: “Rốt cuộc người cũng tỉnh rồi!”

Ánh mắt Dương Quỳnh nhìn người bước vào, gắng sức nói: “Thiên Linh.”

Bước vào từ bên ngoài chính là Thiên Linh, nàng bưng chén thuốc đến cạnh giường, “Như Quyên phải hầu hạ nương nương, Nguyên Hương phải xử lý chuyện trong cung. Những người khác nương nương đều lo lắng, cho nên bảo ta tới chăm sóc người.” Thiên Linh đặt chén thuốc lên bàn, cười cười, “Dù sao ta cũng quen chăm sóc người rồi.”

Dương Quỳnh không biết Thiên Linh đã nhận tội với Khang phi, bởi vậy đối với quyết định của Khang phi cũng không gạt mình, “Nương nương đâu?”

“Nương nương đang ăn tối.” Thiên Linh đỡ Dương Quỳnh ngồi dậy, dùng gối mềm đệm cho nàng, sau đó bưng chén thuốc lại đây, dùng thìa múc thuốc nguội từng chút một, “Thân thể của người rất yếu, phải điều dưỡng thật tốt, phải nhớ không được tùy hứng, nếu không sẽ dễ để lại mầm bệnh.” Nói xong, dứt từng muỗng thuốc cho nàng.

Thuốc đắng muốn chết. Dương Quỳnh cau mày vẻ mặt đau khổ.

“Thuốc thì phải đắng. Ngươi có chịu một chút đi.”

Dương Quỳnh nói: “Tại sao ta lại cảm giác ngươi không giống như lúc trước vậy?”

Thiên Linh cúi đầu cười khổ. “Ta... chỉ là không nỡ bỏ ngươi, nghĩ tới về sau không được nhìn thấy ngươi nữa, ta sẽ...”

“Ngươi có ý gì?”

Thiên Linh lắc đầu, “Ngươi phải dưỡng cho tốt, đừng nghĩ nhiều như vậy có được không.”

“Không đúng, ngươi có chuyện gì giấu ta đúng không?” Dương Quỳnh muốn nhân cơ hội này làm cho Thiên Linh nói thật, nhưng lại lo lắng sự thật chính là Thiên Linh. “Thanh Diệp, nếu có một ngày ta chết đi, ngươi sẽ đau lòng sao?” Thiên Linh cúi đầu yếu ớt nói.

“Ta sẽ chỉ đau lòng người tốt.” Dương Quỳnh nhìn chằm chằm Thiên Linh, nếu có thể, nàng chỉ hy vọng nữ tử trước mắt này không phải là nội gián. Cảm giác nàng đối với Thiên Linh không giống như đối với người khác. Thiên Linh khéo tay, lúc nào cũng chăm sóc nàng. Nàng thích tính cách khiêm tốn của Thiên Linh, không tranh danh lợi, vì sao một nữ tử vô cầu như vậy lại là nội gián chứ?

Nghe Dương Quỳnh trả lời xong, Thiên Linh cúi đầu thấp hơn. Tay nàng vô thức vuốt ve cái chén đã không còn thuốc, “Đúng vậy, ta sớm nên nghĩ tới.” Nói xong, nàng đột nhiên đứng dậy chạy ra ngoài.

Cửa mở, Khang phi đang đứng bên ngoài.

Khang phi thấy Thiên Linh chạy ra cũng không thấy bất ngờ, cái gọi là “Trương Vương có mộng, thần nữ vô tâm” chính là như vậy. Ngươi móc phôi giao cho đối phương, nhưng có lẽ cuối cùng đối phương cũng không biết tâm tư của ngươi.

Khang phi lắc đầu đến gần, nhẹ nhàng ngồi bên giường, “Cảm thấy thế nào? Có còn cảm thấy...” Khang phi đỏ mặt.

“Hả?” Dương Quỳnh không hiểu, thấy Khang phi đỏ mặt đột nhiên kịp phản ứng, mặt mày lập tức cong lên, “Nương nương, ta vẫn cảm thấy rất nóng.”

Tuy rằng Khang phi biết rõ Dương Quỳnh đang giả bộ đáng thương. Nhưng chung quy nàng vẫn là trúng phần mê tình, trong lòng cũng khó tránh khỏi có sự dung túng.

“Bỏ cung bảo Như Quyên sắc thuốc, đợi chút nữa bụng tới cho ngươi.”

Lại uống thuốc? Dương Quỳnh gian nan nuốt nước miếng, cười lạnh nói: “Nương nương, ta không sao, có thể không cần uống thuốc không?”

Về mặt Khang phi khẽ chuyển, mang theo vẻ đắc ý, “Giờ ngươi nói như vậy, muộn rồi.”

“Nương nương...” Dương Quỳnh kéo tay Khang phi làm nũng nói.

“Được rồi.” Khang phi bị quán bắt đắc dĩ, tới gần Dương Quỳnh, nhẹ nhàng cho nàng một nụ hôn phớt.

Dương Quỳnh cong môi, “Chưa đủ!”

Khang phi nhú mày nói: “Ngươi lại hồ nháo?”

Dương Quỳnh mếu máo không nói.

Khang phi chủ động chuyển đề tài, “Thiên Linh đã nhận tội với bản cung.”

Dương Quỳnh giật mình há to miệng, “Vì sao nàng lại làm như vậy?”

Khang phi nở nụ cười, “Đương nhiên là vì ngươi.”

“Ta?” Dương Quỳnh càng mơ hồ, chuyện này thì liên quan gì đến mình.

“Nàng dự cảm đối phương sẽ xuống tay với ngươi, nên mới chủ động nhận tội với bản cung. Đối với chuyện này, bản cung cũng vô cùng bất ngờ.” Khi Khang phi nói lời này, về mặt cười như không cười, nhưng ánh mắt lại mang theo một tia ái muội.

Dương Quỳnh cau mày, Khang phi nói vậy là có ý gì? Thiên Linh luôn rất tốt với mình, nhưng lại vì mình mà nhận tội? Điều này sao có thể?

Khang phi nhìn về mặt Dương Quỳnh vẫn mờ mịt như cũ, lắc đầu thở dài nói. “Ngươi giống khúc gỗ như vậy, sao xứng với sự yêu thích của nàng được?” “Thích?” Dương Quỳnh kinh hãi. Tuy rằng nàng thích Khang phi, nhưng chưa từng nghĩ tới Thiên Linh ở phương diện này. Hơn nữa, cũng không thể cứ là một nữ nhân thì sẽ thích một nữ nhân khác chứ?

“Ý của nương nương là... Thiên Linh thích ta?” Khi Dương Quỳnh nói lời này diễn cảm trên khuôn mặt đều bị vắn vẹo.

“Nàng đối với ngươi đúng là một mảnh si tình. Đáng tiếc gặp phải ngươi...” Nói tới đây Khang phi bỗng nhiên dừng lại, không biết phải hình dung Dương

Quỳnh như thế nào. Nói nàng không biết tình ái, nhưng nàng đối với mình lại là tình sâu vạn trượng. Nói nàng biết tình ái, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng chứng tỏ nàng hoàn toàn không biết tình cảm của Thiên Linh. Xem ra Thiên Linh đúng là si tâm sai người rồi.

“Nương nương, ta chưa từng động tâm với nàng.” Dương Quỳnh cảm thấy sự tình có chút loạn. Vốn dĩ nàng với Khang phi đang tốt đẹp, Thiên Linh quá nhiều vào cũng không tốt. Hơn nữa, Dương Quỳnh nàng có tài đức gì mà có thể khiến cho một nữ nhân nguyện ý tìm đường chết vì nàng như vậy. Nợ tình khó trả, nàng không dám trên.

Khang phi không nhịn được bật cười, “Bổn cung biết. Ngươi sợ bổn cung ghen với nàng?” Nói xong lời cuối, Khang phi lại không kiềm chế được đỏ mặt.

Lúc này Dương Quỳnh mới yên tâm, tốt xấu gì nội bộ vẫn phải đoàn kết.

“Chuyện ngày hôm qua Nguyên Hương đã kể căn bản những chuyện nàng biết cho bổn cung, còn lại ngươi nói cho bổn cung nghe.” Khang phi kéo chân cho Dương Quỳnh, sợ nàng cảm lạnh.

Dương Quỳnh nhớ lại, chậm rãi đem chuyện đã trải qua nói cho Khang phi.

Vốn dĩ Dương Quỳnh phụng mệnh Khang phi tới Thái Y Viện tìm Ngô Đồng nghiệm tra bột phấn. Nhưng khi nàng đi được nửa đường thì phát giác không đúng. Thân thể của mình càng ngày càng nóng, ngay cả hô hấp cũng mang theo nhiệt độ bỏng người. Nàng lập tức nghĩ tới bột phấn trong tay có vấn đề, không đợi nàng làm phản ứng tiếp theo thì đã có vài tên thái giám vây quanh nàng.

Dương Quỳnh khoa tay múa chân vài cái, giả bộ bị khống chế, bị mấy tên thái giám đưa đến Ngự Hoa Viên. Dọc đường nàng để lại khuyên tai của mình phòng bất trắc. Tới một bụi cây trong Ngự Hoa Viên, thái giám thả nàng sau đó rời đi.

Có một nam nhân ăn mặc giống thị vệ xuất hiện, Dương Quỳnh nhìn bộ dạng của hắn liền biết người kia cũng trúng độc phấn giống mình. Nam nhân vừa nhìn thấy nàng hai mắt liền đỏ ngầu bỏ nhào tới. Thân thể Dương Quỳnh cũng đang bị giày vò, không ngừng muốn tới gần nam nhân. Giờ phút này Dương Quỳnh mới biết được đối phương muốn phá hủy danh tiết của nàng. Thủ đoạn đề hèn như vậy, trong lòng Dương Quỳnh bùng lửa giận.

Nàng cắn nát đầu lưỡi của mình, dựa vào đau đớn duy trì một ít thanh tỉnh, lắc mình tránh khỏi nam nhân. Thời điểm tránh né, khóe mắt nàng lướt nhanh đến một thân ảnh màu hồng nhạt thoáng hiện, gần như không nghĩ ngợi nhiều, nàng nhảy vọt lên bắt người nợ tới đây. Nhìn kỹ, không ngờ là cung nữ Thiên Thanh bên cạnh Tôn Mỹ nhân.

Còn có cái gì không hiểu?

Vốn dĩ Thiên Thanh đến giám thị việc này, nhất định phải khiến cho Thanh Diệp bị bôi xấu trước mặt người khác. Không ngờ đảo mắt một cái chính mình lại bị bắt tới. Nàng còn chưa kịp kêu gào đã bị Dương Quỳnh đưa tay đâm một cái, lập tức không phát ra tiếng. Động tác của Dương Quỳnh cực nhanh, mở gói giấy trong tay ra, đổ một ít bột phấn vào miệng Thiên Thanh, sau đó nắm lấy hàm dưới của Thiên Thanh, Thiên Thanh không chịu được không thể nuốt hết bột phấn vào trong bụng. Dương Quỳnh thấy nam nhân lại đánh tới, nàng đẩy Thiên Thanh vào lòng nam nhân, thân thể nhanh chóng lui về phía sau.

Dựa vào thân cây, Dương Quỳnh thở hổn hển. Trên trán nàng mồ hôi không ngừng nhỏ giọt. Thân thể của nàng nóng đến khó chịu, nhưng vẫn cắn răng kiên trì. Chờ đến khi được tính của Thiên Thanh phác tác, hai người trần truồng ôm nhau ở một chỗ, Dương Quỳnh mới có thể yên tâm. Có điều tình hình của mình cũng không tốt hơn là mấy, Dương Quỳnh hiểu được, mình như vậy chắc chắn không thể quay về Cung Lung Hoa được, thậm chí là không được để người khác nhìn thấy. Nàng nhìn bốn phía phát hiện hồ nước. Nàng lập tức chạy tới nhảy vào trong hồ. Nước trong hồ lạnh thấu xương nháy mắt bao phủ nàng, cũng làm nhiệt độ thân thể nàng hạ xuống. Dương Quỳnh ngâm mình ở trong nước một lúc, cảm thấy hiệu lực của bột phấn đã giảm hơn phân nửa, liền muốn lên bờ. Không ngờ nghe thấy từ xa có rất nhiều người đang tới Ngự Hoa Viên này, trong lòng nàng như gương sáng, những người này nhất định là tới xem “vỡ kịch hay” vốn dĩ đã sắp xếp cho mình.

Trước tiên hạ thuốc, sau đó sắp xếp người, lại đến xem trò vui. Quả nhiên cẩn thận, một mưu kế thật độc!

Về sau, nàng thấy được Nguyên Hương.

Khang phi nghe xong gật đầu, “Là bổn cung hại ngươi.”

Dương Quỳnh vươn tay, giữ chặt tay Khang phi nói: “Cũng may người trúng độc là ta, không phải ngươi.”

Khang phi nhìn nàng, một lúc lâu sau nét mặt mới thoáng hiện ý cười, “Ngươi lại cứu ta một lần nữa.”

“Ta nghĩ... lần này có thể thoát hiểm, cũng phải tạ ơn nương nương đã tặng túi hương cho ta.” Dương Quỳnh kể lại sự tình cho Khang phi nghe, đồng thời cũng ngậm lại. Tại sao nam nhân kia và Thiên Thanh trúng độc thì không hề có năng lực chống cự, mà mình thì vẫn còn có thể duy trì một ít thanh tỉnh. Nghĩ tới nghĩ lui thì trên người mình luôn mang theo túi hương giải độc mà Khang phi tặng. Tuy rằng không thể giải trừ hoàn toàn độc tính, nhưng suy cho cùng cũng vẫn có tác dụng.

Vừa nói chuyện này, Khang phi đúng là nghĩ tới, “Nói vậy, bổn cung nên bảo Ngô Đồng phối cho ngươi thêm một cái nữa.”

Editor: Buối tối tốt lành ^^

Bạn đang đọc truyện *Mạc Đạo Vô Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

